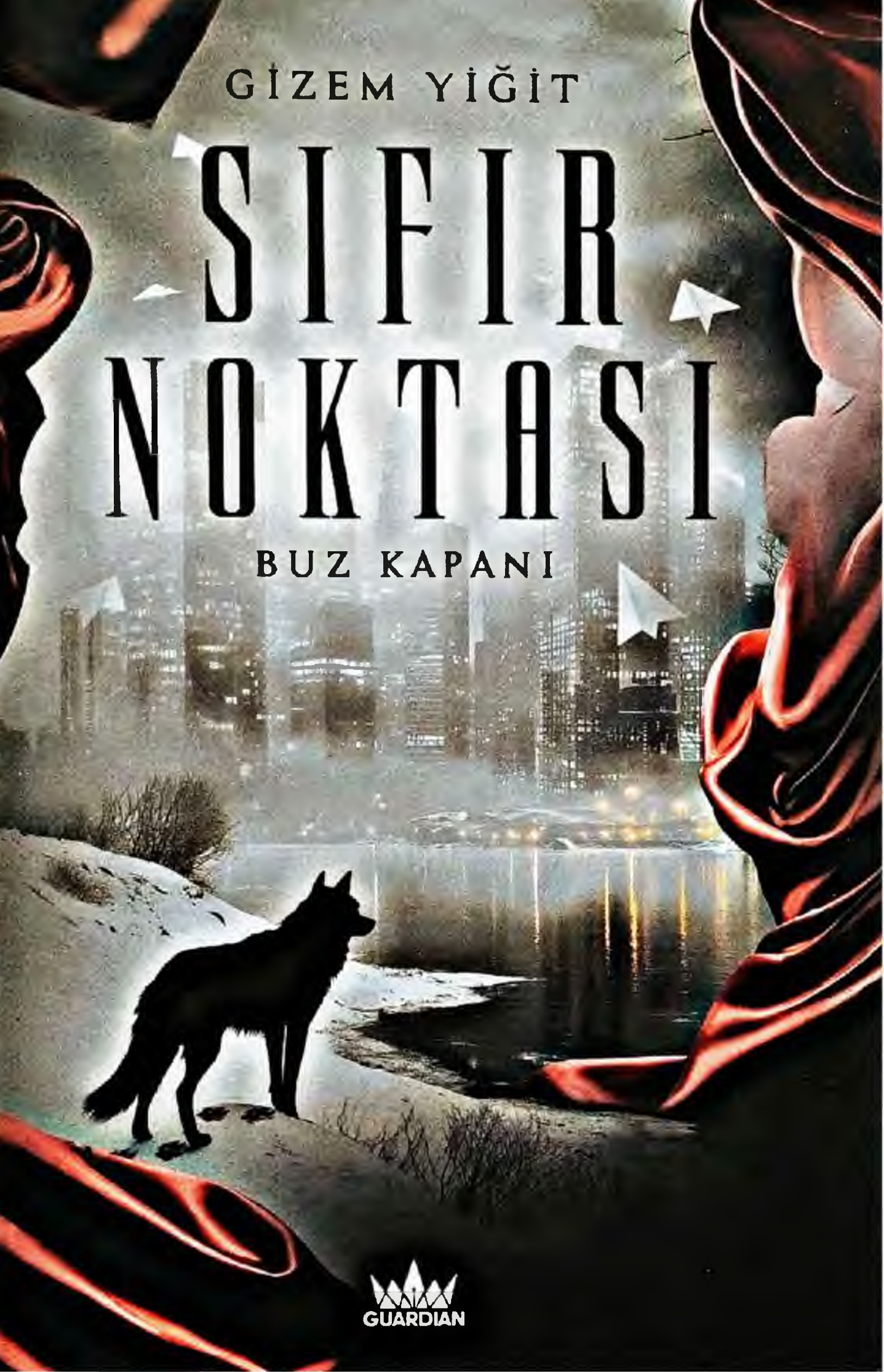
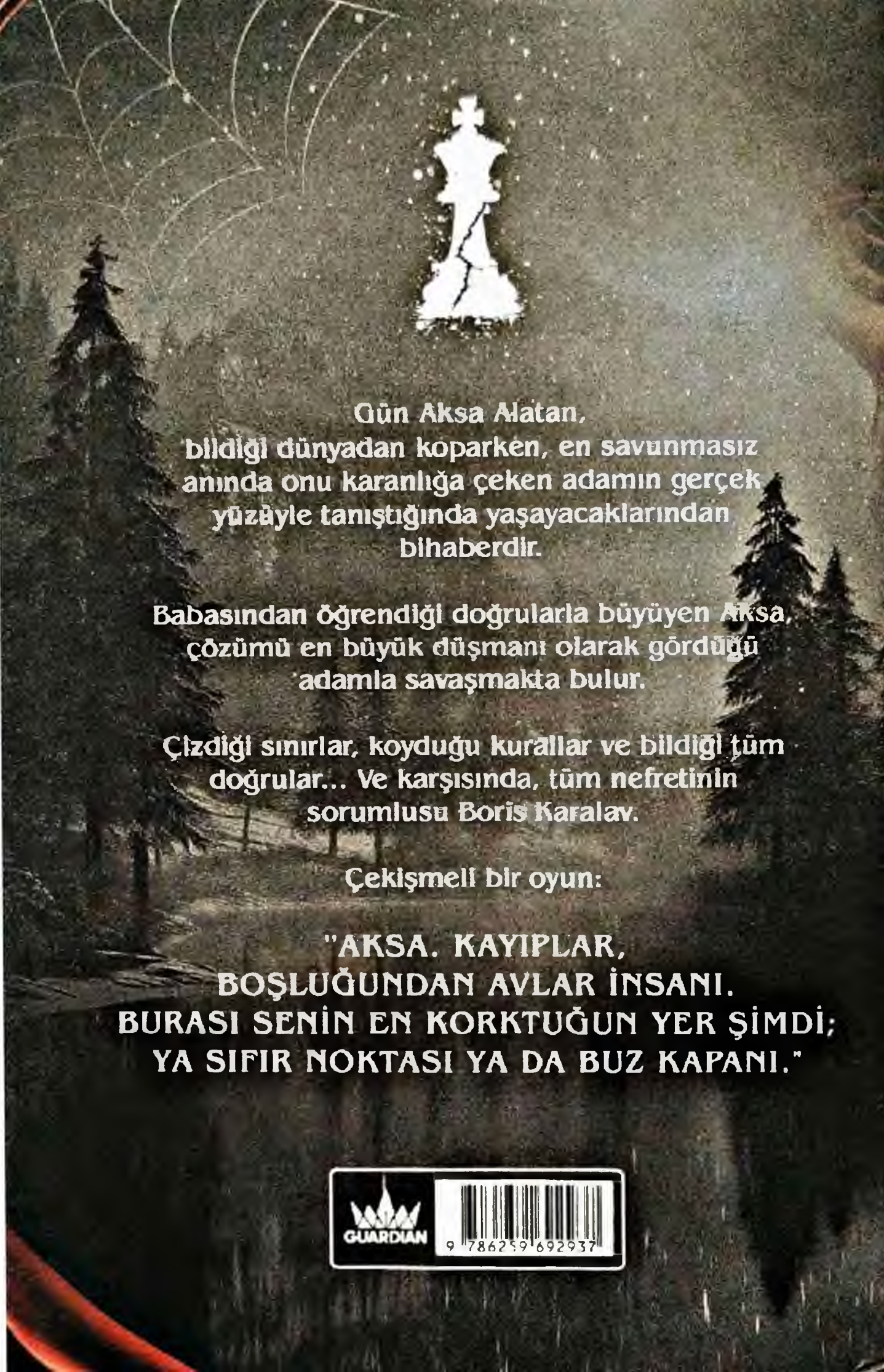
GİZEM YİĞİT

SIFIR NOKTASI

BUZ KAPANI

GUARDIAN

Gün Aksa Alatan,
bildiği dünyadan koparken, en savunmasız anında onu karanlığa çeken adamın gerçek yüzüyle tanıştığında yaşayacaklarından bihaberdir.

Babasından öğrendiği doğrularla büyüyen Aksa, çözümü en büyük düşmanı olarak gördüğü adamla savaşmakta bulur.

Çizdiği sınırlar, koyduğu kurallar ve bildiği tüm doğrular... Ve karşısında, tüm nefretinin sorumlusu Boris Karalav.

Çekişmeli bir oyun:

"AKSA. KAYIPLAR,
BOŞLUĞUNDAN AVLAR İNSANI.
BURASI SENİN EN KORKTUĞUN YER ŞİMDİ;
YA SIFIR NOKTASI YA DA BUZ KAPANI."

GUARDIAN
9 786259 692937

SIFIR NOKTASI - II: BUZ KAPANI

YAZAR
GİZEM YİĞİT

BASKI VE TASARIM
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Elif Evin Musluoğlu
Düzelti: Ayşe Özer
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Mizanpaj Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Haziran, 2025

Duzenleme
Ny.ozlem

ISBN: 978-625-96929-3-7

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, GİZEM YİĞİT

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Bu kitabın iç ve kapak tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI
Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic.Ltd.Şti.
Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

Duzenleme
Ny.ozlem

SIFIR NOKTASI 2

BUZ KAPANI

GİZEM YİĞİT

Ninova

Hep 'o' yaşını daha fazla özleyecek olanlara...

Sıfır Noktası 2: Buz Kapanı
GİZEM YİĞİT

3 BÜYÜKLER

ALATAN AİLESİ

Giray Sindağ
Sergen'in arkadaşı, emniyet müdürü yardımcısı

Vural Saner
Gün'ün eski koruması. Nişanlısı elçi tarafından emir olmadan öldürüldü.

Beliz Bolat
Gün'ün arkadaşı, iş insanı bir babanın kızı.

Kutay Ulusar
Boris'in arkadaşı, örgüte bağlantılı bir aileden geliyor.

Pusat Erzen
Boris'in çocukluk arkadaşı ve sağ kolu. Onun için her şeyi yapar.

KARALAV AİLESİ

Turgut Karalav (Bartol)
Ailesi zengin ve köklü ailelerden. Kendi yolunu çizmiş. Oğlu ve sevdiği kadın için her şeyi yapabilir.

Larisa Pavelic (Öldü)
Turgut'un hayatının aşkı. Boris'in annesi.

Boris Vedran Karalav
Pilot. Annesinin ölümünün arkasındaki sırları çözmeye çalışıyor

Sergen Alatan
Emniyet Müdürü. Hırslı ve gözü kara.

Gün Aksa Alatan
Sergen'in kızı, gazetecilik öğrencisi Mühür açılan 3. kişi. Örgütün hedefi oldu.

Hazan Karul
Sergen'in eski eşi, şu an avukat Levent Karul ile evli.

Levent Karul
Örgüt'e çalışan bir avukat, onların hukuki işlerini hallediyor.

3 BÜYÜKLER

BARUT KILIÇHAN(BADRAÇ)
Örgütün en güçlü ismi.
Kurucu.
7 rakamına takıntılı.
Emirleri herkes ondan alır,
uygulatmak diğerlerinin görevi.

Şansal Zaim
Stratejik akıl,
kritik bilgileri korur.

Çelebi
Üç büyüklerin son üyesi.
Bartol Karalav'ın yerine geldi

ELÇİLER
BADRAÇ'LARIN PARÇASI

ELÇİLER, Barut Kılıçhan'a çalışırlar.
7 kişiden oluşur.
Biri sorguda öldü, şu an 6 kişiler.
Aileleri yok.
Kimsesizlerden seçilip duygusuz yetiştirildiler.

MÜHÜR örgütün tehdit olarak gördüğü kişilere verilen ölüm emri.
3 kişiye mühür açıldı.
İkisi öldü, üçüncü kişi ***Gün Aksa Alatan.***
Kartacalı, eski elçilerden.
Haberleşme ve istihbaratı sağlıyor.

DİKKAT! SPOILER İÇERİR.

3 BÜYÜKLER

SUÇ ORTAKLARI

Atilla Ökten
Kumarhaneleri var. Barut'a çalışıyor.

Haldun Karsu
İş insanı. Emirleri Barut'tan alıyor. Ama şansal Zaim'in adamı. Çıkarı için herkesi satabilir.

Talya Karsu
Babası gibi hırslı. Boris'e takıntılı.

Karahan Zalim
Boris'in müzayede rakibi. Çelebi'ye çalışır.

Ezel Edremit
Örgüte çalışıyor.

RUS BAĞLANTISI

Victor Antonov
Rus Mafya babası

Leonardo Antonov
Victor'un oğlu. Boris'in, babasını vurduğunu öğrendiğinde öldürülüyor.

Rolan
Victor'un sağ kolu. Boris tarafından kullanıldı.

Barbaros Ürsal (BABÜR)
Barut'a bağlı. Rusya ile iş kolunu o sağlıyordu. Öldürüldü.

GİRİŞ

Şatafat. Güç. Acımasızlık. Saygı. Etrafta dönen gösteri. Av ve avcı. Ya da hiçbiri...

Boris Karalav için sadece biri...

Avı gözüne kestir.

Ateşten gözlerini, oturduğu masanın etrafına dizilen adamların üzerinde gezdirdi ve elindeki bıçağı, tabağındaki ete usulca sürttü. Ortamda ağır bir hava hâkimdi. Başköşede oturan Atilla Ökten'in çaprazında Barbaros Ürsal, diğer köşesinde Çelik Kılıçhan, iki yanında ise Kartacalı ile kendisi oturuyordu.

Ama yine de göze alman gerekir.

Ölen annesini düşündü. Adamların yüzlerine baktı teker teker. Bir iz aradı, yetinemedi, aradığını da bulamadı. Hangi yangın bu zamana kadar yalnızca üstüne kibrit atılanı yakmıştı ki? Geride kalan biri varsa ne ateş sönerdi ne de acı dinerdi. Sadece bir kayıp değildi, olamazdı. Burada oturan sikik herifler, ateş onlara ulaştığında mı kendilerinin kaybettiklerini anlayacaklardı? Öyleyse sabretmeleri gerekiyordu.

"Şu müdürün kızından haber var mı?" diye sordu Atilla, yemek masasında birkaç dakika süren sessizliği bozan oydu. Atilla ve Çelik'in bu akşamki görevleri Barut Kılıçhan'a laf taşımaktı.

Gün Aksa Alatan... Elçinin dün akşam yatta düzenlenen kutlamasından onu çekip almaktı görevi.

Başarısız olmuştu.

"Serkan elinden kaçırdığı gibi bir de ellerine düşmüş," dedi Kartacalı gergin bir sesle, eski elçilerdendi ve uzun bir süredir altındaki adamları o yönlendiriyordu. Serkan ise en kurnazlarmdandı. Göze alınması en zor işleri yapma konusunda tereddüdü dahi olmazdı. Nasıl becerememiş olabilirdi? Kız yattaydı, alıp çıkacaktı. Ne kadar zor olabilirdi? Ne halt dönmüştü?

"Bu da senin beceriksizliğin işte," dedi Barbaros Ürsal önündeki kadehe uzanırken. Rahat görünüyordu. Üzerinde siyah bir takım elbise taşıyordu, Rusya ile aralarındaki bağı güçlendiren hamlelerinden sonra ayrı bir öz güven gelmiş gibiydi. Belki de Kılıçhan'ın gözde adamlarından biri olmasının keyfini sonuna kadar çıkarıyordu. Kartacalı çatık kaşlarının altından karşısında oturan adama dik dik baktı. "Kılıçhan senden en iş bilir adamını istemiş ama senin gönderdiğin adam kızı alamadığı gibi kendisi de müdürün eline geçti."

Kartacalı sert bir nefes aldı ve dişlerini birbirine bastırıp ifadesini toparlamayı denedi, yapamadı. Haklıydı. Bu piç herif sonuna kadar haklıydı. Beceriksizliğe tahammülü olmamasına rağmen en âlâsını kendisi yapmıştı. Üstüne üstlük Serkan'ı öldürmek için emir almıştı, sorguda canına tak edip ötmesi ihtimaline karşı bir an önce indirmeleri gerekiyordu. İçerideki adamlarını düşündü. En geç yarına kadar halletmesi gerektiğini aklına not etti.

"Henüz bitmiş değil," dedi Kartacalı, sırtını geriye yaslayıp bileklerini masanın kenarlarına dayadı.

"Planda değişikliğe gittik lan, ne bitmiş değil?" diye sordu Atilla alayla gülerek, ağzına bir parça et atıp keyifle çiğnemeye başladı ve tek tek üzerine dönen gözlere baktı. "Boris'in daha iyi bir planı var. Kılıçhan'a sunduk, çok hoşuna gitti."

Boris, zihninde binbir parçayı bir araya getirip sonra bozduğu planları düşündü. Hiçbiri bu adamların içine sızmaktan daha önemli gibi gelmiyordu. Sonra... Annesi için yapabileceği şeylerin bir sınırı olmadığı hissine kapılıyordu ve asıl gerçeğin de bu olduğunu kabul ediyordu. Çok geçmeden... İçini çürüten o hissin verdiği savaşta bir şekilde galip geleceğini ama kendisinin sağ çıkamayacağını da düşünüyordu. Yolun sonunda kime ne olduğu kimin umurundaydı? Bekleyeni olmayan, kalmaya mecbur değildi.

Kartacalı oturuşunu düzeltti ve yanında oturan, yemeğini yiyen adama baktı. Boris Vedran Karalav.

"Neymiş bu plan?"

Kendisinin haberi olmadan kurulan bir plandan bahsediliyordu. Aralarına daha yeni giren adamın aklına mı uyacaklardı?

"Kızı içimize alacağız," dedi Atilla, Boris'in gözleri dümdüz bir şekilde geziniyordu adamların üzerinde. Bir duvardan farksızdı. "İçimizde yetiştirip elimizde koz yapma fikri..." Derin bir nefes aldı Atilla. "Babası kıza deli gibi düşkünken paha biçilmez."

"Ne adam kızından vazgeçer ne de kız babasından," dedi Kartacalı kaşlarını çatarak.

"Öyle değil mi?" dedi Atilla gülerek. "Biz de öyle sanıyorduk."

"Adamın kızına düşkün olduğu ortada ama kız, babasını dinlemeye pek meyilli değil," dedi Çelik ve bir an gerginlikle yutkundu. Başlarına iş alıyorlardı. "Kızın açığı da bu, kullanılabilir. Abimin aklına yattı."

"Öyle," dedi Atilla. "Kız babasından saldırıyı saklamış, bu çok önemli. Sık sık Boris'in yanına geliyor... Babasının peşine taktığı korumayı atlatıp sık sık Boris'in yanına geliyor. Sandığımızdan da kolay lokma, müdürü düşman edinmek biraz mesele ama keyifli olacağı da gerçek. Kızı müdüre karşı doldurup birbirlerine düşmelerini izleriz, bilersek kızı... Önümüz açılır. Gayet uygun."

Boris bir süredir bu insanları yoluna getirmeye çalışmakla meşguldü. Mantıklı ve en uygun şekilde. İçlerinde olmayı göze alıyorsa ne denli kötü oynayabileceğini göstermek için sınırları da zorlayacaktı. Ne gerekirse onu yapmalıydı. Bu yüzden Gün Aksa Alatan'ı dâhil etmesi gerekirse hiç düşünmeden yapardı.

Babasının da bir zamanlar ne kadar kirli oynadığını dinliyordu çevreden. Yıllar önce olsaydı... Bu hayatta ona çok şey borçlu olan adamın izlerini takip edip de peşinden gideceğine inanmazdı ama oluyordu işte. Babası gibi oynamaya çalışırken buluyordu kendini. Elbette bir farkla...

"Ne olacak yani?" diye sordu Kartacalı. O sırada göğsünde dahi hissettiği sinir, elindeki çatalı daha sıkı kavramasına yol açtığında yanındaki adamın önüne çıkmasını engellemek için nefeslerine göz dikmeyi düşlüyordu.

"Kızı kaçıracağız," dedi Atilla sakince. "Şimdilik Boris ilgilenecek, planın komutasını ona verdik. Hata yapmayıp güzel işlediği sürece bir sıfır öndeyiz."

"Adam aramıza yeni girdi," dedi Kartacalı kaşlarını daha çok çatarak. Huysuzdu. "Ona mı güveneceğiz?"

"Eskilerden daha iyi iş görürüm," dedi Boris histerik bir gülüşle, başını çevirdiğinde yanındaki adamın bakışlarını yakaladı. "Emin ol."

"Babanı da unutmamak lazım," dedi Kartacalı alayla.

"Pek unutulacak işler yapmaz zaten," dedi Boris sahte bir dudak kıvrımıyla. Yakışıklı yüzündeki karizmatik hava, soğuk bir rüzgâr gibi dönüp duruyordu; ateşten bakışları, çıkaracağı kasırganın sinyallerini veriyordu. "Akıllara kazınmak konusunda üstüne tanımam."

Boris Karalav. Bartol Karalav'ın biricik oğlu.

Kartacalı dudakları kapalıyken yapmacık bir gülüşle baktı ona bakan adama. Yıllarca uzak tutulmaya çalışılan çocuğun büyüyüp de güç gösterisiyle karşısına geçmesi nefsine dokunuyordu. Altı boş olmayan türden bir gösteriydi bu.

"Kısacası," diye araya girdi Atilla. Boğazını temizlediğinde tüm dikkatler üzerine toplandı. "Boris elindeki zarların söz hakkını burada kullanmak istedi." Başını ağır ağır salladı. "Kızı kaçıracağız, sonrası Boris Karalav'da."

Duzenleme
Ny.ozlem

1. BÖLÜM
AV VE KARALAV

Bir bıçak göğsümün tam orta yerine oturdu. *Boris Vedran Karalav.* Bıçağın bir tam tur döndüğünü hissettim. *Yaptıklarını hiç unutmayacağım.* Bu kez daha derine iteklendi. Canımı yaktı, sırtımdan kanatlarımı kopardı. *Yaptıklarımı hiç unutamayacaksın.* İçimde ani bir kanama başladı ardından, iflas eden kalp atışlarımı da ancak o zaman hissedebildim.

İlk anda boğulur gibi nefes alamadım. Kuruyan dudaklarım, beni deprem gibi beni temelimden sarsan şaşkınlıkla aralandı. Bir canavar sızmıştı sanki inime, boğazıma doğru aşağıdan yukarı uzanan pençeler kazıyordu mezarımı.

"Sen..." diye fısıldadım kupkuru, çatlayan sesimle. Çenemin ucuna dayanan parmak uçları tenime soğukluk yayıyordu. Buradaydı. *Beni kaçırmıştı.* O mu yapmıştı?

Bıçağın sıcak ve görünmez ucu sırtıma doğru yol aldı bu kez. Yoğun bir bulantı hissettim. Bunu yapmış olamazdı, değil mi? Olmamalıydı. İki gece önce güven vermişti her şeyiyle. *Hayır.* Kanatları olmadığı barizdi, yine de güven veren kelimelerinin tek kişilik bir gölgesi vardı ve altına sığınmayı hak görmüştüm. Güvenmiştim. Babamdan başka bir adamın yanında ilk kez güvende hissetmiştim. *Hayır.* Her anı kafamın içindeki siyah bir perdede net bir şekilde oynatılıyordu; uykusuzdum, onun evindeydim, yalnız olmadığımı söylemişti ve güvenmiştim. Ardından babamın saldırıya uğradığını, onunla bir alakası olmadığını söylemişti ve yine güvenmiştim. Hastanenin önündeydik, tekrar ve tekrar güvenmiştim. Dışarıda babam ve beni elçi için beklemişti, ben ise güvenmiştim... Yutkundum.

Hata etmiştim.

Karnım darmaduman bir hisle kaynamaya başladı. Dişlerimi parçalamak istercesine çenemi sıktım, saniyeler zihnimin bulanıklığını silip yerine gerçekleri kazırken tüm renkler soldu ve damarlarımda bir alarm çınlamaya başladı. Yankısı bileklerimi yerinden sökmek istercesine zorlamama neden oldu. Ayaklarım da oturduğum sandalyenin ayaklarına iplerle sıkıca bağlanmıştı.

"Sen... Gerçek bir orospu çocuğusun!" diye öfkeyle soludum tükürürcesine. Öyle dolmuştum, öyle incinmiş ve öyle kabul edememiştim ki onu, bu anı... Ağzıma gelen zehri yüzüne kusmak istiyordum. Gözlerim yaşlarla dolmuş, kalbim titremeye başlamıştı. Donakalmıştım. "Sen... Sen..."

Durdum.

Bunu nasıl yapmıştı? Nasıl yapabilmişti?

Belli belirsiz bir açıyla kıvrıldı dudakları, alt dudağını ıslatarak başparmağını çenemin üstünde tüy kadar hafif bir dokunuşla gezdirdi. Öfkeyle başımı geri çekmek istedim ama izin vermedi.

"Bırak beni!" diye bağırdım. "Bırak! Hemen!"

Sınırsız bir öfke ve kabul edilemez bir hayal kırıklığı hissediyordum. O, babasının oğluydu. Fazlası değildi ki zaten, öyleyse... Öyle hissettirmemeliydi.

"Beni özlediğini düşünmüştüm," dedi göz teması kurmaya zorlayarak. "Yanıldım mı?"

Sıklaşan ve dudaklarımın arasından dengesizce dökülen nefeslerim kalp ritmimi çoktan bozmuştu. Korku, telaş ve göğsümü hadsizce oyan duygularla baş edemiyordum. Ne yapacağımı da bilmiyordum.

"Beni çöz... Yanıldığını nasıl gösteriyorum, izle!" diye dişlerimin arasından sertçe soludum, tutuşundan sıyrılmak için çırpınıyordum. Sonra da hıçkırıklara gömülerek ağlamak istiyordum. "Allah'ın belası! Çöz beni! Çöz!"

"Bununla işimiz var belli ki," diye homurdanan bir ses kulaklarıma ulaştı, birkaç dakika önce keyifle konuşan adamdı. Boris Karalav yalnız değildi, o adamla mı iş birliği yapıyordu?

Nasıl? Nasıl yapabilirdi?

"Fazla hırçın," dedi Boris, gözleri yüzümdeki her bir karışı dolanıyordu. Boynumu sert bir hamleyle geriye çekmek istedim ama parmakları güçlü baskısını yitirmedi. Canımı acıtmak ister gibi tutmuyordu, hâkimiyetini belli etmek ister gibiydi. *Piç.* "Her zaman böyle."

"Sergen Alatan'ın kızı, olsun o kadar."

Garip bir his içimi yakıyordu. İsmi yoktu, kalbimi felç bırakan ağır bir yüktü ve içimde bir bıçak gibi derine ilerlemeye devam ediyordu.

Farklı değil. Hiç olmadı.

"Çenemi bırak!" diye bağırdım tekrar, kurtarmak için başımı şiddetle salladığımda saç tutamlarım yüzümün yanlarına dökülüyordu. Nefes nefeseydim. "Dokunma bana! Piç kurusu! Dokunma!"

Gözlerini çepeçevre saran ateş sönerek karanlığı kucakladı. Sırtını hafifçe doğrulttuğu an uzun boyunun gölgesi üzerime döküldüğünde içimde her an büyüyen ağlama isteğini bir türlü yok edemiyordum. Yaşananları sindirmek için şiddetle ağlamaya ihtiyaç duyuyordum. Ama güçsüz duramazdım, hissettiğim yenilgiyi görmesine izin veremezdim.

"Bu kadar bağırma," dedi kaşlarını çatarak. Taş kesilen çeneme asılı parmakları varlığını yitirmedi. Gözleri gözlerimdeydi. "Sakin ol. Sesinin kısılmasını istemeyiz, öyle değil mi?"

Yutkunuşum, acıyla kavrulan boğazımdan zorlukla geçti. Dalga mı geçiyordu? Onu öldürmek istiyordum.

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sordum öfkeyle, gözümü karartmıştım ve herhangi bir fırsatım olsa gözümü kırpmadan onu öldürecektim. O an tek düşünebildiğim buydu.

Başparmağı alt dudaklarımın sınır çizgisine kadar tırmandı. Kalbimin kasıldığını hissettim. Donup kaldım. Ağır baskısı ilerlemedi, oraya takılıp kaldı. "Beni öldürür müydün?"

"Hiç düşünmeden."

Eğleniyordu. "Hım?"

"Beni bırakırsan uygulamalı olarak göstereceğim... Çöz şu bileklerimi!" Bileklerimi sertçe çekiştirirken sığ nefesler alıyordum. Aldığım her nefes göğsümü acıtıyordu. "Geri zekâlı! Tüm bu yaptıkların... Sen..." Nefesim kesildi. Duraksadım. Hazmedemiyordum. *Kahretsin!* "Seni pişman edeceğim. Duydun mu? Tüm yaptıkların için..."

Geri çekilerek temasını kesti o an. Tenimde kayan buz hissi geçmedi. Histerik bir sırıtma dudaklarını sarmalamıştı. "Bana güvendin," dedi, aralık dudaklarım kurumuştu. "Seni buna pişman eden adam duruyor karşında. İlk *yenilgi* sana ait, Alatan."

Sözleri içimi bıçaklardan geçirdi, kirpik diplerimde biriken sancıdan gözlerim sulanıyordu. Yanaklarımdan aşağı kaymak için an kollayan yaşları hissediyordum ama a*sla* izin veremezdim.

"Yenilgi?" Canını yakmak, yerinden sökmek istiyordum. "Annen seni bir yerden utançla izliyordur, eminim. Asıl yenilgi bu, öyle değil mi?"

Gözlerinde bir şeyler ışıklarını geri çekti ve sertleşen ifadesine kaskatı kesilen çenesi eşlik etti. Tek bir kelime bile etmedi bir süre. İçim ağırlaştı ama pişman hissetmedim. Pençelerim hazırdı, öylece sinemezdim yerime. Hak ettiği buydu. Açığa vurduğu tek yarayı kaşır, gerekirse kabuğunu söküp atardım.

Kısılan gözleri, iki belirgin tabuttu sanki... "Yerinde olsam çenemi kapatır ve beklerdim."

"Huyumuza git," dedi arkadan gevşek bir ses, aynı saniyelerde yere değen adım seslerine karışıp odaya yayıldı. Biraz ötede, sol tarafta dikilen adamın varlığı görüş açımdaydı ama gözlerimi Boris'in gözlerinden hırçın bir tavırla, inat ederek çekmiyordum. "Kılıçhan, hakkını biçene kadar hareketlerine dikkat edersen iyiliğine olur. Bağırıp da başımızı şişirme, uslu dur."

Başıboş bir felaket gibi üzerime çöküyordu her şey. Hakkımın ne olduğunu düşünüyordum. Hak biçen biri olacaktı *Kılıçhan*. Neydi hakkım? Öldürülmek mi? Boris Karalav'ın elinden olurdu belki de. Bir Alatan olduğum için mi? *Babanın zaafı olduğun için.* Kurduğum hayallerin hiç mi önemi yok? Planlarımın, umutlarımın, yaşımın... *Sıfır.*

Onların kalbi yoktu. Ama en çok *onun.*

Yaşlı bakışlarımı kaçırarak beyaz tavana diktim. Bomboştu içim. Tüm gürültü zihnimdeydi. Kafamın içi kan revandı; sesler soluklanıyordu, her biri babama aitti. *İtten kuzu doğmaz, demişler.* Hiç yanılmamıştı.

"Üstelik hiçbir işe de yaramayacak, küçük hanım," diyen yabancının sesi çepeçevre sardı sessizliği. "Baban yerin altını üstüne getirse, her yeri didik didik etse... Nafile, nerede olduğumuzu bulamayacak."

Kanım ters yöne akmaya başladı. İşte o an, irkilerek yandan bir bakışla yabancı adama baktım. Uzun, sert bir yüze sahipti ve tahminimce kırklarının başındaydı. Yüzüne geniş bir sırıtma yayılmıştı. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı.

"Babam sizi bulduğunda böyle maymun gibi gülmeyi unutma, tamam mı piç herif?" Sesim bir anlığına öyle sakin çıkmıştı ki ben bile kontrolümü sağlayabildiğim için şaşkındım. "Geri zekâlı."

Bir adım attı üzerime doğru. Suratına asılan eğlenir ifade tuzla buz olmuştu. Gözleri kısılmış, çenesi sertleşmişti. "Üzülerek belirteyim, geldiğinde bulacağı tek şey kızının ölüsü olur," dedi keskin bir sesle, ardından şeytani bir ifade ile sırıttı. "Eğer kızı biraz daha sinirimizi oynatmaya devam edecek olursa..."

"Ne yaparsın?" diye yükselerek bir bıçak gibi kestim sözünü, çatık kaşlı ifadesine dik dik baktım. "Konuş... Karşında kadın olduğu için bu kadar kolay tehdit ettiğini bilmiyoruz sanki. Yoksa ne yapabilirsin? Piç kurusu... Ne yapacaksın?"

"Seçenekleri değerlendirelim..." Bir elini hafifçe havaya kaldırdı, boşlukta şıklattı saniyesinde. "Ya da dur! Buldum!" Yamuk bir gülüş dudaklarındaydı. Korkunçtu, tehditkârdı. "Seni satıp üzerinden para kazanırız bir süre. Patron eline geçen paranın hesabını yapar. Zaten taliplin de çok olur. Ne dersin, güzellik? İlk müşterin olarak ben..."

Her cümlenin sonunda kısık bir nefesle üzerime doğru birer adım atarken kalbim korkuyla çarpıyordu, ağzından defedeceği cümlenin sonu gelmeden Boris, "Haddini bil!" dedi, bu sırada avuç içini yabancı adamın göğsüne sertçe çarparak önüne geçmişti. Sırtını dönerek bu kez benim önüme geçti ve adamı görüş açımdan çıkardı. Geniş sırtını saran siyah, uzun kollu *tişört*üne takılıp kaldı buz mavilerim.

"O kaltak kiminle nasıl konuşması gerektiğini öğrenecek!" diye çıkıştı, öfkesi alanın şeklini alıyordu. "Yok... Baktık ki düzelmiyor, terbiye edeceğiz işte. Bundan anlar bu. Babası olacak puşt gibi... Dikmiş şeytandan hâllice gözünü üzerime, karşılık veriyor bir de! Çekil!"

"Sakın sınırı aşma, Enver," dedi Boris Karalav ölümü andıran bir sesle. "Yetkin bile yokken siktiğimin ağzına sahip çıkacaksın. Ben sana ne emredersem o, anladın mı?"

Yoğun bir baş dönmesi hislerimi bastırınca gözlerimi sımsıkı yumdum. Uğultu, bir kara bulut gibi kulaklarıma çökerek yüzümü buruşturmama neden oldu. Mideme sert bir kramp saplandığında kusacağımı düşünüp hemen başımı önüme eğdim. Tüm yaşananların yoğunluğu altında eziliyordum. Kaçırılmıştım ve aklımın almadığı bir tuzak kurulmuştu. Nasıl bu durumda bulmuştum kendimi? Çevirmeye takılmıştık ve sonrası yerden göğe kadar karanlıktı.

Aslı abla da ortada yoktu. O neredeydi? Dertleri ben olduğuma göre onu bırakmışlar mıydı? Hiç sanmıyordum. Zarar vermiş olamazlardı, değil mi?

Yetersiz bir nefes aldım.

İyi gelmiyordu. Başımı geriye atarak gözlerimi araladım; karanlık etkisini yitirirken tavandaki aralıklı dizilmiş spot aydınlatmalara kaydı bakışlarım. Işık fazlaydı. Etraf bembeyazdı. Babam yoktu. Kimse yoktu. Yalnız ve çaresizdim. Toz olmuştu her kim varsa şimdi. *İhanete uğramış hissediyordum bir de.* Hiç bünyeme yüklü olmaması gereken bir duyguydu.

"Şimdi dışarı çık."

Erkeksi sesi kulaklarıma ulaştı, göz kapaklarımı yumdum yalnızca. Hiçbir şey yeterli gelmiyordu. İçimi yakan nefeslere bir çare de yoktu.

Mantık çerçevesinde düşünmem lazımdı. Kurtulabilir miydim buradan? O piç kurusu, babamın bile bulamayacağı bir yer olduğunu söylemişti. Öyle miydi gerçekten? Sertçe çarpıntıya karıştı kalbim. Sakin kalmak için korkacağımı düşündüğü bomboş kelimelerden başka bir şey olmadığını tekrar etmem gerekiyordu. Ve nefes alma dengemi sağlamam. Çünkü bir şeyi yanlış yaptığım anda, gerisi çorap söküğü gibi geliyordu. Bir nefesi bile doğru alamayacak kadar çökmüştü devrelerim ama öfkeme yenik düşüp hata olanağı tanıyamazdım kendime.

"Aksa, gözlerini aç."

Boris, demek istiyordum ona. *Beni kandırmak zorunda mıydın?*

"Şu gözlerini aç."

Gitmesini istiyordum. Burada sonsuza kadar çürümeyi kabul etmek pahasına gitmesini diliyordum. Pes etmek istediğimden değildi ama iki gündür ruhsal bir ızdırap çekiyordum, fiziksel olarak da bitiktim. Uykusuzdum, çokça yıpranmıştım, açlıktan her an düşüp bayılacak raddedeydim. Her şey felaketti. Ya da felaketin *eşiğindeydi.*

"Nerede olduğumuzu merak ettiğine eminim," dediğinde kirpiklerim bağını kopardı ve gözlerim sessizce açıldığında biraz ileride, kapalı kapının yanındaki boş duvara sırtını veren adam artık görüş açımdaydı. Sağ ayak bileğini, sol ayak bileğinin üstüne rahatça atmıştı ve kolları göğsünde birbirine dolanmıştı.

Öfkem tenimi yakacak kadar harlandı. *Onu görmek işte böyle bir şeydi.*

"Beni hiç yanıltmıyorsun," dedi ruhsuz bir sırıtmayla. "Hiç hem de."

Çenemi sıktım. Sinirim ve öfkem en çok onaydı, korkmam gerekiyordu belki de şu an ama hissettiğim öfke, geri kalan tüm duygularımı perdeliyordu; yer vermiyordu hiçbirine.

"Sen de beni." Yalandı. "Hep baban kadar karaktersiz bir piç olduğunu düşünürdüm, yanılmadım."

"Biraz sinirliyiz anlaşılan. Ama kimin elinde olduğunu unutma," dedi buz gibi sesiyle. "Ağzından çıkanlar konusunda iki kez düşünmen için son ikazım."

Histerik bir şekilde gülerek alt dudağımı ağzımın içine yuvarladım ve birkaç saniye sessizce ezdim. Başımı iki yana hafifçe sallarken sahte gülüşüm soldu, silik bir kıvrıma dönüştü.

"Siktir olup gitmeye ne dersin?" diye sordum, çekiştirdiğim bileklerim eminim ki kıpkırmızı olmuştu ve ipler de bir an olsun gevşememişti. Acısını bile yeterince hissedemiyordum. Güçsüzleşen kaslarımın sızısı her şeyi örtbas ediyordu.

"Baban seni bulamayacak, Aksa." Duruşunu bozmadı, kalbimin derininde bir deprem yaratırken mimikleri gevşemedi bile. "Belki de hiç bulmak istemez. Bu da bir seçenek."

"Sakın benim babamla kendi babanı karıştırayım deme," diye soludum tahammül edemeyerek. Çenesini kapatması gerekiyordu çünkü yalancının tekiydi.

"Pasif kızılötesi ışınlar aracılığıyla çalışan, hareket algılayan sensörler var; metrelerce öteyi algılama konusunda en iyisi. Seksen sekiz derecelik görüş açısına sahip. Isı değişimlerini anında fark edip herhangi bir hareketi tespit edebilir. Tehdit potansiyelindeki girişleri erkenden fark edip müdahale etmek için fırsat veren, en kötü ihtimalle de tüymek için yeterli süreyi sağlayan türden."

Kupkuru kesilen boğazımı bir yutkunuşla zorladım. Kaçma ihtimallerimin önü bir çırpıda kesilmişti böylece. Öyle olmasını istiyor da olabilirdi. O yüzden kafamı bulandıran eksileri artıya çevirecek binlerce fikir yağıyordu zihnime.

Daha odanın içine bakma fırsatım bile olmamıştı, dışarısının neye benzediğine dair bir fikrim de yoktu. Dağ başında mı tutuyorlardı beni? *Muhtemelen öyle.* Şehirden ne kadar uzakta bir yerdi? Ya da hâlâ İstanbul sınırları içinde miydim?

Sakin kalmak için kendimi fazlasıyla zorluyordum ama o, *o aşağılık piç kurusu* karşımdayken bu imkânsız bir şeydi. Sık kirpiklerim kısılarak onu içinde hapsetti anında. Şu iplerden bir kurtulsaydım ona yapacağımı biliyordum.

"Tüm bunlar beni ilgilendirmiyor," dedim aksini savunarak, o siyah diyecek olursa karşısına beyaz diyerek dikilmekten geri durmayacaktım.

"İyi," dedi umursamaz bir tavırla. "Kaçman için yelteneceğin düşüncelerinin başarı ihtimali sıfır bile değil. Dışarıdan kimse gelip de buradan alamaz seni, bunu da kafandan çıkar."

"Benimle konuşmayı, bana bir şeyler anlatmayı kes!" Çenem ağrıyordu sıkmaktan. "Senden istediğim tek şey beni buradan çıkarman, yapmayacaksan da defolup gitmen. Tamam mı?"

"Yapmam."

Yapamam değil, *yapmam.*

Aşağılık piçin tekiydi.

"Nerede senin sahibin?" diye sordum onu duymazlıktan gelerek. Gözlerinin içindeki ateş, ışıktan daha parlak ve belirgindi. "Onunla konuşmak istiyorum. Sen görevini yaptın, buradayım. Ona götür beni, tamam mı?"

Ne söylediğimden ne de söylediklerimin doğruluğundan emindim. Kalbimin içinde öfke dışında hiçbir şey kalmamıştı ve dilime bulaşan da yalnızca zehir oluyordu.

Bakışları bir süre gözlerimde bekledi. Sabırlı ve ifadesiz, sert bir kayaya toslamışım hissi bırakan bakışlara sahipti. Beni nasıl kaçırabilirdi? Düşman olduğumuzu sık sık tekrar ediyorduk, biliyordum ama ben sanmıştım ki... *Kahretsin.* Birlikte geçirdiğimiz son geceden sonra farklı olduğunu sanmıştım.

Babama, *onun başını yakmayacaksın, değil mi,* diye sormuştum mesela. Haksızlığa uğramasını istemiyordum çünkü. Ama o... Beni aç bir sürünün önüne hiç düşünmeden atacak kadar kötüydü. Av konumundaydım, o ise yalnızca Karalav'dı.

"Beni uğraştıracaksın, öyle değil mi?" diye sordu, karanlık, sesinin en yoğun kıvamıydı. Sesinin derininden çıkan aksanı ise beyin donduran ve düşünceleri uyuşturan cinstendi. *Bırak şunu. Fark etme, aptal. Düştüğün hâle bak!* Hâlâ bir kâbus olmasını diliyordum.

"Hayır," dedim silik bir gülüş takınarak. "Seni yakaladığım ilk fırsatta öldüreceğim için çok da fazla uğraşmayacaksın."

Dudakları bir tarafa doğru meyil kazandı. "Hayallerin oldukça göz doldurucu."

Kanımdaki adrenalin seviyesi fırlarken nabzım boğazımda şiddetle atıyordu. Bileklerimi sertçe çekiştirdim. Tırnaklarım halatın düğümünü gevşetmek için geçip duruyordu, yorulmuştum.

Omuzlarımı güçsüz bir tavırla düşürdüm. "Ben bunu hak etmiyorum," dedim ağlamaklı sesimle kafamı iki yöne belli belirsiz sallayarak. "Tüm meseleniz başkayken... Ben..." Ağlamamak için direniyordum. "Neden bunları

yaşamak zorundayım? Hiçbir suçum yok ki benim... Kim senin gözünde masum? Annen mi? Annenden farkım yok öyleyse."

Vicdanı parçalara ayrılmış olsa bile her bir parçasında annesine ait bir iz taşıdığına inanıyordum. Bu fikri edinmiştim *birlikte* geçirdiğimiz uzun vakitlerin sonunda. Her insanın göğsüne örülmüş yüksek duvarlar olurdu ve arkasında zaaflarını saklı tutardı. Annesi... Fotoğraf çerçevesinde gördüğüm o masalsı kadın, onun susmayan yanıydı.

"Konuşmalarına annemi katmak yeni âdetin mi?" diye sorarken sesi karanlıktı. Yalnızca sesi değil... Gözleri de aynıydı.

"Haklısın," dediğimde sesim cansız ve uzaktı, zaten yakın olamazdık ama asırlar duruyordu sanki aramızda. "Kalbin olduğuna inanacağım tek konu annendi. Artık onun da etkisi yok."

Alt dudağını ıslattığını gördüm. Bakışlarını çekti ve doğruldu. "Her neyse," dedi soğuk sesiyle. "Ortama alışmaya bak."

Sırtını döndü ve geniş omuzları kazağın altında belirgince gerilirken kapının kolunu yakaladı, o an dudaklarım şaşkınlık içerisinde açılmıştı. Öylece, çözmeden geride mi bırakıyordu beni?

"Şu siktiğimin iplerinden kurtar beni!" Bağırışım bir anlığına açılan kapının aralığından geçip koridora kadar aktı. "Böyle duramam! Allah'ın belası! Çöz beni! Çöz!"

Kapıyı tok bir sesle kapattı. Nefeslerim ciğerlerime asılıp kalmıştı aynı saniyede. *Gitmişti.*

Sağır edici sessizlik kulaklarımda büyüdü.

Kalbim buz kesmişti. Hissettiğim öfkenin yoğunluğu, bir başka bedene bürünüp karşıma dikilmişken kocaman bir *hiç* gibi hissediyordum. Ayaklarımı çığlık çığlığa yere vurmak ve her yeri ateşe vermekti isteğim. Ama nasıl? Kıpırdanmama bile izin vermeyen bileklerimdeki ipler kendini hatırlattığında gözyaşlarım diken olup batmaya başladı. Hissettiklerim göğsümü ortasından tek çırpıda yakalamıştı işte, etrafa temkinle göz atıyordum ve yalnız başıma bırakıldığım odada artık korkak bir çocuktum; küçüldükçe küçülüyor, zerreler hâlinde dağılıyordum.

"Gaddarsın işte..." diye istemsiz bir fısıltı kaçtı kurumuş dudaklarımın arasından, kapıya dikilip kalan buğulu gözlerim bir tek işaret bile bulamadı.

Birkaç damla yaş yanaklarımdan aşağı kayıp çenemde birikti. *Aptal, yapma! Sırası mı ağlamanın?* Boğazımdan bir hıçkırık koptu bu kez, boynum kıvrım kazandı ve başım önüme düştü.

Bileklerimi saran ipin sertliği canımı yakıyordu. Ağlamak için yeterli bir sebepti. Allak bullak olan zihnimse o bağ için ağlamadığımı itiraf edemiyordu kendine. Döktüğüm her damla için bir bahane seçmiştim ve diğer tüm seçenekleri bir bir elemiştim; bir bağa, kırmızı olmadığı için bile ağlayabilirdim.

Eğer babam ağladığımı görseydi bir ton azar işitirdim, biliyordum. Ardından beni hiç düşünmeden göğsüne çekeceğini de öyle. Kızar, küser, bıkar ama severdi beni... Bir tek o severdi. Şimdi o da yoktu. Sırtım boş kalmıştı, kendi gölgem bile ortalarda görünmüyordu. Tek gecede ıssız ve yapayalnız kalmıştım. *Hayır, aslında iki gecede.* Yıllar boyunca babamın varlığıyla öylesine bir aradaydım ki hiç gitmez gibi geliyordu. Hiç birbirimizden ayrı kalmayız gibime geliyordu.

Şimdi ise...

Bir anda kapı gürültüyle açıldı. Aralık dudaklarımdan bir nefes çektim ciğerlerime, burnumu çektim. *O muydu gelen?* Ağlamayı kestim. Beni en zayıf hâlimle görmesini asla istemiyordum. Adım sesleri oldukça büyük odanın içinde çınlama gibi büyümeye başladığında bedenim tepki verircesine karıncalandı. Başımı eğdiğim dizlerimden bir refleksle kaldırdım ve ıslak kirpiklerim arasından gelene baktım dosdoğru. Siyah takım elbiseli, kirli sakallı yabancı adam üzerime doğru düz adımlar atarak geliyordu. Hissettiğim korku, hızla atan kalbimin sesini kulaklarıma taşırken adamı dizimin dibinde bulmuştum bile.

Ceketinin iç cebinden gümüş işlemeli bir çakı çıkardı. Endişeden buz kesmiş gibi hissettim, sanki damarlarımda akan kan buhar olup uçmuştu.

"Ne yapacaksın bana?"

"Sizi iplerden kurtaracağım, Bayan Alatan," dediği sırada ayak bileklerim serbest kalmıştı bile. Ayaklandı ve oturduğum sandalyenin arkasına geçti.

"Saat kaç?" diye sordum, kafamı yana çevirmiştim ama onu göremiyordum.

"02.37."

Neredeyse üç saate yakın bir süredir burada mıydım?

"Aslı abla nerede?" diye sordum kuru bir sesle. Bu adamdan cevap almak daha basit olabilirdi.

"Bunu söyleme yetkim yok."

Hepsi birbirinin aynısıydı. Farklı versiyonları olan robotlardı sanki. Başka kaç kişi vardı burada?

"Yemeğiniz on dakika içerisinde gelir," diye devam etti düz bir sesle, el bileklerim de serbest kalırken birkaç saniye sonra adamın sert ifadesi gözlerimin önündeydi. Elinde kestiği halat parçaları duruyordu. "Başka bir ihtiyacınız var mı?"

"Yemek istemiyorum, kim size yemek getirmenizi söyledi ki? Saat olmuş gecenin üçü, ne yemeğiymiş o ya?" Kendime gelmek için bileklerimi ovalıyordum, kaşlarım çatılmıştı. "Zehir mi kattınız, belki de başka bir madde? Benim sizin elinizden yemek yeme olasılığım yok. Anlatabildim mi? Şimdi defolup git buradan!"

"Bay Karalav istedi, zorluk çıkarmamanız gerektiğinin de altını çizdi."

İsmini duyar duymaz öfkenin kanımı kaynatması normal miydi? Şeytanın çırağıydı, ta kendisi bile olabilirdi. Birkaç gün öncesine kadar kötü biri olmadığı konusunda ısrarcı olduğum adam, dünyamın düzünü tersine çevirmiş ve tüm düşüncelerimi tek hamlede yok etmişti.

Kaç zamandır planı buydu? Beni kaçırmak için yeltenen adamlardan korumamış mıydı? Sayısız kez yanımda bulmuştum onu, buz soğuğu çehresi ve gözleriyle. Buna alışmıştım bir bakıma. Şimdi ne değişmişti öyleyse? Onu Bolodor'da gördüğüm andan bu yana, her seferinde gözümde başka bir adama dönüşüyordu. Her seferi bir öncekinden daha fazla hayran kalınacak cinstendi.

Bir gecede her şeyi mahvetmişti.

"Çok istiyorsa kendisi her haltı yiyebilir. Genelde yer zaten," dedim çenemi kaldırarak. "Bunun altını çizdiğimi ilet."

Adam dik dik suratıma baktı ve sırtını döndüğü gibi büyük adımlar atarak kapıdan çıkıp gitti. Kapıyı üzerime kapatıp kilit vurmayı geciktirmemişti. Yanaklarımın içini şişirerek stresle ofladım. Tek başıma kalmıştım yine. En azından bileklerim çözülmüştü ve zihnim daha berraktı.

Oturduğum yerden ayağa kalktığımda etrafı temkinli gözlerle süzüyordum. Olduğum yer bir toplantı salonunu anımsatıyordu. Bir uçtan diğer uca uzanan masa tahminimce yirmi beş kişilik veya daha fazlaydı. Zemini koyu kahverengi parkeler kaplamıştı, bembeyaz ve tek bir çizik taşımayan yüksek duvarlar bomboştu. Sağ köşeden kapının bitimine kadar uzanan geniş bir konsol bulunuyordu. Dümdüz, camsız ve üzerinde tam ortalı olacak şekilde konumlanmış bir dünya haritası vardı.

Tam karşıda ise tül perdeleri kapalı boydan boya bir pencere görünüyordu. Pencerelerin kolları sökülüp atılmıştı. Oraya ulaşıp perdeyi gerginlikle araladığım ilk anda demir parmaklıkların arkasında ıssız, ürkütücü orman manzarasıyla karşılaştım. İkinci katta bir odada tutulduğumu da fark ediyordum aynı zamanda. Tek ışık kaynağı ise tavandaki spot aydınlatmalar ve ay ışığıydı. Görüş açımı kaplayan siyah karartılar korumalar olmalıydı ve görebildiğim kadarıyla etrafta bir düzine kadar adam vardı.

İmkânsız mıydı? Gerçekten kaçamaz mıydım? Konsola yöneldim hızlı adımlarla. Dağılıp yanaklarıma dökülen saçlarımı ensemde topladım ve dizimin üzerinde eğilerek kapakları açtım. İki rafın tamamına yerleştirilen siyah keselerin içleri okey taşlarıyla doluydu. Diğer rafların da bir farkı yoktu. Derince soluklandım. Burası nasıl bir yerdi böyle? Hiçbir şeye basmıyordu kafam.

Bir süre geçmişti ki kapının kilidi açıldı ve az önceki adam elindeki tepsiyle birlikte içeri girdi. Dizlerimin üzerinde, kapakları açık konsolun önünde oturmuş vaziyette yakalanmıştım. Biraz gerilmiştim ama umurumda değildi.

Tepsiyi konsolun üzerine bıraktı. Duruşunu dikleştirip ellerini önünde birleştirdi. "Boris Bey, çenenizin sadece yemek yerken çalışması gerektiğini iletti."

Sinirden ateş topu olup fırlayacaktım odanın tavanından. Kaşlarım şaşkınlık ve öfkeyle havalanmış, dudaklarım aralanmıştı. Bu herif benimle dalga mı geçiyordu?

"Bir de bana karşılık mı verdi?" *Şaşırdın mı gerçekten, Aksa?*

"Verdi."

"Ben yemek falan yemiyorum," dedim dişlerimi sıkarak, avuç içime değen kesenin yüzeyini tırnaklıyordum. "O aşağılık, karaktersiz, haysiyetsiz patronuna söyle; bana karışmasın."

Başını iki yana salladı. "Bunu kabul edeceğini sanmıyorum."

"Etmesin," diye yükselttim sesimi. "Yemiyorum ben hiçbir şey! İlet bunu! Kendisi zıkkımlanabilir!"

"Kendisi karbonhidrat tüketmeyi pek tercih etmez, Bayan Alatan."

Ters bir bakış fırlattım suratının orta yerine. Karşımdaki bu adam kötü biri miydi yani? Örgüt çatısı altında çalışanların her biri kötü hayaletler olarak şekil alıyordu kafamın içinde, gerçek buydu aslında. Emri altında çalışanlar ise sınıflara ayrılabilirdi.

Derin bir nefes alarak göğsümü şişirdim. Bir anlığına sakinleşmek için gözlerimi sıkıca yumup açtığımda, "Bak, senin kız kardeşin yok mu? Ben..." diye bir hamlede bulunmak istedim ama izin vermedi.

"Çenenizi hiç yormayın."

"Git buradan," dedim çelikten maskemi indirmeden.

"Elbette," dedi. "Bir şeyler atıştırmayı unutmayın."

"Yeter bu kadar," diye mırıldandım ona karşılık, bakışlarım kısıldı. "Saçma ısrarını alıp bir taraflarına..." Duraksayıp sahte bir tebessüm ettim. "Sokabilir."

"İletirim."

Çok geçmeden kapıdan çıktı ve arkasından kapatarak kilitledi.

Omuzlarım yavaşça düşerken düşüncelerim zihnimin çarkları arasında sistematik bir hızla dönüyordu. Burada gizli bir çıkış olabilir miydi? Ya da evin içinde bir yerlerde? Dışarı çıkan bir geçit olma olasılığı neydi? Üst düzey alt etme planım bu muydu yani? Ormanda ağaç dallarının arasına karışıp hangi hayvanlara yem olacaktım, kim bilir... İyi bir fikir miydi? *Emin bile değildim.*

Birkaç saniye sonra odanın içini karış karış ederek her duvarı avuç içlerimle yoklamak üzere harekete geçmiştim, dikkatli davranıyordum. Sıra dünya haritasına geldiğinde ise önümdeki devasa tabloya baktım. Eğer tek başıma kaldırıp yaslı olduğu duvara bakmak istiyorsam en az hasarla ölürdüm. Çünkü ağır ve üstümden atamayacağım kadar büyüktü. Kollarımı göğsümün altında birbirine sardım ve başımı hafifçe yana eğerek baştan ayağa süzdüm haritayı. Bir halt olduğuna emindim ama ne olduğunu tahmin bile edemiyordum.

Birkaç dakika başıboş bir şekilde odanın içinde gezindim. Tüm ihtimalleri değerlendiriyordum. Eğer Aslı abla geride kalmışsa ve kaçırılan yalnızca ben olmuşsam babama haber verirdi. Tüm ülkeyi ayağa kaldıracak bir babaya sahiptim, endişelerimi hafifleten de buydu. Bir diğer ihtimal ise Aslı ablanın da bu köşk benzeri evin herhangi bir odasında tutuluyor olduğuydu. Bu ihtimalin ucu, bizi saatler süren bir uçuşta sanan babamın habersiz olduğuna çıkıyordu ve ancak birkaç güne öğrenebilirdi. Eğer o da benim gibi bu aptal yerde sıkışmışsa bunu bir şekilde öğrenmem gerekiyordu.

Sıkıntılı bir iç geçirdim. Kafam karman çormandı. Çıkmazda, karanlık bir labirentin içinde hissediyordum. Tuvalete gitme bahanesi sunarak bir kapı ötede neler olduğunu öğrenebilirdim. Bu düşüncelerin beraberinde kapıya yöneldim ve hissettiğim adrenalin tepeme vururken sert yumruklarımı ardı ardına geçirdim.

"Kimse var mı?" diye bağırdım, etraf hâlâ dağınıktı ve her yeri karıştırdığım belli oluyordu ama önemsemedim. "Size diyorum!"

Bir ses aradı kulaklarım, birinin kapıyı açıp içeri girmesini bekledim. Bekledim. Uzun süre o kapının gerisinde beklemiş olmam bir anlam ifade etmiyordu anlaşılan. İki sert tekme geçirdim öfkemi akıtmak istercesine, savurduğum küfürler eşliğinde geri döndüm ve yemek dolu tepsiye göz ucuyla bile bakmadan masanın ucuna yürüdüm. İki elim bel boşluğuma sabitlenmişti. Çıldırmış gibi hissediyordum. Etrafta dağıtabileceğim bir şey yoktu. Herhangi kesici bir alet de yoktu. *Ne halt edecektim?* İşe yarar bir şey olsaydı ve tutup duvara fırlatsaydım içime işleyen yangın soğurdu belki.

Birkaç dakika sonra hiç aklımda olmayan bir şey yapmak için kolları sıvadım.

Çocukken yalnızlığı arkadaş edinmiştim. Başka hiçbir seçeneğim yoktu çünkü. Tek başıma kalırdım ve Ayşe abla evin içinde olsa bile ben bir şekilde kaçıp ya ağaç evime sığınırdım ya da kendi odamda günün geceye kavuşmasını beklerdim. *Gün* bendim. Babam da *Gece* derdi kendine. Gün geceye ulaştığında bizim de bir arada olacağımızı söylerdi. Karanlık çöküp ay semada belirdiğinde duyduğum ilk kapı ziline koşardım ben de.

Öğrendiğim birçok şey vardı. O sıralarda kazandığınız çoğu alışkanlık gölgesinde büyütürdü sizi. Ben ise oyunlar üretirdim. Zamanın geçmesini

beklemek, gece vurduğu anda sığındığım o yerden çıkmak... Her biri parçamdı.

Kimlik gibi sinmişti üzerime. Yastık yığınlarını, üzerine atlayıp devirmek için kuleler yapan çocuk; şimdi okey taşlarını özenli bir hizada art arda dizerek kendi dominosunu yaratan genç kıza bakıyor muydu? Biliyordum. Oradaydı, beni izliyordu. Ne yaptığımı düşünüyor muydu? Kaçmak için sürekli oyunlar kurduğundan yüksek ihtimalle anlıyordu beni. Odağımı toparlamam gerektiğini söylüyordu.

İnce bir çizgide sıraladığım taşlara alttan bir bakışla baktım. Dikkatle. Parmaklarım bir anlığına titremeye kapılırsa batırırdım. *Bak Aksa, eğer düzgün devirirsen baban gelir.* Masanın tam ortasına, bir uçtan diğer uca ilerleyen okey taşlarını domino taşları gibi devirmekti niyetim. İlk kez gece, güne kavuşsun diye bekliyordum. Babamı bekliyordum. *Gelmeliydi.*

"Son iki..." diye fısıldadım kendime, ince taşı yanlarından tutarak pürüzsüz masanın üzerine çok az bir mesafeyle koydum.

Son taşı aldığım sırada kapının kilit sesi odağımı bozdu, eğildiğim pozisyondan küçük bir açı ile doğrulduğum sırada kaşlarımı çatmıştım. Parmak uçlarımda joker taşını tutuyordum. Saniyelerin eli tenimde gezinmeye başlamıştı.

Boris Vedran Karalav.

Varlığı kalbimi öfke ile sıçratıp tüylerimi diken diken ettiğinde görmezden gelmeyi tercih ettim. Yeniden masaya eğildim ve son taşı bırakmak için masanın baş tarafında sabit durdum. Kapıyı kapattığını duyabiliyordum. Baskısı zemini ağartan adımlarını da öyle.

Kurumuş dudaklarımı ıslatarak taşı bıraktım yavaşça.

"Oyun mu oynuyorsun?"

Sessiz kaldım. Hiç yokmuş gibi. Yok saymak için ideal bir kriteri olduğu söylenemezdi.

"Açıkçası... Bu kadar çabuk alışmanı beklemiyordum, Alatan."

Masanın diğer ucunda dikilen vücudunun göze çarpmaması imkân dışıydı. Ateşten harelerinin ağırlığının bedenimi alevlerle sarmaladığını hissediyordum. Onu ciddi anlamda öldürebilirdim.

Sırtımı hafifçe doğrulttuğumda bakışlarımız kesişti. İstemsizce göğüs kafesim gerildi, kalbime yer açmak için kırılabilirlerdi. Dişlerimi sıktım. Masanın iki ucundan düşmanca birbirimize bakıyorduk. En çok ben düşman kesilmeliydim. Piç kurusu beni kaçırmıştı. Tek bir cevap için bile aralanmayan dudaklarımı birbirine daha faza mühürlerken elimi en uçtaki taşın yakınına taşıdım.

Bir kolu göğsünün altında sarılı duran adam diğer kolunu masaya yaklaştırdı ve tıpkı benim gibi taşa yakın konuma getirdi.

"Ne halt ediyorsun?" diye sertçe soludum dik bakışlarla yüzünü tararken. "Sakın dokunayım deme. Defolup git buradan."

"Bir inanışı test etmenin tam sırası."

"Hiçbir şey edemeyiz," dedim, alnımda atan bir damar sertleşmişti. "Gözüme görünme."

Bakışlarımı önüme çevirip hız kesmeden taşı hafifçe ittirdiğimde bu anı yakalamışçasına diğer taraftan da o itti. Buz mavisi gözlerimi kaldırdım ve dosdoğru bakışlarına tosladım. Onu öldürmem için özel bir çaba içindeydi.

Taşların üst üste devrilirken çıkardığı o ritmik ses parçalandı ve odayı büsbütün bir sessizlik sardı.

"Senden iliklerime kadar nefret ediyorum gerçekten," dedim tek solukta. "Her şeyi mahvettin. *Her şeyi!*"

Hiç etki etmiyordu kelimelerim. Çelikten bir zırh kuşanmıştı ya da ifadesizlik maskesi yüzünü ikinci bir deri gibi sarıyordu. Masanın kenarından sıyrılıp birkaç adım attı, iki yandan devrilen taşların tam orta yerinde dik konumda kalan tek taşı aldığı gibi cebine attı.

Delircesine meraklı olsam bile tüm soruları ve kelimeleri yuttum. Bakışlarımı üzerinden çekerek öfkeli ve sert adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Yanından bir çırpıda geçip kurtulamayacağımı bile bile bu odadan dışarı adım atmaktı planım. O beni dirseğimden yakalayana kadar.

"Bırak!" Sert bir hamleyle kolumu avuç içinden kurtarmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Ardından bir koluma sarılan eline bir de boy farkımızdan dolayı başımı kaldırarak çehresine tutundum. "Eğer beni hemen bırakmazsan..."

Üzerime doğru bir adım attığında onu geri gitmek ve olduğum yerde sabit durmak arasında gidip geldim ama korkup pusamazdım. Çenemi havaya dikerek gözdağı verircesine gözlerinin içine baktım.

"Eğer o yemekleri yemezsen sana zorla yedirmek zorunda kalırım."

"Sana ne ya?" diye sordum yüzlerimiz arasındaki mesafe ürkütücü derecede azken. Kolumu avucundan söküp almak için direndim. "Bırak beni! Çok istiyorsan sen ye! Elinden alan yok! Piç kurusu! Bırak!"

Bir asker gibi taştan yapılmıştı sanki. Yerinden oynamadı. Bu kez avuç içlerimi göğsüyle birleştirip bir yangın gibi büyüyen öfkemle sertçe geri itmek istedim. Odayı başına bile yıkabilirdim.

"Elini üzerimden çek!" diye soludum, dirseğimi tutan eli gevşememişti bile. Sıklaşan nefeslerim aramızda dalgalanıyordu. "Bencil pisliğin tekisin! Sadece senin söylediklerin olmalı, değil mi! Yemiyorum işte... Kim bilir ne koydunuz içine! Gece gece yemek hevesi nereden çıkar ki zaten?" Bir an durup soluklandım. "Beni öldürmek mi niyetiniz? Söyle, çekinme. Umarım öyledir

zaten... çünkü eğer yapmazsan ben seni öldüreceğim! Emin ol, yapacağım bunu."

Bir anda beni geriye doğru itekledi. Sırt boşluğum konsolun kenarına dayandığında beni sıkıştırana kadar adımları da durmadı. Kalbim atışlarının hızından köşe bucak kaçarcasına şiddetle göğsümde dövünmeye başlamıştı. Art arda iki büyük yutkunma geçti boğazımın orta yerinden.

"İçinde hiçbir halt yok," dedi, kaşları sertçe çatılmıştı. Ellerini konsolun iki yanına yaslayarak bedenimi kafesledi. Bir dağ gibi dikiliyordu karşımda. "Ye şunu."

"Sen şaka mısın ya?"

"Hayır."

"*Siktir olup git* diyorum sana!"

"Aksa..." dedi hiç ödün vermeden. "Zorluk çıkarmadan sadece şunu yer misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Aksa."

"Çekil şuradan!"

"Seni son kez uyarıyorum," dedi fısıldar gibi ama sesi baskıcıydı. "Sözümü dinlersen daha iyi anlaşabiliriz."

"Rüyanda görürsün." Boynuma tırmanan ısı dalgasını hissedebiliyordum. "Daha iyi anlaşabiliriz diyor bir de ya... Ne hakla? Sen beni kaçırdın, aptal!"

Kaşlarım çatılırken silik bir gülüşün izi geçti dudaklarından, hemen sonra da yok oldu. "Sakın sinirlerimi bozmayı deneme."

Ne ara sağ elimi kaldırıp avuç içimi sol yanağına sertçe geçirmiştim, anlamadım bile. Tokadın sesi bedenlerimiz arasındaki boşluktan geçip koyulaşan sessizliğe katılmıştı. *Siktir! Basmıştım tokadı.* Başı yana düşmemişti ama kızılca öfkesinin bir günah gibi göz bebeklerinin siyahıyla bütünleşmesi izledim. Nefesimi tuttum.

"Geçti mi öfken?" diye sordu sabrının eşiğinde gezinen sesiyle.

"Geçmedi."

"Tekrarını mı istiyorsun?"

İkinci bir tokat mı? Fena fikir sayılmazdı ama ben acısından zevk alacak cani bir insan değildim. Tenine çarpan avuç içim cayır cayır yanarak sızı biriktirirken üstelik.

"Gitmeni istiyorum." Ateş saçıyordu bakışlarım. "Gitmek istiyorum."

"Unut bunu."

O kadar güçsüzdüm ki ve aldığım darbeler de bir o kadar güçlüydü ki... Kolları iki yanıma yaslıyken onu mahvedemiyordum, aksine ben ölüyordum.

"Seni öldürmek istiyorum öyleyse," diye fısıldadım, yıkım altında ezilen sesim tüm renklerini kaybetmişti. "Aynı anda mahvetmek..."

Dili, dudaklarının arasından hafifçe çıkarak alt dudağında gezindi ve kafasını onaylarcasına yukarı aşağı salladı. "Bunu bir süre ertele," dedi. "Sonra bunun için fırsat veririm, şimdi karnını doyurmaya bak."

Katlanamıyordum. Gerçekten beni kaçırmış olmasını kabul edemiyordum. Gözlerimi birkaç saniyeliğine yumdum ve başımı geriye atarak burnumdan soludum. Yemek yemem neden bu kadar önemliydi? Tüm gün ağzıma tek lokma sokmamıştım, dün ise yalnızca akşam yemeği yemiştim ve şu an gerginlik, mideme açlığımı bastıran kramplar sokarken daha ağır saatler geçiriyordum.

İfademi bozmadan bakışlarımı kaçırdım ve kolları arasından sıyrılmak için sol tarafımdaki koluna parmaklarımı dolayıp ayırmaya çalıştım. Bedenimi yan çevirmiştim gidebilmek için. Tutuşunu sıklaştırdı, kokusu ciğerlerimi deşiyordu ve aramızdaki mesafe bir karış suda boğulacağımın hissiyatını veriyordu. Dişlerimi sıktım.

"Bu ısrarının sebebi ne?" diye patladım aniden, başımı ona doğru kaldırarak göz göze kalmamızı sağladığımda. "Derdini açık açık söyle."

"Tüm gün yemek yemediğini söyledi kargalar."

"Kuşlar o bir kere." Küçümser bir bakış attım suratına. "Adam kaçırmakla uğraşacağına git önce Türkçeyi düzgün öğren."

Dudakları kapalı bir şekilde güldü. İkinci tokadı yüzüne vurmak için ideal bir andı. Belli belirsiz yitip giden gülüşleri arasında boğmak istiyordum onu.

"Gayet iyi olduğumu düşünüyordum."

"Gayet kötüsün," dedim. "*Her anlamda.*"

"Bu kadar çenesizlik bu gece için yeterli," bakışları ciddi bir havaya bürünmüştü, sessiz bir nefes aldı. "Şimdi... kan ilaçlarını almak için karnını doyur. *Tamam mı?*"

Kaşlarım daha sert çatılırken duraladım bir anlığına. Yüzüne bakakaldım. Ani kalp çarpıntılarının, nabzımın olağanın dışında şiddetle atışlarının nedeni kansızlıktı ve yaklaşık dört aydır kan ilacı kullanıyordum. İki gündür alıp almadığımı bile hatırlamıyordum şimdi, yemek yemediğim için geri plana attığıma emindim ama.

"Nereden öğrendin sen bunu?"

Gölgesi üzerime uzanıp ışığı körleştirmişti, nefes alma alanım bile kısıtlanmıştı. "Şu yanındaki kadın... Sergen Alatan sayesinde seni fazla önemsiyor olmalı, kızının üzerine oturup çıtını çıkarmamak için şartı bu."

"Aslı abla burada mı?" diye sordum şaşkınlıkla, kaşlarımı hafif kaldırarak.

"Bir süre bizimle."

"Onun yanına gitmek istiyorum."

Kafasını iki yana salladı onaylamaz bir şekilde. "Hayır."

Dişlerim birbiri üstünde ezilirken kolunu sertçe itekledim ama nafileydi. "Çekil üstümden," dedim sertçe, göğsüne dayandı bu kez parmaklarım. Milim kıpırdamadı iri bedeni. "Sinirim iyice bozulmaya başladı. Boğuluyorum bak. Defolup git yanımdan! Sana diyorum-"

Bir kolu diğer yanıma uzanırken bedeni daha yakınıma konumlandığında topuklarım yüksek konsolun sert varlığına toslayana kadar geriledim. Göğsümü karartan sık nefes alış verişlerimin boğazıma bıraktığı keskin kuruluğu hissediyordum. Göz ucuyla ne yaptığına baktığım sırada sol eline aldığı peçeteye sarılı böreği fark ettim, kirpiklerim kırpışırken hafif geri çekildi ve gözleri gözlerime saplandı.

"Beni bunlarla uğraştırma, Aksa. Çocuk bakıcısı değilim ben," dedi. "Al şunu."

"Cidden siktir git!" Öfkemi sözleri ateşliyordu. Çıkıp gitmek istiyordum. "Uğraşma benimle. Kim istedi senden bunu? Sinirim zaten tepemde, git. Anladın mı? Git."

İfadem kaskatıydı. Onun ise kalbi.

Bileğimi çevreleyip soğuk parmakları arasına hapsetti. Parmaklarımı elinde tuttuğu böreği vermek için zorladı ama inat edip almadım. Dizimin tekini kasıklarına geçirmek için kaldırdığım anda sağ bacağını üzerime yaslayarak buna engel oldu. Nabzım öfkemin duvarlarını taşlamaya başlamıştı birden. Çırpınışlarım kesilmemişti yine de.

"Siktir. Dur artık..." Sert ve keskin bir soluk düştü dudaklarından. Gözlerini kapattı ve koyulaşan hareleri geçit vermezken tekrar açtı. "M*ne nuzhno byt' terpelivym.*[1]"

Ne diyordu bu karaktersiz herif?

"Sana gitmeni söyledim! Yeter bu kadar! Beni yalnız bırak ya... Yalnız bırak!" Saçlarımın bir kısmı yanağıma serilmişti durmaksızın hareket hâline geçen bedenimle. "O ne kattığınız belirsiz olan şeyi, hatta sizin elinizden çıkan hiçbir şeyi yemek gibi bir planım yok. Düş artık yakamdan!"

Bakışlarım yüzünden öfkeyle ayrılarak bir kalp atışlık zamanın içerisinde elini ayırdığından boş kalan aralığa kaydı. Hiç düşünmeden bedenimi sürüklemek istediğim sırada parmakları çenemi yakalamıştı. *Ne?* Yüzüm yüzüne çevrildi saniyede ve şoktan irice açılı gözlerimi ateşten yanan gözlerine sabitledim. Baş parmağı bir yanağıma, diğer dört parmağı da eşlik ederek yan tarafa gömülmüştü. Dudaklarım büzülmüştü ama canımı acıtmıyordu.

"Sana içinde hiçbir halt olmadığını söyledim," diye dişleri arasından soludu, altını çizer gibi, kaşları sertçe çatılmıştı. Çenemden çekerek beni suratına yaklaştırdı aniden, öyle ki parmak uçlarımda hafif öne atılır gibi

[1] (Rusça) Sabırlı olmam lazım.

olmuştum ama ayaklarımı çivilemiştim sanki, zerre kıpırdamadım. "Siktiğimin sözünü dinle."

Avuçlarımı karnına indirdim bu kez, bir refleks gibi. Sert ve uzun kollusu altında belirgin bir hat çizen kaslarına dokundum. Hiç düşünmeden itekledim, gözlerimdeki yangın onu yakmalıydı artık. Dudaklarımı birbirine yapıştırıp çenemi açmadan katı ifademle savaşa giriştim onunla.

"Seni böyle basit bir şekilde öldürmezler geri zekâlı!" Çene kaslarının köşeleri taşa kesmişti. Ben diz kapaklarımı kasıklarına geçirme planı kurarken göz bebeklerinde birer mum ışığı gibi apaçık yanan parıltıyı iki saniye geç fark ettim. "Anlaşıldı..." Böreğin köşesini ısırdı, siniri hat safhada sinmişti üzerine. *Karbonhidrat tüketmiyor, Bayan Alatan.* Dudaklarım öfkeli solumalarla aralanırken yanağıma kurduğu baskı fırsat yaratıp arttı ve ağzım açılırken başka bir fırsat tanımadan böreği ağzıma itekledi. Karnında asılı kalan parmaklarımı, uzun kollu *tişört*ün üzerinden bedenine gömdüm; tırnaklarım sert karın kaslarına geçecek kadar derinden ilerledi. "Tek başına ölmeyeceksin, için rahat ettiğine göre ısır şunu."

Ağzımdan çıkarmak ya da üzerine tükürmek istemek gibi karşıt fikirlerimi o kısa saniyede ters bakışları ile öldürdü. "Isır," dedi sertçe, canı acısın diye tırnaklarımı daha kör edici bir öfkeyle derisine geçirirken başımı iki yana onaylamaz bir ifadeyle salladım.

Bir elim kırmızı bilekliğinin sarılı olduğu bileğine yapıştı sertçe. "Bırak!"

Koyu kirpikleri kısıldı. "Benden kurtulmak istiyorsan, ne söylüyorsam onu yap, Aksa." Pes ederek dişlerim içinde kalan tarafı ısırdım. Gözlerine karanlık bulutlar inmişti. Parmakları çenemin ucunda hafif gevşedi, kemikli eli boğazıma doğru üstün körü kaydı. Tüylerim havalandı ürpertiyle. Ağzında kalan parçayı çiğnedi, çene kasları hareketlenirken suratı hafif buruştu ama âdemelmasının derisi altında çizerek yarattığı kavis sayesinde yuttuğunu anlayabildim. "Çiğne ve yut şimdi."

Alnımı kırıştıracak kadar çatıktı kaşlarım. Öfke derimin altına sızarak tırnaklarıma kan gibi sıcacık akarken canı yansın istiyordum ve elime geçen en ufak fırsat parmaklarımın ötesinde duran karnıydı; ağzımdaki parçayı ezerek un ufak hâle getirinceye kadar kanatmak pahasına tırnaklarımı kazıdım üzerine, sessiz ve tepkisiz yanıyla baktı yalnızca.

"Bitti mi eziyetin?" diye sordum, boğazımdan bir yutkunuş geçtiğinde. "Git artık."

Bir eli boğazımdan çekildi ve aramızda süzülerek bileğimi yakaladı. Göz temasımızı koruyordu. "Devam et," dedi buz gibi sesiyle.

Diğer elinde tuttuğu dilimi parmak uçlarıma tutuşturmak istedi, avuçlarımı sıkarak, "Daha fazla istemiyorum, çekil," dedim kendimi geri çekmek isteyerek ama duvarlar arası boyut değiştirecektim şimdi.

"*Devam et*, dedim."

"Ben de *hayır*, dedim."

İfadesi tanıdık hiçbir şey sezdirmiyordu. Üzerime eğildiğinde kaçacak delik aradım, o da yoktu. İki avuç içi tekrar beni olduğum yerde sıkıştırdığında yakınımda duran tepsiye elindeki parçayı bıraktığını fark edebiliyordum. Ellerim üzerinden çekilmişti o kısa saniyede.

Bir anlığına göz kapaklarını sıkıca yumdu, sabır dilenir gibiydi ve zevk aldığım tek şey de buydu. Dünyayı ona dar etmek, beni kaçırdığı için pişmanlıktan öleceği sınıra gelmesini sağlamak beni motive edebilirdi. Öte yandan, yemek tepsisini kafasına savurmak gibi bir planım vardı. Uzanamayacağım bir kenarda kaldığından suya batmıştı bu fikrim.

Gözleri tepeden dökülen ışık huzmesine sırtını dönüp karaltı hâline bürünmüştü, göz göze duruyorduk. "Arkanı dön," dedi aniden tok sesiyle.

"Ne?"

"Sırtını bana dön," diye tekrar etti. "Hızlı ol."

"Kafayı yediğinin farkındaydım ama..." Buz mavisi gözlerim kısıldı hafif. "Git işine."

Bir saniye ardından omuzlarıma sarılan avuç içlerini hissettim ve beni güçlü bir hamleyle itirazlarımı önemsemeden çevirdi. Konsol ve tepsi görüş açımı kapladığında kolları iki yanımda gerildi. Ben de öyle. Gece gibi uzanıyordu sırtımda ve yalnızca varlığını hissederken her şey iki kat daha zorlayıcıydı. *Seni kaçırdı. Yaptığı onca iyiliği unut. Seni. Kaçırdı.* Birkaç saniye içerisinden sayısız kez denediğim gibi kolları arasından kurtulmak için harekete geçtim ama etki etmedi. Dişlerim dökülecekti artık sıkmaktan.

"İçlerinden birini seç," dediğinde sağ kulağımın dibine, omzumun yakınına eğildiğini hissettim. Parmak uçlarım kaşınırken tüm kaslarım işlevsiz bir şekilde kalmıştı. Suratına yumruk atacaktım biraz sonra. "Tamamını bitir, karşılığında seni o kadınla buluşturmak için anlaşalım."

Kalp atışlarımın vidası gevşemişti şimdi. Aslı ablanın yanında olmak yalnız başıma kalmaktan iyi bir fikirdi. Belki birlikte bir plan yapardık... Kaçış planı.

Sağ omzum üzerinden reflekse başımı çevirdiğimde burnumun ucu yanağına değince irkilir gibi oldum, bakışlarımı aceleci bir tavırla kaçırdım ve başımı utançla önüme döndürdüm anında.

"Benden uzaklaş."

"Önce anlaşma."

"Ciddi misin yani?" diye sordum, sesimi sabit tutmak için kırk takla atmıştım saniyeler boyunca.

"Ciddiyim. 10 dakika görüşme fırsatı."

Saçlarımı süpüren sesi kurumuş dudaklarımı ıslatma ihtiyacı doğurduğunda, "Sana asla güvenmiyorum," dedim net bir sesle, varlığı ıstırap veriyordu. Şu an kaçırıldığımı hatırladıkça ölümcül bir ıstırap...

"Akıllıca olur," dedi, dudakları kulağımın kenarına daha yakın bir konuma mı gelmişti? Nefesi miydi yoksa? Ama *anlaşmaya* o kadar odaklanmıştım ki düşünemedim. "Yine de bitirecek olursan istisnalar yaratabiliriz."

"Hâlâ güvenmiyorum..."

Histerik kısık bir gülüş çepeçevre sardı kulaklarımı. Yok oldu daha gerçekliğini sorgulamadan. "Seç birini."

"Bana bu kadar yakın durmak konusunda ısrarcı olursan kafana geçireceğim şu tepsiyi!"

Eğer o kadının yanına gitmek gibi bir seçenek sunmamış olsaydı kafasını patlatacaktım. Son derece ciddiydim.

"Anlaştık sanırım."

Sessiz kaldım. Söylediği tek bir şeyi bile onaylamak istemiyordum. Varlığı sırtımdan çekildi ve gölgesi bu kez yan tarafımda belirdi. Sırtını konsola yaslamıştı, kolları göğsünde bağlıydı. Çırpınışlarımın yalnızca beni değil, onu da fazlasıyla yormuş olduğunu düşündüm. *Beter olsundu.*

Kafamı önüme eğdim, bakışlarım da takipteydi; ilk kez ne getirildiğine o an bakabildim. Ekstra olarak yayla çorbası, köfte ve patates, bir şişe su, bir de kan ilacım duruyordu. Birini tercih etmem lazımdı. *Onunla* birlikte yediğimiz börek şimdilik öldürmemişti, tadı da güzeldi. İkinci bir seçenek tanımadım kendime. Diğerlerinin içinde bir şey olup olmadığını bilmediğimden en uygun seçenek olarak bu kalıyordu.

İkimizin ısırıkları olan, peçeteye sarılı dilimi aldım elime; ondan tarafa bakmıyordum. Sesli ve derin bir nefes alarak dudaklarıma yaklaştırırken etrafı gezinen sessizlik oldukça gericiydi. Buz soğuğu bakışlarının ağırlığı da eklendikçe toz olma isteğimin önüne geçemiyordum. *Beni kaçırmıştı. Bunu nasıl yapardı?*

Bir ısırık aldım. Ağır ağır çiğnedim ve saatlerdir doğru düzgün hiçbir şey geçmeyen boğazımdan aşağı gönderdim. Gözlerim karşı duvarı tırmandı, ona bakmamak için saniyeleri öylece geçirdim.

Bir süre sonra son lokmayı da yuttuğumda elimi peçeteye sildim ve su şişesine uzandım, kapağı açıp birkaç yudum aldım. Bir an önce Aslı ablanın yanına gitmek istiyordum. Karşımda tanıdık birini görmeye ihtiyacım vardı. Her şeyin düzeleceğine dair inancım artacak, gücümü bulacaktım.

Geri çekildim bir adım ve bedenimi sarmalayarak ona doğru döndüm. Bir geminin limana sığındığı gibi gözlerine ulaştı gözlerim.

"Bitti," dedim mesafeli bir şekilde. "Götür şimdi beni."

Açık renk gözleri çehremde dolaştı. Son durağı gözlerim olurken, "Sen burada kalıyorsun," dedi. "O gelir."

Her ne kadar itiraz için dudaklarım aralanmış olsa da ikinci saniyede vazgeçtim ve sırtını dönüp kapıya yürüyen adamı izlemekle yetindim. Ardından, "Lavaboya gitmek istiyorum," dedim aklıma gelen fikirle.

Kapı kolunu aşağı çekmişti, dışarı çıkacağı sırada gözleri bana uğradı. "Yolu göstermesi için gönderirim birini."

Gözlerimi yavaşça devirerek uzaklaşan bedenine baktım sadece. Kapı örtüldü, kilitlendi ve tekrar yapayalnız kaldım. Perdelerin arkasındaki karanlığın her an daha da yoğunlaştığını fark ediyordum. Bir yandan da babam böyle bir durumun içine düşecek olsa nasıl bir yol izlerdi diye düşünüyordum. Dışarısı hakkında bilgi sahibi olup işime yarar bir şeyler fark etmeyi planlıyordum. Ya babam? O ne yapardı? Babam zeki bir adamdı, böyle bir tuzağa düşmez ve böyle bir şeyi düşünmek zorunda kalmazdı.

Aslı ablanın bir an boşlukta kalan yanını mı yakalamışlardı? Dikkatsizlikti. Belki de hiç çevirmeye takılmadan geçip gitmeliydik ya da kapılar kilitli olmalıydı. Bir şeyler eksikti ve parçalar bir türlü birleşmiyordu.

Birkaç dakika sonra yaka kartında Fuat yazan bir adam kapı eşiğinde belirdi. Uzun boylu, takım elbiseli adamın otuzlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordum. Duruşu daha sert, kara gözleri deliciydi. Herhangi bir hata yaparsam beni öldürecekmiş gibi korkunç bakışlar fırlatıyordu.

Koridora çıktığımız sırada adımlarımın hizasından ayrılmadı. Temkinli bakışlarım etrafı kolaçan ediyordu o saniyelerde. Kapıların kapalı olduğu uzun bir koridoru geçtik, aydınlatmanın kör olduğu bir köşeye döndüğümüzde dikkatimi hiçbir şey çekmemişti.

"Gir," diyen adamın sesi beni yerimden sıçratmak için yeterli olsa bile çatık kaşlarımın altından kötü bakışlar atmayı ihmal etmeden karşımdaki kapıya yürüdüm.

Kapıyı arkamdan kilitlediğimde küçük banyoda aynanın karşısına geçtim dosdoğru. Dimdik duruyordum dakikalardır ve ilk o an temelinden yıkılmaya başlayan yanlarımı serbest bırakıp yansımama sabitledim gözlerimi sessizce. Yanan kıpkırmızı gözlerim hafifçe şişmişti, çatlamış dudaklarımın rengi koyulaşmıştı, bitik görünüyordum. Yanaklarım içe göçmüştü ve tenim kirece yakındı. Bu hâlde nasıl dayanacaktım? Önümü göremiyordum. Yolun sonunda bir canavar beni midesine almayı bekliyordu sanki.

"Ne yapacağım ben?" diye sordum aynaya düşen yansımamla göz göze kaldığımda.

İlk an oyalanmayı keserek dolapların kapaklarını ardına kadar açtım. İçleri bomboştu her birinin, kendimi korumak için kesici bir alet arıyordu gözlerim ama yoktu. Yemeklerin yanına plastik çatal ve kaşık koyduklarını

düşününce karşımdaki insanların işi şansa bırakmayacak kadar akıllarının çalıştığının farkına varmıştım. Ağlamaklı bir ifade ile omuzlarımı düşürüp nefeslenmekten başka hiçbir şey yapamadım. Aynayı kırsa mıydım? Sessizce yapamazdım bunu ve kapının hemen ardındaki adam sesi fark ettiği an soluğu yanımda alırdı.

Ellerimi sabunlayıp yüzümü birkaç kez yıkadım, enseme bastırdım soğuk suyu. Hücrelerimi ayık tutmak zorundaydım. Burada her an tehdit altında olduğumu, tek bir kişiye bile güvenmemem gerektiğini biliyordum. Bir dakika sonra başıma bir şey gelmeyeceğinin garantisi yoktu. Gözlerimden uyku akıyordu, çok yorgundum ama düşüp bayılsam bile burada uyumamam gerektiğini tekrar ediyordum. Diken üzerindeydim.

Saç tutamlarımı parmaklarımla taradıktan sonra ensemde dağınık bir şekilde topladım. Adımlarım kapıya yöneldiği saniyede kapının diğer ucunda birisi ile konuşan korumanın tok sesi kulaklarıma ulaştı. Kapı kolunda asılı kaldı elim, dışarıdaki sese dikkat kesilmiştim.

"Bu gece gelemem," diyordu, kapının önünde attığı adımların yankısı yayılıyordu. "Israr etme. Önemli bir iş verdi patron, tam vardiya çalışacağız iki gün... Emniyet müdürünün kızı, evet..." Nefesimi sıkıca göğsümde tuttum. Kalp atışlarım damağımda çarpıyordu. "Ne mi yapacaklar? Ne bileyim, lan ben? Diğer kadınlara yaptıklarından farklı bir şey olmaz..."

Diğer kadınlara ne yapıyorlardı?

"Bu daha uğraştırıcı. Emniyet müdürünün kızını satmak kolay mı lan? Tek seçenek birkaç güne Polonya'ya göndermek, babası yurt dışına çıkarmakla uğraşıyordu zaten. Haberi yok, halletti Cengiz Bey... O mu? Daha kolay. Malların sevkiyatı Kapıkule'den yapılacak, kızı da jest olarak mallar ellerine ulaşmadan gönderirler. Paha biçilmez bir parça lan, güzel demek az kalır. Altıma almak için neler verirdim... Ama Enver Bey kendine ayırdı, becermeden yollamaz. Kaliteli her parçanın tadına bakmak gibi bir huyu var. Ama bunu telefonda konuşurken duydum; aman diyeyim, kimseye söyleme, yanar başım."

Ses artık uzaktan, kesik parçalar hâlinde ulaşıyordu kulaklarıma. Kanım damarlarımdan boşalmış, bulanıklaşan bakışlarım yönünü kaybetmişti. Babam hemen şimdi gelemez miydi? Haberi bile yoktu. Nasıl gelebilirdi? Uçuşumun takibini yaptığına emindim. Uçmadığımı bilmesi ve endişe etmesi gerekiyordu. O adamlar sistemle oynamış olabilirler miydi? Uğultu dadandı kalbimi sarmalayan damarların içine, içimde korkuyla doğrulan çocuk yanımı sakinleştirmeye çalıştım.

Tiksinti midemi ağzıma taşırdığında lavaboya koştum hiç düşünmeden, midemdeki her şeyi çıkardım. Beni satacaklar mıydı? Bir kez daha öğürdüm

midem bomboş olmasına rağmen, kasılmalarım geçmiyordu ve kirpiklerimi ıslatan yaşlar yanaklarıma devriliyordu.

Güçlü durmam lazımdı. *Nasıl? Nasıl?* Bir an önce babam gelmeliydi. Yanımda olmalıydı. Geç kalamazdı. Onu hayatım boyunca affetmezdim aksi takdirde. Beni farklı bir yaşamın içine ittiği için onu suçlayıp dururdum, yanında kalmama izin vermediği için düşman kesilirdim.

Ya şimdi? Birkaç günden bahsediyordu. Aslı ablanın yanına gitmeliydim. Ona haber vermeliydim. *Ne yapabilirdi ki?*

Birkaç dakika sonra ağzımı suyla çalkalayıp nemli yüzümü bir kez daha yıkadım. Sızlanıp duramazdım. Kanım kaynıyordu, tenim bembeyazdı. Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum ama sonsuza kadar burada kalma imkânım da yoktu.

O sırada kapıya sertçe vuruldu. Başımı omzumun üzerinden geri çevirdim bir anda. Korku, kalbimin önüne derin bir uçurum sermişti. O odaya kapanacaktım ve piç kurularının benim hakkımda kurduğu planın gerçekleşmesini mi bekleyecektim? *Hayır. Hayır.*

"Çık artık, kırarım yoksa bu kapıyı."

Alt dudağımı ıslatarak avuçlarımı üst bacaklarıma sildim ve düz adımlarla kapıya ulaştım. Açtığımda iki adım ötede dikilen bedene bakmadan çıktım kapıdan ve kendimi koruma içgüdüsüyle kollarımı etrafıma sardım.

Fuat piçi yanımda belirdiğinde odanın kapısına iki adım kalmıştı ki sessizliğe telefon titreşim sesi yayıldı. Adımlarım durdu, gözlerim ona doğru yöneldi; eli ceketinin iç cebine giderken belinde taşıdığı silahı da o an fark ettim. Ani adrenalin kalbime postalandığında nabzım patlayacak kadar şiddetliydi. Koridor bomboştu. Kısacık salisede beline doğru hamle yaptım bir cesaretle, silahın kabzasını tutup sertçe çekerek elime aldım anında. O ne olduğunu anlamadan emniyeti açmış, kolumu öne uzatmış ve namlunun ucunu adama doğrultmuştum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye soludu, şok içinde ve telaşlıydı. Beceriksiz olduğu için endişe doluydu bir de. Gözlerine çekili perde inmişti ve ifadesi apaçık okunuyordu.

"Yemin ederim ki vururum seni," dedim hiç tereddütsüz. "Telefonunu yere bırak."

Üzerime doğru ani bir hamle yapınca bir adım geri gittim. "*Telefonu bırak* dedim! Kapının önünde konuştuklarını harfi harfine duydum, piç kurusu! Önce seni, sonra kendimi öldürmekten çekinmem. Telefonunu bırak ve odaya gir!"

Delicesine korkuyordum işin aslı. Buna rağmen ona atabileceğim en ölümcül bakışları atıyordum. Sergen Alatan'ın kızı olduğumu bilmeleri gerekiyordu.

Fuat dişlerini parçalarcasına sıkarken ben birkaç adım geri gittim ve namlunun ucuyla kapıyı işaret ettim. Boris Karalav'ın bana öğrettiği taktikleri üzerimde uygulama olasılığına karşı mesafemizi koruyordum. Silahın tehditkâr duruşunu bozmadım, onu vurabileceğimi anlayacağı kadar korkusuz bakıyordum. Yapardım çünkü. Hem de hiç düşünmeden.

Titreşimi kesilen telefonunu yere bıraktığında siyah halının üzerine tok bir sesle düştü, ardından odanın kapısını açtı ve içeri girdi, hızla kapıyı kapatıp üzerine kilitledim. Herhangi birinin açma olasılığına karşı anahtarı cebime atmıştım. Koridora telaşla bakındım ardından; tek bir kıpırtı bile yoktu. Bir saniye sonra titreyen elimdeki telefonun ekranını açmaya çalıştım, şarjı bittiği için aramanın sonlanmış olduğu gerçeği tokat gibi çarptı yüzüme. Babamı arama şansım yok olmuştu.

"Şansımı sikeyim, gerçekten şansımı..."

Şimdi ne yapacaktım? En azından elimde silah tutuyordum. Sakin olmaya çalıştım ve telefonu yere fırlatıp koridorun diğer tarafına koşar adım ilerledim.

Döner merdivenin başında durduğumda duvar köşesine sinmiş, çevremi kontrol altında tutuyordum. İçeride ve dışarıda toplam kaç koruma vardı? Silahta kaç kurşun bulunuyordu? Ellerinde tutulduğum bir dolu adamı vurduğum için kanun tarafından suçlu görülmezdim. Yani umarım...

Merdiven yönünü dinledim sessizce. Kalp atışlarımın sesi duyularımın önüne kapanmıştı ama titreyen parmaklarım arasındaki metalden yeterince güç alıyordum. *Aksa, eğer bahçe kapısına erişirsen tabana kuvvet koş ve ağaçların arasına sığın. Ya da tepesine.* Tırmanmak konusunda geçmişim sağlamdı, yüksekler benden sorulurdu. İşimi kolaylaştıracak becerikli ellerime ihtiyacım vardı ama öncelikle buradan çıkmalı, planımı devreye sokmalıydım.

Üst kata çıkan herhangi bir adım sesi duymayınca duvara sırtımı vererek basamakları inmeye başladım. Kuruyan dudaklarımı yalarken ciğerlerime nefeslerimi astım ve birkaç adım daha aşağı indim. Silahı dikkatli ama sıkı bir şekilde tutuyordum.

Merdivenin aşağı tarafı gören kısmına geldiğimde bir alarm sesi tüm katlarda ciyaklamaya başladı. İşte, şimdi telaş etme vaktiydi. Kaçtığım anlaşılmış mıydı? *Kameralar olmalıydı. Siktir!* Aralık dudaklarımdan içeri kaçan nefeslerim boğazımı kuruttuğu anda koşar adım seslerini duydum. İki basamak üste çıktım ve silahı karşıma doğrulttum.

Üst kattan aşağı yaklaşan adım seslerini duyduğumda başımı o tarafa çevirdim ve o an odaya kilitlediğim piç kurusuyla karşılaştım. Kapıyı yerinden mi sökmüştü? Yedek anahtarı mı vardı? Ya da gizli bir yöntemi?

Bir anda kaburgalarımın üzerinde çıkan güçlü hortumu hissettim. Tüm duygularımı içine katıp peşinde sürükledi. Geriye bir tek çaresizlik kaldı.

Silahı yanıma yaklaşan adama doğrulttum ve üst bacağına ateşledim. Yerimde titredim, sırtım duvara yapışmıştı dehşetten. Katlar arasında yuvarlanan boğuk iniltisini duydum, eli kan sızan yere kapanmıştı acıyla.

"Siktiğimin orospu-"

Tetiğe tekrar bastım. Sol omzuna saplanıp kalan kurşun merdivene kocaman bedeni devirdiğinde bağıran adamın herkesi başımıza toplayacağının bilinciyle silahın kabzasına sıkıca sarıldım. *Birini vurmuştum.* İki kurşun ateşlemiş ve birini kanlar içinde bırakmıştım.

Düşüncelerimin sesi kısıldı. Yaptığım şeyin yanlış veya doğru olduğunu düşünmedim. Kendimi kaybetmiştim. Yolun sonuna geldiysem eğer, kalıcı bir iz bırakmalıydım geride. Son ana kadar savaştığımı söyleyebilmeliydim kendime.

Saniyeler sislenen seslerin içinde ilerlemeye başladı. Sağır olmadığıma emindim ama kendi bedenimin dışına çıkmıştım sanki, kaybetmiştim. Merdivenin ucunda Enver iti belirdi, arkasına aldığı eli silah tutan adam yığınıyla birlikte. Çenemi düğümledim ve şokla sarsılan adama çevirdim namlunun ucunu. Merdivende inleyen adama göz ucuyla bakarken öfkeden delirdiğini görebiliyordum.

"Yapacağınız işi sikeyim lan ben sizin!" diye bağırdı arkasındaki yedi adama birden, onlara bakmamıştı. Radarından beni çıkarmak istemediği belliydi. "Beceriksiz herifler! Bir bacaksıza sahip çıkamadınız! Sizi doğuran anayı sikeyim!"

Bazısının yüzü utançla kızardı. İçlerinden biri, "Öldürelim mi, patron?" diye sorduğunda gözlerimi Enver'in üzerinden ayırmamaya gayret ediyordum. Sertçe yutkundum.

"Kes lan sesini! Cevap vermeyin bana!" diye bağırdı Enver uyarır gibi, bakışları gözlerime tutundu ardından. "Sen de indir şu silahı... Karşımızda şansın yok. Zorlama fazla. İndir. Hemen!"

"Bırak beni," dedim çatlak sesimle, gözlerimin önü yaşlarla dolunca burnumu hafifçe çektim. "Bunu hak etmiyorum ben. Bırakın beni."

"Asla," dedi net bir sesle. Başını iki yana salladı. "Seni öldürmemiz yasak ama öyle yaralar açarım ki sende..." Bir adım attı gerilen bedenime doğru, iki elimle kavradığım silahı avuçlarımda sıktım. "Ne şimdi ne de gelecekte unutabilirsin. Anladın mı beni? Seni inim inim inletirim, unutamazsın."

"Tek bir kurşun..." Çenemin ucu hafiften titredi, omurgamdan geçen soğuk ürperti ensemin arkasına doğru sıçradı. "Alnının ortasından... Yaparım bunu! O iğrenç gözlerini üzerimden çekmezsen..."

"Şimdilik sadece gözlerim," dedi sesini yükselterek, dudaklarındaki şeytani kıvrılma ayaktaydı. "Tahmin edebiliyorsundur, değil mi?"

Boş midem çalkalandığında kusacağımı düşündüren tiksinti tenimi yalayıp geçti.

"Seni öldürürüm!" diye bağırdım boğazım yırtılırcasına, vurduğum adamın iniltisi hâlâ geliyordu kulağıma. "Yemin ederim! Orospu çocuğu... Gebertirim seni!"

Saniyeler yıldırım etkisiyle düşüyordu havanın içine. Kalbim boğazımda panikatak geçiriyordu. Kurtulmak gibi bir şansım yoktu bu adamların ellerinden. Alt katı aydınlatan ışık kaynağı netti ve yüzleri karanlıkta kalan adamların gözlerinde parıldayan öldürücü isteği görebiliyordum. Tek bir emirle beni yere indirebilecek kararlılıkları seziliyordu.

"O silahlarınızı hemen indirmezseniz..." Boris Karalav'ın sessizliği parçalayan tok ve tehditkâr sesi, beni tüm silah namlularını hedefinden çıkarırken nefes alamadığımı hissediyordum. Cümlenin sonundaki tehdidi bile algılayamamıştım. Kanım kaynıyordu kulaklarımda, nabzımın sesini duyuyordum. Silahlar inmişti, bu iyiydi ama hiç iyi değildi. Ben hiç iyi değildim.

Bakışları dosdoğru benim üzerimdeydi ama ben, *ona* bir an olsun çevirmedim buz mavisi gözlerimi. Ona bakmak istemiyordum. O kapının önünde aklıma acımasız bıçaklar indiren, zihnimden silinmeyen kelimeler duymuştum ve *o*, onu tanıdığım için pişman etmişti beni. Bu işin içindeydi. Tek olmadığının farkında olsam da öyle eziciydi ki yaşadığım her saniyenin ağırlığı, tek sorumlu olarak onu tutmak hayal kırıklığımı azaltıyordu.

Enver'in yanında beliren bedeninin varlığını inkâr edemezdim. Bakışlarım gözlerinin içerisindeki yansımamı buldu. Sertçe çatılmış kaşlarının altından bedenimi baştan aşağı inceliyordu, bir zarar arıyormuş gibi. Zararı gözlerimde görebilirdi. Ona bakıyordum çünkü.

"İndir şu silahı," dedi Enver, bir adım öne yaklaştı temkinle. Sabırlıydı her biri, isteselerdi beni köşeye sıkıştırıp ölüme susatabilirlerdi. Diğer seçenek ise gözümün ne derece karardığının farkına varmış olabilecekleriydi ve adamlarının teki yerde kıvranırken üçüncü defa silahı patlatmaktan geri durmazdım.

"Ne yapacaksınız bana?" diye sordum sertçe, Enver'in yüzüne bir bakış atarak. "Söyleyin! Ne yapacaksınız bana?"

"Aksa," dedi Boris Karalav, bir adım yaklaştı. "Bırak şunu."

"*Ne yapacaksınız* dedim!" Yaşlarla dolan gözlerim gözleri ile çarpıştı. "Bana cevap ver! Öldürmek mi? Başka adamlara satmak mı? Tecavüz mü? Babamın canını yakmak için beni nasıl kullanacaksınız? Anlat!"

Kemikli suratında karanlık, zifirî bir tona büründü. "Öyle bir şey olmayacak," dedi keskin bir sesle. Alnında bir damar gerilmiş, derisi üzerinde ilk kez öfkeyle kabarmıştı. "Kim söyledi sana bunu?"

Histerik bir ifadeyle gülerken kafamı iki yana salladım. "Yalancısın sen, yalancının tekisin. Hayatımda tanıdığım en profesyonel yalancı sensin..."

Birkaç damla yaş yanaklarıma boşaldı, kol kaslarım pozisyondan dolayı acı içindeydi. "Beni kandırdın. Sen..."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Güçsüz yanımı görmesini istemiyordum.

"Sikerim şimdi seni, ver lan onu bana!"

Kafam bulanıktı ve bir saniye içinde öne atılan Enver'i zar zor ayırt edebildiğimde namlunun ucunu eğdim ve tetiğe basarak silahı ateşledim. Üst bacağına saplanan kurşun, acıyla bağırmasına ve geriye yalpalayarak devrilmesine neden oldu. Durmadım, bir de karnının biraz üstüne ateşledim silahı. Ölseydi bile umurumda değildi.

"Sana, benimle doğru konuşman gerektiğini söyledim!" dedim dişlerim arasından öfkeyle, gözyaşları kirpik diplerimde donup kalırken ona bakıyordum. "Puşt ağızlı kancık herif."

"Yeter bu kadar gösteri," diyen sesi kulaklarımdan içeri geçtiğinde silahın ağzını bu kez ona çevirdim. Diğer adamlar Enver'in koltuk altlarına girerek omuzlamış, küfürleri ve tehditleri eşliğinde götürüyorlardı.

Boris Karalav'ın üzerime doğru geldiğini fark ettiğim anda tetikteki parmağım titredi. "Vuracak mısın beni?" diye sordu, sıkıca tuttuğum silahın ağzını tek eliyle kavrayarak kabzasını ustaca bir hamleyle çekip aldı ve emniyetini kapatarak, şarjörünü çıkarıp iki parçaya ayrılmış hâlini bir kenara fırlattı. "Korkarım ki hayır."

Başıyla geriyi işaret ettiğinde iki adam geniş merdiven basamaklarını koşar adım tırmandı. İnleyen Fuat'ı da alıp gözden kayboldukları sırada gözyaşlarım şiddetlenmişti. Bıraktığım hasar ne boyuttaydı, bilmiyordum ama kanın metalik kokusu burnuma değip geçmişti. Kaos ellerimden çıkmıştı. Beni bir canavara çevirmişlerdi.

Bir şehir boyunca, ciğerlerim patlayana kadar koşmak için vakit kaybetmeden bir basamak aşağı indiğimde bel boşluğuma sarılan kolu, gücü çekilen bedenimi kucaklayarak ayaklarımı yerden kesti. Islak yüzüm, sinir krizi geçiren düşüncelerim ve hıçkırarak dövünen bedenimle sırtına vurmaya başladım. Kucakladığı bedenimle basamakları geride bıraktığında tırnaklarım kazağının altına kadar saplanmıştı. O kadar kötü hissediyordum ki ağzımdan çıkanların farkında bile değildim.

"Keşke boğulsaydım! O gece ölseydim! Seninle geleceğime..." Hıçkırdım. Kulaklarım büyük bir baskıyla zonklamaya, tenim yanmaya başladı. Boğuluyordum. "Allah'ın belası... Babama götür beni!"

Bir kapıdan içeri girdiğimizde kapıyı ayağının arkasıyla itekledi, sertçe kapanma sesi dağıldı odanın dört bir karışına. Bedenimi masanın üzerinde bulduğumda çıldıracak gibiydim. Avuçlarım omuzlarına çıktı, var gücümle itekledim bedenini. Bir santim bile kıpırdanmadı. İç geçirerek ağlıyordum,

nefeslerim kayıptı ve görmesinden korktuğum güçsüz yanım karşısında çırılçıplaktı.

"Aksa!" diye bağırdı yüzüme doğru, avuç içlerinin ısısı yanaklarıma sarıldı. "Nefes al, aptal!"

Gitmesini istiyordum. Onu görmek istemiyordum. Hayatımın sonuna kadar hatta gün batıdan doğana ve doğudan batana kadar ondan nefret edecektim.

"Defol... Git!"

"Tamam..." Yüzüme yapışan saçları yanaklarımın gerisine çektiğini hissettim. Fısıltısı kulaklarımın içindeki dikili taşları yıkıp geçiyordu. "Sakin ol."

"Senin... Hiçbir farkın yok." Burnumu çektim. "Babam haklıydı... Aynıydın."

"Haklıydı," dedi kabul ederek. "Hiçbir farkım yok... Evet, nefes al."

"Nefret ediyorum... Senden..."

"Güzel..." Dudaklarımın kenarına sığınan bir teli çekip aldı, saçlarımın yanına kattı. "Olması gereken bu."

Bu.

"Bana dokunacaklar, o Enver denilen adam bana... Bana..."

Başımı hafif bir açıyla kaldırdı. Sertçe çatılan kaşları gözlerimin içini hedef alıyordu. "Asla yapamazlar."

Gözlerimden yaşlar pervasızca boşalmaya devam ederken başımı iki yana istemsizce hareket ettirdim. "Sen... Yalancısın."

"Beni dinle!" Yüzüne kemikler ören sıkılı dişleri çehresine karanlık döşerken kararlıydı, ben ise tehdit altında olduğum bu yerde öleceğimi düşünüyordum sadece. "Sana *asla* diyorum. Anladın mı beni? Asla! Benim yanımdan ayrılmayacaksın."

"Senin suçun," dedim bu defa hıçkırarak, soğuk sinen tenini itekledim yüzümün yakınından. Islak kirpiklerimin arasından göz göze kaldık bir saniyede. "Her şey... Senin suçun."

"Benim suçum."

Gözlerimi yumdum hissettiğim acıyla, başım önüme düşerken birkaç santim geriye kayarak bacaklarımı masanın üzerine çıkardım. Ondan kurtulmak istiyordum. "Benim suçum değil."

"Değil," dedi. "Hiç değil."

Çenem titredi. "Senin suçun."

"*Da*[2]."

Neden "o" olmak zorundaydı peki? Suçlu olduğunu kabul etmek yerine benimle alay ediyor olmasını, kelimelerinin dalga geçme amacı taşımasını

[2] (Rusça) Evet.

istiyordum. Avuç içleri boynuma sabitlendi, bacaklarımı bedenime çekerek göğsüme bastırdım ve kollarımı etrafıma sarmaladım. Yüzümü kollarımın arasına gömerek derin ve sessiz nefesler almaya başladım. Ciğerlerimi döne döne zehirleyen yılan, kendi zehri altında son nefesini vermişti sanki; nefes alma sırası bendeydi.

Birkaç saniye ardından tenim ile temasını kesti ve aynı dakika içerisinde uzaklaştığını hissettim. Gerilerek parmak uçlarımı kollarımın üstüne geçirdim ani bir refleksle.

Bir süre dinginleşmeyi ve bir dalga gibi çarpan sinir patlamasının etkisinin geçmesini bekledim. Boğazım çığlık çığlığa bağırdığım için yanıyordu ama bedenim zıt bir tavırla soğumuştu. Sönmüştü ve bir mum gibi en çok kendimi yaktığımı bilirken sonunda kendine gelmeye başlamıştı. Yüzümü koluma silerek kuruladım, kalbimde gitgide büyüyen bir ur varmış gibi tutturduğu çarpıntılar durgunlaşmıştı. *Biraz daha iyiydi.*

Kan rengi alarak şişen dudaklarımı ıslattım ve başımı hafifçe eğdiğim noktadan kaldırdım. Kaldırır kaldırmaz ise onu gördüm; tam karşımda sırtını duvara vermişti, çatık kaşları altından karartılı bakışlarla beni izliyordu. Gözlerim gözlerine değdi, duraksadım. Felaketim olmuştu. En kötü anımı bir kitap gibi okumasına izin vermiştim. Pişmanlıkla harlanan bir ateş topu bedenimi baştan aşağı kuşatırken ağırca yutkunarak bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Git yanımdan," dedim soğuk bir şekilde. Enseme dağılıp şakaklarıma uzanan ağrı, bedenime çöken uykunun ardından sinir bozucuydu.

Sayılı saniyeler kuyruklu yıldızlar gibi kaybolurken adımlarının zeminde oluşturduğu sesleri dinledim. Adımları önüme çıktığında gölgesi bitkin bedenime döküldü. Teninden tüten parfüm kokusunu soludum sessizce.

"Birkaç dakika tahammül etmeye bak, sonra beni görmeyeceksin," dedi düz bir sesle, başım ona çevrilmişti anında. Göz göze kaldık. "Söyle şimdi... Kimden duydun?"

Yok muydu? Görmeyeceksin demişti işte. İçimi kara bir bulut kaplamıştı saniyesinde, bedenim ise kıpırtısızdı.

"Neyi?" diye sordum, bir anlığına beynim donmuştu.

"Alt katta söylediklerinden bahsediyorum, Aksa."

Ensemin ardından bir ürperti sokulduğunda, "Sen... İçlerindesin," dedim, bedenim acıyordu. Kalbim acı pompalıyordu. "Biliyorsun. Bana yapacaklarını bile bile getirdin beni... Sen..."

Bir elini saçlarının arasına kaydırarak sabrının son durağına dayanmış gibi alt dudağını ıslattı, ardından burun kemerini sıktı birkaç kez. "Zarar görmek için burada değilsin," derken ifadesi en ufak bir açık bile vermiyordu. Ciddi miydi, anlamıyordum bile artık. Ya da inanmıyordum.

"Beni satacaklar, bu mu zarar görmeyecek hâlim?" Hiçbir tını barındırmıyordu sesim. "Ne... ne yaşayacağımı kulaklarımla duydum ben o kapının arkasında. Benim hakkımdaki planlarını... Bana..." Yutkunmayı denedim, yutkunamadım; yalnızca dudaklarımı kapattım. Tüm hislerim çürümüş ve bir tek acıdan ibaretmişim gibi geliyordu o kelimeler zihnimde şimşek gibi çakarken. *Enver Bey kendine ayırdı, becermeden yollamaz.* Sinir uçlarım buz kesmişti. Gözlerimi saran kara bulutlar yağış bırakmak için oradaydı.

"Şunu kafandan çıkar," dedi sakin tutmaya çalıştığı ürpertici sesiyle. "*Böyle bir ihtimal yok* dedim sana."

Kulak tıkadım sözlerine. Duymak istemiyordum.

"Mahvedeceksiniz beni." Bir damla yaş daha kurtularak sol yanağıma düştü, göz kontağımızı kesmedim. "Benden geriye hiçbir şey kalmayacak."

Histerik bir gülüş kısacık bir anda kıyıya vurup geri çekilen dalgalar gibi aktı yüzüne. "Garanti edeceğim tek bir şey var," dedi dümdüz bir sesle, hiç olan bakışları tarumar ediyordu gözlerimi. "Geride *yalnızca* sen kalacaksın."

Çatık kaşlarım altında alev alev yanan gözlerimi çekmedim üzerinden. Göğsü aldığı nefesle hafifçe kalkıp inerken aşılması güç bir duvarın, gözlerinin ateşten rengiyle boyanışını izledim. Mimik yoktu, ifadesinin derinlerine sızamıyordum. O kadar hilekârdı ki sandığım ve gerçek olan arasında sürekli sıkışıp kalıyordum. Düştüğüm duruma acıyor muydu? Ya da neydi bakışlarına çizilen anlam? Ne düşünüyordu? Kafasının içinden canımı söke söke alacak ne plan kuruyordu?

İşte, bu sebepten karşımda, gözümün değdiği herhangi bir yerde olmasını istemiyordum. Onu görmek, var olduğunu sandığım her duygunun mezarına bakmak gibiydi. Vicdanı yoktu. İyi yönü yoktu. Sandığım hiçbir şey yoktu bu adamda. Karşıma bir daha da hiç çıkmamalıydı.

"Gitmeni istiyorum," dedim yalnızca. "Bir daha gelmemek üzere *git*."

Ardından bacaklarımı masanın üzerinden aşağı sarkıtarak ayaklarım üzerine bastım saniyeler içerisinde. Hafifçe başım döner gibi olsa da belli etmedim, burnumdan derin bir nefes çektim içime. Yanından sıyrılıp geçerek düz adımlarımı konsola ilerlettim ve su şişesini elime alırken diğer elimin tersiyle hızla yüzümü kuruladım.

Şişenin dibini görene kadar yudumladım sessizce. Boş midemin tamamını suyla doldurduktan sonra plastik şişeyi fırlatırcasına bıraktım; ardından pencere kenarına yöneldim, o sırada kapının açılıp kapanan tok sesini ve üzerime kilitlenen anahtarın metalik sesini duydum. Gitmişti. *Sonunda.*

Kaburgalarımın dalgalarla cebelleşen kıyısına bir ölü vurmuştu sanki. Boğazımın ortasında büyüyen ağlama isteğini yuttuğum sırada iki parmağımla hafifçe araladığım perdenin ardındaki camdan aşağı bakıyordum. Karanlığın içinde bir gölge gibi kalıplaşan silüetini tanıdım. Aracın sürücü kapısını açtı

ve birkaç kalp atışı zamanında başını kaldırarak dosdoğru bulunduğum yere baktı. Kirpiklerim titredi kırgınlık tüm boşluklarımı doldururken, öfkemi tetikleyen de bu oldu.

Perdeyi sertçe kapattım. Sırtımı geri çevirerek bomboş ve dağınık odanın içinde hesapsızca gezdirdim. Kendimi yenemiyordum bir türlü.

"Defolup gitsin, gitsin işte!" diye dişlerimin arasından nefeslendim, gözlerim dolup dolup kuruyordu. "Babasının oğlu, o sadece *bu*."

Duvarın en uç köşesine yürüdüm birkaç saniye içerisinde, eğer sığacağım boyutta olsaydı dolaplardan birinin içine sığınmak isterdim. Sırtımı duvara yaslayarak zemine çöktüm, bacaklarımı bedenime çektim ve zar zor açık tuttuğum gözlerimi tedirgin hissederek etraftan almazken kollarımı bedenime sarmaladım.

Kapının iki kanadında dikilen korumalar birbirine anlamaz bakışlar fırlattı. Ardından soru işaretleriyle kaplı iki çift kara göz, Boris Karalav'a dokundu. Sorgulama hakları yoktu. Eğer olmuş olsaydı da bu adamın fikirlerini sorgulayacak hakkı kendilerinde göreceklerini sanmıyorlardı.

Kilide geçen anahtarı çevirdi ve kapıyı açarak içeri girdi. Kapıyı aralık bıraktı, işi uzun sürmezdi. Ateşten gözleri kısa bir an etrafta gezindi, her yer darmadumandı. *Sikerler!* Güçlü adımları zemin üzerinde ürpertici bir sessizlik bırakarak ilerledi ve çok geçmeden genç kızın duvarın dibine yığılmış bedenini gördü. Bir kolunu başının altına almıştı, gözleri kapalıydı ve derin bir uykunun kollarında olduğu anlaşılıyordu. Kaşları sertçe çatıldı. Tek dizini kırarak eğildi ve parmaklarını burnu ile dudakları arasındaki boşluğa dayadığında düzenli nefes alıp verişinin ısısını hissedebilmişti.

"Aksa," dedi, parmak uçları yanağından aşağı uzanan kumral bir tutamı kulağının arkasına aldı. Uyanmamıştı. Ama sesini duymuş gibi kaşları hafif çatıldı. Dudaklarının bir köşesi belli belirsiz kıvrıldı bu görüntüye karşılık ama saniyesinde yok oldu.

Birkaç kez daha seslendi. Gün Aksa Alatan'ın o saniyeye kadar dünyayı başına yıkmak için harekete geçmiş olması gerekiyordu ama o öylece yatıyor muydu? Ölü olsaydı mezardan kalkardı sırf bunun için. *Tanrım!*

Kafasını omzunun üzerinden geri çevirdi ve çelikten ifadesini bozmadan, "Yusuf," diye seslendi kapının dışında doğru.

Yusuf bir saniye sonunda kapının eşiğinden başını uzattı ve adımlarını harekete geçirdi. Üç adım geride ayaklarını zemine sabitledi, dosdoğru patronuna baktı.

"Buyurun, efendim."

"Ne verdiniz?" diye sordu karanlık ve tekdüze sesiyle. "Konuş."

Korumanın kanı korkuyla ters yöne akmaya başladı. "Ba-" Boğazını hafifçe temizledi. "Bay-"

"Tek soru, tek cevap," dedi Boris, adamın sözünü bıçak gibi keserek. Kan kokusu dağılan sesi odanın duvarlarını çınlatacak kadar baskıcı bir güce sahipti. "Sakın siktiğimin cevabını uzatma."

Koruma bakışlarını kaçırdı ve suçluluk gövdesini avuçlarken başını önüne eğdi. "Uyku ilacı, Bay Karalav."

Kaskatı kesilen çenesi keskinleşti ve dişlerini birbirine gömerek, "Kim istedi?" diye sordu, alacağı karşılığı adı kadar iyi biliyordu.

Elleri buz kesti Yusuf'un. Ona emredilen ne ise o yoldaydı. "Enver Bey," dedi. "Sergen Alatan'ın kızını gördükten hemen sonra."

"Sebep?"

"Onunla işi varmış."

Ölümlerden ölüm beğenebilirdi. Kontrolünü sağlarken kafasını önüne çevirdi ve genç kıza bir bakış atarak uzandı; bir kolunu sırtından, diğer kolunu bacaklarının altından geçirerek kucakladı. Kuş kadar bir şeydi ve baş belası inatçının tekiydi. Ayağa kalktı tek seferde, kucağındaki bedeni küçük bir açıyla hoplatıp düzgün bir pozisyona getirdi. Şimdi başı omzuna düşmüştü ve eli... Kazağın boğazının sınırına erişen yumuşak yüzeyini avuçlamıştı. Çocuk muydu bu kız?

"Bana bak," dedi Karalav, köşeli çenesi kemikli yüzünde gerginliğini koruyordu. Koruma başını ağırca doğrultarak karşısında duran adama baktı. "Telefonum bir süre kapalı olacak. Planı bir hafta erkene çektiğimi onlara ilet. Geldiğimde konuşuruz."

"Atilla Bey hoş karşılamaz ama bu durumu."

"Bu beni pek ilgilendirmiyor, Yusuf."

Sergen Alatan'ı güçsüz düşürmek ve pes ettirmek için ellerinde en büyük kozları vardı. Plan göründüğü kadar basit miydi? Korumaların bu gece aralarında fısıldaştıkları dedikodu buydu. Öte yandan sorumlusu Enver Sarıhan kurşunu çıkarttırmak için kendi işlerini döndürdükleri hastanelerinden birindeydi saatlerdir. "Ama Boris Bey..."

"İkinci olarak," dedi, tehditkâr ve silik bir tebessüm dudaklarına yayıldı. "Enver'e en kısa sürede sülalesini sikmeye geleceğimi söyle. Kimin sözünü dinleyeceğini unutup ona yardımcı olanları da es geçmemek lazım tabii."

Soğuk bir öfke sesinden akarak bileklerine kelepçe vururken alnı ter döküyordu. Babasını tanıyordu her biri. Bartol Karalav sanılandan daha fazlasıydı. Kötü olmak yetersizdi, şeytanla yarışan heriflerdi. Bunu Yusuf dâhil, altlarında ve üstlerinde çalışan herkes bilirdi.

"Peki, efendim."

Doğruca kapıya yöneldi güçlü adımları. Koridora çıktığında kapının önünde merak içinde bekleyen koruma gerildiğini hissetse de birkaç adım gerisinde kalarak peşine takıldı. Merdiven basamaklarına geldiklerinde Karalav durdu ve sırtını geri çevirerek çatık kaşlarının hedefine aldı karşısında boğazından sert yutkunuşlar geçiren adamı.

"Ne yapıyorsun, Asaf?"

"Bir şeye ihtiyacınız olur diye size eşlik etmek istedim," dedi daha çok gerilerek, bakışları kucağında baygın yatan kıza değdi bir anlığına. "Yorulmayın, eğer isterseniz ben istediğiniz yere kadar taşıyabilirim."

Kaşları daha da çatıldı. "Bunu söylemediğini varsayalım," dedi düz bir sesle, uyarır bir tını yayılmıştı kelimelerine. "İşine dön."

Başını aşağı yukarı hafifçe salladı koruma. İkiletmeden saniyesinde arkasını döndü ve loş ışık yayan aydınlatmalar omuzlarına dökülürken gözden kayboldu.

Sesli ve derin bir nefes aldı o saniyeler içerisinde Boris Karalav. Burnunu aşarak ciğerlerine inen parfüm kokusuna karışan o yoğunluğu tanıyordu, bu kızla günler geçirmişti çünkü. Geceler de denilebilirdi. Sergen Alatan'ın tam olarak bir prenses yetiştirdiği gerçekti ama o prensesin sebep olduğu kargaşa zihninde kanlı bir perdede başa sararak oynatıldıkça eğlendiğini hissediyordu. Orospu çocuğu Enver'i öldürmüş olsaydı daha fazla eğlenebilirdi elbette.

Sonrası için aynı şeyi söyleyemezdi gerçi. Annesinin geçirdiği sinir krizlerine alışıktı ama o annesine iyi gelen bir adamdı, kendinden geçtiği o kısacık anları ustaca yönetebiliyordu. Aksa ise... Ona iyi gelmediğinin farkındaydı. Başına iş almıştı. Oldukça büyük bir iş. Gözleri genç kızın göğsüne yaslı yüzüne kaydı o an. *En azından güzel bir iş.*

Dış kapıdan çıkarak yerinden kıpırdamaktan çekinen korumaların arasından sıyrılıp geçti ve arabasının yanında durdu. Ön kapının koluna eğildi ve kapıyı açarak koltuğa bıraktı genç kızı. Bir eli hâlâ küçük bir çocuk gibi yakasını avuçları arasında tutuyordu. Eline bir bakış atarak başı yana düşen ve aralık dudaklarından sakin nefesler alıp veren kıza dikti ateş hattı gözlerini. Rahat uyuması için koltuğu yatırdı küçük bir açıyla, yolları uzundu. Uyur hâlde yakaladığı için sessiz bir yolculuk olacağını düşünüyordu; fazlasıyla memnundu. Neden uyutulduğunu parçalar hâlinde hatırladıkça ise kafasının içini kızıla boyayan öfke, kan akışını kesip alev alev yakıyordu. Enver'in yaşama ihtimali sıfırdı.

Emniyet kemerini taktıktan sonra geri çekilmek için sırtını doğrultsa da yakasına sıkıca sarılan el buna izin vermedi. Duraksadı ve uyku hâlindeki kıza baktı. Renkleri geri çekilen göz bebeklerinde büyük bir karmaşa savaşa girişmişti. *Bu kız...*

"*Bozhe moy...*[3]"

Parmaklarını genç kızın elinin üzerine çıkardı. Alışkanlığı olup olmadığını bilmiyordu. Zaten bu kız hakkında tam olarak ne biliyordu ki? Öte yandan böyle bir alışkanlık mı olurdu? Sert bir nefes indirdi ciğerlerine, parmaklarını ancak sertçe söküp yakasından kurtarabilirdi. Omuzları gerilmişti şimdi. Genç adam bilmiyor olsa da bilinçsizce tutunacak bir yer ya da bir dal aradığı için yakasına sarılmıştı o el.

Boris pes ederek ellerini ensesine doğru çıkardı ve kazağın kumaşını kavrayıp üst bedeninden sıyırarak aldı. Yüzündeki çelikten ifadesi gevşememişti. Uzun kollusunu genç kızın kucağına bırakarak çıplak gövdesiyle sırtını doğrulttu ve bahçede dikilen adamların çoğu kaşlarını çatarak ona bakarken umursamadan kaputun önünden geçerek şoför koltuğuna yürüdü. Biner binmez klimayı açtı ve çalışır hâlde bıraktığı aracın gazına asılmadan hemen önce, yan koltukta uyuyan kıza son kez değdirdi gözlerini.

Ciddi anlamda başı *artık* dertteydi.

[3] Rusça) Tanrım...

2. BÖLÜM
TEK KİŞİLİK SAVAŞ

Karanlık, hissedilir bir yoğunlukta kirpiklerimin her teline yapışmıştı. Gecenin bir vaktinde miydim? Zifirî karanlıktı çünkü. Hissediyordum. Belki de yalnızca ben gece sanıyordum. *Gün mü, gece mi?* Ayrımını bile yapamıyordum. Bilincim karşısında yaşadığım en ağır direnişin adını koyuyordum: *yenilgi.*

"Aksa," diye sesleniyordu biri, sesi uzak ve ölçülü. "Uyan."

Karanlığın damağımda bıraktığı tadı alıyorum; fazlasıyla acı. Belirli bir frekans tutturmuştu kalp atışlarım, bu anın bekçisi gecenin bilmem kaçı. Dördü ya da beşi... Peki, kimdi bu? Babam mı? Onun sesi hiç böyle yaklaşmazdı bana. Genelde kıyamaz gibi çıkardı. Eh, bu gerçeği de biliyordum.

Aslında, gözlerimi bir türlü açamadığımı fark ettiğim kısacık anın içerisine hapsolmuştum, ısrarcı karabasanlar güçlü bir baskıyla ayrılmıyordu oradan. Gözlerim yaşarıyor. Uyanamıyorum. Karanlıktayım. Bir kâbusun içinde, tek kişilik bir savaştayım.

"Sergen! Koş!"

İlk kez tanıdık bir ses... Canımı yakacak kadar tanıdık. Saklanmamı sağlayacak kadar tanıdık. Hatırlıyordum. Yine de görüntüler çokça sisliydi.

"Gün!" Yanaklarıma baskı yapan sert parmaklar sanki tenime gömülüp mezarımı açıyordu. Buz mavisi gözlerim göğe kilitlenmiş, odağımı büsbütün kaplayan bulutları hâlâ ezberimde saklıyordu. *"Nefes al, babacığım! Bana bak! Ben buradayım!"*

Uykumdan uyanmamı sağlayan iki kelimenin tümü buydu. *Ben buradayım.* Bir refleksle bedenim öne atıldığında boğulur gibi çıkardığım ses bile bana yabancıydı. Sık ve derin nefes alış verişlerim göğsümden zorlukla kopmaya başlamıştı. *Nefes al. Silik anıların içinden sıyrıl ve ayağa kalk. Sorun yok. Buradasın.* Avuç içim kalbimin sınırına dayanmış; titrek kirpiklerim arasındaki bakışlarım karşıya, öylece boşluğa sabitlenmişti. Karanlık dışında hiçbir şey yoktu. Gördüğüm kâbus dışında kafamın içi darmadağındı.

Nefes al, babacığım.

Bir ağırlık çökmüştü üzerime. Kalp ritmim bozulmuştu. Bir saniye sonrasında göz kapaklarımı sıkıca yumdum ve başımı önüme düşürerek sertleşen soluklarımın düzene girmesini bekledim. Berbat ötesi hissediyordum. Ölecekmişim hissine kapılıyordum. Acının kemiklerimdeki yankısını duyuyordum. *Buradasın. Rahatla. Her şey yolunda.*

Bedenim çarşafların arasına gömülmek için çırpınsa bile kendime gelmek için yirmi iki saniye saydım içimden. Yavaş yavaş. *Evet, her şey yolunda.*

Yalan. Hiçbir şey yolunda değil.

Ne yavaş yavaş ne de her şey o kadar yolunda.

Kalbim sertçe attı. Ani bir darbe almışım gibi nefesimi tek seferde kesen anları hatırladım. Bomboş zihnime, saydığım her saniyede yaşadığım ve gerçekliğini sorguladığım anlar yığılmaya başladı. Donup kaldığım an ise nabzım boğazıma sıçradı ve bir sonraki an telaş artık büsbütün benimleydi. Bir denizdi, beni boğması gereken bir su birikintisiydi.

Kaçırılmıştım. Noktasına, virgülüne kadar yaşanılanları hatırlamak bir başka kâbusa uyandığımı çarpıyordu suratıma. En son kocaman bir odada, tavandaki ışık algımı sömürürken uykuya direndiğimi de capcanlı hatırlıyordum üstelik. Yapamamıştım. Uyuyakalmıştım. Kahretsin ki uykuya yenilmiştim.

Ellerim iki yanıma indi o an, yumuşacık çarşafa temas etti. Bir yatağın üzerinde, tek başıma olduğumun farkına vardım. Gözlerim telaş ve uçsuz bucaksız bir dehşetle etrafta gezinmeye başladığında ise hissedebildiğim diğer şeyler de karanlık ve soğuktu. Sessizlikle boyanmış odada eşyaların silüeti dışında hiçbir şey göremiyordum. Gözlerim yaşlarla ıslandı, bu kez farkındalık çenemi usulca titretti. Babam hâlâ yoktu. Her şey hâlâ berbattı.

Ve ben bambaşka bir yerdeydim.

Üzerime örtülen yorganı bir kenara itekledim hızla. Kim örtmüştü? Kim getirmişti beni buraya? Hiç mi hissetmemiştim? Dudaklarım korkuyla aralandı, dilim damağım saniyesinde kupkuru kesildi. Yatağın sıcaklığından koparak ayaklanırken başım bir anlığına döndüğünde avucumun tekini karnıma dayayarak birkaç saniye duraksadım. Neredeydim? *Neredeydim?* Satmışlar mıydı beni? Kapının önünde duyduğum konuşmaları yapacak türden şeytani adamların elindeydim. Yapmışlar mıydı sahiden? Söyledikleri gibi... Bir damla yaş yanağıma doğru yol yaptığında alt dudağımı dişlerimin arasına kaydırdım ve kanatırcasına ısırdım.

Ağlayacak ya da sızlanacak ne vaktim ne de mecalim vardı. Son bir güç kırıntısı kalmışsa da eğer, yaşama içgüdümle paçamı beladan kurtarmak için harcayacaktım tamamını. Tek başımaydım. Yalnızca kendim için savaşmak zorundaydım.

Kafamı iki yana usulca salladım. Kurtulmak için fırsatım olup olmadığını bilmiyordum. Kötü düşünceleri içimden silip attım bu yüzden, sağ köşedeki kapı görüş açımdaydı ve güçlü adımlarım sessizce oraya yöneldi. Kapı kilitli miydi? Dışarıda kaç kişi vardı? Belki de kaçırılıp kapatıldığım malikânenin içerisinde başka bir odaya alınmıştım. Olabilir miydi?

Elimin tersini yanağıma çıkarıp gözyaşlarıyla ıslanan yüzümü sildim. Soluğu kapının dibinde aldığımda kapı kolunu avuç içime çektim ve dişlerimi birbirine bastırarak sadece iki kalp atışı sürede aşağı indirdim kulpu.

Açıktı. Kilitlenmemişti.

Aynı saniye içerisinde durdum. Kalbim yerinden oynarken sertçe yutkundum, acı boğazımı ele geçirse de umursamadım. Kendimi korumak için bir şeyler bulmalı ve elime alarak odadan öyle çıkmalıydım. Gözlerim çevremi kolaçan etti bu defa; net bir görüşüm yoktu, karanlık her yere yayılmıştı ve yalnızca belirgin nesneleri görebiliyordum.

Çift kişilik yatağın iki yanında komodinler duruyordu. Bana yakın taraftakinin üzerindeki gece lambası dikkatimi çekmişti. Hiç değilse karşıma biri çıkarsa kafasına savurur ve şansım yaver giderse bayıltırdım. En kötü ihtimalde bile vakit kazanırdım. Buza dönüşen parmak uçlarımı kapı kolundan hayalet sessizliğinde ayırdım ve dümdüz adımlarla, çıtımı çıkarmadan o tarafa ilerledim.

Lambanın gövdesini avucuma çekerek sessiz bir nefesle doldurdum göğsümü. Gücümü yitirmiştim sanki. Yorgundum ve kaslarım ezilmiş gibi ağrıyordu. Ne kadar süredir buradaydım? Babam fark etmemiş miydi? Fark etmeliydi. Beni bulmalı ve beni göndermek istediği için öfkeyle bağırdıktan sonra soluğu kollarının arasında almalıydım.

İstemsizce ağlamaya başlarken yaşları durdurmak için çaba sarf etmedim, birkaç teli alnıma yapışan saçlarımı geriye aldığımda içimden sayısız dua okuyordum. Hayatımın hiçbir döneminde bu denli çaresiz hissettiğimi hatırlamıyordum. Babamın yanında olmak istiyordum. Evimde olmak istiyordum. Eğer bu bir kâbus ise bir an önce uyanmayı diliyordum.

Üç saniye sonra kapının aralığını genişletmiş, sessizliğe ayak uydurarak nefesimi tutarken koridora bakıyordum. Ürkünçtü. Ağlamaklı bir ifadeyle bir adım atarak bedenimi dışarı çıkardım. Korku gölgeme bürünüp kuyruğuma takılmıştı çoktan.

Tedirgin bir şekilde koridorun iki ucuna baktığımda boşluk dışında hiçbir şeyle karşılaşmadım. Bambaşka bir yerde olduğum gerçeği bir kez daha kırmızı alarmlar yaktı zihnimde. Koridora çıktığım an fark ettiğim en yalın gerçek buydu. Bir taraf duvarla bitiyordu; az ileriden yayılan loş aydınlatma, diğer tarafın ucu açık bir şekilde daha öteye uzandığını tahmin etmemi sağlıyordu.

Bir kez daha ıslanan yanaklarımı kuruladım. Burnumu çekerek adımlarımı koridor boyunca düşürmeye başladım ardından. Kalbim yere kapaklanmaktan korkacağım kadar titriyordu. Art arda yutkundum. Ama zerre kadar sakin olamıyordum. Artık babamı göremeyecek miydim? Tek başıma

mıydım? Beni öldürmeleri daha iyiydi belki de. Tüm olasılıkları, en korkunç olanı düşünmek bile doğru olanın bu olduğunu söylüyordu bana.

Kurumuş dudaklarımı ıslattım ve duvarın bir kanadına sinerek temkinle süzüldüm. Tepede yanan birkaç sarı lambaydı loş aydınlığın sebebi. En azından önümü görebildiğim için stresimin azaldığını söyleyebilirdim. Yine de hislerim hâlâ boy ölçüşemeyeceğim kadar fazlaydı. Öte yandan elimdeki lambayı öyle sıkı tutuyordum ki avuç içim sızlıyordu. Görünürde kimse de yoktu ama en son yaşanan kaçma girişimimde alarmların aniden devreye girdiğini hatırladıkça boğazımı kesen bir korku hissediyordum.

Saniyeler boğulan bir sessizlikte akarken basamakları indim, alt katın ışıkları da açıktı. Birkaç metre kadar ötede geniş ve az eşyalı bir salon görünüyordu. Beyaz, tavana kadar uzanan yüksek duvarlar arasında koyu gri koltuklar, kapalı bir televizyon ve aşağı sarkan lambalar... İncelemeyi yarıda keserek bakışlarımı kaçırdım anında. Son basamakta durmuştum ve seslere kulak vermişken kanım kulaklarımı ısıtıyordu. Onun dışında tek bir ses bile yoktu.

Sessizlik yanıltıcı ve ikiyüzlü olabilirdi gerçi. Belki de bir kuytu köşede kamera ile geçtiğim her yeri gözetleyen bir piç kurusu vardı... Olabilir miydi? Bu düşüncenin beraberinde bir kanıt arar gibi buz mavilerim etrafı didikledi. Öyle olsa bile elimden ne gelirdi ki? Koskocaman bir hiç. Defolup gitmem gerekiyordu. Kaçmalıydım hiç düşünmeden. İmkânsız diye bir şey yoktu, en çaresiz anlar bile imkânlara gebe kalırdı.

Terleyen avucumu sıktım ve elimdeki gece lambasından cesaret alarak omzumun gerisinden üst kata bakındım çabucak. Nasıl bir adamın evindeydim? Tek bir iz bile yoktu. Bir kapı ötesi korumalarla mı kaynıyordu yoksa?

Dış kapı sağ taraftan radarıma girmişti. Nabzım tenimi döverken koşar adım siyah kapıya ilerledim ve aynı saniyede kulpa sarıldım. Birkaç kez çekiştirdim ama kilitliydi. Çenemin ucu ağırca titredi. Gözlerimin içine batan yaşların karşısında yalnızca dişlerimi sıkabiliyordum. Sakin değildim, artık olamazdım. Her şey kötüye gidiyordu. Başka insanların ellerinin arasında ölmeyi bekleyecektim işte. Sonum yazılıydı. Kaçamazdım. İyi ihtimallerin her biri mezarı boylamıştı.

Anahtarı buralarda bir yerlere saklamış olabilir miydi peki? Kan damarlarımdan çekip gitmişti, sıklaşan nefeslerim omuzlarımı indirip kaldırıyordu ve kafamda çakan şimşekler düşüncelerimi ezerken, hiç kendimdeymişim gibi hissetmiyordum.

"Ne yapacağım?" diye fısıldadım varla yok arası bir sesle, geriye döndüm ardından ve titreyen uzun bacaklarımı salonun kenarına, neredeyse çoğunluğunu kaplayan perdelere yönelttim.

Zemin kattaydık. Her koşulda dış kapı haricinde bahçe kapısı da olmalıydı. Uzun perdeyi bir tarafa hızla çektim, camın ardında kocaman bir bahçe vardı ve tamamı kar yığınlarıyla kaplıydı. Dağın başında mıydık? Neresiydi burası? Tahmin bile yürütemiyordum. Çıkış yolunu bulsam da camları bile uğuldatan soğuk rüzgârlar arasında ölmeye gittiğimi biliyordum. Mantom yoktu. Üzerime kaydı bakışlarım...

"Aksa?"

Ani bir refleksle sırtımı çevirip uçuk bir saniyede elimdeki lambayı kaldırdım ve tüm gücümü koluma yükleyerek karşımda beliren bedene hızla fırlattım. Hedefi hiç gözüme kestirmeden ve olacakları hesap etmeden, sanki yalnızca buna kodlanmışım gibi atmıştım öylece. Tek bildiğim, gözümü kararan çaresizliğin savaşa çağıran yanıydı.

Gözlerim lambanın peşini bırakmadı havada ışık hızı gibi süzüldüğü birkaç saniyede. Omzunun kenarına çarpıp yere gürültüyle düşüşünü izledim; kirpiklerim donup kalmıştı, kısık sesli bir küfür, kıyamet gibi koparken geriye doğru bir adım attım. Ardından gözlerimi kaldırdım ve karşımdaki gözlere baktım.

Tanıdık gözlere. *Ateşten gözlerine.*

İlk hislerim içimi derinden kaplayan rahatlama olduğunda ifadem gevşedi. Kısa bir an, oldukça kısa süren bir an, tanıdık birini görmek çıldırtıcı bir rahatlamaydı. Bir sonraki anın içerisinde şok dalgasıyla aralanan dudaklarımı birbirine bastırdım ve öfkeyle dolup taştım. İçten içe yandım, küllerimden taze bir öfke daha yarattım.

Boris Vedran Karalav.

"Sen..." diye soludum öldürücü bir öfkeyle, kalbim bir balık gibi çırpınmaya başlamıştı. Bir adım daha geri kaydım. Kaşlarımı çatmaktan alnım sızlıyordu. "Senin ne işin var burada?"

Karşımdaydı ve bu yalnızca somut bir anlam taşımıyordu. Kötü olan taraftaydı. Maske yaptığı yakışıklı yüzü işe yaramamıştı, ardında taşıdığı şeytanın ta kendisi olduğunun farkına geç varmış olsam da oradaydı işte. Ya artık saklanmıyordu ya da benim gözüme inen perde kalkmıştı. Aptalın tekiydim. İncinmiştim delicesine. Kim olarak? Kim yerine koyarak? Ne hadle?

Geri kalan ömrüm boyunca dağıldığım yanlarımı üzerime değen gözlerden sakınmak gibi paranoyakça fikirlerim vardı hâlbuki. Daha da feci bir kaza yaşamışım ve dönülmez bir şekilde yaralanmışım gibi hissediyordum. Herkese kızgındım. Beni bıraktığı için babama, aldattığı için Yiğit'e, terk ettiği için anneme, sorumluluğunu alamadığı için aynada gördüğüm genç kıza ve... Karşımdaki bu adama.

"Ne zaman uyandın?" diye sordu, yerinden bir santim bile kıpırdamamıştı ve kaşları sertçe çatılmışken çenesinde seğiren kası açıkça tehditkârdı.

Bir elini sol omzuna çıkarmıştı ve lambanın çarptığı kısmı ovuşturuyordu *tişört*ü üzerinden.

"Bana cevap ver," dedim dişlerimin arasından.

Bir adım üzerime yaklaştı. "Sen bana cevap ver."

Birkaç adım geri bastım. Bakışlarımızın kesiştiği noktada kızışan alevlerin tavana kadar sıçrayıp yangın çıkardığını hissettim. Bıçaklarından geçiyordum sanki, haklı öfkemin karşısında hâlâ mı geri adım atmıyordu? Öldürmek istiyordum onu. Tereddütsüzce.

"Beni çıldırtmak için yapıyorsan sakın deneme," dedim sert bir sesle, gözlerinin içine bakarak. "Bana... Burada ne işin olduğunu açıkla. Hemen."

Tek seferde hafifçe silkti omuzlarını, kafasını ağır bir hamleyle iki yana salladı. "Ben olmam gereken yerdeyim," dedi yalnızca. "Senin de yanımda olman gerektiğine karar verdim."

"Karar verdin?" Dolup taşmıştım, sinirim şakaklarıma vuruyordu. L şeklindeki koltuğun arka kısmında buldum kendimi, aramıza açılan uçurum hissettiğimden büyük ve soğuk rüzgârlarla doluydu. "Ne hakla? Kim olarak?"

"Boris Karalav."

Kemikli suratını sayısız kez dağıtmak istiyordum. "*Git* demedim mi ben sana? *Karşıma bir daha çıkmanı istemiyorum,* dedim üstüne basa basa." Pürüzlü ve yorgun sesime yabancı kaldım o an, sabrımın sınırlarını zorluyordu. "Boris Karalav'mış... Çok matah bir şey çünkü Karalav olmak. Babasından farkı olmayan yalancı herifin tekisin."

Onu üzmek ve kırmak için söylüyordum bunu sürekli ama hiç etki etmiyor gibiydi. Annesi miydi onu üzen? Yarasına dokunmak isteyecek hâle gelmek istemiyordum ama... Bu şartlar altında imkânsızdı.

"Bazen onun oğlu olmak gerekir," dedi yeniden, daha önce o dağ evinde söylemişti aynı cümleleri ve şimdi daha iyi anlıyordum nedenini. "Bana neden tüm bunların yaşandığını hatırlattığı için belki de hiç fena sayılmaz."

"Sen... Bolodor'a geldiğimde ısrarla *annemin oğluyum,* diyen adam değilsin," dedim kuru bir sesle, göz kontağımızı bir an olsun bozmayarak. Keyifsiz bir şekilde güler gibi bir ses çıkardım. "Aslında hiçbir zaman öyle değildin, değil mi?"

Bakışlarının rengi koyulaştı. İfadesi değişmese bile bakışları ilk kez perdesiz şekilde ele veriyordu öfkesini.

"Başa mı dönüyoruz?" diye sordu dudakları ruhsuz bir kıvrımla gerilirken, kollarını göğsünde birbirine bağladı. "Öfkeni kusmak için sıralamaya annemden mi devam edeceksin?"

"Beni bırakmadığın her an," dedim. "Asla bıkmadan."

Histerik bir biçimde kıvrıldı dudakları, üzerime yaklaştıkça aynı ölçüde kaçtım. "Asla aldırış etmeden," dedi net bir sesle. "Son ana kadar bir arada olacak iki kişi. Gayet açık."

O ve ben mi? Siktirsin!

"Benim hayatımda yeri *hiç* olan adam," dedim keskin bir sesle. "Benim adıma karar verecek kadar da cüretkâr." Başımı iki yana salladım. "Ne kadar normal şeyler ya..."

"Öfken düzgün düşünmeni engelliyorsa... Kararları senin adına verebilirim."

"Keşke daha önce bu kadar öfkeli olsaydım," dedim, sesimdeki duygusuz tını havaya doğru dalgalanıyordu. "O zaman daha doğru kararlar verirdim. Ben de senin hak ettiğin gibi... Sadece kötü yönümü gösterebilirdim."

"İlk ana dönsek bile yine yapamayacağını biliyorum." Bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi azaltmak istediğinde aynı anda arkamdaki boşluğa yönelerek izin vermedim buna. Eli omzuyla bağını keserek yanına inmişti. "Sen iyi olmak için yetiştirilmişsin." Kirpikleri arasından karanlığa kafa tutan ve dünyayı ayaklarının altında sanan ifadesi çehremi inceledi yavaşça. "Eh, bu yanını görmek, her ne olursa olsun zevkli."

"Zevkli?" Dudaklarım arasından son soluğummuş gibi bir *hah* sesi fırladı. "Nefret ediyorum ya senden! Zevkliymiş... Bu hâlimi görmekten zevk mi alıyorsun?"

"Çatık kaşlar, öldürecekmiş gibi bakan şu gözler..." Başını geriye doğru verdi ve âdemelması belirgince boğazının ortasına asılınca odağımı bozmamak için direndim. "Ayrıca seksi de görünebilir."

Dalga mı geçiyordu? Uyuz herifin tekiydi hatta en âlâsıydı. Kirpiklerim kısılırken boynumdan yüzümün tamamına yayılan ısının beraberinde en yakınımda duran ve ne ara aldığımı bilmediğim yastığı ona doğru fırlattım sertçe. "Aptal," diye soludum aynı saniyede, bir adım kenara çekilerek kurtulmuştu.

Karizmatik sırıtışı kapalı dudaklarında gölgelenirken gözlerine ulaşmıyordu ama oradaydı.

"Eğlenceli olduğunu da söyleyebilirim."

Çığlık atmak üzereydim. Sinirden deli gibi kaynıyordu içim. "Seni elime geçen ilk fırsatta öldürmezsem var ya..."

Silik bir kıvrım dudaklarındaydı. "Hallederiz." Ölçüp tartan bir ifadeyle bakışları milimlerle kısıldı. Eğlenir parıltı silinmemişti gözlerinde. "Ölecek olursam bu senin ellerinden olsun mu istersin? *Khorosho*...[4] Artık başka şekilde ölmemeye dikkat ederim. Başka bir isteğin?"

[4] (Rusça) Pekâlâ.

"Defolup gitmen? Geldiğin yere dönmen... Kilometrelerce uzağa. Nasıl fikir?"

"Üzgünüm. Yakın ihtimalde böyle bir olasılık yok." Bakışları, içimde tüm umutlarımı öldürüp atacağı bir mezar yarattı. Doğruca gözlerime bakıyordu ve artık ciddiydi. "Yanımda olduğun süre boyunca güvendesin." Derin ve sesli bir nefes aldı ardından. "Aksini düşünecek olursan eğer, senin hakkındaki planlarını duymak bile istemeyeceğine eminim."

"Onlara bunun için yardım etmedin mi zaten?" Histerik gülüşüm dudaklarıma devrildiğinde ifadem buz tutmuştu. "Ne yapacaklarını hesaba katarak, her olasılığı düşünerek..."

"Hesap ettiğim şey her zaman farklıydı."

"Farklıydı," dedim sertçe yutkunarak, beni kandırdığını tekrar tekrar itiraf etmeyi kesemez miydi? "Bana ne olduğu umurunda bile değildi. Beni onlardan koruduğunu sandığım zaman bile aklından bu mu geçiyordu? Söyle. Ne zamandır planlıyordun bunu? Yardım ettiğine inandığım her seferinde kafanın içinde bunu mu hesaplıyordun? Her seferinde?"

Nefesimi ciğerlerime asarak tuttum ve zamanın içinde duraksadım. Durmasaydım daha da konuşabilirdim. Susmaksızın tüm zehrimi kusabilirdim ama yapmadım.

Kalbimin yandığını hissediyordum. Bir adamın sayısız kez güvendiğim her noktayı deşip geçmesini izlemiştim. Yiğit mesela... Sadece arkadaşı olduğunu söylediği kızla beni aldatırken ne düşünmüştü? Acınası ve aptal olduğumu mu? Ya karşımda duran bu adam? Bu iki adam tamamen farklı açılardan beni kandırmıştı. Hayatımda yeri ve değeri sıfır olsa bile canımı ne denli yaktığının farkında mıydı?

Hiç olmasın.

"Sözlerime inanmayacağını ikimiz de biliyoruz," dedi gözleri aydınlatma altında açık bir renk tutturmuş, hafiften parlarken. "Cevabımın bir önemi olmamalı bu yüzden."

"Önemli," dedim soğukkanlılığımı koruyarak. "Öğrenmek istiyorum. İnanıp inanmamam sadece beni ilgilendirir."

Sertleşen kaşlarının altındaki gözlerde yokuş aşağı kayan şeytani izlerin yansımasını görür gibi oldum. "İyi," dedi tereddüt etmeden. "Sergen Alatan'ı gördükten sonra planım buydu." Gözlerini bir an olsun kırpmadı. Birkaç saniye yüzüme baktı. "Her seferinde."

Avuç içlerime tırnaklarımı acımasızca bastırırken omuzlarımı dikleştirdim. *Babamı gördükten sonra.* Otel odasında... Kastettiği o gece miydi? İlk tanıştığımız andan bu yana, düşüncelerinin tamamı bu muydu yani?

"Anlamalıydım," dedim soğuk bir sesle. "İlk andan itibaren... Kamera kayıtlarını sildiğinde..." Titrek parmaklarım boynuma çıktı ve haftalar önce

açılan yaranın izine sabitlendi. "Bu aptal figürü gördüğümde, bana silah doğrulttuğunda, her karşılaşmamızın tesadüf olduğunu sandığım o zamanlarda..."

"Sikik bir plan yapıp evime girdiğinde kimin ne tarafta olduğunun gayet farkındaydın," dedi ifadesiz bir sesle. "Eline fırsat geçtiği ilk anda ne yaptığını unutmanı istemem."

Laf çarptığını biliyordum. O anlar kafamın içerisinde dönmeye ve kuvvetle yanmaya başladı beraberinde. Pişman hissetmek, o gece için kabul görülebilirdi belki de ama şu an düşman bellediğim bu adamın hak ettiğini düşünmekten öteye geçemiyordum.

Korkusuzca evine sızmış, avlanmıştım. Ardından her şey daha da dibe çekilmişti; birdenbire olmamıştı, onun evine girmeyi seçtiğim o andan itibaren boka batmıştım. Bir gece sonra birkaç karış uzağımda ateşlenen kargaşa ve bedenime doğrultulan namluyla baş başa kalmıştım. O gece ilk kez babama hissettiğim güvenin çatırdayan sesini duymuştum. *İlk kezdi. Devamı da gelmişti.* Sıra sıra kaybetmeye başlamıştım. *Devamı da gelecek miydi?*

Büyük bir olasılıkla.

"Hatalı olduğum tek şeyde bile geçerli bahanem vardı. Ya sen? Eline onlarca fırsat geçti," dedim. "En olmayacak gece, en olmayacak an... En olmayacak şekilde mi yapmayı seçtin bunu? Bu kadar mı alçaksın?"

"Zamanlama gayet yerinde," dedi omuz silkerek. "Baban, işimize yaracak çoğu şeyi halletmişti. En ince ayrıntısına kadar hazırdı. Planı devreye sokmak, işin çocuk oyuncağı olan kısmı."

"Adisin sen..." Ezberini tuttuğum acıyı ve kırıklığımı gizleyemedim bir an. "Yirmi bir yıllık hayatımda tanıdığıma pişman olduğum tek insansın."

Gerilen omuz kıvrımlarının aksine tek bir duygu düşmedi ifadesine. Birkaç saniye öylece suratıma baktı. *Baktı. Baktı.*

"Öyle olsun." Dudakları yavaşça kıvrıldı. Neydi bu? Alaycı mıydı? Gerçek bir kıvrım mı? İlk kez tanımlayamadım. Başını iki yana salladı. "Tam da babanın istediği gibi."

Öfke, dinmek yerine her an daha da harlanıp tüm ifademi kaplıyordu. "Böyle olmasını sen istedin. Babam sadece uyardı, yanılmadı da. Görüyoruz," diyebildim yalnızca. "Şimdi... Beni bırakmaktan başka şans vermiyorum sana."

"Senden şans istediğimi sanmıyorum," dedi dümdüz bir şekilde. "Bundan sonra yanımdasın, bu fikri bir an önce kabul etmeye bak."

"Niye ya, niye? Delirdin mi sen!" diye bağırdım daha fazla tahammül edemeyerek, boğazım alev alevdi. "İki günde..." Kalp atışlarım hiddetle çarpıp duruyordu. Sert bir soluk verdim. "İki günde ya... Sıktığımın neyi değişti?"

İki gece önce, ona veda ettiğim o yerde çenesini açmadığı o ana gidiyordum; bir daha karşısına çıkmamamı dileyen, sayısız kez bunu tekrar eden adamdı. Her insanı parmağında oynatabilecek, üst düzey oyunculara taş çıkarıp ödül alabilecek kadar usta bir oyuncuydu gerçi. Neyi düşünüyordum bu kadar?

"Aksa," dedi burnundan sert ve bıkkınlık kokan bir nefes bırakarak. "Aldığın hiçbir cevap düşündüklerini değiştirmeyecek."

"Beni kandırdığının farkındasın," diye mırıldandım kısık bir sesle, omuzlarım ağırca düştü. "Niye yaptın bunu? Benden ne istedin? Ne zararım vardı benim sana? Ya da... Size mi demeliyim?"

"Bana güvenmeyi seçen sendin..." Altında siyah bir eşofman altı; üstünde ise dümdüz, siyah bir *tişört* olduğunu fark etsem de dikkatimi ona vermemek için öfkeme sığınıyordum. "Sana verdiğim her sözü tuttum."

"Ne yani?" diye histerik bir şekilde sordum. "Beni kaçırmayacağına dair söz mü almalıydım senden? Bu mu? Ben sana sürekli iyi yanımı göstermişken üstelik... Bu muydu karşılığı?"

Durdum. Midem gerilip kabarıyordu, başım hafif dönüyordu ve titreyen dizlerim tarafından yarı yolda bırakılmamak için elimin tekini sırtımın gerisinde duran konsola dayayarak destek alıyordum birkaç saniyedir.

"Evime gizlice girdiğini ve cihaz yerleştirdiğini her seferinde hatırlatmam gerekecek galiba," dedi alaycı ifadesi dudaklarına kadar taşarken. "Bir bakıma aynı noktadayız."

"Ben seni kaçırmadım ama!" Boğazım acıyordu. Yutkundum sertçe, saniyesinde çenemi sıktım. "Aynı şey mi ya bu? Aynı şey mi!"

"Kaçırsaydın."

Sinir uçlarımı pervasızca yakan cümleler kuruyordu ve öfkemi söndürmek için kaşınan düşüncelerimin hesabını yapamıyordum. Parmak uçlarım sert bir şeye çarpıyordu; sıkı bir nefes alarak omzumun arkasına kesik bir bakış attım. Siyah, melek figürlü bir biblo duruyordu.

"Kaçırsaydım, öyle mi?"

Burnumdan soluduğum nefesler geçtiği her yeri çizerken göz ucuyla ona baktım. Yönünü kestirirken o kısacık anda ne yapacağımı anladığını tahmin edebiliyordum, bibloyu sertçe tuttum ve kolumu kaldırdığım gibi üzerine doğru fırlattım. Bu kez sırtını eğerek kaçmayı başardı, biblonun duvara çarpıp parçalanma sesi yayıldı etrafa.

"Siktir!"

"Kaçırsaymışım! Kaçırsaydın ne demek ya? Kaçırsaymışım!"

Elime geçen ikinci parçayı da gelişigüzel fırlattım. Refleksleri kuvvetli olduğu için her yönü hesap edip kurtuluyordu. Sırtını dik bir konuma getirdiğinde dudaklarında sırıtış yayılmıştı.

"Bir de gülüyor musun sen!"

Bir biblo daha yerle bir oldu. Göğüs kafesim sertçe inip kalkıyordu.

"Aksa!"

"Bana Aksa deme!"

"Aksa..." Bacağının köşesine çarpıp düşen bu kez yastık oldu, yine de şanslıydı. "*Ytvoya mat'*...[5]"

"Türkçe konuş!" Alt dudağımda gezdirdim dilimi öfkemi yenemeyerek. "Delirtiyorsun ya sen beni! Geri zekâlı!"

Sırıtışı büyüdü. "Hazan Hanım'a selamlarımı iletiyordum."

"Anneme küfür mü ettin yoksa?" Tehditkâr bir tavırla üzerine yürüdüm. "Seni..."

"Etmedim," dedi tek seferde. "Yarıda bıraktım."

"Tamamlasaydın! Zaten bir bu kalmıştı! Onu da yap!"

Alev topuna dönüşebilirdim her an. Yakınımda olan her eşya elime geçtiği gibi havada ıslık gibi eserek soluğu onun çevresinde alıyordu.

"Aksa! Dur artık!"

"Sen defolup gitmemiş miydin? Neden yanımdasın şimdi?" Zemine kırıklarıyla beraber yayıldı fırlattığım her ne haltsa, her adımda çoğalıyordu. Yorgundum bir yandan ve aynı anda kazanması güç bir savaş veriyordum sanki. "Git demiştim ben sana!"

"Geri döndüm!" Eğildiği an kafasının üzerinden karşı duvara çarparak parkeyi boylayan mumluğun tok sesi de gürültüye karıştı. Göz göze kaldık bir saniyede. "Seni aldım..."

Düzensiz nefeslerimi hizaya sokmak için ayaklarımı yere sabitledim. "Yüzsüz pislik!" diye burnumdan soludum aynı saniyeler içerisinde. "Senden bunu istedim mi? Beni uyurken getirmişsin. Uyurken!"

"*Da,*" dedi. "Tüm yol boyunca sessizce uyum sağladığın için şanslı günümde olduğumu söyleyebiliriz."

Birkaç adım gerilediğinde elime geçen çerçeveyi üzerine doğru fırlattım bu kez. Iskalamıştım yine. Yorulmuş, nefes nefese kalmıştım. Konuştukça içimde tepinen hırçın yanım aklımı da ele geçiriyordu. Ama sakin olmak için durdum o an, daha fazlasına enerjim yoktu. Çatık kaşlarının altından gözlerine dikmiştim gözlerimi. Aralık dudaklarımdan sık nefesler alıp veriyordum.

"Saat sabah beş," dedi dudaklarını yavaşça ıslatarak. Saniyeler zamanın içinde toz olup uçarken sessizce titreyen parmaklarımı yumruk hâline getirip sıktım. "Her sabah böyle uyanmayı aklından bile geçirme."

[5] (Rusça) Hay, ananı...

Zifirî karanlıktı dışarısı, az önce camın ardından baktığımdan sabahın bir körü olduğunu tahmin edebiliyordum. Aynı gecenin içerisinde miydik hâlâ? O zaman sadece ev mi değişmişti? Hayır. *Ben ev değiştirmiştim.*

"Saat beş," diye tekrarladım onu birkaç saniye sonra, yanağımı kafesleyen birkaç tutam saçı kulağımın arkasına ittim. Atacak hiçbir şey kalmamıştı. Parlayışımın sönme anına geldiğimi hissediyordum zaten. Derin bir yutkunuş işgal etti boğazımı, ellerim iki yanıma devrilmişti ve nefeslerim düzene giriyordu yavaştan. "İki saat mi uyudum yani?"

Boris kollarını göğsünün üzerinde toparladı rahatça. "Pek sayılmaz."

Gözlerim kısıldı, görüş alanımı kaplayan her şey karartılıydı ve yalnızca odağına onu alıyordu beynim. "Ne kadar? Daha mı az? Ya da fazla?" Kuşkuyla süzdüm yüzünü. "Beş? Altı?"

"Yirmi altı."

Gözlerim şokla irileşirken çenem düşecek gibi açıldı. "Ne?" diye bir nefes gibi üfledim şaşkınlığımı. "Ne demek yirmi altı? Yirmi altı saat mi?"

"Seni almaya geldiğimde uyuyordun," dedi. "Tüm günü ve gecenin çoğunu uyuyarak geçirdin. Ateşlendin, kâbus gördün..." İkinci bir şokla kaskatı kesildim. "Birkaç kez uyanacağını düşünsem de uyanmadın."

"Beni bayılttın mı yoksa?" diye sordum gözlerime serilen kuşku sesime de düşerken. "Nasıl hiç uyanmamış olabilirim?"

Bana baktı sessizce. Kafasının içinde ne dönüyordu, delice bir merak duyuyordum ama ilgisizliğimi bozmadım.

"Şu an uyanıksın," dedi. "Ve karşımdasın, önemli olan bu. Ölü gibi uyuduğunu hesaba katarsak günün iyi haberi."

"Ha-ha-ha!" dedim sevimsiz bir şekilde. "Hem suçlusun hem güçlü."

"Güzel bir kombinasyon."

Suçlu ve güçlü olması mı? Bu adam her an beni sinir etmeyi nasıl başarıyordu?

"Gece ateşlendiğimi söyledin."

"Ateşlendin."

Tamamen allak bullaktım. Zihnime yüksek bir duvar örülmüş gibi hiçbir şeye erişemiyordum. Bomboştu. Kâbus gördüğüme dair kalıntıları hislerimden seçebiliyordum yalnızca. Bedenimden çekilen gücü de hissetmiştim ama Boris aptalı beni öylesine sinirlendiriyordu ki nedenini sorgulayamamıştım.

"Nasıl düştü peki?"

"Bilindik yöntemler..." Yangın çıkaran gözleri bedenime düştü bir saniyeliğine, ardından gözlerime tırmandı. "Soğuk bezle kompres."

Gerildiğimi hissederken kaşlarımı sertçe çatmış, kafamın içinde patlak veren senaryoları kovuşturmakla cebelleşiyordum. "Sen mi yaptın?"

Kaşları ağırca çatıldı. "İkimiz dışında kimse yok."

Bir an, ani farkındalığın kıyısına vurup uyanmışım gibi gözlerimle etrafıma bakındım. Boş duvarlar, yüksek tavan ve cam parçalarıyla donatılmış zemin... Dört duvar arasında bir aradaydık. Ayak parmaklarıma kadar gerilmiştim şimdi. Koskocaman evde yalnız mıydık? Ondan korkmuyordum ama yanında olmak artık eskisi kadar cazip gelmiyordu.

Eskiden cazip mi geliyordu?

Lafın gelişi, canım.

"Beni hastaneye götürebilirdin," dedim gözlerim onun üzerine tekrar çevrildiğinde. Hatta böylesi daha iyi olabilirdi. Kaçabilirdim. *Uykudayken mi, Aksa?* "Senden gelen en ufak şeyi bile istemiyorum. Öleceğimi bilsen de karışma bana."

Parke zeminde bir adım atarak koltuğun kolçağına oturdu ve ayak bileklerini çaprazladı. "Karışırım," dediğinde gözlerimi gözlerinden çekmemek için ekstra çaba sarf ediyordum. Dudaklarımı aralayacağım anda tahammülsüz bir şekilde izin vermedi. "İtiraz etmeyi kes de duş almaya git, sana yiyecek bir şeyler hazırlayıp getiririm."

Ter mi kokuyordum acaba? Rahatsızca yerimden kıpırdadığımda birkaç santim geriledim. Kâbus görmek ve ateşlenmek, ortak tek bir sonuç doğuruyordu pek tabii. Vücuttan atılan fazla miktarda ter... Sıcak bir duş beni kendime getirirdi ama söylediğini yapmış olmak da istemiyordum. *Nereye kadar?*

"Buna gerek yok," dedim saçlarımı geriye doğru savurduğum saniye. "Babam beni bulana kadar gözüme görünme sadece."

Gözlerini küçük bir an için devirdi. "Kıyafetlerin odada, duş al ve kalın giyin. Hava aydınlanınca dışarıya çıkacağız."

İşte, bu ilgimin tamamını çekmişti. Dışarıya çıkmayı deli gibi istiyordum. Kalp atışlarım tutarsız bir ritimle hızlandığında tenime bile renk geldiğine emindim. Bir şekilde kaçıp kurtulacağıma inanıyordum. O da bunu fark etmiş olmalıydı ki birkaç saniyeden daha uzun süren sessizlikte bana baktı.

"Dışarı mı?"

"Evet," dedi Boris Karalav. "Şimdi... Sözlerimi dinlersen memnun kalacağım."

Başımı omzuma doğru hafifçe yatırdım. "Senin memnuniyetin için yapmıyorum," dedim soğuk bir sesle, gözlerimi yukarı kaldırarak devirdim ve arkamı dönerek geldiğim yola yönelttim adımlarımı.

"Cam kırıklarına dikkat et," dedi arkamdan homurdanarak. "Ortalığın anasını siktin."

"Bana karışma," diye yükselttim sesimi, dönüp ona bakmamıştım ama gözlerim adım attığım yerleri dikkatle takip etmeye başlamıştı uyarısıyla.

"Karışırım."

"Karışamazsın!"

"Gayet karışırım."

Adımlarımın önü kesildi ve omzumun üstünden öldürücü bakışlarla ona baktım.

"Babam seni yakaladığı an var ya... Tüm bunları ona tek tek anlatacağım, hiç hakkı yokken bana karışacağını söyleyen bir adamı babam süründürür be! Süründürür!"

"Hım?" diye mırıldandı, dudakları kıvrılmıştı ufacık. "Üzgünüm, pek etkilenmedim."

Çenemi sıkarak ayağımın tekini yere vurdum ve önüme döndüm. Bana ters düşmek için mi yapıyordu yoksa gerçek anlamda böyle olacağına inanıp mı söylüyordu, bunu düşünmek istemiyordum bir süre. Uzun bir süre belki de. Meşgul olacağım boyumu aşan sorunlarım vardı yeterince, içlerinden birisi de oydu.

Derin bir nefes almaya çalıştım o anda ama ne kadar çok alırsam alayım, yetmiyormuş gibi hissediyordum artık. Yorgundum. Ateşlendiğimi de söylemişti zaten Boris Karalav. Ki bu, vücudumun genel anlamda ürettiği bir tepkiydi, alışkındım küçüklüğümden. Yoğun stres altında olduğum zamanlarda özellikle, vücudum kendi içine kapanıp kısa çaplı bir nöbet geçirirdi. En azından ben öyle olduğunu düşünmüştüm. Sonuncusunu yaşayıp kendimi dış dünyaya kapattığım o gün, annemin geri döndüğünü ve benimle konuşmak istediğini de hatırlıyordum mesela. Yıllar geçmişti üzerinden ama aklımın köşesindeki varlığı hâlâ tazeydi.

Normal şartlarda babam her saniye yanımda olur ve benimle ilgilenirdi. Bu defa ise... Boris Karalav'ın yanında yakalanmıştım. *Cidden sikeyim!* Bir daha hiç yaşamayacağımı düşünmüştüm hâlbuki.

Sırtımı dikizleyen bakışlarından kurtulduğumda ilk basamağı geçmiştim ama bir anlığına hastaneye gitmek zorunda kalacağımız kadar ağır bir şekilde kendimi yaralama fikri tarafından kapana kısılan zihnim beni duraksattı. Bir üst basamakta asılı kaldı ayağım. Canım kıymetliydi, yanacağını ve acı çekeceğimi bildiğim her şeyden koşarak uzaklaşmak isterdim. Yapamayacağımın farkındaydım ama o kısa an bunu düşünmek zorunda kalmak beni gerçekliğe sürüklemişti.

Bir gece geçmişti. Babam yokluğumu fark etmiş miydi acaba? Saatler olmuştu. Bu, telefon açması ve bana ulaşamaması, sonucunda da ortalığı ayağa kaldırması için yeterli bir zamandı. Basit bir hesapla beni bulması için en fazla beş gün veriyordum. Babam için yeterli bir süreydi. Evet, o her zaman *hallederdi.*

Çıktığım odaya girdiğimde kapıyı yavaşça arkamdan kapatıp odanın ortasına doğru birkaç adım attım, ardından etrafı aydınlatmak için uzanıp ışığı

yaktım ilk önce. Tavandan üzerime devrilen ışık süzülerek eşyalara dokundu; çift kişilik siyah örtüsünü dağıttığım bir yatak, her iki kanadına yerleştirilmiş komodinler ve açık gri duvarın bir kenarına konumlandırılmış geniş bir dolap vardı. Yatağın tam karşısında, ardında banyo olduğunu tahmin ettiğim kapı duruyordu. Bana ait valizler ise pencerenin önündeki boşlukta, yere uzanıyordu.

Çok küçük bir an sağ elimi kaldırdım ve üzerimdeki *sweatshirt*ün üst kısmını parmak uçlarımla tutarak burnuma yakınlaştırdım. Kokladım art arda. Bir saniye sonra başımı iki yana sallayarak yanaklarımın içini şişirdim ve derince ofladım.

"Ne yapacağım ben?" diye kendi kendime fısıldadım. Valizime yaklaşıp dizlerimin üzerinde eğildim.

Valizimin fermuarını çekerek açtım ve kapağı itekledim. Kendi kıyafetlerimi görmek evimdeymişim gibi hissetmemi sağlasa da gerçeği bilmek beni içten içe çürütüyordu. Omuzlarımı düşürdüm. Valizin içerisinden kalın olmasına özen göstererek kıyafetlerimi ve siyah iç çamaşırı takımımı çıkarıp doğruldum.

Hiç oyalanmak istemiyordum. Bu yüzden üzerimdeki her parçadan kurtulup kendimi duş kabininin camları ardına attığımda derin bir sessizlik hâkimdi evde. Bana yemek mi hazırlıyordu? Kurt gibi acıkmıştım ama o adamın elinden yemek yiyecek miydim? *Sanki başka bir şansım var.*

Tahminimin aksine, sıcak su aklımı çelmişti. Kaslarımı yumuşatıp tenimi yakana kadar saçlarım ve bedenimle ilgilendiğimde tüm kirlerden arınmış, köşede duran krem rengi dolaptan çıkardığım havluya sarındığımda ise canlanmış hissediyordum. Islak saçlarım ağırlaşarak omuzlarımdan dökülürken omurgamdan aşağı bir ürperti sızıp geçti; lacivert bir havluya saçlarımı dolayıp dolabın tekinde bulduğum açılmamış diş fırçası paketini mermer tezgâhın üzerine bıraktım.

Banyodan sessiz adımlarla çıkıp odaya geçtiğimde örtülü kapıya temkinli bir bakış atarak dağınık yatağın üzerine attığım kıyafetlerime doğru yönelttim adımlarımı. Bir şeyler atıştırıp ağrı kesici ilaç almayı aklıma not ettim. Kaslarım tutulmuştu sanki, çok ağrıyordu.

Damlalar hâlinde tenimden süzülen suyu havluyla kuruladıktan sonra iç çamaşırımı bedenime geçirdim; ardından siyah, pamuklu taytımı bacaklarıma geçirerek bedenimi kaplamasına izin verdim. Sıcacıktı. Üst bedenimi siyah, boğazlı bir kazak sarıyordu birkaç saniye sonra; üzerine de yine siyah, kısa *sweatshirt*ümü geçirmiştim. Üşümezdim, değil mi? Elinden kurtulup bu soğukta uzun süre yürümek zorunda kalacaktım. Ölmesem yeterdi sonuç olarak. En son ayaklarıma beyaz, bileklerimin üzerine tırmanan çoraplarımı geçirip doğrulduğum an fark ettiğim şeyle hareket etmeyi kestim.

Buzdan gözlerim komodinin üzerine takılmıştı fazlaca kısa bir anda. Saniyeler sürmüştü ve yemek tepsisini de ancak o süre zarfında görebilmiştim. Duş alırken gelmişti ve rahatsız etmeden bırakıp gitmiş miydi?

Titrek bir nefes alarak doğruldum ve yatağın kenarını geçerek baş ucuna yaklaştım. Bana sandviç hazırlamıştı ve yanında, içinde portakal suyu olduğunu tahmin ettiğim bir bardak duruyordu. Tepsinin içerisinde ise... Kan ilacımın olduğu kutu.

Kaşlarım sertçe çatılırken, "Aptal," diye fısıldadım, dişlerimi sıktım ve göz kapaklarımı yumdum. Öfkeli olmak yorucuydu, yıpratıcıydı ama başka bir ihtimal biçemezdim. Bu labirentin tek çıkışı, nefrete yol alıyordu.

Sandviçi avuç içime çekerek yatağın üzerine oturduğumda portakal suyundan bir yudum alarak karşı duvara sabitledim gözlerimi, ne yapacağımı aklımda oturtmaya çalışıyordum. Alt kattaki pencerelerin kolu bile yerlerinden sökülmüştü, bu kattan aşağı atlama fikrim ise kötü sonuçlar doğurabilirdi. Öte yandan Boris Karalav işini şansa bırakmazdı, bunu biliyordum. Ama ben de dışarı çıkma fırsatına bir daha erişemezdim, tam da bu sebeple zihnime planımın haritasını çizmem lazımdı.

Sandviçten aldığım her ısırıkta ağzımın sulandığını itiraf etmeliydim bir de. Ya çok acıkmıştım ya da bu adamın eli lezzetliydi. Yemek yapmayı biliyor muydu? Koskoca uçağı sürebiliyorsa bir zahmet bilsindi. İçten içe kendi düşüncelerime sessizce güldüm o an. Bazen... Oldukça garip bir insandım.

Son lokmamı yutup portakal suyunu mideme indirdiğimde kan ilacımı da komodinin üzerindeki bir bardak suyla birlikte yuttum. Ardından valizimin içine sıkıştırdığım tarağımla saçlarımı taradım, banyo dolabında bulduğum kurutma makinesiyle de kuruttuktan sonra dişlerimi fırçalamayı ihmal etmemiştim. Saçlarımın dibi hâlâ hafif nemliydi ama umurumda olmadı bu durum. Valizime tıkıştırdığım kremi ellerime sürüp kurumuş dudaklarımı nemlendirdiğimde tek amacım alt kata inmek için sıkıntıdan patlayan yanımı oyalamaktı. Tüm o anlar boyunca ne kadar zaman geçmişti, hiçbir fikrim yoktu. Saat şu an kaçtı?

Etrafı toparladığım sırada kirlilerimi banyonun bir köşesinde duran boş çamaşır makinesinin içine atmış ve kapağını örtmüştüm. Valizimin içine tıkacak olursam temiz kıyafetlerim mahvolurdu.

Yatak çarşaflarını düzeltirken ciğerlerimi okşayan keskin bir koku çarptı burnuma. Kaşlarım çatılırken avuç içlerimi yatağın soğuk çarşafına yasladım ve gözlerimi dolaştırdım yavaşça. Yastığın yanındaki büzüşmüş, siyah kumaştan geldiğini ise elime alıp burnuma yaklaştırdığım an fark etmiştim. Tanıdık bir kokuydu ve kimin olduğunu gayet iyi biliyordum. Dün gece üzerinde gördüğüm uzun kollusunun, uyuduğum yatakta ne işi vardı?

Parmaklarımın arasında bir yumak hâline getirmek istercesine ezdim kumaşı. Ben uyurken yanımda kıyafetlerini mi çıkarıyordu? Neydi bu? Hırsla dişlerimi sıkarak yataktan aşağı kaydım ve kapıya ilerledim. İçimde ateşi dinmeyen meydan okuma, bu kez göğüs kafesimi çevrelemişti. Adımlarım zemine daha hızla düşmeye başladığında koridoru geride bırakmış, merdiven basamaklarını iniyordum. Elimde ise hesabını soracağım kıyafeti duruyordu.

Kadrajıma geniş salon girdiğinde ışıklar bu kez kapalıydı. Sadece holün ışığı yanıyordu ve ortam loş bir atmosferdeydi. İstemsizce yavaşlayan adımlarım, temkinli ve tedirgin bir ifadeyle kulak kesildim. Neredeydi bu kez? Her an her yerden fırlayabilirdi belki de.

Sessizce kalan basamakları bitirdim. Cam kırıklarından arınmıştı etraf, şafak da söktüğünden gece silinmeye ve aydınlığın ilk tutamlarıyla ortamı boyamaya başlamıştı. Perdeler kapalı ve gökyüzü koyu olduğundan hâlâ güne geçit vermese de dışarı çıkmak için az vaktimiz kaldığı anlamına geliyordu.

L koltuğun kenarına yaklaştığımda gözlerim hâlâ çevremdeydi; uzun kollu *tişört* ise avuçlarımın arasında. Bir adım daha attım, bir adım daha... Ve durdum. O buradaydı. Beklediğim neydi, bilmiyordum ama onu kesinlikle uyurken bulmayı beklemiyordum. Sadece uyuyordu.

Kirpiklerime bir anlığına şaşkınlık sindi. Onu hiç uyurken görmemiştim. Uyuyamaz mıydı sanki? İnsanları *-beni-* ayakta uyutmaya alışıktı beyefendi, kendisi de uyuyabiliyordu demek... Başımı iki yana salladım ağırca. İç sesim bile düşman kesilip anında laf yetiştirir hâle gelmişti.

Ciğerlerime kısık bir nefes çektim. Kokusu daha yakındı, ferahtı ve keskince geçiyordu havanın içerisinden. Dudaklarımı birbirine bastırarak çatık kaşlarımın altından çehresine odaklandım. Güzelliğini kaybetmeyen yüzü, sağ omzuna doğru çok ufak bir açıyla düşmüştü ve kaşları az da olsa çatıktı. Rüya mı görüyordu? Dudakları düz bir çizgi hâlini almış, göğsü ritmik bir şekilde yükselip alçalıyordu. Kolunun tekini karnına yaslamıştı, diğeri ise öylece yanında uzanıyordu. Üzerinde koyu gri bir battaniye vardı. Omuzlarını örtmese de iri bedeninin çoğunluğunu örtebilmesi de mucizeydi. İfadem her saniye daha da gevşedi. Uyandığında ve şeytani gözleri aralandığında böyle olmayacaktı, biliyordum. Ama o anlık sakince izledim onu. Öylece uyurken daha sevimliydi en azından. *Ne saçmalıyordum ki?* Sevimli olduğu yoktu, her koşulda aynı adamdı... Boris Karalav.

Alt dudağımı büzerek bakışlarımı çektim ve parmak uçlarımda yürüyerek L koltuğun diğer tarafına geçerek en uç köşesine oturdum. Yüzü artık görüş açımda değildi ama varlığı her yeri kaplamıştı sanki. Gözlerini açmasına bile gerek yoktu. Yoğunluğu ve parfüm kokusu tarafından kucaklanıyordum.

Saatlerce uyuduğum için gözümde uyku namına bir şey yoktu. O yüzden onun uyanmasını bekleyecektim mecburen. Telefonunu alma fikri aklımdan

bir anlığına geçse de cebine iteklediğini tahmin edebiliyordum. Bu ihtimal doğrudan eleniyordu. Etrafı mı karıştırsaydım? Üst katları mesela... Hem neredeydik ki biz? Camın ardında gördüğüm kar yığınları gözlerimin önünden geçti. Kar mı yağmıştı bir gece içerisinde? O kadar tutması için durmaksızın yağması gerekiyordu. Ya da rakımı daha yüksek bir yerde miydik? Şehir mi değiştirmiştik?

Tırnaklarımı uzun kollu *tişört*ün üzerine batırdım ve sırtımı geriye vererek göz ucuyla ona doğru baktım. Kıpırdanmamıştı hiç. Ne zaman uyanırdı? Ya da kaç saat uyuyordu genelde? Ayrıca neden burada yatıyordu ki? Bir sürü oda olduğuna emindim.

Bir anda düşüncelerimin ucu derin sulara kulaç atmaya başladı. Kaşlarım sertçe çatıldı aynı anda. Ateşlendiğim için uykusundan etmiş olabilir miydim onu? Başımda beklemiş olamazdı, değil mi? *Yok artık!* Saatlerce uykusuz kalıp şimdi sızmış mıydı?

Göz kapaklarımı yumarak derince ofladım ve başımı geriye verip koltuğun sırt kısmına yasladım. Kollarımı da önümde bağlamıştım. Düşünmek ve acımak istemiyordum. Başımda beklemişse de beklemişti, beni kaçırırken iki kez düşünseydi ne kadar başa bela olduğumu.

Bir süre boş zihnimde gezindim. Bir an sonra ayaklarımı koltuğun üzerine çekerek bedenimi yumuşak döşemeye yaslamış, bacaklarımı uzatarak rahat bir pozisyon almıştım. Etraf artık aydınlıktı ama hava bozuk olduğundan içeri pek ışık girmiyordu. Küçük dağlar oluşturan kar yığınlarının bembeyaz gölgesi büyüyordu yalnızca.

Bir ara sessizlik kulaklarımda uğultuyla dönerken göz kapaklarım kendiliğinden örtülüp açılmaya başladı. Direniyor olsam da uyku ağır yanıyla karabasan gibi üzerime çöktüğünde bacaklarımı kendime doğru çektim ve soğuktan ürpererek kolumun tekini karnıma sardım, bulunduğum yer aklımdan buhar olup uçmuştu.

Ne kadar uyumuştum, bilmiyordum. Bir an sıcacık kesildi bedenim, bir sonraki an ise boynum ile çenem arasında, tenimi ısıtan bir başka dokunuş hissettim. Gözlerim ağır ağır açıldığında görüntü ilk an pusluydu, sırtımı yumuşak döşemeye vererek hafifçe kıpırdandım ve göz kapaklarımın altından netleşen çenesine baktım. O an kalbim yerinden sıçradı ve bir refleksle avuçlarımdan destek alarak bedenimi kaldırıp köşeye sindim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum boğuk bir sesle, saç tutamlarımdan birkaçı yanağıma yapışmıştı.

"Ateşini kontrol ediyorum," dedi doğrulurken. "Normal."

Sertçe çatılan kaşlarımın hedefi gözleriydi. Ne zaman uyanmıştı? "Bir daha bana dokunma."

Sesli bir nefes aldı. "Gerekmedikçe böyle bir isteğim yok," dedi net bir sesle, ardından sırtını dönüp adımlarını zeminde hareket ettirmeden önce uyarı dolu bakışlarının her köşesi keskinleşti. "Eğer burada uyumak istiyorsan bir dahakine üzerine bir şey almayı unutma."

Bakışlarım bir anlığına bedenime örtülen koyu gri battaniyeye değdi. O uyurken üzerine serili olan battaniyeydi. Dişlerimi sıkarak bir ucundan tuttum ve sağ kenarıma atıp altından çıktım. Bu düşünceli adam ayaklarından da bıkmıştım.

"Boris," diye seslendim arkasından, adımları durdu ve bedeninin bir kısmını çevirerek göz göze gelmemizi sağladı. Tırnaklarımı koltuğun döşemesine bastırdığımda saçlarımı geriye savurarak ifadesiz suratımla ona baktım. "Dışarı ne zaman çıkacağız?"

Kafasını iki yana bıkkın bir tavırla salladı. "Acıkmadın mı?"

"Hayır."

"İyi," dedi ifadesiz sesiyle. "Yarım saate çıkarız. Git, paltonu giy."

İçimi kaşındıran adrenalinin ısısı dört yanımdaydı. Kaçabilecek miydim? En azından denemek için ilk gerçek fırsatımdı.

"Bir de..." Bir anlığına aklımda buraya ne için geldiğim belirdiğinde elime uzun kollusunu alarak radarına soktum. "Bunun uyuduğum yatakta ne işi var?"

Keskin çehresinde karanlığı çağrıştıran açık kahverengi gözleri ateşten bir girdaptı ve ağırlığı ona ait eşyaya bakmak için bile ayrılmadı gözlerimden. Ne tuttuğumu biliyordu sanki.

"Sen istedin."

Kaşlarım çatıldı, elimi yanıma indirdim. "Neyi istedim?"

"Kazağımı."

"Uyurken kazağını nasıl istemiş olabilirim acaba?" Hiç inanmıyordum ona. "Ayrıca üzerindeydi bu, hatırlıyorum."

Eğlenen bir parıltı göz bebeklerine serildi. "Üzerimdeydi," dedi onaylayarak. "Bir türlü bırakmadığın için çıkardım. Artık senin."

Yakasına mı yapışmıştım? Söylediği şey bu muydu? Onu öldürmek için yapmış olduğumu umuyordum. Uyku hâlinde bile...

Elimdeki kazağı koltuğun en uç köşesine fırlatarak ayaklandım. "Senin bir şeyini isteyen yok," dedim soğuk bir şekilde, gardımı sıkılaştırmak için kollarımı önümde bağlayarak bacaklarımı harekete geçirdim. En iyisi hiç konuşmamaktı.

"Sana kalın giyinmen gerektiğini söyledim," dediğinde bedenimi tepeden tırnağa inceleyen bakışlarıyla birlikte gerildim. Bedenimi ona çevirip gözlerine bağladım gözlerimi. Kaşları bedenimi işaret etti. "Dışarı çıktığımız an kıçın donacak."

Gerdanımdan boğazıma ilerleyen yangına ket vurarak, "En kalın olanları giydim zaten," dedim dümdüz, göz altlarında beliren hafif kırmızı halkaları ve erkeksi yüzünü inceledim sessizce. "Kıçımı da ben düşünürüm."

"Dün gecenin yeni bir tekrarına tahammül edebileceğimi sanmıyorum, Aksa." İfadesi de çatıktı şimdi. "Üç beş kat daha kalın giyin."

Dilimi damağıma bastırarak kısa bir soluk verdim. "Üç beş kat bir de?"

"*Da.*"

"Hayır efendim, *neyt,*" dedim üstüne basa basa. "Ben böyle iyiyim."

Keyifli bir ifade serildi gözlerine. "*Neyt* mi?"

Gözlerim yavaşça kısıldı. "Telaffuzumla mı dalga geçiyorsun sen şu an?" diye ters bir sesle konuştum.

"Tekrar edersen bakarız."

Dudaklarım arasından kesikçe *hah* sesi çıktı. "Şu durumda önemli olan benim telaffuzum mu sence? O kadar sinir bozucusun ki..." Çatık kaşlarım daha da başka bir hisle çatılmayı sürdürürken ifadesi silinmedi, dişlerimi ezerek sırtımı sert bir hamleyle ona döndüm ve üzerimden kopmayan bakışlarının yoğunluğu altında merdivene yöneldim. "Adama bak ya! Hem beni kaçırmış hem beni kandırmış, adi ve aynı zamanda düzenbaz, hadsiz olduğunu eklemeden geçemeyeceğim tabii..." Derin ve öfkeli bir nefes aldım burnumdan. "*Neytmiş... Neyt* işte!"

Neyt ya da nyet[6]*, ne fark ederdi?*

Her basamağı, kıracak kadar sert bir öfkeyle geride bırakırken tenime rüzgâr gibi çarpan gözleri de kaybolmuştu. Bir dakika daha ona katlanmak istemiyordum. Deli gibi geriyordu sinirlerimi. Sanki her şey normaldi ve çıldıran tek kişi bendim.

Odaya çıktığımda doğruca köşede duran valize ilerledim. Yarı çekili fermuarı açarak içerisinde düzenli bir sırayla dizdiğim kıyafetlerimde gezdirdim gözlerimi. Tıka basa dolu sayılmazdı ve mantom olup olmadığını tek bakışta anlayabilirdim. Yoktu. Birkaç dakika geç de olsa Aslı ablanın arabasında kaldığını hatırlamıştım, gözlerimi sıkıca yumarak ağlamaklı bir ifadeyle avuç içlerimi yüzüme bastırdım. Kaçacak olursam dışarıda ölüp kurda kuşa yem olurdum. Suya batmıştı işte tüm planlarım.

Saniyeler içerisinde yeniden aşağı indiğimde somurtuyordum. Huysuzdum ve öfkem senkronize bir şekilde saatlerdir katlanarak artıyordu. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Aksine, ayağıma dolanıyordu.

Salona doğru sürüklenen adımlarım tam girişine çıktığında mutfak olduğunu düşündüğüm kapının eşiğinde beliren gölgesini hissettim ve adım sesleri yakınlaşarak dikkatimi tarafına çektiğinde üzerini değiştirdiğini fark

[6] (Rusça) Hayır.

ettim. Boğazlı, siyah bir kazak ve siyah bir pantolon giymişti. İlgi çekiciydi normal şartlarda. Neyse ki şartlar da içinde bulunduğumuz durum da normal değildi ve kor alevi düşüncelerimi tek bir gerçekle söndürebiliyordum.

Bedenimi bakışlarından geçirerek gözlerime çıktı sonunda. "Manton?"

"Yok," dedim doğrudan, birkaç metre uzaktan ona bakarak. "Gelmiyorum ben."

Evde tek başıma kalıp kaçmak için çeşitli ayrıntıları düşünür ve mantıklı bir plan yapardım. Kendimi böyle avutuyordum.

"*Dışarı çıkacağız* diyorum ve sen gelmiyor musun?"

"Evet," dedim. "Mantom yok. Kaçmak için heveslenmiyordum zaten. Şu an mantıksız olur, bu havada dışarıda ölmek gibi bir düşüncem de yok anlayacağın."

Alt dudağını ıslatarak güldü kısacık bir an. "Kaçacağını itiraf etmen de mantıklı değil."

"Gizli bir bilgi değil." Sert ifadem gevşeyemiyordu. "Seninle gezmek için dışarı gelmeyeceğime göre bilmiyormuş ya da tahmin etmemiş gibi konuşma, olacak şey bu... Her koşulda."

"Farkındaydım."

"Farkındayken buna göz yummak da mantıklı değil gibi sanki. Hım?"

"Seni her koşulda bulurum," dedi, tehlikeli bir kıvrımla birleşti kirpikleri. "İnan bana, bir şekilde bana geri dönmeni sağlarım."

Karnıma bir sancı girdiğinde, "Hiçbir koşul beni sana geri getiremez," dedim, çatıklığı bir türlü bozulmayan kaşlarımın altından ona bakıyordum. "Senden kurtulduğumda yanından geçmeyi bırak, aynı kıtada bile bulunmayalım mümkünse. Sen geldiğin yere dön, ben olmam gereken yerde kalayım. İşte, bu kadar."

Ağzı kapalı bir şekilde dudakları kıvrılacak gibi oldu ama yapmadı. "Öyle mi diyorsun?"

"Evet."

"Hiçbir koşul seni bana getiremez..."

"Asla."

"Bir gün bunu test etmek isterim."

Çenemi uslanmaz bir şekilde hafif yukarı diktim. "O güne kadar *gelmemek üzere* gitmiş olurum zaten."

Kaşları ağırca kalktı ve ilgili ya da daha çok ilginç bulmuş gibi bir ifade yakaladım yüzünde. Üst dudağına oranla kalın olan alt dudağını ıslatarak başını aşağı yukarı salladı ve sırtını dönerek hole yürüdü. Dış kapı girişi salonla iç içe olduğundan görüş alanımdaydı hâlâ. Karşıda duvara gömülü bir dolap vardı ve üzerine, kulp kısmına basınca açılıyordu. Tam önünde durduğunda içinden birkaç parça şey aldı ve kapağını ayağıyla itekleyerek kapattı.

Adımlarının güçlü yankısı sessizce üzerime gelirken iki yana gerilen kaslarım tenimde dalgalandı. Aramızda birkaç adım bırakarak karşımda durduğunda, "Ne yapıyorsun?" diye sordum anlamsız bir sesle.

"Giy," dedi elindekileri bana uzatarak. "Dışarı çıkıyoruz."

Şaşkınlıkla kırpışan kirpiklerim arasından dik dik baktım bir eline bir de elaya dönük gözlerine. "Kimin bunlar?"

Elindekileri bıkmış tavrıyla L koltuğun kenarına atarak geri döndü. "Bildiğin şeyleri sormayı ne zaman keseceksin?"

Onun olduğunu biliyordum.

"Hiçbir zaman," dedim gözlerim koltuğun kolçağına dağılan kıyafetlere uzanırken. İki polar ceket ve bir palto duruyordu. Üstüme geçirse miydim? Ne olabilirdi sanki?

Kalbimi sıkıp bırakan tereddüt zehir gibi yayıldı bünyeme. Yanağımı içeriden dişlerimin arasına almış, eziyordum. Bir an sonrasında omuzlarımı düşürdüm ve üzerime en azından kalın ceketleri geçirip fermuarlarını boğazıma kadar kaydırdım.

"Paltoyu da giy," dediğini duydum tok bir sesle.

Kafamı eğdiğim yerden kaldırarak gözlerine çarptım doğrudan. İrkilir gibi olmuştum. Üzerinde paltosu vardı. Parmak uçlarım duraksadı. Siyah hırkaların uzun kolları yüzünden ellerimin çoğu kısmı görünmüyordu. "Bu hırkalar bile çok ağır."

"Mızmızlanma da giy."

Sabırla iki dudağımı birbirine yasladım ve burnumdan bir nefes çekerek paltoya uzandım. İtiraz etmek, onunla daha fazla diyaloğa girmek demekti. Buna dikkat edip susmam gerektiğini not ettim zihnime. Yapamayacağımı bile bile.

Zaten kalın iki hırka varken üçüncü bir şeyi üzerime geçirmek aynı oranda zordu. Hırkanın uzun kolunu avuç içimde tutarken aynı zamanda paltonun içine sokmaya çalışıyordum. Kısık sesli bir küfür savurdum bir saniye sonra, sert soluklarım göğsümde büyürken çenemi kıracakmış gibi sıkıyordum.

"Senin değil mi bu? Tam da senin gibi kıyafetlerin, sorun çıkarmak için özenle tasarlanmışlar."

Parmaklarımın arasından sertçe çekti ve çatık kaşları bir an olsun çözülmezken iki yana açarak üst bedenimin hizasına getirdi. "Geçir şu kollarını."

"Sana ihtiyacım yok."

"Elbette," dedi, düz bir çizgideydi sesi. "Giy."

Kollarımı boşluklardan geçirdim ve derin bir nefes çektim ciğerlerime. Gözümün önüne dökülen bir tutam saça üfledikten sonra ona doğru döndüm. İki yana açık yakasını en aşağıdan tutup fermuarı sonuna kadar kapattı.

"Kaçmam konusunda neden bu kadar rahat olduğun anlaşıldı," dedim başımı geriye verip gözlerinin içine bakarken. "Bunlarla kaçma ihtimalim yok zaten."

Dudağının sol köşesi belli belirsiz kıvrıldı. Tek kelime bile düşmedi dudaklarından ve ardından bir adım atarak koltuğun üzerine uzandı. Gözlerim hareketleri ile kontağı kesmiyordu bir türlü.

Birkaç saniye içerisinde saçlarımın üzerini örten sıcaklığı hissederek bir adım geri gittiğimde kaşlarım daha da çatıldı. "Bere mi o?"

"Hım hım..." Yaptığı işe odaklanmıştı ve koyu kirpikleri arasında sabit bakışları eserini kontrol eder gibi duruyordu. Bir adım yaklaştı, sert bir yutkunuşla geri gittim. Derdi neydi?

"Daha bitmedi."

"Git şuradan."

"Aksa, bekle sadece."

Parmakları arasında berenin takımı olan bir atkı tutuyordu. Siyahtı ve kenarlarında küçük küçük renkli yıldızlar dağılmıştı. Bu da mı onundu? Öyle hissettirmiyordu. Kalçam koltuğun sırt döşemesine ve sert sınırına çarpana kadar uzaklaştım ondan. "Yeter bu kadar, boğuldum sıcaktan."

"Çünkü hâlâ içerideyiz."

"Çok biliyorsun sen."

"Biliyorum."

Adımları zeminde yaklaştı. Omurgam yeterince dikti, ifadem ise geçit vermiyordu. Elinde tuttuğu atkıyı boynuma sardığında rahatsız mı olmuştum ya da rahatsız olmak için kendimi mi zorluyordum, ayrımını yapamadım. Tırnaklarımı tenime mühürledim. Keskin parfümü, teninden yükselip havaya parça parça kazınırken kısıkça soluyordum ve çatık kaşlarla öldürücü bakışlarıma da devam ediyordum aynı zamanda.

"Sıcaktan ölme ihtimalim yok mu?" diye sordum sinirle, atkıyı yeniden doladı ve bu kez çenemin sınırına kadar geldi.

"Umarım yoktur."

Annesi yanarak ölmüş, salak! Böyle mi söylenir şimdi? Olsun.

Yutkundum, yine de pişman hissetmemek için elimden geleni yaptım. "Soğuktan ölmeyeceğimi garanti ettiğin için teşekkür falan etmeyeceğim çünkü kötü biri olduğunu artık biliyorum."

"Ölmeyeceğini garanti ediyorum," dedi gözleri atkının üzerindeyken. "Teşekkür falan etmeni de istemedim."

"Zaten etmiyorum... Beni kaçırmak gibi bir aptallık yapmasaydın aklımda iyi kalacaktın ama..."

"İyi kalmayı önemsemiyorum neyse ki."

"Aman, ne büyük marifet!"

"Öyle," dedi umursamaz bir sesle.

"Bu atkı ve bere kimin? Senin mi bunlar da?" diye sordum, tek kaşımı sorgular bir ifadeyle havalandırdım. "Yıldızlar var üzerinde."

"Bu önemli mi?"

"Önemli," dedim huysuzca. "Eğer bana sevgililerinin eşyalarını takıyorsan öldüğünün resmi bu. Kullanılmış bir şey mi? Iyy..."

"Annemin," dedi, hiç göz teması kurmamıştık atkıyı doladığı saniyeden beri ama şimdi göz göze duruyorduk. Nefes alma ihtiyacı hissediyordum. "Ona aldığım en son hediye bu, verememiştim. Hiç kullanma şansı da olmadı."

Bir an duruldum. Hiç böyle bir hikâye beklemiyordum. Rusya'dan mı getirmişti? İçim acır gibi sızlasa da onun bana acımadığını hatırlattım kendime.

"İyi. Temiz olmasına sevindim..." Son saniyede ağzımın üzerine de geçirip örttüğünde yalnızca gözlerim ve burnumun bir kısmı açıktaydı.

"Evet, şimdi oldu," derken alay eder gibiydi sesi, görünmeyen çenemin ucunu yakalayıp kaldırdı ve gözlerimi süzdü. "Yakıştı. Ağzın olmadan daha sevimlisin."

Bakışlarım sertçe kısılırken gözlerimin namlusu tehditkâr bir bakışla yüzünü taradı. Dizimin tekini kaldırıp bacaklarının arasına doğru geçirmeye niyetlensem de birkaç adım geri giderek izin vermedi.

"Sen olmadan daha sevimli bir insanım, defolup gidersen anlarsın!"

Sesim boğuk çıkıyordu ve komik görüntüme eşlik edercesine uyumluydu. Sinirimi sakin tutmaya çalışıp yüzündeki minimal sırıtışı görmezden gelerek öfkeyle yanından geçtim ve üzerimdeki ağırlığı hiçe sayamadan dış kapıya yürüdüm. Kafamın içindeki düşünce her ne olursa olsun bunlarla da kaçmam gerektiğini fısıldıyordu. Yapacaktım. Engel olamazdı.

Botlarımı ayaklarıma geçirip zorlukla fermuarları çektim ve doğruldum. Bir saniye sonra kapıyı tok bir sesle açarak soğuk havayı aralanan kapıdan içeri kabul etti. Buz gibiydi. Yüzümün açıkta kalan ufacık kısmına yağıyordu. Yine de belli etmemeye çalıştım. Yeri ayaklarının altına alan kar bembeyaz bir şekilde uzanıyordu önümde, hafif bir sis bulutu da ötesini görmeyi engelliyordu ama evin bahçesi olduğunu görebiliyordum.

"Ne ara yağdı bu kadar kar?" diye sordum, sesim örgüye çarparak dudaklarımı ısıtıyordu.

"Yağar genelde," dedi kapıyı arkamızdan örterken. Bir adım bile atamamış, etrafı inceliyordum. Çevrede, uzak mesafede evler mi vardı? Nerede olduğumuzu çözememiştim.

"Peki, biz nereye gidiyoruz?"

"Görmem gereken birileri var."

Soğuktan titriyordum. "Ben niye geliyorum?"

"Tek başına kalmanı istemiyorum."

Kuru soğuk suratıma çarptıkça mimiklerim donuyordu. Kaşlarımı kaldıramamıştım. Çatık bir şekilde kalan hâlini de çözemedim.

"Niye?" diye sorduğumda karda bata çıka ilerlerken bana ayak uyduruyordu. Yan yanaydık ve yavaşlığıma sabrı olmadığı için bilerek daha yavaş hareket ediyordum. "Evini yıkarım diye mi?"

"Evi kendi üzerine yıkarsın diye."

Ona yandan ters bir bakış attım. Doğruca önüne bakıyordu, kulakları az da olsa kızarmıştı ve profili muazzam bir tablo gibiydi. Aman, bana neydi ki?

"İster yıkarım ister yakarım, istersem de..."

Tüm odağım onun üzerinde olduğundan mı yoksa elektrik çarpmış gibi titreyen bacaklarımı yeterince iyi kullanamadığımdan mı, bilinmez; kar yığınlarının arasına yüzüstü gömüldüğüm an lafım havada asılı kaldı.

Kirpiklerime değen soğuğu ve burnumun ucunda ise karın buz kestiren ıslaklığını hissettiğim gibi, "Gel buraya," diyen eğlenir sesi kulaklarıma ulaştı. Aynı saniye paltonun ense kısmından yakalayıp beni kaldırdı. "Başımın belası."

Dizlerimi sabit tutmaya çalışarak kirpiklerimi kırpıştırdım sertçe. Nefret ediyordum soğuktan.

"Sadece düzgün yürü," dedi, tutuşu etkisini yitirdi ve elini geri çektiğini de o an anladım. Kirpiklerimde eriyen karlar yüzünden ona bakamadım. "Yakıp yıkma işini ertele, Alatan."

Evet, sinirim yeniden hat safhadaydı ve öfkem de hemen yarışa koyulmuştu. Çenemi ağırca sıkarak kapalı tuttum. Gerçekten önce onu, sonra kendimi boğabilirdim her an. Uzun boyunun gölgesi altına çekildiğimde içimde öfke cirit atıyordu, bir an sonra atkının bir ucu sırayla kirpiklerimi kuruladı. Buz mavisi gözlerim açığa çıktığında ise beklediğimin aksine ciddi bir ifadeyle önümdeydi yakışıklı çehresi.

Sertçe yutkunabildim, yutkunamamış da olabilirdim. Bakışlarımı sisli havanın içine kaçırdım ve bacaklarıma güç dalgası inerken bir adım atıp yanından geçtim.

"Ayrıca..." dedim kesik bir nefes aldığımda. "Baş belası olduğum doğru, o yüzden yol yakınken... Beni babamın yanına bırak. Bu kesinlikle rica değil, emir."

"Emirlerden nefret ederim."

"Başka insanların emri altında beni kaçırmayı biliyorsun ama!" diye soludum sesimi yükselterek, yüz kaslarım donduğundan ifademi toparlayamıyordum.

Yanıma geldiğinde bahçeyi geride bırakıyorduk. "Plan bana aitti, Aksa. Başkası istediği için bunu yapmam."

Adımlarım bıçak gibi kesildiğinde durdum ve öğrendiğim gerçeği sindirmek ister gibi ona bakakaldım. Olayın altından çıkan doğruca bu adam mıydı yani? Bir başkası da mı ikna etmemişti? Her şey onun yüzünden miydi? Öğrendiğim bu gerçek neden daha üzücü geliyordu ki şimdi? Sonuç hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Bir adım ileride, çaprazımda o da durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. Şu an, tam da şimdi kaçmak ya da ağlamak arasında gidip geliyordum. Hiçbir şey yapmadım. Ne koşarak uzaklaşacak kadar kendime güvendim ne de ağlayacak kadar güçsüz görünmek istedim. Birkaç saniye yalnızca gözlerinin tam içine baktım. Bir arada geçireceğimiz kaç gün varsa, sayısız kez ondan nefret edecektim.

"Hatırlatma için çok sağ ol," dedim bir fırtına üzerimden geçmiş gibi kuru bir sesle. "Sık sık hatırlat bunu."

"Sık sık hatırlatırım," dedi. *"Dlya nas dvoikh[7]."*

Sözlerine kulak tıkayıp gözlerimi önüme çevirdim ve dikkatle yürümeye devam ettim.

Bir adım yana kaymıştım ve aramıza mesafe koyduğum adamın geriden gelmesine aldırış etmeden paytak adımlar atıyordum. Yolu bile bilmiyordum üstelik. Arabası neredeydi bu geri zekâlının? Burnumu çektim usulca. Kar ne zaman yağmayı kesmişti, bilmiyordum ama asfalt zemin kar küreyiciler tarafından yeni temizlenmiş gibiydi. Zengin bir semtte olduğumuzu tahmin ediyordum bir de.

Siyah bir cipin önünde durduğumuzda gözlerim bir an olsun *ona* değmedi, hareketlerim yavaştı. Kapıların kilidini açtı ve arka kapı kulpuna yapışan avucum saniyesinde kapıyı araladı, bakışlarının ağırlığı altında arka koltuğa yerleştim. Homurdanan sesini duysam da umursamadım, kollarımı göğsümde sararak yüzümü atkının içine gömmüştüm yalnızca. Dondurucu soğuk her an katlanarak büyüyordu sanki.

"Gideceğimiz yer uzak değil."

Araba motorunu çalıştırdı, klimayı açıp son ayara getirdi. Sesimi çıkarmadım. Susmak ve bir daha onunla muhatap olmamak, birkaç dakika önce seçtiğim yöntemdi. Babama karşı da sık sık kullanırdım. Kalbimi yerinden söken bir özlem hissettim o an, şu an ne yapıyordu? Beni özlemiş miydi? Ya Alfi? O, beni özlüyor muydu? Annesiydim sonuç olarak.

Peki ya annem? *Hiç sanmıyordum.*

Göz kapaklarımı yumdum. Paltosunun içine daha fazla gömülürken yok olmayı bile düşledim. Bir seçim şansım olsaydı eğer hayatımda, en kötü

[7] (Rusça) İkimiz için.

anım olarak gördüğüm bir başka güne gitmeyi ve babamın yanında olmayı dilerdim. Babamın olduğu herhangi bir anda kalmak isterdim.

Büyük bir yanlıştı aslında. Tek başıma olmaktan delicesine korkuyordum ve bu, stresimi tetikliyordu. Babamın varlığına muhtaç olmamın mantıklı bir yanı yoktu. Böyle olmamalıydı, basite kaçmamalıydım. Dibi gördüğüm yerde ışığı bulmalı, bulamıyorsam da kendim yaratmalıydım. *Gün... Evet. Böyle olmalı.*

Söylediği gibi varacağımız yer on dakikadan daha kısa sürdü. Araba sola doğru dönerek yavaşladı ve bir saniye ardından durduğunda gözlerim istemsizce aralandı. Sağ camın ardına çevirdim buzdan gözlerimi. Dubleks, dış cephesi ahşap bir evin bahçesine park etmişti arabayı; beni beklemeden aşağı indiğinde kaşlarım ağırca çatıldı.

"Öküz."

Kaputun önünden dolanıp yürüyen adamı izlerken umursamayacağımın sensörleri neyse ki açıktı. Umursamayacaktım, kesinlikle evet. Sinirlenmeyecektim de, evet. Elim kulpu hızla kavradığında çenemi dikleştirdim ve hissettiğim sinirle bedenimi dışarı attım hiç düşünmeden. Soğuğun kokusu burnuma doldu beraberinde. İşte, o anda havlayan köpek sesleri de kulaklarımdaydı.

Boris Karalav birkaç adım daha ilerledi. Dudaklarından beyaz bir buhar olup çıkan yumuşak ıslığın sesi, aynı saniyeler içerisinde arka bahçeden fırlayan iki köpek çıkardı. Bir anlığına irkilerek sırtımı arabaya yaslandım. Kalbimin patlayacakmış gibi şiddetli atışları damağıma vuruyordu. Köpeklerden korkmazdım ama bu zamana kadar pek yakından iletişim de kurmamıştım. Bir anda, beklenmedik şekilde çıkagelen iki iri köpekle üstelik... Koyu kahverengi tüyleri olan daha paytak adımlarla yaklaşıyordu ama ikisinin de dilleri dışarıda, kuyrukları havada bir sağa bir sola sallanıyordu.

"*Moy prekrasnıy sın...*[8]" dedi Boris dizinin tekini zemine yaslayıp heyecanla sıçrayan köpeği kollarının arasına çekerken. "*Kak tı? Skuçal po mne?*[9]"

Köpek dilini çıkarıp yüzünü yalamak için öne atılıyordu sürekli, Boris'in dudakları derin ve karizmatik bir gülüş taşırken tek elini köpeğin suratına yaslayıp keyifle itekledi; köpek yüksek sesle havladığında dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Önümdeki manzarayı izliyordum sessizce. Öte yandan o Rusça mı yoksa Hırvatça mı konuşmuştu? Kaşlarım kafamın içinde her yöne uçuşan soru işaretleriyle birlikte çatıldı.

"Edgar," diye seslendi bu kez Boris bariton sesiyle, siyaha yakın rengi ve daha hantal olan köpeği kollarının arasına davet edercesine dizine vurdu. O

[8] (Rusça) Güzel oğlum...

[9] (Rusça) Nasılsın? Özledin mi beni?

sırada diğeri yanağını yaladı. Boris yüzünü hafif buruştursa da gözleri diğer köpekteydi. "Küs müyüz?"

Edgar dediği köpek yüksek bir sesle havladı. Kaşlarım biraz daha çatılırken parlak tüylerine, daha önce gördüğümü hissettiren kar örtüsü üstündeki manzaraya baktım. *Edgar.* Gözlerimin önünden bir görüntü geçti ani farkındalıkla. Bir fotoğraf karesi, kar yığınları içine gömülen iki kocaman köpek ve büyülü bir kadın... Bu köpekler, o köpekler miydi? Telefon ekranında gördüğüm karenin yeri de zihnimde berrak ve netti.

Öyleyse... *Siktir!* Tüm parçalar bir bir boşluklara yerleşip bütün oluşturdu sorularla boğuşan zihnimde. Çevreme bakındım hızla; kar ile kaplanan uzun ağaçlara, aralıklarla dizilen evlerin her birine, epey öteye park edilmiş başka arabaların plakalarına ve iki köpeğe... Tenim kireç kesilirken kalp atışlarım göğüs kafesime sertçe devriliyordu. Kalp krizi geçirebilirdim her an.

Soğuk rüzgârın etkisiyle uyuşan kaslarım daha da kasıldı. Parmaklarımı yüzüme çıkardım ve örgü atkıyı çenemden aşağı çekerek indirdim. Koca bir tokat yemiştim sanki, öyle sert çarpılmıştım ki... Ayaklarımın altında ezilen kar kütlesini ne ara yürümüş ve soluğu yanında almıştım, bilmiyordum.

"Bana şaka yaptığını söyle!" diye bağırdım, çeneme ağrı girmişti. Edgar kollarının arasındaydı bu kez, barışmışlardı belli ki. Gittiği için küsmüş olduğunu tek bakışta anlıyordum şimdi. *Gerçekten ne saçmalıyordum artık!*

"Ne oldu yine, Aksa?" Bana bir anlığına dahi bakmadı, tek dizini destek alırcasına zemine yaslayıp çökmüşken köpekleri ile ilgileniyordu ve bu daha sinir bozucuydu.

"Neredeyiz biz?" diye sordum son bir umutla. "Bu köpekler kimin? Beni..." Yutkundum sertçe. "Nereye getirdin sen?"

Cam mavisi gözleri olan kurt köpeği bir kez daha sesli bir şekilde havladığında kalbim yerinden çıkacak sandım. Bir adım geri atılacaktım neredeyse ama santim dahi kımıldamadım.

Kafasını eğdiği yerden kaldırdı ve gözleri doğrudan gözlerime ulaştı. Avuçları koyu kahverengi tüyleri olan köpeğin yüzündeydi. "Rusya," dedi tekdüze bir sesle. "Poe ve Edgar... Benimkiler."

Rusya... Ben şu anda bu adamla birlikte Rusya'da mıydım? Tüm yaşananlar bir kâbus muydu yoksa felaketin bir yüzü mü? Alt dudağımı dişlerimin içine kaydırdım ve histerik bir ses çıkararak sinirlerim yıpranmış bir şekilde güldüm.

"Yok, sen benimle şu an kesinlikle dalga geçiyorsun."

"Hayır, ciddiyim."

"Ciddisin?" Üst dudağımı dişlerimle çekiştirdim. "Ciddi falan değilsin. Olamazsın. Asla olamazsın."

"Kesinlikle ciddiyim."

"Seni öldürürüm," dedim, öfkeden yerimde duramıyordum ama iki kocaman köpek etrafındayken hiçbir şey yapacak cesaretim yoktu. Gözlerim profilinden ayrılmadı. "Bana açıklama yapmak zorundasın! Ne demek Rusya ya! Ne demek Rusya! Ne işim olur benim burada! Nasıl getirdin sen beni? Bak..." Başımdaki bereyi parmaklarımla çekip dalgaları belirgince dökülen saçlarımı dağıttım sinirim tepeme fırlarken. "Bu kadarını yapmış olamazsın!"

"Seni o orospu çocuklarıyla tek mi bıraksaydım?" Dili damağına yaslandı ve *cık* sesi çıkardı birkaç kez, başını iki yana salladı. "*Nikogda!*[10]"

"Bıraksaydın!"

"Mantıklı düşünüyorum..." Duraksadı. "Yapmazdım."

Göğsümün ortasına bir sancı tırmanıp yerleştiğinde midem çalkalanıyordu artık. "O adamlardan farkın yok. Beni uyandırıp sormayı düşünseydin onlarla kalmayı seçerdim."

Parmakları duraksadı bir anlığına, ardından Edgar'ın son derece bakımlı tüylerini sıvazlamaya devam etti. "Sana seçim hakkı sunmadığım için şanslısın."

"Şanslı olduğum konuya bak! Şaka gibi..."

"Oğlum, ne diyor bu Aksa?" Köpek havladı, Boris ufacık sırıttı. "İnkâr etmeyi seviyor gibi. Hım?"

Köpekler aynı anda bir kez daha havladı bu defa. Kurt olan, diğer yanına uysal bir tavırla oturmuş ve gözlerini sertçe üzerime dikmişken dışarı sarkan diliyle ağzının çevresini yaladı o an. Beni mideye indirme düşleri mi kuruyordu? Ürkünçtü ve fazlaca geriyordu beni. Diğeri ise Boris'in önüne yatmış, şımarıklık yaparak karnını açığa çıkarıp kar üzerinde yuvarlanmakla meşguldü. Keyfi bozuk olan yalnızca bendim.

"Bana açıklama yap," diye dişlerim arasından soludum, bir adım daha öne atarak varlığımı gözünün içine soktum. "Sakin olmaya çalışıyorum. Beni zorlama."

"Benim burada olmam gerekti," dedi düz bir sesle, sert bir nefes aldığında ifadesi hiçbir şey sezdirmeyen hâline dönmüştü. "O adamlarla aynı ortamda kalmana da izin veremezdim. Kısacası yanımdasın."

"Normal olmayan şey, benim senin yanında olmam!" Sık soluklar alıp verirken yerde sırtüstü devrilen köpek bile yarı uzanır pozisyona gelmiş, simsiyah bakışlarını yüzüme dikmişti. "Sen buraya aitsin. Hiç gelmemeliydin. Ama ben... Benim burada ne işim olur ya? Ne işim olur?"

"Uzun sürmeyecek," dedi. "Gelecek hafta geri döneceğiz. Sakin ol."

Göğsüme oturan yük silinirken omuzlarım ağırca düştü ve yutkunuşum büyüdü. "Sakin olacakmışım!" Avuçlarımı yüzüme kapatarak parmaklarımı

[10] (Rusça) Asla!

boynuma ilerlettim, soğuk tenime yağıyordu. Ben ise ağlamak istiyordum. "O adamlarla kalmama izin veremezmiş!"

"Aksa," dediğinde sırtını doğrultup ayağa kalktı ve bir saniye sonra tam karşımda dikildi. "Yeter bu kadar."

"Hiçbir şekilde yetmez," dedim bir adım ona yaklaşarak. Gözlerim kısıktı. "Benim tüm hayatımı mahvettin. Tüm her şeyimi, bu yaşımı ve geleceğimi... Babamdan ettin beni ya! Babamdan!"

"Olması gerekenden fazlasını yapmadım," dedi ifadesiz sesi ve bakışlarıyla. "Yapmayacağım."

Alnımda sinirden atan damarın ısısı tenimde kayıp gidiyordu. Deliye dönmüştüm. Nasıl beni buraya getirebilmişti? Uyurken bunu yapabilmesi mümkün müydü? Yasa dışı yollarla her şey mümkündü ama bu kadarı... Mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Mümkün müydü gerçekten?

"Allah'ım, sen bana sabır ver," dedim gözlerimi yumarak, burnumdan çektiğim nefes bile açmıyordu geçtiği yerleri. Rusya'daydım. Bu nasıl bir gerçekti? Avuç içimdeki örgü bereyi sıktım, yumuşacıktı ama soğuk üzerine sinmişti.

"Bu kadar abartmanı gerektirecek bir şey değil bu," dediğinde öldürücü bakışlarımın hedefi oldu, konuştukça nefes alıp verişlerimi öfkem karşılıyordu. "Belirli bir süre buradayız. Döndüğümüzde kaçma girişimlerine hız kesmeden devam edebilirsin."

Odağım yalnızca gözlerinin tam içiyken gözlerim kısıldı. "Abartm-"

O sırada bacaklarıma dokunan bir şeyin varlığı yerimde hoplamama ve bir anda korkuyla öne atılarak bilinçsizce ona yaklaşmama neden oldu. Ayak ucuma, bir sağıma bir soluma baktım hemen. Poe ve Edgar'ın meraklı burunları değiyordu bacaklarıma. Kokluyorlardı. Kalbim titrerken parmaklarım kaskatı kesilerek bereyi göğsüme yasladı. Ölecektim şimdi. Aklım sıfırlanmıştı. Ne dediğimi bile unutmuştum. Bunlar telefon ekranında daha tatlı ve boyut olarak küçükler miydi? *Gerçekten.*

"İzin ver, koklasınlar," dedi Boris Karalav. "Merak ediyorlar."

"Etmesinler merak."

"Dünya üzerindeki en meraklı insan bunu söylememeli..."

Kafamı ani bir hızla ona çevirerek dehşet ve kızgınlıkla baktım. "Beni köpeklerle bir mi tutuyorsun?"

"Yok artık, Aksa," dedi kaşlarını sertçe çatarak. "Onlar köpek değil."

Parmaklarımı göğsüne yaslayıp itekledim onu ama kıpırdamadı. "Köpeklerinin köpek olmadığını mı savunman gerek sence? Köpekler işte... Ay!" Üzerime tırmanmak için atlayan köpek Poe'ydu ve ağırlığı bedenime yüklendiği gibi güçsüz bedenim Boris Karalav'ın kolları arasına yaslandı. Başım göğsüne doğru çarparken kollarımı kavramıştı.

"*Poe! Ne delay!*[11]" diye uyarıcı bir tınıyla sertçe konuştu, sesinden akan rüzgârlar saçlarımın başlangıç noktasına değip geçiyordu.

Köpek sertçe havladığında kendimi toparlayarak temasımızı kestim, sırtımı ona doğru çevirdim ve doğrudan önümde kuyruklarını sallayarak bekleyen iki köpeğe diktim gözlerimi. Edgar'ın kulakları sarkık olduğundan daha şirin duruyordu ve sanırım daha küçüktü. Poe ise zehir gibi bakan gözleri ile insanın yüreğini düşürürdü korkudan.

Paltonun uzun gelen kolunu biraz daha yukarı sıyırdım ve açığa çıkan avucumu öne uzatarak koklamaları için izin verdim.

"Güzel," diyen sesi tam arkamdan yükseliyordu. Hâlâ onun çemberine dâhildim, sırtımdaki güçlü bedenini hissedebiliyor olsam da düşünmedim.

Edgar bir adım geride oturarak başını bir yana eğdi ve mırıltı çıkardı boğazından. Anlamamış mıydı? Poe soğuk burnunun ucunu avuç içime yaklaştırdığında gerginlikle kasılsam da geri adım atmadım. Kokladı birkaç kez, ardından ifademi büzecek kadar sert bir şekilde yaladı.

"Yalamasan olmaz mı?" diye sordum dudaklarımı birbirine bastırarak elime acı içerisinde bakarken. "Salyaların ağzında güzel sonuç olarak."

"O öyle düşünmüyor."

Edgar uzandığı yerden kalkarak ağır birkaç adımda ayağımın dibine geldi ve ayakkabımı koklayıp zeytin gibi parlayan iri gözlerini yüzüme çıkardı.

"Sahibinizden daha büyük bir zarar veremezsiniz ama..." diyebildim zorlukla. "Siz yine de dikkat edin, çocuklar."

"Elini kapmaları için talimat verebilirim, biliyorsun değil mi?"

"Veremezsin," dedim sertçe. "Versen... Yaparlar mı? Aşağılık, karaktersiz herif; ne yetiştiriyorsun ya sen?"

Kısık sesli nefesini duydum, güler gibi çıkıyordu sanki. Elimi çekmemek için zor duruyordum. "Poe eğitildi ama Edgar sonradan dâhil oldu aramıza, daha küçüktü."

"Zaten Edgar daha şirin."

O an havayı Poe'nun gür havlayışı titretince reflekse elimi geri çekip bir adım arkaya gittim. Sırtım göğsüne oturduğunda avucum da salyalarla birlikte bedenime yakın bir konumdaydı.

"Ne dedik be sanki?" diye çirkefleştim anında, Edgar hâlâ sık nefesler alıp gülen gözlerle bana bakıyordu. Çatık kaşlarım altından Poe'nun parlak gözlerine düşen yansımama baktım. "Hemen çirkinleş, sahibi kılıklı!"

"Sadece babasına düşkün," dedi. "Ortak bir yönünüz var diyebiliriz sanki. Hım?"

---

[11] (Rusça) Poe! Yapma!

Kuru soğuk kulaklarımı ısırarak dişlerken sıcak nefesini hissetmek aynı oranda gericiydi. Ne kadar yakın bir mesafede olduğumuzu fark ettiğim an yana kayarak merkezinden çıktım ve temiz elimle saçlarımı kulaklarımın arkasına sardım.

"Beni köpeğinle kıyaslamayı kes!" dedim asi ifadem silinmezken, ciğerlerime derin bir nefes çektim. Göz ucuyla ona baktım bereyi cebime iteklerken. "Onun babasıyla benim babam bir mi üstelik?"

Bıyık altından kıvrılan dudaklarını ve devrilen gözlerini izledim. Sırtını hafifçe eğdi ve avuç içiyle Poe'nun kalın tüylerini okşadı sert tutuşuyla ama Poe'nun hoşuna gittiği aşikârdı. Adama resmen âşıktı.

"Oğlumun babası daha yakışıklı," dedi köpeğinin çenesini sarıp severek. Poe kulaklarını dikti ve mırıltılarla havladı. *"Moy lev.*[12]"

"Evlat ayrımı yaptığın gözümden kaçmadı," dedim bir an cesarete kapılıp Edgar'ın önünde eğilerek. Elimi uzatarak başını parmak uçlarımla okşadım, bir saniye sonra göğsümün çırpınışları gevşemeye başladı ve avuç içim tüyleri arasına kaydı. "Üzülme Edgar, onun gerçek yüzü bu. Sen de acı bir şekilde yüzleştin. Ama iyi düşün..." Dudaklarımı birbirine yapıştırarak iç geçirdim. "En azından seni kaçırmadı."

Doğrulduğunu hissettiğimde gölgesi üzerime düştü, bakışlarının ağırlığı bomboş bir ifadeyle bedenimdeydi. Yoğun bir şekilde hissediyordum bunu.

"Edgar onu bıraktığım için şu an sadece trip atmakla meşgul, yaklaşmak istesem de gönüllü değil."

"Yani sen de umursamamayı seçiyorsun?" diye sordum ona bakmadan, köpeğe daha da yakınlaşıp yanaklarını okşadığımda dili dışarıda nefeslenmeyi bir saniyeliğine kesip göz kapaklarını yumdu. Bir anlığına kaçırıldığım gerçeği aklımdan çıkmıştı. "Çabalamayacak kadar adi bir adam. Görüyorsun ya..."

Edgar havladığında çok ufak irkildim ama onaylar bir ses olduğunu düşünüp küçücük bir gülümseme için gevşek bıraktım ifademi. Edgar gerçekten üzülüyor muydu acaba? Boris Karalav'ı sinir etmeye çalışırken tüm şirinliğiyle beni dinleyen hayvanı üzmeye değer miydi?

"Edgar'ı bana karşı dolduruyor musun sen?"

Omuz silktim umursamaz bir şekilde. Kafamı onaylamaz bir ifadeyle iki yana salladım. "Gerçek yüzünü anlatıyorum, bilmek hakkı."

"Bozhe, deystvitelno terpeniye...[13]"

---

[12] (Rusça) Aslanım.

[13] (Rusça) Tanrım, gerçekten sabır...

"Sanki herkes anlamak zorundaymış gibi bildiği tüm dilleri konuşuyor bir de," dedim Edgar'a, yana doğru devrildiğinde elimi gövdesi üzerinde ileri geri kaydırdım. "Dil görgüsüzü olanı da ilk kez görüyorum."

Bıkkın bir nefes aldığını işittim ama saniyeler sürüklenip giderken hiç ona yönümü çevirip de bakmadım.

"Saçmalamayı ne zaman keseceksin?"

"Umurumda olacakmış gibi benimle konuşmaya çalışması da cabası..."

"Edgar," diye seslendi Boris Karalav, buz gibi sesi emir doluydu. "Yanıma gel, oğlum."

Edgar kımıldamadı. Normal şartlarda gülebilirdim ama yapamadım. "Akıllı çocuk... Kendisine yapılanı unutmuyor."

"Seni getirmek berbat bir fikirdi."

İşte bu!

Aynı saniye içerisinde Poe koşarak karların içine batıp çıkıyordu. Silkelendi ve aynı gösteriyi tekrarladı.

"Beni sevdin mi, Edgar?" diye sordum onu duymazlıktan gelerek, iki avuç içime sığdırdım yüzünü ve yumuşak tüylerini okşadım. Kafamı omzuma düşürdüm milimlik bir açıyla. "Babam çok sever beni."

Sözlerim dudaklarımdan bir fısıltı hâlinde çıkıp kaybolduğunda geride göğsümün ortasına saplanan bir sancı ve özlemle yanan bir kalp bıraktı. Hatırlamak bana güç veriyordu. Babamı, babamla geçirdiğim her anı ve hissettiğim baş döndürücü sevgisini...

"Edgar!" Sesi daha yüksek ve tahammülsüzdü. "*Bistro idi syuda!*[14]"

Edgar uzandığı yerden bedenini kaldırdı ve patileri kar kütlelerinin üzerinde şekil bulurken yanımdan geçip ona gitti. Biçimli kaşlarımı çatmak istediğimde buz tutan yüz kaslarım buna yardımcı olmadı. Çenem birbirine düğümlendi. Kafamı omzumun gerisine çevirip kaldırdım ve birkaç adım arkamda Edgar'ın çenesinin altını okşayan adama baktım.

"Zorba!" dedim öfkeyle. "Kıskanç pislik!"

"*Da*," dedi çatık kaşları altından göz göze kaldığımızda. "Bana ait şeyler konusunda kıskanç bir adamım."

Bakışlarım odağımı küçültecek kadar kısıldı. "Onları bırakıp gitmeyi biliyorsun ama..."

"Olması gereken buydu," dedi ifadesiz sesiyle.

"İyi," dedim, çöktüğüm yerden kalkarken kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattım. Tam karşı hizasındaydım. Edgar azarını yemiş, oturur pozisyonda Boris'e dikmişti simsiyah gözlerini. "Artık sahipleri olmadığına göre kıskanacak hiçbir şeyin yok, onları bıraktığının farkındalar. Zorunlu veya değil,

[14] (Rusça) Hemen buraya gel!

bunun ayrımını yapamazlar. *Gidersen biter.* Unutulursun, hiç var olmamışsın gibi."

Gözlerini ateşten bir sarmaşık gibi saran karanlığın izini seçebiliyordum. Düşmanca ve soğuktu. Birbirimizden farkımız yoktu tam da bu anda, aynı bakışları geçiriyordum çünkü suratına.

"Vedran!"

Ses, göz temasımızı sertçe kopardığında bakışlarını ilk ayıran ben oldum. Kafamı ve dikkatimi sesin geldiği yöne çevirdim. Uzun boylu, saçlarının çoğu kırlaşmış, beyaz tenli bir adam yüzünde derin bir gülüşle yanımıza yaklaşıyordu. Üzerinde siyah, şişme bir mont; bacaklarında gri bir eşofman vardı. Adam ellili yaşlarındaydı tahminimce, belki de ortasında.

"Anton," dedi Boris düz bir şekilde, adam tam karşısına gelip elini omzuna neşeli bir kahkahayla koydu.

"*Gde ti bıl?*[15]" dediğini işittim yabancının, düzgün bir adama benziyordu. "*My vspomnili tebya vçera. Posmotrite na eto sovpadeniye. Kogda Poe i Edgar ischezli Eva ochen strevozhilas. Okazıvayetsya eto ty byl prichinoy.*[16]"

Konuşmaları takip edemeyecek kadar yabancıydı bu dil bana. Düz bir çizgi gibi gerilen dudaklarımı birbirine mühürleyerek yalnızca etrafa bakındım.

Rusya'da olduğum gerçeğini hiçbir şartla sindirebilmiş değildim ve canına okumak istiyordum sırf bunun için. Geri döneceğimizi duymak içimi bir nebze hafifletse de hâlâ algım bozulmuş ve yanlış duymuşum gibi hissediyordum. Hâlbuki son derece gerçekti. Israrcı ve meraklı bakışları üzerime değen adamın konuşması, aksanı bile kanıtlardı bunu.

"*Tvoya devushka?*[17]" dediğini duydum adamın kalın sesiyle, yabancı adamın sesine kadar sinen belirgin sigara kokusu midemi deliyordu o konuştukça. Yüzümü sıyırıp duran kaçamak bakışlarında ise saf bir merak vardı. Buz mavisi gözlerim, gözlerinde durduğunda tebessüm etmişti bir anlığına. Ne gülüyordu?

"*Da,*" dedi Boris Karalav, hiçbir ton barındırmayan sesi kulaklarımdan içeri doluştuğunda başımı kaldırıp ona kesik bir bakış attım. Kaşlarım hâlâ çatıktı.

Anton denilen adamın dudakları şokla ayrıldı ve şaşkınlık bir anda gözlerinin içine birikti. Tüm ifadesine de yayılmıştı. "*Eto luchshaya novost za posledneyeye vremya kotoruyu ya slyshal! Ochen krasivaya molodoya devushka!*[18]"

---

[15] (Rusça) Nerelerdeydin?

[16] (Rusça) Dün aklımıza sen geldin. Şu tesadüfe bakın. Poe ve Edgar ortadan kaybolunca Eva çok endişelendi. Meğer sebep senmişsin.

[17] (Rusça) Kız arkadaşın mı?

[18] (Rusça) Son zamanlarda aldığım en iyi haber! Çok güzel bir genç bayan!

"Ne diyor?" diye sordum fısıldar bir şekilde rahatsızca kıpırdanarak. "Ne söyledin ona?"

"Hiçbir şey."

"Bana bakıyor ama," dedim, gözlerim üzerine doğru çevrildi bir kez daha. "Benim hakkımda konuştunuz. Biliyorum."

"Sadece güzel olduğundan bahsetti."

"Hım..." Ağırlıkla düşen omuzlarımın beraberinde gözlerim bana ilgiyle bakan adamın çehresinde yürüdü ve gözlerine ulaştı. Basit bir teşekkür edebileceğim kadar ezberim yerindeydi. "*Spasibo.*[19]"

Niye teşekkür ediyordum ki? Kafayı yemiştim resmen. Adamın kaşları havalandı ve boğazının gerisinden derin bir kahkaha döküldü. Sertçe çatıldı yeniden kaşlarım.

"*Posmotrite na etot propavshiy aktsent! Vidno chto ona ne ruskaya, no tak milo!*[20]"

"Niye gülüyor bu?" diye sordum sertçe, kollarımı bedenime sarmalayarak kötü kötü baktım. "Dalga mı geçiyor telaffuzumla?"

"*A ty u menya yeshcho sprosi,*[21]" dediğinde dudakları gölgeli bir kıvrımla bir ucunu yukarı taşıdı ama bir saniye sonra silindi.

Yaşlı adam başını biraz geri çekti ve ikimiz arasında mekik dokudu çatılan kaşları altındaki gözleri. Köpeklerin yeni sahibi olduğu konusunda tahmin yürütebiliyordum. Ve onlar, yani Poe ve Edgar da bu sırada birlikte oynamaya başlamıştı.

"*Vy possorilis? Tak vot pochemu u devushki nakhmureny brovi... O, skaji ey chto ona rano postareyet, srazu prekratit eto delat. Kogda ya govory Eva, vsegda.*[22]"

"Ya ne diyor bu?!" diye yükselttim sesimi daha da huysuzlanarak. Dosdoğru ona bakıyordum. Boris Bela Karalav'a. "Benim hakkımda konuştuğunu anlayabiliyorum."

"Kaşlarını çatmaya devam edersen güzelliğinden eser kalmayacak," dedi dudaklarının bir köşesi oldukça küçük bir kıvrım taşırken. "Söylediği şey bu. Haksız sayılmaz."

Sevimsiz bir surat ifadesiyle kıstım gözlerimi. "Senin yanında maalesef bu imkânsız," dedim düz bir sesle. "Bunu ilet. Beni nasıl kandırdığını eklemeyi unutma."

---

[19] (Rusça) Teşekkür ederim.

[20] (Rusça) Şu olmayan aksana bakın! Rus olmadığı belli ama çok tatlı!

[21] (Rusça) Sen bir de bana sor.

[22] (Rusça) Kavga mı ettiniz? Genç hanımın kaşları bu yüzden çatık demek... Ah, ona erken yaşlanacağını söyle. Hemen vazgeçecektir. Eva'ya söylediğimde her zaman işe yarar.

"Elbette..." Dudaklarını ıslatarak kafasını bir kez salladı ve karşısında dikilen adama çevirdi başını. "*Prosto zhaluyetsya, chto ya slishkom neravnodushen k ney segodnya.*[23]"

Yaşlı adam sesli bir gülüş döktü boğazından. Kaşlarım daha da sert çatıldı. Ne söylemişti şimdi bu? "*Eh eti zhenshchiny...*[24]"

Boris Karalav bir an sonrasında tüm ciddi ifadesini çehresine yaydı, karanlık tıpkı bir kalıp gibi yüzüne saniyesinde oturmuştu. Birkaç dakika daha uzayan konuşma boyunca da hiç silinmeyen, çelikten bir ifade taşıyordu bakışları. Ben ise iki adım gerilemiş, birbirlerinden ayrılmayan köpeklere veriyordum ilgimin çoğunu. Sesli bir nefes verdim. Bir saniye geçtiğinde zihnimin radarına takılan ütopik düşünceler, kafamın içindeki demir çarklarla beraber bir başka dönmeye başlamıştı. Anidendi. Fazla aniydi.

Her ne kadar farklı bir ülkede, hiç anlamadığım bir dilin ortasında olsam da aklıma İstanbul'a döndüğümüzde belki de hiç başka insanlarla karşılaşamayacağım gerçeği geliyordu. Bu adam... Bir şekilde derdimi anlatabilsem babamı arayabilir miydim? *WhatsApp* üzerinden bile arayabilirdim. Herhangi bir sosyal medya platformu üzerinden ona ulaşabilirdim. Bir şansım varsa eğer... İngilizce biliyorsa mesela?

Adrenalin damarlarımın içinde kükreyerek ilerlerken kalbim patlayacakmış gibi gerildi. Yapabilir miydim? Tek bir olasılıkla bile işe yaracağını düşünmek, yapmam için yeterliydi.

"Aksa, gidiyoruz," dediğinde tüylerimi ürperten bir hisle irkilerek kirpiklerimi kırpıştırdım ve birbirine karışan nefeslerimi bir düzende alıp vermeye odaklanarak onlara doğru döndüm. Yabancı adam Poe'nun başını okşuyordu usulca.

"Şey..." Yutkundum yavaşça. "Köpeklerinle vedalaşmayacak mısın?"

"Hayır," dedi. "Gitmeden önce birkaç kez daha görmek için vaktim olur."

Dilim damağım kurumuştu. Nasıl uygulardım bu planı? Bir bahane üretmeliydim çabucak. İngilizce bildiğini test etmeliydim ya da.

"Peki..." Adama değdi buz gözlerim, göz göze kaldık. "İngilizce biliyor musunuz?" diye sordum uygun ve akıcı bir şekilde. Babamın binlerce para bayıldığı yabancı öğretmenler bir işe yaramıştı.

Anton dişlerini gösterecek kadar geniş bir sırıtmayla bakıyordu. "Belki... Biraz."

"Ne yapacaksın, Aksa?" Boris Karalav şeytani gözlerini tehlikeli ve şüpheci bir tavırla kısmıştı. "Aklından her ne geçiyorsa hemen sil."

---

[23] (Rusça) Bugün fazla ilgisiz olduğum için şikâyetçi sadece.

[24] (Rusça) Ah bu kadınlar...

Yabancı adama doğru bir adım ilerledim. Kuru soğuk tenimi kesiyordu ama umurumda bile değildi. Kalbim gümbürdüyordu hissedebildiğim birden çok duyguyla.

"Size çok önemli bir şey anlatacağım, lütfen dinleyin. Hızlı olmam şart... Anlar mısınız, bilmiyorum ama başka şansım yok..."

"Aksa," diyen sert ses lafımı bölmek için araya bıçak gibi girdi.

Kesik bir nefes aldım ama ona bakmadım. Her şeyi anlatıp bu adamın içine kurt düşürürsem belki de acır ve bir şekilde bana ulaşıp gizlice yardım ederdi. Yalnızca telefona ihtiyacım vardı.

"Bu adam, yani Boris beni buraya zorla getirdi. Aslı-"

"Sikeyim gerçekten!"

Bir anda, postalları altında ezilen karın sesi bastığı her yere sıçradığında, ikinci saniyede tek kolumu tuttuğu gibi omzundan aşağı attı bedenimi. Yer ayağımın altında ters düz hâle gelirken boşlukta kaldığım gerçeği ile sarsıldım; şaşkınlığın göz bebeklerimi boyadığı kısacık bir anda zamanın dışına çıkıp donakaldığımı ve çığlığımın içimde boğulduğunu hissettim.

"Sen..." diye soludum sesimi bulabildiğimde. Öfke yüreğime çöken bir dağ gibiydi. Sapasağlam, hiç yıkılmayan ve tepesinde gezinip durduğum... "Ne yaptığını sanıyorsun ya sen? Boris!"

Dişlerinin gıcırdadığını duyduğumu sandım bir anlığına ama öfkeli olan bendim. O nasıl olabilirdi? Kime? Ne hakla?

"Seninle evde konuşacağız, Aksa. Sesini kes!"

Dişlerimi daha sertçe sıktım. Alev alevdi sinirim.

"Bıraksana beni! Allah'ın cezası! Bırak!" Omzundan baş aşağı sarktığım için nefesim içime kaçmıştı. Avuç içlerimi sırtına yasladım bir anlığına, doğrulmak için çabaladım. Bir yandan da başka gözlerin bu hâlimizi görmesi utançtan ölme düşüncemi tetikliyordu. Bedenimi bir kez daha hoplatarak konumumu kendince düzelttiğinde gözlerim irice açıldı ve sırtına savurdum yumruğumu. "Seni... Ya sen... İndir beni çabuk!"

"*Vy imeyete interesnıy metod otnosheniya,*[25]" dediğini duydum yabancı adamın. "*İ vsyo taki ona lyubit tebya.*[26]"

Kan beynime akarak kulaklarıma buz gibi soğuklukla inerken, "Çok," dedi Boris alay eder sesiyle. Bacaklarımdaki tutuşu sıkılaştı. "Bayılır bana."

Poe ve Edgar aynı anda havladı gür bir sesle, koşarak art arda geçtiler gözlerimin önünden.

"Geri zekâlı! Adama sakın bunu söyleme! Söyleme!"

---

[25] (Rusça) İlginç bir anlaşma yönteminiz var.

[26] (Rusça) Yine de, seni seviyor olmalı.

Dizlerimi gelişigüzel sert hareketlerle savuşturdum bedenine ama demirden tutuşu tekmelerime bir an olsun izin vermiyordu. Kalp atışlarım göğüs kafesimde büyüdükçe büyüdü, birdenbire panikle sarf ettiğim efor kaslarımı da ağrıtmıştı öte yandan.

Birkaç saniye sonra sırtını geriye dönüp zorlanmadan ilerlemeye başladığında avuç içlerimi elimin altındaki gövdesine dayadım ve küçük bir açıyla doğrulmaya çalıştım. O saniyeler içerisinde araba kapısının açılma sesini duydum; parmaklarının ürpertici bir baskıyla bedenimi aşağı çekerek koltuğa indirdiğini hissettiğimde otokontrolümü sağlamaya çalışıyordum.

Dağınık hâlde birkaç saç tutamı dudaklarıma kadar serilmişken sırtımı sertçe geriye verdim ve bir karış ötemde son derece çatık kaşlarının altından gözlerimi eşen ateşten gözlerine baktım. Sığ nefes alıp verişlerim aramıza duvar örüyordu. Beni bırakmak için koltuğa eğildiği pozisyonda ve elinin teki koltuğun köşesine yaslı hâldeydi.

"Sana her seferinde bana dokunma diyorum!" dedim boğazımın ortasında atan nabzımı yutarken. Göz bebeklerinin aşılmaz sınırında mekik dokudum. "Beni kucağına almak da aynı şey! Anlamadın mı sen hâlâ? Çok mu zor bu? Sakın. Bana..."

"Ne düşünüyordun?" diye kısık bir sesle nefes verdi, hiç tahammülü kalmamış gibi. "O adam mı kurtaracak seni? Dâhiyane fikrine bak!"

O çenesini her açtığında daha başka bir öfke hissediyordum. Bu zamana kadar hissetmediğim kadar yoğun ve tanımsızdı sanki. Tadı, kokusu daha yakıcıydı. Dişlerimi sıktım.

"Karakterli bir adam olsaydı savunmasız bir kadının yardımına kulak tıkamaz, beni elinden kurtarır ve bir şekilde babama ulaşmamı sağlardı."

"Adam Rus," dedi sesini hafifçe yükselterek, bir anlığına göz kapaklarını yumdu ve koyulaşan harelerini açığa çıkardı. "Dilini bile bilmiyorsun."

"İngilizce biliyordu!"

"Aksa!"

"Ne var? Aptalca mı? Umurumda bile değil! En küçük ihtimalle bile umutlanıp yaptım! Yine yapacağım! Bir an bile durmadan!"

"Kendin için durumu daha ne kadar zorlaştırabilirsin, inan ki bilmiyorum," dedi tehditkâr bir sesle, çenesi yeterince gergindi. "Eğer... Tüm bunların bir tekrarı daha yaşanacak olursa geri dönmemek için elimden geleni yapacağımdan kuşkun olmasın."

Bir anda sarsılarak aralandı dudaklarım. "Beni tehdit edemezsin."

"Uyarı," dedi düzeltir gibi, ruhsuz bir kıvrımla ayaklanan dudakları aynı saniyede söndü ve ciddiyeti düz bir şekil buldu. "Hayatının sonuna kadar benimle, hiç bilmediğin bir ülkede yaşamak zorunda kalırsın."

Gözyaşları gözlerime iğne gibi batıp çıkarken çenem titredi. Bakışlarımı kaçırarak başımı diğer tarafa çevirdiğimde hâlâ öfkeliydim. Sert ve uğultulu bir sessizlik arabanın içine dağıldı o sırada, nefeslerimin ısısı boğazımı yarıp geçiyordu. Geri çekildiğinde aramızdaki sessiz çekişmenin kıvılcımı alev almadan bana nefes alabileceğim büyük bir boşluk bıraktı. Küçük bir andı bu, kapıyı arkasından kapattı ve kaputun ön tarafını güçlü adımlarıyla aşarak ilerledi. Birkaç saniye ardından şoför kapısı açıldı, hemen sonra bedeni yanıma yerleşti. Gözlerim ön camın arkasına çevrilmişti, inatla öylece ileride asılıydı.

Cipin motorunu çalıştırdı. Tekerler sert bir manevrayla kıvrılarak geriledi ve direksiyonu çevirerek yola çıkardı saniyesinde. Arabanın içi ılıktı, klimayı sona getirirken ısısı artmaya ve sessizlik çoğalmaya başladı. Bizi yutacak kadar... Belki de yalnızca beni.

"Önümüzdeki iki gün bana uyum sağla," diyen sesi, sessizliği ikiye yardığında kirpiklerim bir orman gibi yanıyordu. Alt edilmiş hissediyordum. "Bana eşlik et, basit bir şekilde. Karşılığında..." Gaza biraz daha asıldı, ona bakmamak konusunda ısrarımı sürdürüyordum. "Babanı arama fırsatı."

Kalbim sıkışıp göğsüm şiştiğinde kafamı ona çevirip bakakaldım. Profiliydi bakışlarımı kaplayan, ifadesini sezemiyordum ama vadettiği şey akıllalmaz geliyordu. Bir anda böyle bir tehlikeye mi atıyordu kendisini? Ya da benimle dalga geçiyordu.

"Yalancı..."

Bir saniyeliğine yolun üzerinden sıyrılan ateşten hareleri üzerime çevrildi ve gözlerimi buldu. Uzunca baktı. "Benim isteğimi yaparsan karşılığını alırsın."

Ciddi miydi sahi?

Kaşlarım sertçe çatıldı. Bir saniye sonrasında yola tekrar döndüğünde hâlâ ona bakar hâldeydim. "Beni kandırıyorsun."

"Kandırdığımı düşünüyorsan kabul etme."

Yutkundum tavrımdan ödün vermeden. "Neden bunu yapacaksın? İki gün... Ne isteyeceksin benden?"

"Yapamayacağın şeyler değil," dedi düz bir ifadeyle. "Basit ve işimi kolaylaştıracak türden. Ayrıntıları konuşuruz." Göz ucuyla yakıp geçti çehremi, kalbimi saran damarlar diken olup içimi acıyla doldurmaya başladı. "Elbette kabul edersen."

"Sana güvenmiyorum," dedim net bir sesle. "Aniden nereden çıktı bu? Bana bu fırsatı veriyorsan kendi işine yarayacak bir halt düşünüyorsundur sen."

"Var olan bir fikirdi," dedi açıklayarak. "Az önceki saçmalık sayesinde öne çektin."

Hâlâ inanmıyordum. İnanamazdım. "Sana bir daha güvenirsem beni pişman edersin."

"En olmadık ihtimali bile değerlendireceğini söyledin... Sana sadece istediğini veriyorum." Omuzlarını belli belirsiz yükselterek silkti. "Geri çevirmek senin elinde ama bir dahası olmaz."

Titrek ve sessiz bir nefes çektim ciğerlerimden aşağı. Kırılan güvenimin kırık parçaları arasında kulaç atarken teklifini düşünmek mantık dışıydı ama olduğum durumda görmezden gelemeyeceğim bir fırsattı. Hassas bir terazide sallanan kefelerin hangisi ağır basıyordu? Ona güvenemeyeceğimi biliyordum. Asla yapamazdım bunu. Ya şimdi? Boris Karalav kendisini tehlikeye atmazdı. Şu an yaptığı şeyin adı neydi öyleyse? *Ayrıntıları konuşuruz,* demişti saniyeler önce. Şartları olduğu aşikârdı.

"Sana bir daha güvenemem," dedim kısık bir sesle kendime söylüyordum sanki bunu. Avuçlarımı yumruk hâline getirip tırnaklarımla derimi delerken kendimden güç almak ve bu anı hatırlamak için bir iz bırakmak istiyordum bedenime. "Asla yapamam."

"Güvenemezsin," diye tekrarladı parmaklarını direksiyona sıkıca sararken. "Keyfin bilir."

"Bana yalan söyleyeceksin..."

"Bilemezsin."

"Biliyorum," dedim direterek. "Beni kandıracaksın, daha önce de yaptın."

"Sana daha önce hiç yalan söylemedim," derken kaşları sertçe çatılmıştı. "Buna karar vermek senin meselen."

"Yeni bir tane daha," diye mırıldandım buz gibi bir sesle. "Yeni bir yalan."

"Değil."

"Öyle."

Histerik gülüşüyle dudakları keyifsiz bir kıvrım biriktirdi. "Pekâlâ," dedi tok bir sesle. "Kabul etmiyor musun yani?"

Nefesimi tuttum. Sessiz kaldım.

"Anlaşıldı." Alt dudağını usulca ıslatarak başını salladı. "Gece yarısına kadar kararını ver," dedi, ardından bir eli direksiyonu serbest bıraktı ve diğer bileğine sarılı kol saatine ilerledi parmak uçları. "Önünde on dört saat ve yapman gereken bir seçim var." Kalbim tekledi ve şiddetini artırdı aniden. Kafamın içini darmadağın eden düşüncelerin istilası, gözleri gözlerime dokunduğu an başlamıştı. Kol saatinden mekanik bir ses yayıldı aramıza. "Süren başladı."

Düzenleme
Ny.ozlem

3. BÖLÜM
NOKTA KADAR MESAFE

Başa saramazsın.

Bir an, hiç beklenmedik bir anda yaşanan aklının bir köşesine sinen anıları beraberinde öldürebilir. Bir kaza kurşunu bu, silahı ateşleyeni tanımıyor değilsin ama hiç tanışmamışsın. Çünkü derler ki bazı insanlarla ikinci kez tanışırsın.

Ve eklerler; ya ilkini ya da ikincisini asla unutamazsın.

"Yapamam."

Bir ileri, iki geri mekik dokuyordu adımlarım. Yatağın ayak ucunda, çatık kaşlarımın altından öylece karşıya bakıyordum; bakışlarım karmaşayla dolup taşıyordu her saniye. Düşüncelerim zehirliymiş gibi başıma şiddetli ağrılar sokarken alt dudağımı sertçe dişleyip odanın orta yerinde durdum. Birdenbire kaldıramayacağım bir yük omuzlarıma oturmuştu sanki. Tüm gün, eve döndüğümüzden ve ben bir an olsun ona gözlerimi değdirmeden kendimi odanın içine attığımdan beri ezildiğimi hissediyordum. Vakit birkaç dakika sonra gece yarısını geçecekti ve ben hâlâ teklifini kabul etmemiştim.

Kabul edemezdim. Boris Karalav'a duyabileceğim herhangi bir güvenin gafletten öte olmayacağını artık biliyordum. Bir hata ancak bir kez yapılırdı. Gururum önüme çelikten bir duvar örmüştü ve o duvarın arkasında aklıma her şeyi getirip bir tek onun sunduğu anlaşmayı getirmeden saatleri devirmiştim.

Komodinin üzerindeki loş ışığın kaynağı olan gece lambasının altında dijital bir saat duruyordu ve bir anlığına gözlerim üzerine kayarak yan yana dizilen rakamlara kilitlendi.

23.59.

Kalbim sıkışarak tekledi. Boğazımın ortasından sıyrılıp geçen sert yutkunuşun beraberinde boşluğa kaçırdım gözlerimi.

Bana babamı arama fırsatı vermişti. Pekâlâ... Eğer kabul edecek olursam da karşılığında beklediği her ne ise koşulsuz şartsız razı geldiğim anlamına çıkardı. İçim, babamı arama fikri her aklıma geldiğinde yerinden oynamaktan geri durmuyordu ve karnıma kramplar sokan bir heyecan hissediyordum. Ama yapamazdım. Nasıl güvenirdim ki ona? *Karşılıksız hiçbir şey yapmam,* demişti her seferinde. *Bana güvenmeyi seçen sendin,* diyecekti tekrar tekrar. Beni seçimlerimden sorumlu tutacaktı. Haksız da sayılmazdı.

"Bitti sayılır," diye fısıldadım nefesimin altından, göz kapaklarımı gözlerimin üzerine indirmiştim ve gergince kollarım göğsümün altında bağlıydı. "Ben bir yolunu yine bulurum zaten..."

Her koşulda kendi başımın çaresine bakacağım kesindi. Göğsümün arasında bir yangın baş göstermiş olsa da çaresiz hâlime acırcasına lütufta bulunan adamın teklifini geri çevirdiğim için daha güçlü ve yıkılmaz hissediyordum.

Böyle adamların alacağı karşılık, karşısındaki insandan götüreceklerini hiçbir zaman karşılamazdı. O basit işlerin adamı değildi. Bir teklif sunuyorsa aklında binlerce şeytani düşünce uçuşurdu. *Yapabileceğin şeyler.* Yalan söylüyordu. Pişman edecekti beni. Sürekli yaptığı gibi sikik bir yalandan başka bir şey çıkmıyordu ağzından. Evet, *yalandı.*

Seçimlerimin sonucunda dağılmayı kabul etmemiştim. Var olmak ya da yok olmak... Karşılığında babamı arama fırsatından olmak. Her ihtimali bitirmiştim işte. Saniyeler kalbimi delip geçerken önemi kalmamıştı. Seçimimi yapmıştım.

Bir kere daha kırıldığımı hissedemezdim. Teslim olup hissettiklerimi hiçe sayamazdım. Biliyordum.

Avuç içlerimi yüzüme sürükleyerek ağır ağır sıvazladım tenimi, kaşlarımı çatmaktan sızlayan alnımı ovuşturdum ve ciğerlerimi derin bir nefesle doldurarak araladığım gözlerimi kapıya doğrulttum. Evin içerisinde bir yerlerde olmalıydı. Neredeydi? En son dönüş yolunda görmüştüm. Görünmez olduğunu düşünsem de değil alt kata inmek, kilitlediğim kapının eşiğini bile aşmadığım için ruh gibi gezinen adamdan pek farkım olmadığını kabul etmek zorundaydım. Göz göze gelmekten bile kaçınmıştım; akşama doğru alt kata inerken parmak uçlarımda yürümüş, birkaç şey atıştırırken bile ışık hızında hareket etmiştim. Boğulmadığım için ise şanslı sayılırdım.

Öte yandan kafamın içi karman çormandı. Tek bildiğim ne kadar kurtulmak ve yaşamak istediğimdi.

Alt dudağım dişlerimin arasında kaybolduğunda titrek bir nefes çekerek parmaklarımı saç tutamlarımın içerisine kaydırıp taradım. Saatlerdir tıkılı kaldığım oda gittikçe küçülüp beni içine gömecek kadar daralmıştı, üstüme üstüme geliyordu sanki. Ya da reddettiğim gerçeğin babama ulaşma şansım olduğunu fark etmek hiç iyi gelmiyordu.

Bir anlığına gözlerimi sıkıca yumdum. Her koşulda beni bulacaktı zaten babam. *Öyle değil mi?* Yedi kat yerin altında olsam bile bir şekilde peşime düşer ve hiç kuşkusuz beni çekip alırdı. Kafamda kurduğum mahkemelerin sonucu her seferinde aynıydı.

Ağır nefesimle senkronize hareket eden düşüncelerimin üzerini örterek gözlerimi yeniden açtığımda adımlarım kapıya doğru ilerledi. Gece yarısı

geçtiği için ruhumdan bir parça kopmuş gibi hissetsem de teslim olmadığımı düşünmek, zamanımı telafi ediyordu. Beni kandırdığı ve yalan söylediği her saniyenin bir tekrarı olmayacağını anlamış mıydı? *Anlamalıydı.*

Kilidi açıp kapıyı araladığımda evin içindeki yoğun sessizlik çarptı suratıma. Rahatsız edici ve tüyler ürpertici cinstendi. Boris Karalav ile gitgide büyüyen sessizliğin hâkim olduğu bu evde kalmak tanımı olmayacak kadar gericiydi. *Artık bir aradayız,* gibi bir cümle mi kullanmıştı o evi başımıza yıkmayı tercih ettiğim gecenin beşinde? Yalnızca Rusya'dan geri dönene kadar geçecek süre boyunca tahammül etmek zorundaydık birbirimize. Evet, başka hiçbir şey olamazdı.

Loş koridoru geçtim sessizce ve merdiven basamaklarını yavaş yavaş inmeye başladığımda nabzım damarlarımın arasında şiddetle atıyordu sanki. Karşı karşıya kalmak istemediğim adam salondaki koltukta uyuyor olabilir miydi? Üst katta bir odada kaldığını biliyordum. Görmüştüm. Odamın olduğu katın bir diğer ucunda, koridorun en sonundaydı.

Bir ara etrafı karış karış gezinmek için odadan dışarı çıktığımda fark etmiştim. Kaldığım oda hariç iki kapı vardı koridorda ve ilki kilitliydi. İkincisi ise... Kapıyı açar açmaz burnuma çarpıp ciğerlerimi dolduran keskin kokusundan tanımıştım. Zeminde birkaç adım atmış ve fazlaca düzenli eşyalarını gördüğüm gibi de emin olmuştum. O an doğrudan çıktığım odanın bir kapı ardına atmıştım kendimi.

Acaba benden ne isteyecekti?

Bir sorunun sonucunu kaç boyutta evirip çevirebilirdim, hiçbir fikrim yoktu. Düşündükçe kafamın içindeki başka ihtimaller ürpertiyordu içimi. Ne olabilirdi? İşini kolaylaştıracağımdan bahsetmişti. Ne tür bir işti bu? Kafamın içi kavruluyordu düşünmekten.

Bu aralar daha da meraklı olduğumu hissetsem de beni hayata bağlı tutan şeyin tanımı her yaşımda buydu aslında, inkâr edemezdim. Her haltı feci derecede merak eden bir çocukken yetişkinliğe terfi etmiştim. Ekstra olarak dozu artmış olabilirdi belki, isteklerimin de hislerimin de. Bu durum elbette başıma çok iş açmıştı ama adımlarıma ket vuran da aynı hissin yarattığı tatmin edici bağımlılıktan başka bir şey değildi. Peşinden koştuğum mesleğimi seçmemi sağlayan veya tam da şimdi Boris Karalav'ın teklifini merak etmemi sağlayan his ile aynıydı.

O da bunu biliyordu işte. Beni az çok tanımıştı, benim *onu* tanıdığımdan daha fazla tanıdığına emindim gerçi. Ama ne ben ona sorup aklımı çelmesine müsaade etmiştim ne de o meraklı yanımı bilmesine rağmen üstelemişti.

Sınırı aşmamıştı.

Son basamakta durduğumda dudaklarımı birbirine bastırdım ve buz mavisi gözlerimi, ışıkları kapalı salonda gezdirdim. Salonun boydan camlarını

kapatan perdelerin o an sonuna kadar açık olduğunu fark ettim; salonu mavi-beyaz ışıkla boyayan, camların arkasından dökülen aydınlıktı. Ürpertici sessizlik tepeden tırnağa kaplamıştı dört bir yanı. O ise ortalarda görünmüyordu. Tek bir iz bile yoktu.

Kaşlarım sertçe çatıldı. Beni burada yalnız bırakıp gitmiş olabilir miydi? Dışarı mı çıkmıştı? Her şeyi yapabilecek bir adam olarak kocaman evi başıma yıkacağımı düşünüp yalnızca ortalarda görünmediği sonucuna ulaşıyordum. Üst kata çıkacak olsa adım seslerinden anında anlardım ama odasında olduğunu hiç sanmıyordum. Öyleyse evin içinde başka bir yerdeydi. Ama nerede?

"Aman, bana ne sanki!" diye somurttum kollarımı karnıma sararak. "Yolu umarım cehenneme çıkar. Pislik!"

Büyük camların ardından uzanan gölgelerin altına girene kadar dümdüz yürüdüm. Saatlerdir sessiz olan evin huzurunu kaçırmak için camları indirme fikri aklımdan geçmiş olsa da hiç hâlim yoktu. Düşünmek her zaman yokuş yukarı koşmuşum hissi ile eş değerken kılımı bile kıpırdatamazdım.

L koltuğun kenarına atılan yastığı elime aldığım gibi camların önüne bırakıp üzerine yerleştim. Bir parça bile uyku kalmamıştı gözlerimde, o yüzden biraz tek başıma burada nefes alabilmeyi diliyordum. Bacaklarımı bedenime doğru çekerek kollarımı etrafına sarmaladım ve gökyüzüne diktim bomboş gözlerimi.

Derin bir nefes aldım.

Rusya'da olduğumu bir an unutup bir diğer an tekrar idrak ediyordum. Kaçırıldığımı da. Gerçekten şaka gibiydi tüm yaşananlar. Bolodor'dan bu yana... Her bir saniyesi uykularımı çalan, canavarlarla dolu korkutucu bir kâbustan ibaretti. Bir türlü uyanamıyordum. Şu sıralar ise uyanıkken bile kâbus görmeye devam ediyordum.

Boris Karalav, o canavarların arasında en çirkin olanı olabilseydi keşke. Ama değil çirkin olmak, insanın sinirini oynatacak kadar da yakışıklı bir yüze sahipti. Mesele yalnızca güzel bir çehre de değildi, inanılmaz yoğun bir atmosfer yayıyordu her bir parçası. Etrafında her adım başında genişleyen hayalî bir çember vardı sanki, tarifi zor olsa da etki alanı genişledikçe yakınında duranı ve yaklaşma cesareti edineni de yuttuğunu rahatça söyleyebilirdim. Her şeyi silip süpüren bir hortum olmasını ise hiç beklememiştim.

O Karalav olacak düzenbazın nasıl olacağını tahmin etmiştim, bilmiyordum. Beni hapsettiği parmaklıklar kendi yanındaydı ve bundan sonra ne olacaktı, bunu bile bilmiyordum. Amacı neydi? Ya geri döndüğümüzde ne olacaktı? O adamların yanına mı götürecekti beni yeniden? *Benim burada olmam gerekti, senin de yanımda olman gerektiğine karar verdim.* Bu sözler onun ağzından çıkmıştı. Öyle değil mi?

Beni *son kez* gördüğünü söylediği her seferde dibimde biten adam sayesinde evren dengesini bozmuş ve algıları yandığı için de birbirimize daha güçlü çekilmemize mi neden olmuştu? Görünmez bir mıknatıstı sanki bu, hâlbuki yalnızca birimiz sırtını dönmüş olsa bir daha hiç yakınlaşamazdık ki... Basit bir fizik kuralıydı, aynı kutuplar birbirini *sonsuz* bir kuvvetle iter. Zıt düşmek miydi bizi bir araya getiren?

"Of!" diye mırıldandım sesli ve derinden bir nefes bırakarak. "Ne saçmalıyorum artık ben?"

Omuzlarım sığ bir nefesle senkronize olarak düştü. Düşüncelerim olur olmadık suretlere bürünüyordu. En mantıklısı zihnimi susturmaktı kısa bir süreliğine. Her şeyi unutmaktı. Kulağa hiç fena bir fikir gibi gelmiyordu hafızamı sıfırlayıp geriye dönmek. En azından belli bir kısmını...

Aynı saniyeler içerisinde oturduğum yastığı kalçamın altından çekerek geriye doğru itekledim; bir saniye sonra ise alttan ısıtmalı parke zemine uzanmış, başımı da yastığın üzerine bırakmıştım. Sırtımdaki kemikler derimin altında sızlarken suratım hafif ekşidi, bozuntuya vermeden dizlerimi kırarak ayak tabanlarımı da zemine dayadım. Görüş alanım artık daha genişti. Tüm heybetiyle kızılımsı gök ayaklarımın altında, camın arkasındaydı.

Saniyeler sonunda gevşeyen kaslarım ve ağrısı dinecek kadar boşalan zihnimle öylece gökyüzünü izlerken birkaç dakika geçmiş olmalıydı. Sessizliği ortadan ikiye yaran adım seslerini duyduğumda ise tüm hücrelerim aniden dikkat kesildi, damarlarımın arasına hırçın bir dalga gibi şiddetle vuran gerginliği hissediyordum. Üst kattan mı geliyordu? Ya da bir alt kat? Ne vardı ki orada? En ufak bir fikrim yoktu.

Kalbim hızını ikiye katladı. Karnımın üzerinde iç içe geçirdiğim parmaklarımı stres içinde istemsizce sıkıyordum, bilinçsizce verdiğim onlarca tepki vardı ve tek nedeni, arabada sunduğu anlaşmanın sonrasında ilk kez karşı karşıya kalma ihtimalimizdi. Beni fark edeceğini biliyordum gerçi, zaten fark etmesi sorun değildi; işin aslı ise görmezden gelmesini istiyordum.

Güçlü adım sesleri kesildi o an. Durmuştu. *Hayır, hayır.* Tırnaklarımı tenime batırırken içimden sayısız dileğime bir yenisini daha ekliyordum. *Geri dön, lütfen geri dön.* Odağım kopmuştu, nefeslerim göğsümden dışarı taşarken kuruttuğu dudaklarımı ıslatırken gözlerimi bomboş karanlığa doğrultmuştum.

Bir saniye sonra adım sesleri, yankısı ile birlikte zeminde ilerledi. Bir yere atılan yumuşak bir şeyin sesini duydum. Neydi bu? Yakınlaştı, yere yakın her noktam gergindi çünkü adımlarının ağırlığı tüm zemini inletiyordu ve kokusu her saniye daha da yaklaşıyordu.

Bir, iki, üç... Ve işte, birkaç adım çaprazımda; görüş açımı kaplayacak kadar yakınımdaydı artık.

Gözlerim bedenine değdi, kaşlarım sertçe çatılmıştı. Buradaydı.

Üstü çıplak bir şekilde.

Altında ise basketbol şortu vardı. Gözlerim parlayan teninden yukarı sıyrıldı, birkaç saniye derisini kaplayan dövmelerin karartısına bakakalır gibi olduğumda bakışlarımı kaçırdım. Ne geziniyordu gecenin bir yarısı bu şekilde?

"Burada ne yapıyorsun?"

Kısık gözlerim üzerine çevrildiğinde gölgesi aydınlığı kapatıyordu. *Hem benim hem de gecenin.* Çok uzun olmayan saçları daha koyu görünüyordu ve göğsüne yayılarak kaslarına süzülen ter damlalarının nedeni açıkça meydandaydı. Rutini arasında spor da olmalıydı. Bu dinçliği başka nelere borçluydu peki? Karbonhidrat tüketmez, belirgin ve hiç abartılı olmayan kasları için spor yapar... Ya başka? Belki beni kaçırmak da bunlara dâhil edilebilirdi. İçimdeki bir yanım sırıtırken yüzümde yaprak dahi kıpırdamadı.

"Seni öldürme planı," dedim sahte ve silik bir tebessümle. Bakışlarımla öldürebilir miydim acaba?

Kaşları küçük bir açıyla havalandı ve dudakları belli belirsiz kıvrılır gibi olurken kollarını göğsünde birleştirdi. Pazıları daha şişkindi şimdi, simsiyah mürekkebin lekeleri ise daha ilgi çekici... *Siktir etsene!* Abartısız kas ve dövme birleşimi yürek hoplatıyordu kısa bir anlığına. Yiğit'in de dövmeleri ve üzerine çalıştığı kasları vardı mesela. Onu hiç üstsüz görmemiştim ama bana sarıldığı zamanlarda verdiği hissi biliyordum. *Hissettirdikleri pek de aynı değildi.*

"Bak sen..." dedi pürüzsüz bir sesle. "Planın ne?"

"En kısa yol ne olacaksa," dedim bakışlarımı önüme çevirerek. Ona daha fazla bakmak istememiştim. Saçma bir şekilde geriliyordum. "Sürpriz olsun."

"Sürprizleri pek sevmem."

Göz göze geldik tekrar. "Ben sürprizlerle dolu bir insanım."

"Fark ettim," dedi kaşları dosdoğru bedenimi işaret ederken. "Yerden kalk."

Huysuzca çatılan kaşlarım altından ona ters ters baktım. "O niyeymiş?"

"Zemine böyle uzanamazsın."

"Uzandım ama?"

Çenesi gerildiğinde sabrı zorlanır gibi ifadesiz yüzünde beliren çatışmaya baktım. Kafasının içinde neler dönüyordu kim bilir? "Konuşmamız gereken bazı kurallar olmalı sanırım." Alt dudağını ıslatırken bir an olsun göz temasımızı kesmedi. "Uyurken üzerini örtmen gerektiği gibi ya da bir yere uzanmak istediğinde kıçının yumuşak ve sıcak bir yerle temas etmesi gibi... Bilmem anlatabildim mi?"

Zemine öylece yatmış olmam mıydı sorun? "Seni ilgilendiren bir şey görmüyorum ben," dedim. "Sonuçlarını düşünmek bana kalmış."

"Hastalandığında bu senin sorunun olmaktan çıkar."

"Bu, hiçbir zaman senin sorunun olmaz," dedim altını çizerek. "Hâlâ bir sorun görmüyorum."

"İtiraz edeceğin bir mesele mi sence bu?" diye sordu tok bir sesle, duruşu o tehditkâr havasındaydı hâlâ. "Kendin için dikkat edersen sana bakmak zorunda kalmam."

Dişlerimi birbirine yaslayarak çenemi sıktım. Aklımda hiç yerli yerine oturmayan gerçeklerin arasındaydı artık bu. Saatlerce başımda durduğu anı hiçbir türlü oynatamıyordum kafamın içinde.

Birkaç gün önce olsaydı eğer, bunları yapabilecek kadar anlayışlı olduğunu rahatlıkla söylerdim. Ama şimdi yalnızca gaddar olduğunu düşünüyordum. Nasıl bakabilmişti bana? Beni kaçıran bir adam olarak... Aklım bir türlü almıyordu.

"Beni evime götürürsen bakmak zorunda kalmazsın."

Başını bıkkın bir tavırla iki yana salladı. "Seçeneklerimizin sınırları keskin," dedi düz bir şekilde, boynu küçücük bir kıvrımla omzuna doğru yatırdı. "Gece yarısını da geçtiğimize göre bir daha *asla* genişletilemez."

Kalp atışlarım *asla* dediği an sobelenmiş gibi irkildi. "Senin sınırların..." dedim bir an ne söyleyeceğimi bilemeyerek. "Benim buna ihtiyacım yok. Bir şekilde senden kurtulacağıma emin olabilirsin."

"Merakla bekliyorum."

Alaycı ifadesine tekme savurmak, yüzünü dağıtmak ve sözleri için onu pişman etmek istiyordum. Birlikte geçirdiğimiz her saniye sinir hastası olma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığım anlara tekabül ediyordu. Aslında beni kandırdığını bilirken kolay olan tek bir şey bile yoktu.

"Bekle ve gör," dedim sert bir nefesin beraberinde. Bakışlarımı bir anlığına üstüne dokundursam da çıplak göğsünde fazla oyalanmamaya çalıştım. Daha aşağılara inmekten kaçınarak göz göze kalmamızı sağlarken umursamazlık maskemi çıkarmadım. "Sınırlardan bahsediyorsak... Evinde yabancı biri varken böyle yarı çıplak dolaşma."

"Yabancı?" Boris ruhsuz bir şekilde güler gibi oldu. "Kimmiş yabancı?"

Kalp atışlarım içimde çatlayacak kadar hızlandığında çoraplarımın içerisindeki ayak parmaklarımı içe büktüm. Bir anda istemsizce doğan tepkilerim beni feci derecede rahatsız ediyordu.

"Ben oluyorum o yabancı."

"*Nyet,*" dedi. "Seni tanıyorum."

"Beni tanımıyorsun," dedim soğuk bir sesle. "Ve ben de seni tanımıyorum."

"Kim olduğunu biliyorum, sen de benim kim olduğumu gayet biliyorsun," dedi, elini şakağına çıkardı ve parmak uçlarıyla ağırca vurdu. "Sana dair ulaşabileceğim önemli olan her şey burada, şimdilik bu kadarı yeterli."

Dijital olarak kayıtlı olan neler vardı? İsmim, doğum tarihim, babam, annem, tüm eğitim hayatım... Hepsi bu kadar. Daha derine kimse erişemezdi; dilime atılı düğümü kimse çözemezdi.

"Kimliğimden bahseden kim ya?" diye sordum. "En çok neyi severim ya da ne için yaşarım mesela? Bunları bilmeni istediğimden değil ama bir insana *yabancı değilsin* demek sandığın kadar basit olmamalı. Birbirimize ne kadar yabancı olduğumuzu değiştiremezsin bu yüzden."

Geri adım atarak bir anlığına görüş alanımdan çıksa da adımları diğer tarafıma ilerledi ve başımı bu kez diğer yana çevirerek kasılan sırtını keşfe çıktım. Geniş omuzlarına, belirgin sırt kaslarına ve kalçalarına doğru hafifçe incelen beline... Dudaklarımı sıktım titrek bir nefes alarak. Onu incelediğimi biliyordu ve bunun insani bir içgüdü olduğunu da bilmeliydi. Bakışlarımı kaçırdığım sırada orta sehpanın üzerine eğildi ve ardından L koltuğun en ucuna yerleşti. Aramıza belirli bir mesafe koymuştu, yine de hâlâ aynı salonda ve aynı metrekaredeydik.

Profiline devrilen aydınlık, ateşten gözleri için bir tabuttu; karanlığın bir kısmını ise içinde solduruyordu. Sigara paketini açarak içerisinden bir dal çekti, dudaklarının arasına yerleştirdi ve paketi orta sehpaya doğru attığında gözlerimizi tekrardan buluşturdu. Ne diye benimle burada oturuyordu ki şimdi bu?

"Doğru, seni tanımıyorum," dedi doğruca düz bir sesle. "Yine de... Hayatımda yabancı olduğuna inanacağım bir yerde değilsin."

Kaşlarım sertçe çatıldı.

"Beni kaçırıp o adamlarla iş birliği yaptığım ve aslında onlardan bir farkın olmadığını düşündükçe seni mahvetmek isterken bunu söyleme." Sinirlerimi ne kadar bozduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. "En başından beri planın buyken şu aptal ülkeden gidene kadar sadece sus."

Eline aldığı çakmağı ateşleyerek alevinin yüzüne kızıl bir gölge çizmesine izin verdi ve sigaranın ucuna yaklaştırarak yaktı.

"Önceden bir farkım olduğuna inanıyordun yani?"

"En azından baban gibi olmadığına emindim."

"Babamı görmedin bile," dedi omuz silkerek. "Kıyas yapmak için acelecisin."

"Bu, onun açıkça yaptığı kötülüklerin ne kadar fazla olduğunu ve berbat bir adam olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

"Berbat bir adam..." Kısık sesi ve silik gülüşüyle tekrar ediyordu bu cümleyi. Kaşlarının çatıldığını hissediyordum. Mesafeden ve yatar pozisyonda oturduğumdan dolayı mimikleri daha gölgeliydi, bu yüzden net seçemiyordum. "Berbat bir baba."

Sessizlik havanın içinden ıslık gibi savrulup geçerken sigaradan derin bir nefes alışını izledim. *Berbat bir baba.* Yutkunurken iç içe geçen parmaklarımı çözmüştüm. Avuç içlerimi zemine dayayıp destek alarak doğrulurken sırtım boyunca kayan acıyı da hissediyordum.

"Onun gibi olmayı seçtiğinin farkındasındır umarım."

Vicdanı kalmışsa bir yerlerde, oraya oynamak daha dâhiyaneydi. Annesinin oğlu olması artık etki etmiyordu ama babası gibi bir adama dönüştüğünü fark etse belki de geri adım atardı.

"Ne yapmaya çalıştığının farkındayım," dedi ruhsuz bir gülüş dudaklarına dağılırken. "Deneme bile."

Gözlerim kısıldı. Bu adamın kendine has öz güveninden de rahat hareketlerinden de nefret ediyordum.

"Sen var ya... Bu dünyanın en uyuz adamısın."

"Ve sen de bu adama katlanmak zorunda olan o kadınsın."

"Katlanmak zorunda? Pardon?"

Kafasını ağırca aşağı yukarı salladı. "Bir süre."

Bir süre? Bırakacak mıydı yani beni? Nabzım saniyesinde atışını üçe katlayıp içimi sabırsız sesleriyle doldurdu.

"Bir süre dediğine göre dönüşte beni bırakacağın anlamına mı geliyor bu?"

"Hayır, başka bir anlama geliyor," dedi keskin bir sesle, sigarasını içmeye devam ederken dudaklarından çıkan duman havaya taşıyordu. "Boşa hayal kurma."

Öfke ve hayal kırıklığı. Hissedebildiğim yalnızca bunlardı. Bakışlarımı üzerinden ayırarak karşıya, camın arkasındaki gökyüzüne ve tepeler oluşturan kar yığınlarına çevirdim. Bakışlarının ağırlığı hâlâ çehremdeydi. Kollarımı göğsümün altında sarmalamıştım.

"Defolup gider misin ya sen!" dedim çatık kaşlarımın altından öldürücü bakışlar atarak. "Etrafımda görmek istemiyorum seni."

Sigaradan aldığı nefesle yanakları içe çöktü, ardından aralık dudaklarından havaya karışan dumanı seyrettim. "Burası ortak alan."

"Ee?"

"Gitmek gibi bir düşüncem yok."

"Gitme," diye soludum sertçe, oturduğum yerden ayağa kalkarak. "Seninle aynı yerde durmak istemediğime göre sana..." Dişlerimi sıktım. "Berbat geceler."

Parmakları arasındaki sigarayı kül tablasına bastırdığı saniyede sırtımı dönüp merdivene doğru yürümek istedim ama sesiyle ileri yönelmek isteyen adımım havada asılı kaldı. Durdum.

"Sürekli kaçamazsın."

Kaçtığımı sanıyordu ve hiç yanılmıyordu. Nefes alabilmek için kafamı dağıtmam lazımdı ama tıkılıp kaldığım bu dört duvar bana o fırsatı tanımıyordu. Aşağı iniyordum ve onunla karşılaşıyordum. Aynı evde olmanın bu kadar gerici olacağını ben de hiç düşünmemiştim ama oluyordu, kaçmaktan başka bir şansım da kalmıyordu.

Sert bir nefes bıraktım. Ona has kokusu teninden süzülüp salona yayılırken ciğerlerime inşa edilip oraya kurulmuştu bile, sırtımı ona döndüğüm sırada adım seslerini duydum ve aynı saniyelerde bedeni artık birkaç adım ötemdeydi. Onunla böyle yakın olmak kalbimde başka bir savaş çıkardığında çenemi dikleştirip meydan okuyan ifademi korudum. Gerginlikten kemiklerim sızlıyordu.

"Kaçtığım yok," dedim gözlerine derinden bakarken. "Seninle aynı yerde kalmak istemiyorum sadece."

Koltuğun ön kısmında dikiliyordu ve çıplak gövdesinde şekil alan dövmelerine indirmiyordum gözlerimi. Tüm alanımı işgal ediyordu. Her şeyiyle; kokusu, varlığı, ifadesi, kelimeleri ve itiraf edemediğim onlarca yanı...

"Kaçıyorsun," dedi ciddiyetle. "Bunu yapmadan da benden nefret etmeye devam edebilirsin."

"Ben her koşulda senden nefret ederim, korkma." Buz mavisi gözlerim koyu kirpiklerimin arasında ateşten iki girdaptı. Bundan emindim. Öfkeden tenim ısınıyordu. "Beni bırakana kadar yapacağım tek şey bu olacak."

"Sana babanı arama şansı verdim," dedi. "Kabul etmedin."

Kulağımın arkasından nefesini üfleyen pişmanlığı yok saydım anında. Doğru olanı seçmiştim.

"Bana, beni yeniden kandıracağını söyleyen bir teklif sundun ve ben de akıllılık ederek kabul etmedim."

Çatılan kaşları alnını hafiften kırıştırdı. "Tanımadığın, dilini bile bilmediğin adamın tekinden yardım istemek akıllılık yani?"

"Evet," dedim sırf daha çok sinir olsun diye. "Yine olsa yine yaparım. Hatta sokaktan geçen ne olduğu belirsiz birinden bile yardım isteyebilirim. Senden *asla*."

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak histerik bir şekilde güldü. Bir saniye sonra ise silinen ifadesi serildi gözlerimin önüne, eğlenen her parçası tuzla buz olurken sert bakışları gözlerimin içindeydi. Salondaki tek ışık kaynağı camın yüzeyini aşıp zemine uzanan aydınlıktı ve büyük oranda karanlık salonda yalnızca biz duruyorduk. Karşı karşıya. *Ve daima.*

"Aptalca seçimler yaptığını fark edemeyecek kadar öfkelisin..." Başını iki yana salladı. "*Nyet. Yapmayı isteyecek kadar* dersek daha doğru olur." Biraz yaklaştı üzerime doğru. "Çünkü senin sikik seçimler yapmana müsaade edeceğimi de hiç sanmıyorum."

"Senden izin isteyen kim?"

Bu kez tehditkâr bir tavırla ona doğru bir adım yaklaşan bendim ve ateşin ısısını da ilk o an hissettim. Tenini saran ısı dalgası çarpıyordu giydiğim kumaşların üzerine.

"Benden izin almanı söylemedim," dedi tekdüze bir sesle. "İzin alma aşamasına geçmeden problemi ortadan kaldıracağımdan emin olabilirsin."

Daha çatıldı kaşlarım. "O ne demek?"

İlgisiz bir tavırla omuz silkti. "Seçimlerini yaparken düzgün karar vermen gerektiğini söylüyorum."

"Düzgün kararmış!" Burnumdan soluyordum. "Bunu beni kaçıran yalancı bir adam olarak söyleyemezsin ya! Söyleyemezsin!"

Gözlerini devirdi ağırca. "Başa dönmekten tam olarak ne zaman sıkılırsın?"

"İçim soğuyana kadar, seni yaptıkların için pişman edene kadar ya da kendi isteğinle beni babamın yanına bırakana kadar..." Dik dik bakıyordum suratına. "Anlatabiliyor muyum sana derdimi?"

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek gözlerini bir anlığına örttü ve bıkkın bir şekilde nefeslendi. Elleri belinin iki yanındaydı. Üşümemiş miydi? *Kaç baklavası olduğunu sayabilirdim.*

Sus, Aksa!

"Tüm mesele benim," dediğinde dikkatimi toparlamak için birkaç saniye çaldım, göz kapaklarımı bir saliseliğine sıkıca kapattım ve araladım hemen. Koltuğa yaklaşan çıplak gövdesine bakmamaya çabalıyordum, sırtını eğerek eline bir şey aldı, doğrulduğu anda elindeki boks eldivenlerine dikkatim kaymıştı. *Neyse ki.* Göz göze kaldığımızda elindeki koyu renkli, parlak boks eldivenlerini aramızdaki boşluğa doğru uzattı. "Al, tak şunu."

"Ben mi?" diye sordum huysuzca. "Ben neden takıyormuşum?"

"İçini soğut," dedi, dudaklarının bir köşesi küçücük kıvrılmıştı. "Tak şunları."

"Seni mi yumruklayacağım?"

"*Da.*"

"Ben cani değilim," dedim tırnaklarımı terli avuç içlerime saplayarak. "Öylece seni yumruklayamam."

"Sabah evi başıma yıkan kızı görmeseydim, inanırdım."

"Yaptıklarının yanında bayağı hafif kalır bir kere o."

"Her neyse," dedi. "Oyalanmadan al ve tak."

Gözlerim kısa bir anlığına eldivenlere kaydı, ardından doğruca gözlerine çıktı. Tereddüt ediyor olsam bile öfkemin keskin köşelerine çarpıyordum her seferinde.

"Beni kaçıran adamla burada oyun oynamayacağım."

"Yapacaksın."

"Yapamam," dedim. "Senden bunu istemedim. Ben sadece..."

"Seni kandırdım," dedi lafımı bıçak gibi keserek, donakaldım. "Her seferinde aklımdan tüm bunlar geçiyordu. Kaçırılman için plan yaptığımı unutma. Rusya'da olduğumuzu..."

Hırsla dişlerimi sıkarak çehresini izlemeyi sürdürdüm. Beni kışkırtıyordu, bilerek ve isteyerek yapıyordu. Göğüs kafesimin içinde, kalbim yerinde daralıp patlarcasına kan pompalarken mesafemizi en aza indirip elindeki eldivenin tekini çekip aldım.

"O yakışıklı suratına elveda de şimdi." Dudakları küçük bir açıyla kıvrıldı bir tarafa, kaşlarımı sertçe çattım. "Gülme."

Eldivenin tekini, elimi içine sokuşturarak taktığımda bakışlarım önümdeydi; onun gözleri ise yüzümde kayıyordu. Hissedebiliyordum.

Bir diğerini elinden aldığımda izin vermedi ve gözlerimiz iç içe geçti. "Bekle," dedi ve boks eldivenini açık tutarak boştaki elime doğru yaklaştırdı. "Geçir."

İtiraz etmeden elimi eldivene yerleştirdim ve bileğime kadar çekmesine izin verdim. Eve geldiğimde altıma siyah bir eşofman altı geçirmiştim, üstüm ise hâlâ aynıydı. Rahattım. Onu mahvetmek için en doğru zaman dilimiydi.

"Gece gece bunlarla ne yapıyordun?"

"Sence?"

Yumruklarını sallıyordu, Aksa.

"Hım... Hangi odada peki kum torbası?"

"Alt katta."

Alt katta başka neler vardı?

"Umarım kaçacak bir yerin vardır."

Gözlerini yavaşça devirdi ve elimi saran eldiveni sert bir hamleyle çekerek bedenimi de aniden kendisine yaklaştırdı. Kirpiklerimi şaşkınca kırpıştırdım.

"Oldu."

"Bileğimi koparmadan da kontrol edebilirdin bunu."

"Abartma," dedi, yakınımda duran gözleri gözlerime kilitlenmişti sanki. "Ayrıca... Kaçma fikrini aklından çıkar artık."

Ellerimdeki ağırlıkla birlikte gözlerim yumruklarıma düştü ve geri çekilen kemikten parmaklarına bakma fırsatı tanımadan kendi ellerime baktım. Salık bıraktığım dalgalı, kumral saç tutamlarımdan birkaçı yanağıma doğru serilirken iç çekebildim yalnızca. Dövüş sporlarını severdim ama yıllar olmuştu bırakalı. Yumruklarımı birbirine geçirdim sessizce, gerçekten bunu yapacaktım.

"Kaçırılan kişi benim, farkında mısın sen bunun?" Sinirimi iyice bozuyordu. "Buradan gitmek, kaçmak değil; kurtulmak oluyor."

"Bana soracak olursan alışmaya bak," dedi umursamaz bir şekilde omuz silkerek. "Aynı evde yaşayacağız, birbirimizi düşman görmek yerine daha başka bir tanım bulabiliriz."

"Başka bir tanım? Nasıl bir tanımmış o?"

Belli belirsiz, düşünür gibi edasıyla başını salladı. "Belki ev arkadaşı, belki de..." Yüzümü süzdü, bakışlarımı karış karış gezindi. "Beni abin olarak görür müydün?"

Pervasız bir şok, şiddetli bir deprem gibi damarlarımın içini sarstığında kalbim boğazlandı. *Ne demek abi? Ne abisi?* Delirtici bir öfke tepeme fırladı bir kez daha. Bir kaşık suda boğabilirdim onu.

"Saçmalama istersen," dedim sert bir sesle. "Nereden çıktı bu? Ne abisi ya?"

Dudağının bir tarafı yavaşça yukarı taşındı; çok ufak, belirsiz bir kıvrımdı bu. "İstemezsin."

"İstemem," dedim sertçe, her an sert bir tekme yiyebilirdi. Yumruklarımın tadını zaten alacaktı. "Abiye ihtiyacım yok. Senin gibisine hiç yok."

"Güzel," dedi dudaklarına serilen kıvrım silinmezken, kaşlarım çatılabileceğinden daha fazla çatıldı hiddetle.

Beni kız kardeşi gibi mi görüyordu şimdi? Ne için sormuştu bunu? Öte yandan gereksiz bir şekilde kırıldığımı hissediyordum. *Beni çocuk gibi mi görüyordu? Küçük kız kardeşi?* Olsun.

Başımı şiddetle iki yana sallayarak gözlerimi kaçırdığımda ağır ağır yutkundum. Öyle olsa bile... Daha iyi olmaz mıydı? *Siktir gerçekten. Hiç iyi hissettirmezdi. Hem de hiç.* Adam seni kaçırdı, geri zekâlı!

"Hazır mısın?"

Sesi kulaklarımdan içeri sızarak kırmızı alarmları yaktığında kirpiklerimi kıstım ve başımı eğdiğim yerden kaldırdım. Sporcu şortu, yarı çıplak gövdesi ve eğlenen parıltılar döşenmiş göz bebekleriyle birkaç adım uzağımdaydı.

"Asıl sen hazır mısın?" diye sordum kafamı dağıtmak isteyerek, meydan okuyan ifadem sağlamlaştı. Ateşten gözlerinin hapsinde tutuyordu gözlerimi. "Acımayacağım sana."

"Bana hiçbir koşulda acıma."

Ağır çekimdeymiş gibi kaldırdığım yumruğumu çıplak göğsüne doğru savurarak yasladım ve sürükleyerek bedeninden aşağı, karnına indirdim. Kasları gerilirken eldivenin içindeki yumruğumu kaya gibi sert vücuduna ölçülü bir şekilde bastırdım.

"Bana karşılık verecek misin?" diye sordum. "Hım?"

"Hayır."

Yumruğumun teni ile temasını keserek yanıma çektim. "Bana karşılık ver," dedim kaşlarımı çatarak. "Vermeni istiyorum çünkü."

"Delirdin sen iyice."

"Belli bir miktar diyoruz."

Dudaklarında belli belirsiz kıvrım kazanan gülüşe baktım. Karanlık ikimizi yutmuş olsa da zamanın içine yayılan tek ses ikimize aitti ve içimi titreten cinstendi.

"Karşılık vermeye çalışırım."

"Çalışma, ver."

Havaya kaldırdığım sağ yumruğumu karın boşluğuna geçirdiğimde dudakları düz bir çizgi hâlindeydi. Bir adım geri giderek kollarını kaldırdı ve savunma pozisyonu alarak hamlemi bekledi. Ya da bekliyormuş gibi yaptı çünkü yalnızca istediğim için bunu yapıyordu. *Uyuz herif!*

"Gel buraya," dedi derinden tok bir sesle, omuzları gergindi. Sol yumruğu çene hizasına daha yakındı, biraz da ileri uzanmıştı. "Sinek ısırığı yumruklarınla tanışalım bakalım."

Gözlerim kısıldı, cevapsız kaldım. Öne atılarak sağ yumruğumu üst bedenine savurduğumda yüzünden silinmeyen alaycı gülümsemesiyle iki kolunu siper etti kendine.

"Bu muydu?" Dilini damağına dayayarak cık cıkladı. "Sana bir şeyler öğretmek şart."

Kaşlarım çatılmaktan çatlayacaktı ama durduramıyordum hiçbir türlü. Koordine olup öfkemi yumruklarıma verirsem aklım boşalırdı. Kurumuş dudaklarımı ıslattım ve üzerine doğru ilerleyerek sert yumruklarımı geçirdim bedenine. Nefeslerim sıklaşıyordu, kulaklarım yanıyordu.

"Bana silahlı birine nasıl davranacağımı da öğretmiştin *güya,*" dedim nefeslerim arasında. "Hiçbir boka yaramıyor da... Bil diye yani. Beni orada bile kandırmışsın resmen, aşağılık pislik!"

Sessiz bir gülüş geçti dudaklarından. "Pratikten bahsetmiştim, beni suçlamak için bahane yaratmana gerek yok."

"Ama yaratacağım."

Yavaşça yumruğunu bedenime doğru uzattı ve ağır çekimde hareket edip biraz gerilememe sebep olsa da canımı acıtmadı. "Güçlü vur," dedi. "Hamlelerin çok uyuşuk."

"Bana akıl verme."

"Tavsiye."

"Senden nefret ediyorum."

"Teşekkürler," dedi. "Şimdi seri hareket et."

"Niye, ne acelem var?" Saçlarımı geriye, omzumun sınırına savurdum. "Ben belki de böyle mutluyum."

"Lisede dayak yiyen tiplerdendin belki de."

Yumruğumu karın boşluğuna daha sert geçirdiğimde salonun ortasında, L koltuğun kapladığı alanın göbeğinde hareket ediyorduk senkronize şekilde.

"Ben uyumlu bir insandım," dedim çenemin ucunu birkaç santim kaldırarak. Sıkı bir nefes çektim ciğerlerime. "Kavga etmezdim." Göğüs kafesimde çarpan kalbimde yenilgiyi fısıldayan ağır bir savaş başladı. "Benim için çok kavga edildi ama... Biraz fazla popülerdim."

Yüzündeki sıcak-soğuk geçişli ifade ile yüzümde oyalanan karanlık gözlerini terk edemiyordum bir türlü. Yalan söylemiyordum. Görünmez, bir köşede duran silik bir tip olmak istesem de olmamıştı. Lisede yeterince tanınan bir öğrenciydim ve içten içe ilgi hoşuma da gitse kavga hiçbir şekilde gitmezdi. Korktuğumdan değildi, bir keresinde okula çağırılan babam gelmek yerine iş arkadaşlarından birini gönderdiğinde bu tarz basit meseleleri babamın gündemi yapamayacağımı idrak etmiştim. Sabrımın sınırında olsam bile kontrolü elimden bırakmamaya dikkat ediyordum bu nedenle. Yine de okul çıkışı vakitlerinde tam bir yangın yerine dönerdi park köşeleri. Kaosun rengi değişirdi. İsimler ve sebepler ise genelde aynı kalırdı.

"Uyumlu olduğuna zerre kadar inanmadım."

Sevimsiz bir gülüşle kasıldı suratımdaki ifade. Üst üste birkaç yumruk salladığımda etkilenmemiş gibiydi ama üzerine attığım adımlardan dolayı gerilemek zorunda kalıyordu.

"Durduk yere kimseye bulaşmam ben," dedim düz bir sesle, karnına vuruşumu tekrarladım. Sert sayılmazdı ama yumuşak hiç değildi. "Sen herkesi kendin gibi başa bela tiplerden mi sanıyorsun?"

"Lisede nasıl olduğum hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Kızları kandıran, iki yüzlü suratıyla akıllarını çelen ve yalanlar sıralayan uyuz bir herif olduğuna eminim."

Çıplak devam etmese olmaz mıydı acaba? Koordine olup odağımı toplamak için her nefes alıp verişimde sarf ettiğim çabayı boşa çıkarıyordu. Karanlığa karışan dövmelerini incelemek istiyordum. *Hatırla, Aksa. Kaçırıldın!*

Tamam. Evet.

Alt dudağını yalayıp dişleri arasında bekletti ve başını iki yana salladı omuzlarını titreten bir gülüşle. "Belki."

Kaşlarım çatıldı. *Geri zekâlı.*

"Bayağı acıdım şimdi o kızlara, sana tahammül edebildikleri için plaket falan verilmeli."

"Hâllerinden memnun oldukları konusunda şüphem yok," dedi. "İyi anlaşırdık."

Mimiklerim toz duman oldu, çenemi milimlik bir açıyla kaldırdım. "Eminim öyledir."

Kafasını eğlenir şekilde salladığında savurduğum en sert yumrukla ödüllendirildi. Sevimsiz bir sırıtmayla ona baktım.

Dakikalarca yumruklarıma daha yumuşak karşılıklar verdi. Nefeslerim artık daha sık, tenim ise ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordum ama sağ bacağımı kaldırarak ayağımı baldırına geçirdiğimde hamlem karşısında kaşları havalanmıştı. İlk o an durdum. Sıcak bir nefes kaçtı dudaklarımdan dışarı. "Canını mı yaktım?"

"Canım yanmadı," dedi doğrudan. "Güçsüz yumrukların ve ani tekmenle başaracağın bir şey değil bu."

"Nasıl yaparım?"

"Annem öldüğüne göre yapamazsın."

Yutkundum usulca. Güçlü yumrukları aşağı inmişti hafifçe ve kırmızı bilekliğinin ince ipi, gözlerimi radarına çekti. Annesinden bahsettiği her seferde bilekliği aklıma geliyordu.

"Tüm hayatın annene mi bağlıydı senin?" diye sordum ansızın, her seferinde vicdanıma dokunan cümleler etmesi hiç iyi hissettirmiyordu. "İnsanlar ölür, yasını tutarsın ve bir şekilde devam edersin. Etmek zorundasın."

Yüzündeki ifade öyle ani bir şekilde parçalanıp ayaklarımın dibine dağıldı ki sanki bir adım ileri gitsem kan revan içinde kalacaktım. Acımasız mıydım? Haddimi mi aşmıştım? Umurumda olmamalıydı.

"Baban öldüğünde devam edebileceğin anlamına mı geliyor bu?" Ellerini iki yanına indirdi. Darbelerin geri kalanını sözlerle edecekmişiz gibi görünüyordu. "Bunu bildiğim iyi oldu."

"Babama hiçbir şey yapamazsın. Bunu aklından bile geçirme." Bir adım yaklaştım, göğsüm soluksuz bir nefesle şişip çöküyordu. "Sana sadece soru sordum."

Bakışları avını dişleri arasına alan bir yırtıcı gibi kısıldı. "Babana herhangi şey yapmak gibi bir fikrim yok," dedi buz gibi bir sesle. "Kızı çenesini kapatıp annem hakkında konuşmayı bırakırsa elbette."

Dişlerimi birbirine yasladım. "*Yaşamına devam et* demenin kötü olan ne tarafı var? Beni kaçırmak yerine ülkende kalıp mesleğine devam edebilirdin. Ama sen..."

Duraksadım.

"Söyleyeyim ben sana..." Üzerime yaklaştığında sıklaşan nefeslerim aramıza bir duvar ördü. "Cayır cayır yanarak ölen benim annem. Bunun ne demek olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

"Ben..."

Yok.

"Sen, Gün Aksa Alatan..." dedi bıçak kadar keskin sesiyle. "Yirmi bir yaşında, gazeteci. Babası emniyet müdürü, herkes tanır. Derin sulardan korkan,

meraklı ve daha birçok şey... Her şey bir kenara, sevdiği tek kişiyi bile kaybetmemiş şımarığın tekisin."

Burnumdan verdiğim soluk sus çizgime dağıldı, öfkeyle duraksadım. Düşünme fırsatı tanımadan ayak bileğimi kaldırıp tekrar taş kesen baldırına geçireceğim anda bacağımı avuç içiyle sertçe yakaladı ve aynı anda bir diğer elini de kalçamın altına getirerek bedenimi havalandırdığında gözlerim ani hamlesiyle yerinden çıkacakmış gibi açıldı. Kalbim dörtnala koşmaya başlamıştı. Olası bir çığlığı yutarak ciğerlerime hapsettim ve dudaklarımı şok içinde araladım; bir an sonra sırtımı koltuğun döşemesinde, onu da bedenimin üzerinde buldum.

Göz göze, yüz yüze ve nefesleri suratıma dizilirken bakakaldım.

"Kelimeleri kullan," dedi soğuk elini kalçamdan çekerek. Kalp krizinin eşiğindeydim, eldiven takılı yumruklarım ise başımın iki yanındaydı. "Tekmelerin hiç sırası değil."

"Sen..." Titreyen sesimi yutkunarak düzeltmeye çalıştım. "Ne yaptığını sanıyorsun? Çekil üstümden!"

"Cevap vermeni istiyorum," derken fısıltı gibi geliyordu sesi kulaklarıma, nefesi yüzüme vuruyordu. "Baban yanarak ölseydi yaşamına nasıl devam ederdin?"

"*Kalk üzerimden* dedim sana!"

"Cevap ver bana."

Yumruklarımı bedenlerimizin arasındaki kısacık mesafeye çektim ve göğsünden itekledim. Kıpırdamadı. "Vermek istemiyorum!"

"Babanın, ziyaret edeceğin bir mezarı bile olmadığını düşün, öldüğünü ve anılarından başka hiçbir sikim kalmadığını..." Gözlerinin ortasında yanan cehennemin ısısı az önce yaşadığım şoku atamadan kalbimi yasa boğdu. "Son ana kadar senin ismini sayıkladığını ve yetişemediğini getir aklına." Bir eli aramızdan uzanarak şakağıma dokundu, gözlerimi dahi kırpmadan ona bakarken kalbimi dolduran hislerin sancısını çektiğimi hissediyordum. "Yardım dilenirken attığı çığlıkları silemezsin buradan. Sayıkladığı için kendi ismini bile silmek istersin ama yapamazsın."

İstemsizce kirpik diplerimi yaşartan bir yoğunluğa kapıldım. Parmak uçları çekildi şakağımdan, bedeni de üzerimden kalktı. Kafamın içinden geçirdiğim görüntüler silsilesi beni zamanın dışında bir yere taşımıştı o sırada. Babamı görür gibi oldum, alevler arasında yanarken. Kulaklarıma bağırışları sığındı, *kızım* diye sayıklamaları ve varamadığım yardım istekleri... *Yaşadığı şey buydu.*

Bakışlarımı kaçırarak karanlığın saklamasını umduğum gözlerimdeki yaşların geri çekilmesini bekledim birkaç saniye. *Bekledim. Bekledim.* Dağıldığım yerden kalktım ve sırtımı dikleştirerek doğruldum. Ellerime takılı eldivenleri

sıyırırken kafamın içinde soluklanan kelimeleri bir araya getirmeye uğraşıyordum. *Ne yapıyordum ben? Ne halt ediyordum?* Onunla burada... Öylece durmam bile aptalcaydı.

"Bak..." diye fısıldadım terleyen avuçlarımı açığa çıkardığım sırada, gözlerim tekrar üzerine çevrildiğinde sırtını dönüp orta sehpanın önüne doğru yürüdüğünü fark ettim. Sırtını eğdi ve sigara paketini alarak bir dal çekti kutunun içerisinden, ardından çakmakla ucunu ateşleyip elindeki çakmağı koltuğun üzerine fırlattı.

"Bir daha anneni katmayacağım," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak, gergin kaslarını ve sigaradan aldığı nefesle ölümcül bir çukur oluşturan yüzünü izledim. "Senin için değil... Annene saygı duyduğum için."

Bana bakmadı. "Memnun olurum."

Suçlu hissetmeme gerek yoktu. Hatta yarasına dokunmak için sürekli annesini ortaya atmak işe yaramıştı bu kez. Üzülmüş müydüm? Feci şekilde üzülmüştüm.

"Yine de... Bu, haksız olduğun gerçeğini değiştirmez."

"Öyle."

"Kabul etmen iyi."

Karşılık vermek yerine dudaklarının arasına yerleştirdiği sigaradan bir nefes daha aldı, profilindeydi gözlerim.

"Ve..." Parmak uçlarımı dağınık saç tutamlarımın arasına daldırıp karıştırdım sessizce. Ardından enseme sürükleyerek birkaç kez sıktım terli tenimi. Kesik bir nefes alarak omurgamı dikleştirdim ve elimi yanımdaki boşluğa indirdim. "Seni daha sabah uyarmışken yine yakın temasa giriyorsun, yapma bunu. Rusya'dan ayrılana kadar sana tahammül edecek olmam, sana temas hakkı tanıdığım anlamına gelmez."

Bedenini döndüğünde gözleri baştan ayağa taradı beni. "Beni çıldırtmazsan yapmam."

Kaşlarım ezberini tekrar ederek çatıldı. "Beni çıldırtmazsan seni çıldırtmam. Doğal olarak."

"Ne güzel," dedi, orta sehpaya eğilerek sigarasının külünü silkti. "Kavgalarımıza yeni bir döngü eklenir."

Gardımı almak ister gibi kollarımı bedenime doladım. "Benimle şöyle konuşmayı kes artık," dedim sertçe, doğruldu yavaşça. "Sanki her şey çok normalmiş gibi. Sanki beni kandırıp kaçırmamışsın gibi. Sanki..."

Durdum ve dişlerimi sıktım. Ellerimi saçlarımın arasına geçirerek ofladım. Takatim kalmamıştı. Dengemi bozuyordu.

"Seni kandırmadım."

Alay edercesine güldüm ve avuçlarımı belimin iki yanına dayadım. "Yalan söylemek için sebebin yok, farkına var şunun."

"Yok," dedi tekrar ederek. "Yalan söylemediğim sonucunu tam olarak buradan çıkarabilirsin."

Çatık kaşlarımızın altında birbirine saplanan gözlerimizin kontağı bir an olsun kesilmedi. Öfkeden nabzımı uğultu basmıştı. Verdiği cevaplardan bıkıp usanmıştım.

"Sen gerçekten yüzsüz bir adamsın!"

"Aksa," dedi son derece sakin bir sesle. "Bana olan tüm öfkenin sebebi seni hayal kırıklığına uğratmam mı?"

Sert bir tokat yemişim gibi kalakaldım. Bunu bilmesinin ne önemi vardı? Ya da beni hayal kırıklığına uğratan böylesine bir adamken daha ağır bir tepki vermem miydi sorun?

Bir başkasının elinde olsaydım büyük olasılıkla her saniye ağlardım ve hiçbir şey için gücüm kalmazdı. Ama her ne kadar inkâr ediyor olsam da karşımdaki adamın yanında olmak, diğer olasılıklardan daha katlanılabilir geliyordu. Delicesine öfkemden güç alıyordum, ağlamak yerine kaçmak için şansımı zorluyordum.

"Sen benim hayal kırıklığım olamazsın," dedim hissettiklerimi gizli tutarak. "Seni tanıdığım için pişmanım, doğru ama hayal kırıklığım olacağın *hiçbir şey* yok." *Evet. Yok.* "Beklentin varsa hayal kırıklığına uğrarsın. Ben sadece pişmanım."

Sigarasından son bir nefes çekerek göğsünü şişirdi, eğilerek kül tablasına bastırırken dudakları arasından sıyrılan dumanın beraberinde gözleri gözlerimin içerisindeydi.

"Öfkenle tek sıkıntım, kendine zararı olacak kadar ileriye gitmen," dedi yavaş bir adımla üzerime doğru yaklaştığında. "Benden istediğin kadar nefret et." Aramızda birkaç adım kalasıya durdu. "Rusya'da olduğumuz süre boyunca aklını toparla. Burada birinden yardım isteyip kurtulacağını sanman kendini bile bile tehlikeye atman demek, buna *asla* izin vermem. İstediğin acele etmek mi? Babanı arama fırsatı tanıdım sana..." İfadesiz suratında ciddiyet hâkimdi yalnızca. "Geri çevirdiğine göre Rusya'dayken bana ayak uydurmaktan başka şansın kalmadı."

"Ya ben sana nasıl güvenebilirim? Delirtecek misin beni!" diye soludum dişlerimi gıcırdatarak. "Babamı aramak istiyorum! Ama sen... Sen o kadar güven vermiyorsun ki artık bana... Kendi işine yaramayan hiçbir şeyi sunmazsın, kaç defa *karşılıksız hiçbir şey yapmam,* dediğini unutmuyorum. Kim bilir ne isteyeceksin benden! Ya da... Sözünü hiç tutmayacaksın."

"Ağzımı açmıyorum, Aksa," dedi omuz silkerek. "Fikrini etkilememek için susuyorum. İstediğini düşün, seçimini yap. İstersen yarına kadar uzatırız süreyi, karar senin."

Yanağımı içeriden dişleyerek yaralar açarken ters bakışlarla süzdüm onu. Rahat ve kendinden emin tavrı karşısında tereddüde düşüyordum. Gece yarısına kadar bile isteye odamdan çıkmamıştım ve şimdi... Süreyi uzatacağımızı söylüyordu. Fikrimi etkilememek için susuyordu ve dahası, güven veriyordu. Nasıl inanırdım ki ona? Aptallık edemezdim.

Güçsüz düşen omuzlarımı ağırca titreten bir nefes aldım ve bakışlarımı ayırdım gözlerinden. Ve o anda çıplak gövdesinden aşağı sürüklendi buzdan gözlerim. Bileğinde durakladı. Bir anlığına aklımda kararsızlığıma mum yakan bir seçenek belirdi.

Kalp atışlarım yeni bir umut yakalayıp çarpıntıya tutulurken yoğunlaşan bakışları altından gözlerini yakaladım.

"Kabul ediyorum," dedim hiç tereddüt etmeden. "Ama benim de bir şartım var."

İlgili bir şekilde kaldırdı kaşlarını. "Söyle."

Bir elimi bedenimden kopardım ve ona doğru uzatarak avucumu açtım. "Bilekliğini bana vereceksin."

Kaşları sertçe çatılmıştı şimdi.

"Ne?"

"Basit," dedim başımı aşağı yukarı salladıktan sonra. "Sözünü tutacağına inanmam için en çok değer verdiğin şeyi elimde tutacağım. Eğer sözünü tutarsan sana geri veririm." Kirpiklerim hafifçe kısıldı. "Diğer türlü..."

"Diğer türlü?"

"Bende kalır, beni üzersen seni böyle üzerim." Tereddüt etmiyordum. Yapacağımı anlaması için ona gözdağı veriyordum. "Canım yanacak olursa da bilekliğin başına geleceklerden de sorumlu değilim."

Zehir saçan gözleri alev alevdi. "Bak sen..."

"Veriyor musun?"

Çehremi izledi bir süre. Derinlemesine ve ezberimi bozacak şekilde. Ötesini görüyormuş gibi. *Kız kardeşi gibi görüyor seni.*

Yutkundum aniden aklımda beliren şeyle.

"Anlaştık," dedi, elini bileğine götürdü ve kırmızı düğümü çözerek avucuma bıraktı. İpin ısısı tenimde dağlanarak göğsüme kadar yuvarlandı. Gözlerimiz iç içeydi. "Dikkat et."

"Sen de dikkat et," dedim ve avucumun içine hapsettiğim bilekliği geri çektim. *Şimdilik benimleydi.* "Canımı yakayım deme."

"İstediklerimi yapacaksın." Gözleri kapattığım avucuma değdi. "İtiraz etmeden, sorun çıkarmadan."

"Ne isteyeceğine bağlı."

"Basit," dedi. "Birlikte bir davete katılacağız, bana uyum sağlayacaksın. Sorunsuz atlatırsak geldiğimizde babanı ararsın."

Şaşkınlık üzerime sinmişti. "Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

Avuç içimi daha sıkı yumdum. Kıymet verdiği tek şeyi tutuyordum, ağırdı ve ilk saniyeden verdiği güven tenimi aşıyordu. Yanlış yapma şansı artık sıfırdı. Göğsümden uçup giden stresin bıraktığı boşluk sabırla dolmalıydı artık, aksi takdirde ona uyum sağlamanın başka bir yöntemi olduğunu sanmıyordum.

"Öyleyse... Gecen kötü geçmeye devam edebilir," dedim sahte bir tebessüm eşliğinde. "Çünkü ben ve en değer verdiğin şey gidiyoruz."

Gözlerini devirdi. "İyi. Gidip zıbar."

"*Zıbar* denmez, medeniyetsiz herif."

"Berbat geceler dilendiğini de hiç sanmıyorum."

"Beni bırakmadığın sürece her gecen kötü geçecek zaten, alış buna."

"Berbat gecelere alışığım." Alaycı bir tavırla iki yana belli belirsiz taşındı dudakları. "Başka bir şey dile."

Dudaklarımı birbirine bastırarak omuz silktim ve birkaç adım geri gittim. "Yarın gece daha başka bir dilek bulacağım... Kâbusun olacak bir dilek."

"İyi geceler, Aksa."

Son kez ateşi alev alan gözlerine değdirdim gözlerimi. Ardından tek kelime etmeden sırtımı çevirdim ve adımlarımı parke zeminde ilerlettim. Üst kata giden merdiven basamaklarına ulaştığımda göz hapsine karşı savunmasızdım. Keskin, dikkat bozucu bir radarı vardı. Adım attığım her basamakta ve gözden kaybolurken bile düşüncelerim değişmemişti.

Avuç içimdeki kırmızı düğümü bileğime geçirmek için son basamakta durduğumda ise daha başka bir şey hissettim. Bir zamanlar basit sandığım kırmızı bir ipin varlığı gerçekten güven verebilir miydi?

Boris Karalav'a değil, annesine güvenmek... Olan buydu ve daha doğru hissettiriyordu.

4. BÖLÜM
BOZUK OYUNLAR

Ertesi sabah uyandığımda odada oyalanmak için her haltı yapsam da tüm gece süren uykusuzluğun sonunda sıkıntıdan patlayacak duruma gelmiştim. Geçmek bilmeyen bir zaman diliminde savrulup duruyordum sanki. Boris Karalav ile anlaşmış olduğumuzun farkındaydım ama bu, onunla birlikte zaman geçireceğimiz anlamını asla taşımıyordu. Yalnızca bu gecelik bir anlaşmaydı. *Her şey sorunsuz geçecekti ve babamı arayacaktım.*

Vakit yediyi aşarken alt kata indiğimde ortalarda görünmüyordu. Dün bedenimi bir çırpıda zorlanmadan kavrayıp L koltuğun bir ucuna atmış ve üzerime çıkmıştı, değil mi? *Tanrım!* Boğazıma yapışan ısı tenimi karıncalandırırken avuç içlerimi yüzüme kapattım ve utançla inleyerek o anı hafızamdan silmek için çabaladım. *Yeniden.*

Gece boyunca aklımda dönüp duran neredeyse tek sahneydi. Güçlüydü ve felaket derecede baskıcıydı. Her salisesiyle başa sarıyordu, karnıma saplanan ağrılı hislere her seferinde kocaman azar çekmek zorunda bırakıyordu beni. Gerçek manada ne oluyordu bana? Ayarlarım mı bozulmuştu? Başka açıklamayı kabul edemiyordum kendimce.

Düşünmenin hiç sırası değildi. Kafamın içinde tüm gerçekleri geçirdikten sonra yüzümü açığa çıkararak derin bir nefes ihtiyacıyla kısacık bir an salonda gözlerimi gezdirdim. Etraf toparlanmıştı ve ona dair tek bir iz yoktu. Henüz uyanmamış olabilir miydi?

O sırada dış kapının ardından havlama sesleri yükseldiğinde kaşlarım çatıldı. Uzaktı ve boğuk bir şekilde ulaşıyordu kulaklarıma. Poe ve Edgar mıydı acaba? Onların burada ne işi olurdu?

İstemsizce dış kapıya doğru yönelen adımlarım, kapının dibinde son bulduğunda kulpa sarıldım ve aşağı çektim sessizce. Hiç beklemediğim bir şekilde açılmıştı. İlk önce koşup kaçma isteği duysam da Rusya'da olduğumu hatırlamak, bileklerime vurulan kelepçelerin yeni adıydı. Başka bir ülke... *Başka bir adam.*

Kapıyı tok bir sesle kapatıp vestiyerde asılı duran, dün giydiğim siyah paltoyu geçirdim üzerime. Altımda buz mavisi kot; üzerimde ise siyah, göğüs oluğumu açıkta bırakan bir uzun kollu vardı. İnceydi üstelik. Fermuarı boğazıma kadar çektim ve botlarımı da ayaklarıma geçirerek bedenimi, tenimi kesen rüzgârın içine attım.

Tahmin ettiğim gibi Poe ve Edgar bahçede bir sağa bir sola koşuşturuyordu. Boris Karalav ise görünürde yoktu. Kapıyı açık bırakmıştı, kaçmayacağımdan emindi çünkü bu akşam babamı arayacaktım. Rusya'da herhangi bir yere kaçtığımda da yapmayı düşündüğüm gibi.

Bedenim soğuktan titrerken kollarımı etrafıma doladım. Kuru bir soğuk hâkimdi havaya ve iç karartıcı bir atmosfer vardı. Geçen saniyeler sonunda kupkuru kesilen dudaklarımı yalayarak görüş açıma köpekleri aldım.

"Edgar!" diye seslendim dili dışarıda nefeslenen köpeğe bakarak, dudaklarım kıvrılmıştı. Poe derinden, güçlü bir şekilde havladığında ona göz ucuyla baktım. İfadesi daima çatıktı bu köpeğin. "Edgar, gel de seni seveyim."

Yoğunlaşan karların arasına birkaç adım attım. Edgar yavaş adımlarla patilerini batıra çıkara ilerleyerek yanıma yanaştı ve uyumlu bir şekilde önümde oturdu. Bacaklarım dondurucu rüzgârdan sağ çıkamayacak gibiydi. Soğuktan ölebilirdim burada.

Edgar'ın önünde sırtımı eğerek başının üstüne yasladım avuç içimi, usulca okşarken, "Niye geldiniz siz?" diye sordum sesim bile titrerken, simsiyah gözlerinin içine bakıyordum. "Boris getirdi tabii... Beni de o getirdi, oradan biliyorum. Ama ben uyuyordum, siz ise ayık ayık gelmişsiniz, akılsız mısınız canım? Yani tabii ki siz burada olmalısınız bir yandan... Benim ne işim var, değil mi?" Dudaklarımı büzdüm. "Anlatsam çok uzun mesele."

Havladı ve patilerini öne uzatarak yarı uzanır pozisyona geçti. Birbirine çarpan dişlerimi bastırarak iç çektim ve dizlerimin üzerinde çöktüm yere.

"Beni anlıyor musun, Edgar?"

Poe'nun tekrar havlayıp yanıma gelmek için harekete geçtiğini gördüm.

"Poe dün beni tehdit edercesine havladı, biliyor musun?" Başımı küçük bir açıyla geri çekerek avuç içimi koyu tüylerinin üzerinde kaydırdım. "Sen çok tatlısın ama o Davaris olacak adamın elinde büyümüş, biraz daha vahşi."

Edgar parlak gözlerini yumdu ve anın keyfini çıkarırcasına başını bir yana çevirdi.

"Dün gece ne düşündüm, biliyor musun? Boris beni kaçırdığına göre artık insan kaçakçısı mı oluyor?" Tek kaşımı kaldırdım. İçim titredi bir kez daha. "Ne dersin?"

Edgar'ın da mı umurunda değildim? Bu erkekler neden böyleydi?

"Beni dinlemiyor musun? Yoksa Türkçe anlamıyor musun?"

Kısık bir sesle güldüm.

"Siz bayağı çok dil biliyorsunuz bence, hım? Ben İngilizce, biraz da İtalyanca biliyorum, o kadar."

Dudaklarımı birbirine bastırarak ensemden içeri sızan soğuk yel ile ürperdim. O saniye Poe, Edgar'ın üzerine doğru devrilerek dikkatleri kendine

çektiğinde Edgar, ön patisini kaldırdı ve iç içe geçmiş bir şekilde devrildiler yan yana. Poe'nun tüylerine karıştı bu kez parmaklarım.

"Kıskanç mısın sen?" diye suçladım onu. "Suratsız seni..." Poe elimin altında diğer tarafa dönerek Edgar ile burun buruna geldi ve bir anda dikili kulaklarını geriye yatırarak başını kaldırdı. Sürmeli gibi görünen cam mavisi bakışları keskindi. "Kime çektiğini söylememe gerek bile yok." *Boris Karalav.* "Bana abim olabileceğini söyleyen o ahmağa elbette. Sizi bıraktığı gibi beni de bırakmasını istiyorum, çok şanslısınız." İstemsizce gülümsedim ve iki elimi, ikisinin tüylerinde dolaştırdım. "Ama bu gece... Benim kurtuluş biletim. Babamı aradığımda buraya bile gelebilir. Geleceğini biliyorum." Kalbim sızladığında ağır ağır silinmişti tüm ifadem. Edgar beni dinliyordu, Poe ise bir noktaya kilitlenmişti. "Eğer beni kandırırsa... Bilekliği bende. O zaman da ikinize veririm, mideye indirirsiniz artık." Kısıkça burnumu çektim dondurucu soğukta. "Tamam o kadar da değil, şaka yaptım. Yemenize izin vermem, çok önemli bir bileklik bir kere o. Annesini seviyorum. Yine de bu işte yanımda olmak zorundasınız." Edgar'a döndü bakışlarım. "Edgarcığım, sana güvenim tam; Poe gibi değilsin sen."

"Poe'ya nispet mi yapıyorsun?"

Bir anda kalbim boğazıma doğru sıçradı ve dizlerimin dengesini yitirerek bedenimi devirmek için geriye doğru meyletmesine sebep oldu ama bir şey bunu engelledi. İleri uzanarak sırtıma yaslanan bacağını hissediyordum. "Tuttum," dedi ben duruşumu düzeltirken. Titreyen dizlerime söz geçirerek başımı da omzumun üzerinden ona çevirdim. "Dikkat et."

Tüm uzuvlarımı soğuktan daha keskin, daha ürpertici bir fırtına etkisine aldı. Elinde tuttuğu çok da büyük olmayan parlak, sarı topu dudağından çıkan ıslıkla birlikte öteye doğru fırlattı ardından. Poe ve Edgar sertçe havlayarak yerlerinden fırladılar ve karları teperek koşmaya başladılar. Gözlerim yüzündeydi. Kemikli yüzünü çerçeveleyen çatık ifadeye bakıyordum. Tüm her şeyi duymuş muydu? Ne demiştim ki sanki? Duyabilirdi.

"Dışarıya böyle çıkmaman gerektiğini akıl etmek çok zor olamamalı," dedi ifadesiz gözleri gözlerimin tam içindeyken, tıpkı benim buzdan mavi gözlerim gibi. "Zor mu?"

"Kapıyı kilitlememişsin," dedim sözlerini duymazlıktan gelerek ayağa kalktığımda.

"Kaçmayacağını biliyorum," dedi. "Kaçmadığın sürece yanımda tutsak falan değilsin, Aksa."

Kollarımı gövdeme sarmaladım ve ürpertiyle omuzlarımı titreten güçlü bir soluk aldım. "Akşam babamı aradığımda saatler sonra burada olacak ve her şey bitecek."

Çehresine ifadesiz bir soğukluk oturmuş, dudakları kıvrılmıştı. Aklından her ne geçiyorsa tedirgin ediyordu beni ama bilekliğini tehlikeye atmazdı. Bu konuda emindim.

"Bunu düşünerek hareket ediyorum," dedi. Altında siyah bir kot pantolon ve üzerinde önü açık paltosu vardı. İçine giydiği koyu gri kazağı da fark ediyordum. "Seni üzmeden ve yanımdan ayırmadan."

Kafamın içi birbirine giren anlardan ibaretti ve bir yenisi daha eklenmişti. Gözlerim kısıldı. "Bana kafayı takmış olabilir misin sen? *Yanımdan ayırmadan* falan, hayırdır?"

Güldü sessizce, alay edercesine. "Güvende olmana takıntılıyım," dedi. "O piç korumandan daha iyi iş çıkardığımı biliyorsun."

Dudaklarımın arasından kısık bir *hah* sesi çıkmasına engel olamamıştım. "Beni kaçırdın sen, farkında mısın? En azından Vural böyle bir halt yemedi."

"Vural koruman olmasaydı ölüme daha az yakın olurdun, Aksa. Çeneni yorma."

Gözlerimi yavaşça devirdim. "*Boklu, çamurluda mana bulurmuş,* diye bir şey var ya. İşte, o hesap."

Sertçe çatıldı kaşları. "Bana *boklu* mu demeye çalıştın sen şimdi?"

"Yoo," dedim gülmemek için kendimi tutarken. "Öyle yayılan bir söz, aklıma geldi."

"Sergen Alatan var sanki karşımızda, anasını satayım."

Kısık sesli homurtusuna karşılık hiçbir şey söylemeden önüme çevirdim başımı, Edgar dişlerinin arasına sıkıştırdığı topla koşturarak yanıma geldiğinde gülümsedim. "Edgar, sen çok tatlısın ya," diye kısık sesle mırıldandım, ağzındaki topu elime alırken salyalarla kaplı olduğu için suratım hafif buruşsa da sorun etmedim. "Tamam. Atacağım bunu, yine sen yakala, tamam mı? Gözün açık olsun. Eğer Poe alırsa... Ondan almak için uğraş. Göreyim seni."

Topu uzun bir mesafeye fırlatmak için kolumu kaldırdım ve kendime hedef alanı seçip kaslarımı gerdiğim sırada bir başka el avucumun içindeki topu çekip aldı. Donakaldım. Dudaklarım öfkeyle aralanırken kolumu yanıma indirdim, sinirle ağır çekimdeymişçesine ona döndüğümde topun havada süzülüşünü görebilmiştim. Edgar saniyesinde atılmıştı topun gittiği yöne.

"Ya! Hayvan!" diye bağırıp göğsünden itekledim sertçe. Bir adım bile gerilemedi. Sabit duruyordu yerinde. "Ben atacaktım!"

İfadesini kalkan yapan çatık kaşları üzerimdeydi. "Dün evlat ayrımından bahsedene bak, çocukları birbirine düşürecektin."

"Onlar benim evladım mı, geri zekâlı!" Omuz silkti umursamaz bir tavır takınarak. Daha da öfkelendiğimde derin soluklar alıp veriyordum. "Derdin ne ya? Beni çıldırtmak hoşuna mı gidiyor?"

Başını salladı hiç tereddütsüz. Sırıtıyordu. "Bayağı gidiyor."

Alay mı ediyordu utanmadan? "Gözüme görünme sakın, akşama kadar mümkünse bir daha asla."

Sırtımı geri çevirerek evin dış kapısına yöneldiğim sırada, "Hazırlanmana yardımcı olmak için birkaç kişi gelecek," dedi. Sesini hafif yükseltmişti, adımlarımı kesmedim. "Akşam yedide çıkacağız."

Çenemi sıktım. Aralık kapıyı sertçe itekleyerek içeri geçtiğimde evin dört yanına akan soğuk hava dalgasını hissedebiliyordum. Botları ayaklarımdan çıkarıp bir kenara atarken buz tutmuş parmak uçlarım, üzerimdeki montun fermuarına gitti. Aşağı çekiştirerek sıyırdım bedenimden.

"Sinir hastası olacağım şu genç yaşımda!" diye kendi kendime söylenmeye devam ettim, paltomu vestiyere asarken tek dileğim bu gecenin bir an önce sonlanmasıydı.

Günün geri kalanını bana verilen odada geçirmiştim. Saatler bir türlü geçmek bilmiyordu ve hızlı bir kahvaltı sonrasında odaya çıktığımdan bu durum tam anlamıyla ızdıraptı. En azından salonda kalıp televizyon izleme, kanallar arasında mekik dokuma ve böylece saniyeleri su gibi akıtma şansım olurdu ama şimdi... Sıkıştığım dört duvar arasında öleceğimi hissediyordum.

Poe ve Edgar'ın evin içindeki sesleri kesildiğinde günün ortalarındaydık ve yeni sahiplerinin kapının önünde duran arabasını pencerenin ardından izlemiştim. Kısa bir süreliğine emanet etmiş olmalıydı. Boris Karalav o ana kadar tüm zamanını iki köpekle geçirmişti ve onları ne kadar sevdiğini gözlerinden okuyabiliyordum. Tek bakışta bile.

Bırakmıştı ama. Mecburiyet veya herhangi başka bir neden, önemli miydi? Kaç yaşından beri birlikte oldukları hakkında herhangi bir fikrim yoktu gerçi... Özel bir bağ vardı aralarında ve buna rağmen bırakabilmişti. Kafasının içinden geçen plan mıydı sebebi? Öte yandan öylece arkasında bırakabileceğini bilmek ise üzücü olmalıydı. Poe ve Edgar için hissettiğim üzüntü gülünç sayılmamalıydı.

Sıcacık bir duş alıp banyodan çıktığım sırada vakit akşam beş sularıydı ve üzerime kıyafet geçirsem de saçlarımı kurutma şansı edinemeden odanın kapısı tıklatıldı. Islak saçlarıma doladığım beyaz havluyu düzeltirken duraksamıştım, gözlerim kapıya saplı kaldığı ve ses vermediğim saniyelerin ardından sertçe açıldı. Elbette, Boris Vedran Karalav... Bir eli kulpta, çatık kaşları altındaki ateşten gözleri ise üzerimdeydi. Yanında üç güler yüzlü kadın duruyordu ve her biri beni öldürecekmiş gibi bakan adamı izliyordu.

"Ya müsait olmasaydım?" diye sordum sertçe, gözlerimi gözlerine çıkararak. "Pat diye giremezsin benim olduğum odaya."

Kulpu bırakarak bir adım içeri attı. Aslında kapıyı tıklatmıştı. "O zaman kapıyı çaldığım anda ses vermeyi akıl et, küçük hanım," dedi ciddiyetle,

Ninova

gerilen çene hattı bakışlarına gölgesini düşürürken. "Hazırlanmana yardımcı olmak için geldiler. Birkaç saate çıkacağız."

Ellerimi belimin iki yanına sabitledim. Kadınlara ufak bir baş hareketiyle odaya girmeleri için işaret verdiğinde yanındaki boşluktan içeri sızdılar ve dört duvar, o andan itibaren dar gelmeye başladı.

"Nereye gideceğiz?" diye sordum, yatağın üzerine kocaman çantalarını bırakan üç kadın aralarında Rusça konuşuyorlardı. Sinirimi bozuyordu bu dil.

"Önemli mi?" Dudaklarını ıslatarak yüzümü süzdü. "Yanımda olacaksın, o kadar."

Haksız sayılmazdı. Ne olduğunun hiçbir önemi yoktu, gidecektim ve uyum sağlamaya bakacaktım. Yanaklarımın içini havayla doldurup ofladım ve göz ucuyla paketlerden bir şeyler çıkaran kadınlara baktım.

"Bu kadınlarla nasıl anlaşacağım peki ben?" diye sordum yeniden ona gözlerimi değdirdiğimde.

"İçlerinden biri İngilizce biliyor," dedi, ardından gözleri kısıldı. "Sakın kadınlardan yardım istemeye kalkma, seninle özel konuşmalara girmeleri kesinlikle yasak. Ellerinde telefonları da yok. Yardım edemezler anlayacağın, varsayalım ki istemek gibi bir aptallık ettin..."

"Tamam! Tamam be! İstemeyeceğim bir şey... Anlaşmaya sadık kalacağım, oldu mu?" Saçlarımı saran havlu gevşedi o saniye içerisinde, gözleri havluya değdi. "Tehdit etmene gerek yok beni."

"Güzel," dedi göz göze geldiğimizde ifadesiz bir sesle. "O saçlarını iyice kurutmalarını söyle."

Sırtımı geriye dönerken havlunun yumuşak kumaşına tutundu ellerim. "Git başımdan," dedim umursamaz bir şekilde, ağzımın içinde homurdandım kısıkça. "Babam sanki."

Rusça konuşarak bir şeyler söylediğinde sesi emir verici ve netti. Kadınlar yalnızca onayladı, hemen ardından ise kapının kapanma sesini duydum. Göğsümün içine sıkıştırdığım gerginliğin az da olsa gevşediğini hissetsem de kadınlar beni makyaj masasının önündeki sandalyeye oturttuğunda yerine daha şiddetli bir duygu eklendi: *Heyecan.* Gecenin sonunda babamı arayacaktım çünkü. Gece henüz başlamamış olsa da yaklaştığımız her saniye, kalp atışlarımın ritmi bozuluyordu.

Kadınların üçü de sarışındı ve biri genç, diğer ikisi orta yaşları çoktan geride bırakmış gibiydi. İngilizce bilen; saçıma yapmayı düşündüğü modeli anlatan, güler yüzlü ve yaşça en büyükleri olan kadındı. İsmi Natalia'ydı.

"Ah, şu güzelliğe de bakın! Bayıldım! Bayıldım!"

Hafif bir tebessüm şekil aldı dudaklarımda. "Teşekkür ederim," dedim İngilizce karşılık vererek, terleyen avuç içlerimi elbisenin kumaşına yasladım.

Saçlarımı kurutup elime elbiseyi tutuşturarak giyinmemi isteyen kadınların tepeden tırnağa tarayan gözlerinin ağırlığını hissediyordum.

Üzerimde siyah, ince askılı ve askıları üzerinde tek bir boşluk bırakmayan parlak taşlar vardı. Taşlar göğüslerimi kavrayan sütyenin kenar şeklini alıp altında V oluşturarak son buluyordu. Göğüs dekoltesi derin ve kıvrımlarımı belirgince sarmalayan bir elbiseydi taşıdığım. Dehşet güzel bir modeldi ve banyoda üzerime geçirdiğim saniye aynaya düşen yansımam bir anlığına duraksamama sebep olmuştu. Güzel olduğumu hissetmeyi seviyordum. Ama bu kez gerçek manada seksi de olmuştum.

"Modeli siz mi seçtiniz?" diye sordum, yan yana dizilen kadınların hayran bakışlarına karşılık garip bir utanç basmıştı içimi. "Çok güzel."

Başını aşağı yukarı salladı Natalia. "Stilistimiz Maria seçti, alanında en iyisidir."

Giyimleri, duruşları baştan aşağı kaliteliydi. Her biri özenli görünüyordu ve işlerini de aynı özveriyle yapmak için hazırlardı. Birkaç saniye sonra makyaj masasının önündeki sandalyeye oturduğumda önce cildime derinlemesine bakım yapılmış, kaşlarım kısaca elden geçirilmişti. Yüzümdeki belli belirsiz tüyler lazer sonrasında tamamen bittiği için zaten sıkıntım kalmamıştı.

"Cildin ne kadar güzel," dedi sürdüğü nemlendiricinin emildiğine emin olan Natalia, başımı küçük bir kıvrımla geri vermiştim. Malzemelerin arasından fırçasını çekerek tepemde beliren kadına baktım. "Tertemiz. Ne kullanıyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak teşekkür eden bir tebessüm bıraktım yalnızca. Genelde çok ürün kullanmazdım, bu gece her şeye uyum sağlıyor olsam da hafif bir makyaj istemiştim bir tek.

Yaklaşık bir saat sonunda saçlarım şekil almış, dağınık bir topuzla dalgalar toparlanmıştı. Birkaç belirgin bukle tutamlar hâlinde aradan firar edip çıplak boynuma yol alıyordu. Daha doğal durmuştu böylece. Kumral saçlarımın buklelerine, yüzümün iki yanına dökülen perçemler eşlik ediyordu. Tatlı bir hava veren de buydu.

Akşamın gölgeleri camın ardından uzatıyordu boynunu. Artık hazırdım. Elbise; zarif, siyah, ince topuklu ayakkabılar; oldukça güzel görünen saçlarım, yüzüme istediğim şekilde oturan makyajımla tastamamdım. Babamı aramak için bu kadar uğraştığıma ise inanamıyordum.

"*My sdelali otlichnuyu rabotu. Damy, vy potryasayushchiye...*[27]" diyerek avuç içlerini neşeyle birbirine vuran Natalia'ydı ve çıkan sonuçtan fazlasıyla memnun görünüyordu. Söylediği şeyi anlamamıştım ama memnuniyetini dile getiren cümleler olduğu konusunda şüphem yoktu.

[27] (Rusça) Harika iş çıkardık! Siz muhteşemsiniz, hanımlar...

Parlayan yeşil gözleri gözlerime karıştığında ayaklandım ve odanın ortasına doğru adımlar atarak topuklu ayakkabıya alışmaya çalıştım. Elbise, dizlerimin bir karış üzerinde bitiyordu ve dışarıda uğuldayan rüzgârın donduracağına emin olduğum kadar açıktaydı beyaz tenim.

"Aşağı inelim," dedi Natalia birkaç saniye ardından. "Bay Karalav sizi bekliyor olmalı."

"Beklemekten ağaç olsa keşke."

Kaşlarını çattı Natalia. Anlamamıştı. "Ne demek istediniz?"

Omuz silktim. "Hiç."

Boris Karalav'dan kaçmayacağım tek gece başlıyordu ve aslında bu geceyle ilgili herhangi kötü bir senaryo getirmek istemiyordum aklıma. Neler olabileceğini düşünmek yerine adımlarımı harekete geçirdim. Alt kata inmek için kapıya yöneldiğimizde yardım için gelen kadınlar önde, ben arkalarında yürüyorduk. Rusça konuşuyorlardı ve büyük bir olasılıkla tüm gece yalnızca bu dili duyacaktım. Çekeceğim sıkıntının çilesi karşılığında ise babama ulaşacaktım. *Mükemmeldi.*

Merdiven basamaklarını topuklu ayakkabılar nedeniyle ağır ağır inerken sağ elim tırabzana sarılmıştı. Düşüp yuvarlanmak istemiyordum. Başımı eğdiğim basamaklardan kaldırıp salon ışığının uzandığı zeminden yukarı kaydırdım ve gözlerimi karşıma diktim. Son basamağa geldiğimde bir müddet duraksadım, çırpınan kalp atışlarımın dinginleşmesi için siyah ojeli tırnaklarımı avuç içimde gezdiriyordum. Kıpırtısızdım. *Kalbim niye öyle değildi?*

Boris Karalav, L koltuğun en ucuna rahatça oturmuş; dudaklarının arasına yerleştirdiği sigaradan bir nefes alıyordu. Kirli sakallı çehresi bir mezar gibi içine çekilirken sigarayı ayırdı dudaklarından ve dumanı üflerken bakışları varlığımı hissetmiş gibi olduğum tarafı buldu. İşte, o an ateşten gözleri bedenimde gezinirken her karışım aynı oranda gerildi. Bir yokuştan aşağı sallanıyordu kalbim aptalca. Sinirimi bozuyordu.

Kaşlarının çatılır gibi olduğunu gördüğümde benim de kaşlarım çatılmıştı. Güzel olmamış mıydım acaba? Ona neydi ki zaten?

İfadesi katıydı ve gözleri üzerimden ayrılarak gitmek için saniye sayan kadınlara ulaştığında başını hafif arkaya atmıştı. Âdemelması aşağı kaydığında profiline tutuklu kalmamı sağlıyordu.

"*Chey vybor – plat'ye*? [28]"

Çehresindeki ölümcül bakışlarına zıt bir şekilde sesi çok sakindi. Ne söylüyordu?

Maria tereddüt edercesine elini kaldırırken yanındaki kadınlara kaçamak bakışlar attı.

[28] (Rusça) Elbise kimin seçimi?

"*Vam ne ponravilos?*[29]"

Alt dudağının üzerinde dilini gezdirdiğinde histerik bir şekilde kıvrılan dudaklarını izledim. Bir sonraki anın içinde silindi ifadesi.

"*Problema v moyom ponrave?*[30]" Kafasını iki yana salladı ruhsuz bir tavırla. "*Ili v tom chto drugim ponravitsya bol'she?*[31]"

"*Chto?*[32]"

Maria şaşırmış gibi bakakaldığında ne konuştuklarına dair zerre fikrim yoktu. Son basamağı da inerek topuklu ayakkabıların parke zeminde bıraktığı seslerle dikkatleri üzerime çektiğimde yalnızca Boris dönüp bakmamıştı.

"*Uslyshala,*[33]" dedi Boris sigara izmaritini söndürerek kül tablasının içine atarken.

Kollarımı karnıma sararken, "Gitmiyor muyuz?" diye sordum.

Bana yine bakmadı. Yalnızca elini kaldırarak işaret parmağını *bir dakika* der gibi gösterdi. Dirseklerini de dizlerine dayamıştı. Sabırla dişlerimi sıktım. Boğacaktım ben bu adamı!

"*Razve eto ne khorosho, ser?*[34]" Konuşan Natalia'ydı ve anlamsız bakışlar atıyordu.

"*Nyet.*"

Net sesine karşılık tek ayağıma yüklenerek doğruca ona baktım. Siyah bir takım taşıyordu bedeni. Siyah gömleğinin üstten iki düğmesi açıktı ve göğüs kaslarının çizgisi, çıkıntılı köprücük kemikleri görünüyordu. Yalan söyleyemezdim, son derece yakışıklıydı. Sessiz bir nefesi ciğerlerime asarak bakışlarımı tavana doğru kaçırdım, onu daha fazla incelemek istemiyordum.

Rusça birkaç kelime daha bilinmezlik içinde ortamda uçuştu, gözlerimi yavaşça yumarak içimden saniyeleri saymaya başlamıştım ki, "Gidelim," diyen ifadesiz sesini ve aynı saniye içerisinde kapanan dış kapının sesini duydum.

Göz kapaklarımı araladığımda birkaç adım önümdeydi; korku, göğsüme yuva yaparak irkilmemi sağlasa da bu his bir an için uğrayıp kayboldu. İkinci saniyede çatık kaşlarımın aşağısından boş bakışlarına hizaladım gözlerimi. Kendinden emin duruşu ve düzgün giyimiyle kim bilir kimlerin hayalini süsleyecekti? *Keşke başkasını kaçırsaydı, geri zekâlı.*

Ne saçmalıyordum ben?

"Gidip şu geceyi bir an önce bitirebilir miyiz?" diye sordum huysuzlanarak.

---

[29] (Rusça) Beğenmediniz mi?

[30] (Rusça) Sorun benim beğenmem mi?

[31] (Rusça) Yoksa başkalarının daha çok beğenecek olması mı?

[32] (Rusça) Ne?

[33] (Rusça) Duydun.

[34] (Rusça) Bu iyi bir şey değil mi, efendim?

Başını onaylar anlamda ağırca salladı. "Aynı fikirdeyim."

Aralanan dudaklarımdan sert bir soluk verdiğimde öfkem, yeri ayağımın altında sallar gibi savurdu bedenimi. Sırtımı ona döndüm ve dış kapıya doğru ağır adımlarla yürüdüm. Vestiyere asılı paltoya bir bakış atarak omuzlarımı indirdim. Üzerimdeki kıyafetin hakkı olmayan bir parçaydı ama yapacak bir şey yoktu. Umursamıyordum da zaten.

Paltoyu kollarıma geçirerek fermuarı çektiğimde kapının kulpunu tutarak aşağı çektim. Soğuk hava bedenimi de içine alarak kapıdan sürüklendi anında, üşüdüğümü belli etmemeye çalışsam da çoktan buz kesmiştim. Dışarı çıktığımda ise tek sorun bununla sınırlı kalmadı. Kar yığınlarının arasında ayağımdaki topuklularla yürümek başlıca bir olay olmalıydı.

Gece berbat bir şekilde başlamıştı. "Of..."

Bir adım önüme geçtiğinde elinde kaşe bir kaban tutuyordu. Hareket etmediğimi fark etmiş olmalıydı ki omzunun üzerinden başını geriye çevirerek bakışlarımı yakaladı. Bahçenin köşelerinde yanan aydınlatmaların bıraktığı loş atmosferde yalnızca biz vardık. Bir de oldukça sessiz ve soğuk gece...

"Tut şunu," dedi elindeki kabanı bana doğru uzatarak ve aniden ellerime tutuşturdu. Çenemi açma fırsatı bile vermemişti.

Saniyesinde kolları sırtımdan ve bacaklarımın altından geçerek beni kolayca havalandırdığında gözlerim irice açıldı. Bir kolum omzuna doğru yaslandı bilinçsizce, kalbim şoka girmişti. Ne yapıyordu bu?

Adımları harekete geçtiğinde omzuna indirdim elimi sertçe. "Sen delirdin mi?" diye dişlerimin arasından soludum. "Beni kucağına alıp durma demedim mi sana!"

Ters bir bakış fırlattı suratımın orta yerine. "Bak, atarım seni kucağımdan," dedi tehditkâr bir şekilde, alay ediyordu resmen. "O topuklularla arabaya binene kadar davet biter, sen de bahçeyi aydınlatan yeni kardan adamımız olursun. Nasıl geliyor kulağa?"

"Kardan kadın olur bir kere o."

"Ne sikim değişti şu an?"

"İyilik yapasın mı tuttu?" diye sordum, sinirim mideme vuruyordu. "Beni kaçırdıktan sonra güncelleme geldi galiba sana."

"*Da,*" dedi, çatık kaşları gevşemiyordu hiç. "Sinirimi her geçen gün oynatan bir güncelleme. Sakın şansını zorlama."

"Çok korktum ya, ödüm koptu şimdi."

Uzun adımlarla arabanın önüne geldiğinde, "Koparırım o ödünü," dedi fısıldar gibi.

Ona bakakaldım. "*Öd* ne demek, biliyor musun acaba?" diye sordum küçümsercesine. "Allah'ın yarı Rus'u!"

Beni ayaklarımın üzerine bıraktığında bacaklarım çözülerek dengemi bir saniye geç kazanmama neden olsa da hızla toparladım.

"Annem Rus değil, Hırvat."

"Aynı şey!"

"Aynen, aynı şey," dedi umursamaz bir sesle, yolcu koltuğunun kapısını açtı ve içeri geçmem için bekledi. "Geç."

Kollarımın arasına aldığım kaşe mont o saniyelerde aklıma bile gelmiyordu. Hırçınlaşan yanımla alev almış, yanıyordu düşüncelerim. Boğazımın ortasına biriken kuruluğu yok etmek için yutkunarak koltuğa yerleştim ve kollarımı bedenime sararak ön camdan dışarıya diktim buz mavilerimi.

Kapıyı örttü. Saniyeler göğsümden geçerken öfkem hiç dinmemişti. Kaputun önünden dolaşan bedenini izledim ama şoför kapısını açarak koltuğa geçtiğinde bir an olsun ona bakmadım; motoru çalıştırdı, arabayı yola çıkardı.

"Gittiğimiz yerde gözümün önünden ayrılma."

"*Bitsin de kurtulayım* modunda olacağım için ayrılmam," dedim soğuk tavrımı sürdürürken. Klimayı açtığından tenimin buzları dağılıp saniyeler geçtikçe ısınıyordu.

"İsabet olur."

Yol boyunca bir daha hiç konuşmadık. Birbirimizi çarpan elektrik akımı havada bir köşeye geçmiş, gözlerini dikerek düşmanca kaplıyordu her yanımızı. Beni kaçıran adama uyum sağlamak zorunda olmak fazlasıyla berbattı. Kontrolümü sağlamak için sonucunda bana babamı getireceğini sık sık tekrar etmeliydim ama bu sefer de babamın yaptığım seçim hakkında ne düşüneceğini aklıma getirip uçsuz bucaksız bir yola giriyordum.

Babamın farklı düşüneceğini hiç sanmıyordum. Daha iyi bir seçeneğim mi vardı sanki? Kararım bu yöndeydi. Çaresiz ve başka tek bir şansı dahi olmayan biri için biçilmiş kaftandı. Eğer babamı arayıp ona haber verirsem kördüğüm çözülecekti. Belki de yarın sabah babam burada olacaktı. Bu düşüncem bana güç veriyordu.

Her ne kadar Boris Karalav *bunları düşünüp beni yanından ayırmayacağını* söylemiş olsa da... Ben haber verdiğim müddetçe bunu başaracağına inanması kaçıklıktı.

Rusya'nın caddeleri genişti ve yılbaşından kalma ışıklandırmalar hâlâ gözümün değdiği köşelerde olduğundan ilgimi çekiyordu. Yol boyunca yalnızca geçtiğimiz yerleri izlemiştim bu yüzden. Yarım saatin sonunda ise arabayı lüks bir otelin girişinde bir manevrayla durdurdu. Arabadan ilk inen o olduğunda peşine takıldım.

Arabanın anahtarını valeye verdi, ardından bana doğru döndü ve soğuk rüzgârı yerken yanıma yaklaştı, aramızdaki mesafeyi en aza indirdi. Bir avuç

içini sırtıma yasladığında birlikte kocaman döner kapının arasına girdik. Üzerimde ona ait paltoyla gerçekten korkunç görünüyor olmalıydım. Parmak uçlarımı fermuara çıkararak aşağı indirdim, gülünç görünmek istemiyordum.

Kollarımdan sıyırdığımda sıcak alandaydık artık. Ağır altın işlemelerle dolu, gördüğüm en büyük otellerden biriydi. Elimdeki paltosunu aldığında düzgün giyimli bir erkek görevli saygıyla yanımıza geldi ve paltoyu Boris'in elinden alarak gözden kayboldu.

"Koluma girebilirsin," dedi. "Fotoğraf çekecekler."

Başımı kaldırdım ve çatık kaşlarımın altından yüzüne baktım. "Fotoğraf mı?" diye sordum, birlikte yürüyorduk ve bir eli hâlâ belimdeydi. Sorun çıkarmamak için gayret ediyordum. "Ne fotoğrafı?"

"Yan yana, dümdüz fotoğraf."

"Ne için?"

"Gerekli."

"Ne açıdan gerekli? Bizi nereye getirdin sen?" Sesli bir nefes aldım. "İnanılmaz geriliyorum."

"Gerilme," dedi, bel boşluğumu okşayan parmak uçlarının etkisiyle âdeta karınca istilasına uğradı kalbim. "Yanımdan ayrılmadığın sürece sorun olmayacak."

"Diyelim ki ayrıldım, ne olur?"

Dudakları bir yana kıvrıldı. "Ne derler, bilirsin..." dedi kulağıma eğilerek, nefesi çıplak omuzlarıma dokunuyordu. Etrafımızdaki yabancı insanların radarında olduğumuzu da hissederken diken üzerinde yuvarlanıyordum sanki. "Sürüden ayrılanı kurt kapar."

İstemsizce sessiz bir gülüş çıktı dudaklarımdan. Neden güldüğüme dair hiçbir fikrim yoktu. "İki kişilik sürü mü olur?"

"Olur," dedi. "Sen ve ben."

Alaycı bir ifadeyle baktım suratına. "Beni kapacak kurdun saniyelerini bile almaz sürüyü indirmek."

"Ciddi olduğumu düşünme. Seni kimse alamaz benim yanımdan." Bana bakmıyordu, önündeydi gözleri. "Kurt mu kapacak? Siktirsin oradan."

Sus. Sus. Sus.

"Bu keyif ne?" diye sordum bakışlarımı kaçırarak, üzerimde hissettiğim bakışların ağırlığı her saniye artıyordu. Bir anlığına tekrar ona baktım. "Keyifliysen kesin boku yedik."

Kısık sesle güldü ve dudaklarını yalayarak gözlerini gözlerimin içine sabitledi. "Bunu biz değil, başkaları düşünsün," dedi sağa döndüğümüz sırada.

"Daha önce buraya gelmiş gibisin," diye mırıldandım, ezbere geçtiği yollardı bana bunu düşündüren.

"Geldim."

"Neden?"

Bel kıvrımım avuç içinde eriyordu sanki. Bana alttan bir bakış attı. "İşim vardı."

Gözlerimi devirdim yalnızca. Otelin iç mimarisini incelememiştim ama altın varaklı işlemesi ve tepesinden sarkan kocaman avizesi, kaliteli giyimleriyle çalışanlarına kadar ultra lüks bir yer olduğunu anlayabiliyordum. Asansör kabinlerinin olduğu boş alana geldiğimizde tuşa bastı ve etrafta temkinle dolaştırdı gözlerini.

Asansör çınlama benzeri bir sesle bulunduğumuz katta durduğunda bir eli hâlâ bel boşluğumdaydı. Ne zaman ayırmayı düşünüyordu? Birkaç adımla aralanan kabine girdiğimizde en köşeye yönlendirdi bedenlerimizi, içeriden üç kişi indiğinde Boris bir tuşa tıkladı ve asansörün örtülen kapılarının ardında kaldık. Bir ses yayıldı aynı saniyede, Rusça konuşan bir adamdı ve irkilerek çevreme bakındım.

Boris karşılık verdi. Ne söylediğini merak ediyordum ama hissettiğim korkudan çıtımı dahi çıkaramıyordum. Ne dönüyordu burada?

Asansör alt katlara doğru inmeye başladı ve bir noktada belirgin bir sarsıntıyla durdu. "Gerçekten, ne dönüyor burada?" diye tısladım dişlerimin arasından, ceketinin ucuna sarılmıştı avuç içim.

Kapı yavaşça aralandığında asansörün hoparlöründeki Rus adam yeniden konuştu.

Boris kulağıma yakın bir yere eğilerek, "İnelim," diye fısıldadı düz bir sesle.

Kirpiklerim kırpışırken başımı aşağı yukarı sallayabildim. Birlikte asansörden çıktığımızda Boris duvara gömülü rakamları hızlıca tuşladı ve kısık bir ses eşliğinde kabinin kapısı kayarak kapandı. İşlem yöntemi bu muydu?

"Nereye geldiğimizi söylemeyi düşünüyor musun artık?" diye sordum, iki duvar arasındaki kırmızı halı döşeli zeminde adımlarken, tavanda yanan lambaların buraya bir geçit havası verdiğini fark etmiştim.

"Gizli bir kumarhane," dedi, gözlerim irice ayrıldığında kalp krizlik çarpıntım başlamıştı. "İşim uzun, gece daha da uzun."

"Yemin ederim ki planın bizi yasa dışı yerlerde yakalatıp babamı aramama engel olmaksa seni şimdi tereddüt etmeden öldüreceğim! Bak, yemin ettim."

"Sakin ol, Aksa."

"Yasal mı burada kumarhaneler?"

"Bu bölgedekiler değil."

Gözlerim kısıldı.

"Tüm paranı kumarda kaybedip fakir olduğun için İstanbul'a dönemeyeceksek falan da geçerli bu tehdidim, bil yani."

Başını iki yana eğlenircesine salladığında beyaz ışık yüzünü yalayıp geçiyordu her adımında. İfadesi yoğun bir karanlıktaydı, koridorda sağa döndüğümüzde ise soğuk bir sakinlik çöktü.

Koyu kırmızıya boyanmış bir duvarın dibinde son buldu adımlarımız, durduğumuz an Boris önüme geçti ve sol taraftaki duvara yaklaşarak avucunu bir yere bastırdı. Duvarın küçük bölmesi iki yana yarılırcasına bölündü, görünmez bir yansıtıcı ekran belirdi ve yüzünü taradı bu kez. Ürperen bedenime kollarımı sıkıca sarmalayarak etrafıma bakındım korku içinde, ilk kez böyle bir yerde bulunuyordum ve hissettiklerim vahimdi.

Bir anda güçlü bir ses bir adım geri sıçramama neden olduğunda korkudan küçük dilimi yutacaktım. Koyu renk duvar iki yana sürgülü bir kapı gibi kayarken gürültü ve şatafatlı bir eğlence karşıladı bizi. Neden buradaydık ki biz?

Boris Karalav şaşkınlığımı fırsat bilip bir elimi yakaladı ve sıcacık avuç içine alarak beni ardından çekiştirdi. Kalp atışlarım kanımı kaynatıyor, kulaklarım ısınıp uğulduyordu. Elim elinde, bir adım arkasında sırtını izler vaziyetteydim. Elimi avuç içine alarak beni bu kadar yakınında tuttuğu için onu mahvetmek istiyordum. Şu anda ise bunu düşünmek işime gelmiyordu. Aksine, böyle bir yerde sakinlik yaydığı bir gerçekti.

Kocaman ve kalabalık bir yerdeydik. Birbirine çarpan taşların sesleri, Rusça konuşmalar ve içki kokusu... Kumarhaneler hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Filmlerden gördüğüm kadarıyla biliyordum sadece. Bir de haber yazarken kaybettirdiği çok şey olduğunu okumuştum birçok kez. Yeraltı dünyasındaki bir insana bulaştığın saniyede sonu gelmeyen bir döngüye sokardı seni. Donuna kadar alırlardı. Canına bile göz dikerlerdi.

Mekânın bir tarafı bar tezgâhıydı ve daha dingindi. Birlikte kalabalık sayabileceğim bir masanın önünde durduğumuzda herkes ayakta dikiliyordu. Bir bilardo masasını anımsatan ama daha küçük boyutlarda tasarlanmış bir masa, yeşil örtünün üzerinde alanları belirtilmiş sayılar ve yazılar vardı. Çatık kaşlarımın altından yazılara odaklandım. Kocaman bir şekilde *COME, PASS LINE* ve diğer yazılı rakamlar okunuyordu. Alt köşede *Don't Pass Line* bir kutu içine alınmıştı diğer her şey gibi. Ve iki adet altın rengi zar en çok göze çarpan detaylardı.

"Vedran!" diye neşeyle şakıyan adama kaydı gözlerim. Lacivert bir takım giymişti, beyaz gömleğinin düğmelerini gerecek kadar göbekli, ellili yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ettiğim sarışın bir adamdı. Yanında cilveli bakışlarla bizi süzmeye başlayan genç kadın manken gibiydi ve bir eli onun

beline sarmalanmış, kendine yaslarken koyu mavi bakışları çıplak kalan her yanımda fazlaca oyalanıp gözlerimi buldu. "*My zhdali tebya.*[35]"

Boris'in parmak uçlarından yayılan güçlü gerginlik, tenimle temas ettiği için yerimde kıpırdanmama neden olacak kadar yoğundu. Yine de o, benim aksime dışarı yaydığı elektriği kesmedi.

"*Davayte nachnem,*[36]" diye karşılık verdi Boris ifadesiz sesiyle.

Adam başını salladı ve kendisi gibi takım elbiseli olan diğer adamlara yönünü çevirdiğinde yüksek sesli gülüşlerini izledim. Konuşmalarını anlayamamak sinir bozucuydu.

"Neden yanımdan ayrılmaman gerektiğini anlamışsındır," dediğinde bedenini bana doğru dönerek gölgesinin arkasına aldı, görüş açımı şimdi yalnızca onun omzu kaplıyordu. Buz mavisi gözlerim yüzüne tırmandığında göz göze kaldık. "Yanımda kalmak istiyorsan bu bunakları ortadan kaldırmamı bekleyeceksin. Yoksa şu köşede daha sakin bir yer var, geldiğimde seni orada bulmak şartıyla gidebilirsin."

"Bilmiyorum," dedim kısık bir sesle. "Tehlikeli insanlar mı buradakiler?"

"Hayır."

İstemsizce kaşlarım çatıldı. "Neden *neyt* demedin? Beni geçiştirmek için söylediğin anlamına mı geliyor bu? Ya da korkmamam için mi?"

Dudaklarını birbirine bastırarak kıvrılmak için gerilen dudaklarına engel oldu. Bir eli yüzüme yaklaştı ve alnıma düşen bir tutamı belli belirsiz geriye aldı. Kalp atışlarım limiti aşarken sertçe yutkundum.

"*Neyt* değil," dedi sır verir gibi, elini ağır çekime yayılan zamanda geri çekerek yanındaki boşluğa indirdi. "*Nyet.*"

"Aynı şey," dedim ters ters. "Söyle bana; *neyt* mi, hayır mı?"

Elimi bırakarak etrafı süzdü ve bir saniye sonra siyah ceketini üzerinden çıkardı. Parmaklarına taktığı, karizmatik bir hava veren yüzüklere kaymamak için direnç gösteriyordu bakışlarım. Ceketin sıcacık varlığını omuzlarımda hissettiğimde bir kez daha yutkundum, kemikli elleri ceketin yakasını bir araya getirerek birleştirdi. Kokusu her yerdeydi.

"İçerisi yeterince sıcak," dedim anlam veremeyerek. "Ceketine gerek yok."

"Var," dedi otoriter bir sesle. "Üzerinde kalsın, daha sağlıklı."

"Hasta falan olmam bu sıcakta," dedim, ardından öz güven dolu bir bakış attım gözlerine. "Güzelliğime hasta olabilirler ama."

"Öyle," dedi reddetmeyerek.

"Bir dakika, bir dakika..." dedim gözlerimi kırpıştırıp. "Güzel olmuş muyum?"

---

[35] (Rusça) Seni bekliyorduk.

[36] (Rusça) Başlayalım.

Doğrudan gözlerimin içine bakarken yansımam ateşten göz bebeklerinde dans ediyordu. "Bunu söylememe gerek var mı?"

Kalbimin sığ atışları ruhumun cebini dolduruyordu artık. Ama kafamda yanıt aradığım şey o kadar farklıydı ki... "Doğru, kimsenin söylemesine gerek yok," dedim. "Öyleyse cevabını söyle; hayır mı, *neyt* mi?"

"Hayır," dedi bir kez daha, gözlerimiz kontağını kesmiyordu. "Cevabım *hayır*."

İçimde tehlike çanları çalmaya başladı o anda.

"Sanırım şimdilik yanında kalacağım."

Sessiz nefesi altından silik bir gülümseme peyda oldu yüzünde. Ağzını bıçak açmadı ve başını aşağı yukarı sallayarak ellerini ceketin yakasından ayırdı. Bir adım geri çekildiğinde siyah gömleğinin altında biçim bulan sırt kaslarını, bileklerini katladığı gömleğini izliyordum.

Yanlış mıydı onunla burada olmam? Kötü işlere bulaşıp bataklığa çekiliyordum sanki yavaş yavaş. Herhangi bir şey yapmamıştım ama burada, onunla beraberdim ve bu, yeterince suçlu hissettiriyordu.

Rusça konuşmalar dönüyordu ve hamleler başlamıştı. Krupiye yönlendiriyor, zarlar atılıyor ve hesaplamalar yapılıyordu. Rulet falan yoktu. Hiç ilgimi çekmediğinden bir adım geri giderek etrafı izlemeye koyuldum. Boris'in göz ucuyla bana baktığını fark etmiştim. Kontrol ediyordu.

İlk kez bu kadar farklı bir ortamdaydım. Bir masada kaybettiği için ter döken adam, karşısında ise keyifle kahkaha atan bir başka adam duruyordu. İkisi de aynı anda, farklı duyguların esiriydi. Daha ötede, içkisini yudumlayarak yalnızca izlemeyi tercih eden bir kesim de vardı. En uç köşede ise şarkıya eşlik etmek için dans eden insanları da görebiliyordum. O alan bir balkon gibi çitlerle ayrılmıştı, pencereler yoktu. Buradaki her şey bambaşkaydı, hiç ayak basmayacağım bir yerdi.

Birkaç saniye geçmişti ki önümde beliren uzun boyun gölgesi odağımı çaldı ve gözlerimi çevirdiğim anda çekik gözlü kadınla karşılaştım.

"Selam," dedi İngilizce, yabancı olduğumu anlamış mıydı? Simsiyah, uzun saçları kalçasına kadar dümdüz iniyordu, sıkı kıvrımlarını saran kırmızı elbiseyle oldukça güzel görünüyordu.

"Selam?" dedim sorar gibi.

"Sıkıldın, değil mi? Çok sıkıcı," dedi, siyah sürmeli gözleriyle kokutucu bir enerji yayıyordu. Çıplak kolları ince bedeninin önünde bağlıydı, saçlarını geriye doğru savurdu. "Onların işi uzun, kaybettirip kazanmak... Sonra diğer masalara geçecekler, rekabet tüm gece diri kalacak. Biz sadece izlemekle mi yetineceğiz?" Güldü başını iki yana sallayarak. "Bir şeyler içebiliriz bence."

"Julie, kapa çeneni," diye sert bir şekilde uyardı Boris onu, omzumun üzerinden sol tarafımda duran adama baktım. Kaşları çatıktı. "İçmek yasak."

Ayrıca... Kadının ismini nereden biliyordu?

Bizi hiç ilgilendirmiyor, Aksa. Sen de kapat çeneni.

Kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Bilmediğim bir yerde içmem zaten," dedim kuru bir sesle Türkçe konuşarak. "Biraz oturmaya ihtiyacım var."

Sert bir nefes alarak çatık kaşlarının altından çehremi kontrol etti. Ardından, "Tamam," dedi yalnızca. "Dikkatli ol, görüş alanımdan ayrılma."

Bir dakika sonra Julie ile birlikte bar taburelerinin olduğu alana gelmiş, deri kumaşla kaplı sandalyelerde yan yana oturuyorduk. Siyah ceketi hâlâ üzerimdeydi, kokusu beni çepeçevre sarmıştı ve başımı çevirsem onu orada göreceğimi biliyordum. Julie önümüzde biten barmene kendisi için sipariş verirken ben hiçbir şey istemediğimi belirttim.

"Seni ilk kez görüyorum," dediğinde bacak bacak üzerine atarak ilgiyle bana dönmüştü, mini elbisesinin sıyrılması umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "Yanındaki yakışıklıyı daha önce görmüştüm ama kim olduğu gizliydi. Bartol'un oğlu olduğunu bilseydim çoktan yatağa atmıştım." Sesli bir gülüş birikti kırmızı ruj ile kaplı dudaklarına. "Onun oğlu olduğunu bilmediğimde de yanaştım ama dönüp bana bakmadı bile."

Parmaklarım avuç içime doğru büküldüğünde tırnaklarımın derimin üzerine kurduğu sert baskıya anlam veremedim. Nerede görmüştü mesela onu?

Gergince, sahte bir şekilde gülümsedim. "Öyle mi?" diye sordum samimiyetsiz bir şaşkınlık içerisinde. "Şansını tekrar dene."

Kaşları havalandı, içkisi gelmişti o sırada. "Hiç sanmıyorum, bebeğim," dedi, bir elini kaldırıp iki yana onaylamazcasına sallarken boştaki eli kadehe uzandı ve parmaklarını kadehin altından geçirerek kaldırdı. "Babası da böyleydi. Tek dertleri iş olur böylelerinin."

"Babası çok sık gelir mi buraya?"

"Turnuvalar olduğunda herkes gibi o da uğrar," dedi, dudaklarına yasladığı kadehten bir yudumu boğazından aşağı gönderdi. Aydınlatma daha sönüktü bu tarafta, loş bir ışık silsilesiydi. "Hayalet gibidir bunlar. Yıllardır içlerindeyim, üç defa gördüm."

"Turnuva derken?"

Bir an duraksadı, kaşları çatılmıştı. "Bilmiyor musun?"

Kafamı iki yana salladım *hayır* dercesine. Dudaklarını yaladı. "Bu gece burada olan herkesi soyacak olsam ceplerinden milyonlar araklarım, bebeğim. Hiçbirinin derdi para değil. Güçlerini ispatlamak ve gücün kaynağını kazanmak. Yıllardır böyle. Turnuva dediğime bakma, saf bir rekabet bu." Cilveli bir şekilde omuzlarını geriye çekti ve silkti. "Benim moruk kazanırsa ilgi aynı zamanda benim üzerimde olur. Bir kaltak gibi altına yattıklarımı karşılar. Mm, nefis."

Kısacık bir saniyede başımı çevirdim ve Boris'e baktım, bir çivi gibi saplanıp kaldı bakışlarım. Bıçak kadar keskin profilini izledim. Ne iş çeviriyordu? Beni de alet ettiği oyunu kim kuruyordu? Amacı neydi? Kafamın içindeki her şey öylesine birbirine karışmıştı ki hiçbir soru, hiçbir cevaba karşılık gelmiyordu.

O sırada Julie'nin sesi kulaklarıma geçti. "Sevgilini öylece ortaya atmak gibi bir ahmaklığı bir daha yapma. Başkaları hiç düşünmeden atlar."

"Sevgilim?" Duraksadım. Başımı hafifçe ona çevirdim, bir elimle kendimi işaret ettim. "Benim mi?"

Kahkaha attı derince. "Keşke *benim* diyebilseydim."

Gözlerimi devirdim ve sıcak bastığı için siyah ceketi omuzlarımdan aşağı çekerek indirdim. İkiye katlayarak kucağıma koyarken sırtımı dikleştirdim.

"Sen nereden çıkardın bunu?" diye sordum ardından.

İçkisini bitirip yenisini istedi. Barmen hızla ikinci kadehi de koymuştu. Sanırım gerçekten de Julie sürekli buralardaydı ve çalışanlar isteklerini önceden biliyormuşçasına hazırda tutuyorlardı.

"Seni öyle tanıttı," dedi Julie doğruca. "Diğerlerinin sana göz koyma olasılığını defetti. Felaket seksiydi! Tüm geceyi bu adama azarak geçireceğim için senden özür dilemem gerekecek."

Kadın öyle arsız kelimeler söylüyordu ki rahatsız olmamak elde değildi ama güler yüzlüydü, sözleri sadece dilinde olan kadınlardan olduğunu düşünüyordum ve o... *Seni öyle tanıttı* mı demişti? Ya bu kadın aklını kaçırmıştı ya da Boris Karalav böyle bir koruma yöntemi geliştirmişti. Bu, evi onun başına yıkacağım gerçeğini pek tabii değiştirmezdi.

"Abartılacak bir şeyi yok," diye dümdüz bir sesle konuştum, takma olduğunu düşündüğüm kirpiklerinin arasındaki siyaha yakın gözlerinden ayırmadım buz mavilerimi. "Sadece... Şöyle konuşmayı bırakır mısın? Fazla rahatsız edici."

"Siktir git," dedi alay ederek ve içkisini yudumladı. "Sevgilisi olmasa beni becermesi için para vereceğim tek adam."

"Julie, susar mısın artık?"

"Ah, her neyse..." Başını iki yana onaylamazcasına hareketlendirdi ve bir anlığına bakışları başka bir noktada duraksadı. Dudaklarındaki kıvrımı harlayan geniş bir gülümseme yüzünü aydınlıkla donattı. Kaşlarım anlamsızca çatıldı, bir elini havaya kaldırdığı saniye, "Leon!" diye bağırarak ayaklandı, kulak tırmalayıcı sesiyle yüzümü buruşturdum.

Bir saniye sonra yanımıza yaklaşan adamı fark ettim. Siyah bir takım taşıyordu bedeni, boğazlı bir kazak giymişti içine yalnızca ve koyu kahverengi saçları dağınıktı. Loş ışıkta yeşil olduğunu tahmin ettiğim gözlerine serilen sırıtmanın bir benzeri dudaklarındaydı.

"Jul, buradasın..." Bedeni Julie'nin yanında durduğunda eğilerek yanağına sesli bir öpücük kondurup geri çekildi. Bakışları üzerimden kayıp giderken kısıktı kirpikleri. Bir elinde dibinde sarı bir sıvı dalgalanan içki bardağını tutuyordu, diğer kolu Julie'nin omzuna yerleşti gevşekçe. Julie ona Rusça bir şeyler söylediğinde adam başını sallayarak karşıladı. Ardından elindeki içki kadehini tezgâha bıraktı ve elini aramıza uzattı. "Leonardo."

Başımı küçük bir hareketle salladım ve dudaklarımı birbirine bastırarak elimi selamlaşmak için uzattım. "Gün," dedim ifadesiz bir şekilde elini sıkarak.

"Biliyorum," dedi gülümseyerek, elimin üzerine dudaklarını yumuşak bir şekilde bastırdı. Kaşlarım sertçe çatılmıştı.

Julie elimi tutan eline sertçe vurarak temasımızı kesti. "Onunki buraya bakıyor, yanlış anlayacak. Kes şunu," diye azarladığında Leonardo geri çekildi.

Kirpiklerimi kırpıştırdım birkaç kez. Elimi kucağıma indirirken onun olduğu yöne çekildi buzdan gözlerim. Dengeli ve güçlü duruşunu bozmamıştı. Çatık kaşları ve hafifçe kısılan gözleriyle bir avcıyı anımsatıyordu. Kalbim kemiklerimi parçalarcasına atıyordu. Yüksek bir süratle...

Bakışlarımı kaçırarak önüme çevirdim başımı.

"Baban geç geldiğin için homurdanıp duruyordu."

Tezgâhtan aldığı içki bardağını tepesine dikerek bitirdi. "Yaşlandıkça çekilmez bir adam oldu," dedi Leonardo, görevliler bir sandalye getirmişti ve kolunu Julie'nin omzundan ayırmadan yanına oturmuş, ikimizin arasında mekik dokuyordu gözleri. "Bu kadar güzel kadınlar olduğunu bilseydim daha erken gelirdim, bebeğim."

Julie bir elini yanındaki adamın üst bacağına vurarak gözlerini devirdi. "Zaten fazla can sıkıcıydı," dedi, bana değdi gözleri. "Aramıza yeni katılan yavru ceylanı tanımak, gecenin tek eğlencesi."

Gülümsedi Leonardo, göz göze kaldık. "Rus değilsin?"

"Hayır," dedim, düz bir çizgi hâlini almıştı dudaklarım. "Türk'üm."

Başını salladı. O sırada Julie, "Leonardo'nun babası Rus, annesi İtalyan," dedi. "Müstakbel üvey annesi de Japon. Ah, o benim işte."

Gözlerim irice açılarak yuvalarından fırlarken dudaklarımdan bir nefes kaçtı. Bunu beklemiyordum. O göbekli adamın oğlu muydu? Ve Julie de onun üvey annesi...

"Ciddi misin?" diye sordum tereddüt ederek, bir ona bir de Leonardo'ya baktım. "O zaman annen..."

"Annem ve babam ayrıldı," dedi Leonardo rahatça. "Julie onun sevgilisi, mükemmel bir kadın."

Julie neşeli bir şekilde güldüğünde garip bakışlar fırlatıyordum onlara. İyi anlaştıkları sugötürmez bir gerçekti ama... Fazla mı iyi anlaşıyorlardı?

"Sen anlat bakalım," dedi Julie birkaç saniye sonunda. "Ne zamandır Rusya'dasın?"

"Çok olmadı," dedim, hiçbir şey paylaşmak istemiyordum onlarla.

"Güzeldir," dedi Leonardo gözleri ile baştan aşağı bedenimi dolaşırken. "Moskova turu yapman gerek."

"Vedran onu götürmüştür," dedi Julie eğlenen parıltılar döken sesiyle. "Götürdü mü?"

"Hayır."

"Ah, kaba piçin teki," diye mırıldandı Leonardo gözlerini devirip. "Burada kalmaya devam edeceksen seni biz gezdiririz. Rusça öğrenmen için de yardımcı oluruz, öyle değil mi?"

Başını salladı Julie bir bardağın daha dibini bulduğunda. "Evet," diye iç çekti, barmene yenisi için parmağını şıklattı bir kez daha. "Benim öğrenme yöntemim de buydu. İlk öğrendiğim kelimeyi düşünüyorum da..." Şakağını yanında oturan adamın koluna yaslarken gür bir kahkaha aktı dudaklarından. "*Sukin syn.* Kovulduğumda patronuma söylemiştim. Orospu çocuğunun tekiydi."

Kendi aralarında gülerek konuşan ikiliden bakışlarımı çekerek etrafta bomboş dolaştırdım. Ne zaman gidecektik? Hissettiğim huzursuzluk hat safhadaydı. Yine de sırt sırta kaybolup giden saniyeler sonunda Leonardo'nun neşeli konuşmaları, gerginliğimin bir kısmını buhar olup uçurmuştu. Konuşkandı, en önemlisi ise kesinlikle tatlı dilli bir adamdı. Beni de aralarındaki konuşmaya dâhil edip kibar bir şekilde sorular soruyordu. Her ne kadar ben tersliyor olsam da... Onu aramam için kartını bile vermişti. Her ihtimale karşı alıp elbisemin açık oluğundan içeri iteklemiştim ben de.

O sırada müziğin rengi değişti bulunduğumuz yerde. Durgun bir ritmi vardı ve taburelerde oturan zengin giyimli çiftlerden bazıları dansa kalkmıştı.

Leonardo boğazını temizledi ve ardından, "Hanımlar..." diyerek dikkatleri üzerine topladı, eli aramıza uzanmıştı. "Benimle dans etmek isterseniz buradayım."

"Ona İtalyan erkeklerin ne kadar centilmen olduklarını göster," diyerek araya karıştı Julie, kaşları doğruca beni işaret etti. "Hadi."

Anında reddettim. "İstemiyorum, teşekkürler."

"Gel buraya," diyerek elimi kavradı Leonardo, oturduğum tabureden ayağa kalktığımda ilk an istemesem de herhangi rahatsız edici bir davranışı olmadığından kucağımdaki siyah ceketi tabureye bıraktım ve elbisemin eteklerini aşağı çekiştirerek ona eşlik ettim.

Birkaç adım ilerlediğimizde üzerimdeki bakışları hissediyordum. Ona ait bakışları... Yine de dönüp bakmadım. Hiç tanımadığım bir adamdan yardım isteyeceğimi düşünüp deliriyor olmalıydı. Normal şartlarda sayısız kez yardım isterdim bu insanlardan ama bileğime sarılı kırmızı bileklik ve ortada gecenin sonunu bekleyen anlaşmamız varken böyle bir ihtimali hiç aklıma getirmemiştim.

"Bana Türkçede çok havalı olduğunu nasıl söylemem gerektiğini öğretir misin?" diye sordu, iki eli bel boşluğumda yerini alırken benim avuçlarım şiş pazılarına dayanmıştı.

Dudaklarım bir yana kıvrıldı. "Kime söyleyeceksin?"

"Tabii ki sana!" Sahte bir şaşkınlıkla bana baktı. "Bunu hak ediyorsun. Bu gece auranın merkezi tam da şimdi kollarımda... Türkçe birkaç iltifatla taçlandıralım şunu."

"Bu kadar iltifat bence yeterli," dedim sessiz bir nefes alarak. "Türkçe etmene gerek yok."

"Farklı dil her zaman güzeldir."

"Sanırım..." Bakışlarım düşünür gibi kısılmıştı. "Ben de Rusça birkaç iltifat öğrenmiştim."

Aslında bir taneydi. Boris Karalav öğretmişti.

"Ne öğrendin?"

"*Jebi se*," diye mırıldandığımda duraksadı bir anlığına. "Bunu öğrenmiştim."

Ciddiyetimi ölçüp tartan bir ifadeyle yokladı ve pat diye boğazının gerisinden bir kahkaha bıraktı. O kadar sesli gülmüştü ki gerilmiş ve kaşlarımı hiddetle çatmıştım. Gülüşünün yankısı üzerimize çektiği gözleri fark etmesiyle kesildiğinde geride bir sırıtış bıraktı. Saklanmak istiyordum delicesine.

"Bunu sana kim öğretti?" diye sordu, parlayan yeşil gözleri ışığa doğru durduğundan en açık tonundaydı. "Çok eğlenceli bir kadınsın."

"Kim mi öğretti? Boris..."

"Şanslı piç," dedi eğlenircesine. "Seni kandırmış."

"Beni kandırmış mı?" *Sanki ilk kez yapıyor, Aksa.*

"*Jebi se, siktir git* demek. Rusça da değil, Hırvatça."

Öfke küllerinden yeniden doğduğunda donakaldım kısacık anın içerisinde. Kalp atışlarımın yarattığı artçılar göğsümü derinden sarsmaya, adrenalin tenimi yakmaya başlamıştı. Boris Karalav'ı öldürmek için çokça sebebim vardı ve her an bir yenisi daha ekleniyordu.

"Yok, ben bu adamı gebertmezsem olmaz," diye homurdandım Türkçe konuşarak. Leonardo anlamamıştı elbette, kaşları çatıldı.

"Bu gece seninle tanışacağımı tahmin etmezdim." Derin bir nefes aldı bir eliyle beni ileriye sürükleyip kollarının arasına çektiğinde. Yalnızca uyum sağlıyordum. "Yeniden görüşmek için şansımız olmalı."

Kaşlarım daha derin çatıldı bu kez. "Beni tanıyormuş gibi konuşuyorsun, ismimi söylediğimde de *biliyorum,* demiştin..."

"Biliyorum çünkü," dedi gayet rahat bir sesle. "Biraz interneti karıştıran herkes bilir."

"Bu ne demek?"

"Sen emniyet müdürünün kaçırıldığını iddia ettiği kızısın." Bir an ellerini üzerimden ayırdı ve ceketinin iç cebine ilerletti elini, kalbim kasılıyordu. Telefonunu çıkardı ve gözlerini temkinle etrafta gezdirdi. *Babamı nereden tanıyordu bu?* "İçeri telefon sokmak yasak ama yasaklar kimin sikinde ki? Babam buranın sahibiyken üstelik..." Yaladığı dudaklarını dişleri arasında kaybederken ekrana eğildi ve saniyeler içerisinde bir haber açtı. "Bak şuna."

Elime telefonunu aldım ve çatık kaşlarımın altından ne olduğunu anlamaya çalıştım. Sitede manşetleri süsleyen onlarca haber vardı. Rusça olarak başarılarından bahsedilip *pilot* diye belirtilerek başlayan, Türkçe olanlar ise *emniyet müdürünün kızı ve arananlar listesindeki örgüt liderinin oğlu* başlığıyla atılan... Sevgili ispatlarıyla dolu yazılardı. Yutkundum sertçe. Ne olduğu hakkında fikir bile yürütemiyordu zihnim. Basmıyordu kafam.

"Ne anlatılıyor?" diye sordum titreyen sesimle, başımı kaldırıp göz göze kalmamızı sağladım. "Konuş. Özet geç. Ne sandığını anlat bana."

Anlamaz bir şekilde çatıldı kaşları. Elleri belinin iki yanındaydı. "Baban kaçırıldığını sanıp ülkeyi ayağa kaldırmış ama... Buraya birlikte girerken fotoğraflarınız yayılınca öyle olmadığı anlaşıldı. Yani aslında babanı aptal yerine koyduğun açık." Ekranı aşağı kaydırdı. Kalbim ağırlaşarak öleceğimi düşündürdü bana. "İlişkinizi kabullenemiyor mu? Senin kaçırıldığını sanırken peşinde oldukları adamın oğluyla yakalanman... Emniyet müdürü baban için boktan bir durum olmalı. Adam özür dileyip geri adım atmış. Bizim moruk, böyle bir şey yapsam utançtan ölürdü."

Sözleri kulağımdan içeri geçip uğuldamayı sürdürürken gözlerim ekranın parlak yüzeyiyle buluştu. Bolodor'un önünde çekilip bir zamanlar yüzüm gizli şekilde atılan fotoğraf karelerinde şimdi açıkça kim olduğum ortadaydı. Tek bir bakışla anlaşılırdı. *Utanç kaynağıydı.* Birçok an vardı ekranda. Denize düştüğüm gece... Arabasına binmeden önce çekilen fotoğraflarımız... Vural silinmişti ama ikimiz *yine* bir aradaydık. Babam için hastanenin önüne geldiğimiz gece, son kez dönüp ona teşekkür ettiğim o andan bir kare... Elim elinde, içten gülüşüm yüzümdeydi. Ve sonuncusu... Kirpiklerim yaşlarla ıslandı. Bu gece, otel lobisinden geçerken *fotoğraflarımızı çekecekler,* dediği saniyelerde çekilmiş; sebepsizce gülümsediğim fotoğraflardan biriydi.

Kısacası, babasını kandıran berbat bir evlattan öte görünmüyordum. Babam inanmış mıydı? Olamazdı. Beni tanıyordu. *Her birinde gülümsediğim fotoğraflara bakmış. Kaçırıldığımı sandığı anda gülümsediğimi görmüşse işler kesinlikle değişir, Aksa.* İtibarını, saygınlığını, çevresindeki onlarca saygıdeğer insanı elinin tersiyle itemez. Onların gözünde, arkasından iş çeviren bir kız çocuğuna sahip bir adam gibi görünmeyi umursar mıydı gerçekten? İnanır mıydı buna? Benden vazgeçer miydi? Geçmemeliydi. Geri adım mı atmıştı? Bu ne demekti? Babam... Babamı aramalıydım.

"Telefonun dilini değiştirir misin?" diye sordum boğuk sesimle, gözlerine baktım. "Acele et. Lütfen. Rusça olmaz. Lütfen."

Kirpiklerini kırpıştırdı ve başını tereddüt edercesine salladı. Eline aldığı son model telefonu saniyeler sonunda bana geri uzattığında telefon benden önce davranan biri tarafından çekilerek bir yöne fırlatıldı; bar tezgâhının arkasındaki içki şişelerine doğru sertçe toslamıştı. Şaşkınlık nidaları yayılırken üzerimize çevrilen gözlerin karmaşası altında gölgesi üzerime bir tabut gibi kapanan adama baktım. Öfkeyle. Nefretle. *Hayal kırıklığıyla.*

Leonardo sertçe birkaç şey mırıldanırken Julie'nin önüne geçtiğini gördüm.

"Gidiyoruz," dedi Boris Karalav buz gibi bir sesle, mekân suspus olup sessizliğe gömülmüştü. Saniyeler içerisinde taburenin üzerine attığım ceketi aldı ve elime yapışarak beni peşinden sürükledi.

"İşin bitti mi?" diye sordum fısıldar gibi, geldiğimiz koridora çıktığımız sırada. Ruhum elimden kayıp gitmişti sanki, duygularımın eti kemiğinden ayrılmıştı.

"Bitmedi," dedi, bir adım gerisindeydim ve uzun adımlarına yetişemiyordum. "Yanımda sinirimi oynatan bir kadın var çünkü!"

Boğazıma kadar taşan ağlama isteğini yuttum. Boğazımda kaya kadar sert, kocaman bir yük birikmişti. Boris Karalav'ın planı miydi tüm bunlar? Beni üzmeyeceğini söylemişti. *Kahretsin!* Beni daha ne kadar üzebilirdi? Kanada'ya gideceğimi sanan babam kaçırıldığımı anlamış ve ülkeyi ayağa kaldırmıştı. Ya sonra? Kaçırıldığını sandığı kızı bambaşka bir ülkede, hiç olmaması gereken biriyle gülerek yakalanıyordu. Benden utanıyor muydu şimdi? Yaptığıma inanıyor muydu?

"O piç sana ne söyledi?" diye sordu, ne ara geçidi arkada bırakıp asansöre bindiğimizin farkında bile değildim. Parmaklarımı sıktı hafifçe. "Elin buz gibi."

Elimi parmaklarının arasından çekip kurtardım. Ona bakmıyordum ısrarla. Bakışlarımı asansörün döşemeli zeminine sabitlemiş, yalnızca hıçkırarak ağlamak istiyordum. Belki de hiçbir şey belli etmemeli ve babamı aradığımda tüm bunları anlatmalıydım.

"Aksa."

Beni yeniden mi kandırmıştı? *Yeniden mi?*

"Bana bak."

Dudaklarım birbirine dikilmişti sanki. Gözyaşlarım yanaklarıma inmek istiyordu.

Onu görmezden geldim. Asansör durduğunda kapılar açılır açılmaz ondan önce davranarak çıktım kabinden. Arkamdan geldiğini biliyordum. Midem yanıyordu, kalbim krizin eşiğindeydi. Dümdüz yürüdüm, zamanın dışında bilinmez bir noktada kendime acıyarak bakıyordum sanki. Buz gibi bir soğukluk içime yayılmıştı ama öfkem... Öfkem bir kenarda dağlanıyordu.

Döner kapıdan geçerek soğuk rüzgârın kesici gücüne bıraktım bedenimi. Vale arabayı bıraktığı yere getirmişti, adımlarım hızlıca oraya yöneldi ve arka kapıyı açmak istediğimde avuç içini kapıya yaslayarak buna engel oldu.

"Öne geç."

İtiraz etmedim. Sesimi bile çıkarmadım, fırtına öncesi derin bir sessizlik yayılıp alabora ederek felaket bırakırdı. Yaşanılacakları öngörebiliyordum. Hislerimin yoğunluğu kalbime kambur yapmıştı. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Şimdi... Şimdi fotoğrafımız çekiliyor muydu? Ve Boris Karalav bunu biliyor muydu? Haberi var mıydı? O bunu bile isteye mi planlamıştı?

Dudaklarımı sıktım ve ağlama isteğimi yuttum tekrar. Omuzlarıma paltoyu örtmek istediğinde elini itekledim sertçe. Sakin kalmaya çalışarak ön yolcu koltuğuna yerleştim, kapıyı ardımdan kapattım ve dondurucu soğukta tir tir titrerken gözlerimi yumdum. Vale klimayı da çalıştırmış olmalıydı ama yeterince ısınmamıştı içerisi. Ne benim buz tutan ellerim ne de onun kalbi ısınmıştı. Vicdanı yoktu. Beni kandırmıştı işte. Ciğerlerime bir nefes daha çektim, o bile olması gereken yere ulaşmadı. Göğsümün ortasına kilitlenip kalmıştı.

Kapı açıldı ve kapandı. Sesleri takip ettim ama gözlerimi aralayıp ona bir an olsun bakmadım. Dizlerimin üzerine bıraktığı paltoyu hissettim, soğukla baş edemesem de parmak ucumla bile dokunmak istemedim. Motoru güçlü bir sesle çalıştırdığını ve sert bir manevrayla yola çıktığımızı hissettim.

"Konuşmak gibi bir planın var mı yoksa geri dönüp o orospu çocuğunu gebertmemi mi istersin?"

İç içe dolanan kirpiklerimi açtım, başım camdan tarafa dönmüştü; karanlığın koyu bulutlarla bastırdığı şehir görüş açımdaydı. Hiç bilmediğim bir yerdeydim. Babamın gözünde de yalancının tekiydim. Onu kandırdığımı düşünüyor muydu? Düşünürdü. Düşündüğünü biliyordum. Bunu bilmek beni içten içe öldürüyordu.

"Babamı ne zaman arayacağım?" diye sordum, ağlamamak için kendimi kontrol etmek zorundaydım.

"Önce ne olduğunu anlat," dedi sert bir sesle. "Bana bak ve ne sikim olduğunu söyle!"

"Bir şey olmadı." Kuru sesim bomboştu. "Şimdi arayabilir miyim babamı?"

"Demek arayamadın." Histerik bir sesle güldü. "O yılışık heriften telefonunu istemene rağmen büyük talihsizlik olmuş."

İstememiştim ama reddetmedim. İstediği her şeyi düşünmekte serbestti.

Gaza asıldı güçlü bir şekilde. Gözlerim dosdoğru ibreye kaydı, her saniye ileri atılıyordu. Kemerim bile takılı değildi, ölecektim belki de bu geri zekâlı adam yüzünden.

"Haberleri gördün mü?" diye sordum sakin bir şekilde başımı ilk kez olduğu yöne çevirerek.

Şehrin içindeki ışıklar değdikçe bir aydınlanıp bir karanlığa gömülen profilinin değişimini izledim. Anlık bir şaşkınlıkla seçebilmiştim. Bir anlıktı. Çatık kaşları, ifadesiz gözleri üzerime çevrildi ve gözlerime sıkıca bağlandı.

"Sana bundan mı bahsetti?"

Kalp atışlarım olduğu yerde buz kesti.

"Biliyor muydun?"

"Aksa..."

"Biliyordun." Dişlerimi sıktım ölümcül bir ifadeyle. Ellerimi amansız bir titreme almıştı. "Sen... Biliyordun. Bu gece beni bile bile getirdin buraya! Biliyordun! Beni babama ihanet etmişim gibi gösterdiniz! Babam..." Üst dudağımı dişlerimle ezerken gözlerimin önü buğulandı ve başımı önüme düşürdüm. "Kahretsin!"

Ani bir hızla kirpiklerime tutunan yaşlar yanaklarıma inmeye başladığında kulaklarımdan içeri uğultular üşüştü, avuçlarımı yüzüme kapatarak hıçkırdım. Arabanın hızı yavaşladı ama durmadı.

"Aksa... Bana bak," dediğini duydum ne yapacağını bilemez bir sesle. "Öyle bir şey değil."

Başımı iki yana sallarken yaşlar daha da şiddetlendi. Kalbimdeki kriz göğsüme anıların bıraktığı izlere sıçradı. "Yalancı!"

"Düşündüğün gibi değil," derken garip bir gerginlikle doluydu sesi. İç çekerek canım yanarcasına ağlıyordum. "Sikeyim! Yemin ederim değil."

Arabayı ani bir şekilde yolun kenarına çekti. Bir elini suratımı kapatan ellerimin üstüne yasladığında, "Dokunma bana!" diye bağırdım ona bakarak, çenem titriyordu. "Senin aksine benim kalbim var! Var! Tamam mı? Taştan değil! İnciniyor!" Kesik bir nefes almaya çalıştım, yapamadım. Aralık dudaklarına, kırpmadığı gözlerine baktım. "Kırılıyor."

"Beni dinle," dedi sert bir tonla, gözlerimi yumarak çenemi sıktım ve yüzümü yakarak gözlerimden sürüklenen yaşlarla önüme döndüm. Bir an

Ninova

tahammülüm o kadar kalmamıştı ki dayanamayıp kapıyı açarak bedenimi dışarı attım.

Kapıyı sertçe arkamdan kapatarak birkaç adım ilerledim. Tenimi kesen rüzgârın, üzerime kapaklanan gecenin de hiçbir önemi yoktu. Boris Karalav kalbimin incinen yüzüydü. İçten içe çürüyen ve hiç doğrulmayan bir yaraydı.

Bir adım daha atınca topuklular yüzünden dengemi yitirecek gibi olsam da son anda sırtımı dikleştirdim ve öfkeyle ayaklarımdan çıkardım topukluları. Ayakkabıları ellerime aldım ve kollarımı dirsekten kırarak kulaklarıma bastırıp ağlamayı sürdürdüm. "Şu hâlime bak," diye fısıldadım boğulurcasına. Dökülen yaşları silen, rüzgârın tokatlarıydı. "Babam için dayandım, şu hâle bak..."

"Aksa, bin şu arabaya," diyen sert sesi gecenin içerisine karışarak uzaklaştı. "Delirdin mi sen?"

Adım seslerini duyduğumda içimde kabaran hiddetle ona doğru döndüm, bir anda yakınlığından dolayı elim savruldu ve sol elimdeki ayakkabının topuğu yanağına çarparak geçti. Kısacık bir an duraksayarak ona bakakaldım, parmak uçları kirli sakalla kaplı yanağına giderken parmağına bulaşan koyuluğu karanlığa rağmen belli belirsiz seçebildim. Kan sızıyordu.

Birkaç adım geri gittim ve alt dudağım titrerken elimdeki topuklular yeri boyladı çok geçmeden. Üzerinde sadece siyah gömleği duruyordu. Sürüklenip giden sanki yol ve ışık hızıyla yarışan süratli arabalardı.

"Beni rahat bırak," diye fısıldadım sessizce, elini yanına indirdiğinde yanağına bakmadım. Gözlerinin en içinden bir an bile çekmedim buzdan mavilerimi. "Senin yüzünden oldu her şey. Seninle tanıştığım için. Babamdan oldum ya ben!"

"Arabaya bin," dedi üzerime yaklaşarak, soğuk bir öfke oturmuştu çatık kaşları altında alev alan ateşten gözlerine. "Hiç yeri değil, Aksa. Yarı çıplaksın, farkında mısın sen bunun? Soğuktan gebereceksin."

"Soğuktan ölmek istiyorum ben! Buna da mı karışacaksın?"

"Hava buz gibi, geri zekâlı! Bin şu arabaya!" diye soludu o da yüzüme karşı, yanaklarıma düşen her yaşı rüzgâr kupkuru kesiyordu. Bir adım yaklaştı. "Eve gidelim, ağzıma sıç! Tamam mı? Ama şimdi sadece arabaya bin."

Kalbim yanıyordu. Havanın soğukluğu da sözleri de etki etmiyordu sanki. Bunun ne demek olduğu hakkında bir fikri var mıydı? Onun hakkında... Bir şey vardı ve içimde camı çerçeveyi indiriyordu. Tanımını yapamıyordum. Hissediyordum ama aklıma getirmiyordum, atamıyordum ve kabul de edemiyordum. Bir illeti gururuma bile yediremiyordum.

"Ben... Gece babamı arayacağım diye hayal kurdum tüm gün. Tüm gün bunu yaptım sadece."

"Arayacaksın zaten," dedi sert bir nefes vererek, kaşları son derece çatıktı. "Çıldırtma beni."

"Bu mu sorun? Babamı ararım, biter, çözülür! Bu kadar mı her şey senin için?" Ona bir adım yaklaştım, gözyaşlarım şiddetleniyordu. "Bu gece babamı tüm ülkeye rezil ederken benim düştüğüm konumun hiç mi önemi yoktu gözünde?" Göğsünden itekledim sertçe, geriye sendeledi. "Bu kadar mı nefret ediyorsun babamdan? Ya benden?" Nefeslendim ağırca. "Bu kadar mı? Üzme dedim sana... Beni üzmemek çok mu zor? Çok mu önemsizim ben?"

Bileklerimden yakaladı ellerimi. Beni kendine doğru çekti. Bakışlarındaki ateşler yüzüne devriliyordu. "Önemsiz olduğunu söylemedim sana."

Silkeleyerek bileklerimi ondan kurtardım. "Söyleseydin keşke!" diye bağırdım, boğazım çatlıyordu. "Söyleseydin ama hissettirmeseydin!"

Başımı şiddetle iki yana sallarken gözlerimden yaşlar pervasızca süzülüyordu. Göğsümden dökülen sık soluklar havaya karışırken elimin tersini yanağıma çıkararak yaşları sildim; bir anda, saliselik bir zaman diliminde donuk tenime sürtünen ince ipi hissettim. *Kırmızı düğüm.*

Kafamın içi yıkımlarla dolarken başımı kaldırdım ve avucumu sertçe göğsüne çarptım. "Kısasa kısas," dedim aklıma hiçbir şey getirmeden, avuç içimi tekrar bedenine çarptım. "Çakmağını ver."

Yüzünden kan çekildi ve gözlerindeki tüm ışıklar soldu. Anında anlamıştı. Biliyordum.

"Çakmağını ver bana!" diye bağırdım bir kez daha göğsünden itekleyerek bir adım kadar sendelemesini sağladığımda. "Ver!"

"Ne yapacaksın?" diye sordu bile bile.

Birkaç damla yaş daha kirpiklerimin arasını terk ederek çenemde birikti. "Canını yakacağım."

Bilekliği.

"Yapamazsın."

"Öyle bir yaparım ki..." Başımı eğdim ve delirmişçesine elimi ceplerine uzattım. "Çıkar şunu!"

"Aksa!"

"Çıkar!" diye bağırdım, ayaklarımın altı kesik kesikti artık.

Bilekliğin takılı olduğu elim sol cebinden içeri sızdığında omuzlarıma sarılmış, beni uzaklaştırmaya çalışıyordu. Parmak uçlarım metale değdiğinde ağır bir hıçkırık kaçtı dudaklarımın arasından, çakmağı avucuma çekerken bir bıçak gibi kalbimin ortasına saplanan ağrıyı görmezden geldim. Bir adım geri giderek bileğime sarılı bilekliği titrek dokunuşlarla çekip aldım ve gözyaşlarım artarken başparmağımı çakmağın kapağına getirdim.

Birkaç saniye sonra *kül* olacak düğüme baktım.

Aynı saniye, bir anda boynum ile çenem arasındaki boşluğa sertçe sarılan avuçlarını ve ardından dudaklarımın üzerine güçlü bir baskıyla kapanan dudaklarını hissettim.

Ruhumdan dışarı çıktım; aramızdaki nokta kadar mesafeye, göğsümde alev alan kalbime baktım.

Bir Gece Önce

"Hâlâ uyanmadı mı?"

"Hayır."

Boris sıkıntılı bir nefes aldığı sırada küçük bir açıyla sırtını eğdi ve komodinin üzerine bıraktığı ateşölçeri eline aldı. Gölgesi bir dağ gibi genç kızın uyuyan bedenine doğru devrildi. Tek ışık kaynağı baş ucunda yanan lambaydı. Bir de eğer dâhil edecek olursa *Gün* buradaydı. Düşmeyen ateşi ve gözlerini bir türlü açmadığı hâliyle.

"Ateşi?"

Boris ateşölçer tabancayı genç kızın soluk benizli teninden uzaklaştırdı ve dijital ekrana ateşten bakışlarını değdirdi bir anlığına. "38.8."

"Söylediğim her şeyi yaptın mı?"

"Eksiksiz."

"Ne kadar süredir böyle?"

"Son beş saattir," dedi düz bir sesle. "Aralıklarla."

"Aramasam haberim olmayacak. Ulan..."

"Ben hallediyorum, sizi arayacak bir şey yok."

"Hallet tabii, hallet." Hattın diğer ucundaki tok ses ışınlanmayı bulsa burunlarının dibinde biteceğinin garantisini veriyordu. Birkaç adım sesi yayıldı *Bluetooth* kulaklıktan. "Amına koyduğumun çocuklarının soyunu sopunu sikmezsem..."

"Yarım saate düşer." Boris ateşölçeri aldığı yere geri bıraktı ve çatık kaşları altından uzun uzun süzdü genç kızın yüzünü. "Düşmezse son çare ılık duş."

"Höst ulan!" diye soludu anında *Sergen Alatan* sertçe, oturduğu yerden zıplamış olduğunu ve kaşlarını huysuzca çattığını az çok tahmin edebiliyordu genç adam. "O kadar da değil."

"O kadar," dedi Boris Karalav dümdüz bir sesle. Neredeyse tamamen karanlık odanın içerisinde bir adım atarak yatağın baş ucuna yakın bir kısma dikkatle yerleşti. Bir bacağını içeri çekerek rahat bir pozisyon almıştı. Yatak, ağırlığı altında ezilerek dengeyi bozduğunda genç kızın bir anlığına kıpırdamasına neden oldu, yine de uyanmamıştı. Bir elinin altında hâlâ ona ait üstü tutuyordu ve teninin açık kısımlarında bir dakika önce yerleştirdiği ıslak bezler ilk dikkat çeken şeydi. Sırtını yavaşça geriye verdi ve sert kaslarını

arkasına yasladı. "Sizi sadece bilgilendiriyorum, onun için ne gerektiğini düşünmek artık benim meselem."

"Rusya en fazla beş saat uzakta, farkında mısın lan bunun?" Tehditkâr ifadesi, sesindeki gerginliği gizleyemedi, aslında gözlerinin içinde ateşler dalgalanıyordu. Sıktığı dişlerinin arasından sert ve gergin bir nefes bırakmıştı. Net algılanan şey ise endişesiydi. "Sen konuştukça bir havasını alasım geliyor."

Boris başını iki yana salladı. Sergen Alatan anlaşmalarına onay vermiş olsa da hâlâ genç adamın, kızının yanındaki varlığını kabul edebilmiş değildi. Umursamadı.

"Hava soğuk, komiserim." Alaycı bir ifade birikti göz bebeklerine. "Gelecek olursanız kalın giyinin."

"*Komiserim* değil, it herif! *Müdürüm* diyeceksin." Homurdanıyordu sertleşen nefesleri arasında. "Sinirlendirme beni gece gece. Gelirim, ruhun duymaz."

"Konu Aksa olduğundan mantıklı seçimler yapamadığınız aşikâr," dedi Boris. "Bir yenisini daha eklersiniz."

Güçlü bir hâkimiyet yayan sesi ile homurdandı Sergen Alatan. "Benim kızımı Rusya'ya götürmek istemen çok mantıklıymış gibi konuşma lan sakın."

"Mantıklı," diye diretti, kulaklığın ucunda konuşan adama odaklandı. "Olması gerektiği gibi yanımda, eksik yok. Her şey tamam."

Sergen'i bir başka sinirlendiriyordu bu sözleri. Haklı olduğunu bilmek ise bambaşka... "Laf yetiştirme bana, laf yetiştirip getirtme beni oraya! Hâlâ Rusya diyor, Rusya'ymış!"

"Sonuç olarak burada," diye karşılık verdi Boris silik bir kıvrım dudaklarının üzerinde gölgelenirken. "Hiçbir şey değişmedi."

"Bir daha benden izinsiz tek bir şeye bile kalkışmayacaksın," dedi ciddi tavrıyla Sergen Alatan, sözlerine karşı öfkesi tarafından esir düşüyordu. Bartol Karalav'ın oğlu olarak daha özel bir şekilde bozuyordu sinirlerini. "Sana *Rusya işini ertele,* dedim. *Kızımın yanında kalacaksın,* dedim. Daha ilk andan o orospu evlatlarına bırakıp gitmek ne demek, oğlum!" Sıkılı dişleri arasından soluklandı bir saniyeliğine. "İlk andan!" Yüz hatları kasıldı Sergen'in. Bir saniyelik sessizlik her yeri sararken karşılık vermesine müsaade etmeden devam etti: "Hesapsız iş yapmam ben, aslanım." Dudaklarına yasladığı sigarasından güçlü bir nefes çekerek kahverengi gözlerini çalışma masasının üzerine serdiği belgelere dikti. Sesi daha sakindi. "Sana yardım edeceğim diye götüm çıktı tüm gece. Plansız işlerle gelme bana, anladın mı beni?"

Dudaklarını ıslatarak genç kızın duru yüzüne düşen birkaç saç teline baktı. Yatağın tam ortasında yatıyordu ve kurumuş, dolgun dudakları ufacık aralanmış; sığ nefesler biriktiriyordu ciğerlerinin içerisine. Teninden yükselen ateşin ısısını hissediyordu genç adam, boynunun yukarısına doğru tırmanan

hafif kızarıklık da gözlerinin önündeydi; arada bir de belirsiz mırıltılar bırakıp sayıklıyordu.

Bir an oldukça narin geldi gözüne. Açıkta kalan tenine işlenen, anlamı *ölüm* olan mührü taşırken ona değecek herhangi bir kötülüğe karşı siper olmak isteyeceği kadar kırılgan görünüyordu. *Bir zamanlar* annesi de böyleydi. *Ve yine bir zamanlar* annesine karşı da hep böyleydi.

Burnunun ucuna ağır ağır kül kokusu çarpar gibi olduğunda gri bir dumanın isi geçti zihninden. Yalnızca bu anlarda, içinde sıfıra vuran bir noktada sönmeden yanan o ateşin varlığını yakıcı bir şekilde hissediyordu. Bir kalp taşıdığını, öfke bambaşka bir krizin eşiğine dayandığı anlarda ansızın hatırlıyordu. Çoğu kâbustu. Babasının oğluymuş gibi uyandırılıp annesinin oğlu olduğunu unutmak istemediği bir dünyaya bakıyordu. O nadir anların birindeydi işte yine.

Boris biliyordu. İlk andan beri biliyordu. Siktiğimin yeri ona hiç iyi gelmemişti. Uçaktan indiği andan itibaren boğucu bir kasvete boyanmıştı içi. Bombokluğun sınırındaydı. Öfkesi damarlarının arasında akan kandı ve rengini aldığı ölüm gibi simsiyahtı.

"Burada olmam, günler öncesinden planlandı," dedi Boris, sesinde tek bir renk bile seçilmiyordu. Bomboştu. Göğsünü kaplayan kül, tüm renkleri çalıp en iyi bildiği şeyi bırakmıştı; *boşluk*. Derin, sessiz bir nefesle doldurdu ciğerlerini. "Size söyledim. Benim kaybedecek vaktim yok. Ertelemek için nedenim de yok. Aksa mı sorun? Yanımda. Onu almadan gelmezdim." Kaşları çatılmıştı. "Eğer baba olan yanınızı saf dışı bırakamayacaksanız geri döndüğümüzde kızınızı size teslim eder, bildiğimi okur ve işimi bitiririm." Kemikli çehresi belirgince ön plana çıkmıştı. "Çünkü benim başladığım noktaya dönmeye hiç niyetim yok."

Boris'in tavrı net ve kendinden emindi. Hiç tereddüt etmiyordu. Kızı ile otel odasında, bir kapı ötede beliren bu adamı gördüğü ilk andan itibaren de hiç etmemişti. İstediği gibi emniyete gitmiş ve Sergen Alatan'ın karşısına geçip teklifini sunmuştu. Israrcı değildi, çıkarlarını konuşurken tamamen gerçekçiydi.

"Piramit'i içeriden biri olmadan çökertmek neredeyse imkânsız." Bir an olsun gözlerini kırpmıyordu. Korkusuzdu ve ilk kez karşısına çıktığı adamın öldürecekmiş gibi bakan gözlerinden cesaret alıyordu. Ölüm insana bir karış mesafeden gözlerini diktiğinde tereddütler eziliyordu. *"Siz bana istediğimi verin, ben de size ihtiyacınız olan her şeyi."* Buz soğuğu gözleri tereddüt taşımıyordu. *"Kızınızın yaşaması ve örgütü bitirmek için gerekli olan bilgileri."*

Boris Karalav'ın umurunda olan tek şey kendi istekleriydi.

Sergen Alatan'ın karanlık bakışlarında çakan şimşeklerin gürültüsü hâlâ hafızasındaydı. O gün kabul etmemişti. Bir süre sonra ise işler tam da tahmin

ettiği gibi tersine dönmüştü. Bu yüzden Aksa'yı onun bildiğinden daha fazla kez kurtardığını ise kimse bilmiyordu, örgütün rütbelilere karşı söz hakkı tanıyan altın zarların asıl meselesi de buydu. Belirli bir süreyle karar verme yetkisi... Baştaki, saklı kalan ve çoğunun yüzünü bile görmediği o adamlar sonucu değiştirme hakkı tanımıyordu hiçbir zar sahibine; her şeye rağmen örgütün içinde dört bir yana talimat veren insanların önünü kesecek bambaşka bir planı devreye sokmak için elindeki tüm fırsatları kullanabilirdi Boris Karalav. Öyle de yapmıştı.

Bakışları bir saniye içerisinde zamanın yavaşladığı anlarda uyuyan kıza dokundu.

Gün Aksa Alatan, ölmeyi hak etmeyecek kadar masumdu. *Tıpkı annesi gibi.*

Aksa'nın kaçırılmak istendiği gece, evinde uykuya daldığı sırada aramıştı onu Sergen Alatan. Düşmanının oğlunu mu? *Siktir oradan!* Saldırı yaşanmadan hemen önceye denk geliyordu vakit. Yanında olduğunu tahmin ettiğini biliyordu. Öfkeden ve korkudan kafayı yemek üzere olduğunu da öyle.

"Gün orada mı?" diye sormuştu telefonu açar açmaz tek nefeste. *"Cevap ver lan! Kızım yanında mı?"*

Boris o an afalladığını hissetmişti. *"Yanımda. İnanın bana, ne olduğunu bilmi-"*

"Kabul ediyorum," demişti sözünü tek çırpıda keserek, duyması gerekeni duymuş gibiydi ve rahatlamayla bıraktığı nefesi hemen cümlelerinin arkasından gelmişti. *"Planın üzerinde duracağız. Neyse karşılığı kabul. Anladın mı? Kızımın yaşaması karşılığında... Kabul."*

Çaresiz bir babaydı, o gece telefonun bir ucunda emniyet müdürü kılıfından sıyrılan bir adam vardı ve yaşananları harfi harfine isterken sesi anlık bir titremeye kapılmıştı. Denize düştüğünü öğrendiği an ise dalgaları köpüren ve herkesi boğmak için hazır olan derin suların sahibi artık oydu.

Bir babanın nasıl olması gerektiğini bildiği söylenemezdi. Belki... Sergen Alatan gibiydi. Ama bir baba nasıl olamazdı, biliyordu. Kesinlikle Bartol Karalav gibi.

"Tepemin tasını attırma benim! Karşında kim olduğunu, kiminle konuştuğunu unutuyor musun lan!"

"Karşımda başarılarıyla tanınan Sergen Alatan'ı görmediğim sürece unutmayı tercih ederim," diye böldü lafını Boris, parmak uçları saç tutamları arasına yol aldı. "Baba olan tarafınız pek işime yaramaz çünkü."

Sergen Alatan damarını sızlatan sinirini dizginlemek için keskin bir çaba veriyordu. O bir profesyoneldi ve öyle davranmalıydı. Kızını düşünmek ise bir süredir bunu zedeliyordu.

"Baba olan tarafımı görüyor olsaydın kızım kesinlikle benim yanımda olurdu. Bilmem anlatabildim mi?"

"Benim yanımda çünkü bu işin sonunda hem kızınızı hem de saygınlığınızı istiyorsunuz. Tüm bunları konuştuk," dedi Boris ruhsuz bir sesle. "Hiçbir şey karşılıksız değil elbette." Başını aşağı yukarı ağır ağır salladı. "Yine de savaşını verdiğimiz şeyi kazanmak için benden beklentiniz olduğu gibi benim de sizden olacak."

Sergen Alatan çenesini sıktı. "Açık açık konuş."

"Güven," dedi. "Aksa'yı istediğiniz gibi koruyacağıma, yanında olacağıma..." Boris yalan söylemezdi. *Bir an bile.* Loş aydınlık altında parıldayan ateşten göz bebekleri genç kızın pürüzsüz tenine çevrildi, yüzünü inceledi dikkatle. "Eğer ona zarar gelecek olursa önce beni bulacağına... Her birine karşı kuşkusuz güven. Tereddüt etmeden. Benim yanımda olduğu süre boyunca onu düşünmeniz gerekmediğini bileceğiniz kadar güven."

Bir dizi nutuk çekmişti tüm hayatı boyunca kan bağının bile güven getirmeyeceği konusunda. Sergen Alatan için ince ve keskin bir ipin üzerinde yalın ayak yürümekten farksızdı ve bir başkasının güvenine ihanet bir seçenek olmadığı müddetçe inanmak ahmaklık olurdu. Hiç güvenmemek en mantıklısıydı.

"*Güveniyor musun ona?*" diye sormuştu kızına.

"*Bazen...*"

"*Bazen, net bir cevap değil.*"

"*Bu önemli mi?*" Çatıktı kaşları. "*Tam olarak tanımadığım bir adam için net bir cümle kuramam ama yanındayken güvende hissediyor muyum?*" Sessizlik bile vereceği yanıt için körleşmişti. "*Evet.*"

Boris'in ne istediğini anlamayacak bir adam değildi. Operasyona odaklanıp ona bir an önce istediğini vermesi için harekete geçmesi... Gerçekleri ve sebep olanları istiyordu. Annesi Larisa Pavelic, yanarak ölen bir insandan daha fazlasıydı.

"Ben kimseye tam anlamıyla güvenmem, Karalav," dedi Sergen Alatan soğuk bir şekilde. "Kızım sana güvendiği için güvendiğimi varsayalım."

Boris kısacık bir anlığına, belki de bir saliseliğine duraksadı. Kaşlarına sarılan çatıklık silinmemişti. "Bana güveniyordu," dedi. "Önceden."

"Gerçeği bilseydi daha fazla güvenirdi. Şu an ne olduğu önemli değil."

"Değil..." Bakışlarını çekerek açık kahverengi gözlerini ileri, karartılı pencerenin ötesine sabitledi. Yorgundu. "Ne zamana kadar?"

"Ne, ne zamana kadar?"

"Tüm bunların sebebini bilmeli. Kaçırıldığını sanırken çok zor..."

"Ne zaman öğreneceğini mi soruyorsun?" Sergen dilini damağına vurarak cıkladı. "Şu an bilmesine gerek yok, gittiği yere kadar böyle devam etmeli. Daha yeni başladık."

"*Yebanaya chush*',[37]" diye kısık sesle homurdandı Boris dişlerini sıkarak.

Sırtını yatak başlığından ayırdı aynı saniye, dirseklerini dizlerine yaslayarak avuç içini saçları üzerinden sürükledi ve ensesine götürdü, birkaç kez sıvazladıktan sonra sertçe nefeslendi. Bir an gözleri yanında uzanan genç kıza çarpmıştı. Duraksadı. "Her fırsatta kaçmaya çalışacak."

"Bildiği takdirde her şeyi batırma olasılığı var. Kaçmaya çalışsın, şüpheleri üstümüze çekmeyecek bir gerçeklik. Bu kararı tek başıma da alamam, operasyona üst düzey yetkililer de müdâhil."

"Bir süre sonra öğrenmeli," dedi Boris yine de. "En azından işleri kolaylaştırır."

Gözleri Aksa'nın üzerindeydi. Işığın bir kısmı sol profili üzerinden devrilip karanlığa gömüyordu çehresini. Pürüzsüz teni cam gibi parlaktı, kirpikleri uzun ve kıvrıktı, meraklı burnu suratının ortasında şirin sayılırdı. Gözleri sus çizgisine kadar kaydı, izledi ve inceledi. İnkâr edilemeyecek bir güzelliği vardı. Daha güzel kadınlar görmüştü elbette ama böylesini gördüğünü hiç sanmıyordu. Aslında tüm mesele her zaman gözlerindeydi. İlginçti.

Sergen Alatan, kasları gerilerek çalışma masasının ucuna fırlatırcasına attığı sigara paketine doğru uzandı. "Sana çok çektirdi mi?"

"Ağzıma sıçtı."

Güldü Sergen. "İki adam vurmuş."

"*Da*," diye yanıtladı Karalav. "Konu kendini korumak olduğunda pes etmeyen bir tarafı var."

"Sen nasıl arada kaynamadın?"

"Elindeki silahı aldım."

"Hım..." diye mırıldandı Sergen Alatan, başını iki yana sallamıştı sonrasında. "Eğer isteseydi seni vururdu. Tetiği iki kez ateşlemiş, üçüncüsü için tereddüt etmeyecek kadar cesur."

"Tüm mesele etrafında tanıdık birinin olmasıyla alakalı, alıştığı düzenden cesaret alıyor. Bana öfkeli de olsa bilinçsizce yapıyor bunu," diye tahmin yürüttü Boris. "Aslı'yı görmek istedi, nedeni buydu. O yanında olsaydı işler daha farklı olurdu."

Sergen dikkatle dinliyordu genç adamı. Haksız olduğunu söyleyemezdi. Destek aldığı güç, daha düne kadar kendisiydi. Varlığına bağımlı bir kız çocuğu yetiştirmişti ve her ne kadar doğru olmadığına inansa da onu hiçbir

[37] (Rusça) Siktiğimin saçmalığı.

koşulda terk etmeyecek tek kişinin kızı olduğunu bildiğinden pişman hissetmekten çok uzaktı.

"Alışkanlık sadece," dedi nefesinin arasında kısık bir sesle. "Tek başına nasıl ayakta durması gerektiğini öğrenecek."

"Beni öldürmek konusunda hâlâ kararlı," diye mırıldandı alaycı bir şekilde. Bir saat kadar önce aralık bıraktığı perdeler sayesinde camın ardında yeri beyaza bürüyen iri kar tanelerini seyredebiliyordu. "Rusya'da olduğumuzu anladığı an canıma okuyacak."

"Götünü kolla lan sen de." Kısa, derin bir sessizlik yaşandı. "Ona ekstra dikkat etmen gerektiğini söylememe gerek bile yok. Kızımı tanıyorum. Rusya'daymış ya da başka bir yerdeymiş, umurunda bile olmaz onun. Kaçmak istiyorsa bir yolunu bulmaya çalışır," dedi. "Anlamışsındır."

Kollarını bedeninin önünde toparladı ve başını geriye doğru vererek genç kıza baktı. "Biliyorum." *Biliyordu. Her seferinde. İlk andan bu yana.* "Bunu tercih eden benim."

Bir kez daha çakmağın metalik sesi ateşlendi. "Onun yanında olacaksın."

"Siz de benim arkamda."

Otobanda, boş yolun kenarına arabaları çektikleri gece, fitili ateşleyen ilk hamleydi. Sergen Alatan, ona sunduğu teklifi haftalar sonra kabul etmişti. *Kızı için.*

Sergen Alatan aldığı sert nefesin beraberinde omuzlarını dikleştirdi ve birkaç saniye bekledi. Beklediği neydi, bilmeden; öylece rüzgârın uğultusunu, zihninin içerisini ele geçiren kaosu ve attığı adımların yankısını dinledi. Çatık kaşlarının altında geceden daha koyu görünen gözleri ileride, aralarında mesafe bırakarak kenara çektiği arabanın kaportasına yaslanmış bir şekilde onu bekleyen genç adamın üzerindeydi. Boris Karalav'ın.

Kapıyı kapattı. Bir seçim yapmıştı. İnandıkları uğruna yapabileceğinin en iyisi... Adımları habersiz bir komut almış gibi harekete geçtiğinde kalp atışlarının ağırlaştığını hissetti. Geri dönüşü olmayacaktı. Biliyordu. Elinden başka ne gelirdi zaten? Her yolu denemişti. Her birini. Geri adım atmak dışında her şeyi.

Ağır adımları mesafelerini azaltarak tam karşısına Boris Karalav'ı getirdiğinde parmaklarını avuçlarının içine gerginlikle gömdü. Yıllar mı ondan bir şeyler götürmüştü yoksa yıllarını götüren seçimler mi yapmıştı, bunu düşünürken buldu kendini. İyi bir polis olmayı hep istemişti. Hayranlık dolu bakışları, yaptığının en iyisi olmayı ve ulaşılmaz sandığı her şeye sahip olabilmeyi... Hırs ya da istek. Ne fark ederdi? Her birine sahipti ama bir yerlerde, yaptığı yanlış seçimlerin yıllarını götürdüğünü hissediyordu. Biliyordu. Çünkü insan kendisinden çalınanı bilirdi. Bu ya geçmişti ya da gelecekti.

Son derece çatık kaşları tek bir an olsun gevşememişken sırtını yaslandığı yerden ayırarak gözlerinin içerisine bakan soğuk bakışlara, çehresini sarmalayan

ciddiyete ve sarsılmaz ifadesine baktı uzun uzun. Ona baktığı her seferde babası olacak o adi piçi görüyordu. Turgut Karalav. Namıdiğer Bartol. "Yine bir seçim," dedi zihninin gerilerinden bir ses. "Yine bir Karalav."

"Yine geldik mi karşı karşıya..." diye sert bir nefes verdi Sergen, kızının bakışlarının onlardan tarafa dönük olduğuna adı kadar emindi. Küçükken de şimdi de değişmeyen hatta gün geçtikçe katlanan yegâne şeydi bu. Başını belaya sokmasına neden olan, uslandırmak yerine daha büyüklerini çağırdığı türden bir meraktı.

"Yan yana olabilmek için," dedi Boris altını çizerek. "Son kez karşı karşıya."

Sergen histerik bir gülüşle alt dudağını ıslattı usulca. "Gerçekten öyle galiba," dedi.

"Kabul ediyorsunuz," dedi Boris, ciddiyetini ölçmek istercesine bakıyordu. "Her şeyi?"

"Daha ayrıntılı konuşacağız, yarın yanımıza uğra," dedi Sergen dümdüz. "İstihbaratla birlikte hareket edeceğimizi biliyorsun, ne sen tek başınasın artık ne de ben."

"Onlara istediklerimi söylemişsinizdir umarım, yok-"

"Başlama yine," dedi Sergen homurtuyla. "Bu işin sonunda elebaşları elimizde, kızım da yanımda olacak. Kılıçhan'ı elimize geçirdiğimizde senin istediğini de yapmış olacağız. Bunu zaten biliyorsun, harfi harfine ilettim. Ben görev adamıyım, koçum. Aklından çıkarma bunu. Eksik hareket etmem."

"Her şey bittiğinde onu son kez gören ben olacağım," dedi Boris. "Sonrası beni ilgilendirmez."

"Tamam dedik ya... Allah Allah!"

"Güzel," dedi Boris, bakışları kısa bir an karşısında duran adamın omzunun üstünden arabaya ve arabada olduğunu bildiği genç kızın silüetine takıldı. Oradaydı. Birkaç güne de yanında olacaktı. Ona tahammül edebilir miydi? Emin değildi.

Sergen kaşlarını daha çok çatıp gözlerinin odağını üzerine çekmek için bir adım yana kaydı ve görüş alanına daha çok girdi.

"Güzeldir," dedi siniri sesine gerginlik içinde vurduğunda. Göz göze kaldılar. "Gün'ün haberi olmayacak."

Boris duruşunu daha da dikleştirdi. Kaşları biçimli bir şekilde çatılmıştı. "Haberi olmayacak mı?"

"Bir süre," dedi Sergen. "O adamların gözü açıktır. Seni içlerine daha almamışlarken Gün'ün verecegi en ufak fire sen daha başlamadan ayağını kaydırır. Üstüne şüphe çekemeyiz. Kaçırıldığını sandığı sürece istediğimiz gibi tepki verir. Eğer planı bilirse bir noktada bunu belli etme riski var. Bunu da göze alamayız. Anladın mı beni? Gidebildiği yere kadar götürelim."

İşin aslı, içinde sinirlerini tetikleyen o kuşkunun da bu şekilde güvence altına alınmasıydı. Kızının, Turgut'un oğlu ile aynı yolu yürüdüğünü bildiğinde ve aynı evin içerisine bunu bile bile girdiklerinde gerçekleşmesinden ödünün koptuğu o senaryoları bastıran önemli bir engeldi. Yetiştirdiği kız çocuğunu tanıyordu, onu kaçıran adamla sınırını koruyabilirdi. Buna emindi işte.

"Bunu öğrendiğinde hayal kırıklığına uğrayacak," dedi Boris hatırlatır gibi. "Kabul ediyorsunuz yani?"

Sergen bu gecenin üzerine bıraktığı ağırlığın altında kaldığını hissetti bir an. "Benim kızım beni anlar," dedi net bir sesle. "Hayatımdaki yerini bilir, sevgimden şüphe etmez. Bencillik etmeyeceğimi, onun için de şu ülke için de neleri göze alabileceğimi en iyi o bilir. O yüzden sen bunu düşünme."

Diğer türlü kızının ölümüne mi göz yumacaktı? Tek varlığıydı onun. Çıkmazdaydı artık, kurtulabilmek için kökünü kazımak ve bunu yaparken de güvende olacağı tek ihtimali seçmek zorundaydı. Eğer karşısında dikilen bu adam olmasaydı, gönlü razı olmazdı belki ama gözünün ne denli kara olduğunu görebiliyordu. Biliyordu.

"Fark etmez," dedi Boris, o an işlerin ne denli zor olacağı hakkında bir fikri yoktu. "Öyle olsun."

Yine de belli bir noktada olmayacağını biliyordu. Öyle olamazdı. Çünkü Gün Aksa Alatan'ı bu gece uzun uzadıya izlediğinde fark ettiği birkaç şey vardı. İlki, onun sonu annesininki gibi olmamalıydı. İkincisi ve gereksiz bir bilgi olarak zihninde yerini alan bir diğer şeyi düşündü, uyurken böylesine güzel gözüken bir kişi daha görmemişti.

"Şimdi... Senin bu Rusya işi..." dedi Sergen konuyu asıl noktaya taşıyarak. "İptal edeceksin. Kızımı o adamların eline bırakıp gidemezsin. İstemem, anlatabilmişimdir inşallah."

"İki gün önce haber vermiş olsaydınız belki," dedi Boris ödün vermeden. "Turnuvaya katılacağımı çoktan bildirdim, gitmeme gibi bir ihtimalim yok."

Dişlerini sıktı Sergen. O sırada yanlarından hızla geçen arabalar seslerini yutuyor gibi geldiğinden bir adım daha atmıştı üstüne.

"Ulan, Gün'ü kaçırdığın gecenin sabahında onu tek bırakamazsın. Kızım o adamların yanında olacaksa söyle... Başlamadan bitirelim."

"Aksa'yı yanıma alacağım," dedi Boris kaşlarını çatarak. "Onu bırakıp gitmem."

"Lan gerzek! Rusya'ya rızasıyla gidecek biri gibi mi duruyor benim kızım?" Kafasında kırmızı sirenler yanıyordu şimdi. "Bir de kaçırılmışken!"

"Ben onu ikna ederim, siz düşünmeyin bunu."

"Bok edersin!" dedi Sergen daha da sinirlendiğini hissederek, bu çocuğun kendine güvenine ayar oluyordu. "Laflara bak... İkna edecekmiş! Ben düşünmemeliymişim!" Çenesi keskinleşti. "Sen mi düşüneceksin? Benim kızımı benden iyi

mi bileceksin? Daha mı çok düşüneceksin? Hadi oradan! Yanında duracaksın, o kadar."

Boris sert bir nefes aldı. Gitmesi gerektiğini bu adama daha nasıl anlatabilirdi? Aksa'yı tek bırakmaya niyeti yoktu ama... "Ben gelene kadar Kutay yanında durur," dedi birden aklına gelen şeyle. "Sizin isteğinize uyan daha iyi bir seçenek yok."

"Ulusar mı?" Güldü Sergen sinirleri bozulmuş gibi. "Onun nesine güveneyim ben, oğlum?"

"Güvenceniz bensem Kutay'a kefilim." Ciddiydi. "Emin olun, birkaç gün idare edebilir."

Sergen gerginliği her hücresinde hissediyordu. Kafasının içerisinde yankı bulan sesleri susturmaya çalışıyordu artık bu noktada. Başarıyordu da. Ta ki gözlerinin önünde kızı belirene kadar.

Bu gece uğradığı saldırıyı düşündü. Verilen göz dağının farkındaydı. O adamın oğlunu istediğini de.

Kızını içine çektiği bataklığın bencilliği olup olmadığını sorguluyordu bir süredir. Kaç sonucu olacağını ve hangi sonuca razı geleceğini hesap etmişti. Günler boyunca. Ama bir adım geri atsa kızı kurtulurdu. O zaman kazandığı mertebenin hakkını veremediğini ispat ederdi işte kendine. Korkak mıydı? Kaçacak mıydı? Babasını bile elinden almışlardı. Almıştı. Şimdi... Onu elinden alan adamın oğluyla bir yolun başındaydı. Sıfır noktasıydı.

"Sen kızımın yanında ol," dedi Sergen. "Arkanda ben varım, benim bildiğim tek güvence bu."

Günler geçmişti o konuşmanın üzerinden ama her şey ikisinin de hafızasında yeterince netti.

Sen kızımın yanında ol, dediğinde arabada kızı, karşısında ise düşmanının oğlu duruyordu. *Arkanda ben varım.*

Sırtını kimseye yaslamazdı Boris. Tek bir kişiye bile güveni yoktu, bu adam da dâhil. Karşılıklı çıkarları, bir arada hareket etmelerini sağlasa da ona isteğini vermediği an kuşkusuz her şeyi bitirirdi. Onun kaybedecek kimsesi yoktu. Kendisine yapılacak yanlışa tahammülü de yoktu. Planı her hattıyla ölçüp tartacak vakti olmuştu zaten, engel olabilecek her olasılığı hesap etmiş ve sarpa sarma ihtimali olabilecek her koşulu aklından geçirerek önlemini çok önceden almıştı. Dâhil etmek istediği tek kişi ise Sergen Alatan olmuştu. Birçok sebep sayabilirdi bunun için. Ve *şimdilik...* Bu adam ile bir aradaydı. Yolları aynıydı.

Boris kafasını iki yana salladı ağırca. İki gecedir uykusuzdu, iyi hissetmiyordu ve bakıcısı olduğunu düşündüğü genç kıza sabırla yaklaşmak her saniye daha zorlaşıyordu. Ateşi ne durumdaydı? Beş dakika sonra tekrar bakmayı aklına not etti.

Ninova

"Öyle." Sigarasını küllüğe bastırdı Sergen Alatan, ezilen külün ucundaydı kahverengi bakışları. "Turnuva hakkında aldığın notlara baktım, yılda eşit aralıklarla dört kez düzenlendiğini yazmışsın. Sizin otelde olduğunuz gecenin üstünden çok geçmedi. Orada da onlardan birini kazandığını söyledin, şimdiki söylediğin gibiyse ilki ne iş?"

"Bartol Karalav'ın oğlu olarak beni tanımak istedikleri için," diye yanıtladı Boris, oturduğu yerden ayağa kalkarak. "Rakip olup olmadığımı test ediyorlar."

"Baban gibi olup olmadığını," dedi düzeltmek istercesine. Tek kaşını kaldırdı sorgularcasına, sesine de yansıması döküldü ifadesinin. "Sonuç? Öyle miymişsin?"

"Öyleyim." Pencere kenarına doğru dümdüz adımlarla yürüdü. Sesi kuru ve yorgundu. Saatlerini genç kızın başında ona bakarak öldürmüştü. Sabırsız bir adamdı ve yaşananlar sabrını fazlaca sınıyordu. "Piramit'te işler böyle yürür. Tepeye ulaşmak için Bartol Karalav'ın oğlu olarak içlerinde onay görmeliyim."

"Her neyse," diye tekdüze bir sesle konuştu Sergen. "Ne yapacağını biliyorsun."

Kollarını usulca göğsünün üzerinde birbirine doladı ve sağ omzunu pervaza yaslayarak pencere camından geriye dikti gözlerini. Kar yağışı, yoğunluğunu saatler öncesine oranla kaybetmişti.

"Biliyorum," dedi birkaç saniye ardından, bunu konuşmuşlardı. "Sonuçlarını da biliyorum."

"Güzel."

"Çok üzülecek," dedi o an Boris, sola doğru kırdığı boynunu hafifçe çevirdi ve gözlerini uyku hâlinden kopamayan genç kıza dikti. *Gün Aksa Alatan.* "Bunu göze alıyor musunuz?"

Gözlerini açacaktı ve uyandığı yer bile aynı kalmayacaktı. Tüm yanları ile karşı karşıya kalacaktı bu dünyanın. Canavarların, sayıkladığı kâbuslardan ibaret kalmadığını anlayacak ve zarar görmesine bir an bile müsaade etmeyecek olan yanı başındaki bu adamı sayısız kez düşman belleyecekti. *Önemli değil,* demişti Sergen Alatan. *Önemli değil.*

"Yaşaması pahasına," diye belirtti Sergen Alatan sessizliği iki yandan parçalayarak. "Her şeyi, her koşulda."

"Güzel," dedi Boris, gözleri hâlâ yataktaki kızın üzerinde ilmek ilmek geziyordu.

"Kontrol artık sende, her şey sana bağlı," dedi kulaklıktaki ses. "Ayrıntıları daha sonra konuşuruz."

Boris'in kaçınılmaz bir şekilde fark ettiği ve bundan zevk aldığı bir şey vardı, işler onun istediği gibi ilerliyordu.

Herhangi bir yanıt vermeden telefonu kapatmak istediği saniyede Sergen günlerdir hatta ilk andan bu yana aklına getirmekten bile felaket derecede korktuğu bir diğer şey için hiç tereddütsüz araladı dudaklarını: "Ona kız kardeşinmiş gibi sahip çıkacaksın."

İstemsizce kaşları daha da çatıldı. "Ne?"

"Gayet açık ve anlaşılır," dedi Sergen bastıra bastıra. "Kız kardeşin olduğunu düşünüp üzerine titre, o kadar."

İfadesi gevşemedi ama ruhsuz bir şekilde güldü Boris. "*Da.*"

"*Da* ma ne, oğlum? Düzgün cevap ver lan bana."

"Anlaşıldı," dedi Boris orantılı bir şekilde, başını iki yana salladı. "Söylediğiniz gibi."

"Kız kardeşin gibi."

Saçmalık.

Kaşları hâlâ çatıktı. Kablosuz kulaklık takılıydı sol kulağında, bir yandan karşı tarafı dinlerken diğer yandan genç kızın ateşini kontrol etmek için yatağa doğru yöneldi. Yakıcı bakışları Aksa'nın üzerindeydi.

"Kız kardeşim gibi..."

İlk yalan.

"Güzel."

Belki.

Aslında değil.

Siktir etsene.

Parmağını kulaklığın üzerine çıkardı ve aramayı sonlandırdı.

Yatağın kenarında son bulan yedi adımlık mesafeyi kapatırken genç kızın dudakları arasından çıkan belirsiz mırıltıları ve hırıltılı nefes seslerini duyabiliyordu. Belli birkaç kelimeydi işitebildiği. *Baba, anne ve bir kez de Yiğit.* Yiğit kimdi? Dizinin tekini yatağa yasladı ve sırtını hafifçe öne eğerek yeterli aydınlık altında gölgesini bedenine doğru düşürdü. Ardından elini pürüzsüz çehresine uzatarak dudak kenarına sığınan birkaç teli geriye çekti, saçlarının arasına karıştırdı. Kaşları hafif çatılmıştı.

Elinin tersini teninde sürükledi, bir saniye geçmişti ki yanağına değdirdi ve ateşini ölçüp tarttı. Komodinin üzerine bıraktığı ateşölçere uzanıp ona dönük şekilde yatağa oturduğunda Aksa'nın belirsiz mırıltılarını duyuyordu.

"Neredeyse kırk derece ateşle uyurken bile konuşabiliyorsun... İnanılmaz."

Ateşölçeri alnına yakınlaştırıp ekranda beliren sayıya baktı. *38.2.* Düşüyordu. Bir şey daha mırıldandı o an Aksa. Boris kaşlarını çatarak net bir şekilde duyabileceği konuma indirdi mesafelerini. Sıcacık nefesi yanağına çarpıyordu.

"...yaptı. Anne... Gitme... Baba... Babam..." Ağlar gibi kasıldı çehresi. "Yalancı..."

Uzun sessizlikler arasında dudaklarından firar eden kelimeleri dinledi. "Aksa," diyerek geri çekildi sessizce. "Uyan."

Genç kızın ifadesine dikti bakışlarını. Aksa kımıldamadı bile. Boris derin bir nefes aldı. *Önemli değil,* diye hâlâ tekrar eden delici bir ses vardı kafasının içerisinde. Aslında önemliydi.

"Ne yapacağız biz seninle?" diye fısıldadı ardından oldukça kısık bir sesle. "Hım?"

5. BÖLÜM
SIFIRDAN EKSİYE

Zifirî karanlık. *Alışkınsın sen buna. Çocukluğundan bu yana...* Kanını uğuldatan büyük bir sessizlik kulaklarında. *Uzunca bir süredir böyle.* Bu dört duvar arasında her şey olması gerektiği gibi aslında.

Saat 02.18. Gecenin körü.

Dış kapıyı arkasından sessizce kapatırken ateşten gözleri etrafı turladı. Uzun uzun bakındı. Kafasından geçirdiği ihtimaller soğuk bir öfke bırakıyordu göğsüne. Temkinliydi. Herhangi bir tehlike sezecek olursa hiç tereddüt etmeden her şeyi yapabilirdi. *Avı gözüne kestir...* Bir tek *onun* için dönüşmemek adına uğraştığı o insanların en berbat hâline bile dönüşebilirdi. Daha beteri olmaktan da çekinmezdi. Hayatındaki tek kadının nefes almaya devam edebilmesi ise mesele, ölebilirdi. Ve elbette öldürebilirdi.

Etrafın temiz olduğuna kanaat getirdiğinde zeminde birkaç adım daha attı. Salonun girişinde bir anlığına duraksadı. Poe ve Edgar'ın hırıltılı soluklarının ağır bir nabız gibi salondan yükselişini işitiyordu yalnızca. *Evet, başka bir bok yok.* Poe bile uyuyordu. Eğer tehlike yakınlarında bir yerlerde olsaydı kokusunu alır, kulaklarını ölümcül bir ifadeyle diker ve uyarı sinyallerini çoktan verirdi. Şimdi kapıdan girenin kendisi olduğunu anladığını ve rahatça uyumaya devam ettiğini tahmin ediyordu. Yıllardır bir aradaydılar; kapıyı açış seklinden, adımlarının zeminde bıraktığı sessiz yankılardan bile tanıyabilecek bir köpekti. Zehir gibi yetiştirilmişti.

Boris ciğerlerine cansız bir nefes çekti. Endişeleri yersizdi, yapması gereken tek şey gözlerini kapatmak ve uyumaktı. Bahçeyi kontrol etmişti. Kırk dakika kadar önce yaptığı gibi ve bir yarım saat sonra yeniden yapacağı gibi. Eğer uykuları en büyük düşmanı hâline gelmiş olmasaydı en iyi ihtimalle iki saat aralıksız bir uyku çekebilirdi. Ama yapamıyordu. O uyku hâlindeyken yaşanacak kâbusları aklına getirdikçe yapabilmesi de imkânsızdı. Tam bu sebeple uykusuz geçirdiği kaçıncı geceyi devirdiğini saymayı bile bırakmıştı. İçinden bir küfür savurarak ellerini deri ceketinin ceplerine yerleştirdi ve bir gölge gibi ilerlemeye başladı. Üst kata çıkan merdiven basamaklarını tırmandı yavaşça. Ne yapacağını biliyordu. *Bir kez daha,* diye geçirdi içinden. *Sonra zıbarmak serbest.*

Hiç öyle olacağına inanmasa da umursamadı. Sessizce yürüdü ve yirmi üç adımın sonunda karanlık koridoru geçerek koyu renk kapının önünde durdu. Elinin tekini cebinden çıkardı ve ardından kapı kolunu tutarak sessizce aşağı

çekti. Son derece dikkatliydi, takıntılı olduğu birkaç şeyden ilki buydu. Fazla dikkatliydi. Öte yandan annesinin sessizliği sevdiğini de biliyordu. O da seviyordu. Ama annesini *daha çok.*

Onu görmeye ihtiyacı vardı. Yaşadığını bilmesi, ikna olması için aldığı nefesleri kontrol etmesi lazımdı. O an sanki yirmi yedi yaşına basan koskocaman bir adam değil de yedi yaşında küçük bir çocuktu.

Kapıyı biraz daha araladı. Doğruca odanın ortasındaki yatak doldurdu görüş alanını, annesi yatağın ortasında yatıyordu. Evet, işte oradaydı. *Larisa Pavelic.* Üzerine örttüğü yorganı takip etti bu defa gözleri, kumaşın belirli bir ritimle kalkıp indiğini fark etti. Ağır nefeslerine dikkat kesildi. *Nefes alıyordu.* Boğazının ortasına çöken yumruyu sertçe yutkundu ve göz kapaklarını yumarak şiddetle zonklayan baş ağrısı arasında rahatlamış bir nefes verdi. O hiçbir zaman korkak bir adam olmamıştı. Söz konusu annesi olana kadar.

Birkaç saniye sonra odanın içerisine girdiğinde kapıyı arkasından örttü. İçtiği ilaçların uyku yaptığını biliyordu, reçetelerini ezberlemişti. Kaç kişide görülen yan etkilerin neler olduğuna da yeterince hâkimdi. Bunu küçük bir çocukken bile yapardı. Evin içerisine ondan habersiz giren herhangi bir hap olmasını istemezdi ve her birinin ne halt için evlerinde olduğunu bilmesi gerekirdi. Eğer annesi bir kez daha intihar etme fikrini düşünürse bunun için yine haplardan yardım alacağı korkusu taşırdı. *Ama hayır.* Ölmek için binlerce yol olduğunu öğrenmişti büyüdükçe. Boğularak ya da kalbi delen bir kurşun da iş görür, belki ani bir kalp krizi ve sayısız şey daha sayılabilirdi. İçlerinden en boktan olanı ise *yanmaktı.* Bir an önce ölmeyi dilemekti. Acı çeke çeke ölümü düşlemekti.

Beyaz duvarların arasında az ve öz eşyalarının tek kalabalık tarafı bir duvarı boydan boya kaplayan kitaplıktı. Raflarında yoğunluğu Hırvatça olan birçok dilde kitaplar vardı. Günün büyük bir çoğunluğu ya kitaplarıyla ya da alt katta onun için ayırdığı çizim odasında geçirirdi. Poe, Edgar ve uzun yıllardır yanlarında olan o adamı sayacak olursa güvenliği konusunda her olasılığı hesap etmişti. Yine de her şey bombok olma yolundaydı. Hissediyordu ve onun gibi bir adam için hisleriyle hareket etmek delirticiydi.

Yatağın kenarından dolaştı ve baş ucuna yaklaştı. Gece lambasının soluk sarı ışığı annesinin profilinde belirli bir noktaya kadar uzanıp aydınlık döküyordu çehresine. Sağa devrilmiş yüzünün bir kısmı karanlıktaydı. Işıktan hoşlanmazdı. Beyaz ışıktan ise nefret ettiğini biliyordu, her odanın belli köşelerinde duran ve akşamları ışığa ihtiyaç duyduklarında açtıkları uzun aydınlatmalar, yıllardır ispatlar nitelikte oradaydı. Araba farlarından bile huzursuzlanırdı, annesi aksini iddia etse de... Niye yüzünü buruşturup gözlerini sıkıca kapatıyordu öyleyse? Loş aydınlık... Sevdiği şey buydu. Asıl nedeni neydi? Hiçbir şey bilmiyordu.

Derin bir nefes aldığı sırada annesinin alnında parlayan ince ter tabakasını gördü. Kaşları hafifçe çatıldı; yorganın üzerine yasladığı elinin parmakları kumaşı sıkıştırmış, yumruk hâlindeydi. Göğsündeki endişenin parçaları anında ruhuna battı. Kâbus görüyordu. Ürkütmekten kaçınarak tek dizini yatağa dayadı ve bir eli annesine uzanacakken Larisa birdenbire sıçrarcasına doğruldu. Kaçmak ister gibi bacaklarıyla geriye ittirmişti bedenini, sırtı yatak başlığına sertçe savrulurken gidecek bir yeri kalmayana kadar bilinçsizce çırpındı.

"Anne," dedi Boris Hırvatça konuşarak; bir eli hızla dizini kavramış, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Endişe, kalbinde dişlerini çıkarmış bir canavardı. Nefesini ciğerlerinde tuttu; koyu kirpiklerini kırpmadan köşeye sinmiş, kadına bakıyordu. "Anne... Buradayım. İyisin."

Larisa aldığı sık nefesler tenine batmış gibi duruyordu ve kupkuru kesilmiş aralık dudakları, göz bebeklerinde büyüyen dehşetle başını oğluna çevirdi. Yatağındaydı, oğlu buradaydı ve her şey tastamamdı. Kaskatı kesilen kasları rahatlamayla birkaç saniye içerisinde gevşedi, kalbi korkuyla çarpmayı sürdürse de sertçe yutkundu yalnızca.

"Oğlum," dedi kısık bir sesle annesi, Hırvatça karşılık vermişti. "Buradasın."

Başını salladı Boris, yanına oturmuştu. "Buradayım, bak."

Sırtını yasladığı yerden ayırarak doğrulduğunda dudaklarını ıslattı Larisa. "Kâbustu..."

"Kâbus," dedi onaylarcasına. "Geçti."

"Geçti."

Korkusu geçmiyordu ama bir türlü. Oğluna belli etmek istemediğinden bakışlarını kaçırarak komodine değdirdi gözlerini. Saat gece yarısını geçmişti. *02.41.* "Seni uyandırdım," diye konuştu uyku mahmuru sesiyle, yakışıklı suratına ve elaya çalan gözlerine bakarak. "Yine mi uyandırdım? Ben... Bağırdım mı?"

Belli belirsiz bir şekilde iki yana salladı başını. "Hayır," dedi, endişesini yatıştırmak için sakin olmak zorundaydı. "Hayır, düşünme bunu. Zaten uyanıktım."

İfadesi şaşkınlıkla duraksadı, kalbi hâlâ gümbür gümbür soluyordu göğsünde. "Neden uyumadın öyleyse?"

"Uyku tutmadı," dedi Boris. "Sana bakmak istedim."

Bir elini kaldırdı ve Boris'in kirli sakallı yanağını avucunun içerisine aldı. Parmakları soğuk tenini okşadı yavaşça. "Tenin buz gibi," dedi. "Dışarıdan mı geliyorsun?"

"Evet," dedi Boris. "Nefes almak için çıktım."

Nefes almak için olduğuna inanmıyordu. "Saat çok geç."

"Nefes almak için vaktin önemi olmuyor."

"Niye uyumuyorsun, oğlum?" diye sordu annesi şefkatle. "Yazık değil mi sana?"

Yazık mı? Değil.

Olmamalı.

"Uyuyorum," dedi Boris, gözlerinin altındaki morumsu çizgilerin uykusuzluk imzasını karanlıkta yeterince sakladığına emindi. "Sen sürekli uyuduğun için görmüyorsun sadece."

"İlaçlar yüzünden."

"Biliyorum," diyebildi Boris. "Sorun değil."

"Değil mi gerçekten? Seninle ilgilenemiyorum, eskisi gibi iyi bir anne değilim. Seni çok seviyorum hâlâ. Çok yorgunum sadece, iyi bir anne olamıyorum, değil mi?" Gözlerinin önü buğulandı. Zihni de pek berrak sayılmazdı, bir bataklıktı. "Olamıyorum."

Boris boğazına doğru yükselen hissi yuttu. İfadesini dümdüz tutmayı başardı ve yeşil gözlerinden ayırmadı ateşten harelerini. "Sen mükemmelsin, anne," dedi tereddütsüz. "Benimle ilgilenmene gerek var mı sence? Büyüdüm, kocaman oldum."

"Olsun." Başını hızlı hızlı iki yana salladı. "Her çocuğun annesine ihtiyacı olur. Baban yok. Ben olmalıyım."

"Anne," dedi bu kez Boris sert bir sesle. Düşüncelerine kapılmasına engel olması gerekiyordu. Ama bu öylesine zordu ki... "Ben seninle ilgilenirim, sen iyi olmaya bak. Anlaştık mı?"

Gözyaşlarıyla doldu gözleri. "Seni hiç hak etmiyorum."

Omuzlarını ağırca düşürdü Boris, çenesini sıktı. Dayanamıyordu. Onu bu hâlde görmeye tahammül edemiyordu.

"Bin hayat yaşayacak olsam bin kez seni annem olarak seçerdim," dedi sır verircesine, gözlerinin en içine ulaşarak. "Unutma bunu. Bilmen gereken tek şey bu."

"Ama..."

Sözünü kesti Boris.

"İyi yönden bakalım," dedi, küçük bir açıyla kıvrıldı dudakları. "Güzellik uykuların işe yaramış, her gün daha da güzelleşiyorsun."

Gülümsedi annesi bu kez, yaşların parladığı yeşil gözleri sıcacık bir hisle bakıyordu şimdi. "Hiç aynaya bakamıyorum şu sıralar, güzel miyim hâlâ?"

"Bakmaya ihtiyacın yok zaten. Ben senin aynan olurum," diye mırıldandı Boris muzip bir sesle. "Bana baktığın her an ne kadar güzel olduğunu göreceksin."

"Benim yakışıklı bebeğim," diye mırıldandı annesi, yüzünü avuçlarına çekerek sağ yanağını öptü sevgiyle. "Sen benim bu hayattaki tüm neşemsin."

Vedran.

Boris suratını huysuzca buruşturdu. "Anne, ben yirmi yedi yaşındayım." *Birkaç aya.*

"Bebeğimsin hâlâ." Omuz silkti annesi. "Nesi kötü?"

Derin ve sesli bir nefes aldı genç adam. "Birçok yanı kötü," dedi dümdüz bir sesle. *Zaaflar.* "Bunu kimse bilmesin."

"Senin bebeklerin olsa bile sen daima benim bebeğim olarak kalacaksın," dedi altını çizerek, içindeki tüm kasvet dağılmıştı. "Huysuzlanmayı bırak."

Boris histerik bir şekilde güldü. "Bebeklerim bir de? İlginç."

"Güzel bir anne bul onlar için," dedi oğluyla uğraşmak isteyerek, ihtimal bile vermediğini görebiliyordu. "Çok güzel olsun, peri kızı gibi. Tamam mı? Yanına çok yakışır."

Gözlerini devirdi, dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. "O kadar güzelini bulamam," dedi ardından alaycı bir sesle. "Bulacak olursam da... Sadece kendime saklarım."

Kaşlarını çattı annesi. Genç adamın kemikli yüzünde, keskin yüz hatlarında ve dağınık saçlarında dolaştı gözleri. Ne kadar da yakışıklı genç bir adam olmuştu böyle... Babasına benziyor muydu? *Umarım benzemezdi,* diye düşündü. *Aslında... Umarım benzemek zorunda kalmazdı.* Ama eğer oğlunun çocukları olursa oğluna benzediğini görmek isterdi.

"Sen benim hayatımı güzelleştirdin," dedi Larisa. "Eğer senin gibi bir çocuğun olursa ne söylediğimi anlayacaksın." Gülümsedi. "Bambaşka hissedeceksin, çok da iyi bir baba olursun."

"Hiç sanmıyorum."

Kızarcasına omzuna vurdu oğlunun. Suratından silinen gülüşler çatık kaşlarını meydana çıkardı. "Borislav."

"Sonsuza kadar saklamak için uğraşacağım bir çocuk düşünmüyorum." Başını iki yana salladı. Şiddetle karşı çıkıyordu bu fikre. "Nereden çıktı bu konu?" Durdu ve alay edercesine sırıttı. "Ah, belki de kâbusun buydu."

İlk an gözleri kısıldı kadının. Bir sonraki an ise zihnine bölük pörçük görüntülerle sızan kâbusu, bakışlarını kaçırmasına neden oldu. Hiçbir şey söyleyemedi. Sık sık kâbus görüyordu ama hiçbirinde bu denli korktuğunu hatırlamıyordu. İçtiği ilaçların herhangi bir etkisi miydi?

O sırada Boris'in gözlerinin ağırlığı annesinin diğer tarafa çevirdiği için açığa çıkan boynuna kaydı, lambanın ışığı çarpıyordu ve mühür ortadaydı. Titreyen çenesini sıktı. Kanı damarlarının içinde ters yöne döndüğü anda öfkeyle çarpan kalbi tenini buza çevirdi. Yara izinden geriye kalan kızarıklık, belirginliğini henüz kaybetmemişti. Ya da artık onu daha fazla rahatsız ediyordu. Babasının sözleri aklmda acımasızca dönüp durdukça delireceğini hissediyordu.

"Baksana..." dedi Larisa, sessizliği bozduğunda başını çevirmiş ve gözlerini yakalamıştı oğlunun. "Doğum gününe çok az kaldı."

Bir elini saçlarına çıkararak parmaklarını dağınık tutamlar arasına daldırdı ve sıkıntıyla iç çekerek başını iki yana salladı. Gözlerini desensiz yorganın üzerine düşürerek, "İki ay var," dedi tok bir sesle. Elini indirdi. "O kadar da az değil."

"Heyecanlı değil misin?"

"Hayır."

Sırtını yatak başlığına yaslayarak esnedi hafifçe. Uyku yeniden bastırmıştı, ellerini yorganın üzerine bıraktı ve, "Bu yılki hediyeni hazırladım," dedi gülümseyerek. "Çok beğeneceksin."

İlgiyle annesine baktı Boris. Küçük bir çocuk değildi artık, heyecanlanmıyordu ama annesini uzun zaman sonra bu kadar hevesli görmek dikkatini çekmişti. Onu böyle göreceği herhangi bir şey için bile sahte heyecanlar yaratabilirdi.

"Neymiş?"

"Sürpriz," dedi annesi, yüzünde beliren renklerin her birine özenle bakıyordu Boris Karalav. "O gün gelince öğrenirsin."

2 Ocak...

"Sürprizleri sevmem."

"Merak ettiğini gizleyemezsin, oğlum."

"Gizlemiyorum." İfadesine küçük bir tebessüm dağıldı. "Merak ettim."

Larisa bir şey söylemeden oğluna uzun uzun baktı. Gözlerini dahi kırpmadı. "Zamanını bekleyelim, o zaman ifadeni görmek istiyorum."

"Evin içinde bir yerdedir," dedi Boris, başını hafifçe geriye atarak düşünür gibi yaptı. Bir sırıtma yayılmıştı dudaklarına. "Bulmam uzun sürmez."

"Sakın," diye kızdı annesi anında, başını iki yana salladı. "Sürprizin büyüsünü kaçırma." Çatık kaşları gevşedi bir an. "Şimdi... Sana başka bir şey daha vermem gerek."

Boris'in göz bebeklerine bir şaşkınlık çizildi. Kaşlarını hafifçe kaldırdı ve dudaklarını ıslatarak oturuşunu dikleştirdi. Uzun kirpiklerinin arasındaki bakışları annesinden ayrılmamıştı. "Ne?"

"Sabah buldum," dediğinde bileğindeki bağı çözerek parmak uçlarında tuttu ve avuç içine alarak oğluna baktı. "Üniversitede Bulgar bir arkadaşım öğretmişti, anlatmıştım sana da. Hatırlarsın..." Titrek bir nefes alarak birbirine geçmiş beyaz ve kırmızı iplikleri ayırdı. İki parçaydı artık. "Geçen yıl yapmıştım, bulunca taktım. Beyaz olan uzun ömür, kırmızı olan sağlık ve güç..." Oğlunun bileğine uzandı. Boris ilk kez itiraz etmedi. İçinden gelmediğinden ya da aklına ne olabileceği gelmediğinden. Larisa'nın dudaklarına

geniş bir gülümseme yayılmıştı. Göz göze kaldılar. "Daima güçlü ve sağlıklı ol."

"Bunlara inanmadığımı biliyorsun."

"Biliyorum," diyerek yanıtsız bırakmadı Larisa. Anlamını kaybetmişti, farkındaydı ama gördüğü kâbusun etkisi zihnine tuzak kurmuşken oğlu ile bağı daha da sıkılaşsın istiyordu.

Annesi kırmızı olanı bileğine geçirip düğüm atmakla uğraşırken sessizce izlemekle yetindi Boris. Kısa bir sessizlik sarmalamıştı havanın dört bir yanını. *Güç ve sağlık.* Arkasında derin bir suskunluk bıraktığında kalbinde bir noktada son kez çarpan duyguya adını koyamadı. Uzun ömrü temsil eden beyaz ip annesinin bileğine sarılacaktı. İçten içe öyle olmasını diledi. *Eğer öyle olursa,* diye geçirdi içinden. *İlk kez inanırım. Tanrım, yemin ederim ki inanırım.*

"Bir parçası senin bileğinde, diğeri de benim bileğimde olacak," dedi ve küçük bir düğüm atarak bileğinden düşmeyeceğine emin oldu. Başını eğdiği kucağından hafifçe kaldırdı ama oğlunun elini bırakmadı. "Ben sana her baktığımda ne kadar güzel olduğumu anlamayacak mıydım?" Elinin kemikli tarafını okşadı sağır edici sessizlikte, avuç içine çekerek sıkıca sarmaladı tenini. "Sen de buna baktığın her seferde seni ne kadar çok sevdiğimi hatırla." Gözlerinden bir yeminin gölgesi geçti. "Ben bin hayata değişmem seni. Bil bunu, tamam mı? Hiç kimsenin seni üzmesine izin verme, kimsenin hayal kırıklığı olma." Ona sarılmadan önce parlak bir gülümseme taşıdı dudakları. "Seni her şeyden daha çok sevdiğimi de asla unutma."

Parça parça, darmadağın bir gecenin altında kalan; kalp kırıklıklarımın arasında uyanan taze bir yangın vardı. İzlerini fark ediyordum. Nokta kadar mesafede girdiğim en büyük savaş, sıfırı tüketen bir ateş ve dudaklarımı avlayan bir düşman vardı; tanıyordum. Boris Vedran Karalav.

Beni öpüyordu.

Parmakları buz soğuğu tenime yaslanmıştı. Tutuşunun sertliği ve tenime dağılan gücün baskısı yok sayılamayacak kadar yoğundu. Donup kalan uzuvlarımla hareketsiz kalmış olsam da ayak parmak uçlarımda dikilip öne fırlayacak kadar sıkı bir tavırla bedenine dayamıştı bedenimi. Yanaklarıma dökülen yaşların bile kurumasına müsaade etmeyen kısacık bir saniyeden fazlası değildi, kalbimim savrulduğunu ve içimi titreten sıcak nefesinin yüzüme döküldüğünü hissedebilmiştim yalnızca. Küçücük bir andı bu, oldukça kısaydı; belki hiç, belki de hiçten biçilmiş.

Parmak uçlarımdaki çakmak aramızdan kayıp yere düştü. Göğsümde bir his ateş topu şeklini alarak soluğumu tıkadı. Nasıl kalbimi bin parçaya bölüp beni öpebileceğini düşünürdü? *Beni üzüp nasıl öylece öpebiliyordu?* Titrek kirpiklerim bir anlığına bilinçsizce örtüldü. Uğultu kulaklarımdaydı, kanımı damarlarımın arasından çekiyordu. Nefesimi tuttuğumun farkına bile varamamıştım. Üst dudağı, iki dudağımın arasına yerleştiğinde nabzım, freni boşalmış gibi zemine serildi ve o anda kalp atışlarım göğsümü güçsüzce dövmeye başladı. Bir avucumu istemsizce sıktım. Tenime değen ipin ısısı bilincimi dağlamıştı; *kırmızı düğüm. Kahretsin!* Apansız bir uyanıştı sanki bu. Yalanlardan arınan tek gerçek, zihnimde patlayan bir silahtı. Namlunun ucunda kalbim asılı kalmıştı.

Bir bileklik için miydi? *O kadar mı değerim yoktu gözünde?* Basit bir bileklik için bunu da mı yapıyordu?

Art arda zehir gibi yayılan düşünceler ağlama isteğimi körükledi, içimdeki öfkenin fitili yeniden ateşlendi. Gözlerimin önüne perde indiren şey de buydu. Kaskatı kesilmiş parmaklarımı yumruk yaptığımda delirtici bir hisle göğsüne yükseltip gömleğinin üzerinden bedenine bastırdım ve kuvvetle itekledim. Dudaklarımızın teması kesildi saniyesinde. Beraberinde sert ve keskin bir tokat sol yanağı ile buluştuğunda ise sıklaşan nefeslerimin düştüğü gecenin ortasında hayal kırıklığıyla ona bakıyordum. Kalbim çıldırmış gibi atıyordu. Buna hazırlıklıymış gibi çenesi gerilmişti, o da gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu.

"Beni öpüyorsun!" Bir kez daha itekledim göğsünden ama kıpırdamadı. Avucumun içinde bilekliği vardı. Tek bir damla yaş akmayan buz mavisi gözlerim cansızdı. "Bu aptal şey için beni mi öpüyorsun? Yakmama engel olmak için mi?"

"Aksa..."

Çatık kaşlarım daha da sert çatıldı. "*Aptal* dediğim için zoruna mı gitti yoksa?" diye sordum histerik bir nefesle, bir kez daha göğsünü itekledim. *Beni öpmüştü.* "Hayatımda gördüğüm en aptalca şey." Kalbim sızladı, kriz geçirir gibi tekliyordu durmadan. "Çok mu üzüldün? Ne kadar? Benim kadar mı?" Keskin bakışları alev alevdi. Umursamadım. "Keşke yaksaydım ama... Beyaz olan kül olmamış mıydı? Bu da olsaydı, ne var?"

Sert bir manevrayla havada yakaladığı elimi göğsüne yasladı, ona doğru çekildim. "İleri gitme."

"İleri gitme mi?" Kaşlarımı kaldırdım ruhsuz bir tavırla. "Beni öperken aynı şeyi düşündün mü?" Soğuktan uyuşan ayaklarım, titreyen bedenim ile hiç iyi hissetmiyordum. "Beni o aptal bileklik için öperken ne kadar ileri gittiğini düşündün mü? Babamın gözünde beni o kadar ucuz gösterirken ya

da... Beni tüm o insanların gözünde ihanet etmişim gibi gösterirken aklına geldi mi bu?"

"Babanı arayacaksın," dedi tekdüze bir sesle, boş boş bakıyordu gözlerimin içine. "Sana inanacağına eminim."

Kalbimi saran damarları içimden söken binlerce anı taşıyordu zihnim. Babasının hayal kırıklığı olmaktan ölesiye korkan; *sen benim gurur kaynağımsın,* dediği her anın sancısını çeken bir çocuktum şimdi. Anlayabiliyor muydu bunu? Ne denli üzgün olduğumu idrak edebiliyor muydu?

"Sen annenin hayal kırıklığı olmaya çok alışıksın belli ki. Bu yüzden nereden bileceksin ki?" diye buz gibi bir sesle alay edercesine konuştum. Canını yakma isteğim dur durak bilmiyordu. Sonrasında pişman olacağımı biliyordum ama şu an aklımın ucundan bile geçmiyordu. "Babanın seni nüfusunda neden istemediğini merak etmiştim hep. Çok açıkmış!" Çehresine karanlık inmişti, yıldırımlar düşen yıkıntılar arasında bir şehir görüyordum. "Şimdi annen yaşıyor olsa, ona sorsak eminim ki o da istemezdi."

Elimi saran parmakları gerildi. Çenesi kaskatı kesilerek keskinleşmişti. "Annemi katmayacağına söz verdin."

"Sen de beni üzmeyeceğine söz vermiştin!" Yumruğumla göğsüne kurduğum baskıyı artırdım. "Bu bilekliği bunun için aldım ya ben! Ama gözümde bu kadar alçalacağını bilseydim... Yapmazdım. En azından şu... Şu şey için güvenmiştim sana." Başımı iki yana salladım. "Sen hâlâ aynı adamsın."

Sabır dilenir gibi nefes aldığında yoldan geçen arabaların süratleri kulaklarıma çarparak geçiyordu. İkimiz için de önemini yitiren onlarca şeyden en basitiydi bu.

"Tamam, öyle olsun." Kurumuş dudaklarından kayıp geçti dili. Bakışlarım bir an için az önce dudaklarıma sabitlenen dudaklarına kaydı. Kirpiklerimi kırpıştırarak içimi oyan o derin çukura gömdüm tüm kalp çarpıntılarımı. *Aptalın tekiydim!* "Evde konuşalım bunu. Hava soğuk, hasta olacaksın."

"Beni düşünüyormuş gibi yapmana gerek yok," dedim. İçimde kaynayan acı, nefes almama izin vermiyordu. Elimi çekmek istedim, tutuşu sertleştiğinde iri avucu arasında kaybolan elime baktım. "Bırak şimdi beni."

"Bana ait olanı ver."

Hissettiğim hiddetle dişlerimi kıracakmış gibi ezdim. Gözlerim yaşlarla ıslandı. "Doğru ya... Kurtarmak için beni öptüğün bileklik."

"Tam olarak öpmedim."

Şok içinde ona bakakaldım. Dayanılmaz bir çınlama kafamın içini basarken her an daha da güçsüz düşüyordum sanki. "Aşağılık puştun tekisin!" Göğsüne bastırdığı elimi çekmek istedim, izin vermedi. Kemikli parmakları elimin tersini kafeslemişti. İnce gömleğinin ardında, göğsünün ortasında yankı bulan kalbinin düzgün çarpışları parmak uçlarımdaydı. "Bırak elimi!"

"Önce bileklik."

Parmaklarımı öfkeyle araladım ve esen kuru rüzgârdan birbirine giren saç tutamlarımın birkaçı gözlerime çarparken kırmızı ipi göğsüne bastırdım.

Dudaklarımı onun dudaklarından kalan izle araladım. "Al," diye fısıldadım, çenem ağırca titredi. "Bunu al, bir daha da sakın bana yaklaşma!" Dilimde kül tadı kalmış gibi acı bir his yayılırken sertçe yutkundum ve başımı aşağı yukarı salladım. "Babamı arayacağım, beni almaya gelecek ve bu sikik kâbus bitecek. Tamam mı? O zamana kadar göz göze bile gelme benimle!"

Alt dudağını ıslattı, başını iki yana salladı usul usul. Yanağını kesen ince çizik kanlanmıştı. "Aynı evdeyiz," dedi donuk bir sesle. "Bunun olmayacağını biliyorsun."

Çenemi kilitleyerek kalp atışlarımı acıya maruz bırakan ağlama hissini çiğnedim. "Birlikte geçirdiğimiz son günler," dedim altını çizerek. "Beni kandırdığın son gece."

Bir kez daha sert bir soluk vererek elimi çekiştirdim, bu defa bırakmıştı. Bir adım geriledim anında. Araba farları üzerimize çarparak daha öteye uzanıyordu ama sırtından vurduğu için gölgesine ait karanlık kopkoyuydu.

"Arabaya geç," dedi dümdüz bir şekilde. "Evde konuşacağız."

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok," diyebildim kırgınlığımı saklama isteğiyle, babama ihtiyacım vardı sadece. Babamın yanımda olmasına ilk kez bu denli muhtaçtım. "Bana telefonunu vereceksin, her şey bitecek."

"Evet, Alatan." Kaşlarıyla gerisini hedeflercesine işaret verdi. "Şimdi arabaya."

Son bir bakışla sonsuzluğa uzayan bir saniyede yüzüne bomboş gözlerle baktım. İfadesiz gözlerinde ışık yoktu. Hiçbir şey yoktu. Bakışlarım dudaklarına devrildi o saliselerde, aynı hiçliği taşıyan dudaklarıyla beni öpmüştü... Nasıl yapabilirdi bunu? *Tam olarak öpmedim.* Göz kapaklarımı yavaşça örttüm ve avuçlarımı öfkeyle yüzüme çıkararak ona sırtımı döndüm. İçimde nabız olup çarpan tüm hislerimi öldürmek istiyordum. Delirmek üzereydim. Başka bir açıklaması yoktu terazisi bozuk hislerimin. Burnumdan kesik bir nefes çektim, kendimi toparlayarak ellerimi iki yanıma düşürdüm ve uyuşan ayaklarımla dümdüz adımlar bırakarak asfalt zeminde yürümeye başladım. Hastalanıp geberseydim bu kâbusun sonunu kendi ellerimle getirmiş olmaz mıydım?

"Seni durdurmak için değildi, Aksa," dedi o sırada sesini yükselterek. Zaman gecenin içinde yavaşladı ve nabzımla birlikte adımlarım da ağırlaştı. Yine de dönüp ona bakmadım. "İstediğim içindi."

Elim arka kapının kulpuna sarıldığında kulaklarıma ulaşan kelimeler önüme çığ gibi yığılıp kaldı. *İstediğim içindi.* Yalan sözlerinden, etkisinden, bir türlü böyle bir adam olduğunu kabullenemeyen tarafımdan da bıkıp

usanmıştım. *İstemiş.* Beni öpmek mi istemiş? Buz mavisi gözlerim araba camına düşen yansımam ile kesişti bir anlığına. Öfkem soğuduğundan bedenimi alan titreme belirgindi ve soğuktan kızaran tenime ağladığım için dağılan hâlim eşlik ediyordu. *Her şeye rağmen... Güzeldim.* Ama içten içe düşünüp duruyordum, yetersiz miydim? Eksik bir şeyler vardı sanki. Aldatıldığım an düşündüğüm ilk şey de buydu. Hâlbuki Yiğit aşağılık piçin tekiydi.

Bir şey söyleyecek gibi ağzımı açsam da yapmadım. Ona inanmak için sebebim yoktu. Yalan ya da gerçek... Önemi kalmamıştı. Bakışlarımı karşımdaki boşluğa kaçırdım ve duruşumu dikleştirerek kulpu kendime doğru çektim. Kendime gelmem lazımdı. Birkaç saniye sonra arka koltuğa yerleşmiş, kapıyı arkamdan kapatmıştım. Soğuktan donuklaşan çıplak bacaklarımı göğsüme çekerek kollarımı etrafıma sardım ve yüzümü sessizce dizlerime yasladım. Kapının kapanma sesini duyduğumda da titremelerim kesilmemişti.

"Sınırlarımı zorlamakta ustalaştın," dedi homurdanır gibi, hareketleri öyle sinir bozucu bir sertlikteydi ki klimayı çalıştırdığını duyabilmiştim. "Yarı çıplak dışarı çıkarken aklından ne geçiyordu? Götüm dondu, anasını satayım!"

"İnmeseydin, geri zekâlı. Sana in diyen mi oldu?" diye soludum yüzümü dizlerimden çekmeden, arabanın motoru çalıştı ve gaza asılarak harekete geçirdi aracı. Klimayı son ayarda açtığını tahmin ediyordum.

"Sorun senin inmen, Aksa," dedi ifadesiz bir sesle. "Burası benim doğup büyüdüğüm şehir. Eksi bilmem kaç dereceye kadar alışığım yani. Delirip kendini arabadan atmadan önce yapman gereken tek şey düşünmek."

"Bu benim sorunum."

"Doğal olarak benim de."

Parmaklarım tenime saplanıp kaldı. Bazen ağzından çıkan sözlerin gerçeklik ve yanılgı arasındaki o çizgide sürüklenip alaya bulaştığını hissediyordum.

"Soğuktan ölmeyi göze alıyorum ya ben!" diye çıkıştım sertçe. "Karışma bana, beni orada bırakıp defolup gitseydin çözülürdü sorunun."

"Üzgünüm, seçeneklerimiz arasında böyle bir şey yok," dedi. "Her koşulda yanında olacağımı bil."

"Hiçbir koşul bizi yan yana getirmeyecek," diye karşılık verdim, kucağımda boğuluyordu sesim. "O yüzden sadece sus."

Sözlerim umrunda olmadı.

"Eve gidince sıcak suyla duş alacaksın."

Sıkıca yumdum gözlerimi, pataklamak istiyordum onu. Sığ bir soluk göğsümü doldurduğunda dudaklarımı yaladım. Sıcak baskısı oradaydı sanki hâlâ, gözlerimin kara perdelerine değip duruyordu ve bedenim istemsizce kasılıyordu. *İstediğim içindi.* Siktirip yalanlarıyla birlikte cehenneme gidebilirdi.

"Çeneni kapat."

"İtiraz etmek yerine kendi iyiliğin için kabul etmek daha mantıklı bir seçenek," dediğini duydum, arabayı biraz daha hızlandırmıştı. "Seçeneğin olduğu durumlarda elbette."

Seçim şansım olmadığını mı ima ediyordu? Onu bu gece öldürmek istiyordum. Ciddi anlamda yatarı kaç yıldı acaba? İçimdeki öfke ateşini boğazıma kadar çıkardığında başımı sakladığım dizlerimden ayırdım ve yüzüme dağılan hiddetle kısık bakışlarımı omuzlarına diktim. Profilinin bir kısmı görüş açımı kaplıyordu.

"Bu ne ya? Sen kendini ne sanıyorsun? Kimsin sen?" diye sordum dişlerimin arasından sert bir nefes bırakarak. "Benimle böyle konuşamazsın, bana böyle davranamazsın." Durdum ve bir türlü inmeyen yumruyu yutkundum. "Beni öpemezsin."

Bir anlığına gözleri dikiz aynasına çarptığında göz göze kaldık. Karanlıktan geçen ateşin nabzı dolup taşarken inatla çekmedim bakışlarımı, ne benim gözlerimdeki buz çözüldü ne de onun gözlerindeki ateş söndü. Çok kısa bir andı bu, gözleri ön cama taşınırken arabanın içinde oksijen azalmış gibi derin bir nefes çektim, yetersizdi.

"Sınırlarımızı çizeriz," dedi dümdüz bir sesle, bir elini suratına yükseltti ve parmak uçlarını yanağını kaşımak için tenine sürterken bileğine sarılı karartıyı fark ettim. Bilekliği anında takmıştı. *Yakacak mıydım gerçekten?* "Yan yana olduğumuz süre boyunca beni daha az mı görmek istiyorsun? Pekâlâ, hallederiz."

Başparmağı alt dudağından hafif bir baskıyla geçerken bakışlarımı kaçırarak, "Biz yan yana değiliz," dedim, başımı omzumun üzerinden döndürdüm ve akıp giden yoldaki şeritlere diktim gözlerimi. "Karşı karşıyayız. Ama en kısa sürede bu saçma durumdan kurtulacağıma emin ol. Bir şekilde evime geri döneceğim."

Sessiz kaldı. Öyle ki dört bir tarafı kuşatan sessizlik ölü toprağı atmıştı sanki üzerimize. Bir an olsun dönüp ona bakmadım. Işıklarla donatılmış kızılımsı şehir gözlerimin önünde silinip giderken kafamın içindeki kaostan uzaklaşıp planlar kurguluyor ve bozuyordum.

Zihnimde dönen çarklar tarafından bir döngüye sıkıştırılmıştım. Güçsüz hâlimi, gözyaşlarımı saklamak için babamı düşünmekten kaçınıp gözlerimi boşluğa sabitliyordum ama bu kez başka bir kâbus karşısında zayıf düşmüş buluyordum kendimi. Her bir noktaya asılıp kalan görüntü net ve tazeydi, dudaklarımı şiddetle hapseden dudakları capcanlı oradaydı işte. Her yerden fırlıyordu. *Siktir!* Gözlerimi kaç kez yumup açmıştım, sayamıyordum bile.

Sinirlerim iyice bozulmuştu. *İstediğim içindi,* ne anlama geliyordu? *İstemiş. Hayvan herif!* Ne önemi vardı? Belasını isteseydi bu gece kesinlikle

bulurdu. Sözlerine anlam yüklemeyi kesmiştim günler önce, beni kaçırdıkları gece artık her şey önemini yitirmişti. Kırmızı bir bağa güvenip anlaştığım adam, göğsümün arazisini tek seferde patlatmıştı. Suç benimdi, hata etmiştim. Kuzu hiç kurda güvenir miydi? Avlanmıştım. Daha dibe çekilmiştim tek gecede ve içine daha da batıp ışığın kaynağını kaybettiğim kuyunun en ücra köşesinde kalmıştım. Bana uzanan bir el de yoktu görünürde. Önceden babam sürekli orada olurdu hâlbuki. Şimdi ise... *Yapayalnızdım.*

Araç dakikalar sonra yavaşladı ve evin önünde sessizce durdu. Arabanın içi sıcacıktı geçen süre boyunca, bu yüzden dışarı çıkmak hiç cazip gelmiyordu. Yine de umursamadım. Babamı aramak için acele ederek doğruca bedenimi dışarı attım, ilk inen ben olmuştum. Üzerim hâlâ yarı çıplaktı, ayaklarım da öyle. Kar yığınının bir katman olarak yayıldığı zemine basmak, çığlıklarla koşmak istememe neden olacak kadar sert bir soğuğa karşılık geliyordu. Yarım saat önce hislerimde boğulurken hissedemediğim soğuk şimdi çarpıyordu her yanıma.

Avuçlarımı kollarıma çaprazlanmasına yasladım ve aralıksız sürtmeye başladım tenime. Gözlerim karanlık ve sessiz sokağı radarına aldı bir anlığına. Diğer evlerin ışıklarının yandığını fark etmiştim. Kapının örtülme sesini duyduğum sırada soğuktan titreyen çenemi sıktım, başka bir yöne bakarak bacaklarımı hızla harekete geçirmek için bir adım atmıştım ki omzuma değen sıcaklığı hissettim.

"Sakın itiraz edeyim deme," dedi uyarır bir tonla. "Gebermek istemiyorsan giy şunu."

"İstiyorum," dedim ters ters. "Kurtulurum en azından."

Çatık kaşlarının altından gözlerime sert bir bakış fırlattı.

"Ne bakıyorsun?" diye çıkıştım, sayısız ürperti ensemden sokulurken konuşmak bile zorluyordu. "Beni bırakmazsan daha etkili planlarım var."

"Planların?"

Başımı salladım hiç tereddütsüz. "Beni tutmaya devam edersen intihar etme planımı devreye sokacağım, bilmem anlatabildim mi?"

Kaşlarım sertçe çatılmışken üzerimden inatla paltosunu atmak istediğimde yakasından yakaladı. Dengem sarsıldı, yer ayaklarımın altında ince bir kumaştı sanki, sallanıp duruyordu.

"Uzak dur benden."

"Kes sesini, Aksa."

"Bırak beni!"

Ayağımın tekini kaldırıp ona savurmak istediğim an sırtımı arabanın kapısına yaslamamı sağlayacak kadar dibimde durduğundan çırpınıştan öteye geçemedi hareketlerim. "Anlaşıldı, bu böyle olmayacak."

Bir an sonra kollarımı paltonun içine hapsedip fermuarı boğazıma kadar çekti. Bir yetmiş boyundaki bir dürüm gibiydim ve özgür olan tek uzvum bacaklarım olsa da birkaç saniye içerisinde artık onların da hâkimiyeti ve zemin ile teması da kesilmişti. Kolunu kalçamın altından dolayıp bedenimi omzuna doğru kaldırdı ve beraberinde gözlerim irice ayrıldı.

"Alma beni kucağına! Bunu daha kaç kez söylemem lazım? Alma!" diye bağırdım kalbim göğsümde patlayacak kadar şiddetle çarparken. Almıştı. Bu adamın hareketlerinin önüne geçemiyor olmak o kadar zorlayıcıydı ki...

"Bir şeyleri sadece iyiliğin için yaptığımı anlasan ve biz problemsiz bir şekilde şu siktiğimin evine dönsek nasıl olur?"

Bana mı diyordu bunu? Delirecektim çok yakında.

"Mahvettin ya sen beni!" Kirpiklerim nemlenmişti saniyesinde. "Her şeyi mahvettin."

"Omzumdasın," dedi sabrının sınırındaymış gibi. "Hiç doğru bir anda değiliz konuşmak için."

"Beni kandırırken hiç mi vicdanın sızlamadı?" diye sordum sözlerini duymazlıktan gelerek. "Beni kaçırmadan önce ya da? Bir an bile mi?" Bakışları önündeki kar yığınlarındaydı. "Bu gece yapmasaydın bari. Bileklik için yapmazsın diyordum ama... Yaptın. Bu kadar mısın ya sen?"

"Bu gecenin sorumlusu ben değilim."

"Yalancı," dedim, hatırladıkça ağlamak istiyordum. "Pişman ettin beni. Yine yaptın."

"Ortada böyle bir plan olsaydı bilekliği sana asla vermezdim." Sinirini hissediyordum. "Mantıklı düşün."

"Bir çıkarın vardır senin," dedim sözlerini reddederek. "Geri alacağına emindin. Değil miydin? Beni öptün. Bir şekilde yine bileğinde o... Senin eksilen hiçbir şeyin yok ama benim... Ben babamın güvenini kaybettim. İtibarını kaybetmesine sebep oldum."

"Düşünmekte haklısın ama... Sikeyim ki sebebini bilmiyorum!" Sert bir nefes çekti. Başını kaldırıp tepesinden bakan gözlerime bağladı gözlerini. "Ne döndüğünü öğreneceğim, sadece şu ters tepkilerini bırak."

"Bana fotoğraf çekeceklerini söyleyen sendin," dedim, bir an olsun hislerimin dinginleşmesine izin vermek istemiyordum. Hiçbir koşulda ona güvenemezdim. *Artık değil.* "Çekmişler işte gizlice. İstediğin gibi, söylediğin gibi çekip koymuşlar. Babam burada keyif çattığımı sanıyor. Senin yüzünden!"

"Bu tarz davetlerde fotoğraflar gizlice çekilir," dedi tok bir sesle. "Magazincilerin işi bu. Plan olmuş olsaydı sana fotoğraf çekeceklerinin haberini de vermezdim. Tüm bunları düşünmek zor değil."

"Palavracı, adi davar!"

"Palavracı?" Eğlenen sesini duymazlıktan gelmek istesem de imkânsızdı. "Anlamı ne bunun? Başkalarına kullanırız."

Ağzımdan bir *hah* sesi kayıp giderken, "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum koskocaman bir öfkeyle. "Parmağında oynatacağın kuklan mıyım ben! Beni kırk parçaya ayırıp hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın!"

"Bu gece olan tek şey, senin o amına koyduğumun piçinden telefonunu istemen," dedi garip bir sesle. Gergin miydi, anlayamıyordum. "Geceyi yarılamadan anlaşmamızı sikip attığını saymıyorum bile."

Dilim düğümlenmiş gibi sert soluklar verirken, "Babamı arayacağım," dedim başka bir ihtimali hesaba katmasına sert ve keskin bir şekilde engel olarak. "Bunu elimden alamazsın."

"Arayacaksın," dedi Boris ifadesizce. "Karşılığında hâlâ alacaklıyım."

"Senden nefret ediyorum," diyebildim, öfkem göğsümü kara delik gibi oyuyordu. Ağır adımları zemine her düştüğünde devrilmekten delicesine korktuğumdan kıpırdamıyordum bile. "Sen görüp görebileceğim en bombok adamsın."

"Daha yaratıcı hakaretlerini duymuştum."

Çenemi sıktım. "Birazdan babamı arayacağım ve saatler sonra hapsi boylayacaksın, orada daha güzellerini duyarsın."

"Sergen Alatan daha eğlenceliyse neden olmasın?"

"Sen..."

Bir anda bedenimi kucağında hoplattığında dehşetle açıldı kirpiklerim ve üst bedenim kafasına doğru eğim kazanırken çenem sıkıca düğümlendi. İstemsizce alt dudağımı ısırmıştım. Dudaklarının ateşi aklıma pervasızca dolup öfkeyle inlememe ve gözlerimi yummama neden oldu. *Beni öptüğü için ölmeyi hak ediyordu.* "Bunu nasıl yaparsın?" Düşündükçe çıldıracaktım. "Delireceğim ya! Çığlık atacağım sinirden!"

"Rahat bir pozisyon alman içindi." Burnundan sert bir soluk verdi o an. "Her şeyi problem edip durma."

"Ya ben onu mu diyorum?" Başımı simsiyah göğe kaldırdım, sönük yıldızlara baktım sabır dilenircesine. "Allah'ım, sabır!"

"Ne?" diye soludu. "Bu gece olanlarda parmağım olmadığını da söyledim. Ne yaptım lan ben?"

Beni öptün, dangalak!

"Yaptın."

Sert bir nefes çekti içine, kapının önüne gelmiştik ve boştaki eliyle anahtarı tek seferde deliğe geçirdiğini görebiliyordum. "Tam olarak neyi?"

Kapıyı açarak ayağıyla itekledi, içeri sürüklenen soğuğu geride bırakarak eve girdiğimizde dudaklarım bir şey söylemek için aralansa da çenemi kapalı tuttum. Allak bullak olmuştum, dermansız kalan bedenimi bir an önce

bırakmalıydı ve ben vakit kaybetmeden babamı aramalıydım. Kapıyı arkamızdan örttü, bir an sonra hole dökülen aydınlık tepemizdeydi.

"İndir beni," dedim kuru bir sesle. "İndir hemen."

Salona yöneleceğini düşündüğüm adımları aksi yöne düşmeye başladığında kaşlarım sertçe çatıldı. "Odaya git ve sıcak bir duş al," deyip merdivenin ilk basamağına bıraktı bedenimi. Kollarım paltonun arasında sıkışmış hâlde olduğundan sırtımı avuç içiyle destekleyerek ayaklarımın üstünde durmamı sağladı. "Ayakların mahvolmuş, krem sür. Sonra aşağı inip babanı ararsın."

Sırtını doğrultarak geri çekildiğinde bir eli sırtımdan kopmamıştı. "Ben önce babamı aramak istiyorum."

"Söylediğimi yap," derken bakışları üzerimdeydi ve bir basamak yukarıda olmama rağmen boy farkımızdan gölgesi üzerime uzanıyordu. Paltonun fermuarını tuttu ve aşağı çekerken yayılan metalik ses sessizliğe karıştı.

"Umurumda olan tek şey babam," dedim. Fermuarı tamamen açtı ve ortamdaki ısı çıplak tenimi sıyırıp geçerken bakışları yüzüme tırmandı. Göz göze duruyorduk, palto omuzlarıma asılı kalmıştı.

"İki seçeneğin var," dedi birkaç santim geri çekilerek, üzerinde yalnızca siyah gömleği olduğunu fark ediyordum. "Babanı şimdi arayacak olursan sadece bir deneme hakkın var, ararsın ve açmayacak olursa bir dahası olmaz." Dudaklarını ıslattı yavaşça, ateşten gözleri yüzümü derinlemesine inceledi. "Ya da söylediğimi yaparsın, bir hakkın daha olur."

Her şeyi bir şekilde kendi istediği noktaya getirip beni buna mecbur bıraktığının farkında mıydı? Adil olan tek bir tarafı yoktu. Tamam, görünürde benim lehime işliyordu ama bir an sonra onun tarafından tersi düzüne çevrilip başıma yıkılan onlarca ana bir yenisi daha ekleniyordu. Sinirim öylesine bozuktu ki... Ve bir de hırpalanmış kalbimin atışlarının göğsümde bıraktığı hisler vardı. İçim dışıma çıkana kadar ağlasam geçer miydi? Gitgide büyüyen bir yumruydu sanki. Anlam vermek istemiyordum. Düşünmek istemediğim gibi.

"Seçim ayağına sürekli kendi istediğine zorluyorsun," dediğim o bir saniye içinde dudaklarıma dokunan gözlerinin bir gölge gibi geçtiğini görebilmiştim. Ya da öyle sanıyordum. İstemsizce olduğum yerde gerilirken kurumuş dudaklarımı ıslattım.

"*Nyet*," dedi. "Bu gece anlaşmamızı bozmana rağmen sana bonkör davranıyorum."

"Beni oradan çıkaran sendin," dedim çenemi dikleştirerek.

"Adamın tekinden telefonunu isteyen de sen."

"Sebebini bile bilmiyordun," dedim düz bir şekilde, kalbim hızını üçe katlarken kaşlarım çatılmıştı. "Adamın telefonunu mahvettin bir de, suçu bile yoktu. Bunu yapmak zorunda değildin."

Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Keyfimi kaçırdı."

"Keyfini kaçırmışmış!" Bıkkınca derin bir nefes aldım ve birkaç saniye boş boş öylece ona baktım. "Ortada bozulan bir şey varsa bunu o haberle sen başlattın."

"Sana alakam olmadığını kaç kere söylemem gerek, Aksa?" Çatık kaşları bir saniyeliğine gevşedi, ardından histerik bir şekilde ruhsuzca kıvrıldı dudakları. "İnanmayacağını da biliyorum üstelik."

"Sanki ben sana sebepsiz yere inanmıyormuşum gibi konuşma." Kaşlarım hâlâ çatıktı. Sinirim tepemdeydi. "Kaçırdın sen beni, farkında mısın? Her şey normaldi de ben mi sana inanmadım? Ben... Yanımda korumam varken bile sana güvenip arabana bindim. O kadar aptaldım işte. Şimdi sana inanmadığım için özür mü bekliyorsun?"

"Hayır," dedi. "Hiçbir şey beklemiyorum."

"Hakkın yok."

Dudakları yarım bir kıvrımla yükseldi. "*Khorosho.*[38]"

Bu gece daha çok sinir bozucuydu.

"İnanmayacağım sana, güvenmeyeceğim de," dedim bu kez geri adım atmayarak. "Asla."

"Bir süre belki." Başını belli belirsiz şekilde aşağı yukarı sallamıştı aynı anda. "Ama sonra..." Mesafemizi azaltarak yaklaştı yakınıma. "Güveneceksin," dedi. "Zamanla."

"Rüyanda," dedim alaycı bir sesle. "Ya da kıyamet kopunca."

"Çok sık rüya görmem." Gözlerimin içine bakıyordu. "Kıyameti koparırız biz de."

Elaya yakın gözlerine dik dik baktım. Kafasının içine serilen düşünceleri öğrenmek güçtü. Artık öğrenmek gibi bir isteğim de olmamalıydı. Sınırımızı korumak ve onunla hiçbir şekilde bir araya gelmemek için uğraşmalıydım. *Evet, Aksa.* Dudaklarımı aralayıp tek kelime etmeden omuzlarımda her an daha da ağırlaşan paltosunu sol elimle bedenimden sıyırdım ve yanımdaki merdiven korkuluğuna koydum. Etrafı çınlatan yoğun sessizlik altında yalnızca gözlerimiz birbirine sıkıca düğümlenmişken bir an önce bu andan kurtulmak istiyordum. Rahatsız ediciydi bu bakışma. Duvar gibi ifademi bozmazken bakışlarım bir anlığına sol yanağına bıraktığım kanlı, ince çiziğin üzerine devrildi. Daha karanlık ve tehlikeli bir hava katıyordu şimdi çehresine. *Aynı zamanda seksi.*

Kes şunu!

Titrek kirpiklerim birden ağırlaştığında gözlerimi sıkıca yumup sırtımı döndüm ve göz kapaklarımı yeniden aralayıp basamakları çıkmaya başladım.

[38] (Rusça) Öyle olsun.

Sırtıma bir ok gibi saplanan gözlerinin varlığı her adımda kayboluyordu. Düşüncelerim ise yerli yerindeydi.

Küçük bir çocukken dizlerim asfaltlara dosttu; belki çok düştüğümdendi, bir türlü kabuk bağlamayan yaralara sahiptim ve o kadar ağlak bir çocuktum ki yeri göğü inletir, soluğu babamın kolları arasında alır ve ancak öyle durulurdum. Şimdi de böyle olma isteğimin önüne geçemiyordum.

Bu zamana kadar güvendiğim ve yanında güvende hissettiğim tek adam babamdı. Bir başkasına kolayca güvenememiştim hiçbir yaşımda. Ne Beliz'e ne anneme ne Yiğit'e ne de bir başkasına... Bir noktada kendime duyduğum güveni bile kaybetmiştim ama bir an bile babama duyduğum güvenden olmamıştım.

Şimdi onsuzken her şey çok zordu. Yokluğuyla baş edemezken bir de başka bir adamın varlığı ile mücadele ediyordum.

Koridoru geçerek bana ait odaya girdiğimde üst üste iki kez hapşırdığımdan sıcak bir duşun iyi geleceğine olan inancım acınası şekilde son buldu. Bu geceyi hasta olmadan kapatmak başlı başına mucize olurdu. Bu şehir öyle soğuktu ki nasıl bir deli cesaretiyle fırlamıştım arabadan, bilmiyordum.

"Of!" diyerek sert bir soluk vererek duvardaki banyo ışığı anahtarını açtım ve bedenimi kapının arkasına atarak kilidi çevirdim.

Birkaç adım sonra lavabo mermerine avuçlarımı yasladım, aynaya düşen solgun yansımamı inceledim uzun uzun. Kumral ve dalgalı saçlarım dağınıktı. Alnıma değen birkaç tutam kavisli kaşlarımın sınırını aşarak göz kapaklarıma kıvrılıyordu.

Maskara göz altlarıma dağılıp yanaklarımı kirletirken ağlamaktan kan çöken, parlaklığını yitirmiş gözlerime baktım.

Bu gece her şeyi bir anda yerle bir eden adamın akıttığı her yaş için ondan nefret edeceğimi tekrar ediyordum kendime. *Alakam yok,* demişti gerçi ama onun sözlerine karşı savunmasız kalamazdım, bir daha ona inanmak gibi bir aptallık da yapamazdım. *Umurunda bile değildi bu.* Dudaklarının arasından çıkan her yalan, bir mezar boyu mesafe açıyordu ve açılan çukuru kırıklarım tıka basa doldururken onun hislerimi önemsediği falan yoktu. *Önemsiz olduğunu söylemedim sana.*

Başımı mermere doğru eğerek sert bir nefes verdim. Bir de öpmüştü beni. Küçük, küçücük bir temastı belki de. Gerçek bir öpüşme değildi ama üst dudağı iki dudağımın arasına yerleştiği an onu itekleyip suratına tokadı basmamış olsaydım önü alınamayacak bir yangından farksızdı. Göğsümden dışarı taşan kalp atışlarımın sesi kulaklarıma ulaştığında sertçe yutkunarak ellerimin soğuk mermer ile temasını kestim.

"Ne yapıyorum ben?" diye kendi kendime soludum öfkeyle, parmaklarımı elbisenin fermuarına çıkardım. "Adam seni kaçırdı, geri zekâlı."

Elbiseyi bedenimden aşağı düşürdüm ve sepete atmadan önce Leonardo'nun verdiği kartı tezgâhın kuru köşesine iliştirdim.

"Öpmüşse öpmüş, sanki ne olmuş?"

Saçlarımı çözmeye başladım söylenerek.

"Kim bilir kaç kızı öptü..."

Dişlerimi birbirine bastırarak gücü çekilen bedenimden alt iç çamaşırımı sıyırdım. Birkaç saniye ardından son ayara getirdiğim sıcak suyun altına attım kendimi.

Su, kaynar kıvamda akarak tenimden tüm izleri götürmek istercesine üzerime boşalırken ne kadar kaldığımı hesap etmiyordum. Saçlarımı köpüklemiş, bedenimi de soğuktan ve kirden arındırmıştım.

Siyah bornoza sarınarak çöpe atmak için elime aldığım kart ile odaya geri döndüğümde doğruca gece lambasının loş aydınlatmasını açtım. Hızlı hareket etmeye çalışıyordum. Saat gece yarısına ulaşmamıştı. Babam geç saatlere kadar uyanık olurdu ve yokluğumun üstüne çıkan haberler sonrasında hiç uyumadığını da tahmin edebiliyordum. Aramayı yanıtsız bırakma ihtimali yoktu.

Dolaba yerleştirdiğim kıyafetlerin arasından siyah gecelik takımımı, iç çamaşırlarımı ve gri *sweatshirt*ümü çıkarıp tek tek geçirdim bedenime. Ayaklarımı kremleyip kalın, bebek mavisi bir çorap da giydikten sonra başıma sarılı beyaz havluyla odadan dışarı fırlayıp koşar adım alt kata inmem gecikmedi.

Adım seslerim o kadar güçlü ve gürültülüydü ki merdivenin son basamağında gözlerim L koltuğun ucuna oturan *onun* gözleri ile kesişti ilk andan. Aramıza yıldırım gibi düşen kıvılcımın çatırtısına kulak tıkayarak onun olduğu tarafa doğru yürüdüm. Üzerini değiştirmemişti, hâlâ aynıydı ve orta sehpanın üzerinde kapağı açık bir ilk yardım kiti duruyordu. Biraz kül dökülmüş sigara tablasının üzerinde dumanı tüten bir sigara dalı vardı. Dirseklerini dizlerine yaslamış, yüzük takılı kemikli parmaklarının ucunda tuttuğu pamuğu yanağındaki çiziğe bastırıyordu. *Ben yapmıştım bunu.*

O bana, ben ona zarar veriyorduk sürekli. Nereye kadar böyle gidecekti? Bilekliğini bile yakacak kadar ileri boyuta taşınıyordu işler, bir sonraki seferde birbirimizin boğazına bıçak dayarsak gram şaşırmayacaktım.

Eh, her ne kadar beni öpmüş olsa da...

Orta sehpa ile koltuk arasındaki dar koridorda yürüdüm ve aramızda birkaç adım bırakarak çapraz köşesinde durduğumda, "Telefon," dedim ve elimi açarak boş avucumu ona doğru uzattım.

"Yanıma otur," dedi hiçbir ifade barındırmayan sesiyle, gözlerini önüne çevirdi sonrasında. "Sana güvenmiyorum, yanımda olacaksın."

"Bana güvenmiyor musun?" İnanamaz gözlerle bakakaldım ona. "Bunu bana sen mi söylüyorsun?"

"*Da,*" dedi. "Köstebeklik için evime girdiğini, anlaşmamızı yok yere bozduğunu ve..." Durdu. Gözlerinin ağırlığı göz bebeklerime ulaşmıştı. "Benim için önemini bildiğin şeyi yakmaya çalıştığını düşünürsek bana pek güven vermediğini tahmin etmen zor değil."

İçlerinden en çok o bileklik için pişmanlık duyabilirdim belki. Şu an düşmanlıkla her şeyi hiç gözüyle görüyor olsam da annesi hâlâ gözümde dokunulmazdı.

"Bunları konuşmak için gelmedim."

"Güzel," dedi düz bir sesle. "Otur öyleyse."

"Telefonunu üst kata kaçırmayı düşündüm, evet," dedim pes edip, elimi indirerek kollarımı göğsümün altında sardım. "Ama yorgunum, seninle uğraşamayacağıma karar verdim."

Gözlerini yavaşça devirdi ve pamuğu çekip orta sehpanın üzerine doğru atarak sigarasına uzandı. "Unutma, sadece iki hakkın var."

İstemsizce gerildim. İkisi de felaketle sonuçlanırsa ne yapacaktım? Babam açmazsa mesela?

"Kaç kez arayabileceğimi konuşmamıştık."

Sigaradan aldığı derin nefesle elmacık kemikleri keskin bir kıvrımla öne itilirken yanakları içe çökmüştü. "Az önce iki kez olduğunu konuştuk."

"Anlaşma maddeleri, anlaşma yapılmadan önce söylenir," dedim kaşlarımı sertçe çatarak, bana bakmıyordu hâlâ. "Sen düpedüz emrivaki yaptın."

Dudaklarını araladı ve zehri havaya akıtırken zifirî bakışları bir anlığına gözlerime dokundu. "Anlaşmayı batıran taraf olarak konuşma hakkın olduğunu sanmıyorum."

Tırnaklarımı avuçlarımın içlerine sapladım, sinirim boğazıma yapışmak için an kollarken sakin olmaya çalıştım. Birkaç saniye sonra elinde kül tablası ile birlikte ayaklandı ve aniden mutfak tarafına doğru düşen adımlarının peşine takıldım. Arama işini geçiştiriyor muydu yoksa?

"Verir misin artık şu telefonu?"

Mutfak kapısından geçtik, iki adım gerisinde ilerliyordum. Sert kasları gömleği altında şekil bularak dikkat dağıtıcı bir görüntü seriyordu. Holün ışığı geride kaldığı için karanlık daha kuvvetliydi ama içeri girdiğimizde davlumbazın sarı ışığını açtı ve loş bir aydınlık dağıldı ortamda. Ardından pencere kenarına konumlandırılmış dört kişilik mutfak masasına yöneldi ve en yakın sandalyeyi çekip otururken masanın üzerinde olduğunu fark etmediğim telefonu eline aldı. Karşısındaki boş sandalyeye yerleştim yavaşça. Tül perdenin arkasından içeri uzanan ay ışığı ile davlumbaz ışığı, çehresinde çıkan ateşi aydınlatıyordu.

"İki hakkın var," dedi sigarasını tekrar dudakları arasına yerleştirdiğinde. "İstediğin zaman kullan."

"İki hak," diye kendi kendime tekrar ettim. "Arama yanıtsız kalırsa ve sesli mesaj gönderirsem?"

"Haklarından ikisi de gider."

Mantık sınırları içerisinde düşünecek olursam başka bir ülkedeydim ve sesli mesaj en mantıklı olandı. Babam operasyonu yapar ve işini bitirirdi. Hem böylece Boris Karalav babamın geri dönütlerine uygun olarak kendi planını çizemezdi. Diğer hakkımı ise her ihtimale karşı İstanbul'a döndüğümüzde kullanmak istiyordum. Eğer o zamana kadar babam beni kurtarmazsa hâlâ bir umudum olurdu.

"Tamam, karar verdim." Kararlı bir şekilde öylece ona bakıyordum. "Şimdi sesli mesaj atacağım, diğer hakkım sonraya kalsın."

Bir nefes daha çektiği sigarasını yasladığı dudakları hafifçe kıvrılır gibi oldu. "İyi," dedi düz bir sesle, bir eli kotunun cebine giderken bacağını ileri uzattı, ardından telefonunu açığa çıkardı. İki telefon mu taşıyordu? "Beş dakikan var, nereden atıyorsan at."

Kirpiklerim ağırca kıpırdandı. "Beş dakika ne ya? Neyle yarışıyorum sanki?"

Telefonu aramızdaki boşluğa uzattı. "Süren başladı, Aksa."

Hiç tereddüt etmeden telefonu çekip aldım. Ekranı açtığım an bu telefonun İstanbul'da, araba yolculuğunda elime aldığım telefon olmadığını fark ettim. O telefonun ekranında Poe ve Edgar vardı ama bunun ekranı boştu. Umursamadan titrek parmaklarım ve son sürat çarpan kalbimle birlikte nefes aldım. Öte yandan bakacak olursam kötü bir olasılıkla aramayı yanıtsız bırakma ihtimali ortadan kalkmıştı. *Sesli mesajı görecek. Mesajlarını her zaman kontrol eder. Unutma Aksa, o Sergen Alatan.*

Babamın numarasını tuşlayıp ekranda yer alan arama tuşuna baktım boğazımda genişleyen ağır yumruyu itekleyerek. Kalbimin her bir karışı tehlikenin vatanında patlayan mayınlarla dolu bir araziydi ve göğüs boşluğuma doğru patlıyordu ızdırapla. Bedenimin bir kısmını Boris Karalav'a döndüm ve bank tipi sandalye üzerinde bağdaş kurarak oturdum. Tek başıma olmaya ihtiyacım vardı, soyutlanmam lazımdı ama gölge gibi peşimde dolaşan bu adamla her şey çok zordu.

Mesaj kısmını açtım ve ses tuşunu buzdan gözlerime kestirdim. İçimde bir boşlukta karmaşık hislerim çarpıyordu. Hiç böylesine elimin ayağımın birbirine dolandığını hatırlamıyordum. Telefonun diğer ucunda babamın olacağını bilmek bile inanılmaz güven veriyordu.

Kayda bastım ve ağlamaktan sızlayan göz kapaklarımı sıkıca örterek dudaklarımı açtım, ardından kapattım. Sert bir nefes ile doldurdum içimi.

"Baba," dedim kısık bir sesle, karşımda kahverengi gözlerinin gölgesi geziniyordu sanki. Gözlerime batan yaşları geri iteklemek isteyerek tavana

Ninova

baktım ve sınırlı saniyelerim olduğunu getirdim aklıma. "Göründüğü gibi değil hiçbir şey... Ben seni üzecek bir şey yapmam, biliyorsun bunu. Yemin ederim, yazıldığı gibi değil. Sana her şeyi anlatacağım beni bulduğunda ama şu an vaktim yok."

"Evet, mesela üç dakika on yedi saniyen kaldı."

Öfkeyle başımı omzumun üzerinden ona doğru çevirdiğimde çatık kaşlarımın altından sert bakışlar attım yüzüne. Saçlarıma doladığım havlu ani hareketimden sonra gevşeyip saçlarım ile bağını kopardı ve zemine düştü. Umursamadım. Tüm ağlama isteğimi silip süpüren, içimde bir türlü sönmeyen öfkeyi harlayan adamın derdini çözmeye çalışıyordum. Sinir bozucu herifin tekiydi.

"Seni öldürürüm bak, kapat şu çeneni."

"Can güvenliği olmayanın kim olduğu ortada," dedi sigarasını masadaki kül tablasının içine bastırırken. Alaycı ifadesi ağırlaşmıştı. "Umarım dinleyiciler bunun farkına varmıştır."

Saniyelerimi çaldığı için dişlerimi sıkarak önüme döndüm. *Umursama.* "Aslı ablayla havaalanına giderken yaşandı her şey. O nasıl, bilmiyorum. Ben... Şu an Rusya'dayım, iyiyim ama seni bekliyorum. Geri döneceğimizi söyledi Bo..." Durdum ve dişlerimi birbirine bastırıp gözlerimi yumdum içimden sert küfürler dizerek. "Bu adam," diye düzelttim ardından, avuç çizgilerime sığınan terin nedeni gerginlikti ve cümleleri bir araya getirmek, dünyanın düzenini değiştirmek kadar zor geliyordu. "Kısacası, sen haklıydın. Bu adamın onlardan bir farkı yok."

"Kırk saniye," diyerek kesti lafımı o sırada. "Acele et."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmayı sürdürürken ilkini yollayarak ikincisi için yeniden kayda bastım. "Seni çok seviyorum," diyebildim aceleyle. "Benim... Senden başka kimsem yok. Beni bırakma, lütfen baba." İçimde tüm boşlukları yumruklayan ağlama isteğini ipe asarak boğazlarken sessizleştim. Bir an sonra ise sertçe yutkundum, telefonu parmak uçlarımda sıktım istemsizce. "Çok özledim seni. Çok fazla hem de..."

Son kaydı gönderdiğim saniye bir eli önüme uzandı ve göğsü omzuma çarparken telefonu elimden çekip alarak geri çekildi. Bitmişti işte. Karmakarışık hislerim ve sinir bozucu bir adamla mutfak masasında yalnız kalmıştım yeniden. Sırtımı geri çevirip sandalyenin sırtına yasladım, ayaklarımı da sandalyenin oturma kısmına çıkararak dizlerimi göğsüme çektim ve nemli saçlarımın arasına daldırdım parmaklarımı. Babam ne zaman dinlerdi kayıtları? En geç birkaç saate dinleyeceğini tahmin ediyordum. Bu kâbusu bitirecek hamlesi ne olurdu öyleyse? En çabuk ve etkili olanı seçmeliydi. Dayanılmaz bir durumdaydım artık. En azından babama gerçeği açıkladığım için omuzlarımdan dağ kadar yük kalkmıştı.

Kurtaracaktı beni. Başka bir ihtimal yoktu.

"Beni kaçırdığın için tutuklanacaksın," dedim ona bakarak. "Ülkeye adım attığın anda tepene çökecekler."

Başını eğip dudaklarını kaydıran hafif bir tebessüm resmetti gözlerimin önüne, seslice nefes aldı ve gözleri üzerime çevrildi aynı anda. Koyu kirpikleri arasındaki ifadesiz bakışları gözlerimi turladı.

"En kötü ihtimalle burada kalırız," dedi alayla. "Kulağa bayağı fantastik geliyor."

"Ha ha ha!" Sahte gülüşümle birlikte sert bir soluk verdim ve kollarımı bacaklarıma sararak başımı kapıya doğru çevirdim. Yalnızca salonun ışığı loş bir ortam oluşturuyordu geniş alanda. "Hapse düştüğünde de kendin kadar komik arkadaşlar edinmeyi unutma, artık beraber yaparsınız esprilerinizi."

"Sanmam," dediğinde göz ucuyla ona dokundurmuştum gözlerimi. Sırtını geriye yaslamıştı ve kolları göğsünde birleşmişken bakışlarının ağırlığı çekilmiyordu. "Uzun bir süre bir arada olacak gibiyiz."

Dehşete düşmüş gibi başımı iki yana salladım. "En kısa sürede senden kurtulacağım. Bunu biliyorsun, değil mi? Yani başka bir olasılık düşünmene gerek bile yok."

"Kurtulacağın zaman da gelir," dedi umursamaz bir edayla omuz silkerek. "Sorun etme."

Dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi?

"Kurtulurum," dedim. "Bir şekilde."

Küçük bir açıyla başımı pencerenin olduğu tarafa çevirdiğimde görüş açımda kıpırdamayan perdenin ardındaki sessiz sokak ve çamurlaşmış kar yığınları vardı. Profilime sabitlenen yakıcı bakışlarının ağırlığı ise oradaydı. Gidemez miydi? Tek kalmayı ve ilk kez kendim için bir şeyler hazırlayıp açlıktan içine çekilen midemi doldurmayı istiyordum. Günlerdir doğru düzgün tek bir lokma yememiştim.

Sert ve göğsümü baskılayan sesli bir nefes alarak gözlerimi gözlerine çevirdim. "İşimiz bittiğine göre gitmeyi düşünüyor musun?"

Kaşları havalandı milimetrelik bir açıyla. "Benden önce davranırsın sanıyordum."

"Acıktım sadece. Bir şeyler yiyeceğim, *tek başıma*," dedim soğuk bir tavırla üstüne basa basa. "Senin aptal kumarın yüzünden hiçbir şey yiyemedim çünkü."

Ağır ağır çatıldı kaşları. "Odana kadar getirdim," dedi. "Şu aptal inadını bir kenara bırakıp yiyebilirdin."

Aptal kumarına bilerek kurduğum baskıyı, *aptal inadın* diyerek imayla betimlemesine karşılık kirpiklerim kısıldı. "İnat falan değil bu."

"Zorlaştırmak için yaptığını ikimiz de biliyoruz, Alatan."

"Sana uyum sağladığımda başıma neler geldiği açık," dedim, sarı ışık altında alnına devrilip gölgesini çıkaran saç tutamlarına değdirdim gözlerimi. "Bu gece olanlardan sonra seninle konuşmam bile hata."

"Bu gece bir şey olduğu yok, Aksa." Soğuk bakan gözlerinde kızgınlığın izini seçebiliyordum. "Tekrar tekrar duymak hoşuna mı gidiyor? Söyle, bileyim."

"Leo bana haberi söylemese bahsedecek miydin?" diye sordum hafifçe masaya doğru eğilerek. "Sen bunu söyle önce."

"Leo?" Kaşları ilginç bulmuş gibi havalandı. "Leonardo."

"Sana sorduğum sorunun cevabını ver."

"Şu an öğrendiğine göre bunun bir önemi yok."

"Söylemeyecektin işte!" diye yükselttim sesimi, boğazımı saran damarlar derimin altında yerinden oynuyordu. "Sen yapmamışsın da bilmem ne de! Yani?" Burnumdan soluyordum yine, tepem atmıştı. "Biliyordun ve bunu bile bile birlikte davete gitmemizi de sorun olarak görmedin. Herkese beni *sevgilim* diye tanıtmışsın bir de! Herkese! Çıldıracağım gerçekten!"

"Ne olarak tanıtmamı isterdin, Aksa?" Çenesi gergindi, o da benim gibi öne doğru eğildi ve sarısı parlayan göz bebeklerini yüzümden geçirdi. "Herkes kim olduğun hakkında sayısız sıfat bulacaktı. En doğrusu buydu."

"Doğru olana sen mi karar veriyorsun? Nesin sen? Karar merci mi?" Neden bu kadar öfkeleniyordum? Niye özellikle ona karşı? Yaptıkları yeterliydi bunun için ama yaptıklarının gerçek olduğunu bir türlü hazmedemeyen tarafımın çıkış yolu olmadığından kapana kısılmış hissediyordum. "Senin için doğru olan şeylerin benim açımdan nasıl göründüğünü düşündün mü hiç?" diye soludum kısık bir sesle ve sert bir nefes verdim. "O kadar sinirimi oynatıyorsun ki..."

"Nasıl görünüyor?" diye sordu dümdüz. "Konuş."

Durdum, ciğerlerimi yakan nefesimden artan son parça göğsümde düğümlendi. "İğrenç," dedim yutkunarak, parmaklarım buz kesmişti. "Beni kaçıran adamla böyle anılmak berbat ötesi bir şey."

"Endişe etme," dedi donuk bir sesle. "İkimiz de böyle bir ihtimal olmadığını biliyoruz."

Kalbimin merkezi dağınık hislerin kuluçka yeri gibiydi ve her an büyüyen başka bir hisse gebe kalıyordu. Kalbimin sert ritmi kesilmezken, "O zaman öyle davran," dedim sinirle soluyarak.

Ağır bir kıvrımla yukarı taşındı dudakları, göz bebeklerinde yanan kibritlerin ısısı dudaklarıma düştü ve ateşe verdi bir anlığına. "Gerçek bir öpüşme değildi," dedi tenim yanarken göz göze kaldığımız anda. "Kısa bir temastı."

Farkındaydı.

Tansiyonum dengesizleşirken sertçe yutkunarak boynuma yayılan ısının kaynağından çekmedim gözlerimi. Dişlerimi sıkarak sağ avuç içimi masaya bastırdım. "Daha dün akşam abi mevzusu yapıp bu gece beni öpemezsin! Özellikle beni kaçırmış bir adamken."

"Mantıklı hareket etmedim," dedi, dirseklerini masaya yaslamıştı ve başını küçük bir açıyla geriye attığından âdemelması belirgince ön plandaydı. "Haklısın, tamam."

"Niye yaptın o zaman?" diye sordum, göğsüm sığ bir suydu sanki ve kalp atışlarım her seferinde boğuluyordu. "Bileklik için miydi?"

Tereddüt etmedi. "Sana söyledim," dedi. "İstediğim içindi."

Aynı kelimeler tekrar zihnimi ele geçirdi. Buzdan bir dağın hiç görmek istemediğim tarafında soluklanan anlara gidiyordum. Dudakları dudaklarıma kapanıyordu, avuçları yüzümü kafesleyip beni, yarattığı o hortumun içine çekiyordu.

"Tam bilekliği yakacağım an öpmen tesadüftü yani?" Alay edercesine güldüm, zerre keyif vermiyordu bu fikir. Başımı iki yana salladım. "İstediğin tek şey o bilekliği kurtarmaktı. Yalan söylemene gerek yok."

"Sadece anı belirledi," dedi tok bir sesle. "İstediğim zaten buydu."

"Beni öpmek istemen başlı başına saçmalık. İstemekle kalmayıp öptün ya! Öptün!" diye sızlandım sinirle, kulaklarımı saran ısıyı hissediyordum. Kaslarımı dağıtan gerilim ise kemiklerimi yakıyordu. "Bunun için seni öldürmek istiyorum. Aptal!"

"Öpmedim," dedi başını iki yana hafifçe sallayarak. "Öpseydim böyle olmazdı."

Bir an bu konuşmanın hissettirdiği gizli utanç boyumu aşarcasına damarlarımda dolaştı.

"Öpmedin?"

Bir eli aramızdaki masanın üzerine yükseldi ve kırmızı düğüm sarılı bileğine gözüm kayarken dikkatim yalpaladı. Dünya etrafımızda dönmeye başladığında çatık kaşlarımın altından elini takip ediyordum. Masanın zeminine yaslı avuç içimin tersi ile aynı hizaya getirdi. İkimizin de gözleri ellerimizdeydi ve ne yaptığını anlamadığım için öylece ellerimize bakıyordum.

Kemikli ve uzun parmakları açılmıştı. Avuç içi elimin dış yüzeyine yaklaştı. Omurgamı çizen ağır bir saniyede teninin ısısını hissedeceğim kadar tenime uzandı dokunuşu. Hiç mesafe yoktu neredeyse ama temas etmiyordu. Hissediyordum. Boğazımda ateşimi fırlatan bir yumru varmış gibi yutkundum.

"Temas," dedi. "Bundan ibaret."

Kaşlarım çatılırken gözlerimi kaldırdım, gözleri ile sınanan bir yanıma çelme attım. Kirpiklerim donmuş gibi kıpırdamıyordu. Elim ateşe değmiş gibi çekerken nefesimi tuttum. "Bu kadar basit mi? Ufacık temas..."

"Basit olmadığını açıklıyorum," dedi düz bir sesle ve elini geri çekti. Derin bir nefes aldı. "Yaşadığımız şeyin tanımı öpüşmek değil, temas etmek."

Sırtımı geriye yaslayarak güçlü sarı ışıkta dik dik baktım yüzüne. Onun açısından bunun gerçek bir öpüşme olması için neler olmalıydı? Delinin tekiydi ve hiç de bunu konuşmaktan çekinir bir yanı olmadığını anlayabiliyordum. Yine de... *Sorun bambaşkaydı.* Sorun bendim. Sorun böyle olmasıydı. Sorun... Eğer yaşananları silebilseydim ona karşılık verebilme ihtimalimdi ve içimde bu hissi, düşünceyi itiraf etmek en az bastırmak kadar zordu.

"Öpüşmek ne demek, biliyorum," dedim oturduğum yerde rahatsızca kıpırdanarak. "Konuyu saptırmakta ustasın." Soluklandım, sessizleştim ve alt dudağımı dişlerimin arasında ezerek ona dik dik baktım. "Yoksa..." Bir an kirpiklerim kısık bir hâle büründü. "Başka bir haber için miydi? Öpüşme fotoğrafı. Yok artık ya..."

Sözümü sertçe kesti:

"Aksa," dedi. "Kafanda kurma işini kes artık."

Böyle bir şey yapmış olabilir miydi gerçekten? Bir başka skandal başlık kaldırabileceğimi sanmıyordum. *Lütfen yapmamış ol.*

"Kafamda mı kuruyorum?" İnanmaz bir ifadeyle aralandı dudaklarım. "Ya ben sana *tatlı* demeyi öğret dediğimde bile *siktir git* demeyi öğretmiş adamsın!" Kaşlarım çatılmıştı. Dişlerimi geçirdim üst üste. "Konuşmaya hakkın mı var senin bu konuda?"

Kaşları sertçe çatıldı. "Bir dakika," dedi ifadesiz bir sesle, siyah gömleğinin altında irileşen pazılarına kaydı gözlerim. "Sana bunu kim söyledi?"

"Babam söyledi."

"Düzgün cevap ver."

"Kimin söylediği mi önemli yoksa beni her koşulda kandırıyor olman mı?"

"O piç ağızlı herife tatlı olduğunu söylemek istedin," dedi düz bir şekilde. "Kumarhanenin anasını sikercesine gülme sebebi buydu anlaşılan."

"Beni rezil ettin resmen." Utançtan yerin yedi kat dibine kavuşabileceğim anlardı. "Utançtan yerin dibine girdim."

"İyi olmuş," dedi çatık kaşlarla. "O orospu çocuğunun tatlı olan hiçbir tarafı yoktu zaten."

"Neyse ne ya..." Yüzüne bir tane daha geçirebilseydim keşke. "Bir şeyler yiyeceğim, beni tek bırakırsan mutlu olurum."

Ters bir bakış yolladı suratıma. "Burada bekle, ikimiz için bir şeyler hazırlarım."

O da mı acıkmıştı?

Umurumda bile değildi.

Ben yalnızca kendime yönelik konuşurken onun *biz* diyebilmesi ne kadar tuhaftı, farkında mıydı bunun? Birkaç haftaya kadar beni gördüğü her yerde ve her fırsatta iteklerken şimdi sürekli bir arada olacağımıza yönelik imalar yapıyordu. Kurnaz tilki kafasında hesapladığı neler dönüyordu başka?

"Gerek yok," diye mırıldandım oturduğum yerden ayağa kalkarak. "Sadece *kendime* bir şeyler hazırlayacağım, sonra sana fırsat vermeden defolup giderim odaya."

"Hiç paylaşımcı değilsin, Alatan."

"Düşmanım olmayı seçen sensin," dedim soğukça. "Bu yüzden senin ne yaptığın da ne yapacağın da umurumda değil."

"Her şeyi zorlaştırmakta da üstüne yok."

"Jebi se," dedim sevimsiz bir şekilde. "Siktir git olanından."

"Sana birkaç şey daha öğretmek şart oldu," dedi alaycı bir tavır ve silik bir sırıtmayla. "Bayağı eğleniriz."

Çenemde bir ip gerilip koparken dişlerimi sıkmayı kesip ters bakışlar fırlattım gözlerine. "Ya sen gitsene şuradan."

"Hayır," dedi kafasını iki yana onaylamazcasına hareket ettirerek. "Tek başıma sıkılırım."

"Bana ne ya sıkılıyorsan? Ben senin sıkıntı boncuğun muyum? Allah Allah, sabır gerçekten..."

Eğlenen ifadesi koyulaştı. "Sıkıntı boncuğu mu?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. "O ne?"

"Boris, başımdan git lütfen."

Huysuzca masanın kenarından sıyrılıp geçtim. Etki alanından çıkmam şarttı. Tezgâha doğru dümdüz adımlarla yürürken atıştırmak için neler yapabileceğimi düşünüyordum. Dolap tıka basa doluydu ve çikolata isteyen bünyem için gerekli olan her şey vardı. Krep yapabilirdim. Bileğime taktığım siyah lastikle saçlarımı ensemde toplayarak sağ köşedeki buzdolabına yöneldim; içindeki raftan çikolata, süt ve birkaç yumurta çıkarıp tezgâha koyduğum tüm o anlar boyunca beni izlediğini hissediyordum.

Tezgâhın en kenarında duran cam kavanozun içinden un alarak sırayla malzemeleri kâseye döküp çatal yardımıyla çırptım. Birkaç dakika sonra alt dolapların birinden tava çıkarmış ve ocağa koymuştum.

Davlumbazın ışığı yeterli görüş alanı sağlamadığından belki de birkaçını fazla pişirerek tabağa aldığımda yiyebileceğimden daha fazla yaptığımı biliyordum. İsterse o da zıkkımlanabilirdi ama elbette bunu teklif etmeyecektim.

Elimde çikolata kavanozu, kahvaltı bıçağı ve krep tabağıyla masaya döndüğümde bakışları üzerimdeydi.

"Bu ev kimin?" diye sordum karşısına geçip oturduğumda, göz gözeydik. Elimdekileri masaya yerleştirdim.

Düz bir çizgi hâline büründü dudakları. "Birinin."

"Senin değil mi?"

Şaşırmıştım işte buna.

"Sayılır."

Bu ne demek oluyordu?

"Işıkları bilerek mi açmıyorsun peki? Sürekli böyle," diye mırıldandım bu kez, bu durum dikkatimi çekmişti burada geçirdiğim süre boyunca. "Çok bunaltıcı bu evdeki her şey."

Göz bebeklerinin siyahı karartıya düştü. "Bilmem, fark etmemiştim," dedi. Buz soğuğu bakışları tavandaki avizeye uğradı bir anlığına, aynı anda gözlerimden içeri uzandı boş boş. "Bunaltıcı mı?"

İstemsizce kalbime kıymıklar batıran tanımsız bir his geçti göğsümden. "Bunaltıcı," dedim ve bakışlarımı kaçırarak elimi çikolata kavanozuna uzattım.

Sessiz kaldı.

Çehremi her bir yandan kuşatan gözlerini hissetmeyi sürdürürken, "Beni inceleme," dedim birkaç saniye sonra, gözlerimiz iç içeydi. *Aynı şeyi bana söylemişti.* Sahte bir tebessümle baktım yüzüne. "Gözlerini gözlerime çıkar."

Eğlenircesine göz bebeklerinde bir mumun ışığı dalgalandı, dudakları yana kıvrılmıştı. "Rol çalma."

"Neyse ki kaçırmak gibi bir huyum yok."

"*Bozhe moy...*[39]" Bıkkın bir şekilde nefeslendi. "Başlıyoruz..."

"Hayır, ben yemek yiyeceğim," dedim sıcak krep arasına çikolata yayarak. "Seninle muhatap olmuyorum."

"O yemek değil."

Dudaklarıma yaklaştırdım ve büyük bir ısırık alarak çiğnemeye başladım. Umursamazca omuz silktim. "Sen ne anlarsın," dedim lokmalarım ağzımda küçülürken. "Biz babamla bunu yemeye bayılırız."

"Sergen Alatan bunları mı yiyor?"

"Evet," dedim ikinci parçaya geçerken, krep arasına bol bol çikolata sürdüm. "İlginç mi bu? Yiyemez mi?"

Bir an durdum ve kalbimi kemiren vicdan azabıyla gözlerine uzun uzun baktım. Ardından elimdeki parçayı ona uzatarak, "Al," dedim öfkeme ya da herhangi bir duyguya yenilmeyerek. Karşımda kim olursa olsun, *biri yer biri bakar* olmazdı. "Karbonhidrat tüketmiyor olsan da ben teklif etmiş olayım. Çünkü babam beni böyle büyüttü, bu yüzden ikram ediyorum. Sakın öfkemin dindiğini sanma."

Elime kısacık değdi gözleri. "Her şeyi babana bağlamana gerek yok."

[39] (Rusça) Tanrım.

"Alacak mısın?" diye sordum sözlerini duymazlıktan gelerek.

Parmak uçlarıyla krepi tutarak elimden aldığında çatık kaşları ve huysuz ifadesinde değişme olmadı. Öylece onu izliyordum. Beğenecek miydi?

"Çikolatayla doldurmuşsun," dedi suratını az buçuk buruşturarak.

"Seviyorum çünkü."

"Biliyorum," dedi tekdüze bir sesle, gözlerimizin teması kesilmemişti. "Senin için aldım, istediğin kadar ye."

Paketi sabah açmıştım. O hiç dokunmamıştı, sevmediğini anlayabiliyordum ama yalnızca benim için bir şeyler alması da inanılmaz geliyordu. Suskunluğumu koruyarak tek bir kelime bile etmedim.

Krep parçasını ağzına götürdüğü sırada telefonun titreşim sesi ortama yayıldı. Elindeki parçayı masaya bıraktı ve elini cebine götürerek telefonunu açığa çıkardı. İlgisiz tavrımı bir maske gibi hareketlerime de geçirdim ve bakışlarımı kaçırarak kendime bir parça krep arası çikolata hazırlamaya koyuldum. Aynı saniyelerde aramayı yanıtlamıştı.

"Julie."

Julie? Tanıştığım o çekik gözlü kadındı. Niye arıyordu? İşin kötü tarafı, yalnızca Rusça konuşuyordu ve tek bir kelimesini bile anlamıyor olmak sinir bozucuydu.

"*On ne mozhet delat' takuyu khuynyu.*[40]"

Ne konuşuyorlardı?

"*Menya zovot?*[41]" Sert bir nefes depoladı ciğerlerine. "*Nakhuy ottuda!*[42]"

Birkaç saniye geçtiğinde hâlâ ilgisiz ve sessiz olmaya çalışıyordum.

"*Khorosho, vyyezzhayu.*[43]"

Aramayı sonlandırdı. Çiğnediğim bol çikolatalı krep bile odağımı ve merakımı bastıramıyordu. Ne konuşmuştu ki? Rusça mı öğrenseydim acaba?

"Benim çıkmam gerek," dediği saniye çenem durdu ve başımı eğdiğim yerden kaldırarak gözlerimizi birbirine çiviledim. "Her ne kadar yalnız kalmanı istemesem de bensiz birkaç saatin keyfini çıkarabilirsin."

Şaşkınlıktan çenem bir karış aşağı düşecekti. Son lokmamı yutarak dudaklarımı ıslattım. "Beni tek başıma mı bırakıyorsun?"

"Söylediğim gibi sadece birkaç saat," dedi tekdüze bir sesle. "Babanı aradın, yapabileceğin başka hiçbir şey yok ve Rusya'dasın, kaçacak olursan da kaybolursun. Uyarımı aldığını varsayıyorum."

Gözlerimi devirmemek için zor duruyordum. "Babamı bekliyorum zaten," dedim. "Onun işini zorlaştıracak bir şey yapmam."

---

[40] (Rusça) Öyle bir sikim yapamaz.

[41] (Rusça) Beni mi çağırıyor?

[42] (Rusça) Siktirsin oradan!

[43] (Rusça) Tamam, geliyorum.

"Güzel," dedi ifadesiz suratıyla, başını ölçüp tartan bir ifadeyle salladı ve birkaç saniye içerisinde babamı aramama müsaade ettiği telefonu masanın üzerine bıraktı. "Her ihtimale karşı bunu al." Önüme doğru itekledi. "Olası bir durum için numaram kayıtlı."

"Delirdin galiba sen," dedim, şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım. "Bana telefon mu veriyorsun?"

"Ne yapabilirsin, Aksa? Babanın haberi olacağını garanti ettik az önce, önüne geçmek istediğim bir durum da değil zaten. Fazladan birkaç arama yapabilir ya da mesaj atabilirsin. Ekstra etkileyecek bir durum yaratamazsın." Oturduğu yerden ayağa kalktığında gözlerim onu takip ediyordu. Uzun boyunun gölgesi üzerime devrilirken kalbim sancılandı sebepsizce. "Güvenliğin, olabilecek her ihtimalden önce gelir; bunu unutma."

Sözlerinin hedefi ıskalamadan vurduğunu içten içe itiraf etmekte ilk defa bir sorun görmedim. Kaçırılmak sayılmayacak kadar insancıl bir anın içerisindeydim. Bir kalp taşıdığı ya da taşıdığı kalbin taştan olmadığına inanacağım kadar gerçekti. Her ne olursa olsun, tozu dumana katan anlar üzerinden çok geçmemişken durulmak istemiyordum.

"Babamı ararsam peki?" diye sordum istemsizce. "Arar ve uzun uzun konuşursam."

Son model telefonunu cebinden içeri itekledi. "Baban ışınlanmayı bulamayacağına göre herhangi bir koşulda ondan daha hızlı yanında olacağımı tahmin edebilirsin, Aksa."

"Peki ya..." Başımı omzuma doğru milimlik bir açıyla devirdim. "*Twitter*'da *hashtag* açıp seni herkese ifşa edersem?"

Dudakları kıvrıldı. "Hayranlarım çoğalır."

"Komikmiş."

"Neyse ki diğer uygulamalarda kilit var, Bayan Akıllı."

Omuzlarım kendiliğinden ağırlaşıp düştü. "Anladık," dedim yarı ters bir sesle, kabullenmeme rağmen aklımda kırk tilki dönüyordu. Herhangi bir şekilde kaçıp gitsem bile babamın olmadığı bir şehirde elim kolum bağlı beklemekten başka çarem yoktu. En azından Boris Karalav beni İstanbul'a götürecek biletti.

Etraf sessizliğe gömüldü, hiçbir şey söylemedi ve bana son bir bakış attıktan sonra sırtını dönerek mutfaktan çıktı. Saniyeler içerisinde dış kapının sesi dağıldı hayalet duvarların arasına. *Evet, yalnızdım.* Dilediğim her şeyi yapabilirdim. Tüm katları didik didik karıştırabilir, özeline sızabilirdim. Mesela bir alt kat... Ne vardı orada? Annesinin, evinde yanarak ölmesi hakkındaki haberlerini hatırladıkça bu evin ona ait olmadığını tahmin edebiliyordum. *Sayılır,* demişti. Kimindi öyleyse?

Kesik ve titrek bir nefes alarak gözlerimi önüme çevirdiğimde bir anlığına yemediği krepe dokundu buz mavisi gözlerim. Öylece duruyordu.

Nereye gitmişti? Julie ne için aramıştı ki onu? Önemli miydi? Yokuş aşağı kayarak yol alan düşüncelerimin sonu gelmiyordu. Derinden bir oflamayla yanaklarımı şişirdim ve krep tabağını önümden biraz uzağa itekledim.

Yüzümü ovaladım sıkıntıyla, saçlarımı bağladığım tokayı çekip alarak kuruması için salık bıraktım. Deprem etkisi yaratan geceyi baştan sona zihnimden geçiyordum. Julie'nin kelimeleri hiç çıkmıyordu kafamdan. Bartol Karalav'dan bahsetmişti; göstermelik turnuvadan, Boris ve diğer adamların ne için çekişmeli bir şekilde kumar masasında olduklarından... *Saf bir rekabet bu.* Kazanmak istedikleri güç onlara ne hakkı veriyordu?

Belki de Julie o gizli kumarhaneye geri dönmesini istemişti. Bitirmek istediği her ne ise erkenden eve dönmemizi sağladığım için yarıda kalmıştı ve çağırması olası bir ihtimaldi. Birkaç saniye sonra oturduğum yerden ayaklanıp mutfak masasını temizledim, ellerimi yıkadım ve ardından davlumbazın ışığını kapatarak *sweatshirt*ün cebine sıkıştırdığım telefonla salona geçtim. Etrafın sessizliği ve kapalı ışıklar altındaki görüntüsü ürperticiydi. Holün ışıkları açıktı yalnızca. Evde tek başıma kalıp birkaç saat gecikeceğini söyleyen babamı beklemeye alışıktım ama hiç bilmediğim bir ülkede, yabancı bir evde, bambaşka bir adamı beklemek ile kıyas bile edilemezdi. Yalnız kalmak istemsizce korkutucu geliyordu.

Salonun ışıklarını açarak L koltuğun ucuna doğru yürüdüm düz adımlarla. Babamı arama fırsatını öylece tepeleyemezdim. Köşeye geçip sessizce en uca yerleştiğimde bacaklarımı koltuğun üzerine çıkarıp bağdaş kurdum ve yorgun bir nefes verdim. Aramayı yanıtladığında anlatacağım onlarca şeyi kafamın içinde hazır ediyordum. Sıralamayı bile atlamadan anlatacaktım her şeyi.

Cebimden telefonu çıkardım ve saniyeler içinde numarayı tuşlayarak kulağıma yasladım. Dudağımın içini dişliyordum. Stres ve heyecandan ölebilirdim her an. Rusya'da olduğumu çıkan haberler sayesinde öğrenmişti ve yabancı bir numaradan aldığı aramalardan birinin benim tarafımdan olacağını da biliyordu. Açmalıydı. Açmazsa bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum.

Telefon çaldı, çaldı ve son saniye boşa düştü.

Boris Karalav'ın cebinden çıkacak paraları önemsemeden tekrar tekrar aradım. Şarjı sınırda olmasına rağmen ısrarla arıyordum. Beşinci arama sonunda görüş açımı buğulandıran ve kirpiklerimi nemlendiren yaşlarla birlikte kapattım. Bilerek mi açmıyordu? Tavana doğru kaydırdım gözlerimi, ağlamak istemiyordum. Bu gece için fazlaydı. Kirpiklerim ıslanmıştı, gözlerimi parlatan yaşları uğurlayamıyordum da bir türlü.

"Sakin ol, Gün..." diye fısıldadım boğucu sessizliğin içinde, burnumu çektim.

Telefonu orta sehpanın üzerine fırlatırcasına bıraktım ve koltuğun dibine inerek sırtımı geriye yasladım. Babamın beni gerisinde bırakacağını hiç sanmıyordum. Bir şeyler dönüyor olmalıydı.

Toparlanmak için kendime birkaç dakika süre tanıdım. Düşüncelerimi kontrol altında tutmak ve içimde kabaran felaket dolu bulutları savuşturmak için saniyeleri saydım. Damar damar ayrılan hislerim ağır geliyordu bedenime. Beni tek başıma bırakmıştı hâlbuki, bağıra bağıra ağlayabileceğim kadar derin bir sessizlikle baş başaydım şimdi.

Dizlerimi karnıma doğru çekerek göğsüme yapıştırdım. Avuç içlerimi krem rengi halının üzerine yaslamış, buzdan gözlerimi karşımdaki boşluğa öylece dikmiştim. Tam şu an görünmez olsam bile ağlamak istemiyordum. Kalbimin merkezine inen acı dolu yumru büyüdü, boğazıma kadar dolduğunda yerimde duramayarak oturduğum yerden ayağa fırladım. Daralıyordum ve aklımı dağıtmak istiyordum.

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirirken salonun içerisinde ilerledim. Kaldığım oda dışında hiçbir yeri inceleme fırsatım ya da düşüncem olmamıştı. Üst kata mı çıksaydım? Onun odasını karış karış etseydim mesela... Anında anlayacağını biliyordum. Çok düzenli bir adamdı ve eşyaları karıştırmadan durmayacağıma göre, bunun lafını etmesine de izin veremezdim.

Köşede duvara yaslı duran konsola doğru yöneldi yavaş adımlarım. Dolap kapaklarını açtım ve sırtımı hafifçe eğerek içlerine baktım. O sırada istemsizce hapşırdığımda burnumu çektim, hasta mı olacaktım?

"Lütfen olmayayım," diye mırıldandım kendi kendime, satranç takımı olduğunu gördüğüm dolabın kapağını kapatıp diğerini açtım.

Tamamı Rusça olan kitapları kenara itekledim, o sırada yapboz kutuları gözüme çarptı. Üst üste dizilmişti ve alt rafın büyük çoğunluğunu kaplıyorlardı. Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp içlerinden birini hevesle çekerek çıkardım ve dolabı kapatıp doğruldum. Çocukken babamla sürekli yapboz parçalarını bir araya getirirken sabırsızca sonuca ulaşmayı beklerdim; babam ise dünyanın en sabırlı adamıydı. Her seferinde parçalar daha da artmıştı hatta. Yüzlük, beş yüzlük, binlik...

Orta sehpanın üzerini boşaltarak dizlerimin üzerinde zemine çöktüm. Kutunun dış yüzeyini kaldırarak avuçlarımın arasında sıkıca tutarken inceledim uzunca. Çatısında karlar yığılıp sarkıtlar oluşan ahşap bir ev vardı görselde, oldukça detaylıydı.

Parçaları sehpanın üzerine dökerek elimle yaydım ve saçlarımı omzumun gerisine atarak adım adım birleştirmek için ilk parçaya uzandım. Bir yandan

da kartonun üzerindeki görsele bakıyordum. Parçaları eşleştirmek ise bambaşka bir meseleydi.

Dakikalar boyunca parçaları birbirine yerleştirirken zihnimi dağıtabildiğim için iyi hissediyordum. Başka bir parçaya daha parmak uçlarımla dokunup ayıklarken o kadar yoğun bir şekilde odaklanmıştım ki bir an sessizliği darmadağın eden tok ses elimi havada asılı bıraktı. Donup kalmıştım. Kafamı yavaşça kaldırdım ve ne olduğunu anlamaya çalıştım. Boris mi gelmişti? Ses uzaktan, belli bir mesafeden geliyordu. Alt kattan mıydı? Ya da üst?

Bir an dikkat kesildim ve sertçe yutkunarak kalbimi ezen korkuyu silip attım düşüncelerimden. Rusya'daydık. O elçi... Başımı iki yana salladım hızla. Zaten kaçırılmıştım. Boris Karalav onların tarafındaydı ve ellerindeydim işte.

"İyice saçmalıyorum," derken fısıltımı kendim bile duyamadım.

Ses bir anlıktı ve kesildiğinde kulaklarımı basan uğuldama sırasında bakışlarım tedirgince geziniyordu etrafta. Korkuyordum. Her ne olursa olsun Boris'i aramalı mıydım? Nerede olduğunu öğrenebilirdim. Yakınlardaydı belki de. Anında geleceğine emindim. *Ona mı güvenir olmuştum gerçekten?* Şu an yanımda birinin varlığına ihtiyaç duyuyordum. Gözlerimi sıkıca yumarak ofladım ve yüzümü stresle sıvazladım.

O an aynı kesik ses yeniden yankı buldu.

"Siktir..." diyerek şiddetle çarpan kalbime dayadım avuç içimi ve hızla ayaklandım, telefonu elime alarak dış kapıya doğru koşarken tek düşüncem bir an önce evden çıkıp *onu* aramaktı.

Montu kollarımdan geçirip botları giyerken titreyen parmaklarım hiç yardımcı olmuyordu. Dehşete kapılmıştım, gözlerim etraftaydı. *Sorun yoktu ama.* Birkaç saniye içerisinde soğuk havaya bedenimi attığımda zehirlenmiş gibi hissediyordum. Kar yığınları içinde bata çıka koşturdum. Evin dışında ne kadar güvenli olabilirdim, bilmiyordum ama sokakta, diğer insanların görebileceği bir alanda zarar görme ihtimalim her koşulda daha azmış gibi geliyordu.

Sokak arasına çıktığımda nefeslerim düzensizce akıyordu buz soğuğu havaya doğru. Etraf sessizdi, yine de çevredeki evlerin ışıkları yanıyordu ve bu bile o an için güven veriyordu bana. Titremesi kesilmeyen parmaklarımı kullanarak montumun fermuarını çektim. Nemli saçlarımı kesen soğuk, her boşluktan sızarken pijama takımı ile öylece dikilmeyi bırakıp telefonu tıkıştırdığım cebimden çıkardım. Bir yandan aralıklarla etrafımda dönerek her yeri kontrol etmeye çalışıyordum. Aynı saniye numarasını tuşlayarak kulağıma yasladım hiç tereddütsüz.

Dudağımın içini kemirerek yanıtlamasını bekledim. Bekledim. Bekledim. Dişlerimi birbirine bastırıp pes ettim sonunda.

"Gerekli olduğu zaman ortada yok beyefendi! Bir şey olursa bana ulaşmış!" Sertçe nefeslendim, kalp atışlarımın sancısı arasında kurumuş dudaklarımı yaladım. Yanıtsız kalan telefonu kulağımdan ayırdım sertçe. "Bok ulaştın, Aksa. Bok ulaşırsın! Kim bilir ne halt yiyor? Piç kurusu!"

Bir adım daha gerilediğimde iyi olasılıkları hesap etmeye çalışıyordum, duymamış olabileceğini aklıma getirdim ve saatler önce bana verilen kartviziti cebimden çıkardım. Leonardo hâlâ oradaysa ona Boris'e yardımcı olabilirdi. Öyle değil mi? Yalnızca siktiğimin telefonunu açmasını söylemesini istemekti planım. Tek başıma ne bok yiyebilirdim bu şehirde? Telefonun şarjı da bitmek üzereydi. Ne yapabilirdim?

Kartın üzerindeki rakamları tuşladım ve aramayı başlatarak sağ kulağıma dayadım. İkinci çalışta açmıştı. *Ah, şükürler olsun!*

"*Privet...*"

"Leo," dedim doğrudan, telefonun ucunda biri olması bile büyük oranda gevşetmişti kaslarımı. Gözlerim hâlâ etraftaydı, konuştukça dudaklarımın arasından sis bulutları kopuyordu. "Benim, Gün."

Şaşkınlıktan olsa gerekti ki birkaç saniyeliğine derin bir sessizlik yayıldı. "Gün... Bu aramayı bu denli erken beklemiyordum."

İngilizce konuşuyorduk. Kalbimden bir ağırlık kalkarken, "Boris'e ulaşamadım," dedim kuru bir sesle. "Orada olduğunu tahmin ediyorum. Rica etsem telefonuna bakması gerektiğini söyler misin?"

"Ah..." Sert bir soluk verdi. "Yirmi dakika kadar önce yanlarından kovuldum. Şimdi yoldayım. Önemli miydi?"

Omuzlarım düşerken, "İşi bitmemiş miydi?" diye sordum karmakarışık bir şekilde. "Ne zaman bitecek? Ben..."

"Sorun ne?"

Samimi ve anlayışlı sesi bölmüştü lafımı. Dudaklarımdan usulca kayıp giden titrek solukla ne söylemem gerektiğini bilemedim.

"Eve birisi girmiş olabilir," dedim anlamsız bir hisle. "Tek başımayım, korktum. Şu an dışarıdayım. Boris ne zaman gelir?"

"Eve birisi mi girdi? Gördün mü? Ah... Bekle." Sinyal sesi duydum, arabada olmalıydı. "Adres ver, oraya geliyorum."

"Hayır, hayır. Buna gerek yok," dedim anında, istemsizce sertleşmişti sesimin tonu. "Sadece ona ulaşmak istediğim için aradım. Başka bir şey değil... Eve birisinin girdiği kesin bile değil, korktum ve dışarıda bekliyorum. Şarjım bitebilir, Boris'in numarasını biliyorsan ona ulaşıp buraya gelmesini söyler misin? Julie yanında olmalı. Onu da arayabilirsin."

"Onun gelmesi bayağı uzun sürer yalnız," dedi Leonardo, sonra bir saniye sessizlik oldu. "O gelene kadar yanında durabilirim, eğer söylediğin gibi biri girmişse tek kalman doğru olmaz."

Gerginlikle duraksadım. Tanışalı ne kadar olmuştu ki onu yanıma çağıracaktım? Öte yandan korku içimden sökülüp atılmamıştı. Boris'i yeniden mi arasaydım acaba?

"Nerede olduğumu bilmiyorum ki..."

"Konum at."

Soğuktan kurumuş dudağımı dişlerimle sıkıştırdım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Onu onaylayan herhangi bir kelime düşmedi dudaklarımdan ama telefonu kulağımdan ayırarak ekrana baktım, gözlerimin kırmızı şarj işaretine takılmasına bile müsaade etmeden konumu yolladım.

Yalnızca sokak lambalarının aydınlattığı yolun kenarına çekilmiş, cebime ilettiğim telefonla dikilirken kollarımı göğsümün altında sarmaladım. Soğuk hava suratıma sayısız tokat çarpıyordu. *Güvenliğin her koşulda önce gelir,* dememiş miydi? Kendi güvenliğim için birkaç saat önce tanıştığım adamı çağırmamı da problem etmeyecekti. Üstelik aramama karşılık kayıtsız kalmışken...

Upuzun gelen dakikalar sonunda karanlık sokağın bir tarafından yaklaşan simsiyah aracın far ışığı, karanlığı iki yana ayıracak kadar yoğun bir şekilde boyadı. İstemsizce gerilemek istesem de şoför koltuğundaki sima buna engel oldu. Leonardo... Yaklaştı ve yavaşlayarak tam önümde durduğunda ön yolcu koltuğunun camını açtı. Cama yaklaşarak sırtımı eğdim ve göz göze kaldık.

Arabanın tepe lambasını yaktı, sarı ışık yüzünü gözlerimin önüne serdiğinde, "Selam," dedi gülümseyerek. "Hadi bin, hava buz gibi."

Haksız sayılmazdı. Titriyordum dakikalardır. Acıyan boğazımda büyüyen yumruyu bir refleks ile yutkundum ve dudaklarımı birbirine bastırarak başımı aşağı yukarı salladım. Kulpu çekerek kapıyı açtım, ön koltuğa yerleştiğimde camı ve ışığı kapatmıştı.

"Nasılsın?" diye sordu. Başını omzunun üzerinden yana çevirerek yeşil gözlerini gözlerime sabitledi. "Çok korktun mu?"

Korkmuştum. Her bir an hafızamın içinde gösterime girerken saldırıya uğradığım ve boynuma bir mühür basıldığı anı hatırlamıştım. Ardından denizin dibini boyladığım, sonrasında ise kaçırılıp iki adamı kanlar içinde yerde bıraktığım anlar dönüp durmuştu zihnimin boş duvarlarında. Yara almaktan da öte, öleceğimi düşündüğüm için korkmuştum ya da bambaşka bir zarara uğrayacağımı düşünüp dehşete kapılmıştım. Boris Karalav'ın yanında ise... Hiç böyle düşünmemiştim. Beni koruyordu bir şekilde; kendisi hariç her şeyden, her şekilde.

"Korktum." Miktarını bilmesine gerek yoktu. Gaza hafifçe yüklendi, araba hız kazanırken tedirgince ona baktım. "Evin önünde bekleyebilirdik."

"Endişe etmene gerek yok." Ön camdan sıyrılan bakışları bana uğradı. "Yakınlarda bir yer var, sıcak bir şeyler içeriz. Kafan dağılır. Boris gelene kadar buraya dönmüş oluruz."

"Hiç gerek yok buna."

"Biraz rahatla," dedi kızar gibi, ardından bir sırıtış yerleşti dudaklarına. "Benden sana zarar gelmez, sevgilin olacak adiden daha iyiyimdir."

Başımın arkasını koltuğa dayayarak gözlerimi devirdim. Telefonu cebimden çıkardım ve ekranı aydınlatmak için yandaki tuşa bastım ama açılmadı. Şarj istediğini gösteren kırmızı bir yüzdelik belirdi ekranda. İçim sıkılmıştı.

"Ona ulaşmam lazım," dedim, ön camın ardında akan yola dikmiştim buzdan gözlerimi. "Merak edecek." *Edecek mi? Kızacak.*

Suçum yoktu neyse ki.

"Numarasını biliyorsan benden ara," dediğinde anlayışlı bir ifade vardı yüzünde.

"Bilmiyorum..." Babamı arayıp sesli mesajlar göndererek telefonun şarjını bitirmiştim resmen. "Of!"

"Rusya'ya ilk kez mi geliyorsun?"

Ellerimi paltonun ceplerine soktum ve sıcacık arabanın içinde tenimdeki soğuğun etkisinin geçmesini bekledim. "Evet."

"Ne zaman dönüyorsun peki?"

"Birkaç güne."

"Anladım," derken beni ürkütmekten korkan bir hâli vardı. "Fırsatın olacaksa seni gezdiririm."

"Teşekkür ederim, gerek yok."

"Ciddiyim. Bunu düşün." Sağa kırdı direksiyonu ve ana caddeye çıktık saniyeler içerisinde. Araba lüks bir modeldi, hız artsa bile hissetmiyordum. "Her neyse... Bu gece çok boktan geçiyordu, biraz sakinleşmeye ihtiyacım vardı benim de. İyi oldu beni araman. Arabayı oradan oraya sürüyordum."

"Sen neden erken çıktın?" diye sordum sessizce.

Üzerindeki ceketi çıkarmıştı ve şimdi yalnızca boğazlı, siyah kazağı ile duruyordu. İç geçirdi. "Babam kovdu."

Kaşlarım çatıldı hafifçe, konuştukça gerilen kaslarım gevşiyordu neyse ki. "Neden kovdu ki?"

Yandan bir bakış attı suratıma. "Çünkü kaybediyordu," dedi. "İşin eğlencesinde olduğum için de sinirini benden çıkardı."

"Kaybettiği için mi?" Başımı iki yana salladım. "Çok saçma."

"Babam böyledir," dedi. "Ama ilk kez haklı."

Haklı mı buluyordu onu kovmasına rağmen?

"Neden?"

"Kaybetmesine rağmen çirkeflik yapıp ikinci kez kaybetti." Güldü keyifle. "Seninki büyük lokma çıktı."

Kaburgalarım kalbimi kafesleyerek içimden çıkacakmış gibi atışlarına bariyer oldu. Boris Karalav hakkında *seninki* imasını duymak bile buz kesilmemi sağlıyordu. Donup kalıyordum.

"Boris mi kazandı yani?"

"İki kez," dedi dudaklarını ıslatıp. Şehrin aydınlık caddesindeydik. "Bu işte bayağı iyi." O an telefonunun melodisi aramıza yayıldı ama çağrıyı reddetti. "Kazanmak için doğmuş."

Ama annesini kaybetmiş.

"Baban ne iş yapıyor?" diye sordum merakla. "Bayağı önemli biri gibiydi."

"Babam gibi adamların işleri bellidir," dedi. "Her anı bahis, her adımı kumar... Görünürde ise otel zincirlerinin sahibi. Benim bilmediğim türlü türlü şeyler."

Bahsetmek istemiyormuş gibiydi.

Derin bir nefes aldım ve sessiz kalarak ön camın ardında akan asfaltı izlemeye başladım. Aklımı meşgul eden onlarca şey yaşamıştım tek gecede. İçimden çıkaramayacağım kadar büyük bir kırıklık tatmıştım. Bilekliğini yakmaya çalıştığım, hiç tahmin etmeyeceğim bir adam tarafından öpülmüştüm. *O her ne kadar böyle öpmeyeceğini söylese de.* Babamı aramıştım, açmamıştı. *Bu çok ağırdı.* Ve şimdi bu adamla aynı arabada, yan yanaydım.

On dakikalık sürenin sonunda araba motorunun sesi sessizliğe karıştı. Kafamı kaldırıp önünde durduğumuz kafeyi dikkatle süzerken hoş ve sakin bir yere benzediğine kanaat getirsem de hâlâ tedirgin hissediyordum.

"İstersen arabaya getirebilirim," diyerek düşüncelerimi bölen sesin sahibine çevirdim başımı. Bu fikir daha iyiydi. Kılık kıyafetimden dolayı insanların gözlerini üzerimde görmek istemiyordum. Yalnızca kafamı sallayarak yanıtladım onu. "Ne içmek istersin?"

"Sıcak çikolata varsa olabilir."

"Ya tatlı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, teşekkür ederim."

Sırıtan dudaklarını bir an olsun gevşetmeden başını aşağı yukarı salladı ve arabadan çıkarak kafeye doğru ilerlediğinde sırtımı koltuğa dayamış, uzaklaşan sırtını izliyordum. Kapı açıldığı için içeri sızan soğuğun silinmesini içim ürpererek bekledim. Yaşamında nasıl bir adam olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama *sakin ve eğlenceli biri* tanımını alabilirdi. Üzerinde zengin şımarıklığı da vardı gerçi.

Boris Karalav nasıl bir adamdı peki? Bu ülkede... Annesi hâlâ nefes alıyorken. Arkadaşları var mıydı? Pilot olan bir adamın hayatı nasıl ilerlerdi? Kız arkadaşı? Ciddi bir ilişkisi olsaydı her şeyi geride bırakabilir miydi öylece?

İlişkide nasıl bir adamdı? *Sana ne, Aksa?* Türkiye'ye gelirken tereddüt etmesi gerekmez miydi öyle bir ihtimalde? Gerekirdi. Poe ve Edgar'ı da bırakmıştı gerçi. Sevgilisi ile köpeklerini aynı kefeye koyamazdım ama...

Bunları neden düşünüyordum ki? Daha önemli meselelerim vardı. Babam gibi. İstanbul'a dönmek gibi... Evi boş bulacak Boris Karalav gibi... *Evet, mükemmel.*

Bir yandan onu sinirlendirmek inanılmaz derecede eğlenceli geliyordu. Başına iş açmıştı beni kaçırarak. Umarım bunu bir an önce anlar ve beni dosdoğru babama götürürdü.

Birkaç dakika sonra Leonardo geri döndü. Elindeki karton bardaklardan birini bana uzatıp kapıyı kapatırken, "Aslında aç olup olmadığını soramadım," dediğinde yeşil gözleri üzerime çevrilmişti, elindeki bardağı arabanın bardaklığına bıraktı. "Bir şeyler yiyebiliriz."

"Teşekkürler, eve dönünce atıştırmıştım bir şeyler," dedim, sıcak çikolatanın karton bardağı sıcacıktı ve kapalı kapağının açık kısmından buharı tütüyordu. Şekerli kokusunu da alabiliyordum.

"O kadar ani çıktın ki ne olduğunu anlamadım." Omuzlarını titreten bir nefes aldı. Güldü. "Piç kurusu sevgilin telefonumun içine sıçıp gitti."

Mahcup hissediyordum. Telefonu almış ve içki şişelerinin arasına fırlatmıştı doğruca. Bıraktığı hasarın umurunda olduğunu da hiç sanmıyordum. Geride bıraktığı kaoslar gibi.

"Telefonun ne durumda şu an?"

"Hiç hasar almamış gibi çalışıyor." Dudaklarındaki kıvrım genişlemişti, motoru çalıştırdı ve direksiyonu tek eliyle yönlendirirken bana bir bakış attı. "Park sorunu olmayan bir yere çekeceğim."

Başımı aşağı yukarı ağır ağır salladım. Endişe etmemem için her adımından haberdar ediyordu. Araç bir manevrayla geri gidip saniyeler sonra caddeye karıştı. Bardağı dudaklarıma yaslayarak bir yudum aldım sessizce.

"Babanı aradın mı?" diye sordu o sırada, bir eli kendi bardağına uzanmıştı ve gözleri yoldan ayrılmıyordu. "Sevgili olduğunuzu gizlemenizi anlıyorum, yine de medyadan öğrenmesi... Kaçırıldığını sanırken berbat hissetmiş olmalı."

Göğsümün içinde görünmez bir bıçak oynadığında, "O iş biraz karışık," dedim soğuk bir sesle. Ona Boris'in sevgilim olmadığını söylemeli miydim? "Konuşmasak olur mu?"

"Tabii," dedi yalnızca, gaza asılarak hızı artırırken kahvesini dudaklarına götürdü.

Geçen dakikaların sonunda tekerler sürüklendiği yerde durduğunda bir ara sokaktaydık. Etraf sessizleşse de dışarı çıkıp köşeyi dönsem yan yana sıralı mekânlar arasında bir canlılık bulabilirdim.

"Gecenin böyle devam edeceğini hiç tahmin etmezdim," diye mırıldandı, gerici sessizlik boğularak saklanmışken sırtını çevirdi ve kapıya yaslanarak bana odaklandı. "Sarhoş olup uyumaktı planım."

"Planını bozduğum için üzgünüm," dedim, korku içimden çekilmiş olsa da gerginlik yakamı bırakmıyordu. "Boris'e ulaşamayınca ne yapacağımı bilemedim bir an. Şarjın biteceğini düşündüğümden zaman kaybetmek istemiyordum, seni ararsam ona ulaşırım diye düşündüm ama öyle olmadı."

Başını iki yana salladı. "Onu kastetmedim," dedi. "İçmekten daha güzel bir seçenek bu, iyi ki aradın."

Sahte bir tebessüm sundum. Sonuç olarak yabancı bir adamdı, bu yüzden bir an önce eve dönebilmeyi istiyordum. Boris gelmiş miydi? Ne kadar süre geçmişti ki?

"Saat kaç?" diye sordum merakla.

Kolunu kaldırdı ve bileğine sarılı saate gözlerini değdirdi. "Gece yarısını geçmiş," dedi başını kaldırıp gözlerimi yakaladığında. "Bir saattir birlikteyiz."

Kaşlarım şaşkın bir hareketle havalandı. "Öyleyse dönmüştür," dedim, eğer aramamı görüp beni geri aradıysa telefonun kapandığını fark etmiş ve eve varmış olmalıydı.

Kahvesinden birkaç yudum daha aldı. "Şunlar bitsin de geri dönelim."

"Tamam."

"Ah, baksana..." Yeşil gözleri parıldıyordu. "Senin şu iltifat sandığın kelimeler yerine bir şeyler öğretebilirim, eğlenceli olur."

Dudaklarıma yasladığım bardakla duraksadım. Zihnimde bu anının karşılığı yalnızca Karalav'a çıkıyordu. Yalancının tekiydi ve beni sürekli kandırıyordu. O gece ne kadar eğlendiğini hatırladıkça... Gerçekten dünyanın en uyuz adamı olabilirdi.

Omuzlarımı düşürerek kısık bir nefes çektim burnumdan. Bardağı dudaklarımdan ayırdım. "Neler mesele?"

"Öğrendiğini sandığın kelime neydi?"

"Sadece karşımda bir adam varken ona *tatlı* olduğunu nasıl söyleyeceğimi merak etmiştim."

"O da sana *siktir git* demeyi mi öğretti?" Sesli bir kahkaha döküldü dudaklarından. "Piç... Gerçekten işini biliyor."

Gözlerimi devirdim. "Ona böyle seslenmeyi ve gülmeyi keser misin?"

İfadesi hiç kıpırdamadı. Sırıtışı yerli yerindeydi. "Konumuza dönecek olursak, bir adama tatlı olduğunu söylemek için *ty milaya* demen yeterli."

Ty milaya...

İç çekerek zihnimde tekrar ettim bu kelimeyi. Hiç kullanmayacağım kelimeyi... "Öğrenmesem de olur aslında," dedim kuru bir sesle. "Şu an öğrenecek havada değilim."

"Peki o zaman."

Leonardo içeceklerimiz bitene kadar anılarını anlatıp durdu. Kendim hakkında tek kelime etmeden yalnızca onu dinliyordum. Yirmi beş yaşında olduğunu lafın arasında geçirmişti, makine mühendisliği okuyup babasının parasını yediğini söylerken de hiç çekincesi yoktu. Hatta bunun olması gerektiğini savunacağını bile düşüneceğim kadar açık bakıyordu.

"Gitsek mi artık?" diye sordum sohbeti keserek, çoktan dibini görmüştük elimizdeki bardakların.

Başını salladı. "Gidelim," dedi derin bir nefes alarak. Boş bardağı bardaklığa yerleştirdi ve saniyeler içerisinde arabayı boş yola çıkardı.

Başımı camın olduğu yöne döndürerek camın ardında su gibi akıp giden yola diktim boşlukta salınan gözlerimi. Çok yorgun hissediyor olsam da kanıma zehirliymişçesine işleyen his beni ayık tutuyordu. Uyutmayacak olan ve tüm gece düşünüp duracağım en net an, babamın hiçbir şekilde açmadığı aramalarımdı. Kırgın, kızgın ve tüm duygularımı aynı anda birdenbire göğsüme yükleyen anlatılmaz bir hisle dolmuştum. En düşük olasılığı bile aklına getirip sayısız cevapsız çağrıma geri dönüş yapmalıydı. *Ya beni kurtarmak için kılını bile kıpırdatmazsa?* İmkânsızdı. Babamdan, Sergen Alatan'dan bahsediyorduk. Gözünden sakınırdı babam beni, hayatım bu temel üzerine kurulıuydu.

Dönüş yolu boyunca arabanın hızının azaldığını fark edemeyecek kadar dalgındım. İbre hiç ileri atılmıyordu; başımı cama yaslamış, hiç konuşmadan tanıdık yolu izliyordum. Evin bulunduğu semt daha sakin bir taraftaydı; iki tarafı uzun ağaçlarla kaplı yol belirince boş arazinin olduğu kısımdan geldiğimiz sokağın yönüne sinyal verdi. Araba hiç beklenmedik bir anda, ani bir frenle sarsılarak durdu. Bir avucum güçlü bir reflekse kaputa yaslanmıştı, cama yapışmaya birkaç karış kala durabilsem de korkudan buz kesen ellerime engel olamadım. Leon ise sert bir küfür mırıldanmıştı. Önce İngilizce, ardından Rusça. Öyle sert durmuştu ki araba hızlı ilerliyor olsaydı camdan dışarı uçabilirdim.

Korkuyla açılan gözlerimi şoför koltuğuna çevirdiğimde kalp atışlarım alev alevdi. Delirmiş miydi?

"Ne oluyor?" diye sordum anlam veremeyerek. "Ne yapıyorsun?"

"Sanırım..." Yutkunarak bana baktı. "Seninkini biraz sinirlendirdim."

Kaşlarım ağırca çatılırken tam dudaklarımı aralayacaktım ki bakışlarım karşıya uzandı, kapkara gecenin altında bir noktadan yüzümü yalayıp geçen farlara karşılık gözlerim kısıldı. Tam burun buruna durduğumuz cipi anında tanımak, soluğumun kesilmesine neden olmuştu. Mimiklerim donup kalmıştı. Kalbimin baskısı kulaklarıma kadar atışlarını sıraladığında birden

zonklamaya başlayan tüm sesleri çekti içinden. Yolun yarısında önümüzü mü kesiyordu? O neredeydi peki?

Bir anda benim tarafımdaki kapı gürültüyle açıldı. Kafamı kaldırdım ve tüm soru işaretlerini silen bir çift ateşten göze tutundu gözlerim. Çehresi buz gibiydi, ölüm kokuyordu.

"Boris..."

"İn."

Sert sesi kirpiklerimi kırpıştırarak ona bakmamı sağladı. "Bana bağırma."

"Sana bağırmıyorum," diye sertçe soludu. Sabrı kalmamış gibi eğilerek bileğimi yakaladığında yüzü yüzüme yaklaşmıştı, gözlerine sinen öfkeyi bir saniye gözlerimde tuttu çünkü ikinci saniyede diğer elimdeki bardağı görmüştü.

İfadesiz suratı gerildi, çenesi kasılırken boş bardağı elimden sökercesine çekip aldı ve arabanın dışına fırlattı. Rüzgâr bir yöne doğru çarpa çarpa ilerleyen sesi yutarak uzaklaştırırken Boris bedenimi çekip arabadan çıkardı. Soğuk hava dalgası sert bir şekilde yüzüme çarpmıştı, kalbim metrelerce aşağı düşmüş gibi adrenalin pompalıyordu, ürperti kemiklerimi çiğneyerek tenimi sardığında parmakları derime gömülmüş vaziyetteydi. Canımı acıtmıyordu ama gözünün döndüğünü anlayabiliyordum.

"Arabaya geç."

"Ne olduğunu bilmiyorsun."

Umursamadı.

"Evde konuşacağız."

"Leonardo yanımda oldu," dedim aceleyle. "Sinirlenmen gereken kişi o değil."

Bileğimi sıkıca kavrayarak üzerime yaklaştı ve sırtımı arabaya yasladı. "Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı?"

Dumura uğramışım gibi gözlerinden ayıramadım buzdan gözlerimi. Kalbim güçsüz çarpıntılarla göğsümü yumrukladı, karın boşluğuma sert bir darbe almışım gibi kramplar giriyordu. Tutuyor olmasaydı dengemi kaybedecektim, bu gece hiç iyi hissetmiyordum. "Ben..."

Sözümü keserek biraz daha yaklaştı.

"Sen..." Durdu. Çenesini sıktı, rengini yitirip karanlığı üzerine alan gözlerini yüzümde dolaştırıyordu. Bileğimi bıraktı ve aynı anda geri çekildi. "Arabaya geçiyorsun. Hemen!"

"Onun suçu yok," dedim bu kez, kelimeler dilimde uyuşuyordu. "Seni aradım, açmadın. Açsaydın böyle olmazdı. Numarasını vermişti, iyi ki de vermiş... Yoksa bilmediğim bir ülkede, sokağın tekinde aptal gibi kalacaktım."

Çenesi keskinleşti, dişlerini sıktığı için yüzü daha da karanlık görünüyordu. "Anında aradım."

"Geç kalmışsın demek ki."

"Arabaya!" diye tekrar etti, sabrı kalmamış gibiydi. "Hızlı ol."

"Leona-"

"Aksa, arabaya geçiyor musun yoksa ben mi seni götüreyim?"

"Sözümü kesip durma!"

"Bu ikinci seçenek demek mi?" Başını belli belirsiz salladı, sinirlerini zıplatmışım gibi donuk gözlerinden fırtına çıkıyordu. "Hay hay."

Beni kucağına alacağını anladığım an, "Tamam!" diye bağırdım sırtımı daha da geriye vererek. "Tamam! Gidiyorum!"

"Güzel," dedi sert soluğu ve çıldırtıcı bakışlarıyla. "Yürü."

Rüzgâr saçlarımın arasında yol alırken sertçe yutkundum ve kollarımı bağlayarak araba ile bedeni arasındaki boşluktan sıyrılıp geçtim. Leonardo'ya teşekkür etmek istiyordum ama Boris Karalav'ı delirtme fikri şu an o kadar da eğlenceli gelmiyordu gözüme. Bir an sonra adımlamayı keseceğim kadar güçlü bir çarpma sesi kulaklarıma ulaştı, arabanın ön yolcu kapısına yakın bir yerde durarak korkuyla geriye baktım.

Leonardo'yu yakalarından kavrayarak sürücü kapısının açılan boşluğundan çıkarmış, sırtını arabanın dış yüzeyine çarpmıştı. Leonardo Rusça bir şeyler söylüyordu ve anlamıyor olmak sinirimi feci derecede bozuyordu.

"*Ty prav khorosho!*[44]" diye bağıran ses Leonardo'ya aitti. "*Nichego ne bylo! Vsego lish' ugostil! Vso, chto ya skazal, bylo dlya togo, chtoby ty nervnichal!*[45]"

"*Ya viyebu tvoy rot uyobok.*[46]" Kafasını yüzünün orta yerine gömdüğü an aralık dudaklarımdan küçük bir çığlık firar edip geceyi bastı, adımlarım istemsizce ona yöneleceği sırada, hafifçe buruşan suratı bana doğru döndü. *Gelme,* demekti bu. Adımlarım aniden kesildi, olduğum yere mıhlanıp kaldım.

Leonardo boğuk iniltilerle kan fışkıran burnunu tutarken Boris onu geri itekledi, bir elini arabaya dayayarak öne eğildiğinde karanlıkta siyaha çalan kanın rengini görebiliyordum.

"*Ty vynudil menya vozit'sya chasami, tak?*[47]" Dudaklarının köşesine ruhsuz, silik ve tehditkâr bir kıvrım yerleşmişti. "*Ty spetsial'no ne otvechal na grebanyye zvonki.*[48]" Leonardo kendi derdindeymiş gibiydi. "*Krasivaya shtuka, ha?*[49]"

Rusça kelimeler havada uçuşuyordu, hiçbir şey anlamıyordum; ses tonunda ise ele avuca sığmayan koyu bir karanlık ve sert bir baskı vardı. Şoför

---

[44] (Rusça) Haklısın, tamam!

[45] (Rusça) Hiçbir şey olmadı! İçecek ısmarladım sadece! Söylediklerimin tamamı sinir olman içindi!

[46] (Rusça) Senin ağzını sikerim, orospu çocuğu.

[47] (Rusça) Saatlerce beni uğraştırdın, öyle mi?

[48] (Rusça) Siktiğimin telefonlarını bilerek açmadın.

[49] (Rusça) Güzel parça, ha?

koltuğuna doğru eğildi, geri çekildiğinde elinde bir gölge gibi karanlığa karışan silahı fark ettim. Gözlerim irice açıldı, kalbim göğsümde ateş gibi yanmaya başladı. Namlunun ucunu ön tekere çevirdi ve tetiğe basarak ateşledi. Silah kulaklarımı sağır edecek kadar yüksek sesle patlayınca bir adım geri sıçradım. Arka tekeri de indirdiğinde şarjörü çıkardı ve anında arka cebine atarak silahın kendisini bir köşeye fırlattı.

"*Tvoy ochered,*[50]" diye alay edercesine konuştu. "*Teper' u tebya ne ostalos' ni mashiny s kotoroy vernutsya, ni telefona, chtoby poprosit' o pomoshchi.*[51]" Göğsü aldığı sert nefesle ağırca inip kalkarken benim göz bebeklerim titriyordu. "*Vozis' v polnochi chtoby dobrat'sya domoy yobannyy ublyudok.*[52]"

Leonardo bağırarak bir şeyler söyledi ama Boris sırtını dönmüş ve dosdoğru üzerime yürümeye başlamıştı, bir saniye sonra beni belimden yakalayıp hiç zorlanmadan geriye taşırken ayaklarımın zemin ile teması kesildi. Leonardo hâlâ küfredercesine soluyordu. Şoktan çıkamamıştım hiçbir türlü, bedenim âdeta buz kesilmişken ön yolcu kapısını açtı ve beni koltuğa yerleştirdi. O ne yapmıştı az önce?

Ardından üzerime eğildi, çatık kaşları ve bir an olsun renk vermeyen ifadesiz mimikleri ile birlikte emniyet kemerine uzandı, bedenime sarıp yuvasına taktı ve geri çekilmeden ateşten bir girdap hâlini alan gözlerini buzdan gözlerime sabitledi.

"Niye bunu yaptın?" diye sordum, tüm duygularım sesime devrilmişti. Boğazımdaki kuruluk hissi gitmiyordu. "Bana yardımcı oldu. Karşılığı bu olmamalıydı."

Ağzımdan çıkan her kelime onun gözlerinde yanan ateşi daha da harlıyordu sanki. Sertçe yutkunarak çatılan kaşlarımın kafeslediği gözlerimle ona dik dik baktım. Geri çekildi ve kapıyı, geceyi yaracak kadar güçlü bir şekilde çarptı; cipin önünden dolaşıp sürücü koltuğuna geçti. Kaçtığımı düşünüp sinirlenmiş miydi? İstediği kadar sinir olabilirdi öyleyse. Kaçacağımı idrak etmesi haneme bir artı olarak eklenmiş, gururla parlıyordu.

Motoru çalıştırdığında gözlerim ileriye kaydı. Leonardo hâlâ aynı yerdeydi ve patlayan tekeri hırsla tekmeleyerek bağırmaya devam ediyordu.

Cipi geri geri sürerek yola çıkardığı sırada, "Adam bana yardım etti diyorum!" diye yükselttim sesimi, başımı ona doğru çevirdim. "Burada mı kalacak? Öylece?"

"Burada kalacak," dedi ve direksiyonu avuçları arasında sıktı. "Öylece."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"*Nyet.*"

---

[50] (Rusça) Sıra sende.

[51] (Rusça) Şimdi ne dönebileceğin bir araban ne de yardım isteyeceğin bir telefonun kaldı.

[52] (Rusça) Gecenin bir yarısı, geri dönmek için uğraş dur, amına koyduğumun piçi!

Burnumdan nefes vererek sırtımı sertçe geriye yasladım ve kollarımı birbirine bağladım. "Hiç şaşırmadım," dedim soluğuma karışan öfkeyle. "Hem suçlu olup hem güçlü takılmak tam senlik."

"Hiçbir fikrin yokken sadece sus, Aksa."

"Sen sus!" diye çıkıştım kaşlarımı daha da çatarak. "Eve birinin girdiğini sandım. Korkudan ölüp dışarı kaçtım, sonra da seni aradım zaten." Ellerim sinirden titriyordu. "Açsaydın o zaman!"

İbre sınırında daha da taştı, gözleri üzerime çevrildi o an ilk kez. "Sen beni delirtecek misin?"

"Sen zaten delirmişsin."

"Sayende!"

"Her şeye rağmen seni aradım!" Tenim yanıyordu anın verdiği adrenalinle. "Daha ne yapabilirim ya ben?"

Direksiyonu sağa doğru kıvırırken çehresindeki soğuk öfke dinmemişti. "Daha birkaç saat önce tanıştığın adamın arabasına binme mesela!"

"*Mecburdum* diyorum!" Boğazımı sarmaşık gibi saran bir damar atıyordu tenimde. "Rusya'da başka kimi arayabilirdim? Şarjım bitecekti, yapabileceğim en doğru şeyi yaptım."

"Numarasını ne ara verdi amına koyduğumun evladı?" Alt dudağını dümdüz bir ifadeyle ıslattı. "Söyle."

Omuz silktim usulca. "Verdi işte," dedim önüme dönerek. "Sana ne?"

Çakmağın kapağını açtığına ve sigarasını yaktığına dair o kısık sesi duydum aynı anda. Camı araladığında dışarının soğuğu ve uğultusu içeriyi doldurmaya başladı. Ciğerlerime depoladığım oksijen, onun kışkırtıcı kokusu altında tuzla buz oluyordu. O eve mi götürüyordu beni? Gerçekten evde birilerinin olduğunu düşünüyordum hâlâ. Tehlikenin içine gitmek hiç mantıklı gelmiyordu.

"Sen de hiç tanımadığın puşta güvendin."

Tam olarak öyle sayılmazdı ama zarara uğramadığıma göre az da olsa güvende hissetmiştim.

"Seni ilgilendirmez."

"Başına açabileceğin belaların farkında bile değilsin."

"Hiç umurumda değil," dediğimde bakışlarım uslanmaz bir şekilde yeniden ona doğru çevrildi. "Telefonu açsaydın o zaman, yapabileceğim başka bir şey yoktu."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz ani bir frenle arabayı durdurdu. Beklenmedik bir şekilde öne doğru savrulduğumda çatık kaşlarımın altındaki bakışlarım öfkeli bakışlarıyla iç içe geçmişti. Derdi neydi? Kalbim hızla çarparken göğsüme örülen atışları damağıma kadar sıçradı. Aralık dudağımda yarım kalan nefesle bakıyordum ona.

"Bir daha sakın..." dedi o an kalbime kapaklanan ağır bir sesle. "Sakın beni korkutma."

6. BÖLÜM
BUZ KAPANI

Bir süredir öğrendiğim gerçek şu; korku, buzdan bir kapan.

Boris Vedran Karalav için tanımı da bu muydu?

Kalbi azılı bir düşman gibi avlar, geriye kalan tüm hisleri soğutup nabzını harlar. Tüm uzuvlar işlevini yitirir birdenbire, ellerin ve ayakların boşalmasının karşılığı budur; her şey anidir, sıfırlanır. İçini binbir ihtimal çürütür aynı anda, parçalara ayrılır her ihtimal kendi arasında. Buz kesmeni ve aynı anda yanmanı sağlar. Ateşten daha yakıcı bir his bu; *en azından benim için tanımı da yalnızca bu.*

Bir daha sakın beni korkutma.

Korkunun içimde var olan karşılığı, ondaki tanım ile aynı değildi. Öyle olmamalıydı. *Olmamalıydı işte.* Daha farklı bir anlam taşımalı ve ben ona ters bakışlar atmalıydım. Susup dudaklarıma ket vurmak yerine yüzüne çarpmalıydım alaycı kelimelerini. Ama tek bir kuşku bile yoktu kelimelerinde, son derece ciddi ve keskindi her biri.

Belki de yol boyunca sürüp duran sessizliğin sebebi de buydu. Ya da onun havaya sinen öfkesi ve benim damarlarımın içinde akan kanı bile ters düz eden şaşkınlık olabilirdi. Endişesi ve korkusu benim için miydi? Yoksa onun emir aldığı heriflerin işlerini batırma olasılığına karşılık duyduğu korku muydu? Düşünüp duruyordum ve her seferinde ipin ucu kendi lehine hareket eden bir adam oluşuna kaçıyordu. Azar işitmek istememişti üst düzey liderlerinden, öyle değil miydi?

"Başka neden olacaktı ki?" diye aralandı dudaklarım istemsizce, histerik bir nefes bir gülüşle sıyrıldı ağzımdan.

"Ne başka?"

Cip gecenin içinde ilerleyerek sessizce yavaşladığı sırada sorusu, aramızda gerilen havaya doğru yayıldı. Duymuştu. İç içe geçirdiğim kollarımı sıkılaştırarak ilk önce geldiğimiz sokaktaki tanıdık evin dış cephesine, ardından ise başımı usulca diğer tarafa çevirerek karanlığın altına sinen çehresine diktim gözlerimi.

"Beni tekrar bu eve mi getirdin?" diye sordum kaşlarım sertçe çatılırken. Sorusunu duymazlıktan gelmek işime yarıyordu. "İnanılmaz bir adamsın gerçekten. Ya biri girdiyse eve? Sana söyledim, içeride sesler duydum. *Korkunçtu* diyorum."

Kontaktan çektiği anahtarı cebinden içeri iteklerken, "İçeriyi kontrol edeceğim," dedi düz bir sesle. "Seni öylece eve sokmak gibi bir düşüncem yok, güzelim aklma gelmiyor mu bu?"

"Maalesef *güzelim aklıma* gelemiyor bu," dedim kaşlarım çatık bir kıvrım kazanırken. Titrek bir nefes göğsümün içinde yol aldı saniyeler içerisinde. "Ne kadar zor bir gece geçirdiğimi tahmin edebiliyor musun ayrıca? Tek kelimeyle kâbustu."

Başını yavaşça kaldırdı ve göz göze kalmamızı sağladı. "Benimki kadar zor olmadığına bahse girerim."

"Bu konuda benimle yarışamazsın."

"Seni alt bile ederim."

Yutkunma ihtiyacı hissederek boğazımın ortasındaki derin yumruyu itekledim. "Hangimizin daha berbat bir gece geçirdiği ortada," dedim net bir şekilde. "Ama mimarını da unutmamak lazım tabii, etkisini görmezden gelmeyelim."

"Bak sen..." Sesinin tınısı eğlenir gibiydi. Dünyanın en uyuz adamıydı. "Mimarı benim galiba."

"Tebrikler, bildiniz, Bay Karalav." Sahte bir tebessüm eşlik etti dudaklarıma. "Ne istersin karşılığında? Çeyiz seti falan?"

"Ne tesadüf..." dedi alaycı bir sesle. "Benimkinin de başrolü sensin."

Kulaklarımı apansız basan uğultu kalp atışlarımı sekteye uğrattı. Bir uçurum boyu sessizlik döşedi içime. *Bir daha sakın beni korkutma.* Basit, kuru ve gerçek bir öpüşme bile sayılmayacak temasımızın ardından kelimeleri de göğsümün içine sızıp kalbime temas ediyordu. Saçmalığın daniskasıydı.

"Tabii." Omurgamı dikleştirdim yavaşça. Ruhsuz bir gülüş yüzümdeydi. "Beni elinden kaçırdığın için o piç kurularından yiyeceğin azarı-"

"Sana bir şey oldu sandım, geri zekâlı. Sikik sebepler aramayı bırak," diye sert bir yanıtla kesti sözümü, nefesinden karanlığa düşen şimşek kulaklarımda patlamıştı sanki. Arabanın içini büyük bir sessizlik esir almıştı beraberinde. Bir santim geri çekilerek duraksadım. "Başka hiçbir şey için değil, hiç kimse için değil. Senin içindi. Anladın mı?"

Dumura uğradığımı hissederek karanlığın sınırlarında keskinleşen çehresine bakakaldım. Korkacak bir adam mıydı? Benim için? Usta bir yalancıydı yalnızca. İçten içe düşüncelerimi zehirleyip hastalık gibi yayılıyordu kafamın içine, farkında mıydı bunun? *Umarım değildir, Aksa. Umarım.*

"Anlamak isteyeceğim son insan falansın," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Umurumda bile değil ne için korktuğun."

"*Khorosho*,[53]" dedi gömleğinin kollarını bir kat katlarken. Kaçamak bakışlarım hareketlerinin gölgesini takipteydi. "Siktir edelim."

Kurumuş dudaklarımı ıslatırken buzdan bakışlarımı sokağa, evin dış cephesine uzattım. Ardından ona doğru çevirdim başımı, gözlerim çehresine tırmandı sessizce. "Burada kalmayacağız, değil mi? Ben ciddiyim. Uyuyamam böyle bir yerde. Sesler duydum. Tüm gece ayakta dururum."

"Burası güvenlidir," dedi, bir saniye sonra sırtını doğrultup arka koltuğa uzandı. Kokusu bir yangın gibi keskin şekilde burnuma çarparak ciğerlerimi silahsız düşürmüştü. *Öyle anidendi ki....* "Sen o piçi yanına çağırmadan önce kimsenin zerre fikri olmayan bir yerdi."

İçimi dolduran şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. "Ben miyim yani suçlu?" diye sordum öfkeyle, sırtımı köşeye kaydırarak kapıya yasladım bedenimin bir kısmını.

"*Nyet,*" dedi. "Benim."

"Evet," dedim başımı onaylar anlamda milimlik bir açıyla sallayarak. "Sensin. Telefonu açsaydın böyle bir şey olmayacaktı."

"Sana geri dönüş yaptım."

İlgisiz bir tavırla omuz silktim. "Leonardo gibi bir adam ikinci çalışta açtı işte, şansına küs."

Başını omzunun üzerinden çevirip gözlerimi yakaladığı sırada karanlığın yuva yaptığı gözlerine keskin bir parıltı yansıdı. Elaya çalan gözlerinden uzanan ateş yüzümü baştan aşağı boyadı saniyesinde. Kaslarım gerginlikle sızladı.

"Leonardo gibi bir adam mı?"

"Öyle," dedim ne söylemem gerektiğini bilemeyerek. "Leo o telefonu açmasaydı başıma neler gelebileceğini düşünebiliyor musun?"

"O piçi kahraman ilan etme sakın."

Umursamaz bir ifade takınarak bir omuz silktim. "Kahraman sayılmasa da dövülmeyi hak etmemişti," dedim geri adım atmayarak. "Bana sıcak çikolata aldı. Arabasında bekledik, zararı dokunmadı."

"Tanımadığın adamın arabasına binmenin geçerli bir nedeni yok. Olamaz da."

"Senin de arabana binmiştim," diye hatırlattım ona. "Yani bunları zaten yapıyorum ben."

"Bir şeyi sen yapıyorsun diye doğru olmaz." Sinirli miydi? "Bunu bir daha yapmayacaksın. *Asla.*"

"Sana ne ya? Kendi canımı düşünüyorum ben. Koskocaman evde tek başımayken sesler duydum. O an benim neler yaşadığımı, ne hissettiğimi,

[53] (Rusça) Pekâlâ.

aklıma neler geldiğini biliyor musun? Ya da her şeyi en başından bir düşün bakalım..." Teknik olarak biliyordu gerçi. Adam bana zararı dokunan insanlar ile iç içeydi. Bunu sık sık kendime hatırlatmam gerekiyordu. Sertçe yutkunarak içimde bir kar topu gibi büyüyen öfkenin kontrolünü elimde tutmaya çalıştım. Düşündükçe zayıf düşüyordum sanki. "Boynumda bir damga taşıyorum, beni sayısız kez koruyan adam beni kaçırmış... Gözümü bir açıyorum ki beni kaçıran ahmakla Rusya'da bir de aynı evdeyiz! Her şeye rağmen seni arayabileceğim kadar korkmuşum belli ki! Telefonu açsaydın ben de çıkmak zorunda kalmazdım."

"Beni niye yeniden aramadın?"

"Seni arayıp Rusça zırvalayan operatörü dinlemekle zaman kaybedemezdim. Şarjım azdı." Kısık sesli homurtum dibimdeki bedenine vuruyordu. "Kafayı bozup gecenin bir vakti beni tek başıma bırakmasaydın ya da her ihtimali hesap etseydin."

"Önemli olmasa sana telefonu bırakıp gidecek kadar ileri gitmezdim. Bayağı düz mantık gibi sanki ha?"

Yani bir bakıma öyleydi.

"Değil gibi sanki," dedim onu taklit ederek, seslice ofladım ardından. "Aklım hâlâ Leo'da. Ya yardım bulamadıysa?"

"Amaç o," dedi umursamaz bir şekilde. "Gebersin."

"Sen basbayağı gaddarsın."

"Aramanı görüp anında yola çıktım, seni sayısız kez aradığımı söylememe gerek yok, Alatan," dedi sesinin yoğunluğu içimi ürpertiyordu. "Yolun yarısında *o mükemmel adam* senin fotoğrafını çekip bana atarken altına *güzel parça* yazmayı ihmal etmemiş elbette. Gördüğün gibi herkese hak ettiğini veren bir bonkörüm."

"Benim hakkımda bunu mu söyledi?" diye sordum şaşkın şaşkın, ciddi olup olmadığını kavrayamamıştım.

"Hayal kırıklığına mı uğradınız, hanımefendi?" Alay eder gibi burnundan bir nefes verdi. Yüzü yüzüme santimler kala durmuşken ve yakıcı gözleri gözlerime kenetliyken sözlerini algılamak çok güçtü. "Bana söylediklerinin tamamını duymamışken üstelik. *Okh, kak zhalko!*[54]"

"Bana senin numaranın onda olmadığını söyledi..." Dudaklarımı ıslatırken kulaklarımda bana söyledikleri can buluyordu. "Adi piç ya, o da kandırmış beni."

"Kandırmış? Takıldığın bu mu?" Kaşları biraz daha çatıldığında çenesi belirgin bir şekilde kasılmıştı. "*Bozhe, day mne terpeniye.*[55]"

---

[54] (Rusça) Ah, ne acıklı!

[55] (Rusça) Tanrım, sen bana sabır ver.

Bir an bakışlarının güçlü baskısı altında direnemedim ve hafifçe çatılan kaşlarımın aşağısından gözlerimi tenini sıyıran çizik izine indirdim. Ayrıca arka koltukta ne ile uğraşıyordu o? Ya da bir şey mi arıyordu? Bir anlığına gömleğinin altında şekil bulan kaslarının görüntüsüne kaydı bakışlarım. Tüm dikkatim tozu dumana katıp kaybolmuştu anında. Duraksadım. *Sinir bozacak düzeydeydi her şey.*

Aldığım sert nefes ciğerlerimi yumruklarken gözlerim bir türlü ayrılamıyordu üzerinden.

"İki seçeneğin var," dediğinde geri çekilerek yerine oturdu. Elinde parlayan metalin yansıması gözlerime değip geçmişti bir anda. Silah mıydı o? Ürperti içinde kıpırdanan kirpiklerimin arasından göz göze olmamızı sağladım. "Ya arabada bekle ya da benimle birlikte gel."

"Tek kalamam," dedim başımı onaylamaz anlamda sallarken. "Yalnız kalmak istemiyorum."

Kafasını yavaşça salladı.

"Öyleyse benimle geliyorsun."

"Mecburen."

"İn hadi."

Gergince alt dudağımı içeriden dişlerken bir elim kapının koluna uzandı ve kapıyı açarak soğuk hava dalgasının şiddetle bedenime çarpmasına izin verdim. O da beraberinde peşimden inmişti. Rüzgâr saçlarımı savururken birkaç saniye içerisinde kaputun önünden dolaşıp olduğum tarafa yaklaşan adama değdi gözlerim. Parmakları arasında ezilen silah gözümü alıyordu.

"Bir dakika," dedim, dondurucu soğukta titreyen dişlerimi üst üste çarpmaktan alıkoyarak çenemi birbirine yasladım.

Bana baktı, ben de ona. *Dünyanın dengesi sarsılmıştı bir anda.*

"Söyle," dedi. "Sorun mu var?"

"Başka silahın yok mu?" diye sordum doğruca, üst bedeninde sadece gömleğini taşıyordu. Hasta olacaktı bu gidişle. "Kendimi korumam lazım."

"Buna gerek kalmayacak," dediğinde zifirîye yuvarlanan gözleri ağır ağır gözlerimde dolaşıyordu. "Sana kendini nasıl koruman gerektiğini öğretmek aklımda. Ama şu an ihtiyacımız yok."

"Pardon?" Şaşkınlıktan titreyen kirpiklerime engel olamadım. "Bana kendimi korumayı mı öğreteceksin?"

"*Da,*" derken hiç tereddüdü yoktu. "Bir an önce."

Dudaklarımın bir köşesi yarım sırıtışla kıvrıldı belli belirsiz. "Boris," dedim, sinirlerim fena derecede bozulmuştu. "Sen beni kaçırdın. Farkında mısın?"

"Ben onu unuttum ya..."

"Ha ha ha," dedim sahte bir gülüşle. "Gram komik değilsin, şunu bil de."

"Öyle mi dersin?"

Çarpık sırıtmasına takılıp kalmıştım aniden. "Öyle derim," diye burnumdan soluyarak kollarımı göğsümde birbirine sardım ve birkaç adım ilerledim ona doğru. "Hiç eğlenceli de değilsin."

"Önceden eğlenceli sayılırdım."

Durdum. "Ne kadar önceden?"

"Merak etmiş gibisin."

"Benim olayım bu," diyerek ifadesiz sesimi sabit tuttum. "Merak, benim göbek adım."

"Tüm bunlar yaşanmadan önce," dedi, bakışları daralarak karanlığı büyüttü göz bebeklerinde. "Kendim gibi hissettiğim zamanlarda." Dudaklarını ıslattı. "Eğlendiğimi de hissederdim."

Bir düğüm kaydı boğazımdan aşağı. "Şimdi ne hissediyorsun peki?"

"Bunu bilmesen de olur."

"Ne?" Gizli, kilit vurulmuş bir kapının arkasını görebilmek gibiydi onun hakkında bir şeyler öğrenmek ve merak içimi eşeliyordu vahşi tırnaklarıyla. "Söyle hadi."

"Bende kalsın," dedi, ruhu solmuş gibi bakıyordu bazen ve kalbi yerinde sayıyla atıyormuş hissi veriyordu. "Sana başka yönlerimi göstermemem gerek, bunu öğreneli çok olmadı."

Bir an kalbimin ortasına bıçak saplanmış gibi bakakaldım gözlerine. Sözleri vicdanımı bir deprem gibi yerinden oynatırken tenimin suçlulukla ısındığını hissettim. Annesinden geriye kalan bilekliği ateşe atmak... Bile isteye, canı yansın diye. Hiç benim yapabileceğim bir şey değildi aslında. Acısını göğsünde daha da büyütmek istemiştim. O an başka hiçbir şey düşünememiştim.

"Gözüm dönmüştü," dedim gözlerimi belirsiz birkaç noktaya değdirirken. "Canım yanmıştı, canın yansın istedim. Annene ait bir şeye dokunmak, laf etmek benlik değil ama... Berbat durumdaydım, ölmüş bir kadından geriye kalan bir çöp bile olsa dokunmam ki zaten."

"Özür mü diliyorsun?"

"Annenden," dedim çenemi dikleştirerek, uzun uzun kaldı gözlerim ateşten gözlerinde. "Beni kaçıran oğlundan değil."

Dudakları kıvrıldı. "Umarım annem özrünü kabul eder," dedi. "Çünkü ben etmeyeceğim."

Bir saniye sonra bana sessiz bir bakış atarak sırtını döndü ve güçlü adımlarla kar yığınlarını ezerek ilerledi. Dudaklarım aralandı, geri kapandı ve arkasında yürümeye başladığımda dudağımın içini ısırdım.

"Annenden özür diliyor olmam, senin suçsuz olduğun anlamı taşımaz," diye yükselttim sesimi, gömleği altında kasılan omuzlarına bakıyordum bu esnada. "Bunu biliyorsundur umarım."

"Annem biliyordur umarım."

"Anneni katma."

"Özür dilediğin annem değil miydi?" Omzunun üzerinden başımı yavaşça bana doğru çevirdiğinde iki adım gerisinde olduğum için tedirgindim. "Ben mi yanlış anladım?"

"Özrü hak eden annendi." Hızlı adımlarım kar dolu zeminde eziliyordu. "Ayrıca yavaş yürür müsün? Biri beni arkandan kaçırırsa görürsün."

"Adım seslerini takip ediyorum, korkma."

Ağzından çıkan sözlere rağmen adımları belirgin bir şekilde yavaşlamıştı.

"Bana silah vermiş olsaydın buna gerek kalmazdı."

Uzun ve heybetli boyunun ağırlığı da büsbütün kaplamıştı alanımı. Yanımda yürürken alaycı sesi kulaklarıma düştü. "Eline geçen ilk fırsatta beni öldüreceksin, değil mi? İtiraf zamanı, Alatan."

"İstanbul'a dönüş biletimi öldürecek kadar aklımı kaçırmadım."

"Bana *bilet* mi diyorsun sen şimdi?" Elindeki silahı gecenin içinde havaya doğru kaldırdı. Metali parlıyordu. "Yeniden düşün derim."

Gözlerimi ağırca devirdim. "Çok korktum ya... Bana silahını ver de ne yapacağımı test edelim," diyebildim alaycı ve kısık sesimle, omzum bedenine değip görünmez bir çarpışma yarattığında ifademi hızla toparladım. Bu gece yaşananlara ve diğer her şeye rağmen onunla böyle konuşmak hislerimi girilmesi yasak bir bölgeye itekliyordu. Karmaşa ve kargaşa kaç kez yolumu kesmişti bir gecede, sayamamıştım.

"Sende silahtan daha etkili bir şey var."

Göz ucuyla ona baktım. Saçlarımı omzumun gerisine savurup kısık bir nefes bıraktım burnumdan. "Neymiş o?" Bilmiş bir şekilde göz kırptım. "Güzelliğim mi yoksa?"

"Dilin," dedi doğruca, silik bir sırıtma yayılmıştı ifadesine. "Karşında kim olursa olsun, şansı yok."

"Çok komiksin sen." Bakışlarımı kıstım, onu öldürmek ister gibi bakıyordum. "Güya artık eğlenmiyordun. Yalancıya bak, benimle uğraşıp dururken bayağı eğleniyor gibisin."

Ölçüp tartan ifadesiyle belli belirsiz iki yana salladı başını. "Eh, şu sıralar tek eğlencem bu."

"Aman, ne iyi..."

Dış kapının önünde durduğumuzda korku kalbimin tümünü doldurup göğsümün içinde çarpmaya başlamıştı. Birkaç saat önce duyduğum sesler

kulaklarımın içinde bir siren gibi yankı buluyordu. Birinin içeri girdiğine emindim. Niye yine buraya gelmiştik ki?

Kilide taktığı anahtarı tek seferde çevirirken evin bu alanında neredeyse hiç ışık olmadığından karanlık profiline diktim gözlerimi. Tedirgin hislerle çevreme bakmaya başladım çok geçmeden, kapının açıldığını duyabiliyordum. Boğazıma dizili yumruyu yutkunarak önüme çevirdim başımı ve sol elinde profesyonel bir şekilde tuttuğu silahı doğrultmuş hâliyle baş başa kaldım. Gölgesi gibi takip ediyordum adımlarını.

Işıklar açıktı ve kapı örtüldüğü an ölüm sessizliği serilmişti dört bir yana. Çıtımı dahi çıkaramıyordum.

"Sen sağlak mısın yoksa solak mı?" diye sordum aniden aklımda beliren olasılıkla.

"Ne?" İfadesi gözümün önünde olmasa bile çatık kaşlarını hissedeceğim kadar sertti sesi.

"Kalem tuttuğun elin yani, silahı falan da tutuyorsun ya... Yani dikkat ettim de ikisini de kullanıyor gibisin."

"Bu tür şeyleri niye merak ediyorsun?" Gözleri temkinle etrafı en ücra noktaya kadar turlarken sesi anlamsızdı. Başını omzunun üzerinden bir saniye içerisinde çevirdi ve gözlerimiz birbirine karıştı. "Kara Lav mı yoksa Kar Alav mı? Sağlak mısın yoksa solak mı? Bir insan bunları neden merak eder?"

"Babam gibi konuşmayı keser misin?" *Telefonlarımı açmamıştı zaten.* Kalbimin ortasına ağrı sokulurken derin bir nefes aldım. Düşünmek istemiyordum bunu. "Her düşüncemi açıklamak zorunda mıyım ben? En çok kullandığın elinin refleksi daha kuvvetli olur, ona göre o tarafta duracağım. Oldu mu?"

"Korkmana gerek yok, Aksa. Seni her şekilde korurum."

"O elçiler... Buraya gelirler mi peki?" diye sordum bu kez, anılarımın arasından hortlayan sima elçiye aitti ve zehirliyordu beni. Boynumda sebebini anlayamadığım bir mühür taşırken öleceğimi düşündüren bir etkiye sahipti.

"Yolu bile bulamazlar," dedi küçümsercesine. "Her ne olursa olsun, yanında ben varım; bir sıfır öndesin."

"Hiç sanmıyorum ama neyse..." Bedenimi sarmaladığım bir kolum gergince sıkılaşırken keyifsiz bir şekilde güldüm. "Düştüğümüz saçma sapan konumda güven vermediğini tahmin edebiliyorsundur."

"Şartlar ne olursa olsun, senin canın benimkinden daha önemli," dedi karşılık olarak. "Bunu öğrenmiş olman gerekirdi."

Kalbim, sert bir yumruk yemiş gibi göğsüme ağrı sokarken, "Böyle şeyler söyleme," dedim sertçe. "Sinirimi bozmaktan başka bir işe yaramıyor çünkü."

"Sana *senin* teminatını veriyorum." Boynunu küçük bir kıvrımla çevirdi ve sağ gözünü kırptı saniyeler sonsuzluğa sürüklenip uzarken. "Fena sayılmam sanki, Alatan. Hım?"

Bir an için ifadem suratımda donup kaldı. Kalp atışlarımın hızını hissetmek ve şu sıralar sık sık teklediğini fark etmek, kendimi sırtımdan vurmuşum gibi hissettiriyordu. Kan revan içinde kalıyordum her seferinde. Bu his öylesine büyüktü ki beni yutmak için her an daha da genişliyordu sanki. Sözlerinden etkilenmekten utanç duyuyordum, öyleyse niye devam ediyordu bu his? Beni öptüğü o an zihnimi basıp tekrar ve tekrar oynatılırken göğsüme yığılan o adsız hissi sorumlu tutup eziyet ediyordum kendime. Ondan nasıl etkilenirdim ki? *Etkilenir miydim? Siktir, Aksa! Asla. Asla.*

"Asla," dedim sert ve son nefesimmiş gibi öldürücü bir soluk dudaklarımdan kaçtığında. "Ay hayır, asla."

"Ne asla?"

Boğazımın ortasına çivi saplanmış gibi acıyla yutkundum. "Of, seni ilgilendiren bir şey değil. Her şeyi sorma."

"Burada bekle," dedi sözlerimi duymazlıktan gelerek, sırtım duvarın sert yüzeyine dokunurken bedeninin bir kısmını bana çevirmişti.

Dizlerim donmuş gibi kımıldayamadım ama diken üzerindeydim. "Nereye gidiyorsun?"

"Buradayım," dedi, gözleri güven vermek istercesine daha sıcak bir hisle bakıyordu. "Mutfağa bakıp geliyorum. Salon temiz."

Soğukta üşüten parmaklarımı avuç içlerime yatırarak başımı salladım sessizce. Bir dakika bile sürmezdi kontrol etmesi. Gözlerime son bir bakış atarak sırtını döndü; olduğum köşeye sinmiş, sırtını izlerken gözlerim etrafı kolaçan ediyordu. Hayatımın bu noktasında alışık olmadığım kadar paranoyak davranmayı kendime hak olarak görüyordum. Beliz'in beni ısrarla Bolodor'a götürdüğü günden bu yana hiçbir şey olması gerektiği gibi değilken üstelik.

Saniyeler sonunda yanıma geldiğinde kaskatı kesilen bedenim kendiliğinden gevşedi. Neden böyle oluyordu? Göz göze bile kalmak istemediğim adamı bir nefes kala yanımda buluyordum her seferinde. Korkunç bir gece yaşıyordum, kendimi ona güvenmek zorunda kalırken buluyordum.

"Korkulacak bir şey yok," dedi, gözleri tepeden tırnağa inceledi bedenimi ve soğukkanlı bir ifadeyle gözlerime çarptı. "Alt ve üst katlara bakmam gerek." Dudaklarını ıslatırken sorgularcasına baktı yüzüme. "Burada tek kalabilir misin?"

"Kalamam," dedim hiç düşünmeden. "Başıma bir sürü iş geliyor tek kaldığımda, hiç o toplara giremem artık. Yanımda *düşmanım* olsa bile katlanabilirim şu an."

Dudakları kıvrılırken anlayışla başını salladı, ardından bir yeri işaret edercesine kaşlarını kaldırdı. "Ben yokken yapbozla mı uğraşıyordun?"

"Evet." Dikkatini mi çekmişti? "Canım sıkılıyordu. Çok fazla kutu var, sen de seviyorsun sanırım."

"Eğlencelidir," derken gözleri dudaklarıma dokundu, aynı hızla gözlerime çıktı. Anlamamıştım bile. "Birlikte yaparız bir gün."

İlginç bulmuş bir tavırla kalktı kaşlarım. "Birlikte?" diye sordum yavaşça, yanlış anlamışım ya da yanlış kelimeleri kullanmış gibi bakıyordum yüzüne. Damarlarımdaki kanın akışı hızlanmıştı birden. "Hiç sanmıyorum."

"Kesinlikle yaparız."

Avuçlarımı sıkarak gardımı sağlam tutmak için ekstra çabaladım. Böylesine bir adamın sözlerinin etkisi bir ömür boyunca yakamı bırakmayacakmışçasına dolanıyordu etrafımda. Çenesini açmadığı her an daha iyi gidiyordu benim açımdan her şey; aksi takdirde sesi ve kelimeleri, önünü kestiğim o yüksek duvarlara durmaksızın pençesini savurmak için hazırdaydı. İllet gibiydi. Nasıl kurtulabilirdim peki? Bir an önce evime dönmeliydim. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Acaba hastalanıyor muydum? *Stockholm sendromu?* Sağlıklı bir birey olduğuma emindim. Ama beni kaçıran adamın kalp ritmimle oynaması hiçbir açıdan normal gelmiyordu. *Kendine gel. Boşluktasın sadece. Düzelecek her şey. Zaman gerek, Aksa. Ya da sadece Gün. Evet, Gün.*

"Hayal kurmayı bırakırsan alt kata bakacağız," dedim soğuk ve yarı alaycı bir sesle, bakışlarımı biraz öteye kaçırmıştım bir saniyeliğine de olsa. "Emin değilim ama... Sesler sanırım oradan geliyordu."

"Kedi ya da fare olabilir."

Yüzüm buruştu yavaşça, yeniden ona baktım. "Iyy, fare mi?"

"Senin sıçanın kadar bir şey, abartmaya gerek yok," dedi alay edercesine, alt kata yönelmek üzere hareketlenen adımlarının peşine takıldım.

"Alfi'ye sıçan demeyi ne zaman bırakırsın?"

"Hiçbir zaman."

"Ben Poe ve Edgar'a bir şey diyor muyum?" diye fısıldadım arkasına saklanırken, bir elim istemsizce gömleğinin ucuna yapışmıştı. Duraksar gibi olsa da dönüp bakmadı. Bu, cesaretimi harlarken avucumun içindeki kumaşı tutuşumu sıkılaştırdım.

"*Köpek* demiştin."

"Çünkü köpekler."

"Sıradan köpekler değiller," dedi. "En azından Poe."

"Sen göz göre göre evlat ayrımı yapıyor olabilir misin? Buna kaçıncı kez şahit olduğumu sayamadım."

"İkisi de benim evladım gibidir," dedi ciddiyete bürünen sesiyle. "Ama Poe..." Sert bir nefes çekti içine. "Onunla daha fazla zaman geçirdim."

Onu anlıyordum. "Bu yüzden yeri daha mı farklı?"

"*Da,*" dedi başını hafifçe sallayarak. "Bana *bilirmiş* gibi baktığını fark etmedin mi?"

"Neyi?"

"Çoğu şeyi," diye yanıtladı birkaç saniye sonra, ifadesini görebilmek isterdim o an. Sesi kadar ruhsuz muydu? "Onu neden bıraktığımı bile. Anlayışlıdır, bana sırtını dönmez. Hiçbir zaman. Edgar küsmekte bulur çareyi ama Poe öyle değil."

Onun için uzun ve derin bir konuşma gibiydi bu. "Aranızda özel bir bağ olduğunu fark ettim," dedim yavaşça. "Kaç yaşında peki?"

"On bir."

"Bayağı yaşlıymış..." Yanağımın içini dişledim, susmakta zorlanıyordum. "Bebekken de seninleydi o zaman."

Onaylar bir ifadeyle salladı başını. "Babam getirmişti. On altı yaşımdaydım."

Genç bir çocuk getiremiyordum gözümün önüne. Acaba nasıl zamanlardı? Ayrıca Bartol Karalav mı getirmişti Poe'yu? Boris'e mi? Onlar baba oğuldu, olabilirdi elbette ama babasına duyduğu öfke daha dün gece her cümlesinde belirgince yer edinirken şimdi normal bir anları olduğunu düşünmek ilginç geliyordu. Belki de babası getirdiği için daha bir başka seviyordu Poe'yu. Olabilir miydi? Çok mu duygusal yaklaşıyordum? *Sanırım evet.*

Parmak uçlarım kemerinin sert kayışına dokunurken birkaç saniye sustum. Basamakları inerken duvar kenarından ilerliyorduk ama Boris görüş açısını geniş tutup her yere değdiriyordu gözlerini.

"Onu nasıl bıraktın öyleyse?"

İnsan, diye dâhil oldu içimden bir ses. *Neleri geride bırakabiliyor, bilmiyor musun Aksa?*

"Söyledim sana, anlayışlıdır... Mecbur olduğumun farkında."

"Neden mecbur olasın?" diye sordum bu kez, boğazım kurumuştu. "Annenin intikamı mı? Başkaları tarafından öldürüldüğüne inanman mı? Bilmiyorum... Böyle olmak zorunda mıydı her şey? Şu an bu konumda olmak zorunda mıydık ya da?"

"Böyle olmak zorundaydı," dedi tereddüt etmeden. "Biz böyle olmak zorundaydık."

Sessizliğe büründüm. Sözlerini sonradan masaya yatırmak için zihnimin tozlu raflarına kaldırdım. "Edgar'a köpek dememi sorun etmeyeceğini söylemiş kadar oldun. Bu gece senden kurtulamayan kendime ve dışlanan Edgar'a üzüleceğim."

"Aksa, gergin olduğunda çenen gerçekten durmuyor," dedi, loş basamaklar karanlık bir çukur gibi önümüzde uzanırken ışığı açtı aniden. Gözlerimi

ışığın kuvvetine karşılık hafif kısarak parmaklarımın arasındaki gömleğini sıktım istemsizce.

Son basamağı ineceğim sırada buzdan gözlerimin tüm odağı etraftaydı. Az ve öz eşyayla donatılmış bir oda gibiydi. Sağ tarafta tavana asılı çengelden aşağı bir kum torbası sarkıyordu, çevresi ise boştu. Karşı duvara yaslanmış masayı, üzerindeki yığınla kâğıdı ve tepesinden masanın üzerine uzanan lambayı görebiliyordum. Dört raflı bir kitaplık, çekmeceli konsol ve zemine serili siyah halının köşesinde yine siyah, çift kişilik bir koltuk duruyordu. Ortada ahşap bir sehpa vardı. Diğer yanda ise ince bir koridor sola doğru yol alıyordu ve tahminimce orada bir kapı daha vardı.

"Hiç düşündüğüm gibi değil," diye mırıldandım, ağırlaşan kirpiklerimin arasından ileri uzanan kolunu indirdiğini gördüm, silahın namlusunu zemine doğrulttu.

"Bekle," dedi düz bir sesle, gözleri hâlâ bir şey arıyor gibi etrafı turluyordu.

"Sorun mu var?" Korku, nefeslerimle beraber göğsümü şişirdi. Gömleği avucumda parçalanabilirdi her an, stresle dolmuştum. "Boris..."

Sesli bir nefes alarak aniden başını bana doğru çevirdiğinde bir basamak üstte kaldığım için gözleriyle karşı karşıya geldi bakışlarım.

"Şşt..."

Dudaklarım zımbalanmış gibi birbirine karıştı saniyesinde. Başımı usulca salladım.

Başını önüne çevirdiğinde bir eli arkasına uzanarak parmaklarımı soğuk avucunun içine aldı ve peşinden çekiştirdi bedenimi. Teni tenime değip kavurucu bir yangın çıkarırken bakışlarımı kaçırarak ne olduğu hakkında fikir yürütmeye odaklandım.

Birkaç adım ileri düşen adımlarının gerisindeydim. "Güya bana güvenmiyorsun," dedi, masanın olduğu alana yürürken parmaklarımı tutuşu sıkılaştı.

"Şu an yanımda Vural bile olsa güvenirdim, bilmem anlatabildim mi?"

"Beceriksiz korumanla beni aynı kefeye koyman adil değil."

"Doğru, onun beni kaçırmak gibi bir fikri olmadığına eminim," dedim dümdüz, avucu arasında tenine bulaşan parmaklarımı çekmek istesem de izin vermedi.

"Onun fikri seni öldürtmekti."

"O benim korumamdı," diye cevapladım ters bir şekilde. "Belki az işe yaradı ama zararımı istemezdi."

"Korumak dışında her şeyi yapan koruman."

"Sen koruyormuş gibi davrandın da ne oldu?" diyebildim sertçe. "Beni kaçırdın, beni sayısız kez kandırdın, bana abim olacağını söyleyip üstüne bir de..." Durdum. "Öptün ya beni! En azından Vural'ın böyle vukuatları yok."

"Sana abin olacağımı söylemedim," dedi altını çizer gibi. "Sordum. Seni öptüğüme göre bu ihtimal ortadan kalktı."

"Ne öpmesi ya?" Alayla baktım profiline. "Temastı o, hatırlatırım."

"Hım... Laf mı çarpıyorsun sen?"

"Hım?" Sinirim gövdemi aşmak için tırmanıyordu her an. "Cevapların niye böyle senin? 'Hım'mış!"

Parmaklarımı sertçe avucundan çekiştirip göğsümü sarsan nefeslerimi sakin tutmaya çabaladım. Böyle olmak için özel bir çabası yoktu, daima böyleydi; özü buydu. *Umursamaz.*

Birden durup bedenini bana doğru çevirdiğinde karşı karşıya kaldığım ateşten gözlerine diktim gözlerimi.

"Hiç bu kata indin mi?"

Kaşlarım ağır ağır çatıldı. "Hayır," dedim. "Niye bunu soruyorsun?"

"Söylediğin gibi buraya biri girmiş."

Kalbimi saran damarlarda adrenalin şiddetle akmaya başladı. Gözlerim yerinde irileşmişti. "Nasıl yani?"

Önünde durduğumuz masayı işaret etti. "Bıraktığım düzende değil."

"Sana söyledim işte!" diye kısık bir sesle soludum, kalbim nükseden bir hastalık gibi boğazımda atmaya başladı. "Kulaklarımla duydum. Çok güvenli olan yere bak!"

"Ben de sana kimse tarafından bilinmeyen bir yer olduğunu söyledim," dedi kaşlarını sertçe çatıp. "İçeri ancak burayı bilen biri girebilir."

Bir an başparmağım bileğine sarılı kırmızı düğüme sürtündüğünde avucu gevşedi ve elimi ateşe dokunmuş gibi saniyesinde bıraktı. Dokunmamı bile istemiyor muydu bilekliğine? O an bu ani tepkisini görmezden gelmeye çalıştım.

"Kim biliyor ki burayı?"

Silahı arkasına götürüp beline sıkıştırırken gözleri çevresindeki en ufak şeyi didikliyordu. "Annem, babam, ben ve..." Sustu. Göz bebekleri aklında bir alarm çalmış gibi koyulaştı ve kaşları daha derin bir yarıkla çatıldı. "Siktir"

Masaya doğru döndüğünde kâğıtları karıştırmaya başladı hızla. Krizin eşiğindeki kalbim için endişe vericiydi. Onu hiç böyle gördüğümü sanmıyordum.

"Ama hiçbir yeri belli şekilde dağıtmamış bile, kim girer ki o zaman? Niye girsin?"

Sessiz kaldı.

"Ne arıyorsun?" diye sordum, üzerimdeki palto nedeniyle sıcaktan bunalmıştım.

"Bir şey," dedi mimiksiz yüzü yüzüme uğramadan. Tüm ciddiyeti önündeydi. "İşaret, not..."

"Anladım." Etrafıma dokundu buzdan bakışlarım. "İstersen ben de bakabilirim."

Cevap vermediğinde sırtını eğerek çekmecelere yöneldi. Ne olmuştu birdenbire? Kafasının içinde karşılıklı çatışan şeytanların ne halt düşündüğünü delicesine merak ediyordum. Omuzlarımı düşürdüm ve kalbime dökülen endişeyle birlikte sırtımı çevirdim. Bir an önce buradan çıkmak istediğimi hesaba katarak aramaya koyulduğu o *gizemli* notu veya her ne ise onu bulmaktı amacım.

Kitaplığın raflarına yaklaştım. "Bir şey bıraktığına emin misin?" diye sordum, dizlerimin üzerine çökerek ilk rafa yaklaştım. "Belki almıştır ya da çalmıştır."

Ellerimi kutulara doğru uzatırken sesinde beliren koyu bulutlar odanın içine yayıldı. "Eminim, bir şey olmalı."

"Peki..." Kesik bir nefes alarak rafın düzenli hâlinde göz gezdirdim. Her şey ortadaydı aslında, neye bakacaktık ki?

Rastgele koyu kahverengi, deri kılıflı, orta boylu bir defteri çekip aldım. Parmağımı yaslayarak sayfaları art arda devirdim. Hızla bakındım ama içi bomboştu. Yerine bırakarak diğerlerine geçtim, neredeyse tamamının içi boştu. Boyutları değişiyordu yalnızca.

Başımı omzumun üzerinden çevirerek ona baktığımda düz adımlarla ışığın çok fazla değmediği koridora ilerlediğini fark ettim.

"Neden burada boş defterler var?"

Kapının açılan sesini duydum tok bir şekilde. Gözden kaybolduğunda düz bakışlarımı o taraftan ayırarak kırdığım dizlerimin üzerinde doğruldum. Aklından ne geçiyordu? Endişeli miydi? Öfkeli miydi? Hislerini maskelemekte ustaydı, anlamıyordum. Benimle paylaşmasını da isteyemezdim. Bu gece yaşananları, her ne kadar haberi olmadığını söylese de unutamazdım. Onunla konuşuyor olmak bile vicdanımı çürütüyordu içten içe.

Üst raflarda görünen küçük minyatür uçak dikkatimi çekti o sırada, hemen dibine konumlandırılmış kâğıt uçak da beraberinde görüş alanıma girmişti. A4 kâğıdın iki ucunu katlayarak başıboş şekilde havada süzdürdüğümüz basit uçaklara benzemiyordu aslında. Daha detaylı bir el işçiliği istiyor gibiydi.

Elimi kaldırıp uzandım şekil almış kâğıda. Güçlü adımlarının yanıma yaklaştığını hissetim. Kokusuna aşinaydım artık. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordum kâğıdı incelerken.

"Neyi?"

Bedenimin bir kısmını ona doğru çevirdiğimde yakınlığını ancak o zaman fark edebildim. Birkaç santim geri giderek kolumun raflara değmesini sağlayacak kadar yanaştım kitaplığa.

"Bu," dedim sağ elimi hafifçe aramızda kaldırıp gözlerinin radarını elime düşürerek. "Hiç böyle bir uçak görmemiştim."

Çatık kaşlarının altında kafeslenen gözleri ifadesizdi ve kâğıt uçağa değdiği anda elimden çekip aldı sessizce. İçimi titreten tedirginlik, bu yönüyle ilk kez tanışıyor olmamdan kaynaklıydı. Sessizdi ve ürkütücü boyuttaki sessizliğin hâkimiyetini bozan tek gürültü, fırtına öncesi yayılan o uğultu hissinden geliyordu. Boris Karalav fırtınanın ta kendisiydi.

Kâğıdı bozarak açtığında ifadesi koyu bir bilinmezlikle kaplıydı. Karışık yazılar siyah mürekkep iziyle kâğıdın yüzeyindeydi. Rusça olmalıydı.

Kollarımı göğsümde bağlayarak kurumuş dudaklarımı yaladım. "Ne olduğundan bahsedecek misin?"

Nefes aldı ve gözlerini yumarak birkaç saniye bekledi. Endişe etmeli miydim? "Boris," diye fısıldadım, varlığımı bile hissetmiyordu sanki. "Beni endişelendiriyorsun."

Soyutlandığı o noktadan koparak gözlerini açtı ve başını kaldırıp yüzüme baktı derin bir ifadeyle. Sıfıra vurmuş bir yerden bakıyordu bana. "Sorun yok," dedi, ardından kâğıdı katladı ve arka cebine sıkıştırdı. "Endişe etme."

"Ne yazıyor o kâğıtta?" Kafamın içinde yanan kırmızı alarm bir kere devreye girmişti ve susmuyordu. Beni geçiştirmesini istemiyordum. "Seni etkiledi. Görebiliyorum. Önemli mi? Kötü bir şey mi?"

"Öğreneceğiz. Şimdi bir telefon görüşmesi yapmam lazım," dediğinde sesine bulaşan yoğun tını daha da gerilmeme sebep oldu. "Ne olduğunu anlatırım."

Bir eli ensesine tırmanırken diğeriyle telefonunu çıkararak sırtını döndü ve birkaç adım uzaklaştı. Onu izlemekten fazlasını yapamıyordum. Sorun neydi? Kafamın her yanında bin türlü felaket senaryosu patlıyordu. Ağırlaşan bacaklarımı harekete geçirerek yorgun vücudumu ileri taşıdığımda yürümeye mecalim olmayacak kadar bitkindim, deri koltuğun bir köşesine yerleştim. Üzerimdeki paltoyu çıkardığım sırada Boris telefon görüşmesindeydi. Rusça konuşuyordu; bedenini izledim saniyelerce, belki de dakikalara tekabül ediyordu bu süre.

Paltoyu koltuğun sırtına bıraktıktan sonra bileğime takılı siyah lastik tokayla dalgalı saçlarımı gevşekçe bağladım, perçemlerim iki yandan sıyrılarak tenime dökülürken parmak uçlarımla geriye itekliyordum. Bir an göz ucuyla gözlerime dokunduğunda nefesimi ciğerlerime asarak duraksadım. Bakışları saçlarıma değdi, ardından tekrar gözlerime düştüğünde buzdan gözlerimi gergince sehpanın üzerine kaçırmıştım.

Biraz sonra adım seslerini ve ardından yanıma yerleşen ağırlığını hissettim. İlgisiz kalmak, çehreme yük olan bakışlarının yoğunluğundan kaçıp kurtulmak zordu; iki kişilik koltukta bu kadar yakın oturmak ise mesele,

etki alanına girmemek imkânsızdı. *Ne saçmalıyordum ki? Stockholm sendromu gerçek miydi?*

"Ne olduğunu sormayacak mısın?" Sesi düşüncelerimi yararak kulaklarımda yer edindiğinde başımı çevirdim. Telefonunu ve sigara paketini sehpanın üzerine bırakmıştı. O da benim gibi dirseklerini dizlerine yaslamış, bana bakıyordu.

"Anlatacak mısın ki?"

Güçlü bir nefes aldı. "Hiç beklemediğim birinden haber aldım. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

İşte, bu konu tüm odağım olmuştu. "Kim? Yakının mı?"

"Yakınımdı," dedi, sesindeki boşluk öylece ona bakmamı sağladı. Çenesi keskin bir hat çizdi teninde. Alt dudağını dişlerinin arasına çekiştirerek ezdi ve başını salladı ağırca. "Öldüğünü sanıyordum, ortadan kaybolmuştu."

Kaslarım sertçe çatıldı. "Sanıyordun?" diye sordum. "Yaşıyor muymuş?"

"Emin değilim," dedi, sağ eli arka cebine ulaşarak saniyeler içerisinde kâğıdı gözlerinin önüne çıkardı. Sayfayı açtı, kâğıdın hışırtısı sessizliğin göbeğine sızıyordu. "Bu, bana öyle düşündürüyor."

"Ne yazıyor o kâğıtta?"

"Bir an önce ona ulaşmam gerektiği... Bana ait şeyler olduğu," diye mırıldanırken düşünceli çıkıyordu sesi. "Adres Novgorod. Birlikte sık sık gittiğimiz bir yer. Geleceğini söylemiş."

"Bu, yaşadığını anlaman için yeterli mi?" diye sordum, hiçbir mantıklı yanı yoktu. "Anneni öldüren insanlar seni de tuzağa çekmek istiyor olabilirler."

"Farkındayım," dedi. "Ama bu figür göründüğü kadar basit değil, Aksa. Bir şeyler döndüğüne eminim."

Burnumdan sesli bir soluk vererek sessiz kaldım. Kısa bir an sessizlik bizi zamanın içinden soyutladığında, "Bunu yapmayı öğrendiğimde altı yaşımdaydım..." diye mırıldandı, sesi mesafeliydi. Gözleri kâğıdın üzerinden geçiyordu. "Pilot olmaya çoktan karar vermiştim. Odamın her köşesi rengârenk kâğıt uçaklarla doluydu... Fazla büyüleyiciydi." Kemikli parmaklarına taktığı yüzüklere kaydı bakışlarım, kâğıdı katlamaya başlamıştı o an. "O yaşta pilot olmak istemek değildi mesele. Planım bambaşkaydı."

"Neydi?"

Alaycı bir sırıtma dudaklarına sokuldu. Gözlerime çevrildi ateşten hareleri. "Babamın yanına gitmek. Annemle beraber."

Karın boşluğuma sert bir darbe yemişim gibi yüzüne bakakaldım. Altı yaşında bir Boris Karalav nedensizce hüzün bulutları bırakıyordu göğüs kafesime. O yaşlarda bir çocuk... Neler düşünmüştü ki?

"Babanı sevmediğini sanıyordum."

"Altı yaşında bir çocuktan bahsediyoruz." Başını önüne çevirdi yeniden. "O yaşlarda Bartol Karalav değildi gözümde. Sadece babaydı. Senin baban gibi." Ruhsuz ve sahte bir kıvrımla bir yöne kaydı dudakları. "Keşke öyle de kalsaydı."

Ağırca yutkundum. "Peki, annen mi öğretti sana bunu yapmayı?"

"Hayır," dedi, o sırada kâğıdı katlıyordu. "Babamın başımıza diktiği bir adamı vardı." Histerik bir şekilde güldü. "O kadar bizimleydi ki çocukken babamı o sandığım anları hatırlayabiliyorum."

İstemsizce kısık bir sesle güldüğümde eğlenircesine parıltılar yayılan gözleri üzerime çevrildi. Gülüşüm suratımda asılıp kaldığında parmaklarımı avuçlarıma kapatarak kollarımı bedenime sardım. "Nasıl anladın peki baban olmadığını?"

"Bartol Karalav yanlış anlaşılmaya müsaade edecek bir adam değil. Zaten koskocaman adam, bana sürekli Bay Karalav diyordu." Yarım bir gülümseme vardı dudaklarında. Parmakları kâğıt üzerindeki hareketi keserek sabitlendi. "Kendini bildin bileli bu hitabı duyduğunda öyle bir ihtimal olmadığını anlıyorsun. El kadar çocuğa Bay Karalav demek kimin fikriydi, bilmiyorum ama ilkokula kadar kendimi ülkenin cumhurbaşkanı sanıyordum."

Boğazımın gerisinden bir kahkaha döküldüğünde öyle ani ve içtendi ki bu, ben bile hazırlıksız yakalanmıştım. Zerreler hâlinde dağılan gülüşüm saniyeler sonunda dursa da dudaklarımda hâlâ izi belirgindi. Avuçlarımı yüzüme çıkararak tenimi sıvazladım ve birkaç saniye tanıdım kendime.

Tüm o anlar boyunca gözlerinin yakıcı ağırlığı üzerimde uzun uzun bekledi. Hissediyordum. Hissetmemek zaten imkânsızdı. Sönmeyen bir ateşin yangına dönüşmesi kaçınılmazdı. Bunu da biliyordum. Çehremde soluklanan derin gülüşü izlerken kalbimde yürüyen ayak izlerinin sebebi de onun bu bakışları olmalıydı. Sanki ilk kez görüyordu beni. Niye böyle bakıyordu ki? Çok mu gülmüştüm? *Tamam, belki...* Yine de böyle bakılır mıydı, canım?

"Çok şapşal bir çocukmuşsun."

Bakışlarının yoğunluğu kaybolduğundan rahatladığımı hissettim aynı anda.

"O kadar da değil."

Gözlerimi devirdim yavaşça. "*Şapşal* kötü bir şey demek değil, tatlıymışsın işte."

Dudaklarımı birbirine bastırarak aklıma başka şeyler getirmeye çalıştım. Niye bu kadar gülmüştüm, bilmiyordum ama o küçük çocuğu düşünmek, sırıtma isteğimi tetikliyordu ısrarla.

"Peki, o adam sana Bay Karalav demeye devam mı etti?" diye sordum.

"Hayır," dedi başını aşağı yukarı belirsiz bir şekilde sallayarak. "Babamın resmen köpeğiydi. O sorun olmadığını söylediğinde bıraktı."

"Hım..." diye mırıldandım. "Baban sizin yanınızda değildi ama yanınızda durması için birini mi tuttu yani?"

"*Da,* uzun yıllar bizimleydi," dedi tok bir sesle, sigara paketine uzandı aynı saniyede. Uçak hâline getirdiği kâğıdı masaya gelişigüzel bıraktı. Paketin içerisinden bir dal çekerek dudaklarının arasına yerleştirdi ve cebinden çıkardığı çakmakla yaktı ucunu.

"O adamın öldüğünü sanıyordun," dediğimde gözlerim, ciğerlerine indirdiği zehirli duman sayesinde içe gömülen yanağına kaydı. Tehditkâr bir şekilde öne çıkan elmacık kemiği, çelikten ifadesini daha da koyulaştırıyordu. "Şu an yaşadığını düşünmeni sağlayan şey bir kâğıt uçak mı?"

Başını bana doğru çevirdi. "Sadece bununla sınırlı değil," dedi. "Berbat Rusçası, karmaşık yazısı..."

"Yıllarca sizin yanında kalmışsa Rusçası neden berbattı?" diye sordum, çatık kaşlarımın altı soru işaretleriyle boğulmuştu. "Öğrenemedi mi?"

"Babam yasak koymuştu, sadece Türkçe konuşuyordu."

"Ne?" Şokla bakakaldım yüzüne. "İyi de neden?"

Sigarasından büyük bir nefes daha aldı. Süzülen sis bulutu içinden gözlerimiz birbirine bağlanmıştı. "Türkçeyi en doğru şekilde konuşmamı istiyordu. Annem benimle Hırvatça konuşurdu, dışarıda da Rusça... Eğer Rusça biliyor olsaydı onunla Türkçe konuşmazdım. Babam da bunun farkındaydı. Zorunda bıraktı, öyle öğrendim."

"O yüzden bu kadar iyi konuşuyorsun..."

Başını sessizce salladı. "Öyle," dedi ve sıkıntıyla iç çekti.

"Ne zamana kadar sizinleydi?" diye sordum bu kez merakla. "Sen büyüyene kadar mı?"

"Benim hakkımda bu kadar bilgi yetmez mi?" Gözleri gözlerimdeydi. "Fazlasını bilmemen daha iyi. Pek bir şey de yok zaten, sıradan bir adamım."

"Bu kelimeyi çok sık söylüyorsun," dedim dikkatimi çeken şeyi çekinmeden dile dökerek. "Sıradan olamazsın sen. Sayısız kez tekrar etsen de olamazsın."

Yine de gözlerinde bir kalp atışı gibi o boşluğu kaplayan şey bambaşkaydı. Sustuğu şeylerin gürültüsünden mi bana öylece bakıyordu, emin değildim; bildiğim tek şey, ifadesini talan eden gerçeğe kimsenin dokunmasına izin vermek istemediğiydi. Belki de *sıradan* olduğu konusunda ikna etmek ve karanlıkta yarattığı o dünyanın içinde tek başına ölüp gitmek derdindeydi. Bana neydi ki? Hayatını istediği şekilde yaşayabilirdi. Bir an ne demem gerektiğini bilemeyerek sustuğumda derin bir nefes aldı.

"En iyi ihtimali hesaba katalım, benimle iletişime geçen biri var ve hayatım hakkındaki şeylere hâkim," dedi. "Söylemek istediği her ne haltsa bunu bilmem gerek. Eğer notun sahibi Sencer'se bize sıkıntı yaratmaz."

Sencer. Demek adamın ismi buydu. İçim kasvetle dolarken avuçlarımı gerginlikle koltuğun kenarına dayadım. "Kötü ihtimali düşünmüyor musun?"

"Her ihtimali düşünüyorum," dedi soğuk rüzgârlar esen sesiyle. "Eğer bu bir tuzaksa devreye sokmam gereken plan hazır."

"Neymiş o?"

"Boris Karalav'la tanıştırmak."

Rahat tavrına karşılık gözlerimi devirdim.

"Bambaşka bir planları varsa eğer? Bir anda evine kadar girmeye cesaret edip öylece not bırakmamışlardır, sen evde değilken oldu her şey... Bu gecenin planlı olduğu açık. Bahsettiğin o adam böyle bir not bırakılmasını istemek yerine neden doğruca kendisi gelmedi? Burayı bilen sayılı insandan biriyse bir de. Saçmalık..."

"Bunları düşünmediğimi mi sanıyorsun?" Kaşları çatılmıştı. "Çoğunun cevabı bende var, Aksa."

"Bana söyle, ne düşündüğünü ben de bileyim o zaman." Tansiyon yükseliyor, kanım damarlarımda kaynıyordu. Öfkenin keskin duvarları dikiliydi içimde. Sessizce bakıştık. "Seninle gelmek zorundayım ve nasıl bir şeyin içinde olduğumu; nereye, ne için gittiğimi bilmem gerek."

"Meselemiz gidip öğrenmek zaten," dedi, kaşları daha da çatılmıştı. Nefesinin sıcaklığı alev alevdi. Hissedebiliyordum. "Yıllarımı geçirdiğim ve öldüğünü düşündüğüm adama dair bir ipucu var elimde. Yaşıyorsa gözümle görmem gerek. Bana ait şey mi var? *Güzel.* Alırım ve dönerim. Bu kadar basit."

"Bir şekilde gideceksin, değil mi?" Öfkemin göğsümde bir kara delik gibi büyüdüğünü hissediyordum. Parmaklarımı saçlarımdan geçirdim. "Konu hiç kimse değil; sana ait dediği şeylerin annenle alakalı olduğunu ümit ediyorsun, değil mi? Önemli olan bu."

"Evet," dedi donuk sesiyle, çenesi gerilmişti. "Birkaç saate yola çıkarız."

"Birkaç saate?" Şok içinde bakakaldım yüzüne. Sigarasını söndürürken dudaklarının içinden son bir duman daha koptu. "Bu gece olmak zorunda mı? Gideceğimiz yer ne kadar uzak?"

"İyi ihtimalle üç saat."

"Gerçekten ciddiyim... Aklınla zorun mu var senin?" Dişlerimi birbirine yaslayıp sıktım sinirle. "Bu hâlde, yorgunluktan ölürken yola mı çıkacaksın? Uyuman şart. Makine değilsin, insansın."

"Uykum yok," dedi. "O kadar da uzak değil zaten."

"O kadar uzak değilse acele etmene gerek de yoktur."

"Adamlara emir verdim, Aksa." Parmaklarını yumuşak saçlarının arasına sızdırdı ve dağınık tutamları çekiştirdi. "Tek değiliz."

"İçim çok rahatladı ya."

O an sehpanın üzerine bıraktığı telefonunun ritmik sesi dalgalar hâlinde odanın sessizliğine çarpmaya başladı. İkimizin de gözleri mekanik bir tavırla ekranın aydınlanan yüzeyinde buluştu. *Talya.* Bu kızın ismini ikinci kez duyuyordum. Kimdi bu kız?

"Tanrım..."

Sırtını küçük bir açıyla eğerek telefona uzandı ve aramayı kapattı. Boş ekranla bakıştım birkaç saniye. Sehpada duran kâğıdı alarak arkaya yaslandığında gözlerim bedenine çevrildi. Sonsuzluğa dönüşen saniyeler boyunca ikimiz de derin bir sessizliğe gömülmüştük. Ne düşünüyordu? Hiçbir fikrim yoktu. Çok ufak bir an için hiç beklemediğim bir şekilde bana baktığında gözlerimiz kesişti. Uzun uzun ona baktım.

"Bence uyumalısın," dedim dayanamayarak. Sessizlik iki yakaya ayrılarak yerleşti göğsüme, onu bir an bile düşünmek istemiyordum ama buna engel de olamıyordum. Gözlerimi gözlerinden ayıramadım, taktığım soğuk maske ince bir buz gibi çatırdamıştı. "Böyle yola çıkılmaz zaten, biraz dinlenmen lazım. Her insan gibi." Bakışlarının gerisinde dalgalanan yorgunluğu süzdüm sessizce. "Sana da yazık."

Ateşe dokunmuşum gibi belli belirsiz gerildi omuzları. Kaşları hafifçe çatılmıştı. "Yazık mı?" diye sordu birkaç saniye süren sessizliğin ardından.

"Yazık," dedim tepkisine karşılık anlamayan bir sesle. "En azından birkaç saat uyuyabilirsin. İyi gelir."

"Ben uyuyorum." Başını belli belirsiz salladığında bakışlarını bir anlığına elindeki kâğıda götürdü ve sert bir nefes alarak tekrardan bana baktı. "Uyuyorum... Sen odadan çıkmadığın için görmüyorsun sadece."

Görmüyor muydum?

Gergin bir şekilde oturduğum yerde kıpırdanırken başımı önüme çevirdim ve bir elimi enseme çıkararak birkaç kez ovaladım. Onun hakkında bu gece öğrendiklerimi düşünüyordum. Etrafındaki ilk erkek figürünü babası sanan küçük Karalav'ı, değer verdiği köpeğini, annesine olan düşkünlüğünü ve yakılarak öldürülmesinden sonra ortaya çıkan, parmaklarımı uzatsam dumanı bile tenimi karartacak o intikam ateşini... Her ne olursa olsun, beni kaçırdığı gerçeğini hazmedemezdim. Beni düşürdüğü konumda ona hissedebileceğim tek ve en net şey, öfke olmalıyken birdenbire çığ gibi yığılan duygularımın altında asla ezilemezdim.

"Hadi, kalk," derken ayaklanan bedeni tepemden aşağı gölgesini bıraktı. Başımı kaldırdım ve kirpiklerimin sınırından ona baktım. Eline telefonunu ve sigara paketini almıştı. "Burada işimiz bitti."

Kaşlarım çatılmıştı. "Bu ne demek?"

"Gidiyoruz," dedi. "Ne döndüğünü öğrenmem lazım."

Geri adım atmayacak kadar inatçıydı. Omuzlarım kendiliğinden düşerken yanaklarımı şişirerek ofladım derince. "Boris," dedim neredeyse yalvarır bir sesle. "Biraz dinlenemez miyiz?"

Bir çift ateşten göz tenimde dolaştı. Kaşları bir anlığına çatılırken, "Hasta mısın?" diye sordu, ardından aniden elini uzatarak dış yüzeyini alnıma yasladı. Kutup soğuğunda kalmışım gibi dondum. Elini geri çekti. "Tenin sıcak."

Kaşlarım kalktı, avucumu yüzümün açıkta kalan yerlerine yasladım. "Ateşim mi var?"

"Sürpriz sayılmaz," dedi bıkkın bir şekilde. "Daha kıçın doğrulmamışken belanı arar gibi yarı çıplak dışarı çıkarsan elbette bulursun, hava buz gibi."

Sırtımı güçlü bir tavırla doğrultarak geri kaydım hafif. "Belamı aramama gerek yok," dedim imayla. "O zaten yanımdan ayrılmıyor." Kaşlarımla onu işaret ettim. "Görüyorsun ya."

"Öğrenmiş olman güzel," dedi koltuğa eğilip paltoyu eline alırken. "Başka bela arama."

Sinirle burnumdan sert bir soluk bırakarak ayağa kalktığımda ona ters bir bakış attım. Orta sehpanın kenarından sıyrılarak adımlarımı merdiven basamaklarına yönelttim. Dar koridorun sonunda yer alan kapının ardında ne olduğunu merak ediyordum ama belli etmedim.

"İstanbul'a ne zaman döneceğiz?" diye sordum basamakları tırmanmaya başladığımda.

"Yarın."

Kalp atışlarımın gümbürtüsü göğsümde sabırsızca çarparken adımım bir basamak üstte asılı kaldı ve ona doğru döndüm. Hemen arkamdaydı. Boy farkımız bir basamak aşağıda durduğundan eksilmişti ama hâlâ başımı az da olsa geriye atmak durumunda kalıyordum.

"Ciddi misin?"

"Evet."

Kısa ve basit bir kelimeydi. *Evet.*

"Anladım," dedim üzerimdeki *sweatshirt*ü avuç içime alıp stresle sıkarken. Işığı kapattığından yalnızca üst kattan dökülen loş aydınlık önümü görmemi sağlıyordu. "Beni onların yanına mı götüreceksin peki?"

Çaresiz hissediyordum. Babamın yanıtsız bıraktığı aramaları düşünmek istemesem de İstanbul'a ayak bastığım an beni kurtarmak için belireceğini düşünen yanım güçsüzdü. Sergen Alatan... Babam nasıl açmazdı telefonlarımı? Ne olacaktı öyleyse?

Ani bir zaman diliminde gözyaşları gözlerime akın ettiğinde hızla sırtımı döndüm ve güçlü adımlarla basamakları çıkmaya başladım. Daha fazla beni ağlarken görmesini istemiyordum. Babamı tanıyordum. O benim babamdı. Kahramanımdı. Hayatta var olan tek gerçeğimdi. Beni geride bırakmazdı. Bir

planı olduğuna emindim ve bu yüzden eğer o bana benden önce ulaşamazsa ben ona ulaşmanın bir yolunu bulurdum.

"Cevap vermedim."

"Cevabını umursamadığımı fark ettim," dedim kuru bir sesle, yutmaya çalıştığım yumrulardan boğazım kaskatı kabarmıştı ve acı, göğüs kafesime kadar iniyordu.

"Seni o adamların yanına bırakmam sorun değil mi yani?"

Sorundu. Onları hiç tanımıyordum. Benim hakkımdaki planlarını ise kulağımla duymuştum. Sorundu ve içlerindeki tek iyi ihtimal Boris Karalav'dı. Kabullenmiştim.

"Değil," dedim. Salona yöneldi adımlarım.

"Tamam öyleyse."

Tırnaklarımı tenime gömdüm. Beni o adamların arasına mı götürecekti? Ya sonra? Başıma gelebilecek her ihtimal aklımda bin cehennem yaratıyordu. Zarar görmeyeceğimi söylememiş miydi? Sadece Rusya için mi geçerliydi bu? Korktuğunu bile söylemişti. *Bana bir şey olduğunu düşünüp korktuğunu söylemişti.*

Alt dudağımı kemirirken ağlama isteğimi kontrol etmeye çalışıyordum. L koltuğun en ucuna yürüdüm o kısacık zamanda. Yalancı bir adamın sözlerine inanmak ahmaklıktı. İstediği için beni öpmüş, içtenlikle endişe etmiş, benim için korkmuş, sevdiğim için çikolata almıştı. Her düşüncenin sonunda asıl gerçek her şeyi vurup kanlar içinde zemine seriyordu. Bu adam beni kaçırmıştı. İşte, bu her şeyi sıfırla çarpmaktı. Buz kapanıydı. Korkunçtu.

Ayakkabılarımı ayaklarımdan itekleyerek koltuğun köşesine yerleştim. Başımı yüksek camlara çevirmiştim; dizlerimi bedenime doğru çekerek kollarımı etrafıma doladığımda öylesine kötü hissediyordum ki korku bile silinmişti içimden.

Salonun tavan aydınlatmasını kapatıp köşedeki lambaderi açtı. Birkaç dakika sonra yakınımda beliren varlığını hissettim. "Al," dediğinde başımı çevirip önümde dikilen bedenine baktım. Elindeki ilaçları ve su dolu bardağı es geçerek göğsünün yokuşunu tırmandım ve buzdan gözlerimi altın tozu serpilmiş gibi görünen gözlerine kilitledim. "Bunları iç. Birkaç saate yola çıkarız."

Bardağı elinden çekip aldım ve günlerdir olduğu gibi hapları sorgusuz sualsiz yutarken sessizdim. Suyu kafama dikerek dibini gördüğümde ona vermek yerine orta sehpanın üzerine bıraktım. Dikkatli bir şekilde izliyordu beni, hissedebiliyordum.

"Odaya çıkıp duş alacağım, tek kalabilir misin?"

Aslında kalmak istemiyordum. Tek kalma fikri bu dört duvar arasında korkunç geliyordu ama ona belli etmeye devam edemezdim. "Kalırım. Çabuk

gel," dedim dümdüz bir sesle, gözlerim temiz gökyüzündeydi. Gözlerinin ısrarcı ağırlığını fark etsem de ona karşılık vermedim. "Oyalanma."

"Emredersin ya," dedi histerik bir nefes vererek. "Tavırlara bak, anasını satayım."

Sert bir nefesi ciğerlerime çekip çenemi dizlerime dayadım. Rusça birkaç şey homurdanıp adımlarının yankısıyla birlikte merdivene ilerlediğinde kaçamak bakışlarla sırtını izliyordum. Basamaklarda kaybolan bedeni gerilen kaslarımı gevşetirken duruşumu bozarak koltuğa uzandım. Yanağımı yastığa bastırarak cenin pozisyonu aldım. Ardından boş boş karşıma diktim gözlerimi.

İstanbul'a döndüğümde ne yapacaktım? Beni o adamların yanına götüreceğini bilerek öylece duramazdım. Kendimi herkese ve olası her şeye karşı korumalıydım. Artık yanımda babam yoktu. Bir şeyler düşünmem şarttı. Ama ne?

Saniyeler, açılıp kapanmaya başlayan gözlerimin üzerine dinginlik örttüğünde her ne kadar direnseme de uykuma yenildiğimi hissediyordum. *Bir yolunu bulursun, Aksa,* diye tekrar eden zihnimin içinde yüzüyor olsam da kulaçlarım hiç ileri uzanmıyordu. Gece bilincimin üzerine tamamen örtülüp tüm yolları karanlıkla kestiğinde ise huzursuzluğum yerli yerindeydi. Yine de bir ara uykunun kolları arasında derin karanlığa dalabilmiştim.

Ne kadar uyumuştum, bilmiyordum. Ama uyanmamı sağlayan, bedenime çekerek kırdığım bacaklarımı ileri uzatmak istediğim anda önünde beliren engeldi. *Ne oluyordu?* Kirpik diplerimi birkaç saniye içerisinde zar zor araladım ve kırpıştırarak olduğum yeri anımsadım, ciğerlerime oksijen kavuşmuş gibi iç çekerek sağ gözümü ovuşturmuştum ardından. Etraf hâlâ karanlıktı ama gece lambasının ışığı dökülüyordu boşluğa.

Sırtımı koltuğa devirerek geriye yasladım ve puslu görüş açıma ayaklarımın ucundaki bedeni aldım. Boris koltukta oturur pozisyondaydı ve bacaklarını orta sehpaya uzatıp ayak bileklerini çapraz şekilde üst üste atmıştı; başını da koltuğun arka kısmına dayamış, uyuyordu. Evet, uyuyordu. Gözleri kapalıydı ve bacaklarımın katlandığı daracık yerin bitimine yerleşmişti. Koltuğun geride kalan tüm kısımları boştu. Dibimde ne işi vardı ki? Temiz şampuan kokusuna karışan parfümünün erkeksi yoğunluğu da tüm salonu kaplamıştı. Rahatsız edici değildi ama hoş olduğu kesindi.

Üzerime kalın bir battaniye örtmüştü ve bir kısmı onun kucağındaydı. Üst bedenine siyah, boğazlı bir kazak geçirdiğini fark etmiştim. Boğazımı dolduran yumruyu geri iterek avuçlarımı iki yanıma dayadım ve sırtımı hafifçe doğrultup ölümcül bir sessizliğin içinde oturur pozisyona geldim. Battaniye bedenimden kayıp kucağımda toplandığında yavaşça nefes alıyordum. Uyandığımı hissetmesini istemiyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırarak küçük bir açıyla yana devrilen çehresine diktim buzdan gözlerimi. Kirli sakallı suratı, karanlığı üzerine çekiyor olsa da uyku hâlinde bile çatık görünen kaşlarını görebiliyordum.

İstemsizce dudaklarım kıvrıldı. "Güya yorgun değildin," diye fısıldadım. "Yalancı."

Bir eli kucağındaydı, diğer eli ise koltuğun üzerine yaslanmıştı ve avucunda silah tutuyordu. Kalp atışlarım zonkladı birdenbire. Uyurken bile tetikteydi belli ki. Saat kaçtı acaba? Ne zamandır uyuyordum?

Oturduğum alanın ona yakınlığını birkaç saniye sonra idrak edebildim. Uykulu hâlim dağıldıkça koltuğun bir köşesinde, bedenine ne kadar yakın olduğumu kavrıyordum. Dudaklarımı ıslatarak bağdaş kurduğum dizlerimin üzerinden battaniyeyi sıyırıp aldım ve battaniyenin ucunu ağır çekimde karnının aşağısına doğru örttüm. O kadar incelikli hareket ediyordum ki sanki kırılacak bir eşyaydı.

Başımı iki yana sallayarak geri çekildim hafifçe. Beni o adamların eline bırakacağını hatırladıkça boğazına yapışma isteğimi tetikleyen şeytanı kulağımın dibinde buluyordum ama kalbime fazla gelen yoğun bir his önüne geçiyordu tüm isteklerimin.

"Beni o adamların yanına bırakacak mısın gerçekten?" diye sordum sessizce, yalnızca dudaklarımı kıpırdatıyordum. Kupkuru sesim dudaklarımın içinde kaybolmuştu. "Umarım bu da kocaman bir yalandır."

Sağ yanağımı koltuğun baş kısmına yaslayarak onu izlemeyi sürdürdüm. *Biz böyle olmak zorundaydık,* demişti alt kata ilerlerken. *Her şey böyle olmak zorundaydı.* İkimizden mi bahsediyordu? Yoksa benim Sergen Alatan'ın kızı olmamdan kaynaklanan o kaostan mı söz ediyordu? İkimiz diye bir şey olmadığına göre ikinci seçenek daha anlamlıydı.

Boris Karalav'ı başka bir zaman diliminde düşünen kafamın içini bir türlü yıkayamıyordum. Bartol Karalav'ın oğlu olduğunu bilmek sorun değildi; asıl sorun, bu adamın beni kaçırmış olmasıydı. Ya beni öpmesi? *Hayır, temas etmesi.* Kalbim bir boşluktan aşağı sallandırılmış gibi hızlandı. İstemsizce dilimi dudaklarımın üzerinde dolaştırırken dudaklarına indi bakışlarım. Saatler önce dudaklarıma yapışan ateşten dudaklarına... Kapalı gözlerini fırsat bilip onu uzun uzun izlerken çekincem yoktu.

"Beni öptüğünü babama söyleyip onun daha hızlı gelmesini sağlayabilir miyim acaba?"

Kısık sesime karşılık gülmemek için dudaklarımı sıktım. Niye böyle oluyordu? Sinir, öfke, hayal kırıklığı ve daha nice alçak his göğsümden içeri sızmışken neden elimden hiçbir şey gelmiyordu? Ona gülmek, onunla konuşmak, anlayışlı olmak yanlış mıydı? Bazen öyle suçlu hissettiriyordu ki hastalıklı birer duygu hâline geliyordu düşüncelerim.

Bir an yanağını koltuğun üzerinde milimlik bir kıpırtıyla hareket ettirdi. Aynı saniye içerisinde göz kapaklarının arkasında titrer gibi hareket eden göz bebeklerini izledim ve bir an sonra da çatık kaşlarının altındaki gözleri açığa çıktı. Göz göze geldik. Kalbim yerinden sıçradı; göğsümden yukarı tırmanarak boğazımın orta yerinde atmaya başladı.

Başını koltuktan ayırmadı. Ne o ne de ben kımıldamıştık yerimizden. Tuhaf bir sakinlik gözlerini çepeçevre sarmıştı ve o gözlerimden içeri derin derin bakıyordu.

"Günaydın," dedi uykusundan uyandığını belli eden pürüzlü sesiyle.

"Gün aymadı," dedim karanlığı kastederek.

Dudakları bir yana yarım bir kıvrım taşıdı. "Aydı," dedi bu kez sanırım *beni kastederek.*

Alay mı ediyordu, benimle uğraşmak için mi söylüyordu; hiçbir fikrim yoktu ama hiç iyi gelmediği kesindi. Belki de uyanmamı ima ediyordu. *Sonunda uyanmışsın,* der gibiydi. Kafamı yasladığım yerden ayırarak bakışlarımı kıstım hafifçe. "Komik değilsin, ismim üstünden espri yapma."

"Sergen Alatan, ismini çok düşünmüş mü?"

"Yoo," diye mırıldandım omuz silkerek, başını çevirdi ve tavana diktiği gözlerini bir anlığına yumdu. "Annem koymuş ismimi, sana söylemiştim."

"Hım hım... Hatırlıyorum."

"Hatırlıyorsan doğru olanı söyle o zaman." Sesli bir şekilde nefes vererek kollarımı önümde birleştirdim. "Ayrıca ismim çok güzel. Gün Aksa Alatan..."

"Kutay sana *Çarşamba* diyor," dedi eğlenircesine, gözleri hâlâ kapalıydı. "Bu mu güzel?"

"Ben de ona *Cuma* diyorum, olabilir."

"Çok aptalca."

"Dedi kendini yedi yaşına kadar cumhurbaşkanı sanan Bay Karalav."

Gözleri aralandığında bana baktı. "Bana laf mı çarpıyorsun?" diye sordu, silah taşıdığı elini küçük bir mesafe bırakarak kaldırdı. "Bir daha düşün."

Küçümser bir bakış attım suratının orta yerine. "Beni böyle korkutamazsın, öğrenemedin mi hâlâ?"

"Üzerine doğrultmadım," dedi. "Namlu seni hedef almadığı müddetçe korkmana gerek yok."

"Senin bana silah doğrultmuşluğun da var..."

"Yalan söylüyordun," dediğinde üzerine serili battaniyeyi tutarak bir yanına, dizlerime doğru açtı. "Evime girmiştin ve ısrarla yalan söylüyordun."

"Korkudan ölüyordum çünkü." Homurdanmama karşılık silik bir gülüş yayıldı dudaklarına. "Nasıl anladın bunu?" diye sordum sonrasında. Sırtını koltuğun döşemesinden çekerek oturur pozisyona geldiğinde birkaç santim geriye kaydı. "O cihazı yani?"

"Basitti," dedi, bacaklarını zemine indirmişti ve gözleri omzunun üzerinden gözlerime karışıyordu. "Yanımdan ayırmadığım çakmağı almanı hangi üstün zekâ istedi? Çünkü sikip atmalık bir fikir. Cihazın jelatinini sehpanın köşesine atman daha büyük bir fiyasko gerçi."

"Yok artık!" Gözlerim açılırken *pes* dermiş gibi aralandı dudaklarım. "O kâğıtlar şeffaftı ya. Nasıl fark etmiş olabilirsin?"

"Senden şüpheleniyordum."

"Babamın güvenini kaybetmek istememiştim," dedim yavaşça. "Giray abi en çok kullandığın eşyanı almam konusunda ısrarcı oldu. Çakmağın güzel seçenekti. Ama neden yakalanacağımı bildikleri şeyi istediler, buna hâlâ anlam veremiyorum."

"Belki de istedikleri zaten yakalanmandı," dedi umursamaz bir tavırla omuz silkerek. "Öğrenmek istedikleri benim konuşmalarım değil, davranışlarımdı."

Kafamın içi allak bullak olurken kaşlarım daha da çatıldı. Öyle ki mimiklerim katılaşmıştı. "Bu ne demek oluyor? Senin davranışlarınla ne alakası var?"

"Düşün bakalım," dedi, ayağa kalkarak uzun boyunun gölgesini bedenime uzattı. Başım bir refleks ile geriye doğru eğim kazandı ve gözlerimin odağına onu almayı sürdürdüm. "Zekisin, şu ana kadar anlaman gerekirdi."

"Neyi anlayacağım ya?"

Sessizce sırıtan gözleri gözlerimi talan ediyordu. "Sebebini."

Hiçbir bahane geçmiyordu aklımın içinden. Bana silah doğrultup suratıma çarptığı gerçeklerle savaş verdiğim andan itibaren babamın beni tehlikeye atma sebebini günlerce düşünüp durmuştum. Babam ağzını bile açmıyordu bu konuda. Aslında hiçbir konuda açmazdı. Onun işlerinin ciddiyeti hakkında pervasız oluşumun asıl nedeni de buydu. Bilmediğiniz bir konuda yeterince korkunuz ya da endişeniz olmuyordu. Ne zaman ki Bolodor'da saldırıya uğramıştım, o andan itibaren hiç hesap etmediğim bir şekilde yokuş aşağı yuvarlanarak önü kesilemez bir hızla etrafa dağılmaya başlayan hayatımın parçalarını toparlarken bulmuştum kendimi.

"Üzerini değiştir de yola çıkalım."

Sesi, daldığım o kuyunun dibinden çekip almıştı beni. Kirpiklerimi kırpıştırarak oturduğum yerden doğruluğumda soru işaretleri yapışan gözlerimi, sırtını dönüp salonun bir ucuna yürümeye başlayan bedenine dikmiştim. "Sebebi ne olabilir? Söyle bana," dedim ısrar ederek, sehpanın etrafında yürüdüm ağır adımlarımı zemine bırakarak. "En azından bilmek istiyorum. Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Tek başına odaya çıkabilir misin?" diye sordu, bedeni bana çevrildiğinde o sert sınır çekilmiş gibi ayaklarım zemine mıhlandı. "Yeterince oyalandık."

"Konuyu değiştirme."

"Konumuz zaten bu," dedi kaşlarının ortasında açılan belli belirsiz gölgeli çukurla. "Hava birkaç saate aydınlanacak, dinlendiğine göre bir an önce çıkalım."

"Sadece ben dinlenmişim gibi konuşma," dedim sinirlerimi bozan ifadesine karşılık ters bakışlar atarak. "Sen de uyuyordun." Dudaklarımı ıslattım. "Tam dibimde bir de."

"Fark etmedim," dedi elinde tuttuğunu fark ettiğim silahı beline yerleştirerek. "Üzerini değiştirmek için beş dakikan var, hızlı ol."

Güçlü bir nefes çekerek öfkeyle dolan gözlerimi kırpmadan ona dik dik baktım. "Tek çıkamam," dedim sertçe. "Benimle gel." Sonra anında cümlemin devamına ekledim: "Kapının önünde beklemek için yani."

Gözleri rahatsız edici bir dikkatle yüzümde dolaşırken, "Anlaşıldı," dedi, gözlerinde gece ve gün birbirine sarılıp yeni bir yıkım doğururken sessizce bakıştık. "Önden buyurun, hanımefendi."

Karşı çıkacak veya ona laf yetiştirecek gücü bir an için kendimde bulamadım ve sırtımı dönerek merdiven basamaklarına doğru yürüdüm. Arkamdan geldiğini bilmek daha güvende hissettiriyordu. İçimde ateş yakan tüm endişelerimi süpürmeyi saniyesinde başarabiliyordu son birkaç saattir. Oysa ki daha geriye gitseydim eğer, bir kez daha ona güvenmenin kıyısından geçmeyecek hâlimle göz göze gelirdim. *Bu gecelik,* dedim kendime. *Sonra zaten İstanbul'da olacaksın. Seni o adamların ellerine bırakacak.* Sahiden bırakacak mıydı? Ben hâlâ babama götüreceğini ümit edecek kadar aptaldım. Hâlâ onlar gibi bir adam olmadığına inanacak kadar çarpık hislerimle cebelleşen bir akılsızdım. Ne kadar sürecekti bu düşüncelerden arınmam? Fazlalıktı her şey.

İstediğim gibi kapının önünde durup sırtını duvara vererek beni beklemeye başladığında ona göz ucuyla bile bakmadan odaya girdim. Üzerime siyah, boğazlı kazağımı ve siyah kotumu geçirdim. Kalın *sweatshirtü* de giydiğim saniyelerde ona ait telefonun melodik sesi kapının gerisinde yankılanmaya başladı, çağrı bir kez daha boğukça akarak hareketlerimi kestiğinde bir an duraksamıştım. Üçüncü çalışta aramayı yanıtladığını da duyabiliyordum.

Kolu indirip kapıyı aralarken saçlarımı saran lastiği çıkararak tutamları salık bıraktım. Parmaklarımı içinden geçirip dağıttığım sırada koridora çıkmıştım.

"Yanına gelemem, Rusya'dayım."

Yan yana yürümeye başladık. Tenimi yalayan ürpertiyi, avuçlarımı kollarıma dayayarak geçiştirmeye çalıştım. Kulağımı dikmiş, tüm dikkatimle onu dinliyordum.

"Saatin kaç olduğunun farkında mısın? Uyu."

Merdiven basamaklarını bir adım önde inmeye başladım.

"Işınlanamayacağıma göre?" Alay edercesine çıkan sesini bıkkınlık bir örümcek ağı gibi örüyordu. "Başının çaresine bak, Talya."

Alt dudağımı dişlerken üst üste duyduğum ismin sahibine karşı duyduğum merak her an daha da katlanıyordu. Hayatında olan bir kadın mıydı? Eğer öyleyse beni öptüğü için onu öldürmediğime pişman hissetmeye başlayabilirdim. Çünkü bu ihtimal onu öpmeyi istemekten daha da kötü bir felaket ateşi yakıyordu göğsümde. Düşüncelerim kalbimi paramparça edip avuçlarıma bırakıyordu. Gerçek neydi? *Talya...* Hayatının neresindeydi?

Birkaç saniye içerisinde büyüyen sessizlik aramayı sonlandırdığını anlamamı sağladı; o sırada dış kapının önüne kadar gelmiş, askıdan paltoyu alarak üzerime giymiş, ayaklarıma da botlarımı geçirmek için sırtımı eğmiştim. Hareketlerim istemsizce sertleşmişti ve soğuk bir rüzgâr gibi zamanın içinden aceleyle geçiyordu.

"Aksa, sana soruyorum," dediğini duyduğumda fermuarı güçlü bir hamleyle çekiyordum.

"Duymadım," dedim mesafeli bir şekilde, bomboştu sesim. Sırtımı doğrultup ona baktım. Üzerine daha kalın bir mont giymişti ve önü açıktı. "Ne?"

"Aç mısın?"

"Değilim."

Zeminde ilerleyen adımları, köşedeki dolabın önünde son bulduğunda kapağı açtı ve eline aldığı atkı takımıyla bana doğru döndü. Annesi için aldığı ve hiç kullanma fırsatı bulamadığı, kenarları yıldızlarla süslenmiş atkıydı bu.

"Bunlar artık senin," dedi aramızdaki boşluğa uzatarak. "Takmayı unutma."

Şaşkınlık gözlerimde renk bulup içine sinerken ona bakakaldığım birkaç saniye boyunca ne söyleyeceğimi bilemedim; atkı takımı ile gözleri arasında sessizce mekik dokudum. Ardından itiraz etmeden elinden çekip aldım ve başımı salladım.

Birlikte cipe doğru ilerlemeye başladığımızda uğultulu ve kuru bir soğuk hâkimdi havaya. Omuzlarımı kaldırıp boynuma doladığım atkının içine çenemi gömdüm, nefesimin ısısıyla yetinmeye çalışsam da çenemi titretecek kadar sert çarpıyordu soğuğun tokatları. Rusya hiç benlik bir yer değildi. Başka insanların nasıl hayatta kaldıklarına dair fikrim yoktu ve aklımda dönen hiçbir ihtimal de mantık sınırlarına oturmuyordu. Burada hayatta kalmam için hiç evden çıkmamam gerekiyordu.

Ön yolcu koltuğuna oturup üşüyen kollarımı birbirine sararken şafak henüz sökmemişti ve bir bilinmezliğe, hiç olmaması gereken bir adamla çıkarken sırtımızı ağır ellerle okşayan sessizlikle bir aradaydık. Sanki gergin bir elektrik düğümlüyordu bedenlerimizi. *Bir o kadar uzak, bir o kadar yakın.* O

direksiyonun başına geçene kadar camın ardını izleyen buz mavisi gözlerimi, motoru çalıştırıp aracı yola çıkardığı anda ancak üzerine çevirmiştim. O arada takmayı unuttuğum emniyet kemerini takıyordum.

"*Bizimle birlikte birileri gelecek,* demiştin," diye hatırlatırken karanlık arabada profilini radarıma almıştım. Başını ağır ağır salladı. "Arkadaşların mı? Nasıl adamlar?"

"Biri Pusat, birkaç saat önce Rusya'ya indi. Diğerleri arkadaşlarım değil," dedi düz bir sesle. "Hepsinin ortak yanı silah kullanmakta usta olmaları."

"Yani? Tehlikeliler mi? Onlar..." Derin bir nefes çektim göğsüme. "İstanbul'da beni yanlarına götüreceğin adamlar gibi mi?"

Bir yandan ne yapacağını öğrenmek, ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Planımı ona uygun yapabilirdim böylece. Bunu hesap edecek bir adamdı gerçi. Zihnim kendini bitirmek istercesine saldırgan bir canavara dönüşürken kalbimin katili hâline gelen atışlara mahkûm ediyordu.

"Bu adamların görevi korumak," dedi, gaza asılırken gözleri ön camdaydı.

Ağzını bıçak açmıyordu. İstanbul'a iner inmez nasıl kurtulabilirdim? Özel uçakla geldiğimizi tahmin ediyordum. Nereye inecektik? Her şey bir soru işareti yumağı gibiydi. Zamanım ise bir o kadar dardı.

"Kim bu adamlar?" Örgütün bünyesindeki adamların Rusya'da olduğunu düşünmüyordum çünkü. Ya da burada olanlar da mı vardı? "Sizden birileri mi?"

Histerik bir gülüş dudaklarından geçti. "Sizden?"

"Sen ve şu kötü adamlar?" Sırtımı geriye yaslayıp sert ve ağır bir soluk bıraktım. "Baban, Badraçlar ve daha nicesi... Sen neresindesin bu işin? Beni kaçırırken ne düşünüyordun mesela? Beni kaçırmalarına karşılık korurken nasıl bir anda kaçırmayı aklına düşürmüş olabilirsin? Para için mi... Zengin değil miydin sen? O siktiri boktan minyatüre onlarca milyon bayıldın. Ne için o zaman ya?" Bir anda konuyu bu noktaya nasıl taşımıştım, bilmiyordum ama aklımı meşgul eden sorular silsilesi bu şekildeydi bir süredir. "Babam yüzünden mi? Ona saygı duyduğunu söylememiş miydin? Hepsi yalansa, söylediğin en ufak şey bile yalansa..." Kelimeler eksildikçe ağırlaşıyordum sanki. "Şimdi niye böyle davranıyorsun? Beni öpmeyi istemen, ortadan kaybolduğum için endişe etmen ya da hasta olduğumda bana bakman... Bu senaryoda mantıklı mı yaptıkların? *En başından beri planım buydu,* diyen bir adamın yapacağı şeyleri yapsaydın o zaman. Hangi yüzün gerçek, söyle bana. Amacın ne? Ben niye buradayım, neden yanında duruyorum?"

Uzun sözlerin ardından çöken uğultu delici olurdu ve şimdi o anın içindeydim. Ne yapmaya çalıştığını düşündükçe delireceğimi hissediyordum. *Madalyonun öteki yüzü,* demişti bir keresinde. Bunu mu kastediyordu?

Yüzünü boyayıp gerileyen sokak lambasının altından son sürat geçerken karanlık ortamda yüzünde bir kıpırtı aradım. Kemikli suratı bir an önüne çevrilip bir diğer an gözlerime uğruyordu. Boris Karalav öyle usta bir gizleyiciydi ki yüzündeki ifadeleri sıfıra indirmişti.

"Emin olduğum tek şey var," dedi dümdüz bir sesle. "Derdim seni yaşatmak."

"Beni kaçırarak mı?" İnanamaz bir şekilde duraksadım. "Beni o adamların içine atarak mı? Babamdan ayırarak mı?"

"Sana babanı arama fırsatı sundum," diyerek kirpiklerimi ıslatan anı gözlerimin önüne getirdi. "Yaşananlar boktan olabilir ama iyi hissetmen için elimden geleni yapıyorum."

"Niye ya, niye?" diye bağırdım tahammül edemeyerek. "Bu saçmalığı açıkla bana! Ne yapmaya çalışıyorsun ya sen?"

Alt dudağında gezdirdi dilinin ucunu, ardından sert bir nefes aldı. "Aksa..." Durdu. Sustu. Bir avucuyla ensesini kavrayıp ovalarken dişlerini sıktı. "Sikeyim."

"Anladığın dilde sorayım..." Gözleri gözlerimle çakıştı bir saniye. "Bartol Karalav'ın oğlu olduğunu mu ispat etmeye çalışıyorsun? Kimsin sen?"

"Kimin oğlu olduğumu bırak," dedi doğruca. "Kim olduğumla ilgilen."

Kaşlarımı çattım. "Sana bin cümle kurdum, bu mu cevabın?" Boynuma sarılı atkıyı öfkeyle gevşettim. Arabanın içi gitgide ısınıyordu zaten. "Kim olduğumla ilgilenmiş! Düzgün cevap vermezsen seninle öyle bir ilgilenirim ki İstanbul'a kadar kanat takıp uçarsın. Nasıl fikir? Bayağı fantastik geliyor kulağa, değil mi?"

Tehditkâr ifadem mimiklerini parçalayıp derin bir gülüşle karşılık bulduğunda dudaklarım sinirle aralandı.

"Bayağı hem de," dedi sıntmayı sürdürürken.

"Siktir git gerçekten ya..." Sinirden kendimi aşağı atacaktım. Önüme çevirdim başımı. "Seni insan yerine koyup konuşmak hata. Hata, senin babandan farklı olduğunu düşünen kafamda." Dişlerimi sıkarken gözlerim yoldaydı. Sıklaşan nefeslerimin arasında başımı salladım kendi kendime. "Hata tamamen bende."

"Aksa," dediğini duydum ama ona bakmadım. "Bana bak."

Bakmadım. Asla da bakmazdım.

"Hata sende değil." Sıkıntılı nefesine tekerlerin asfaltı çürüten sesi karıştı. "Tüm sorularının cevabını alacaksın, söz veriyorum."

O cevapları alamayacaktım. Yalancıydı, sözleri palavraydı ve ben onunla konuştuğum için bu kadar rahat davranıp yalan söylemeye devam edebiliyordu. Sesimi bile duymayı hak etmiyordu hâlbuki. *Çok umurunda onun da Aksa.*

"Konuşursan anlaşabiliriz."

Ne konuda? Anlaşmak istediği şeyin beni inandırmak üzerine kurulu olduğuna emindim. Ne ona baktım ne de çenemi açtım. Gerekmedikçe tek bir kelime bile duyamayacaktı benden.

"Tanrım..." Gaza yüklenirken sabır dileniyor gibiydi. "Bilerek mi yapıyorsun?"

Einstein...

"İyi, öyle olsun," dediğinde bir ara sokağa saptık sessizce. "Ne zamana kadar dayanacağını görelim."

Ne kadar inatçı bir yapım olduğunu anlamamış mıydı? Onu pişman edecektim. Tuhaf sessizlik arabanın içindeki atmosferi ele geçirdiğinde su gibi akıp giden yolu izleyerek varacağımız yerin ne kadar uzakta olabileceğini hesap ediyordum. Kafam allak bullaktı. Bir anda bir dolu şey düşünmek yorucuydu. Babamı düşünüyordum mesela. Annemi, Beliz'i, Aslı ablayı... O kurtulmuş muydu? Boris Karalav bırakacaklarını söylemişti. Kendi derdimi düşünürken bir başkasını sormak aklımdan tamamen çıkmıştı. Şimdi de dilimi ısırıyordum sormamak için. Ağzımdan tek kelime bile duyamayacağına dair kendime söz vereli birkaç dakika bile olmamıştı. Bu önemli bir konu olsa bile böyle bir adam onu da anlamazdı.

İçim içimi yerken beş dakika sonunda araba durduğunda oturduğum yerde rahatsızca kıpırdandım. Motor sesi kesilerek araba derin bir sessizliğe gömüldüğü sırada geldiğimiz yere baktım. Poe ve Edgar'ın yeni sahiplerinin eviydi burası. Kaşlarım sertçe çatıldı.

Boris kapıyı içeriye açarak dışarı çıktı, buz soğuğu rüzgârı da bu esnada içeri almıştı. Ardından kapıyı sessizce örttü. Bahçenin ışıklandırması ve biraz ötede yanan sokak lambası yeterli görüş alanı sağlıyordu.

"Yine ne geçiyor aklından?" diye fısıldadım sessizliğin ortasında. Başımı eğmiş, sırtına sabitlediğim gözlerimi ondan ayırmadan bakıyordum.

Evin dış kapısına birkaç adım kala kapının açıldığını görebiliyordum. Poe ve sahibi, bir fotoğraf karesinde gibi göründükleri o anın içinde belirdi. İsmini hatırımdan ayıklamakla uğraşmadım. Odağım, gözlerini Boris'ten ayırmayan köpekteydi. Poe kuyruğunu sabit bir hızla sağa sola savururken bir kez havladığında gür sesi geceye karış karış yayıldı. Köpeği ile arasındaki bağ daha somut görünüyordu şimdi gözüme.

O sırada kapının gerisindeki adam gülümseyerek bir şeyler söylüyordu. Boris ise eğilmiş, Poe'nun yüzünü avuçları arasına almış, okşuyordu. Bir dakika sonra Poe ile birlikte arabaya doğru yaklaştıklarında kaşlarım daha da çatılmıştı.

Arka yolcu koltuğunun kapısını açtı ilk önce. Bedenimin belli bir kısmı otomatik olarak geriye doğru döndü. Arka koltukları ileriye yatırıp alanı genişletirken elinde tuttuğunu fark ettiğim siyah çantayı kenara koymuştu.

Öylece onu izlerken gözlerimiz buluştuğunda, "Bir şey mi söyleyeceksin?" diye sordu, dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrılmıştı.

Kirpiklerim kısılırken hiçbir şey söylememek için uzun uğraşlar verip başımı iki yana salladım. Piç kurusu resmen benimle eğleniyordu. Çok geçmeden kapıyı kapattı ve ardından cipin etrafından dolaşarak bagajı açtı. Aynı anda Poe içeri zıpladı. Gözlerim irice açılırken patilerinin üzerinde uzanan kocaman köpeğe bakakaldım. O da mı bizimle gelecekti? *Ne?*

Boris sürücü koltuğuna yerleştiğinde kollarımı bedenime sıkıca sardım ve gözlerimi yola çevirdim. Göz ucuyla paltosunu çıkardığını görebiliyordum. Poe'nun göğsünden yükselen hırıltılı nefesleri duymamak imkânsızdı. Rahatsız etmiyordu ama bir köpekle aynı arabada bulunmamıştım daha önce, bu yüzden gericiydi.

"Poe bizimle geliyor," dedi gaza basıp tekerleri yolun üzerine çıkardığında.

Neden?

"Sebebini sormayacak mısın?"

Konuşmamak, benim gibi bir insan için zordu ve o bilerek üstüme geliyordu. Şimdiden aklıma binlerce soru gelmişti. Ama susmalıydım. Evet, başarabilirdim. Yarın İstanbul'a inip elinden kaçmayı başarabilirsem babamın başını şişirecektim. Günlerce.

Sert bir nefes aldım, küfreder gibiydim daha çok. Başımı diğer tarafa çevirip cama devrilen yansımasına diktim buzdan gözlerimi. Uyuzun tekiydi.

"Anladım," dedi, emniyet kemerini taktığını işittim. "Oğlum, ne yaparsın; Sergen Alatan'ın kızı işte."

Babama laf atarsa susmayacağımı biliyordu. Yine de oltaya gelmedim. Acaba Poe ile mi konuşsaydım? Hayır, tamamen sesimi yutmalıydım. Pes edecekti. *İyi de nasıl bir pes etme?* Bilmiyordum bile. Tek isteğim onu alt etmekti.

Yolun geri kalanında uykunun en iyi seçenek olduğuna ikna olup boynumdaki atkının bir kısmını yüzüme kapattım. Başımı boynuma doğru eğerek gözlerimi yumarken aklımda hâlâ endişenin kırmızı alarmları yanıyordu. Gideceğimiz yerin neresi olduğu hakkında fikrim olmadığından daha çok geriliyordum. Bilinmezlik insanı yıpratırdı hiç kuşkusuz. Her ne kadar uyuyamayacağımı sansam da geçen her saniye uykumu esneterek üzerime örtmüştü.

Araba birkaç kez durduğunda aralıklarla uyanıp geldiğimiz yerleri kontrol ediyordum. Peşimize takılan siyah araba otobana çıktığımız sırada belirmişti mesela. Boris telefonla konuşurken telaşsızdı, bu da bahsettiği adamların

bunlar olduğunu anlamam için yeterliydi. İsminin Pusat olduğunu öğrendiğim adam ise durduğumuz ilk fırsatta Boris'in olduğu tarafta belirmişti. Üç numaraya vurulmuş saçları, kahverengi gözleri ve kemikli yüzüyle duygusunu yitirmiş bir koruma gibi görünüyordu. Benimle bir kez bile göz göze gelmemişti. O kadar gericiydi ki buz mavisi gözlerimi ona değdirmemeye özen gösterir hâldeydim.

Araba birkaç saatin sonunda uzun bir süre ormanlık alanda ilerledi. Farklı bir ülkede gözümün ulaştığı her şey, beni çıldırtacak kadar huzursuz ediyordu ve üstelik bu şehir hem soğuk hem de soluktu. Oldukça boğuk atmosfere çekilen sis perdesi eşlik ediyordu. *Sık sık gittiğimiz yer,* demişti Boris dün gece. Böyle bir yere ne için gelirlerdi ki? Civarda hiç ev görünmüyordu. Uzun ağaçlar dışında etrafa kar serilmişti, bir de inat eder gibi kırmadığım sessizliğim. Beyefendi memnundu pek tabii. Ya da ben öyle olduğunu sanıyordum.

Tekerler patika yolu geride bırakarak geniş bir alana yöneldiğinde ağaçların ardında kalan dış cephesi koyu renkli yapıyı gördüm. Çok yakın değildi ama görünüyordu. Ürkütücüydü, korku filmlerinde kullanılan mimarilere benziyordu. Kulübe gibiydi aslında. Boris bir eliyle direksiyon hâkimiyetini sağlarken bir yandan da ön camdan etrafa temkinle bakıyordu. Kalbim ilk o an yerinde dönerek kaynamaya başladı. Tehlikenin kucağına gelmiştik de haberimiz bile yoktu belki.

Arabayı yavaşlatıp kontağı kapattığında gerginlikten tüm kaslarım kaskatı kesilmişti. Ona bakıyordum. Aydınlanan havanın bile üzerinden kaldıramadığı o karanlık hâlâ oradaydı.

"Susma grevine ara ver," dediğinde emniyet kemerini bedeninden sökercesine kenara attı ve doğruca bana çevirdi ateş hattı gözlerini. Boğazıma yerleşen kuruluğu itekledim üst üste yutkunarak. "Şu an sinirimi bozmaktan başka bir işe yaramaz."

İstemsizce kafamı ağır ağır salladım. Belli ki ciddi bir anın içindeydik. O yüzden kelimelere ihtiyacım varsa kullanabilirdim.

"Kelimeler, Aksa..." derken sesinin sakin tınısı, kalbimde patlayan dalgalardan ilkiydi. "Sesini duymak istiyorum."

Sesimi mi? Kalbimin üzerinde tepinen bir ülke boyu ağrıyı görmezden geldim. "Tamam," dedim kuru bir sesle. "Sadece şimdi."

Burnundan sert bir soluk vererek, "İstediğin gibi olsun," dediği saniyede onun tarafındaki camı tıklatan beden irkilmeme sebep olsa da bozuntuya vermemiştim.

Boris başını çevirdi, gelen kişiye baktı, ardından kapı koluna uzanarak açtığında Poe da kıpırdanarak varlığını hatırlattı. Adrenalin geride tek bir kalıntı bırakmadan tüm duygularımı çekmiş, her hücreme yığılmaya başlamıştı. Emniyet kemerimi çözerek dışarı çıktığımda, "Aksa," diyen adamın

uyarırcasına baskılı sesine aldırış etmedim. Kapıyı örttüm arkamdan. Arabada kalmak tedirgin ediyordu. Zaten saatlerdir içinden çıkmamıştım.

Soğuk, sillesini öyle ani ve sert çarpmıştı ki dişlerimi sıkarak, kollarımı göğsüme sarmalayarak onun olduğu tarafa yavaş adımlarla ilerledim. Cipin arka kısmına gidiyordu. Bir saniye sonra görüş alanına girdiğimde bana ters bir bakış atarak çatık kaşları altından öldürücü tavrını sürdürdü.

"Ne bakıyorsun?" diye sordum, gıcık olmuştum. "Arabada tek mi kalayım?"

"Kal," dedi. Arkaya sıralanan iki arabayı ve içlerinden inerek etrafı gözetleyen adamları göz ucuyla gördüm. Pusat ise birkaç adım çaprazda kalıyordu.

"Gerekirse binerim ama şu an biraz hava almak istiyorum," dedim sakince. "Tamam mı?"

Poe gür bir sesle havladığında Boris keskin bakışlarını üzerinden kopardı, ardından bagaj kapısını açtı ve Poe dışarı sıçradı. Ayak ucunda duruyordu.

Bagajı kapatıp tek dizinin üzerinde eğildi. Hâlâ palto giymemişti. Üşümüyor muydu?

"Sencer'i biliyorsun," dedi Poe'nun kürkünü okşarken. Kulakları soğuktan kızarmıştı hafiften. "Bak bakalım buralarda mı? Tehlike var mı, kontrol et; sonra hemen gel. Seni burada bekliyorum." Poe kulak kesilmişti. "Anladın mı?"

Poe bir kez daha havladı sertçe. Gerçekten anlıyor muydu? Yoksa öylesine mi havlıyordu?

Boris iri köpeğin boynuna bir tasma taktı ve destek verircesine kürküne vurarak sırtını tamamen doğrultmadan hemen önce başının üstünü öptü. Poe sisin arasına karışan patileriyle zemini ve havayı koklayarak ilerlerken Boris'e çevirdim başımı.

"Poe'yu bunun için mi getirdin?" diye sordum, saçlarım soğuğun parmaklarına takılıp geriye şakıdı bir anlığına.

Gözleri ifadesizdi ama köpeğinin kaybolan bedenine bakarken ona verdiği değer ölçüsünde endişe ettiğini de hissediyordum. "Evet," dedi düz bir sesle, derin bir nefes alarak bana baktı. "Bunun için yetiştirildi."

"Ya kaybolursa?"

"Kaybolmaz, o beni bir şekilde bulur," dedi. "Her ihtimale karşı tasmasında cihaz var zaten."

"Ne yapacağını unutmuş olamaz mı?" diye sordum saçma bir şekilde hatta ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum ama nafileydi.

Dudakları kıvrıldı. Bir adım yaklaştı sessizce, bedenimi saran her kas gerilmişti. "Anton silahlı kuvvetlerden," dedi. "Poe bu yüzden onunla birlikte. Eğitildiği düzen devam ediyor, endişe etme."

Dudaklarımı birbirine yaslayarak ona öylece baktım birkaç saniye. Ardından, "Paltonu giy," dedim ters bir ifadeyle.

"Giyerim," dedi, dudaklarındaki kıvrım silinmezken boynu öyle küçük bir açıyla geriye eğim kazanmıştı ki teninde kabaran âdemelması dikkatimi dağıtıyordu.

Alt dudağımı kemirerek ona sırtımı döndüm. Ne halt yediği umurumda olmamalıydı. Ne diye çenemi açıyordum ki? Başımı sinirle iki yana sallayarak derin bir nefes aldım ve kısık gözlerimle ormanın içinde etrafa dağılan adamları süzdüm. Kimdi bunlar? Hepsinin silahı vardı. İsteseler beni yere sermek saniyelerini almazdı. Boris Karalav buna izin verir miydi? *Kim olarak koruyordu beni?* Bana bir silah verse kendimi korurdum zaten.

Her ne kadar gözümü karartsam da silah kullanmayı bilmeden hiçbir işe yaramazdı öz güvenim. Bu noktada babama kızmamak çok zordu. Bana kendimi korumayı öğretmemişti bile. Sürekli yanımda olacağını hissettirmişti ve şimdi anlıyordum ki bir kez olsun yokluğuyla baş edip ayakta durmam için yeterli bilinci sağlamamıştı. Uyanmıştım tabii masallardan, yine de geç kalmıştım. Şimdi en dibe gömüldüğümü hissediyordum. Elimde güç yoktu, hiç vardı. Böyle devam edemezdim. Pes etmek de benlik değildi. Sıkışıp kaldığımı inkâr etmiyordum ama nefes alabileceğim bir çıkış yolu bulacaktım. Bunu kafama koymuştum.

Birkaç dakika içerisinde Poe'nun havlama sesi ormanın bir yakasında yankı buldu. Kalbim sıkışıp parça parça atışlarını göğsüme sıralarken kafamı geriye çevirdim ve endişeli gözlerimi, çatık kaşlarla ileri bakan Boris'e diktim. Parmaklarını dudaklarının arasına götürdü çok geçmeden, sert ve kulak delici bir ıslık çıktı dudaklarından. Poe bir kez daha havladı.

"Bir şey olmuş olabilir mi?" diye sordum engel olmadığım bir telaşla.

Elinde silah olan adamlardan biri Pusat'ın yanına koşar adım yaklaştı. Bir şeyler söylediğinde Pusat denilen adamın dümdüz gözlerinde bir değişim aradım ama yoktu. İfadesiz ve hiçbir duygu emaresi taşımayan kahverengi gözleri, yutkunma isteğimi ateşliyordu yalnızca.

"Aksa, arabaya geç," dedi Boris sert bir şekilde. "Hemen."

Bir an tenimi ürperten his yerime mıhlanıp hareketsiz kalmama sebep oldu.

"Ya sen?"

Gözlerimiz kesişti, nabzım boşlukta sallanmaya başladı. "Pusat seninle kalacak," dedi yüzündeki ifadeyi sıfırlayıp *sorun yok* der gibi bana bakarken.

Ben Pusat'ı mı sormuştum sanki?

"Başına iş alma," dedim dişlerimin arasından. "Beni buraya sen getirdin, sen götüreceksin; sakın zarar göreyim deme, öldürürüm seni."

Dik dik birbirimize baktık sırt sırta devrilen saniyeler boyunca. "Çattık ya, dillere bak..." diye homurdandı sert nefeslerinin arasında. "Arabaya yürü."

İki dudağımı hayalet bir iplikle birbirine doladım ve itiraz etmenin saçma olduğunu düşünüp öfkeli adımlarla yolcu koltuğuna yöneldim. Yolcu koltuğunun kapısına yapıştığım sırada Poe daha yakından güçlü bir şekilde havladı ve uğultuları çevreleyen kulaklarımın içine sızan bağırış sesi, yerimde sıçrayıp korkuyla geriye yaslanmamı sağlarken sesin geldiği yöne doğru çevirdim başımı. Adamlar silahların namlusunu tek tarafa doğrultmuştu, gür sesli biri Rusça bağırıyordu. O an namluların ölüm taşıdığı alana kaydı bakışlarım. Poe sisin altında bize doğru yaklaşırken yanında uzun boylu bir adam görünüyordu. Sertçe çatılan kaşlarım soru işaretleriyle Boris'e çevrildi saniyesinde.

"*Opustite oruzhiya!*[56]" diyen kalın ses Pusat'a aitti ve emreden bir tını taşıyordu.

İki avucunu teslim olmuşçasına kaldıran adamın bitkin ifadesinden bir aydınlık geçti hızla. Adımları durmuştu, Poe sertçe havladı Boris'e bakarken. Sanki... *Bak, buldum,* der gibiydi.

Boris ağır adımlarla o tarafa doğru ilerlediğinde Poe hızlı aldığı nefesler arasında yürüdü ve Boris'in yolunu kesti. Bu bir anlığına gülme isteğimi körüklemişti ama mimik dahi kımıldamamıştı yüzümde. Boris başını iki yana sallayıp tek dizini kırarak eğildi ve Poe'nun suratını avuçları arasına çekerek başını okşadı.

"Aferin sana," dedi tok bir sesle. "Şimdi... Aksa'dan ayrıma gözlerini, anlaşıldı mı? Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Sana söyledim. Onunla baş et, hadi oğlum."

Dudaklarım bir karış açılırken Poe'nun buz mavisi korkunç gözleri üzerime çevrildi. İstemsizce nefesimi ciğerlerime hapsederek sırtımı arabanın kapısına dayadım. Poe yanıma doğru adımlarken gergince bakakaldım ona. Boris ayağa kalktı ve gözlerini bana çevirirken bir gözünü kırptı. *Piç kurusu.* Ne yapıyordu?

"Aslanım benim," diyerek birkaç adım ilerledi o adam. Uzun boylu ve ellilerinin ortalarında biriydi. Üzerinde dizlerinin altına kadar uzanan kaşe, siyah bir kaban vardı. Kırlar dökülen saçları dağınıktı, fazla bitkin görünüyordu. "Gelmişsin."

Bir an kollarını Boris'in bedenine sararak sırtına vurdu. Poe sol tarafıma geçerek keskin bakışlarını çehreme diktiğinde sabır dilenip gergin bir bakış attım ona. O sırada Boris'in, "Ölmemişsin," dediğini duyabildim. "Yaşadığını görmek güzel."

[56] (Rusça) Silahları indirin!

Geri çekildi adam, avuçlarını omuzlarına sararak, "Ölümü çok kez düşledim ama öyle kolay ölmüyormuş insan," dedi, gergin bakışlarının tedirgin edici bir yanı vardı. Etrafına baktı, bir anlığına gözlerimiz kesişti ve sertçe yutkundu. "Bu küçük hanım kim?"

Kalbimin ortasında başlayan çarpıntı ağzımı işgal ediyordu neredeyse. Boris bana bakmadı. "Yanımda olması gereken biri."

Yanağımı içeriden kemirirken bakışlarımı kaçırarak gözlerimi Poe'ya çevirdim. Radarlarından çıkmak istiyordum. Bedenimin bir kısmını döndürdüm ve sırtımı küçük bir açıyla eğerek elimi uzattım, başının üstünü okşadım.

"Boris'i ısır dersem ısırır mısın?" diye sordum fısıldayarak. "O zaman senin en iyi dostun ben olurum." Havladı sertçe, irkilerek elimi geri çektim. "Aman be! İyi, al da başına çal sahibini."

Çatık kaşlarla bakıyordu sanki suratıma.

"Bizi tanıştırsana," diyen ses dikkatimi üzerine çekse de duymazlıktan geldim. Benden bahsediyordu, biliyordum. "Aksa diye seslendin, doğru mu? Güzel isim."

Sırtımı dikleştirerek geriye, arabanın sert yüzeyine yasladım. Bakışlarım kar döşeli zemin üzerinde ilerledi ve iki adama ulaştı.

"Bana neler döndüğünü anlat," dedi Boris düz bir sesle. "Önemli olan bu."

Adam başını salladı hafifçe. "Burada durmasak daha iyi. Zaten çok vaktim de yok, birkaç saate uçağım kalkacak."

"Nereye?"

"İtalya," dedi adam ellerini kaşe montunun ceplerine sıkıştırarak. "Bazı planlarımız var, senin de dâhil olman en büyük isteğim."

"Planlarınız?" Alay edercesine çıkıyordu sesi. "Kiminle?"

"Eve geçelim önce."

"Kulübe," dedi Boris düzeltmek ister gibi.

Adam keyifsiz bir şekilde güldü. "Doğru ya, öyle tabii."

Boris kafasını ruhsuz bir edayla salladı ve ardından omzunun üzerinden Pusat'a çevirdi bakışlarını. "Ne yapacağını biliyorsun," dedi. "Aksa'dan gözünü ayırma. Etrafın kontrolünü sağla."

Pusat'ın tek kelimesiyle adamları çevreye dağıttığını görebildim. O an Sencer denilen adam, "Kız bizimle gelebilir," dedi tüm gözleri üzerine çekerek. "Kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Gerek yok," dedi Boris, yüzünü göremiyordum ama ifadesinin katılığı sesine de yansımıştı.

"Gelsin," diye ısrar etti Sencer. "Gitmeden önce kiminle birlikte olduğunu öğrenmem gerek, son görevim."

"Onunla birlikte değiliz."

"Haberler öyle söylemiyor," dedi adam alaycı sesiyle, gözleri üzerime bir namlu gibi doğruldu. "Gel bakalım bizimle."

Ne yapmam gerektiğini bilemesem de Boris Karalav'ın yanında olmak daha güven vericiydi. Tanımadığım, yüzlerini bir kez bile görmediğim bu adamların yanında olmaktan daha iyi bir seçenek sayılırdı. Tereddüt ederek de olsa adımlarımı harekete geçirdiğimde Poe da peşime takıldı. Siyam ikizleri gibi mi gezecektik?

Boris'in bir adım gerisine ulaştığımda Sencer, adımlarımın kesilmesine engel oldu ve yan yana görünen kulübeye doğru ilerlemeye başladık. Boris hemen yanımdaydı, diğer tarafımda Poe duruyordu ve ben yüksek güvenlikli duvarlar arasındaymışım hissediyordum. Düştüğüm durum ise içler acısıydı.

"Rusya'da olduğunu Ivan söyledi," dedi Sencer denilen adam, ayaklarımızın altında yığınla kar eziliyordu. "Turnuvaya katılmışsın, öğrendim. Baban adına mı?"

"Babamın devri kapandı," dedi Boris mekanik bir düzende çıkan sesiyle. "Gittim ve kazandım. Tanıştırayım, Boris Karalav."

Sencer'in keyifli gülüşünü işittim. "Babanın soy ismini taşıdığını da es geçme, bir taraf hâlâ onun oğlu olduğun için güven duyuyor. Bu adamlar kimseyi sıfırdan almaz." Sahte gülüşünü duydum. Gözlerimi önümden ayırmıyordum. "Diğer olasılık da var tabii, durum tam tersi de olabilir. Adamlar seni böyle saf dışı bırakıp babanı gözünüzde de hiç etmenin peşindeler. Babanı satıp satmadığını merak ediyorum uzun zamandır."

Merakımı cezbediyordu bu konuşmalar. Soruların cevaplarını aklıma not ederken babama söylemek için önemli olup olmadıklarını hesap bile etmiyordum.

"Cevap neyi değiştirecek?" Boris'in profiline değdirdim gözlerimi, çenesi gergindi. Ateşten hareleri ise buz kadar keskin bir soğukta hüküm sürüyordu. "Ben söyleyeyim, hiçbir şey."

"Çok şey..."

Kulübenin menteşeleri güçlü bir gürültü bırakarak gıcırdayan kapısını açtı Sencer, önden bir adım ilerledim ve içeri girdim sessizce. Terk edilmiş bir yere benziyordu. Köşede düz renk bir koltuk, yerde eskimiş bir halı ve çevresinde dört sandalye olan bir ahşap masa.

"Burada mı kalıyordun?"

"İki hafta kadar oldu ellerinden kurtulalı, hâlâ kaçıyorum," dedi Sencer, masaya doğru yöneldi. Bir sandalye çekip oturduğunda Boris karşısına, ben de hemen onun yanına geçmiştim. "Size ulaşamadım. Bayan Larisa'nın öldüğünü de çok sonra öğrendim, çok uğraştık ama..." Durdu, hüzün kokan gözlerini Boris'in üstünden ayırmadı. "Önce annen, ardından babanın üzerine

atılan iftira ve şimdi sen... Tüm bunların tesadüf olduğuna inanmıyorsun, öyle değil mi?"

Poe evin içinde her yeri koklamakla meşguldü o sırada.

"Bir şey mi biliyorsun?" diye sordu Boris sır vermeden. "Bana anlatmak istediklerinden bahset."

"Peki," dedi Sencer sıkıntılı bir nefes alarak. "Annenin kendisini öldürmek için gelen adamlarla anlaşma yaptığını biliyor muydun?"

"Ne?"

Bu sesin sahibi bendim ve delicesine şaşırmış çıkıyordu sesim. Ne söylediğini kulağı duyuyor muydu? Boğazımı dolduran yumruları yutmak bu kez daha zor geldi. Boris'in ifadesini görmek için ona doğru çevirdim başımı. Ölümcül bakışları, çatık kaşlarının aşağısında yeni bir yangının fitilini ateşliyordu.

"Düzgünce anlat," dedi soğuğa bürünen sesiyle. "Tüm bildiklerini en ufak ayrıntısına kadar."

Ellerini kaşe montunun cebinden çıkardı ve masanın üzerine yasladı dirseklerini. "Larisa Hanım'ın istekleri benim için emirdir, biliyorsun," dediğinde yoğun bir his kolaçan ediyordu havayı, sesinden yıkılan o duygunun adını koyamıyordum. "Bana saklamak istediği şeyler olduğundan bahsetti. Onu istediği yere götürdüm, bir çantayı birine teslim etti. Söylediği yere götürmesini istedi kadından, para verdik. Kadının ismi, adresi burada..." Bir kâğıt uzattı masanın üzerinden. "Planım sana ve babana söylemekti, geri dönüş yolunda önümüzü elçiler kestiğinde böyle bir şansım kalmadı. O adamların diğer isimleri boşa zebani değil, acıma duyguları yoktur. Annen onlardan süre istediğinde izin verdiler. İmkânsızdı ama verdiler. İlginç olan yanı bu." Bakışları şimdi sıktığı avuçlarındaydı. "Annen karşılığında bir ay istedi sadece. Seninle vakit geçirmek için."

Kalbimin orta yerine bir sancı sokulduğunda kaçamak bakışlarım Boris Karalav'ın üzerindeydi. "Sonra?"

"O süre boyunca beni yanlarında tutmak istediler," dedi Sencer. "Kabul ettim. Anneni eve bıraktım ve o adamlarla beraber gittim." Başını belli belirsiz salladı. "Süre uzadı, anneni öldürmekten vazgeçtiklerini bile düşünmüştüm. Larisa Hanım yaşıyorsa orada kalmaya razıydım ama... Acımayacaklarını tahmin ediyordum."

"Bir ay?" Boris kendi kendine tekrar ediyordu sanki bunu. "Bir ay fazladan yaşamak için..."

"Elinden geleni yaptı," dedi Sencer tamamlamak istercesine. "Anlaşma olduğu gün öleceğini artık biliyordu."

"Adamların yüzünü görmedin mi? İsimleri? Ne halta benzer bunlar? Tarif et bana."

"Hatırladığım isimler kâğıtta yazılı ama yüzleri yok, aslanım." Parmaklarını iç içe geçirdi, bedenini masaya doğru eğerek yakınlaştı. "Söyledim sana, vaktim de yok. Sana sorduğum sorunun cevabı önemli. Babanın tarafında mısın?"

Boris masanın üzerindeki kâğıdı cebine atarken rahat tavrını bozmadı ama ben öyle çok gerilmiştim ki parçalanabilirdim her an.

"Babamın durduğu bir taraf yok," dedi Boris kaçamak bir cevapla. "Arama kararı var, kaçmakla meşgul."

"Babana tuzak kurduklarını duymadın mı?" diye sordu Sencer kaşlarını sertçe çatarak, körü körüne inanmıştı bu fikre belli ki. "Adamı tonlarca malla ihbar eden onlardı. Suçların kayıtları bir gecede babanın üzerine geçti, göz göre göre adamın mezarını kazdılar."

"Bunun ne önemi var?" Dudaklarını ıslattı Boris. "Hiçbir şey değişmeyecek. Hâlâ yakalanması gerek, siktiğimin seneleri boyunca bu işlerle ilgilenmek yerine düzgün bir yaşam kursaydı, beni piç gibi büyütmeseydi böyle göte gelmezdi. Sikimde bile değil ne olduğu."

Poe o an sertçe havladı. Varlığı da dizimin dibinde belirmişti.

"Öylece arkanda bırakamazsın," dedi Sencer sertçe. "O adam senin baban."

"Babammış," diye dalga geçer gibi konuştu Boris. "Onun yüzünden annemi kaybettim. Sikerim lan ben onun babalığını."

Sencer dişlerini sıktı üzerinde tüten öfkeyle. Gözlerinin altı, uykusuzluğunu belirtircesine mor halkalarla döşenmişti. Kırışık göz kenarları, soluk benzi ve kahverengi gözleriyle bir bütün olarak bitkindi.

"O hiç kötü bir baba olmadı," dedi kendinden emin tavrını devam ettirerek. "Kimseye değil, sana karşı iyiydi."

"Yanımda olmadığını benim kadar iyi biliyorsun," dedi Boris altını çizer gibi. "Bu her şeyi sıfırlayan basit bir matematik."

"Belli belli..." Kirpikleri kahverengi gözlerini içine çekercesine yuttu ve bakışları kararardı öfkeyle. "Babanı satmışsın onlara." Gözleri gözlerime dokununca kapladığım yer bana dar geleye başladı, çekip gitmek istedim. Neyse ki geri çekilmişti saniyesinde. "Baban seni yanında isterken senin seçtiğin adamlara dön de bak."

"Beni yanında mı istiyor?" diye sordu Boris, sinirini hissediyordum. "Gözlerim yaşardı şimdi. Bak sen şuna... Yirmi yedi yıl boyunca olmayan ne oldu da şimdi yanında istiyor?"

"Sebepleri vardı," dedi Sencer ters bir şekilde. "Geçmişi arkanda bırakmayı öğren. İlk adım olarak bir şekilde ülkeden çıkmalı, sonraki adım onlara rakip olmak ve bir sonraki adım da onların altlarındaki dona kadar almak."

"Tek derdi kendini ispat etmek yani?" Histerik bir nefes vererek ruhsuz bir gülüş taşıdı dudaklarında. "Beni ne mantıkla yanında istiyor o zaman, amına koyayım? Beni tanımıyor mu? Ulan..."

"Karşılığında annenin sorumlularını bulacak, it! İstediğin bu değil mi?" Dişleri arasından tükürürcesine soluyan adam öyle korkutuyordu ki beni, geldiğime bin pişman olmuştum. Avuçlarımı sıktığımı bile birkaç saniye sonra fark ettim. "Babandan başka kime güveneceksin? Senin kimin var da güveneceksin? Aklını çalıştır!"

"Kimseye ihtiyacım yok," dedi Boris, boğazıma bilenmiş bir bıçak gibi dayanan adrenalini hissediyordum. "İşime gelmediğini ilet ona," diye ekledi, hiç tereddüdü yoktu, sandalyede öne doğru kaydığında tahta zeminde gürültüyle hareketlendi sandalyenin ayakları. "Sabırla beklesin. Onu da diğerlerini de yerinden edene kadar durmayacağım. Bir an bile. Bunu aklına kazısın."

Sencer bir an afallar gibi durdu. Ardından bakışları yüzüme doğru kaydı ve aklında birkaç ışık yanmış gibi ağırca salladı başını. "Bu kızı yanına kim taktı?" diye sordu aniden. "Onlar mı?"

Boris bir anda elime uzandı ve ayağa kalkıp beni de beraberinde kaldırdı. "Konu burada kapandı," derken ürpertici bir tınıdaydı sesi. "Dilini ondan uzak tut."

"Müdürün kızı olduğunu söylemişti baban. Annen gibi mühür taşımıyor mu? Öyle, öyle ya. Öğrendim." Oturduğu sandalyeyi devirecek kadar hızlı ayaklanmıştı. Bir adım geri gideceğim sırada parmaklarının tutuşu sıklaştı. Dik durabildim. "Engel mi olacaksın? Geciktirirsin, önüne geçemezsin. Bunu unutma." Öleceğimden mi bahsediyordu? Bu muydu olan? *Evet.* "Aptalca seçimler yapacağına babanı ara ve onunla konuş. Sana senin istediğini verecek, tek isteği yanında olman. Yoksa arada engel olarak göreceği her şeyi ortadan kaldırmasını bilir."

Boris beni arkasına çekti bu kez. Gövdesini bir duvar gibi bana açtı ve göğsüme oturan ağlama hissi kalbime tokadı basarken alt dudağımı dişlerimle ezerek arkasındaki boşluğa sığındım. Poe havlayarak ayak ucumdan mahzun gözlerle bana baktı. *İlk kez.*

"Neymiş lan o engel?"

"İçlerinden sadece biri..." dediğini duydum Sencer denilen adamın alayla. "Sadece biri için neler yapabileceği hakkında hiç fikrin yok."

Bir anda camları parçalara ayıran silahların peş peşe patlayan metalik sesleri etrafa yayıldığında Boris öyle bir hamleyle üzerime kapanıp ikimizi yere devirdi ki şok içinde kalakaldım. Tepemizden kurşunlar geçiyordu. Ağırlığı altında ezilip sırtıma batan kemiklerin ağrısını hissederken bir yandan da korkudan küçük dilimi yutmuş ve gözlerimi sımsıkı yummuştum. Kollarımı yüzüme örtmek için çabalasam da bedenimde açıkta kalan tek bir yer bile yoktu

bu adam sayesinde. Kurşun ona denk gelirse ne olacaktı? *Niye beni korumak zorundaydı?* Poe sertçe havladı ama nerede olduğunu göremiyordum.

Yanağımı göğsüne bastırdım. Gözlerimin içi gözyaşlarıyla dolarken kirpiklerim nemlendi, kurşun seslerinin sonlanmasını bekledim; yok olmasını diledim. Ölecek miydim? Şimdi... Burada ölür müydüm mesela? Boris Karalav ile ölmeyi asla istemiyordum. Onunla yaşayabilirdik, elbette ayrı ayrı.

Boris bir saniye içerisinde üzerimden hafifçe doğruldu ve bel boşluğuna asılı olduğunu bildiğim silahı çıkardı. Kolu dirseğinden büküldü, kafamı yakalayıp göğsüne bastırdı ve silahı ateşledi. Sencer'in bağırış sesi etrafı inletirken birkaç gürültü duydum aynı anda. Yere yığılmış olabilirdi. Boğuk ve ardı kesilmeksizin süren iniltileri de uğultu hâlinde doluşuyordu kulaklarıma.

"Aksa," dedi fısıldar gibi. Gözlerini üzerimde hissettim ama art arda patlayan silahların sesini duyduğumda hâlâ nefes alabilmiş değildim. "İyi misin?"

Başımı tereddüt ederek de olsa salladım. Sırtım çok ağrıyordu ama umurumda bile değildi o an. "İyiyim... İyiyim." Yutkundum, tenim kireç kesilmişti. "Sen?"

Bir kez daha dışarıdan silah sesi duyuldu. Gözlerim açıldı hızla, yüzü yüzümün hizasından çekildi. Ateşten gözlerinin çevreyi turladığını görebildim, bir kolunu karnına sardı ve bizi köşeye çekti saniyeler içinde. Nabzım saniyede sayısız feryatla çarpıyordu ve sıklaşan nefeslerimiz, aramıza bir duvar çekmişken ısısı kalbimin dört odacığına kadar cayır cayır yakıyordu.

"Arabayı kenara getir, cam kenarına," dedi koluna taktığı saate doğru. "Aksa gelecek, onu buradan uzaklaştır. Hemen!"

Gözlerim irice açılırken başımı iki yana şiddetli bir şekilde salladım. Gözlerini gözlerimden çekerek dişlerini sıktı.

"Boris," dedim telaş ederek. "Kim bunlar?"

"Bilmiyorum," dedi üzerimden tamamen kenara kayarak. Bir elinde silahı tutuyordu ve Sencer bir köşede boğuk iniltiler çıkarmaya devam ederken kurşunların havayı es geçerken zamanı donuklaştıran sert patlamalarının azaldığını fark ediyordum. Sırtını kulübenin duvarına yasladı, gözleri durmaksızın etrafı kontrol ediyordu. "Karşıya kadar sürünerek git. Silah sesi kesilince camdan çık, araba yolun üstünde seni bekliyor. Sadece koş, anladın mı? Pusat seni buradan uzaklaştıracak."

Bir an, kısacık bir saniye kaybolan ağırlığından doğan boşlukla kalakalmıştım, aldığım sığ nefesleri derinleştirmeye çalıştım. "Sen de geleceksin."

"Burada işim bitince geleceğim," dediğinde Poe havladı sertçe. Boris sadece gözlerimin içine bakarken yüzlerce hissin kalbime doğru buz pistindeymişçesine kaydığını hissediyordum. "Git. Senin hayatta kalman önemli."

"Sadece benim değil," dedim bir anda kaşlarımı çatarak, boynuma yayılan ısının etkisiyle utanç hissettim aniden. Gözlerimiz çarpışırcasına durmuştu. "Beni İstanbul'a götüreceksin... Yaşamaya bak."

"Şu hâlde bile düşündüğün şeye bak, anasını satayım! Git şuraya," dedi azarlar gibi. "Sisi fırsat bilip koşmak için sayılı saniyen var, sana söylediğim an arkana bile bakmadan koşacaksın. Poe da peşinden gelecek."

Endişem silinip gitmiyordu, ruhuma dolanıp daha da sızıyordu derine. Korkuyordum. *Korku buzdan bir kapan.* İnsanı avlar, geride hiçbir duygu bırakmadan. Görevi yalnızca bu.

Ağzımı açamadım. Ne söylerse yapmak zorundaydım. Başımı aşağı yukarı sallarken kurumuş dudaklarımı ıslatarak ona bakmaya devam ettim. Yüzünün haritasını çiziyordum zihnimde. Neden yaptığımı bilmiyordum. Bir şey olmazdı kötüye, babam öyle söylerdi. Yine de... Bu adam kötü müydü? Bilmiyordum ki. Ölmesini istemediğimi biliyordum sadece. Ölemezdi.

Silahı kaldırdı ve namluyu cama doğrultup ateşlediğinde çığlığı bastırmamak için tırnaklarımı avuçlarıma yatırdım. Cam parçalanıp zemine yığılırken, "Karşı tarafa git," dedi, sesi sert ve baskıcıydı. Bir an uzandı ve düşen atkının ucunu boynuma sardı. Buzdan gözlerime baktı doğruca. "Kırıklara dikkat et." Kesik bir nefes aldı. "Hadi, Aksa. Hareket ettir şu kıçını."

"Sanki çok normal bir andayız da bana kızıyorsun!"

"Susma grevine tam şu anda devam edebilirsin," dedi alay edercesine, o sırada başka bir silah sesi yükseldi. Kulübeyi hedeflerinden çıkardıklarını fark ediyordum bir yandan. Bu bile rahatlatıcıydı.

"Tamam, susuyorum. Götün soğusun." Sırtımı dönerek buz kokan zemine avuçlarımı dayadım ve dizlerimin üzerinde emekler pozisyonda ilerledim. Bir an dışarıdan yükselen silah sesleri artınca soğuk soğuk terleyen bedenim hareketlenmeyi kesti. Bunu fark etmiş gibi, "Devam et!" diye yükseltti sesini.

"Bana bağırma!" diye soludum öfkeyle, iki saniye içerisinde karşıya geçmem, onun öfkesinin eseriydi gerçi.

"Aksa! Hızlı ol!"

Cam kırıklarının olduğu bölgeye gelince kalbimin ölümcül hızı kriz geçireceğimi düşündürmeye başladı. Birkaç kez üst üste yutkunmaya çalıştım ama hiçbir türlü ileri gitmedi yumrular.

Birkaç dakika sonra silah sesleri kesilip, paniği kanımda gezdiren bir durgunluk bıraktığında Poe havladı bir kez daha. Sencer'in iniltileri aralıklarla devam ediyordu. Bir şeyler söylüyor olsa da kulaklarım korkudan seslere geçit veremez hâldeydi. Boris'in ateşten gözleri derin bir bakışla saplandı buzdan gözlerime.

"Şimdi," dedi dudaklarını kıpırdatarak, sanki ağır çekimde akıyordu saniyeler.

Korkudan ne yapacağımı şaşırmış bir şekilde yutkundum. Ellerim titriyordu ama saniyelerin kıymetini hesap ederek oturduğum zeminden ayağa kalktım. Uzuvlarımı terk eden tüm güç aniden bacaklarıma aktı, koşmak için zihnim bu anı bekliyordu. Poe hemen yanımdaydı ve tenimi kesecek kadar soğuk havayı içeri alan camdan bir bacağımı sarkıtırken beni izliyordu. Cipi görebiliyordum. Koşacak ve içine atlayacaktım. Poe da hemen ayaklarımın dibine yerleşecekti. Her şey bu kadardı.

Bedenimi camın arkasına attığımda dizlerimin üzerinde eğildim ve avuçlarımı zemine dayayarak hızla çevremi kolaçan ettim. Korku, bir iğne gibi boğazımın ortasına batıyordu. Kalbimin ayarını bozup ağlama isteğimi ateşliyordu. Hayatımın geldiği noktada hissedebildiğim en yoğun ve akıl uçuklatıcı duygunun adı da buydu. Gölge gibi, bir kiralık katil gibi dolaşıyordu peşimde.

Derin bir nefes aldım ve arabanın siyah gövdesini gözüme kestirdim. Poe üstümden zıplayarak önümde belirdiğinde kısacık bir an göz göze kaldık. Çok asil bir köpekti ve Boris'in *anlarmış gibi bakar,* derken ne kastettiğini şimdi kavrıyordum.

"Benimlesin," diye fısıldadım istemsizce.

Cesaret alarak içimden üçten geriye saymaya başladım ama ikinci saniyede yerimden fırlayarak öyle bir hızla koşmaya başladım ki durduğum an kaslarım yanacak ve bacaklarım can çekişecekti. Titreyen uzuvlarımın önemi yoktu. Poe hemen yanımdaydı, benden daha hızlı koşabilecekken beni takip ediyordu. Az kalmıştı.

Ve o anda silah seslerinin yeniden yükselmeye başladığını duydum. Ellerim buz tutmuş gibi donduğunda avuçlarımı kulaklarıma kapatarak uğultuları dindirmeye çalıştım. Tam başımın üstünden bir kurşun metalik sesiyle fırladığında derin bir çığlık atarak yere kapaklandım.

"Aksa!" diye bağırdığını duydum Boris'in, yanaklarıma inmeye başlayan yaşları hissettiğim saniye avuçlarımı kar dolu zemine bastırdım ve kalkmak için gücümü içimde büyüttüm. Poe paltonun kolundan yakalamış, beni çekiştirmeye çalışıyordu. Zarar vermek ister gibi tutmuyordu dişleri, alıp götürmek ister gibiydi.

Kar yığınından kaldırdım başımı ve yerimde doğrulurken botlarımı zemine geçirerek ayaklarımın üzerine kalktım. Birkaç adım daha atmıştım ki hedefin ben olduğumu anlayacağım bir silah sesi daha yankı buldu ve bu kez arkamdan iteklenerek karın içine düştüm. Aynı saniyede zaman donuklaştı, Poe'nun acı dolu iniltisi saniyelerin içinde nabız gibi atmaya başladı.

Soğuktan his kaybı yaşıyordum sanki, sırtımı kar yığınlarına doğru çevirerek sisli göğü görüş açıma aldığımda dehşetle geriye itekledim bedenimi ve oturur pozisyona gelerek gözlerimi yere çevirdim. Poe oradaydı. Bir metre öteye sıçramıştı, kurşun postunu delmişti. Beni sırtımdan itekleyip kurtarırken vurulmuştu.

Gözyaşlarım hızlandı. "Poe," diye fısıldadım, acıyı iliklerime kadar hissediyordum. Titriyordu, inliyordu, kürkünden akarak genişleyen kan birikintisi bembeyaz karın içine dağılıyordu. "Poe!"

Göğsümde büyüyen yangının büyüklüğü altında ezilirken kendimi kaybettim. Çığlık çığlığa ağlamaya başladım bu kez, ona yaklaşmak için harekete geçtiğimde silah sesleri kulaklarımın kıyısından bile geçmiyordu. Gözlerimin önünü buğulandıran yaşlarla başımı iki yana salladım, hıçkırarak köpeğin tir tir titreyen gövdesine yanaştım.

"Onunla daha fazla zaman geçirdim."

Zihnimin içinden kopuyordu sesi.

"Bana bilirmiş gibi baktığını fark etmedin mi?"

"Neyi?"

"Çoğu şeyi."

"Hayır, hayır." Başımı iki yana salladım bir kez daha, ağlayışım şiddetlendi. Bir an olsun dinmiyordu gözyaşlarım. "Poe... Sakın ölme. Lütfen... Ölme." Hıçkırdım sertçe. "Onun için... Yalvarırım ölme."

"Anlayışlıdır, bana sırtını dönmez. Hiçbir zaman. Edgar küsmekte bulur çareyi ama Poe öyle değil."

Boris'in zihnimi yıkıp var eden sesi arasında öldüğümü hissediyordum. İçi boşalan gözlerimden pervasızca dökülen yaşlar dur durak bilmezken boynumdaki atkıyı söktüm ve yaklaştığım köpeğin yarasına bastırdım. Saatler önce bahsetmişti bana Poe'nun onun hayatındaki yerinden. *Yanarak ölen annesi, hiç yanında olmayan babası ve şimdi de can çekişen köpeği...*

"Poe, lütfen..." diye mırıldandım ağlayışlarım arasında iç çekerek, o sırada kollarımdan yakalayarak geriye doğru çeken güçlü avuçların varlığını hissettim. Pusat'ın sesini duydum aynı anda, bir şeyler söylüyordu. Gözlerim hâlâ yerdeyken kelimelerimi kaybetmişim gibi dudaklarımı oynatamadım. İçime yıldırımlar düşüren iniltisi ve solmaya başlayan hırıltısı tüm göğsümü yakıyordu. Masmavi gözleri bomboş ileri uzanıyordu. Bedeni yan devrilmişti ve ağır ağır soluyordu zamanı. Kanın yayıldığı alan genişliyordu.

Ölüm yaklaşıyordu.

Cipin ön kapısına yaklaştığımızı hissederken ağlayışlarım dinmemişti, çırpınışlarım etkisizdi. Pusat öyle güçlü bir şekilde taşıyordu ki bedenimi, sıkıca sarılan avuçlarından kurtulamıyordum. Silah sesleri kesilmiş miydi? Boris, Poe'nin cansız yatan bedenini görmüş müydü peki? Kurşunun hedefi

bendim, öldürülmek istenmiştim. Sonuç? Poe ölmüştü. Ölmüş müydü? *Ölecekti.* Hissediyordum. Biliyordum. Kanı görmüştüm, çok fazlaydı. Beyaz kar örtüsü artık kandı, bir nehir gibiydi, gür tüylerini hiç etmişti. *Ölmüştü.* Beni kurtarmak uğruna... Canından olmuştu.

"Oğlum..."

Boris'in sesi uzaktan geliyordu, acısı göğsümde çarptı sertçe. Hıçkırdım derinden. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum onu görmemek için.

Aksa, kayıplar boşluğundan avlar insanı. Burası senin en korktuğun yer şimdi, ya sıfır noktası ya da buz kapanı.

2013

14 Ožujka 2013[57]

...nikada neće znati kako stati uz nas.[58]

Sert bir nefes aldı Boris. Yazmaya devam etti.

Budala koja misli da je pas ono što ja želim.[59]

Bir an duraksadı. Ardından sinirlenerek yazdığı cümlenin üzerini karaladı. Yazı okunamaz bir hâl alıp simsiyah bir karalamaya dönüştüğünde olduğunda kalemi kâğıt üzerinde yeniden harekete geçirdi ve cümleyi bitirdi.

Jebi ga![60]

Aldığı nefesi sesli bir şekilde bıraktığında ve parmak uçlarında tuttuğu kalemi fırlatırcasına defterinin arasına ittiklediğinde kaşları hâlâ çatıktı. Neredeyse saatlerdir olduğu gibi... Çenesini sıkarak defterin koyu kahverengi kapağını sertçe kapattı. Çekmecesinin içine koyarken gece lambasını kapatmış değildi. Ve yine neredeyse saatlerdir olduğu gibi...

Sırtını yatağının başlığına yaslayarak avuçlarını yüzüne bastırdı ve sıvazladı, hemen ardından başını geriye yasladı ve görüş alanına tavanı alarak ifadesini düzeltmek için uğraştı bir süre. Gerilen sinirlerini gevşetecek herhangi bir şey düşünmek istiyordu ama içini kaplayan o yakıcı his tarafından önü kesilmişti. Ne düşünebilirdi? Derslerini? Okulunu belki de. Birbirinden aptal insanlar yığınını aklından geçirmek yerine babasını düşünmeyi tercih ederdi gerçi.

Bartol Karalav.

İsmi bu değildi, herkes ona böyle sesleniyordu ve Boris de herkes gibi olmaya karar vereli çok olmuştu.

---

[57] (Hırvatça) 14 Mart 2013

[58] (Hırvatça) ...hiçbir zaman yanımızda durmayı bilmeyecek.

[59] (Hırvatça) İstediğimin köpek olduğunu düşünen bir aptal.

[60] (Hırvatça) Siktir etsene!

Doğrusu ismini bile unutabilirdi, yanında olmadığını ise kim unuttura-bilirdi?

Dinmek bilmeyen öfkesini kontrol etmeyi öğrenmişti geçen bunca zamanda. On altı yaşında olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu, öfkenin gözü kör eden yakıcı bir zehir olduğunu biliyordu. Ezmeli, daha da ezmeliydi. Öfkesini yutmalı, sözlerini kusmalıydı. Babasının karşısına dikilmeli, *tüm bu saçmalıkları geride bırak,* demeliydi; *ya hep kal ya da cehenneme kadar yolun var.*

Bu gece yapmak istedikleri aslında bununla sınırlı değildi. Buradan bir an önce defolup gitmek gibi hırçın bir düşüncesi vardı. İnat edip zıt düştüğü elbette babasıydı. Onun istediğinin olmasını istemiyordu. Sonu bir türlü gelmeyen nefret edilesi gecelerden yalnızca birindeydi ve sebebi yine babasıydı. Her gelişi aslında birbirinin aynısıydı ama bu defa beş ay geçmişti ve bir fark daha vardı: Ona hediye de getirmişti. *Ne sikim planlıyordu?* İstediğinin bu olduğunu falan mı sanıyordu?

Sıkıntılı bir nefes aldı. Saatler önce Sencer kapısında belirmiş ve *baban geldi,* diyerek hazırlanmaları için iki saat vermişti. Sonrası yola çıkmaları ve doğruca bambaşka bir şehirde kendisini bulması ile devam ediyordu. *Her zaman olduğu gibi.* Babasının geldiğini öğrendiği andan beridir ne ters bakışlarını ne de çatık kaşlarını silebiliyordu. Açıkça ortadaydı ki hiç memnun değildi. Kim memnun olurdu ki? Babasının geldiği zamanların çoğunu kendi evlerinden uzakta, farklı bir evde geçirdiklerini hesap ederse memnun olmanın yakınından bile geçtiği yoktu. Sebebini bildiği de söylenemezdi. Bartol Karalav sayısız evleri olmasının büyük bir şans olduğunu zırvalayıp duruyordu ama kaçırdığı bir şey vardı: Boris, evinde gibi hissetmiyordu. Ya her şey ona ya da o her şeye yabancıydı. Babasının yanında hissedebildiği duyguların karşılığı, bir dört çatının altında hissetmesi gereken o ev hissinden çokça uzaktı. *Saf ve ateşten bir öfke. Ne yazık ki bir süredir her şey böyle.*

Düşünceleri geceden daha karanlık ve koyu bir his bulutuyla üzerine çöktüğünde kapının yavaşça tıklatıldığını duydu. Küçük bir açıyla aralandığında babasının yüzü o aralıkta belirdi ve kaşlarını daha sert çatmasına sebep oldu.

"Uyumadığını görmek güzel," dedi Bartol Karalav ve içeri süzülerek güçlü bir adım attı. "Seni görmeden uyumak istemiyordum."

"Bu saatte uyumam." Dik dik baktı babasının gözlerine. "Ne oldu? Niye buradasın?"

"Saat geç oldu," dedi babası tok bir sesle, onu duymazlıktan gelmişti. İfadesiz suratı çözülemez bir bilmece gibiydi. "Uykun gelmedi mi daha?"

Genelde uyku tutmazdı.

"Hayır," dedi Boris. "Niye geldiğini sordum, baba."

"Odadan çıkmazsan baban yanına gelir," dedi kelimeleri bastıran tok sesiyle. "Bu iş böyledir."

"Beş ay geçti," dedi Boris alay edercesine. Aralarına giren yalnızca zaman değildi hâlbuki, zamana kapılan her şeydi. "Bir anlamı yok, görüşmesek de olur." Durdu ve başını ağır ağır salladı. "Hatta hiç gelmesen daha da iyi olur. Zorunda değilsin. Biz sensiz devam ediyoruz zaten, niye geldin?"

Oturduğu yerde dikleşmiş, ateşten gözlerini her an ateşlenecek bir silah gibi babasının üzerine doğrultmuştu. Yatağa, olduğu köşeye doğru adımlayan babası; içinde var olan öfkeyi göğsünden taşırıyordu her adımında. Çenesini sıktı, sesini çıkarmadı.

"Şimdi istesem sana sarılmama da izin vermezsin sen," dedi Bartol Karalav. "İstemez misin?"

"İstemem," diyebildi Boris. "Asla istemem."

Dudakları ruhsuz bir kıvrımla hareketlendi babasının. "Tamam öyleyse... Sarılmayız biz de," dediğinde yutkunabildi sertçe, hep yeniliyordu oğluna. *Daima.* "Her baba-oğul sarılacak diye bir şey yok."

Cevap vermedi Boris.

"Geç geldiğim için sinirlendin, öfkeni görüyorum gözlerinde," diye devam etti, kaşları oğlunun kızgın çehresini işaret etmişti. "Bulabildiğim ilk fırsatta soluğu burada alıyorum, bilmiyor musun sen bunu?"

Boris'in dudaklarından histerik bir gülüş kaçtı. Söz geçiremediği bir gerginlik kaslarını kaskatı keserken ifadesini buzdan bir duvara dönüştürdü.

"Geç geldiğin için mi sanıyorsun sen?" dedi kuru bir şekilde, sabır dilenir gibi çıkıyordu sesi; çenesini hafifçe dikleştirip alaycı bir tavır takındı. "Beni gerçekten hiç tanıdığın yok."

Yatağın ayak ucundan geçti, kenarında yürüdü ve yakınındaki boşluğa yerleşmeden önce etrafı kısacık bir an süzerek oğluna çevirdi gözlerini. "Tanıyorum," dedi, artık koskocaman yatakta bir köşede oturan baba-oğuldu onlar. "Senin hakkında her şeyi biliyorum lan ben. Babanım ben senin, daha ötesi mi var, aslanım benim? Sen benim kanımsın, canımsın. Bilmez miyim hiç?"

Boris içinde nabız olup ısrarla atmaya başlayan öfkesinin şekil değiştirip karşısına dikildiğini hissetti. Babası çenesini açtıkça geriliyordu.

"Senin beni tanıdığın yok," dedi Boris kelimelerinin altını keskin bir şekilde çizerek. "Kendini böyle kandırmayı bırak, baba."

Aynı saniyede odanın ortasına doğru yürüyen yavru köpeği görebildi, patileri zeminde ilerlerken küçük takırtılar bırakıyordu ve ilk dikkatini çeken de bu olmuştu; burnunu halıya dayamış, iz sürer gibi kokluyordu. Bir de bu tüy yumağı çıkmıştı başına.

"Babanım ben senin, bilirim," diyerek bedeninin bir kısmını oğluna doğru çevirdi, üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah bir kumaş pantolon vardı.

Saçları gecenin bilmem kaçı olmasına rağmen düzenli görünüyordu. "Bir şekilde öğrenirim lan, tanımıyor musun babanı?"

Tanımıyordu. Bunu söylememiş olsa da tanıması için eline fırsat bile geçmemişti. Boris, içinde bir noktada mezarını soğuttuğu o hislerin kamaşırcasına uyandığını hissetti ama bu öyle ansızın yitip gitmişti ki üstünde durmasına bile gerek kalmadı.

"Öyledir tabii," diyebildi düz bir sesle. "Öyle olur zaten."

"İnanmıyor musun?"

"*Da*," dedi dürüst olarak. "İnanmış gibi yapıyorum. Bu mesele kapansın diye. Ne sen beni ne de ben seni tanıyorsun çünkü. Sen bu fırsatı ikimize de vermedin."

Bartol Karalav sert ve havanın içinden ıslık gibi geçen sığ bir nefes aldı. Oğlunu anlıyordu anlamasına ama göğsüne bıraktığı o apansız sancıya söz geçiremiyordu.

"Sadece burada, sizinle değilim," dedi birkaç saniye boyunca etrafa dağılan o ölü sessizliğini kesip atarak. "Götündeki dona kadar soruyorum annene, ben bilmeyeyim de kim bilsin lan?"

"Sencer bile daha çok şey biliyordur," dedi Boris alay etmeye devam ederek. Küçümseyen bakışları silinmiyordu. "Çok zorlama bence."

Kaşları çatılmıştı babasının. "Hadi lan oradan!" dedi ters şekilde. "O, ben neyi *öğren* dersem onu öğrenir, fazlası haddi değil."

Pekâlâ, Sencer'in babasının sözlerine kodlanmış bir robot gibi olduğunu biliyordu.

"İddiasına varım, bir şekilde seni geçerdi."

"Sor öyleyse," dedi bir elini uzatıp oğlunun diz kapağına *hadi* der gibi vurarak. "Sor en sevdiğin rengi, en sevdiğin yemeği, en sevdiğin diziyi... Her haltı sor lan. Sor çabuk, nasıl utuyor baban seni."

Boris'in dudakları kıvrıldı istemsizce. Tek kaşı da inanmaz bir tavırla yükselmişti küçücük bir açıyla. "Çok saçma."

"Saçma maçma, sor dedik ulan."

"Tamam," dedi üstünde durmayıp. "En sevdiğim renk?"

"Çerez bunlar," dedi babası keyifle. "Arabada koyu lacivert ama genelde siyah."

Boris uzun bir zaman sonra ilk kez şaşırdığını hissetti. İfadesini bozmadı her ne olursa olsun. "Hangi takımı tutuyorum?"

"Kanarya tabii, oğlum!" derken hafifçe yükseltti babası sesini. "*Baban takımlı* olacaksın."

"*Nyet*," dedi Boris, bir an sinirlerinin gevşeyerek buhar olup kaybolduğunu hissetti. "Yanlış."

"Ben tuttuğum için yapmıyorsan başka da bir şey bilmiyorum," diye homurdandı yarı ters bakışlar atarak. "Hadi, devam et."

Eh, elbette.

"Bir şey gelmiyor aklıma," diye önemsiz bir şeymiş gibi konuştu Boris. "En sevdiğim yemek?"

"Bizim mutfaktan yoğurtlu yemekler, patatesli olan favorin. Annen senin için yapmayı öğrenmişti hatta," dedi takır takır dökülerek. "Ben öğrettim. Baban fena değildir mutfakta, yarın akşam yemekleri ben yapayım da gör." Yarın akşam yanında olmayacağını biliyordu hâlbuki Boris. Bir şekilde gidecekti. "Ama annen de güzel yapar şimdi, o hep böyleydi... Her şeyi güzelleştirir."

Boris'in düşüncelerinde bir türlü oturmayan şeyler vardı. Babası ve annesi evli değildi. Buna rağmen annesinden bahsederken babasının gözleri ışıldıyordu, öte yandan annesinin de babasını suçladığı yoktu. Bu durumdan rahatsız olan yalnızca kendisi miydi? Kimliğinde bile babası olarak görünmeyen bir adam duruyordu karşısında. Nasıl hiçbir şey yokmuş gibi davranabilirdi? Ya annesi? O... Düştüğü durumun farkında değil miydi?

"Seni anlayamıyorum bir türlü," dedi otomatik bir sesle. "Annemi sevdiğini düşünmeye başlayacağım şimdi."

Bartol Karalav tereddüt etmedi. "Hem de ne biçim seviyorum," dedi içten bir sesle. "Larisa büyüleyici bir kadın."

Boris yine de inanmadı. "*Lažljivac!*[61]" dedi fısıldarcasına.

"Konuşmaya bak!" diye sinirle konuştu Bartol Karalav. "Babanım lan ben senin, ne biçim konuşuyorsun?"

Boris duraksadı. "Hırvatça biliyor musun?" diye sordu hayretler içerisinde. "Siktir.., Ne zamandır?"

Gözleri kısıldı babasının. "Bak hâlâ..."

"Niye bildiğini söylemedin?" Babası onunla her zaman Türkçe konuşurdu. "Bir kez bile bahsetmedin."

"Merak edip sordun da sanki ben cevap vermedim, oğlum," dedi babası homurdanarak. "Annen için öğrenmiştim. Onun için yaptığım ve yapacağım onlarca şeyden biri. Bilsen aklın şaşar." Kendinden emindi sesi. Sırıttı yavaşça. "İstesin, dünyayı yakarım icabında."

"Ya benim için?"

Şefkatle gülümsedi Bartol Karalav. "Değil dünyayı, kendimi bile yakarım."

Karın boşluğuna yumruk yemiş gibi hissetmekten ötedeydi. Boris Karalav için babası bir an bile dürüst olmayacak bir adamdı. Yalan mı söyleyecekti? Âlâsını yapardı. Bir şey mi saklayacaktı? Ölü sessizliğine sarılır, yılan

---

[61] (Hırvatça) Yalancı!

sinsiliğinde gezinirdi. Baba olması mı gerekirdi? İşte, o zaman kaçardı. Onun zihninde oturan kimliği buydu.

"Ee, soruyordun en son? Devam et," diyerek sessizliği yine babası kesti.

"Bunlar basit," dedi Boris fazla uzatmak istemeyerek. "İspat edemezsin bir şeyi."

"İki hafta önce okulda kavga ettiğini biliyorum mesela," dedi babası, bu konuyu onunla konuşmak istese de oğlu çenesini açmamaya yeminliydi. Her konuda. "Ya da üç ay önce yüzme yarışmasında birinci olduğunu. İki gün sonra hastalanıp iki gece hastanede yattığını da unutmayalım." Sıkıntıyla iç çekti Bartol Karalav, aklında beliren sayısız anı vardı onunla birlikte olmadığı ama haberini muhakkak aldığı. Bir anlığına sırıttı odanın dört bir yanına dağılan gerginliği söküp atmak istercesine. "Geçen hafta kız arkadaşından ayrılmışsın hatta."

Boris kaşlarını ağırca çattı. "Bunu nereden duydun?"

"Annenle konuşuyoruz her zaman. Ya da Sencer... Seninle alakalı şeyleri bir şekilde öğrenir." Bartol Karalav sağ elini yavaşça başına doğru kaldırdı ve şakaklarına vurdu iki parmağını. "Hafızama kazırım."

"Anneme böyle şeyleri anlatmam," diye konuştu Boris düz bir sesle. "Kimseye bahsetmem. Nereden duydun?"

Başını iki yana salladı Bartol Karalav, sırtını öne eğdi ve dirseklerini dizlerine yaslayarak parmaklarını iç içe geçirdi. "Kız ağlayarak anneni aramış. Larisa bile üzülmüştü."

Larisa belli ki bu aramadan oğluna bahsetmemişti. Kısacık bir an ağzından kaçırdığı için içi daralsa da bunu umursamadı.

"Ciddi misin?" Böyle bir saçmalığın olmamasını umuyordu Boris. "Bu kadar ileri gidemez. Annemi mi aramış?"

Başını salladı babası. "Evet, *bayağı kötüydü,* dedi Larisa. Niye ayrıldın lan sen kızdan?"

"Çok kıskançtı, bunaldım," dedi Boris. "Gelemem ben öylesine."

"Gelemezmiş, vay paşama bak..." diye alaycı bir sesle konuştu Bartol Karalav. "Seni de getirirler öylesine, nazını da çekersin kaprisini de. Hem de öyle bir çekersin ki..."

"*Çok kıskançtı* diyorum, sıktı beni." Umursamazdı sesi. "Bir daha asla olmaz, benden uzak dursunlar."

"Ulan it, seviyor ki kıskanıyor," diye kızdı Bartol. "Seven kıskanır. Bokunu çıkarmasın, yeter."

"İki hafta sürdü," diye homurdandı Boris. "Hangi ara sevmiş, amına koyayım."

"Yavrucuğum, canım oğlum... Küfretme, bana sağdan soldan geliyorlar yoksa..." Sırtını dikleştirip çatık kaşlarının altında parlayan gözleriyle oğluna bakıyordu. Biraz daha gevşediğini görmek iyiydi. Durulmuş gibiydi.

"*Yavrucuğum* nedir, baba?" Yüzü hafifçe buruşmuşken memnuniyetsiz bir ifade taşıyordu çehresi. "Seslenme bana şöyle."

Babası eğlenircesine sırıttı. "Benim de bir tane oğlum var, aslanım," dedi, hiç umurunda olmamıştı. "İstediğimi söylerim."

"Bir tane oğlun," dedi Boris bir anda onu tekrar ederek, ölümcül bir sakinlik kol gezerken zerreler hâlinde sesine bulanan alaycılığı da seçebiliyordu Bartol Karalav. "Niye yanında değilsin o bir tane oğlunun? Bana bunu söyle."

"Öyle olmalı," dedi Bartol Karalav, duruşunu dikleştirip maskelediği ifadesiyle oğlunun gözlerinin içine baktı. Göz teması önemliydi. *Yalanda ya da herhangi bir yanılgıda.* "Bunu konuştuk."

"Açıklama yap," dedi Boris sırtını yatak başlığından ayırıp hafifçe öne eğilerek. Yoğun ve şiddetli bir çarpışma gibiydi sesi. Soğuktu, aynı anda hem hiddetli hem de hiçti sanki. "Niye herkes gibi değiliz ki biz? Amcama bak..." Histerik bir soluk bıraktı. "Kimlikteki babama yani. Kulağa ne kadar iğrenç geldiğinin farkında mısın?"

"Oğlum..." İkna edemeyeceğini bilse de iyi bir yalan bulabilmeyi diledi. "Biz böyle olmak zorundaydık. Mantıklı gelmediğini biliyorum ama bazen her doğru, her zemine oturmaz. Kazandırdığı müddetçe sorgulamamak gerekir."

"Beni piç gibi büyütüp annemi metresin gibi yaşatmak zorunda mıydın yani? Buna kazanmak mı diyorsun bir de?" Kumral teni soldu. Yatağın ucuna uzanan köpek havladı aynı saniye. Durdu ve yavru köpeğe baktı. Ardından ateşten gözleri apansız bir alayla örtülerek babasına uzandı. "Bu kez köpek mi getirdin? Bunu böyle telafi edeceğine inandın mı gerçekten?"

Kalbi hissettiği hiddetle göğsüne tırtıklı bıçaklar geçirircesine çarpıyordu. Çenesini birbirine bastırıp geriye yaslandığında Bartol Karalav bir şey söylemek için dudaklarını araladı. O an dört bir yanı telefon sesi kaplayarak anlık yaşanan tiz sessizliği sertçe kesti. Boris dinmeyen öfkesiyle bakışlarını kaçırdı. Babasının telefonunu cebinden çıkardığını ve ayaklanarak kocaman odanın en ucuna yürüdüğünü göz ucuyla görebildi.

Babasından gitgide uzaklaşıyordu. Umurunda değil miydi bu adamın? Öyleyse *Bartol Karalav* ismini silebilirdi hafızasından; anıları yoktu ve silebilirdi, tüm hafızasını yok edebilirdi ama tek bir istisna taşıyordu. Küçük bir çocuğun imzasını taşıyan üzüntüleri bir türlü gitmiyordu.

Bir an yataktan sarkıttığı bacağına dokunan şeyin varlığını hissetti. İrkilecek gibi olsa da çatık kaşları altında alevlenen gözleri küçücük yavruya kaydı. Onu kokluyordu.

Boris sıkıntıyla bekledi. Köpek onu kokladı ve ayağının dibine oturdu, gözlerini gözlerine doğru kaldırdığında havladı.

"Ne?" diye sordu Boris ters bir şekilde. "Bana niye havlıyorsun?"

Bir kez daha havladı yavru köpek, kurt gibiydi. *Yakında daha fazlası olacaktı.*

Yataktan aşağı inerek halının üzerine oturdu Boris, bacaklarını iç içe geçirmişti. Köpek tam da bacaklarının dibindeydi. Sessizce yavrunun yüzünü avuçlarının arasına alıp başının üstünü okşadı.

"Belki sen de mutlu değilsin burada olmaktan," diye fısıldadı, babası hâlâ telefon görüşmesi yapıyordu. "Ben kimim, merak ediyor musun?"

Boynunu bükerek patisini bacağına koydu köpek. Boris istemsizce gülümsedi. "Tanıştırayım, Boris Karalav..."

Sertçe havladı tiz sesiyle.

"Hav tabii ya..." Çenesinin altını sevdi parmak uçlarıyla. "Yanımda kalmak için buradasın."

Köpeğin gözlerine baktı uzun uzun.

"Seni babam getirmiş," dedi sessizce, Rusça konuşuyordu şimdi. "Çok yakışıklısın. Ne olsun adın?" Düşünür gibi nefes aldığında kısa bir an sessizlik kulaklarından içeri doldurdu. "Buluruz bir şeyler."

Köpek bir anda kucağına çıktığında patilerini de göğsüne bastırıp dikleşti. Kuyruğunu bir sağa bir sola hızlı hızlı sallıyordu. Boris'in dudaklarının kıvrılışı ilk kez bu denli içtendi. Tüylerine koydu ellerini Boris, sırtını okşarken çenesini yaladı yavru.

"Oğlum dur lan..."

Yavru mırıltılar çıkararak geri çekildiğinde yüzleri karşı karşıya geldi. Çok sevimli geliyordu Boris'in gözüne, güzel bakıyordu çünkü. *Anlarmış gibi* bakıyordu.

"Sözümü dinliyor musun?" Silik tebessümü genişledi. Köpeği bacaklarının üzerinden indirdi ve hafifçe eğilip, "Gidip babamı paçasından yakala o zaman," dedi sır verircesine, kulaklarını sevdi usulca. "Isırmak serbest ama çok da canını yakma."

Yavru tatlı bir şekilde havladı yeniden. Boris daha da keyiflendi. İçi sıcacık olmuştu.

"Hav ya, hav tabii. Koş bakayım. İzliyorum seni."

Kuyruğunu sallaya sallaya sözüne uydu ufacık köpek. Yavru olmasına rağmen iri bir yavruydu ama bebekliğin getirdiği o şirinlik de vardı. İsmi ne olsaydı? Aklına binlerce seçenek geliyordu, hangisi daha çok yakışırdı?

Küçük köpek babasının bacağına doğru zıpladığında Boris sırıtarak izliyordu. Nasıl da dinliyordu sözünü... Hep böyle olacaksa babasına karşı az da olsa yumuşayabilirdi.

Yavru havlayıp tekrar babasının bacağına doğru atıldığında, "Höst!" diye yükseltti sesini babası. Başını bacaklarına doğru eğmiş, çatık kaşlarından ödün vermeden bakıyordu ters ters. "Ulan bücür!"

Telefonun ucunda her kim varsa bir şeyler daha söyledi ve çok geçmeden aramayı sonlandırdı. Boris kulak vermiyordu, tüm odağı köpekteydi. Yavru, babasının pantolonunu yakalayıp çekiştirdiğinde Boris'in boğazından kısık sesli bir gülüş döküldü. Bartol Karalav oğlunun eğlendiğini gördüğünden göğsünün içerisi sıcacık kesilmişti, güldü ve dizinin üzerinde çömeldi. Köpeği karnından yakalayıp sırtüstü çevirdi ama tüylerini okşarken bir anlığına ayarsız davrandığından köpek hırlayıp kaçtı elinin altından. Dosdoğru Boris'in kucağında aldı soluğu.

"Sevmeye de gelmiyor sıpa..."

"Abartıp canını yaktın," dedi Boris, kucağına sessizce yerleşen yavrunun tüylerini okşamaya başlamıştı. "Canı yanan kaçmakta bulur çareyi."

Boris sırtını geriye, yatağının kenarına yaslamıştı. Bartol Karalav onu süzdü ağırca ve doğruldu. Ellerini birbirine vurup silkelerken oğluna doğru adımladı.

"Sevdin mi?" diye sordu Bartol Karalav, tam karşısına geçtiğinde elleri pantolonunun ceplerine yerleşmişti. "Çok küçük yaşta annesiz kalmış yavrucak, onun da birine ihtiyacı var. Zaten sahibine bağlı, sadık köpeklerden... Sencer'e söyledim, birlikte yetiştirin onu. *İnsanda düşman, hayvanda dost bulunur,* derdi deden. Ona öğreteceğin çok şey var, aslanım. Dostun olur senin."

Boris kafasını köpeğe doğru eğdiğinde dizine yasladığı çenesine, her saniye birkaç kez kayan uykulu göz kapaklarına baktı. Babası yoktu yanında, en azından ondan kalan bir dostu olabilirdi.

"İsmin ne olsun?" diye sordu fısıldayarak, Bartol Karalav oğlunu izliyordu derin gözlerle. "Poe olsun mu? Hem tatlı hem kısa. Olsun... Poe olsun, bana dost olsun."

Köpek kucağında daha da büzüştü. Poe'nun anlamının önemi yoktu. Onun sözlüğünde anlamı artık başkaydı. *Dost* demekti. *Onu anlayan* demekti.

"Korkma, ben sana çok iyi bir baba olurum."

Bartol Karalav'ın boğazına yığılıp ömrünün üzerine kara bulut gibi çöken en ağır sözlerdi bunlar. *Çok iyi bir baba olmak...* Oğlunun hiç haberi olmayacaktı, belki de ölene ya da öldürülene kadar bilmeyecekti onun için yaptıklarını. Bilmesine de gerek yoktu. Baba olmak buysa başarıyordu.

Birkaç saniye içerisinde odanın kapısı pat diye açıldı ve kapının aralık bırakılan boşluğunda Larisa'nın güzel yüzü belirdi. Bartol Karalav'ın gözleri anında kadına çevrildiğinde göz göze kaldılar o kısacık saniyede. Bartol Karalav sol gözünü kırptı gülümseyerek.

Boris köpeğin yumuşacık tüylerini okşarken başını çevirip annesine baktı. Saçları dalgalanarak iniyordu iki yanına, yeşil gözleri ise doğruca babasını hedef almıştı.

"*Turgut,*" dedi odanın dışarısını işaret ederken. "Gelir misin?"

"Gelirim."

Boris derin bir nefes çekti ciğerlerine. Larisa oğluna baktığında dudakları iki yana kıvrıldı. Gözlerini yumdu ve açtığında ona sevgi dolu baktı. Her zaman olduğu gibi.

Bartol Karalav odanın kapısına doğru yürümeye başladığında Boris bu kez babasına çevirdi ateşten gözlerini. "Teşekkür ederim," dediğinde sesi hâlâ mesafesini kaybetmemişti.

Gülümsedi Turgut Karalav. Oğluna doğru yürüdüğünde Boris hiçbir tepki vermese de ifadesindeki yüksek duvarlar aşılamayacak kadar engeldi önlerinde. Oğlunun yanında durdu ve tek dizinin üzerinde eğildi.

"Aslanım benim," diye mırıldandı, bir eli oğlunun saçlarına uzandı ve ağırca okşadı tutamları. Boris ses etmedi. Yarın kavgasma devam ederdi. "Aslan oğlum benim. *Her şey senin için.* Daima senin içindi."

7. BÖLÜM
GÜN YA DA ÖLÜM

Gün, kimsenin acısına sebep olma.

Tekrar, tekrar ve tekrar... Kafamın içinde sağa sola çarpıyordu kelimeler.

Kimsenin acısının orta yerine mum dikmekten sakın, karanlıkta kal ya da en uzakta. *Gün ve Aksa.* Ruhunu yak, kalbini bile; acının ortağıysan aslında kendini bile. Bil ve unutma, gerekirse sık sık tekrarla; her acı derin ve sancılı, her insan sorumlu olduğu acının kurbanı.

Aksa, kimsenin acısına sebep olmuş olma.

Lütfen, olmuş olma.

Lütfen, ölmüş olma.

"Ölmedi," diye fısıldadım alnımı dizlerime daha sert bastırarak. Titreyen çenemi bastırırken kalbimin üzerinde dönen keskin bıçağın ağırlığını derinden hissetmek kaçınılmazdı. Ne zaman bitecekti bu his? "Ölemez... Ölmemiş ol, lütfen."

Kafamın içinde dört dönen, yok edilmesini dilediğim anıları yutmak için göz kapaklarımı sıkıca yummuştum. Ama gitmiyordu. Saatlerdir hiçbir şeyin değiştiği yoktu. Gözlerimden dökülen yaşlar ara sıra kuruyordu, o kadar. Ardından kurşun sesinin kulaklarımda yankı bulup kanın gövdeyi bürüdüğü o saniyeleri seriyordu gözlerimin önüne. Kaskatı kesiliyordum her seferinde, ağlamaya başlıyordum ve yine bir yabancının sesi duyuluyordu.

Pusat. "Sakin ol," diyordu, sesi sıkıntı içindeydi; sakin olmamı söylemesi boşunaydı, onun da gergin olduğu apaçık ortadaydı hâlbuki. "Önemli olan senin iyi olmandı... Boris bunu istedi."

Ama ben bunu istemiyordum. Boris Karalav'ın geride kalan tek parçasını kaybetmesinin sorumlusu olmak istemiyordum. Bu yükü taşımak, suratına baktığımda o anları görmek ya da beni suçlu gördüğünü düşünmek istemiyordum. Poe yaşamalıydı. Başka bir ihtimali düşünmekten ödüm kopuyordu.

Ön koltuğa yerleştirdiğinde bunun bir kâbus olmasını dilediğimi hatırlıyordum. Pusat arabayı hızla çalıştırıp beni hiç bilmediğim bir yere getirmek için gaza asıldığında o anın içerisinde değildim sanki. Zamanın dışına çıkmış, *oğlum* diyen sesin ezip geçtiği zihnimle donakalmıştım; öyle çok ağlamıştım ki tam da şu an başımın çatlayacak kadar ağrımasının sebebi bu olmalıydı. Hiç tanımadığım bir adam vardı elbette o sırada yanımda. Benim ise düşünebildiğim tek kişi Boris Karalav'dı. Ne hâldeydi? Poe... Ölmüş müydü

gerçekten? Müdahale etmeleri için her şeyi yapacağına emindim. Saatlerdir neredeydi öyleyse?

İsmini içimden geçirmek bile neden çok acı veriyordu peki? Suç bende miydi? Vicdanım hiçbir türlü susmuyordu. Onun elinden en değerlisini almışım gibi hissetmekten alıkoyamıyordum kendimi. Saatlerdir düşünebildiğim de yalnızca buydu.

"Yiyecek bir şeyler getirdim," dediğini duydum Pusat'ın, mesafeliydi yine. Ağzıma tek lokma sokmadığımdan midem sırtıma yapışacak gibiydi ama aklıma da gelmiyordu. *Boris neredeydi?* "Gün, sana söylüyorum..." Güçlü adımları daha da yaklaştı. Odaya girdiğini bile fark etmemiştim. "Bunu yapman ne sana ne de Boris'e fayda sağlar." Gözlerinin hiçe sayılmayacak ağırlığı bedenimdeydi. "Zararı bana olur. Lütfen önüne dön ve ye şunu."

Kaşlarım çatılırken başımı kaldırdım yavaşça ve gözlerimi açıp görüş alanına aldım Pusat'ı. Birkaç adım ileride, çaprazda dikiliyordu ve kara gözleri üzerimdeydi. Orta sehpanın üzerine bıraktığı yemek tepsisine bir anlığına kayan gözlerim, sonraki an yeniden gözleri ile kesişmişti.

"Boris aradı mı?"

Kafasını iki yana salladı. "Hayır."

Sertçe yutkunarak kollarımı bedenimden ayırdım ve çoraplı ayaklarımı zemine indirdim. Ellerim iki yanımda, koltuğun deri döşemesine yaslanmışken nerede olduğumuzu bir kez bile sormadığım adama dik dik bakmayı sürdürdüm.

"Ne zamana kadar burada kalmaya devam edeceğiz peki?"

"Bir süre daha."

"Bir süre daha, bir süre daha..." Sinirim tepemdeydi artık. "Duymak istemiyorum şu cümleyi! Hiç mi merak etmiyorsun ya sen?" Sert ve baskıcı bakışlarım dümdüzdü. "Kurşunlar falan geçiyordu tepesinden! Hatırlıyorsun, değil mi? Niye haber yok? Gidip bakalım öyleyse. Sadece oturup bekliyoruz, bu nasıl iş ya?"

"Halletmişlerdir," dedi, hiç tereddüdü yoktu. Otomatik cevaplar veren bir robottu sanki. "Asıl hedefleri sendin, seni ortadan kaybettiğimize göre sorun kalmadı."

Eli silah tutan o adamların odak noktasının ben olduğumu, çatışmanın ortasında kurşunlar üzerime döndüğünde anlamıştım. Üzerine düşünmek yerine rafa kaldırmış olsam da ölümün burnumun ucunda bitmesi hiç gecikmiyordu. Bir gün kaybedecek olmaktan korkuyordum işin aslı. Sayılı mıydı nefeslerim?

"Sen haber alıyorsun ama bana söylemiyorsun..."

"Hayır," dedi. "Sürekli onları arayamam, yolda öğrendiğim kadarıyla herkes iyiydi. Bu da sabırla beklemek için yeterli."

Ya Poe?

"Boynumdaki o salak izi biliyorsun, değil mi? Beni öldürmek isteyenler tarafından kaçırıldım anlayacağın," dedim elimin altındaki tenime geçirdim tırnaklarımı stresle. Gergindim. "Şimdi... Saldırmaları çok mantıksız. O kadar boktan ki her şey..."

"Onlar değil bunu yapanlar." Avuçlarını birbirine sürterek omuzlarını kaldırıp indiren ağır bir nefes çekti içine. "Buna eminiz. Ama kim cesaret eder... İşte, asıl mesele de bu."

Geçen süre boyunca saldırının kimin planı olabileceğini düşünmüştüm ama başka bir ihtimali hiç aklıma getirmemiştim. Kafam yerinde değildi, geniş çaplı düşünemez hâldeydim.

"Onlar değilse başka kim yapar bunu?"

"Tahmin yürütsem de çok fazla seçenek var," dedi. Yalan mıydı, anlayamıyordum bile. "Hedefin sen olduğunu düşündüğümde birçoğu eleniyor ama kalan birkaçı için net bir sebep yok. Sergen Alatan'ın kızı olduğunu bile belli başlı kişiler biliyor. Önemli kişiler, baştakiler ve elçiler. Biri öğrenmiş ya da o izi yeterince kapatamamışsın. Hepsi olabilir. Ya da sıradan birinin ulaşabileceği bir bilgi olmadığını hesap edersek örgütün kemik kadrosunda başka bir hain daha var."

"Başka biri daha derken?" Anlayamıyordum. "Başka birileri daha mı var?"

"Onlara göre Bartol Karalav ilkiydi," dedi. "İşini bu yüzden bitirdiler."

Sencer'in *tuzağa çektiklerine* dair anlattıkları zihnimin yüzeyine tırmandığında, "Peki, hain miydi?" diye sordum merakıma yenik düşerek.

"Belki de öyle," dedi doğruca. "Bu senaryoyu çok düşündüm. Tüm o adamları yıllarca kandırdığını göz önüne alırsak oldukça zeki bir adam olmalı. Gücü öylesine de var olmadı. İçlerinde yükselmeyi başarabilmiş tek kişi, güvenlerini kazanmış ve perde arkasında kendine başka bir düzen yaratmış. Onun pimini çektikten sonra örgütün kaybettiği adamlar, bunu ispatlayan yegâne şey." Düşünceli bir tavırla kaşlarını küçük bir kıvrım yaratarak kaldırdı. "Mantıklı geliyor anlayacağın. Her ne olursa olsun, kim için kime ne yaptığı önemli."

"Kim için bunu göze alır ki? Berbat bir durumda şu an."

"Görünüşe göre öyle," dedi. "Ama bir yolunu arıyor. Belki de bulur, kim bilir?"

Burnumu kırıştırdım hafifçe. "Kafam zaten allak bullak, daha da karıştırıyorsun."

"Anlaman gereken şeyler de değil," dedi umursamaz bir şekilde. "Çok fazla düşünme."

"Çok düşünmeymiş!" Sinirlerim ateşten bir hat gibi gerilip başımı zonklatırken sert ifademi indiremiyordum. "Beni buraya niye getirdin? Her ne

olursa olsun orada kalmalıydık..." Kısık sesli mırıltımın devamını getiremedim. Durdum ve bir yutkunuş daha geçti boğazımın ortasından. "En azından şu ana kadar dönebilirdik. Niye hâlâ buradayız biz? Gideceğiz dedin, neredeyse akşam olmak üzere."

"Burada beklememiz gerek. Kimsenin haberi olmayacağı kadar uzak bir yer burası," dedi, köşedeki tekli koltuğa yerleştiğinde beline taktığı silahı orta sehpanın üzerine bırakarak yorgunca nefeslenmişti. "Geri dönmek için de haber bekliyoruz, şimdi yemeğini ye. Hadi."

"Kimden?" diye sordum sözlerini duymazlıktan gelerek. "Boris mi?"

"Evet. Bana ne söylerse onu yapıyorum, ne eksik ne fazla," dedi. "Benim görevim bu. Güvenliğinin önemli olduğunu söyledi ve şu anda burada güvendesin. İkinci bir habere kadar buradayız."

"Saçmalık..." Alnımda sıcacık atan nabız, göğsümün orta yerinden alıyordu kaynağını. Çarpıntıya tutulmuştu kalbim. "Saatlerdir buradayız. Bu kadar zamandır haber yok. Sadece ben mi endişeleniyorum? Ya o adamlar ona da zarar verdiyse? Aklına hiç mi bu ihtimal gelmiyor senin?"

"Bizim tarafta kötü haber hızlı yayılır," dedi, dirseklerini dizlerine yaslayıp öne eğildi. Göz altlarına birer şerit gibi çekilen morumsu halkalar az da olsa belirgindi. Yine de dinç görünüyordu. "İyi haber de pek olmaz ya, neyse. Kötünün iyisi diyelim. Kısacası... Korkacak bir şey olsaydı haberi gelirdi."

Tek dizimi ağır ağır sallamaya başladığımda yanağımın içini dişlerimle tırtıklıyordum. "Onun haber vermesi lazım," diye direttim mantığımın boşluklar kalan kısımlarını bir türlü dolduramadığımda. Bir elini ensesine dayamış, ovuştururken eli duraksadı bir an için. "Bir şey söylemek için... Muhakkak arar."

Kalın kaşları çatıldı anlamsız bir tavırla. "Nasıl bir şey söylemek için?"

Ağlamaktan dipleri sızlayan kirpiklerimi kırpıştırdım. Dizimi sallamayı da kesmiştim. "Poe hakkında..."

"Bu fikri nereden edindin, bilmiyorum ama hiç sanmıyorum," dedi, parmaklarını iç içe geçirip gözlerini orta sehpanın üzerine kenetledi. "Poe için ümit yok, sessizliğinin sebebi bunu böyle yaşaması."

Nabzım içimde neredeyse sıfıra indiğinde nefesimi göğsüme hapsoldu, şaşkınca aralandı dudaklarım. Bir an olsun ifadesi değişmeyen adamın profiline bakakaldım.

Gözlerimin önü yaşlarla buğulanıp kirpik diplerimi yaşartırken, "Öldü mü yani?" diye sordum kupkuru bir sesle, çenem titremişti boğazıma oturan dünya dolusu acıyla. "Poe öldü mü?"

Gözleri bana çevrildi ve yaşaran gözlerime sarıldı. Hafifçe omuz silkti. "Büyük ihtimalle evet," dedi ifadesizliğini bozmadan. Sızlayan yanaklarıma devrilen yaşlar kendine ince bir yol yaptığında kopan fırtına, köklerimden

etmek için şiddetle vuruyordu sillesini. "Annesi öldüğünde de bir ay boyunca kimseyle görüşmedi. Ne telefonları açtı ne başka bir şekilde ona ulaşmamıza izin verdi..." Başını onaylamazcasına salladı. "İstediğinde kendisi ulaşmıştı."

"Senin bir bok bildiğin yok!" dedim sertçe, bir elimin tersini kaldırıp ıslanan yanağımda öfkeyle gezdirirken ayaklanmıştım bile. "Poe'nun yaşaması için her şeyi yapar bir kere Boris, eminim buna. Sen... Kimsin ki zaten?" Parmaklarım soğukta kalmış gibi titrediğinde göğsüme yığılan acının çırası sözleriydi. "Yanında hiç görmedim bile seni. Bir şey bilmiyorsan susmak zorundasın. Şimdi..." Duraksadım. Şiddetle reddediyordu algılarım bu fikri. "Şimdi onu ara... Telefonu bana ver. Hemen."

Sırtını geriye doğru yasladı ve çenesini milimlik bir açıyla kaldırıp doğruca gözlerimin içine baktı. "Boris'i uzun zamandır tanıyan ben miyim, sen misin? Kendinden emin konuşmayı bırakmalısın." İç çekti. "Yanında gördüğün çoğu kişi, onu senden daha iyi tanıyor, Bayan Alatan. Bartol Karalav, onun etrafına *öylesine* insanlar dizmedi hiçbir zaman. Boris'in bile ne kadar farkında olduğu bilinmez, etrafına surlar örmüş yıllarca..." Histerik bir şekilde güldü. "Tabii, bizimki yerle bir edecek bir şekilde."

Babamın, Boris Karalav'ın çevresine aldığı insanların yıllardır birbirlerini tanıdıklarını söylediğini hatırlıyordum. Öyleyse... Beni nasıl yakınında tutabilmişti?

Kaşlarım çatıldı. "Sen de örgüttensin öyleyse."

Başını belli belirsiz salladı. "Sayılabilir," dedi. "O işler karışık."

"Bu ne demek?"

"Karışık işte," dedi. "Emniyet müdürünün kızına ne anlatacağımı düşünüyorsun?"

Ellerimi yumruk yaparak öfkemi tenimden çıkarmak istercesine tırnaklarımı avuçlarıma gömdüm. "Konuşacağına senden istediğimi yap o zaman!" dedim geri adım atmadan. "Boris'i ara, ona ulaş... Hadi, söylediğimi yapmak bu kadar zor olmamalı."

"Hiçbir şey değişmeyecek," dedi tok bir sesle. "Açmayacak. Zorluk çıkarma, otur ve yemeğini ye."

"Beni buradan götürmek zorundasın," dedim daha fazla tahammül edemeyerek, ketumun tekiydi. "O neredeyse... Beni onun yanma götür. Gözlerimle görmem lazım. Anlıyor musun beni?"

"Bunu neden istiyorsun?"

"Neden mi istiyorum? Deli misin sen, oğlum?" Çenemi sıktım hissettiğim hiddetle. "Ne yaşandıysa sorumlusu benim. Vicdanım rahat değil. Bir an önce onu görmem lazım. Burada durduğumuzda ne değişiyor ki zaten? Saatlerdir bekliyoruz, bunaldım bu bekleyişten. Anla şunu!"

"Seni kaçıran adam için bu kadar fazla endişelenmemelisin." Kaşları sahte bir şaşkınlıkla kalkmıştı. "Geldiğimizden beri ağlayıp duruyorsun, tek lokma yemedin. Yaşadığına şükredip nefes aldığın her saniyenin keyfini çıkar. Poe önüne atlamasaydı o kurşunu yiyecek olan sendin, Boris yaşamını şansına bırakmadı."

Kalbimin orta yerinde ardı ardına mayınlar patladı sanki. Hiç iyi hissetmiyordum. "Ben bunu istemedim," dedim düğüm düğüm sesimle. "Ben böyle olsun istemedim. Poe'nun orada olmaması lazımdı. Hiç gelmemeliydi. Edgar gelmedi... O da gelmemiş olsaydı böyle olmazdı."

"Demek ki Boris de şüphelendi bir şeyler döndüğünden," dedi omuz silkerek.

"Bile bile mi götürdü yani bizi?"

Sencer'in planı mıydı yaşananlar? Öyle şeylerden bahsetmişti ki...

"Çoğu şeyi göze aldı bu yola çıktığında," dedi soğuk bir sesle. "Böyle olmasını istemezdi gerçi, Poe onun en kıymetlisidir."

Yutkundum, sertçe. Boğazımın ortasından tırtıklı bir bıçak geçiyordu sanki. "Böyle olmasını ben de istemezdim."

Sanki ne kadar çok tekrar edersem bir o kadar kendimi ikna edebilirdim.

"Biliyorum," dedi. "O da biliyor."

Kirpiklerim titredi bir anda. *O* biliyor muydu sahi? Ne düşünüyordu? Sesi kulaklarımdan bir an olsun gitmezken içimi yakan ateşin durulması için onunla yüzleşmek istiyordum. Ya da yalnızca *onu* görmek.

"*Annesi öldüğünde de böyle olmuştu* dedin..."

"Denk acılar değil elbette," dedi düz bir sesle. "Bahsettiğim şey, acıya verdiği tepkiydi."

"Anlayabiliyorum o kadarını," dedim omuzlarımı belli belirsiz düşürerek. "Annesinin ölümü daha zor olmuştur. Tahmin etmek zor değil."

"Öyle."

Çenesini açmayacağı belliydi. Geçen vakit boyunca zar zor konuşmuştu ve çoğu belirli kalıp cümlelerdi. Bunu umursamadım. Benim de çok konuşma isteğim yoktu. Aklımı meşgul eden şey bambaşkaydı.

"Her neyse," diye mırıldandım ifadesiz tutmaya çalıştığım sesimle. "Fikrimin değiştiğini sanma, artık gidebiliriz."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi net ve keskin bir şekilde, kalın kaşları sert bir kıvrım sererek çatılmıştı. "Kendini yormanı istemeyiz."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Üzgünüm ama hayır."

Bu adama isteğimi neden anlatamıyordum? Kafayı yiyecektim bu yerde. Dişlerimi kırmak istercesine üst üste bastırırken parmağımı yüzüne doğru

kaldırdım. "Bana bak!" diye soludum. "Beni hemen siktiğimin yerinden götürüyorsun. İkinci bir emir mi? Ben veriyorum işte sana o emri."

Şaşkınlığı gözlerine uzanıp yayıldı. Kahverengi gözleri parmağıma kaydı ve ölümcül bir tavırla tekrar buz mavisi bakışlarıma kenetlendi. "Senden emir almıyorum."

"Bugün yeterince yoruldum, beni uğraştırma," diyerek dişlerimin arasından sert bir şekilde soluk verdim. Elimi yanıma indirmiştim yavaşça. "İstediğimi yapmak zorundasın."

"Hayır," dedi en ufak bir duygu barındırmayan sesiyle. "Yemek önünde duruyor, yersen daha iyi hissedersin."

İçime tırnaklarını saplayıp boylu boyunca ezen o düşman yanım bıçaklarını bilemeye başlamıştı. Beni bu aptal pansiyona getirirken aklından ne geçiyordu? Zihnimin içi saatlerdir genişçe bir buz pateni gibiydi ve ayakta kalabilen hiçbir düşüncem yoktu. Her biri yerle bir olmuştu; ayak bastığımız pansiyonun, şehrin en yakınında bulunan yerlerden biri olduğunu da telefonda birine anlatırken öğrenmiştim. Önümü bile göremeyecek kadar kötüydüm. Dünya bir şekilde dönüyordu elbette o sırada, görevi buydu. Kendi savaşını verenler için durup geçit verecek değildi ama ben de etrafımda yaşananlara ayak uyduracak kadar güçlü değildim.

Bir dakika.

İhtiyacım olan yalnızca buydu.

İçimde silinen zaman ansızın geriye sarsa ve bir anda beni saatler öncesine götürse... Bana verebileceği tek şeyin bir dakika olduğunu varsayarsak neler değiştirebilirdim öyleyse? Poe'yu kurtarabilir miydi? Her şey saniyeler içerisinde olmuştu. Biliyordum ama halledebilirdim de. Poe'yu Boris'in yanında bırakır ve tek başıma arabaya giderdim. O kurşunun hedefi şaşmazdı. Ölmüş müydü peki? Midem çalkalandı. Kalbimin içinde diri diri bölünen hisler tüm damarlarıma acı pompalıyordu.

"Yemek?" Sorum *hah* dercesine tek nefeste çıkmıştı dudaklarımdan. "İstediğimin bu olduğunu mu sanıyorsun sen?"

"Ama zorunda olduğun şey bu."

Kaslarım gerilip tenimin altında nabız gibi atmaya başlayan sinirimi hissettirdi. *Zorunda olduğun şey bu.* Bakışlarım orta sehpaya kaydı aynı saniyede. Bir anda, hiç hesap etmediğim bir saniyede yemeklerin kapalı kaplarla üstünde bulunduğu tepsiye ve onun daha yakınında duran silaha takılı kaldı gözlerim.

Bir ampul yandı zihnimin derininde bir noktada. "Demek zorundayım?" diye sordum sessizce, gözlerimi kahverengi gözlerine dikerek. "Sana son kez söylüyorum..."

Telefon melodisi tok seslerle ortama yayıldığında sözüm yarıda kesildi. Sığ bir nefes göğsümde oyalanıp dururken Pusat tekli koltukta öne kaydı, sehpanın üzerine bıraktığı son model telefonu eline alarak ayaklandığında aramayı yanıtlayıp sırtını dönüşünü izledim.

Bir an olsun düşünme fırsatı tanımadım kendime ve eğilerek orta sehpada duran silahın kabzasını kavradım. Pusat'ın sesi kısıktı, daha çok karşı tarafı dinliyordu. Kollarımı uzatarak namlunun ucunu sırtına doğrulttuğumda iki elimle silahın sert metalini daha sıkı tutmuştum. Duruşumu dikleştirdim ve çenemin ucunu korkusuzca havaya kaldırdım.

Birkaç saniye içerisinde telefonu kapattı. Pusat arkasını döndü ve üzerine doğrulttuğum silahı görünce teni aniden solup bir sonraki an ifadesi sinirle doldu.

"Ne yapıyorsun sen?"

Omuz silktim umursamaz bir tavır takınarak. "Ne istediğimi daha iyi anlatıyorum," dedim dümdüz. "Beni buradan götür. Böyle duramam."

"Bak..."

"Sus ya! Sus! Bahane istemiyorum artık!" diye sertçe kestim kelimelerini. "Saatlerdir bekliyoruz burada. Tek bir haber bile yok. Duramıyorum! Anlamıyor musun sen bunu?"

"Delirme," dedi, kaşlarını çatarak üzerime bir adım yaklaştığında silahın tehditkâr duruşunu bozmadım. "Ver şunu."

"Bir şey yapamam mı sanıyorsun?" Alay edercesine baktım yüzüne. "Ya benim sözümü dinle ya da seni cidden vururum. Yapmışlığım var zaten... İstanbul'da iki tane orospu çocuğu vurdum."

"Biri Enver," dedi başını ağırca sallayarak. Çenesi kaskatıydı. "Herkes biliyor. Adamı topal bırakmışsın, tebrikler."

O iki adamın üstüne kurşunlar yağdırmanın yükü yoktu omuzlarımda. Bana neler yapmak istedikleri hâlâ kulaklarımda dönerken imkânsızdı zaten. Ama o piçin son hâlinden haber almak çok kısa bir anlığına afallamama neden oldu.

"Beter olsun," dedim ardından. "Umarım geberir."

"Esaslı hamle elbette," dedi. "Ama Boris İstanbul'a döndüğünde uğraşacağı daha çok şey var artık."

"Ne demek oluyor bu?" Silahın metali avuç içimde ısınmıştı. "Ben yaptım. Herkes gördü bunu. O niye sorumlu olsun?"

"Seni izinsiz şekilde peşinden getirdi," dedi. "Enver hastaneden dönüp seni bulamadığında ortalığı birbirine katınca haber salmış baştakilere. Her şeyi yapabilecek bir adamdır, onun tehlikesi de buradan geliyor. Pek sınırı yoktur."

Kafam karman çorman olmuştu tek günde. Önce Sencer'in saçmalıkları, şimdi de Pusat denilen bu adamın...

"En fazla ne yapabilir ki?" diye sordum, dehşete düşürüyordu aklımda beliren düşünceler. Kendime fark etmeden bir cehennem mi yaratmıştım? "Onu... Öldürür mü? Ya da beni? İkimizi de mi?"

Pusat'ın dudaklarının kıvrılır gibi olduğunu gördüm belli belirsiz. "Götü yemez o kadarını," dedi. "Planı başkadır. Ne yapacağını da bekleyip görelim." Dilini dudaklarında sinirle gezdirerek sabırsız bir şekilde elini uzattı. "Şimdi silahı bana ver."

Bir adım daha geriye gittim.

"Yok ya, niyeymiş?" Küçümser bakışlarla bakıyordum suratına. "Düş önüme, arabaya gidiyoruz ve sen, beni onun yanma götürüyorsun."

"Yerini bilmiyorum."

"Sakın beni kandırmayı aklına bile getirme," diye tısladım resmen, silahı üzerine doğru sallar gibi hareket ettirmiştim. "Emirsiz bir şey yapmadığını söyleyen bir adamın, burası için bile bilgi almışken onun nerede olduğunu bilmediğine inanacak kadar salak mıyım ben?"

Bakışları kısıldı. Belli ki doğru yere parmak basmıştım. "O silahı eğer şimdi bana verme-"

Silahın yönünü bedeninden biraz uzaklaştırarak arkasındaki boşluğa doğru ateşlediğimde ses odada yankı buldu. Ürpertici metalik ses duvara saplanıp kalırken Pusat'ın yerinde kıpırdanmasını sağladı. Kendime başka bir sınır yaratıyordum. Bana zararı dokunan bir insana dokunamazdım ama gözdağı verebilirdim.

"Hay sikeyim!"

"Herkesi başımıza toplarım, hiç umurumda olmaz," diyerek tek omzumu kaldırıp indirdim. Göz bebeklerinde dehşetin gölgesini gördüğümde doğru yolda olduğum kesinlik kazanmıştı. "Artık yola çıkacağımız konusunda tereddüdün kalmamıştır inşallah."

"Lan zırdeli!" dedi dişlerini kıracakmış gibi sıkarak. "Ne yapıyorsun, kızım sen? Nerede olduğumuzun farkında mısın? Delirme!"

"Umurumda bile değil," dedim ısrarla. "Söylediğimi yapacaksın."

Omuzları gergindi, kazağının altında şekil bulan kasları belirgince göze çarpıyordu. Bir ıslık gibi verdiği sert nefes, göğsünü aynı yoğunlukla indirip kaldırdı ve bir saniyeliğine duraksadı. "Bekle. Aramam şart, şansın yaver giderse açar. Çünkü sandığının aksine nerede olduğuna dair hiçbir şey bilmiyorum."

Ciddi miydi? Ona güvenebileceğimi sanmıyordum. Şu an düştüğüm durumda, güvenilecekler listesinde yalnızca Boris Karalav duruyordu. Yılana sarılmak misali.

Silahın duruşunu bozmadığımdan kolum sızlamaya, kaslarım gerilircesine çekilmeye başlamıştı. Elindeki telefonu tuşladığında, "Sana güvenmiyorum," diye atıldım doğruca. "Göster ekranı, kimi aradığına bakacağım."

İfadesi taşlaşırken ekranı bana doğru çevirdi. Gözlerim titrercesine bir edayla ekranda beliren harflerle bütünleşti. *BVK.*

Başımı aşağı yukarı ağır ağır salladım. Telefonu kulağına yaslayıp bekledi, bekledi... Boşa düştü. Açmıyor muydu gerçekten? İlk kez onu böylesine merak ediyordum. Her şeyi bile bile, aramızda yaşananlara rağmen.

Avuç içlerime serilen ince ter tabakası metali tutuşuma karşı güvensiz hissettirse de daha sıkı sarıldım. O sırada kapı yumruklandı ve kapının gerisinden Rusça bağırış sesleri koptu. Pusat daha sert bir şekilde bağırarak karşılık vermişti. Küfür mü etmişti?

"Zaten bir dolu masraf çıkardın başımıza," diye homurdandı, bakışları ekrana düşmüştü. "Adamlar kalmamızı istemez, o kesin artık. Mecbur gideceğiz. Bari nereye gideceğimizi bilelim."

"Ne yapıyorsun şu an?"

"Mesaj atıyorum," dedi, kafasını santimlerle kaldırdı ve göz göze kaldık bir an için. "*Moteli başımıza indirdi senin silahlı maganda,* yazdım. Yeterince açık. Görürse kesin dönüş yapar."

En ufak bir alay belirtisi yoktu suratında. İçten içe gülebilirdim bu tanıma ama Poe'nun başına gelenler o kadar benimleydi ki her anımı zehirliyordu, suçluluk yakama yapışmıştı.

Yaklaşık yirmi saniye sonra telefon sesi tüm odayı kapladı. Kalbim ritmini bozarken nefesimi ciğerlerime kapatıp telefona diktim buzdan gözlerimi.

"İşe yaradı."

Ve aramayı yanıtlayıp telefonun sesini kesti. Dilim damağım kupkuru kesilirken tüm bedenimi baştan aşağı ürperten cinsten bir titreme aldı. Dudaklarımda gezdirdim dilimi.

"Burada kalmamız gerektiğini söyledim," dedi Pusat, son derece dikkatle odağını görüşmeye vermişti. Tiz bir sessizlik yaşandı, öyle ki onun sesinin tonunu duyar gibi olduğumda içim karman çorman bir hâle büründü. Nabzım saniyede sayısız çarpıntıyla büyüyordu göğsümde. "Söylediğin yerdeyiz ama adamlar siktir edecek bizi. Silahı ateşledi manyak! Dinlemiyor." Ters ve sert bakışları üzerimde gidip gelirken sabır dilenir gibiydi. "Anlaşıldı."

Telefonu kulağından ayırdı ve bana doğru yaklaştı. "Silahı indir," dedi, kaşlarındaki çatık kıvrım silinmemişti. "Al. Seni istiyor, konuş."

Nedensiz bir heyecan içime yayılırken kalbim zonkladı ayarsız bir şekilde. Art arda yutkundum ve silahı sol elime alarak yanıma indirdiğimde bana uzattığı telefonu buza dönüşen parmak uçlarıma çektim. Yanağımı içeriden dişliyordum stresle. Bana kızacak mıydı?

Bir adım geri yalpalayarak telefonu kulağıma dayadım. Hattın bir ucunda saatlerdir görmek için yanıp tutuştuğum adam vardı. Sığ bir nefes aldım hiçbir şey söyleyemeyince, kelimeler ortadan kaybolup mezarlarında soğumuşlardı sanki.

"Neden böyle yapıyorsun?"

İfadesiz sesi yorgundu. Hissedilir kıvamdaki ilk duygu buydu. Erkeksi sesinin daha boğuk gelme sebebi, yaşadığı şeyin ağırlığı olmalıydı.

"Boris..."

İlk soracağım şey elbette Poe'ydu ve doğrudan sormayı seçeceğimi anlamış olmalıydı ki "Aksa," diyerek sorularımı ağzımın gerisine tıkadı. Gözlerimi sıkıca yumup sessizliğe gömüldüm. "Soruma cevap ver."

"Seni merak ediyorum sadece," dedim kısık bir sesle, ona karşı verdiğim savaş umurumda bile değildi o an. Kafamı yere eğerken içimin yangında kaldığını hissedebildim yalnızca.

"Geçerli bir sebep değil."

"Yeterince geçerli," dedim altını çizerek, saatler sonra sesini duymak aynı anda birden çok duyguyu bırakmıştı göğsümün orta yerine. "Kaç saat oldu... Merak ediyorum, söyledim."

"Merak edeceğin bir şey yok," dedi yavaşça. "İyiyim."

"Yalan söylüyorsun." Başımı ağırca iki yana salladım. "Buna inanmamı bekleme."

"Silah hâlâ sende mi?" diye sordu önemli olan buymuş gibi. Aynı anda, "Başlatma silahına!" diye soludum sertçe. "Önemli olan bu mu?"

"Doğru düzgün kullanmayı bile bilmiyorsun," diye karşılık verdiğinde sesi, kaşlarını çattığına emin olacağım tınıda çıkıyordu. "Sana zararı dokunacak şeylerden uzak dur."

Zararı bana, demek istiyordum. Niye beni düşünmek zorundaydı? Böyle olması sinirimi o kadar çok bozuyordu ki onu bir kaşık suda boğmak istiyordum resmen.

"Sen de bu yüzden buraya gelmiyorsun belki de," dedim fısıldar gibi. Burun kemiğim sızladı ağlama isteğiyle. Ben de ona zarardım bir bakıma. "Öyle mi?"

"İstemiyorum, Aksa. Başka bir şey arama altında, seninle ilgili olan bir şey değil," dedi Boris. "Benimle ilgili."

"İstemiyorsun?"

"Evet," dedi, sesinde yankı bulan boşluk bir uçurumu andırıyordu. "Bazen böyle olur, olması gereken budur ya da."

"Böyle? Nasıl?"

"Yalnız," dedi ruhu kaybolmuş gibi boşluktaki sesiyle. "*No vsegda odin.*[62]"

Bir bardağın masaya bırakıldığında çıkardığı o tok sesi duydum. İçiyor muydu? Kalbimin sancılarla boğuştuğunu hissettim.

"Ben böyle olsun istemezdim. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedim birdenbire, vicdanım susmuyordu hiçbir türlü. "İnan bana, istemezdim..." Alt dudağım boğazıma biriken ağlama isteğiyle titredi. Çenemi kapatamayacağımı biliyordum. "Beni mi suçluyorsun? O yüzden mi gelmiyorsun?"

Sesim sonlara doğru kısıldı, göğsüme sinen ağırlığı üzerimden atma isteğimle cebelleştim. İnkâr etmesine ihtiyacım vardı. İtiraf etmekten kaçınsam da burada olmasına ihtiyacım vardı. Ne durumdaydı?

"Alakası bile yok, Aksa. İyi olduğun için memnunum," dedi. "Hep iyi olmaya bak."

Silahın kabzasını daha sert bastırdım avucuma. Niye böyle konuşuyordu? "Şu ana kadar niye gelmedin peki? Saatler geçti."

"Geleceğim," dediğinde sesindeki soğuk rüzgârlar yüzünden gerçek anlamda hastalanacağını düşünmeye başlamıştım. "O zamana kadar Pusat'ın yanında güvendesin. Ona zorluk çıkarma."

"Ben onun yanında güvende olmak falan istemiyorum." Tek nefeste onlarca kelime çıkmıştı sanki ağzımdan. Duraksadım. "Bir kez bile görmediğim adama güvenmemi istiyorsun."

"İyi çocuktur," dedi. "Nesini sevmedin?"

Aniden gözlerim yaşlarla doldu. Sinirlerim saatlerdir bozuktu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

Nyet bile değil.

"Yapma şunu," diyebildim hislerim daha da çıkmaza girdiğinde. Sertçe nefeslendim. "Poe..."

"Pusat seni eve götürecek," dedi, sessizliği parçalayan sesi gölgede kalmıştı sanki. Sözlerimi es geçmesi kirpiklerime sıralanan gözyaşlarını çağırdı. *Öldüğünü söyleme yöntemi bu olabilir miydi?* Ağlamamak için kendimi sıktığım an alt dudağıma dişlerimi bastırdım. "Ben de geleceğim. Şimdi silahı ona ver."

"Geleceksin," diyebildim, yanağıma inen yaşlar sesimi boğuyordu. "Söz mü?"

"Söz," dedi kuru bir sesle. "Ağlama."

"Ağlamıyorum... Ağlamıyorum zaten."

Burnumu çektim aynı anda hafifçe.

---

[62] (Rusça) Ama daima yalnız.

"Yalan söylemek sana hiç yakışmıyor," dediğinde bir çakmağın ateşlendiğine dair ses yayıldı ahizeden. Sigara yakıyor olmalıydı. "Gerekirse ben söylerim. Sen yapma."

"Sinirlerim bozuk sadece," diyebildim sessizce. "O yüzden tamamen." *Yalan.* "Senin yüzünden değil."

Sırtımı geri çevirerek Pusat'a baktım. Elimdeki silahı ona uzatıp almasını beklerken telefonun ucundaki sessizliği dinledim. Hiçbir şey söylemiyordu. Konuşmak istemediğini de anlıyordum. Her ne kadar anlasam da doğru noktada olduğumuza inanmıyordum. Konuşmak için yüz yüze olmalıydık.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye sordum, titrememesi için çaba sarf ettiğim sesimle. Gözlerimin önü yaşlarla doluydu.

"Hayır."

"Anladım," diyebildim, boşta kalan elimle ıslak yanaklarımı kurularken Pusat'a göz değdirmemeye çalışıyordum. "Veriyorum."

Yalnızca boğazıma yapışan o yumruyu geri yollayarak telefonun kulağımla temasını kestim ve Pusat'a uzattım. Çatık kaşları ve son derece ters bakışlarıyla çekip aldı elimden. Kulağına yasladı ve çok geçmeden aramayı kapattığında, "Hazırlan," dedi. "Gidiyoruz."

Öyle de yaptım. Sayılı dakikalar sonunda ayaklarıma botlarımı geçirmiş, üzerime de paltomu giymiş bir şekilde motelin dış kapısından çıkıyordum. Pusat resepsiyonda dikilen adama yüklü bir miktarda ödeme yapmıştı. Pişman olup utanmak yerine kısık bakışlarla istediğimi yaptırmanın güvenini taşıyarak temiz havaya çıkabilmiştim.

Hava dondurucu bir soğukluktaydı ve neredeyse akşam çökmüştü. Öte yandan bu bölge daha bir soğuktu sanki, ellerimi ceplerime sıkıştırıp boynumu paltomun yakalarından içeri gömsem de bir an olsun kuvvetli soğuktan arınamamıştım. Dişleri takırdatan cinstendi. Arka koltuğa yerleşip avuçlarımı birbirine bağladım ve dizlerimin arasına sokuşturdum. O sırada Pusat klimayı son ayarda açmıştı. Sıcacık buharlar çıkararak kendini ısıtmaya çalıştı önce. Evden çıkarken atkı takmıştım oysa, kan lekeleriyle kar yığınlarına serildiği an tazecikken ağlama direncim de son sınırda dolaşıp duruyordu.

O atkı annesine aitti. Bana vermişti soğuktan korunabilmem için. Ardından köpeği önüme atlamış ve kurşunu göğsüne almıştı. *Benim için.* Kalbimi sarsan depremin enkazı içime açılan boşluğa acıyla yerleşirken başımı iki yana salladım ve sırtımı küçük bir açıyla eğerek alnımı ön koltuğun döşemesine dayadım. Buz mavisi gözlerim kendiliğinden örtülmüş, soğuk etkisini azaltmıştı. Acı ise en keskin tarafıyla hâlâ belirgindi. Poe için hâlâ *bir dakika* dileniyordum.

Hâlbuki zamanın geri dönmeyen çarkları var. Biliyorum bunu. İnsanı hiç sıfırdan başlatmaz, sen olduğun noktayı sıfır kabul eder ve yoluna da ancak öyle devam edersin. Bazen bu yeterli gelir, bazen de boynuna dolanan bir iptir. Sıfırın özelliği bu; yutar, teğet geçer, böler ya da tanımsız yapar. Gerçek hayatın ise matematiği yok. Eksilterek başlar.

Pusat motoru çalıştırıp karlı yolu tepen tekerlerin kuvvetiyle arabanın yola çıkmasını sağladığında kollarımı bedenime sardım. Eve varmak saatler sürecekti. Boris'in kaç saat araba sürdüğünü hatırlıyordum. Silahlı saldırı sonrası daha da uzaklaştırılmış olduğumdan olsa gerekti ki canımı sıkmıştı bu durum. Bir an önce gitmek istiyordum.

Yol boyunca oturur hâlde duramayacağımı da biliyordum. Bünyem bugün fazlaca yorgun düşmüştü ve dün geceyi uykusuz geçirdiğimden arka koltuğa uzandım. İstemsizce gözlerimi kapatmış ve cenin pozisyonu alırken saniyeler boyunca uykunun kolları arasında karanlığa kapılmıştım.

Buz tutan tüm uzuvlarım sıcak havayla çözülüyordu. Derin bir karanlığa gömülüp daha soğuk bir anın içerisinde buldum kendimi. Uykuda olduğumu biliyordum ancak yanımda beliren belirsiz yüzlerin her biri capcanlı oradaydı. Uzanıp tutunabilirdim.

Bir ara babamı görmüştüm; kolları arasında, hissettiğim güveninin kıyısındaydım. Hatırlıyordum. Sonra annemi izlemiştim çok uzaktan; yanına yaklaşamamıştım, yalnızca izlemiştim. Yüzler arka arkaya ve sık sık değişirken gördüğüm son yüz hayatımda bir kez bile karşı karşıya gelmediğime emin olduğum bir kadına aitti. Yanımdaydı ve bana sarılmıştı sıkıca. Öyle sıkıydı ki kemiklerim kırılacakmış gibi hissettirecek kadar gerçekti sanki. Ardından geri çekilmiş ve yeşil gözleri ile karşı karşıya kalmamı sağlamıştı. Yüzünde derin bir gülümseme vardı. İrkildiğimi, donakaldığımı ve birdenbire çok sayıda duyguyla baş etmem gerektiğini hissediyordum o an bile. Kolay kolay unutabileceğim gözler değildi karşımda gördüklerim. Bir gece dağ evinde, o çerçevelerin birinin içerisinde gördüğüm fotoğraf karesi hâlâ hatırımdaydı. Hayatımda görüp görebileceğim en güzel kadınlardan birisiydi çünkü. Onun annesiydi. *Boris'in.*

"Gün," diye seslenen yabancının sesi rüyanın kara deliğine doğru uzandı ve hızla beni çekip aldı olduğum yerden. Göğsüme birikmiş nefesler ağırlaştı. Kalp atışlarım yoğunlaştı. "Gün, uyan."

Bilincim zar zor açıldığında gözlerim kapanıp açılmaya başladı. Bir anlığına nerede ve ne için olduğumu hatırlamakta zorlandım. Zihnim bomboş bir levhaydı. Yaşananlar sıralı olarak geçti zihnimden, başımı koltuğun yumuşak döşemesinden ayırdım ve kirpiklerimi kırpıştırarak çevreme bakındım.

Pusat arka koltuğa doğru dönmüştü ve tepesinden dökülen sarı ışık yüzüne dokunurken çatık kaşları hiç silinmeyecekmiş gibi suratının ortasındaydı.

"Geldik mi?" diye sordum kuru bir sesle, avuçlarımı koltuğun döşemesine bastırıp bedenimi yavaşça doğrulttum. Rüyanın etkisinden çıkabilmiş değildim. *Larisa Pavelic.*

Sırtımı koltuğa yasladım ve elimi enseme çıkararak gerilen kaslarımı gevşetmek için ovuşturmaya başladım sessizce.

"Geldik," dedi emniyet kemerini çözerken.

Damağıma yapışan o tat geçsin diye birkaç kez yutkundum. Camın arkasındaki eve değdirdim gözlerimi... Tek bir ışık bile yanmıyordu. Boris hâlâ gelmemişti öyleyse. Omuzlarım düştü. Söz vermemiş miydi? Niye burada değildi?

Bindiğimiz araba Boris'in günlerdir kullandığı cipti ve neyse ki evin anahtarı da arabadaydı. Pusat yerini öğrenmiş gibi anahtarı kaptığı gibi araçtan inerken ben de peşinden dışarı çıktım.

O önde, ben arkada evin kapısına doğru adımlarken gözlerim çevremi kontrol hâlindeydi. Kimse yoktu görünürde. Boris Karalav da yoktu ve işte bu, en kötüsüydü.

Pusat anahtarı kilide geçirip çevirdikten sonra kapıyı araladı ve önden geçmeme izin verdi. Tereddüt etsem de umursamama gayretiyle eve adımımı attım ve her adımda sebepsizce daha da gerilerek bir anda durdum.

"Ne oldu?" diye sordu Pusat, kapıyı arkamızdan örtmüştü. Girişin ışığını yaktığında gözlerimin ışığa hassasiyeti belirdi; çok sürmedi, birkaç kırpıştırmadan sonra alışmıştım. "Sorun mu var?"

"Bir şey yok," dedim, kollarımı bedenimde sıkılaştırdığımda başımı omzumun üzerinden geri çevirmiş, yüzüne bakıyordum. "Boris gelmemiş."

"İstediğin yerdeyiz," dedi dümdüz. "Sorun çıkarma."

"Böyle bir şey düşünmedim zaten."

Sözlerim havada silinip kayboldu. "Etrafı kontrol etmem lazım, güvende olduğundan emin olmalıyız."

"Tamam."

Sert bir nefes kaçtı dudaklarının arasından. Pusat montunu çıkardı ve vestiyere asarak belindeki silahı çıkardıktan sonra alt kata yöneldi. O ortadan kaybolurken olduğum yerde kımıldamadan duruyordum. Daha saatler önce Boris ile yaptığımız her şey tekrara vuruyordu zihnimde, başa sarıp izliyordum sessizce.

Etrafın sessizliğini dinledim. Uzun uzadıya, daha derinden inceledim evin içerisini. Çıt bile çıkmıyordu. Dört duvara bakındım. En ücra yere kadar değdirdim buzdan gözlerimi. Bir zamanlar annesi de geliyor muydu buraya? Büyük ihtimalle evet. Ya babası? Emin değildim. Yine de hiçbir şeyin şimdiki gibi olmadığına emindim. Poe ve Edgar mesela... Daima onunla birliktelerdi. Şimdi Poe ölmüş müydü? Bu nasıl bir gerçeklikti?

Pusat üst kata giden merdiveni tırmanırken avuçlarımı yüzüme kapatıp yaşlarla ıslanan gözlerimi sildim. Ağlamayı bırakamıyordum. Poe'nun hâlâ yeni sahibinin evinde olduğunu düşündürüyordu zihnim, oradaydı ve her şey bu kadardı. Ama olmuyordu ki... Ben o anın içerisinden kopamıyordum.

Sertçe yutkundum. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek kendime birkaç saniye tanıdığımda gözlerimi de örtmüştüm. Kafamın içerisinde, derinlerde kopmaya başlayan kasırga tüm bedenimi baştan aşağı talan ediyordu. Cehennemi yaşıyordum.

Ağırlığı kalbime çöken bir nefes daha kaçtı dudaklarımdan. Ardından gözlerimi araladım ve izinsiz bir şekilde alt kata yönelen adımlarıma izin verdim. Neden inmek istediğimi bilmiyordum ama düşünmek de istemiyordum.

Merdiven basamaklarını indiğimde duvardaki ışığı yakarak etrafı aydınlattım doğruca. Dün gece burada bulduğumuz nottu her şeyin sorumlusu. Sencer denilen adam her şeyin sorumlusuydu. Bartol Karalav'a mı çalışıyordu? O da sorumluydu. Mahvolmuştu her şey. *Poe ölmüştü. Ölmüş müydü?*

Kafamı iki yana salladım. Dün gece incelediğim her şeyi es geçtim ve ağır adımlarla köşedeki kapıya ilerledim. Bir tek bu kapının ardında ne olduğunu bilmiyordum. Kilidi çevirerek açtım ve kolu aşağı indirdim sessizce. Aralanan kapının arkasında ne ile karşılaşacağımı bilmemek beni geriyor olsa da omuzlarımı dikleştirdim ve kapıyı açarak sessizce içeri girdim. Birkaç saniye aydınlatma düğmesini aramış ve çok geçmeden loş ışıkla etrafı boyamıştım. Gece lambası gibiydi ama daha kuvvetli bir aydınlık vardı şimdi odada.

İçerisi tahminlerimden de öteydi. Odanın bir ucunu duvar boyunca kaplayan cam rafların her birinin üzerinde minyatür uçaklar vardı. Koleksiyonu burada mıydı? Şaşkınlık ve hayranlıkla aralanan dudaklarımı birbirine bastırıp odanın içine yürüdüm. Koyu renkli bir halı seriliydi zeminde, kapının hemen yanındaki duvarda büyük bir konsol yer alıyordu ve üzerinde minyatür arabalar vardı.

Dikkatli adımlarla raflara yaklaştım. Her çeşit uçak minyatürü vardı ve o kadar gerçekçi duruyorlardı ki hayran kalmamak elde değildi. Pilot bir Boris Karalav...

Kirpiklerimi kırpıştırdım yavaşça. Göğsümü tüketen çarpıntının kalbime kadar ulaşıp yeni bir sancı yaratması kaçınılmazdı.

"Ne düşünüyorum ya ben?" diye kendimi azarladım öfkeyle, ellerimi yüzüme götürdüm ve yanaklarımı tokatladım belli belirsiz. "Allah'ım, sen bana akıl ver."

Bir anlığına sırtımı dönüp kapıya doğru yürüdüğümde konsolun çekmecelerine dokundu gözlerim. Durdum. Zihnim durağanlaştı ve titrek bir soluk alarak oraya yöneldim. Kurumuş dudaklarımı dişlerimle ezip konsolun önüne çömeleceğim sırada üst kattan Pusat'ın sesini duyunca irkildim. Gözlerim

kapının dışına ulaşırken kalbim korkuyla sıkıştı. Hızla odanın ışığını kapattım, kapıya kilit vurduktan sonra koşar adım üst kata çıktım. *Ona* mı bir şey olmuştu?

"Deli misin lan sen?" diye yükselen öfkeli sesi kulaklarıma kavuştu, dizlerime kadar inen titreme ve kalbimi yakan telaşa onlarca dehşet senaryosu eşlik ediyordu.

Merdiven basamaklarını çıktığım an Pusat'ı salonun girişinde telefonla konuşurken yakaladım. Bir eli belindeydi, sertçe çattığı kaşları ise gerilen ifadesiyle bir bütün hâlindeydi.

"Gelmeseydin," dedi çenesi kaskatı kesilirken. Gözleri koyu renkli parkelere odaklanmıştı. "Geri dön. Seninle uğraşacak havada değil adam! Ben de değilim. Kimseye sormadan gelinir mi? Aklını mı kaçırdın sen?"

Ne oluyordu?

"Sürpriz? Talya... Sana gelmeni kim söyledi?" Sert bir soluk bıraktı. *Talya. Talya. Talya.* "Boris'in şu an kimseye tahammülü yok. Kalbin kırılır, yapma. Anladın mı? Yapma," dedi, ardından gözlerini sıkıca yumup dudaklarını araladı. "Babanı umursayacak zamanda değiliz, çeneni boşa yoruyorsun." Kahverengi gözleri varlığımı hissetmiş gibi bana çevrildiğinde dudaklarını birbirine bastırdı. "Kapatıyorum."

Birine öylesine ya da basit bir nedenle gıcık olmazdım normalde. İsmini tek gecede bile bininci kez duyduğum bu kıza karşı sinirlerimin gerildiğini hissediyordum. Boris'i de aramıştı saatler önce. Şimdi Pusat'ı arıyordu ve konuşulanlardan yine kimin için aradığını anlamak çok kolaydı. Boris Karalav'ın hayatında tam olarak nerede olduğunu bilmediğim bu kadının, beni aptal bir şekilde rahatsız etmesi de akıl uçuklatır cinstendi.

"Sorun ne?" diye sordum ne döndüğünü anlamazdan gelerek, aslında tam manasıyla çözememiştim de. Birkaç adım ona doğru yaklaştım. "Endişelendim sen bağırınca."

Telefonu cebine itekleyip başını kaldırdı ve gözlerini gözlerimle buluşturduğunda "Talya, tanıyor musun?" diye sordu donuk bir sesle, yorgun görünüyordu. "Rusya'ya gelmiş, endişelenecek bir şey yok. Akşam akşam sinirlendirdi. Her neyse. Ev temiz, odaya çıkıp uyuyabilirsin. Ben buradayım."

"O kız... Burada mı?" En çok merak ettiğim buydu. "Niye gelmiş?"

"Niye olacak!" dedi alay edercesine, histerik bir nefes kaçtı burnundan. "Boris için. Onu görecekmiş. Tüm şehrin altını üstüne getiriyordur manyak."

Sertçe yutkunarak başımı salladım. Ardından, "Sevgilisi mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Pusat sırtını dönüp L koltuğa ilerlemeden hemen önce. "Git ve biraz dinlen."

Yanağımın içini dişlerken nefeslerimin arasında, hislerimin arafında kalmıştım. Kurumuş dudaklarımı yalayarak kendime geldim ve sırtımı dönüp

merdivene doğru ilerledim. Talya denilen kızı düşünecek zaman değildi. Üstelik neden düşünmeliydim ki? Şu an onu bulmak için ekstra mesai harcıyorsa bulmak elbette hakkıydı. Yine de bugün yaşadıklarını bilmiyordu. *Birlikte yaşamıştık.* Eğer onu bulup görüşecek olursa Boris Karalav'ın burada olacağına dair verdiği söz yalan çıkardı. *Umursama, Aksa.*

Ne ara odadan içeri girdiğimi ya da kapıyı kilitledikten sonra kendimi banyoya attığımı bilmiyordum. Hızlandırılmıştı zaman sanki. Dişlerimi fırçaladım, ardından duşa girdim. Başlıktan dökülen sıcak suyun altında uzun uzun durup fazlaca ağladıktan hemen sonra hızlı hareketlerle tüm vücudumu yıkadım ve daha fazla oyalanmadan kızardığına emin olduğum gözlerle odaya geri döndüm. O anları hatırladıkça gözlerimden akan yaşların önünü kesemiyordum. Poe'nun yaşadığını duymaya ihtiyacım vardı. *Lütfen, lütfen bir şey olmamış olsun.* Valizimden aldığım iç çamaşırı takımımı ve kapüşonlumu giyip altıma da eşofman geçirdim. Ayaklarıma da kalın çoraplarımı giymeyi ihmal etmedim. Kirlilerimi ortadan kaldırıp bornozu banyoya götürdüğümde saçlarıma doladığım havluyla birlikte yatağa, yorganın altına uzanıp buzdan gözlerimi tavana diktim.

Tavan dümdüzdü. Odada yalnızca gece lambasının sarı ışığı olduğundan korkutucu geliyordu bir taraftan. Sessizlik büyüdükçe düşüncelerimin denizi beni yutmaya, ateşten gözler tavanda şekil bulmaya başladı. Çocukken birlikte büyüdüğü köpeğinin ölme ihtimali geliyordu aklıma ve bu kez o çocuğu buluyordum karşımda. İçimde sönmek bilmeyen şiddetli azabın sebebi de bu oluyordu. Sessizce ağlamaya başladığımda da aklımda dönüp duran yalnızca buydu.

Boğazıma batan nefesler öyle yakıyordu ki canımı, boğulduğumu hissediyordum; gözlerimi sıkıca yumup sağa döndüm ve bacaklarımı karnıma çekip iç çekerek ağlamaya devam ettim. Bir ara ağlayışlarımın arasında dalıp gitmiştim.

Uyanmamı sağlayan karnıma giren kramplar olmuştu. Tüm gün ağzıma tek lokma bir şey sokmamıştım, midem de almıyordu ama bünyem hastalanmışım gibi ağırlaşmıştı sanki. Esneyerek yataktan kalktım ve yorganı kenara itekleyip saçlarımdan kayıp giden havluya ters bir bakış fırlatarak kapıya yöneldim. Kilidi çevirip kolu aşağı indirirken diğer elimi karnıma yaslamıştım. Açlıktan sırtıma yapışacaktı neredeyse, koridora attığım bedenimi apansız bir ürperti ele geçirse de umursamadan adımladım.

Alt kata inip mutfağa girdiğimde Pusat'ın ortada olmadığını fark ettim. Belki de uyumak için odaların birine çıkmıştı. O da yorulmuş olmalıydı. Saat kaçtı peki? Hava hâlâ zifirî karanlık olduğuna göre üç ya da dört sularındaydık tahminen.

Bir dilim ekmeğe çikolata sürüp yedikten sonra bir bardak su içtim ve evin içinde bir gölge gibi hareket edip yeniden üst kata çıktım. Koridorda ilerleyip tam kapımın önünde durduğum sırada bakışlarım çok kısa bir anlığına, uyku sersemliğinden ayılmanın da verdiği üst düzey dikkatle Boris'in odasının kapısına kaydı.

Dudaklarım aralanırken kalbim ölümcül bir hızla çarpmaya başladı.

Kapının altından loş ışığı görebiliyordum. *Gelmişti. Buradaydı.*

Odasına doğru adımladım. Onu görecektim. Karşılaştığım şey ne olacaktı peki? Boris Karalav'ın tavrı her zamankinden farklı olur muydu? Poe'yu soracak olursam anlatmaz mıydı? Susturur muydu? Ya o? Nasıldı? Saatlerdir neredeydi? Ne...

Zihnimi susturdum ve gözlerimi sımsıkı yumdum. Elimin tekini kaldırıp göğsüme, nabzımın felaket yarattığı noktaya bastırdım. Sağlıksızdı. Nefeslerimi bile boğuyordu ritimsiz çarpışları. "Yapma..."

Bir saniye sonra derin bir nefes alarak kapının kolunu hızla indirdim. İlk dikkatimi çeken burnuma çarpıp ciğerlerime inen içki kokusu oldu. Kaşlarım sertçe çatılırken gözlerimi kaldırdım; üzerine siyah, uzun kollu bir *tişört* geçirdiğini ve kapının sesiyle duraksadığını gördüğüm adama baktım.

Bedenimi içeri atıp kapıyı arkamdan örterken gözlerimi bir an olsun ondan çekmedim. Bir ara sebepsizce gözlerim doldu. Ağlamak gibi bir aptallık yapmamayı diledim.

"Gelmişsin," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek.

Kafasını önüne çevirdi ve *tişört*ü indirerek loş ışıkta bile ortaya serilen kaslarının belirgin kıvrımını örttü.

"Öyle istemedin mi?"

Sırtımı kapının sert yüzeyine bastırırken iki elim de arkamda iç içe geçmişti. Kaçamak bakışlar atarak sessizliği dinledim, sonsuzluğa akıp giden saniyelerde nedense bir şeyler bekledim.

"Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım," dedim gergince.

"Söz verdim," dedi. "Bir şekilde gelirdim."

"Ben istediğim için mi?" diye sordum, bunu söylediğim an pişman olmuştum ama iki yabancıymışız gibi hissederken ne konuşacağımı kestiremiyordum. "Çağırmasam gelmeyecektin yani?"

Başını iki yana salladı ağırca. Bana niye bakmıyordu? "Bir süre," dedi. "Belki birkaç gün."

Pencereye doğru yürüdüğü sırada gözlerim sırtında gezindi, kafamın içinde omuzlarının haritasını çıkarır hâldeydim. Pencerenin önünde geniş bir oturma alanı yer kaplıyordu, döşemesi siyahtı ve üzerine konulmuş içki şişesini görebiliyordum. Uyuyamaz mıydı? Berbat şekilde içmişti belli ki. Biraz uyku iyi gelirdi.

Boris oraya geçip oturduğunda karşısındaki boş alana değdi gözlerim. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım stresle. Yanına gitmek istiyordum ama öyle yabancıydı ki şimdi bana, onu Bolodor'da gördüğüm ilk an bile böylesine yabancı hissetmemiştim.

Öte yandan cevabını arayan onlarca soru dans ediyordu zihnimde ama inanılmaz bir şekilde çekiniyordum. Poe'yu sormak istiyordum. Kimin yaptığını sormak istiyordum. Nasıl hissettiğini ve daha fazlasını sormak istiyordum.

Tek dizini bank tipi alana doğru çekmişti ve diğer bacağı yerdeydi. Cama gerilen perde sonuna kadar açıktı, gecenin içinde ayın parlak ışığı hafifçe dökülüyordu ve loş atmosfere eşlik ediyordu. Hava ise kasvetliydi.

Elindeki bardağı doldurduğu sırada, "Burada duruyorum diye... Yani yanında olmamdan rahatsız mısın?" diye sordum bu kez, normalde hiç umurumda olmazdı ancak bu gece başkaydı. Her şeyi silmiştim beynimin içinden, yalnızca yaşananlar ve o kalmıştı.

Kaşlarının çatıldığını fark ettim. Başını kaldırdı ve ateşten gözleri gözlerimi içine aldığında zihnimin duvarlarına sıçrayan yangını hissettim. Gerim gerim geriliyordum. Oysa saatler önce karşısında laf yetiştirip durmak çok kolaydı. Şimdi... Suçlu hissetmekten daha öte bir şeyler dönüyordu içimde. Ne olduğunu ise düşünmek bile istemiyordum.

"Orada öylece durmandan rahatsızım, Aksa," dedi, sırtını dikleştirip geriye yaslanırken içki şişesini de yanına bırakmıştı. "Buraya gel."

Kaskatı kesilip kapının dibinde kalmamı sağlayan oydu, çözülen uzuvlarımla sözlerine uyarak karşısına geçip oturmamı sağlayan da oydu. Bacaklarımı bank tipi oturma yerine doğru çektim ve bağdaş kurarak oturdum. Karşılıklı duruyorduk ve mesafemiz de kokusunu alabileceğim kadar azdı.

Ellerimi kucağıma koydum, tırnaklarımla tenimi çizip baskı kurarken bunu stresten yaptığımı biliyordum. Boris elindeki bardağı dudaklarına yaklaştırırken duraksadı.

"Susuyorsun," dedi anlamsız bir sesle, bardağı gerisin geri indirdi ve keskin bakışlarını üzerimde uzun uzun dolaştırdı. "Bir garipsin."

Tenim karıncalanırken nefeslenerek omuzlarımı düşürdüm. "Bilmiyorum ki... Konuşmalı mıyım?"

"En çok bu gece konuş, sesin iyi geliyor."

Kalbimin hızı göğsüm boyunca tırmandı, titrek bir nefes aldım. "Genelde konuşmamı istemezsin," dedim, içim burkulmuştu nedense. "Durum o kadar feci, ha?"

"Feci," dedi histerik bir şekilde gülerek. "Çok feci."

İçim yanar gibi oldu cümlelerinin etkisiyle. "Seni böyle görmeyi sevmedim," diyebildim, ne söylemem gerektiğini bilemiyordum ama

konuşuyordum. *İstediği için.* "Hiç hem de... Zamanı geriye almayı şu an daha çok istiyorum."

"Ne kadar geriye?"

"Evine cihaz yerleştirdiğim gün nasıl?"

"Beni tekrar kandırmak istediğin anlamına geliyor bu."

"O gün vicdan yapıp durmuştum bu yüzden." Mimiklerim dalgalandı acıyla. "Şu anı yaşamaktansa o güne dönmeyi tercih ederdim." Sessizce yüzümde dolaştı renkleri geri çekilen gözleri. "Ama tabii... Genelde benim sinirlerimi bozduğunu düşünürsem..." diye devam ettim. "O kadar geriye gitmeye gerek yok yani. Her an uyuzluk yaptığından çok da uzakta değil bu anlar, bir gece öncesi bile olur. Böyle olma, yeter."

"Böyle?" Kaşları hafifçe havalandı. "Nasıl?"

"Böyle işte," dedim onu işaret ederek. "Çok içmişsin, insanı geriyorsun. Ayyaş mı oldun bir de?"

Güldü yavaşça ama ruhsuzdu bu gülüş. Her şeye rağmen içimi ısıtmıştı gerçi. "Sarhoş bile olmadım, Alatan."

"Henüz," dediğimde gözlerim kısılmıştı. "Böyle içmeye devam edersen olman kaçınılmaz."

"Beni merak etmiyor muydun?" Sırtını milimlik bir açıyla öne eğdi ve kokusu daha yakınımı işgal etti. "İçiyordum. Şimdi olduğu gibi."

Kirpiklerimi kırpıştırırken sırtımı geriye vererek kollarımı göğsümün altında birbirine doladım gerginlikle. "İyi halt yiyordun," diye homurdandım, sonra derin bir nefes alarak ters bir bakış attım suratının orta yerine. "Bana da versene şunu, ben de içeceğim öyleyse."

Dudaklarının ucu kıvrıldı. "Benimle mi yarışacaksın?"

Bir elimi şişeye doğru uzatsam da geriye çekti hemen. "Ver," diye direttim. "Ben de kafa dağıtmak istiyorum."

"Çocuklara yasak," dedi eğlenircesine; elimin tekini aramızdaki daracık boşluğa, döşemeye bastırıp arkasına aldığı şişeye uzanmaya çalıştım. "Ve ben yasaklara gayet de uyan bir adamım."

Elini itekledim hemen. "Gel de külahıma anlat onu," dedim küçümseyerek, elinde tuttuğu şişeyi alttan yakaladım çok geçmeden. "Ayrıca sensin çocuk."

Mesafemiz daha aza inmişti bir anda. "Alabilecekmişsin gibi yakalaman ne hoş," dedi belli belirsiz sırıtarak, gözlerinin yorgunluğu arasında eğlenen bir parıltı yakaladığımda tüm gün geri kazanmak için uğraştığım o bir dakikanın içinin dolduğunu hissettim. Yutkundum. "Bayağı da etkileyici. Yine de pek bir şey değişmeyecek gibi sanki. Hım?"

Dişlerimi sıkarak şişeyi kendime çekmeye çalıştım ama elbette yerinden hareket etmemişti. Bedenim öne kaydığında sol dizim bacağına çarptı.

"Bıraksana be!" diye çirkefleştim anında. "Ben yirmi bir yaşımdayım, sana mı soracağım? Ben de içmek istiyorum, ver şunu!"

"Birimizin ayık olması gerek."

"Sen ol o zaman," dedim. "İçip içip gelmişsin zaten."

"Sen bana mı kızıyorsun?"

Omuz silktim belli belirsiz. "Hayır," dedim. Hemen sonra, "*Neyt* yani," diye ekledim sol gözümü yavaşça kırparak. "Anladığın dilde."

Dudaklarını sarmalayan silik kıvrım büyüdü. "*Nyet* olmasın o," dedi alay ederek. "Çokbilmiş."

"Sonuç olarak anladın," diye mırıldandım sevimsiz bir şekilde. İnat ederek bir kere daha şişeyi avuçlarından çekmeye çalıştım. Aslında içeceğimden değildi ama alıp ondan uzaklaştırmak da bir seçenekti. "Biraz centilmen ol, zorluk çıkarma."

"Ufacıksın," dedi, içki kokan nefesi parfüm kokusuyla birlikte etrafımı kuşatmıştı. "Silkelesem uçarsın, zorlama."

Gözlerimi kısarak odağıma ateşten gözlerini çektim. "Silkelesene kolaysa."

"Şansına küs, bu gece hiç hâlim yok, Aksa." Dilini alt dudağının üstünden gezdirdi dalgın bir şekilde. "Öyle çok yoruldum ki saatlerce uyumak iyi gelirdi, belki günlerce."

Dizlerimin üzerinde oturduğumda alkolün kanına sindiğini ve yorgun bakan gözlerinde çırpınan bir adamın ruhunun yansıdığını görebildim. Boris Karalav'ın odağını kısa süreli dağıtabiliyordum. Alkolün de etkisiyle başarabiliyordum bunu ama sonsuza kadar sürmüyordu işte. Şimdi... Tam da şu an ifadesi solmuştu.

"Uyu," dediğimde yerimde hareketlendim hafifçe. "Hatta gideyim ben, rahatça uyu."

Bir eli anında dizime yerleşip beni durdurdu. Kaslarım uyuşmuş gibi kaskatı kesildiğinde duraksayıp elaya çalan gözlerinin içinde ölüsü yatan aydınlıklara bakakaldım.

"Hiç gerek yok," dedi düz bir sesle. "Burada kal, uyumam ben. Hem insan uyuyabilir mi saatlerce?"

"Uyuyabilir," dedim kaşlarımı çatarak. Eli hâlâ dizimdeydi. Farkında mıydı? Tenim yanıyordu avucunun ısısı altında. "Daha önce hiç uyumadın mı? Az mı uyuyorsun genelde?"

"Az," dedi. "Çok az uyurum genelde."

"Bir de bana bak," dedim histerik bir şekilde gülerek. "Yirmi altı saat uyuduğumu unutamıyorum, bir günden fazla yani."

Çarpık bir şekilde güldü. Hiç keyfi yoktu, bunu tek bakışta bile anlayabiliyordum. "Seninki güzellik uykusu sayılır."

"Sen bana mı yürüyorsun?" diye sordum alaycı bir sesle, çehresini izliyordum. Güldü bu söylediğime. "Sarhoş mu oldun?"

"Daha değil."

"Yalancı."

Başını arkasındaki duvara yasladı, âdemelması ön plana çıkarken yüzümü süzdü ağır ağır. Sessiz ve derin bir nefes çekti ciğerlerine. "Aksa..." diye mırıldandı düşünceli bir sesle, şişeyi tutan parmaklarım biraz gevşediğinde kalbimin üzerine sıkı bir düğüm atıldı. Sınırları zorluyordu. "Bugün ne kadar kötü olduğum hakkında bir fikrin var mı?"

İstemsizce kirpiklerime asıldı yaşlar. O an gelip çarpmıştı suratıma. "Biliyorum."

"Yeterince değil," dedi. "Bilme de zaten."

Parmaklarım hâlâ tuttuğumu fark etmediğim şişeyi bırakırken ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek kucağıma yerleştirdim. Konuşacak mıydık? Benimle dertleşmeyi problem olarak görmüyor muydu? Bir yandan içtiği için midir bilinmez, daha durgundu. Ağzından cımbızla alıyordum sanki kelimeleri.

Kendini açmayı reddediyordu aslında, belki de sürekli yarasını kaşıdığım içindi aramıza çektiği çelikten engel. İçim huzursuz olsa da benim yaşadıklarım da kolay sayılmazdı. Beni kaçırdığı gerçeğini hâlâ kabul edemiyordum.

"Ya bilmek istiyorsam?"

"Sonsuza kadar saklarım öyleyse."

"Saklamanı isteyen kim?" Burnumun direği sızladı ağırca. "Benim kendimi suçlamaktan vazgeçmem için seni dinlemem önemli."

"Kendini suçlayacağın bir şey değil bu," dediğinde cümleleri tam anlamıyla toparlayamıyordu sanki. Ya da bana yeterli gelmiyordu. "Bugün yaşananlar çok başka."

"Niye öyle hissetmiyorum?" Gözlerim doldu, yaşlar sınıra dayandı. "Bugün olanlardan sonra hiç öyle hissetmiyorum."

"Sen en masumusun," dedi sır verir gibiydi sesi. "Annem gibi..."

Bir uçurumdan aşağı yuvarlanarak inen kalbim, gördüğüm rüyanın etkisiyle hızlı hızlı atmaya başladı. "Belki inanmayacaksın ama bu gece rüyamda anneni gördüm," dedim paylaşmak isteyerek, beyazı kızaran gözleri gözlerimdeydi. "Çok güzel bir kadındı. *Nereden gördün de o sanıyorsun* diyeceksin şimdi, İstanbul'daki dağ evinde etrafı karıştırırken görmüştüm. Tanıdım hemen. Bana sarıldı... Çok içtendi." Tüylerim ürperirken yeşil gözler hafızamdan geçiyordu. "Çok iyi hissettim. Hiç konuşmadı ama... Gözleri çok güzeldi."

Sessiz kaldı uzayıp giden saniyeler boyunca. Gerginlik göğsümün oluğuna yapışıp kalırken bakışlarımı bir anlığına loş odanın içerisine doğru kaçırdım.

"Ama onunla konuşmayı istedim uyanınca," dedim kısık bir sesle, çekiniyordum bunlardan bahsederken. "Dertleşebilirim gibi geldi. Keşke birkaç şey söyleyebilseydim."

"Ne mesela?"

"Özür dilerdim," dedim doğruca. "Oğlunun kabul etmediğini, onun kabul ettiğini duymak istediğimi söylerdim."

Dudakları kıvrıldı usulca. "Yine de kabul etmezdi," dedi beni sinirlendirmek istercesine. "Annem bana çok düşkündür."

"Olsun," dedim içim bir kötü olurken. "Beni tanısa kesin kabul ederdi."

"Hiç sanmıyorum."

Bacağımda duran elini itekledim huysuz huysuz. "*Bana sarıldı* diyorum!"

"Ne yani?" diye hayret edercesine sürdürdü sahte şaşkınlığını. "Rüyamda Sergen Alatan bana sarılmış olsaydı seni kaçırmama rağmen beni affettiğini varsayabilir miydim?"

"Aynı şey mi bu?" diye sordum sinirlenerek. "Senin annen, gördüğüm gibiyse melek zaten... Ama babam seni ayağında top gibi sektirirdi."

Omuz silkti. "Gayet de aynı şey."

İfadem düşerken küskün bir şekilde biraz geriye kaçtım ve kollarımı göğsümün altında gevşekçe birbirine sardım. "İyi," dedim tavırla. "Kabul etme. Ben annenle görüşeceğim zaten." Tek kaşımı kaldırdım sessizce. "Astral seyahat mi dersin, cin çağırıp ruh rahatsız etme mi dersin... Bu boyut işlerine ne bakıyor, öğrendiğimde diğer tarafla bir şekilde irtibat kurup halledeceğim bu işi."

Gözleri yüzümü turlarken dişlerini dudaklarına bastırıp gülümsemesini bastırdı. Boştaki eli yanağına yöneldi ve parmak uçlarını, kızaran izin üzerinde gezdirerek kaşıdı. Benim eserimdi. "Annemi rahat bırak, Aksa."

"Karşılığında ne alacağım?" diye sordum. "Bir özrü kabul etmek zor olmamalı, ne kindar adam çıktın..."

İçki şişesinin içindeki sıvıyı bardağa boşaltıp yeniden dudaklarına yaklaştırdığında, "Belki," dedi kabul ederek. "Karşılığında ben ne alacağım, ona göre kabul edebilirim."

Bardağı dudaklarına yeniden yasladı ve tepesine dikerek tamamını bitirdi. Onu izlerken, "Ne istiyorsun?" diye sordum, alt dudağımı büküp ters bakışlarımı ona dikmiştim. "Söyle."

"Ayık kafayla karar veririm."

"İnşallah unutursun bu anlaşmayı," diye homurdandım ters ters bakmayı sürdürürken.

"Sevgili Alatan, o zaman özrünü kabul ettiğimi de unuturum." Gözleri dakikalar sonra ilk kez daha durgundu, yarattığı karanlık silikleşmişti. "Sıfırdan başlarız anlayacağın."

"Yani özrümü kabul ettin mi?" Ben ışıl ışıl bakarken ölçüp tartan ifadesiyle başını salladı.

"Şimdilik evet."

Bardağı birkaç saniye içerisinde doldurduğunda oturduğum yerde kıpırdandım. Sesimi çıkarmamaya gayret ediyordum. O an gözlerim köşede durduğunu yeni fark ettiğim deftere kaydığında, "Bu ne?" diye sordum, elim istemsizce deftere doğru uzanmıştı. "Senin mi?"

"*Da.*"

Defteri elime aldığımda parmak uçlarımla sayfalarını çevirdim, her sayfa neredeyse doluydu ve kısa cümleler yazılmıştı. Elbette farklı bir dille.

"Günlük mü tutuyorsun?"

"Sayılır."

"Ne demek sayılır?"

"Rastgele bir sayfa aç."

Sertçe yutkunarak buzdan bakışlarımı düzenli mürekkep izlerinin üzerinde dolaştırdım. Ne yazmıştı? Hangi dildi bu?

"Rusça mı bu?" Başımı kaldırıp ona merak içerisinde diktim gözlerimi.

"Hırvatça," dedi düz bir sesle. "Sayfaları karıştır."

"Ne için istiyorsun bunu?" diye sordum sessizce, gözlerimi gözlerine doğrulttum. Bu gece daha farklıydı. Yaşananların gölgesini görebiliyordum gözlerinde. Gecenin bir vaktinde, ateşten gözlerinde parça parça sönen alevleri izliyordum. *Bir saniye ya da bir asır...*

"Ne yaptığımı sormadın mı?" Kadehi dudaklarına yaklaştırdı ve bardağın dibini görünce yanına bıraktı. Dudaklarını ıslattı usulca. "Her güne birkaç kelime. Yaptığım şey bu."

"Her gün mü?" Kaşlarımı yaşadığım şaşkınlıkla kaldırdım. "Her gün yazıyor musun yani?"

"*Da*," dedi dümdüz. "İstisnalar oluyor arada, istisnalar her zaman olur."

İstisnalar her zaman olur.

Saniyeler içerisinde yeniden doldurduğu bardağı kafasına dikerek bitirdiğinde başparmağımı kâğıt destesinin üzerine yasladım. Hissettiğim garip heyecanın etkisiyle dudaklarımı birbirine bastırarak sayfaları hızla çevirdim ve aniden bir yerde durdum. Beraberinde gözlerim önüme devrildiğinde boş bir sayfayla karşılaştım.

"Boş kalmış," dedim, gerginlikle sertleşen omuzlarım düşmüştü şimdi. "Yazmamışsın."

Başını geriye yaslayarak uzun uzun baktı gözlerime. "O zaman tarih at," dedi kaşlarıyla defteri işaret ederek. "Bu gece için sen bir şeyler yaz." Kalp atışlarım ansızın göğsümde depremler yarattı. "Uzun olmasın, bana da sadece seni hatırlatsın."

"Bak sen..." Başımı omzuma doğru küçük bir açıyla eğerek gözlerine sık sık yerleşen soğuk rüzgârların yerini bıraktığı o ifadeye bakakaldım. "Tamam öyleyse," dedim ardından. "Evime döndüğüm zaman bile beni unutmadığına emin olacağım bir şey yazacağım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi tahminimin aksine ciddiyetle. "Yollarımız ayrıldığında bile."

"Yollarımız ayrıldığında bile," diye tekrar ettim. "Her zaman, her şekilde."

Başını erkeksi bir hareketle salladı. Bu sözlerin kalbimin derinlerinde bir mağaraya kapatılması gecikmeyecekti. Ben ne yazacaktım peki? Etkili birkaç kelime... Köşede duran kalemi elime aldığımda, "Şimdi okumayacaksın ama," dedim kalp atışlarımı yumruklayan gücün altında ezilirken. "Sonra oku, ben olmadığımda." Şüpheyle baktım ona. "Söz ver."

"Söz."

Dudaklarımı ıslatarak boş sayfanın üst kısmına bu gecenin tarihini attım ve boş sayfanın ilk satırına yaklaştırdım kalemimi. *Vurucu ve hatırlatıcı...*

Bir elimle defterin önünü kapatıp hızla birkaç kelime karaladığımda bakışlarının üzerimden ayrılmayan ağırlığını hissediyordum. Defteri kapattım ve lastiğini geçirerek kalemi sıkıştırdım. Ona baktım sonrasında.

"Yazdım," dedim usulca, defteri aldığım köşeye bıraktım ardından. Derince nefeslenip sırtımı geriye yaslayacağım sırada yaslandığı yerden doğruldu ve saniyesinde avucunu sırtımda hissettim. Güçlü bir refleks gibiydi hamlesi ve engel olmuştu.

"Cama yaslanma," dedi kaşlarını çatarak, avucu beni hafifçe öne kaydırmıştı. "Dikkat etmeyi bil."

Dondurucu soğukta kalmışım gibi buz kestiğimde avucundan sirayet eden ateşin tesiri tüm bedenimi ele geçirdi kısa sürede. "Bu o kadar da önemli değil," dedim tereddüt etmeden, elimi koluna yerleştirip belimden ayırmak istedim. "Beni düşünmene gerek yok."

Soğuk bir duvar çekildi yüzüne, başını iki yana salladı. Avucu baskısını artırıp beni kendine doğru çektiğinde nabzın damağıma sıçradı, nefesim kesilerek içimdeki ücra noktalara çöküp kaldı.

"Cam kırılırsa aşağı uçarsın ya da daha iyi ihtimalle de o parçaları kendi içinde bulurdun," dedi ölümcül bir sesle. "Önemli olup olmadığına düşünüp karar ver."

Kaşlarım daha sert çatıldı. Yüzü yüzüme öyle yakındı ki sıcacık nefesi alkol kokusuyla birlikte yanaklarımı yalayıp geçiyordu. "Bununla ben ilgilenirim," dedim, gün içinde yaşananlar kafama vura vura hafızamı kaplamıştı. "Benim problemim."

"İşlerin öyle işlemediğini öğrenemedin mi hâlâ? Senin probleminmiş..." Gözleri alev alevdi. Kızgın bakıyordu, yıldırımlar çarpıyordu gözlerinde. "Hadi ya..."

"Öyle," diyebildim gözlerimin önü yaşlarla buğulandığında. "Beni düşünme bir daha. Sakın beni düşünme... Öleceksem öleyim... Yeter ki böyle hissetmeyeyim."

Konunun cama yaslanmakla alakası olmadığını ikimiz de biliyorduk. Konu, sabah yaşananlardı. Tüm gün yalvarıp yakardığım o bir dakikaydı. Ya da oraya gitmemizdi. Poe'nun ölümüne sebep olan herhangi bir şeydi. *Gerçekten ölmüştü.*

Parmakları bel boşluğuma saplanıp kalırken sessiz bir bakışma geçti aramızda. Ardından eli tutuşunu yitirdi ve geri çekilerek temasını büsbütün kesti. Bir boşlukta baş aşağı sallanıyormuşum gibi hissetmekten daha öteydi artık her şey.

"Her şey ne kadar da kolaymış öyle..." Sesinde dalgalanan belli belirsiz alayın arka planında yoğun bir öfke hissediyordum. "Seni önlerine atsaydık kurtulurduk desene."

Dişlerimi birbirine bastırıp, "Evet," dedim içimi deşen hisleri es geçmeye çalışarak.

"Poe da yanımda olurdu."

Birkaç damla yaş yanaklarımı ıslatırken kalbim sertçe çarpıyordu, ağrımaya başlamıştı ulaştığı hızdan. "Olurdu."

"Babana da ölünü götürürdük artık."

"Öyle."

Elinin teki yükseldi ve parmakları aniden çenemin ucunu yavaşça tutarak başparmağını dudaklarımın altındaki boşluğa yasladı. "Bana bak," dedi sinirleri bozulmuş gibi. "Böyle konuşup beni daha da sinirlendireceksen odana git ve uyu."

Bileğine sarıldı parmaklarım, teni soğuğa yakındı ve beni çarpan yoğun bir akım taşıyordu sanki. "Olması gerekeni söylüyorum," dediğimde çenemin titrediğini hissetmiş olmalıydı, ağlayabilirdim her an.

"Ölmek gibi bir seçeneğin yok senin," dedi beni bir karış suda boğmak istercesine. "Kafandan çıkarıp at, asabımı bozma."

"Bu zorundalık..."

"Saçmalama artık!"

"Duymadın mı o adamı?" diye sordum kısık bir sesle. "*Geciktirirsin ama önüne geçemezsin.* Her şey bundan ibaret. En azından... Poe iyi olurdu şimdi. Yanında olurdu. Anlıyor musun sen beni?"

"Hiçbir şeyin düşündüğün gibi olacağı yok!" dedi çenemin üzerindeki baskısını artırırken. "O Sencer piçini sikerim. Onun ağzından çıkanlar mantıklı olsaydı sence babamın yanında olmayı mı seçerdi? Sil şunu kafandan."

"Ama Poe..."

Sırtını dikleştirdi ve gözlerini yumup açarak karşı karşıya getirdi yüzlerimizi. "Poe..." dedi yutkunarak, parmaklarını çekti ve birkaç tutam saçı geriye alarak avucunu yanağıma yasladı sessizce. "On altı yaşımdan beridir... Benim en iyi dostumdu. Hâlâ da öyle."

Alt dudağıma sapladım dişlerimi. Sert ve ezici bir baskıyla... Bir damla yaş yanağımdan aşağı kayıp çeneme uzandığında, "Özür dilerim," diyebildim boğuk çıkan sesimle. "Böyle olsun istemezdim."

"Bana kimsenin yapmayacağı kadar çok iyilik yaptı, son anda bile," dedi *tekrar* yutkunduğunda. Kaşları çatıktı ve yüzünde karanlıktan bir maske vardı. "Yaşadığım ilk kayıp değil, büyük ihtimalle son da olmayacak. Ama..." Elini yüzümden ayırarak bakışlarını önüne çevirdi. "Kabul edebilirim ki annemden sonra en ağırı."

Yanaklarıma inen yaşların haddi hesabı yoktu. Gözlerim yanıyor ve tüm gün ağladığımdan dolayı acıyordu. Niye böyle olmak zorundaydı?

"Beni koruması şart değildi. Böyle olacağını bilseydim..." Soluğum kesilir gibi göğsüme ağrı saplanırken duruldum ve dolu dolu gözlerle baktım yakınımda duran yüzüne. "Bu kadar kolay olmamalıydı."

Histerik bir nefes kaçtı dudaklarının arasından, göz kapaklarını bir anlığına yumduğunda bakışlarının baskıcı gücü olmadığı için onu derinlemesine inceliyor olsam da ifadesi hiç okunabilir değildi. Nemli dudaklarını ıslattı, gözlerini açtı ve göz göze kalmamızı sağladı ansızın.

"Kimyasal kurşun," dedi, başını sallıyordu idrak eder gibi. Göğsü aldığı derin nefesle sertçe inip kalktı. "Vücuda girer girmez etki edenlerden, yaklaşık yirmi dakika içinde ölüsün. Nereye isabet ettiğinin önemi bile yok. Yaşaman ihtimal dâhilinde değil." İfadesi dondurucuydu. "Bana yaptığı en büyük iyilik... Anlıyor musun şimdi bunu?"

Gün ya da ölüm.

Elimin tersini yanağıma çıkarıp ıslanan yüzümü sildim usulca. "Anlamıyorum," dedim alt dudağıma dişlerimi bastırıp. "Anlamak istemiyorum. Ben böyleyim, tamam mı? Hâlâ bir şeyler eksik... Kötü hissediyorum. Seni düşünüyorum... O senin arkadaşındı. Nasıl olacak böyle? Olmuyor."

"Düşünme beni, bu kadar basit," dedi keskin bir şekilde. "Vicdanın gözünü kör ederse bana açtığın savaşı unutursun."

Aslında unutmuştum.

"Ne savaşı ya? Bu gece kimin ne tarafta olduğunu düşüneceğimi mi sanıyorsun?" diye çıkıştım, ardından başımı iki yana salladım. "İkimiz de aynı taraftayız. Sadece... Bu gecelik."

"Ee? Ne olacak böyle?" diye sordu aynı benim gibi, başını santimlik bir açıyla omzuna doğru yatırdığında çözemediğim yüz ifadesiyle beni inceliyordu. "Karşılıklı ağlayalım mı?"

İstemsiz bir gülüş çıktı dudaklarımdan. "Hayır ama..."

"Ne ama?"

"Bir dakika verebilir misin bana?" diye sordum birdenbire, engel olamadığım bir hisle. "Her şeyden bağımsız... Silebileceğimiz bir dakika."

Kaşları daha sert bir kıvrımla çatılmıştı. "Bu ne demek?"

"Verir misin?"

"Şu bakışları keseceksen tüm zamanlar senin," dedi. "Şimdi söyle bana, ne için istiyorsun?"

Parmaklarımı avucumun içine geçirerek sessizleştim birden. Buzdan gözlerimi parmaklarıma düşürdüm ve stresle tırnaklarımı derimin daha da içine gömdüm. İsteyeceğim şeyi söyleme fikri bedenimi geriyordu.

"Aksa," dediğinde irkilir gibi nefesimi tuttum ve gözlerimi ona çevirdim. Yakınımda duran kolunu kaldırdı. "Gel buraya."

Anlamıştı.

Bir anda gözlerimden kayan yaşları durduramadım ve kendime düşünme fırsatı tanımadan oturduğum yerde hafifçe hareketlenerek kollarımı sıkıca boynuna sarmaladım. Yanağım, üst bedenini saran kumaşa değerken içimde hiç bilmediğim bir noktada karanlıklar kırılıp günü var ediyordu. Hiç düşünmediğim bir adamın kolları arasındaydım. Babamdan öğrendiğim buydu, sarılmak acıyı paylaşmakla eş değerdi ve onun da bunu hissetmesini istiyordum. Konuşmamıza gerek de yoktu aslında, sarılabilirdik; öylece ve yalnızca bir dakika.

Bir eli omzuma, oradan da belime kaydı; beni daha çok kendine çektiğinde göğüs kafesim büsbütün onun bedenine yaslanmıştı. İç içeydik, bir o kadar uzakken sarılıyorduk. *Sıkıca. Nefes aldırmazcasına.* Kalbime biriken yangın coşarak içimi ateşe verdiğinde erkeksi kokusu başımı döndürecek bir hızla ciğerlerime yol alıyordu. Çenemi omzuna yaslamıştım, teni tenimdeydi. Aramızdaki mesafe hiçti, sıfırdan bile öteydi.

"İstediğin bu muydu?" diye sordu fısıltıyla, sakince. Diğer eli saçlarıma değdiğinde ağır okşayışlarını hissettim. Kolu güçlü bir hamleyle sarmıştı belimi. "Bir dakika için."

Parmaklarımı ensesine sürüklediğimde avucumu tenine dayadım. Başımı hafifçe sallayabildim, bacaklarımı bir yana katlamıştım ve sessiz ağlayışım dinmemişti.

"Ağlama," dedi uyarırcasına ama yumuşaktı sesi, iri ve kemikli elinin yaydığı o his sebebiyle zerreler hâlinde dağıldığımı hissediyordum. "Bak, buradayım."

Parmak uçlarımla ensesinin bitimindeki saçları okşadım. Saç tutanlarımı ısıtan nefesinin ağırlığı sürükleniyordu tenimden aşağı.

"Böyle olsun istemezdim," diye fısıldadım, omuzlarını daha fazla sararken.

"Evet," dedi pürüzsüz bir sesle. "Ben de."

Gözlerimi yumdum.

"Özür dilerim."

"Dileme."

Birkaç saniye sonra daha rahat bir pozisyon alarak bacaklarımı kendime doğru çektim, bir elimi de beline indirmiş ama bağımızı koparmamıştım. Tişörtünün kumaşını avuç içime alırken başım göğsüne düşmüştü.

"Annem kadar iyi sarılıyor muyum?" diye sordu eğlenircesine. "Hım?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır."

"Hayır demek..." Çenesini başımın üzerinde hissettiğimde gözlerimi yumarak burnumu çektim. "Sen onun kadar iyi hissettiriyorsun ama."

Nabzım içimi titretirken dudaklarımı sıktım. "Gerçekten... Sarhoş olmuş olabilir misin?"

"Olabilirim," dedi, göğsünü derin bir nefesle şişirdiğinde avuç içimdeki kumaşı daha sıkı sardım. Kokusunun kıyısında, kafamın içinde dönen kaostan koparken bir dakika geçmiş miydi, emin bile değildim.

"Babam genelde bana sarılır," dedim sessizliği çekingen bir şekilde bölerek, gerilmiştim yeniden. "O yüzden böyle oldu sanırım."

"Hım?"

"İyi hissettim tabii," dedim itiraf ederek. "Annene sarıldığımda da böyle hissetmiştim, rüyada bile."

"Daha iyi hissetmeye bak," derken yorgundu sesi. "Ağlarken hiç çekilmiyorsun."

"Çekme zaten," diye söyledim. "Sadece yarın unut bu isteğimi, tamam mı?" diye sordum. "Öyle anlaştık."

"Hafızam kuvvetlidir ama."

Tişörtünü bırakarak avuç içimi bir anlığına karnına doğru geçirdim. Sert kaslarıydı avucuma çarpan. "Boris..."

Yalandan inledi kısık bir sesle. "Hay sikeyim..." dedi kızar gibi ama hiç de öyle gelmiyordu kulağa, başımın üstündeki çenesinin varlığı kayboldu. "Vurulur mu öyle, kızım? Midem ağzıma geldi."

Gözlerimi devirerek dudağımı büktüm. "Abartma konusunda ustalaşmışsın."

"Midem döndü anasını satayım..." Öyle olmadığını pek tabii biliyordum. "Kusarım bak."

"Güya pilotsun, kaç bin fitte uçuyorsun..." diye homurdandım. "Baban mafyatik, tehlikeli bir tip; sen beni falan kaçırıyorsun ama gel gör ki sinek ısırığı yumruğuma ülkeyi ayağa kaldırdın."

Sessiz gülüşünü hissettim. "Çok canım yanacak olursa dünyayı yerinden bile oynatırım," derken sesinden hissettiğim sırıtışı hiç silinmemişti.

"Bir de sen beni mi silkeliyordun az önce?" Bu hâliyle alay ederken bir dakikanın uzuyor olması umurumda olmadı. "Ben seni silkeledim, görüyorsun ya."

"Mutlu olacaksan öyle varsayalım," dedi umursamaz bir sesle. "Ayrıca elin ağır... Babanın kızı olduğunu ispat edeceğin kadar hem de. Şimdi bak bakayım, karnım morarmış mı?"

Kafamı göğsünden çektiğimde gözlerim açılmıştı çoktan. Yüzlerimiz bir anlığına öyle yakın bir hizaya geldi ki afallayıp kaldım. Ateşten gözleri, yüzümü garip bir ifadeyle turladığında birkaç santim geriledim. Bir elimi dayadığım zeminden destek alıyordum ve diğer avucum hâlâ *tişört*ünün ucunu tutuyordu. Bel boşluğuma sabitlenen eli ise geri çekilmemişti. Kafasını geriye attı ve göz altlarına gölge düşüren yorgunluğun emareleriyle çehremde sürüklendi gözleri.

"Babam seni dövmüş gibi konuşuyorsun," dedim kaşlarımı çatarak. "Hayırdır?"

"Baban beni dövemez, güzelim," dedi dudakları kıvrılırken. "Ben babanı döverim."

Dudaklarım şaşkınlık içerisinde aralanırken kanına sinen alkolün her saniye çenesini de düşürüp onu sarhoş ettiği ihtimali kafamın içinde onaylanıyordu. *Güzelim,* diyordu. Kalp atışlarımın rengi karanlıktan aydınlığa çıkıyordu. *Sus, Aksa. Adam kaç şişe devirmiş, ne dediğini mi bilecek?*

"Aynen, döversin," dedim küçümseyerek. "Sen ayıl önce, ayyaş."

Aslında ayıktı ama o benimle ne kadar uğraşabiliyorsa ben de uğraşabilirdim.

Yüzünü buruşturdu. "O kadar da değil," dedi düz düz. "Sarhoş olacak kadar içmedim."

"Ne kadar içtin?"

"Saymadım," dedi başını iki yana sallayarak, gözleri gözlerimdeydi. "Uykun yok mu?"

"Var," dedim derin bir nefes aldıktan sonra. Dudaklarımı yaladım ve loş aydınlığın serildiği odada gözlerimi ondan alamadan daha uzun saniyeler boyunca baktım. "Gözlerim yanıyor, başım da ağrıyor..."

"Uyku vaktin gelmiş," dedi. Belimdeki eli, durduğu noktaya birkaç kez belli belirsiz vurdu. "Hadi, git."

Tişörtünü bırakarak elimi geriye çektim ve kötü kötü baktım yüzüne. Kaşlarımı biraz daha çatarak, "Kovuyor musun beni?" diye sordum.

"Sabahın dördünde benimle planın ne, Alatan?" diye karşılık verip beni dumura uğrattığında şaşkınlığımın sebebi *sabahın dördündeki planlar* olabilirdi. Gözümü alamadığım çehresine serpilen o alaycı ifadeydi. "Kovmuyorum; kal, yaparız bir şeyler."

"Gideceğim," dedim, gözlerimi kısıp ona dik dik bakarken bir anlığına duraksadım ve gevşeyen ifadem tüm yüzüme yayıldı. "Ama bir şey soracağım gitmeden önce, dürüst olacaksın."

"*Khorosho.*[63]"

"Söylemeyeceksin belki," dedim zorlukla. "Ama iyi hissedip hissetmediğini bilmek istiyorum."

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Bu senin için önemli mi?"

"Önemli," diyebildim doğruca, kalbimin sesi kulaklarımdaydı. "Yarın silebiliriz her şeyi ama şu an bunu bilmem önemli."

"Boktan hissediyorum," dediğinde sesi mesafeli ve duruşu bir duvar gibiydi. "Yine de dürüst olacağım, buraya gelmeden önce hiçbir yere sığamıyordum." Kesik bir nefes sığdırdı içine. "Şimdi daha farklı, kafamın içini dağıtmayı başarabilen bir çenesize geldim çünkü."

Kalbimin uçuruma yuvarlanan atış sesleri öyle büyüdü ki zaman ağır çekimde akarken beni de derin bir girdaba çekmişti sanki. "Başkası istese gelir miydin?"

Mesela Talya.

"Sana gelirim."

Mayın döşenmişti sanki göğüs kafesime, sıra sıra patlayıp zerreler hâlinde beni dağıtırken belli belirsiz yutkundum ve buzdan bakışlarımı kaçırdım.

"Güzelmiş," dedim gülümseyerek, dizlerimdeki hayalî tozları silkeledim. "Benim etki alanım böyledir işte."

Ellerimi dizlerime vurup sığ bir nefes aldım ve ondan uzaklaştım. Pencerenin önündeki geniş oturma alanından aşağı inerken uyuşan bacaklarım yüzünden sendeler gibi olsam da ensemden yakalamıştı. Evet, ensemden.

"Hiç insan gibi yardım etme zaten sen," diye homurdanıp ayaklarımın üzerinde dikildiğimde tutuşundan da kaçmıştım. Birkaç adım gerileyip bedenimi ona doğru döndüğümde o da ayağa kalkmıştı. Elinde not defterini tutuyordu. *Ne yazdığımı bile unutmuştum bir anlığına.*

---

[63] (Rusça) Pekâlâ.

Bir eli içki şişesine uzandığında, "İçmeye devam mı edeceksin?" diye sordum hayretler içerisinde.

"Sızana kadar."

"Saçmalama istersen, sızmayacağını biliyoruz ikimiz de," dedim, kısa bir an boşluğundan yararlanarak elindeki şişeyi çekip aldım. Sert bir nefes vererek bana baktı çatık kaşlarının aşağısından. "Uyuman ve bu saçmalığa son vermen gerek."

Kollarını göğsünün alt hizasında birbirine doladı ve bıkkın bir ifade sinen gözleriyle baktı yüzüme. "İlla uğraştıracaksın..."

"Uyu," dedim şişeyi arkama saklayıp. "Leş gibi içki kokuyor zaten her yer, yatıp zıbar ya."

"Çocuk gibisin."

"Gidip yat," dedim onu duymazlıktan gelerek, kaşlarımla yatağı işaret ettim. "Uyuman gerek, uykusuzsun."

"Ya sabır..."

"Allah'ım, asıl bana sabır," dedim göğe, yükseklere doğru bakıp. Ardından yeniden ona çevirdim gözlerimi. "Hadi git, yatağa gir."

"Ninni de oku, Aksa. Nasıl fikir?"

Tek gözümü kırptım usulca. "Ezberimde yok."

Kaşları daha da sert çatıldığında sabır dilenir gibi ters bir bakış fırlattı ve sırtını dönüp yatağa doğru yürüdü. Olduğum yerde kımıldamadan onu izliyordum. Sözümü mü dinleyecekti? Ellerini ensesine götürüp *tişört*ün kumaşını yakaladı ve bedeninden sıyırıp zemine fırlattı. Dudaklarımı birbirine bastırıp yorganı aralayan adama bakakaldım. Loş ışıkta tenine dökülen aydınlık keşke daha öteye uzanıp derinlere yerleşse ve çelikten bir hâl alan o karanlığa da ışık tutabilseydi.

Yatağın içinde girdiğinde yastığını düzeltti ve kafasını yastığa yerleştirip birkaç saniye içerisinde gözlerini kapattı. Öylece... Cidden itiraz etmeden uyku moduna mı geçmişti? Yoksa beni mi kandırıyordu? Yorgundu ve uykuya ihtiyacı vardı. Onu hiç uyurken görmediğimden ve dün gecenin tamamını da uykusuz geçirdiğini bildiğimden bu görüntü yabancı hissettirmişti.

Orada ne kadar durdum, hiçbir fikrim yoktu. Bakış açımda yalnızca o vardı ve uykuya dalmış hâlini çıtımı çıkarmadan uzun uzadıya izledim. Varlığımı sorun etmeden nasıl uyuyabilmişti? Bilmiyordum işte bunu. Yorganı karnına kadar çektiğini ve bu sayede üst gövdesindeki mürekkep izlerinin bir kısmının ortaya serildiğini fark edebiliyordum. Boris'in uyuyup uyumadığı konusunda emin olamıyordum ama kaşlarına yayılan o gergin kıvrım saniyeler içinde rahatlayıp gevşedi, öyle ki yüzüne ruhsuz bir ifade eklendiğinde artık uyuduğuna emin olmuştum. Sabit olan ifadesi yüzünden en ufak bir duygu belirtisi yoktu, ölüydü sanki.

Bir hayalet gibi adım attım ona doğru. Yatak başlığının iki yanında yanan gece lambalarını söndürebilirdim. Karanlık, uykuya daha fazla yardımcı olurdu. Zifirî renge bürünürse etraf, daha derin uyuyabilirdi. Öyle değil mi?

Her adımda, ona yaklaştıkça canım aynı oranda yanıyordu. Bu gece küçük bir çocuk beliriyordu gözlerimin önünde, rüyalarıma kadar giren o kadının ışıl ışıl gözleri geçiyordu zihnimden ve her şey bir kurşun sesiyle ölüyordu. Kalbimin ortasına paslı bir şiş sokup gücü yettiği kadar döndüren o acımasız anılar sürekli tekrardaydı.

Alt dudağımı ısırarak gözlerime batan yaşları geri itekledim.

Yatağın baş ucundaki komodinin üzerine konulmuş gece lambasını söndürerek kısık bir nefes aldım. Elimdeki içki şişesini en yakın duvar köşesine bırakırken gözlerim üzerindeydi. Zaten şişenin dibi neredeyse görünmüştü. Öyle çok içmişti ki hâlâ ayık olabilmesi mucize sayılmalıydı.

İçimi kundaklayan acının tarifi zordu. Ben böyle hissederken onun ne hissettiğini tahmin etmek daha büyük bir yangına gebe bırakıyordu beni.

Boris Karalav.

Beni onlarca histen daha fazlasıyla mücadele etmeye bırakıyordu. Aniden, hiç hesapta yokken... İyi olduğuna inandığım o adama dönüşebiliyordu.

Sessizce bir yana düşen başını, neredeyse karanlıkta keskin bir silüet gibi görünen yakışıklı profilini izledim. Derin bir uykudaydı. Artık odadan çıkabilirdim. Evet, çıkmak zorundaydım.

Birkaç saniye sonra kendimi yatağın baş ucunda otururken buldum. Sessizce hareket ediyordum ve hatta nefes bile almıyordum. Hissetmiş miydi? Başımı yatağın başlığına yaslayıp kollarımı göğsümde bağladım. Gözlerim keskin çehresine sabitlenmişken bir saniye sonra göz kapaklarım kendiliğinden kapanıp açılmaya ve bilincimi uykuya teslim etmeye başlamıştı. *Her şey bir dakikadaydı.*

8. BÖLÜM
ŞAH VE MAT

Sessizce iç çekerek burnumun ucunu yumuşak çarşaflara sürttüm ve bilincimin kayalıklarına çarpa çarpa aydınlığa uzandım. Her bir yanımı çepeçevre saran o kokuyu aldığımda ise ağır ağır açtığım gözlerim sonunda kadar ayrıldı ve irileşerek yattığım yerden doğrulamamı sağladı.

Boris Karalav'ın odasında olduğumu anlamam ve hızla etrafı taramam da aynı saniye içerisinde gerçekleşti. Yatağın diğer tarafı boştu. *En son benim olduğum tarafta uyuyordu.* Utançla inleyerek elimi alnıma çarptım ve kanıma alkol karışanın ben olup olmadığımı sorguladım kısacık bir an.

Oda bomboştu. Hava aydınlanmıştı, dışarıda gürültüyle yağan dolunun cama çarparak sıçrayışını dinliyordum. Adamın başında uyuyakalmak gibi bir aptallık, bana ömrümün sonuna kadar yeterdi. Babam duysaydı ne kadar gurur duyabileceğini hesap bile edemiyordum.

Yataktan fırlayarak örtüsünü toparlarken burnumdan ciğerlerime yol alan erkeksi kokusu, derimin altına enjekte edilen bağımlılık gibi benimleydi uzun süredir. Sertçe yutkunup alt dudağımı ısırdım ve oflayarak odadan çıktım.

Gece yaşananlar ve onunla sarılmamız *özel* olarak kalacaktı kesinlikle ama yatağında uyanmamın da pek bir mantığa oturan yanı yoktu. Utançtan ölebilirdim her an. Bana ayrılan odaya girdiğimde doğruca banyoya ilerleyip yüzüme su çarptım, aklımın uyuşukluğundan biraz da olsa sıyrılmıştım. Saat kaçtı ki acaba? Boris'in beni yatağında görmeme ihtimali de yoktu öte yandan. Üzerimi örten oydu, biliyordum ki görmüştü.

Üzerime gri, küçük yıldızları bulunan siyah bir salaş kazak ve altıma kalın, siyah taytımı geçirdikten sonra çoraplarımı giyerek alt kata yöneldim. Kaçmak nafileydi. Gece alkolün biraz da olsa etkisinde olan adam şimdi tamamen ayıkken kaçmamı umursamayacağının pek tabii farkına varıyordum.

Kurumuş dudaklarımı ıslatarak avuç içlerimi kalçalarıma sildim ve gergince merdiven basamaklarından inerek salona doğru ilerledim. Salonda, L koltuğun bir tarafında oturan Boris anında görüş alanıma girmişti. Pusat ise hemen yanındaydı.

Boris Karalav'ın bakışları varlığımı hissetmiş gibi üzerime en büyük ve en etkili silahını doğrulttu. Gözlerini. Kalbimin göğsümde büyüdüğünü ve atışlarının yüksek bir frekans tutturduğunu hissetmem gecikmedi. Üzerinde lacivert bir uzun kollu vardı, koyu kahverengi saç tutamlarından birkaçı dağılarak alnına devrilmişti ve soğuk görünen ifadesiz gözlerinin rengi soluktu.

Beni baştan aşağı süzerken kaslarım derimin altında gerim gerim geriliyordu. Niye öyle bakıyordu?

Bana bir süre daha baktığında bakışlarını kaçıran ben oldum. Pusat'ın kahverengi gözleri ile göz göze kaldım bu kez.

"Günaydın," dedim kuru bir sesle, adımlarım koltuğun ucuna yöneldi ve onlardan uzak boşluğa yerleştim.

"Mutfakta senin için sandviç var," dedi Boris. "Gidip ye." Dirseklerini dizlerine dayamıştı. Kafamı aşağı yukarı salladığım sırada kaşları çatıktı. "Yola çıkacağız, hızlı ol."

"Nereye gideceğiz?" diye merakla sordum aralarına mesafe koyup yan yana oturan adamlara bakarken.

"Küçük bir işim var, önce onu halledeceğiz," dedi tok bir sesle. "Sonra İstanbul'a."

Kaşlarım havalandı. "Gidiyor muyuz?"

"*Da,*" dedi düz bir sesle. "Bir an önce."

Buradan nefret ettiğini gözlerinden okuyabiliyordum. Poe'nun kaybı nefes aldırmıyor olmalıydı, kurtulmak ister gibi bakıyordu çünkü. Elini ensesine çıkardı ve yavaşça ovuştururken, "Adamlara söyle, yirmi dakikaya çıkarız," dedi, Pusat'a doğru dönmüştü gözleri beraberinde. "Donanımlı yerleşsinler."

Pusat emre itaat ederek başını bir kez salladı. "Hemen."

Pusat ayağa kalkarak telefonunu cebinden çıkardı ve mutfağa doğru yöneldi onunla yalnız kaldığımdan avuç içlerim ter dökmeye başlamıştı bile. "Kaç saat sürecek?" diye sordum.

"Dört," dedi, aniden çehresinde alay parıltıları yanmaya başladı. "İyi uyudun mu?"

Yanaklarım kelimelerinin kuvvetiyle etkileşime girip tenime kızarıklık yaysa da utancımı belli etmedim. "Pek değil," dedim sevimsiz bir şekilde.

Dudakları bir yana kıvrıldı ufacık. "Hiç öyle durmuyordu."

"Boris, susar mısın?" Sessiz gülüşünü izledim. "Bu kadar hızlı gideceğimizi düşünmemiştim," diye devam ettim sessizliğe doğru; konunun değişmesini işitiyordum, oklar benden çıkmalıydı. Orta sehpanın üzerine koyduğunu fark etmediğim bir şeyi alıp kotunun içine yerleştiren adama bakmayı sürdürdüm. "Yani dünden sonra... Biraz buralarda kalmak istersin diye düşündüm."

"Yanlış," derken gözleri gözlerimi kafeslemişti. "Son bir borcum kaldı, burada daha fazla durmaya niyetim yok."

"Ne borcu?" Anlamamıştım. Böyle bir adamın borcu mu olurdu? "Para mı aldın birinden?"

Güldü, ruhsuz bir ifade taşıyordu şimdi suratında. "Vefa borcu."

"Ha, o anlamda..."

Tam o sırada Pusat salona geri döndüğünde konu kesilip kalmıştı. Sırtımı dikleştirip gözlerimi ondan ayırmak için çabaladım. Dün gece unutmasını istediğim her şeyi unutmuştu belli ki. *İstediğim gibi.* Ama hemen mi? Boğazımın merkezinde biriken yumruyu itekleyip bakışlarımı kaçırdım. Boris Rusça bir şeyler söyledi, duymamı istemediği açık bir şekilde belli oluyordu. Yüzüm düşerken oturduğum yerden ayaklandım ve aç karnımı doyurmak için mutfağa yöneldim.

Sandviçi yiyip yumru hâlini alan midemi doyurduğumda doğruca üst kata çıktım. Eşyalarımı topladım, etrafı kontrol ettim ve bu evden bana kalan anıları sindirdim. İçimde beliren tüm kötü hisleri silip süpürmeye çalışırken sırtımı döndüm ve odadan çıktığımda valizi çekiştirerek koridor boyunca ilerledim.

Basamakları ineceğim sırada Pusat güçlü adımlarla yanıma gelip valizi elimden aldı.

"Sağ ol, Pusat," dedim kuru bir sesle, yan yana iniyorduk. "Sana silah doğrultmama rağmen çok kibarsın."

"Tetiği çekmediğin müddetçe sorun yok."

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm," dedim alay ederek. "Bana da Boris doğrultmuştu, biliyorum yani o hissi."

Güldüğünde bir anlığına aklıma gelen şeyle duraksadım ve koluna yapışarak onu da durdurdum. Bir üst basamakta kalan bedenim sayesinde boy farkımız daha azdı.

"Bir şey isteyeceğim," dedim kısık bir sesle, Pusat'ın iki hafta daha Rusya'da olacağını laf arasında söylemişti Boris. "Yapabilir misin?"

Kaşları serçe çatıldı. "Tabii."

"Edgar..." diye mırıldandım zorlukla, yutkundum sertçe. "Onun da Türkiye'ye gelme ihtimali var mı?"

"Onu getirmemi mi istiyorsun?"

"Geride sadece o kaldı," diyebildim, bunu söylemesi hiç kolay değildi. "Boris için... Bilmiyorum, iyi olabilir."

"Sabah onu görmeye gitti," dedi. "İsteseydi alırdı."

Sabah Edgar'ın yanına mı gitmişti? Ciğerlerim büzülüp kalırken kalbime giren kramp daha da kötü hissettirdi. Edgar'ı ve Poe'nun *mezarını* görmeyi isterdim hâlbuki. Beni neden çağırmamıştı? "Hâlâ aynı fikirdeyim," diyebildim.

"Ona sormamız lazım." Kesik bir nefes aldı. "Sormadan iş yapamam."

"O ketumun teki," dedim başımı iki yana sallayarak. "İstemediğini söyleyecek. Ama onun sahibi Boris. Neden gelmesin ki? Sormadan iş yapabileceğin kadar basit bir şey bu. Hem... Edgar da yalnız kalacak. Gelemez mi? Hım?"

"Bak..."

"Sohbet koyu galiba?"

Bir anlığına ikimizin de başı merdivenin sonundaki adama eş zamanlı çevrildiğinde kalbim ağzıma sıçramış, orada atıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Başımı tekrar Pusat'a çevirip çaktırmamaya çalışarak, "Lütfen bunu düşün," diye fısıldayabildim.

"Neyi düşünecek?" diye soran ses, beni şoka sokarak merdivenin sonunda dikilen uyuz heriften geliyordu.

Ona baktım. "Ya yuh! Bunu oradan duymuş olamazsın!"

"Valla ben de şaşkınım," diye araya girdi Pusat. "Sürprizlere dolu bir adam. Zaten babası da böyleydi. Bir sabah uyandık ki adam aranıyor."

"Şaşır sen, şaşır," dedi Boris tehditkâr bir sesle. "Buraya gel."

"Bana bak, Pusat," diye ağzımın içinden ona doğru kısık bir sesle mırıldandım. Harfler ağzımın içinde boğuluyordu. "Söylersen bir dahakine vururum seni."

Kızacağını ve karşı çıkacağını biliyordum. Boris Karalav bilmediği müddetçe Pusat bunu yapabilirdi ama istendiğinde yapmayacağı da kesindi.

Son basamaktan inerek dış kapıya doğru yürüdüğümüzde Boris kapının kenarına dikilmiş, hafif çattığı kaşlarının altından düz düz bakıyordu.

Kulpunu indirip kapıyı açtığında kenara çekildi Boris. "Git, arabaya yerleştir," dedi. "Sonra görüşeceğiz seninle."

Pusat emri almış gibi başını salladı ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Dolu yağışı durmuştu ama bu şehrin havası hiç iç açıcı değildi. Birkaç adım atıp vestiyerin önünde durduğumda askıdan paltomu aldım ve üzerime geçirip fermuarı boğazıma kadar çektim. Bu şehir buz gibiydi. Normalde atkı takımını geçirirdim bedenime ama o atkının en son kan akışını kesmek için Poe'nun bedeninde olduğunu biliyordum. Öyle acıydı ki bu, aniden nefessiz kalmışım gibi sert ve güçlü bir soluk çektim ciğerlerime. Yetersizdi. Boris'in ateşten bakışları hâlâ üzerimde turluyordu, ağırlığını hissetmemek olasılık dâhilinde bile değildi zaten.

"Hazırım," diye mırıldandım tamamen ona dönerek, bakışları saçlarıma ve boynuma değdi sessizce.

"Gidelim."

Başımı salladım ve aralık kapıdan ilk çıkan ben oldum. Boris saniyeler içerisinde arkamdan gelirken ellerimi ceplerime yerleştirip cipin ön kapısına yakın bir noktada beklemeye başladım. Pusat öndeki araçta olmalıydı. Boris üzerine geçirdiği deri ceketiyle yanıma yaklaştığında uzun boylu bedenini inceliyordum. Arabanın kilidini açtığında ön yolcu kapısına giden elime rağmen arka kapıyı açmıştı.

"Arkaya mı oturacağım?" diye sordum anlamayarak.

"Evet," dedi düz bir sesle, binmemi beklerken kollarımı kendime doladım ve hırslı adımlar atarak kapıya yöneldim.

Bir an durdum, adımlarım mıhlanıp kalmıştı zemine. Çatık kaşlarımın altından gözlerine umursamaz bir şekilde bakmaya çalıştım.

"Çok meraklı değilim," dedim ama bozulmuştum. "Al, istediğini oturt."

Gözlerini devirdi yavaşça. "Kimsenin seni görmemesi gereken bir yere gidiyoruz," dedi, gözlerimiz iç içeydi. "Şu bakışlara bak."

Saçlarımı geriye savurdum umursamaz bir tavırla. "Bir şey demedim."

"Hadi," dediğinde kaşları küçük bir kıvrımla koltuğu işaret etti. "Bir ara ön koltuğu sana tapularız, şimdi arabaya geç."

Çenemi hafif bir şekilde kaldırdım ve gözlerimi kısarak sessiz kaldım. Koltuğa yerleştiğimde kapımı örttü ve kaputun önünden dolaşarak, sürücü kapısını açıp koltuğa yerleşti. Klimayı açtığında sıcak hava içeriye ağır ağır dolmaya başladı. O sırada kontağı çalıştırıp direksiyonu kırmış, aracı yola çıkarmıştı.

Sol elini deri ceketinin cebine götürüp sigarasını çıkardı ve dudakları arasına astığında *Zippo*'sunu da çıkarıp kısık bir cızırtıyla ateşledi. Sigaradan derin bir nefes çekişini izlerken hipnotize olmuş gibiydim.

"Canın mı istedi?" diye sordu, sol eliyle direksiyonun hâkimiyetini sağlarken sesi dikkatimi dağıttı ve dikiz aynasından göz göze geldik.

"Sigara mı?" diye sordum, kollarımı bağlayarak duruşumu dikleştirdim. Gözleri yola çevrildi. "Arada içerim ama şu an canım istemedi."

"Öyle kedi yavrusu gibi bakınca istediğini düşündüm."

"Paket paket içesim geliyor bazen," dedim. "Kafam çok attığında, stresli olduğumda, sıkıntıda hissettiğimde..." Kesik bir nefes çaldım her an daha fazla ısınan havanın içerisinden. "Sonra başlarsam bırakamam gibi geliyor. Bir şeye alışırsam kolay kolay vazgeçemiyorum."

"Ne gibi bir şeye?"

"Bilmem," dedim omuz silkerek. "Çoğu şeye. Bu konuda bencilim." Bunu biliyordum ve bununla bir problemim de yoktu. "Alışmam zor ama alıştıktan sonra vazgeçmem imkânsız. Ben küçükken bile en sevdiği oyuncağını kimseyle paylaşmak istemeyen çocuklardandım, benim olan benimdir."

"Sergen Alatan seninle nasıl baş ediyor?" Kafasını hafifçe sallarken bunu gerçekten ilginç bulmuş gibiydi.

"Nedenmiş?" Kötü kötü baktım ona. "Bunaltıcı mı bu?"

"Galiba..." Durdu, ana caddeye çıktığımızda hızı artırdı. "Bilemiyorum."

"Bunaltıcı değilim," diye kendimi savunmaya geçtim. "Kendime has bir stilim var. Babamı çıldırtıyorum mesela, hayatımız böyle renkleniyor. Sonra bir şekilde kıyamıyor bana, artı puan da bu."

"Artı puan tatlı olman."

Kalp atışlarım içimdeki uçurumu derinleştirecek kadar sığamaz bir şekilde atıyordu göğsümde. "Tatlı mıyım yani?"

"Yani," dedi, bir elini yanağına çıkardı ve yanağındaki izi kaşıdı usulca. "Tatlısın."

Dudaklarımı birbirine bastırıp sırıtmama engel olmaya çalıştım. "Öyleyimdir," dedim. "Babam haricindeki erkeklere güvenim yok, o yüzden pek önemsemedim beni tatlı bulmanı. Neyse ki kendimin farkındayım."

Alay eder gibi bir anlığına gözlerime değdi gözleri. Belli belirsiz silik bir tebessüm geçti dudaklarından ama fark etmiştim. "Şu laflara bak."

Başımı geriye yaslayarak seslice nefeslendim. Yiğit'in, aklını başından aldığımı söylediğini hatırlıyordum ve hemen sonra beni en yakın arkadaşıyla aldattığı aklıma geliyordu. Erkekler yalancı piç kurularıydı. Yani... Yiğit öyleydi.

"Sen hiç aldattın mı sevgilini?" diye sordum bir anda; kafamı dikleştirmiş, profiline bakıyordum.

Kafasını iki yana salladı. "*Nyet.*"

"Emin misin?"

Dudakları çarpık bir şekilde kıvrıldı. "Eminim sanırım."

"O ne demek?"

"Emin misin ne demek?"

Tamam, pekâlâ. Çok da mantıklı bir soru sayılmazdı ama bu tür şeylere hiçbir zaman inanamayacakmışım gibi geliyordu.

"Pilotların her ülkede başka sevgilileri olduğunu düşününce... Pek emin olmamalısın gibime geldi."

Gözlerini devirdi. "Her konuyu nasıl mesleğime bağlıyorsun, Aksa? Özel yeteneğin hâline geldi son zamanlarda."

"Gazeteciyim ben; her haberi, her görüşü görüyorum ve duyuyorum... Sen, sizin gibiler hakkında neler deniliyor, bilmiyor musun?" diye sordum şaşırmış gibi. "Asla yalnız bırakılmayacak meslek gruplarından ilki olarak geçiyor mesela, zirvedesiniz yani."

"Ciddi mi bu?" Şüpheyle soruyordu. İnanamaz gibiydi. "Uyduruyor musun?"

"Neden uydurayım? Gerçeği söylüyorum."

"Ben öyle değilim, Alatan." Başını iki yana sallarken kendinden emin görünüyordu. "Ayrıca yolcu uçaklarıyla alakam yok, sürerim ama meselem değil."

Kaşlarım havalanmıştı şimdi. "Ne pilotusun öyleyse?"

"Hava kuvvetleri."

"Ne?" Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım neredeyse. "Ama sivil havacılık mezunu değil misin?"

"Çoğu kişiye oranla iyiyken hava kuvvetlerinin dikkatini çekmek zor değildi," dedi açıklayarak. "Aralarına katılmamı istediler, eğitimime orada devam ettim."

Yaşına oranla edindiği başarıları okumuştum internet üzerinden. Onun özel olarak istenmesi ise hayran olunacak bir şeydi.

"Vay be!" diye mırıldandım, hayran kalan yanımı susturmak için birkaç saniye duraksamıştım. "Eğlenceli mi?"

"Öyle."

"Özlüyor musun peki?"

Mesleği ne zaman bıraktığını da bilmiyordum aslında.

"Bazen."

"Daha fazlaymış gibi geldi," dedim ve kurumuş dudaklarımı ıslatarak onu izlemeyi sürdürdüm. "Peki... Eskisi kadar iyi misin hâlâ?"

Dikiz aynası üzerinden ters bir bakış attı yüzüme.

"İyi değilim," dedi, cevabı netti. "En iyisiyim."

Güçlü ve kendinden emin kelimeleri etkilenilecek cinstendi. İfadem çatlayıp gözleri önüne serilirken bakışlarımı kaçırdım. İtiraf etmem gerekirse *en iyisiyim* sözleri kulağa bayağı seksi geliyordu. Bunu aklımdan geçirdiğim için Rusya'nın bozuk havasının hislerimi de bozup attığına kanaat getirdim. Dün yaşananlar sonrası hassaslaşmıştım da aslında. Boris Karalav iki gece öncesine kadar sinirlendiğim ve suçlamaktan bitap düştüğüm o hâline geri dönemiyordu. Ona acıyordum. Üzülüyordum. Kaybı karşısında vicdan yapıyordum. Çok şey değişmişti belki de bu yüzden. *Yaşadığım ilk kayıp değil,* demişti. Ama benimle yaşadığı ilk kayıptı.

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçti. Araba yaklaşık yarım saatin sonunda geçen gece geldiğimiz kumarhanenin bulunduğu otelin yakınında durduğunda motoru yavaşça kapattı ve bedenini bana doğru çevirdi. Sıkıldığım için yanağımı ön koltuğun üzerine yaslamış, ön camın ardını izlediğimden bir anlığına dönünce yakınımda olduğunu daha çok idrak ediyordum. Yine de hiç kımıldamadım.

"Pusat gelecek," dedi düz bir sesle. "Çok sürmeden gelirim, dışarı burnunu bile çıkarmıyorsun, Aksa. Anlaştık mı?"

"Tamam," dedim. Saldırıdan sonra güvenliğimi daha fazla önemsemeliydim, reddedemezdim. "Peki, neden buradayız?"

"İşlerim var."

"Ne işi?" Kaşlarım sertçe çatılmıştı. "Borcundan mı bahsediyorsun?"

"Borç," dedi alaycı bir sesle, dudağının bir köşesi belli belirsiz kıvrılmıştı. "Halletmek şart."

"Anladım."

Gözleri yüzümde gezinerek ifademi derinlemesine inceledi. Ardından sert bir nefes alarak önüne döndü ve saniyeler içerisinde kapıyı açarak dışarı çıktı. Bir saniye sonra ön yolcu kapısı açıldı ve Pusat belirdi. Sırtımı doğrultup geriye yaslandım sessizce.

"Neden onunla gitmedin?" diye sordum, omzuna dikmiştim buz mavisi gözlerimi.

"Diğer adamlar yanında," dedi tekdüze sesiyle. "Otelin neredeyse her yerindeler."

"Ne?" Şaşkınlığım dudaklarımı aralamama neden oldu. "Ne ara gelmişler?" Sonra evde telefon açtığı aklıma geldi ve sorgulamanın gereksiz olduğuna karar verdim. "Ne zaman gelir peki?"

"En fazla yarım saat."

"Peki o zaman..."

Hiç bana bakmıyordu. "Müzik açmamı ister misin?"

"Yok ya," dedim burun kıvırarak, sıcak olduğundan montumu çıkarıp yanımdaki boşluğa bırakıyordum o sırada. "Teşekkür ederim."

Aramızda geçen son konuşma bu oldu. Sessizliğin kucağında onlarca soru işareti tarafından çevrelensem de düşünmek istemiyordum. İstanbul'a döndüğümde olacakları özellikle. Babamın beni kurtarmasını bekliyordum ama kaçırılmış gibi hissetmiyordum. Sanki etrafımdaki bu adamların her biri beni korumak için görevlendirilmişti. Her biri endişeyle yaklaşıp saniyeler içerisinde yüksek güvenlikli bir alan yaratıyorlardı. Boris Karalav bunun için ekstra çaba harcıyordu hatta. Ben mi böyle hissediyordum yoksa gerçek bu muydu?

Oflayarak şakağımı cama dayadım ve dışarıya sabitledim gözlerimi. Öylece durdum. Bekledim, bekledim ve bekledim... Boris Karalav yirmi beş dakika sonra geri döndüğünde sürücü koltuğuna bindi ve elini beline atarak çıkardığı silahı Pusat'a doğru uzattı. Gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi irileşmişti.

"Sende kalsın," dedi sakin bir şekilde, Pusat başını salladı anında.

Pusat kendi arabasına geçmek için arabadan indiğinde Boris cipi yeniden hareketlendirdi ve öne atılan tekerler yola çıkarken, "O silah neyin nesiydi?" diye sormayı akıl edebildim.

"Anladıkları dil."

"Ne demek oluyor bu?"

"Etkili bir yöntem," dedi geçiştirmek ister gibi umursamaz bir tavırla. "Önemli bir şey değil."

Donup kaldım. "Kullandın mı silahı?"

"*Nyet*," dedi başını iki yana sallayarak. "Onlar kullandı, ben izledim."

"Ne?" Hiçbir şey anlamamıştım.

Dikiz aynasından bana baktı. "Sıkıldın mı arkada? Buraya gel."

"Sıkıldın mı önde tek olmaktan?" diye sordum alay edercesine. "Gelmemi mi istiyorsun?"

Gözlerini ağır ağır devirdi. "Geveze."

"Gelebilirim istersen," dedim tek gözümü kırparak. "Söylemen yeterli."

"Gelme."

"Geliyorum o zaman."

Ayaklarımdan çıkardığım botlarımı alarak ön yolcu koltuğunun zeminine doğru fırlatırcasına bıraktım, o esnada araba hareket hâlindeydi. Şimdi bedenimi öne geçirme zamanıydı.

"Dikkat et."

"Bekle," dedim oturduğum yerde hareketlenip bir ayağımı koltuğun döşemesine bastırarak. "Sakın ani fren yapma, ön camdan uçarım sonra. Kısa yoldan pilotluk, anlarsın ya..."

Hafifçe frene bastığında ayağımı geri çektim. "Ya, gelmem bak."

"Tamam, gel," dediğinde biraz kapıya doğru yanaştı. "Başımın belası, arka arka gel."

Kaşlarım çatıldı. "Araba mıyım ben, niye yön veriyorsun?"

"Şu kıçını koy önce."

Kalçamın üzerinde geriye oturup kendimi ön yolcu koltuğuna bıraktım, o sırada uzun bacaklarımı toplarken ayaklarım omzuna çarpmak durumunda kaldı. "Aksa..."

"Ne? Bilmeden oldu."

Sırtımı kapıya verip bacaklarımı da karnıma doğru çektiğimde gözlerini yandan bakışlarla üzerime doğrultmuştu.

"Geldim," dedim saçlarımı geriye çekerek.

Yavaşça kıvrıldı dudakları. "Görüyorum."

Kollarımı bacaklarıma dolayarak sessizce iç çektim. "Özel uçakla mı gideceğiz?"

Başını aşağı yukarı onaylar ifadesiyle salladı.

"Kimin bu uçak?" Kim bilir, özel bir uçak kaç milyon değerindeydi?

"Dedemin," dedi bakışlarını yoldan ayırmadan. "Onun hediyesi."

"Hediyesi?" Küçük bir *hah* sesi çıktı dudaklarımın arasından. "Ve senin... Deden mi var?"

"Hım hım..."

Karalav ailesinin ülke çapında önemli bir gelir kaynağı olduğunu biliyordum. Yalnızca ülke değil, dünya çapında bir mal varlığından bahsediliyordu, internet üzerinden öğrendiğim kadarıyla parayı su gibi harcayabilen köklü zenginlerden olduklarını söyleyebilirdim.

"İlginçmiş."

Dirseğini kol desteğine yaslamış, üst dudağına oranla kalın olan alt dudağını tüy kadar hafif bir sürtünmeyle okşadı. "Dedem olması mı?"

"Uçak hediye etmesi daha ilginç."

Elini indirirken güldü belli belirsiz. "Geçen yıl doğum günümde almıştı."

"Doğum günün ne zaman ki?"

"2 Ocak."

"Benimkiyle çok yakın," dedim. "12 Aralık."

"Yakınmış."

"Düşünceli bir adammış deden," diye devam ettim. "Tanışmak isterdim normal şartlarda. Yani öylesine... Senden bağımsız şekilde."

"Şartlar normal değil."

"Hiç değil."

Gözleri yoldan bir an olsun ayrılmıyordu ve otoban kadar boş bir yola çıktığımız an arabanın hızı aniden tırmandı. "Kemerini bağla."

Omuzlarımı düşürerek oturuşumu düzelttim ve emniyet kemerini bedenime geçirip tokasını taktım. Ön camdan akan yolu izliyordum. Arkamızdan gelen arabaları da görebiliyordum. Saldırı olma ihtimaline karşılık mı böyle kalabalıklardı? Düşünmeyi bırakarak başımı geriye attım ve gözlerimi dinlendirmek için yavaşça yumdum.

Cip bir uçak pistinde durana kadar çenemi açmamıştım. Sessizdik ve bazen buna da ihtiyaç duyuyordu insan. Öte yandan pasaportumun giriş çıkışı olduğunu hesap edersem babamın beni bulmaması olasılık dâhilinde bile değildi. Poe'nun kaybından dolayı bunu düşünmeyi kesmiştim ve sebepsizce Boris Karalav'ın yanında kalmayı sorun etmiyordum ama bir an önce babam tarafından bulunmam gerektiğini biliyordum. Bulunamazsam bile kaçmayı başarmam gerekiyordu. İstanbul'a döndüğümüzde beni o adamların yanına bırakıp bırakmayacağını düşündüm kısa bir an. Bırakacağını ima etmişti ama şimdi öyle düşünüyor olmamalıydı, bir şeyler kesinlikle değişmeliydi düşüncelerinde.

Boris kemerini çözüp anahtarı kontaktan çıkardığında düşünmeyi kesip botlarımı giymiş, arka koltuktaki montuma uzanmıştım. Paltoyu bedenime geçirdiğim sırada Boris kapıyı açıp soğuk havaya çıktı. Ben de peşinden indim. Kapıyı kapatarak bünyem hızla çarpan soğuğa karşılık titrediğimde özel uçağa dikmiştim buzdan gözlerimi. Hayatımda özel uçağa binme şansını bir daha edinemezdim sanırım. Saçlarım geriye uçup rüzgâra sarılırken tutamlarla baş etmek için uğraştım birkaç saniye.

Valizler uçağa taşındığı anlarda Boris, Pusat'a, "Oyalanma, onu da alıp gel," dediğinde kısa bir an için *alıp gel* sözünü Edgar'a karşı kullandığını düşündüm. Ama Pusat, "Talya'nın gelişi, senin buradan gittiğini öğrenene

kadar; emin ol," diyerek düşüncelerimin yönünü tamamen değiştirdi. "Bu akşam öğrenirse sabah o da İstanbul'a uçar. Peşinden düşmeye hiç niyeti yok."

"Onunla uğraşacak havada değilim," dedi Boris düz bir sesle, gözlerim etrafımı turluyor gibi görünüyor olsa da kulaklarım onlardaydı. "Geldiğinden haberim olduğunu sakın kimseye söyleme, babası kafamı ütüler."

"Son zamanlarda onunla davetlere katılmandan dolayı ümitlendi," dedi Pusat bastıra bastıra. "Bunun sorumlusu biraz da sensin."

"Öyle olması gerekti..."

"Gidebilir miyiz artık?" diyerek lafını bıçak gibi kestim ve ikisinin de gözlerini doğruca üzerime çekmiş oldum. Sıkılmıştım Talya konusundan. "Üşüdüm."

"Gidelim," dedi Boris, ciğerlerine derin bir nefes indirdi sonrasında. Ben ise yan gözlerle ona öldürücü bakışlar atıp düz adımlarla merdivene ilerledim.

Bir saniye sonra peşimden gelen adım seslerini işittim. Basamakları çıkarken ise benim sıska adımlarımın yanındaki güçlü adımları *ben buradayım* der gibi yankı buluyordu. Uçağın içine, ışıklarla donatılmış lüks atmosferine girdiğimde soğuktan kurumuş dudaklarımı yaladım.

"Büyükmüş," dedim etrafı incelerken, her şey vardı neredeyse. Başımı omzumun üzerinden çevirip ona baktığımda aşağı inen merdiveni kapatıyordu uçağın pilotu. Üstelik iki kişilerdi. "Kocaman bir masrafsın," diye kısık bir sesle söylendim ona doğru. "Pilot olmana rağmen uçağı kullanması için pilot mu çağırıyorsun? İki tane hem de."

Gözlerini devirdi ve üzerindeki deri ceketi sıyırarak boştaki koltukların birine bıraktı.

"Neyse ki düşme ihtimalimiz sıfır," dedim alaycı bir sesle, ben de paltomu çıkarmıştım. "Üç pilotu aynı anda bulmak zor."

Koltuğa yerleşti aynı saniye. "Ne kadar da şanslısın, Alatan," dedi, alay parıltıları göz bebeklerine çıkmıştı. "Görüyorsun ya, senin için imkanlarım hep sınırsız."

Bileğimdeki lastik tokayla saçlarımı tepemde dağınık bir topuz yaparken, "O zaman bir şey isteyeceğim," dedim ellerimi iki yanıma indirip. "Yaparsın sana zahmet."

"İste."

"Uçağı nasıl uçurduklarını izlemek istiyorum," dedim hevesle. "Kokpite geçip izlesem?"

Sırtını dikleştirdi. "Ne?"

"Duydun işte," dedim ayakta dikilmeye devam ederken. "Pilotun yanına oturup izlemek istiyorum neyi nasıl yaptığını. Bu şans bir daha elime geçmez, benim özel uçağım falan yok çünkü."

"Adamları rahatsız edersin, olmaz."

"Niye rahatsız edeyim, pardon?" Sert bir kıvrımla çatılan kaşlarımın hedefi ifadesiz yüzüydü. "İzleyeceğim sadece."

"Konuşup dikkatlerini dağıtma potansiyelin çok fazla, o yüzden hayır."

Omuz silktim. "Merak edip sorarsam cevap verir bence keyifle, hem onları da kafalarının çok sürmez," dedim, ardından gülümsedim sevimsizce. "Tatlıyım, biliyorsun ya..."

"Asla," dedi rahat bir tavırla. "Çeneni yorma."

"Niyeymiş ya?" dedim sinirlenerek. "Sadece uçağı kaldırışlarını izleyeyim bari." Nefesimi ciğerlerimde tutup ona dik dik baktım. "Ya da sana niye soruyorum ki? Gidip onlara sorarım."

Uzun kirpikleri kısılıp ateşten bakışlarıyla suratımı karış karış dolandığında sabır dilenir gibi bir nefes aldı ve oturduğu yerden ayağa kalkarak elimi tuttu, beni de peşinde sürükledi. "Gel."

Kalbimin ayarsız çarpışları kemiklerimi kırmak istercesine doldu göğsümde. Arkasından çevik hareketlerine yetişmeye çalışıyordum. Gözlerim ise omuzlarındaydı. Birkaç saniye içerisinde kokpite geldiğimizde elimi bırakmış değildi, pilotlar son hazırlıkları yapıyor olmalıydılar.

"Sorun mu var, Bay Karalav?" diye sordu sarışın adam, İngilizce konuşuyordu. "Buyurun."

"Siz arkaya geçin," dedi düz bir sesle. "Biraz işim var."

Gözlerim yerinden fırlamak istercesine açılıp onun yüzünde asılı kaldı. "Sen mi kullanacaksın?"

Adamlar itiraz etmeden yanımızdan geçip arka tarafa yönelirken bana ters bir bakış attı ve elimi bıraktı. "Otur."

"Ay... Sen mi uçuracaksın şimdi?"

"Kaldıracağız, o kadar," dedi, koltuğa yerleşirken ben de heyecanla yardımcı pilot koltuğuna yerleştim. Kulağına kulaklığı geçirdiğinde dudakları kıvrılmıştı. Bana çevirdi başını hafifçe, sağ gözünü kırptı. "İyi izle, bir daha bulamazsın."

"Çok heyecanlandım," dedim gülümsememi bastıramazken. O kadar çok tuş ve düğme vardı ki aynı zamanda ürkütücü geliyordu. "Sen heyecanlı mısın?"

"Çok," dedi alaycı bir sesle, elini kaldırıp yukarıdaki bazı tuşlara dokunduğunda düğmeler birden aydınlanmıştı. "İçim içime sığmıyor şu an."

"Ruhsuz," dedim sırtımı geriye yaslayarak. "Düşürme sakın beni."

Kafasını bıkkın bir tavırla sallarken hâlâ tuşları açıp kapatıyordu. "Canımı sıkmazsan düşünürüz."

"Böyle hayal etmemiştim ben ya. Diğer pilotlardan biri gelsin, şu hâle bak." Geriye doğru bakar gibi oldum. "Şu yakışıklı olanın ismi ne? O gelsin."

"Zevksiz."

Homurtusunu net duyamasam da umurumda olmadı.

"Hiç de değilim," dedim arkaya bakmaya devam ederken, görünürde yoktu adam.

"Elindeki pilotun kıymetini bil, önüne dön."

Omuzlarım kendiliğinden düşerken birkaç dakika içerisinde ilerlediğimizi hissettim. İlgiyle etrafa baktım bu kez. Ne zaman uçuşa geçecektik?

O an yardımcı pilot elinde telefonla kapıda belirdiğinde, "Telefonunuza bakın isterseniz; biri ısrarla arıyor, önemli olmalı," dediğinde telefonu boşluktan uzatmıştı. Kısa bir anlığına doğrulup ekrandaki isme göz değdirdim.

"*SA* mı?" diye sordum kaşlarımı hafiften çatarak. "O kim?"

Boris'in gözleri üzerime çevrildiğinde bakışlarında hiçbir değişim olmadı. Mimiksiz yüzü de aynı oranda ifadesizliğini korudu ama daha yeni çalıştırdığı uçağı birkaç saniye sonra kontrollü bir şekilde pilota devrederken kulaklığı çıkarmış, oturduğu yerden kalkmıştı. Telefonunu da almıştı.

Peşinden koltukların olduğu alana geçerken, "Çok mu önemli?" diye sordum, hevesim sönmüştü. "Uçağı kaldıracaktın."

"Önemli," dedi, adımlamayı keserek bedenini bana döndürdüğünde olduğum yere mıhlanıp kaldım. "Otur, kemerini bağla. Geliyorum."

Bir şey söylemek için aralanan dudaklarımı birbirine bastırıp sessiz kaldım. Birkaç saniye boyunca yüzüme baktı ancak telefonun sesi bakışlarımızın kontağını da beraberinde kesmişti. Sıkıntılı bir nefes aldım ve sırtını dönüp uçağın koridoruna doğru ilerleyen adamı izledim; o ise telefonu açmış, çoktan kulağına götürmüştü.

Tüm hevesim kursağımda kalmıştı resmen. *Kimdi bu SA?*

1 Saat Önce

Gireceğin hiçbir savaşı kaybetme.

Koridor boyunca düşen adımları sabırsızdı. Ortadan kaybolduğu tüm saatler boyunca planladığı intikamın sonuna yaklaşıyordu. Etrafına sessizce yerleşen adamları geride bırakırken güçlü bir dengede, üst düzey bir kontroldeydi.

Her adımında zemin, kıyametin haberini bir kapı ötesine taşıyordu. Boris koridorun ucuna geldiğinde adamlarından biri, önünde durduğu duvardaki tabloyu indirdi. Aynı adam başını saygıyla eğerek gizli bölmeye avucunu bastırdı, duvarın arkasına sıkıştırılan siyah koridor önüne serilmişti saniyesinde.

"İstediğiniz gibi her yerin kontrolünü sağladık, efendim," dedi adam Rusça. "Kameralar devre dışı. Sistemler kapalı."

"Güzel..." diye karşılık verdi Boris.

Boris'in buz soğuğu gözlerinin aksine göğsünde bir gecedir yanan yangının dumanı tütüyordu.

Adam saygıyla bakmaya devam etti ve kulağına takılı cihaza Rusça bir şeyler söyledi. Tüm binanın hâkimiyeti şu an onlardaydı, binanın girişlerinde de adamlar vardı ancak asıl mesele duvarın ardındaydı.

Boris gizli bölmeye girdiğinde koridordaki sensörlü lambalar her adımında yanarak yoluna dökülüp aydınlık döşemeye başladı. Koridorda sağa döndü ve en uçtaki sensörlü kapıdan geçti birkaç saniye içerisinde. Önüne çıkan ikinci kapının önünde kısa bir an duraksadı; dün on bir yıllık dostunu ölümden kaçırmak isterken kucakladığı anı ve kollarında can verirken hissettiği çaresizliği hatırlıyordu. Karların altına, buz tutan toprağın derinlerine gömerken yaşadığı acıyı aklından silemiyordu. Görüntüler ve sesler zehirliydi. Acımasız yanı perdenin önünde, onun bile bilmediği bir cinayetin eşiğindeydi. Öyleyse tereddüde yer yoktu.

Çenesi gerildi ve gözleri parlak taşlara dokunduğunda şifresini girmesi gecikmedi. Kapı metalik bir sesle yankı bularak açılmıştı.

Kapı açılır açılmaz masasının başında oturan adam korkuyla irkildi, bunu beklemediği ortadaydı. Victor Antonov... Kumarhanenin ve otelin sahibi. Sandalyesi masadan birkaç santim geriye kaymıştı yaşadığı sarsılmayla. Emrinde bekleyen adamının da ondan hiç farkı yoktu. Rengi atmıştı saniyesinde, kireç gibiydi artık. Öte yandan olduğu yeri kendisi dışında bilen iki kişi, en güvendiği adamlarıydı; şimdi bu herif nereden çıkıp gelebilmişti? İhanet varsa bedel ödetmeyi bilirdi elbette ama şimdi... Başından defetmesi gereken daha büyük bir bela duruyordu karşısında.

"Victor," diye sahte bir neşeyle adımladı Boris masanın arkasında oturan adama doğru. "Beni özledin mi?"

"Vedran," dedi adam boğazını temizleyerek. Oturduğu yerden ayaklanmıştı, yaşlı kalbi öldürücü bir hızla çarpıyordu. "Bu ne güzel bir sürpriz."

Boris masanın önündeki tekli koltuğa yerleştiğinde iki adamın korkulu ifadesini süzdü. Gözlerinde tehlikeli parıltılar yanıp sönmeye, karşısındaki adamların kafasının içerisinde sinyaller yakmaya başladı.

"Büyük bir sürpriz olmadığını tahmin ediyorsundur," dedi Boris başını iki yana hafifçe sallayarak. Sağ eli pantolonunun cebine ilerledi ve cebine iteklediği mermiyi parmak uçlarına alarak açığa çıkardı. Dirseğini koltuğun kenarına dayadı ve iki parmağı arasındaki kurşunu gözlerinin hizasına kaldırdı. "Bir orospu çocuğu gibi dövüşmek tam da senlik bir hareket çünkü."

Victor Antonov'un teni hissettiği korkuyla soldu, ifadesini bozmamaya gayret ederek sertçe yutkundu ve masanın köşesinde dikilen adamına göz ucuyla bakabildi. Adamı, başını önünden kaldırmıyordu; soğuk bir ter tabakası kaplamıştı bedenini.

"Hikâyeyi biraz geriye saralım biz en iyisi," dedi Boris. "Saatler önce saldırıya uğradığımı biliyor muydun?" Parmaklarının ucundaki mermiyi havalandırdı ve avucuyla yakalayarak histerik bir kıvamda güldü. "Tabii ki biliyorsun, hangi amına koyduğumun ruh hastası yediği boku bilmez ki?"

Victor oturduğu yerde gerildi. "Benden mi bahsediyorsun, evlat? Komik olma," dedi pek oralı olmayarak. "Saldırıya uğradığını duydum. Sen ve sevgilin iyiymişsiniz neyse ki. Köpeğini kaybetmen üzücü ama hasarsız atlatmış sayılırsın. Öyle değil mi? Gidip başka bir köpek sahiplen, bu işler böyledir. Şansı yaver gitmemiş hayvancağızın. Sen ölmediğin müddetçe geriye kalan her şeyin yeri doldurulur. Kadınların da hayvanların da."

Boris elini indirdi ve ruhsuz bir gülüşü dudaklarından bırakarak alt dudağını ıslattı. "Peki ya oğullar?" diye sordu sakinliğinden ödün vermeyerek. "Diyelim ki Leonardo öldürüldü, birkaç dakika içinde haberini alacağını varsayalım." Victor'un nefes alıp verişleri sıklaştı ve gözleri adamına kaydı. Oğlu iyi miydi? "Yerine birini bulabilirsin o hâlde. Hım?"

"Oğullar farklı," dedi Victor kaşlarını sertçe çatarak. "O benim kanımı taşıyan bir veliaht, canı yanarsa dünyayı yerle bir ederim."

"Bak şimdi ne kadar da korktum ya..." dedi Boris alay edercesine. Bir an Boris'in gözleri masanın kenarında dikilen adama değdi, ifadesi sertleşti anbean. "Rolan Kotov... İyi nişancı olduğunu duydum. En iyi adamlarından, senin için aile bile kurmamış. Babası dışında kimsesi yok. Karşımda kaybettiğinde seni teselli edip planı kurgulayan baş orospu çocuğu."

"Ortada plan falan yok," dedi Victor, Rolan boynunu eğerek çıtlattı. Öfkeliydi. "Bunu uyduran deliyi kim sikmiş, bilmiyorum ama burada işin bitti." Kaşları çatılmıştı. "Git şimdi."

Boris'in umurunda bile olmadı bu sözler.

"Baksana, Victor... Oğlun bu saatte mışıl mışıl uyuyordur yatağında. Bizimkiler hedefi sektirmez. Kimyasal kurşunlar eğlenceli olmalı. Babasının oyuncağı sonuçta, bilir." Çenesini sıkıca birbirine bastırarak soğuk bakışlarını avuç içinde hafifçe havalandırıp yakaladığı mermiye değdirdi. Victor'un gözü dönmüştü bile korkudan, telaş havanın içinde nabız gibi atıyordu. "Tek emrim yeterli, *hedefi bul ve ateşle.* Bedeni içte içe öldüren cani bir mekanizma. Babası bayağı sever böyle oyuncakları."

Kalp krizinden gidecekti şimdi Victor. Gerçekleşen saldırıyı elbette kendisi yapmıştı, karşısındaki adamın koruması gereken o kızı bile koruyamadığını gösterip gözden düşürmek ve kendi elleriyle bitirmekti derdi. İstanbul'da kazandığı üstünlüğü daha ilk anda kulağına gelmişti. Ama Rusya kolunda kabul edebileceği bir üstünlük değildi bu. Turnuvalar için karşısına geçtiğinde kaybetme ihtimaline karşılık planı hazırdı. *Yanında getirdiği o kızın işlevini öğrendiği anda elbette.* Her şekilde kazanan olmalıydı. Rusya'da olan

adamlar için ayrılan altın zarlar, yıllardır olduğu gibi kendisine döner ve gelirdi. Bu hırs, güç ve acımasızlık gösterisiydi.

Çarklar dönüyor, aleyhine işleyen zamanın pençeleri yüzüne çarpıyordu şimdi. Adamlarının beceriksizliklerinden kendisi sorumluydu ama oğlu değildi. Olmamalıydı.

"Oğlumu bu işe karıştırma," dedi Victor dişlerinin arasından. "Karşılığı neyse öderiz. Ne sana ne de yanındaki o kıza bir şey oldu. Bunu yapamazsın."

Bu adam o sikik çenesini açıp konuşmaya ve oğlu yerine koyduğu köpeğinin ölümünü küçümsemeye devam mı edecekti? *Poe...* Çenesi titredi bir an.

"Telaş etme," dedi Boris ifadesiz bir sesle. "Oğlunla işim yok."

Victor rahatlamış bir nefes aldı. "Öyleyse... Ne istediğini söyle, kapansın bu konu."

Boris oturduğu yerden ayaklandığında birkaç adım atarak Rolan'ı ensesinden yakaladı ve sertçe peşinde sürükleyip odanın en ucuna kadar götürerek duvara savurdu.

"İleri gitme, Vedran!" diye bağırdı Victor oturduğu yerden öfkeyle ayaklanarak.

"Elimi kirletmeyi hiç sevmem," diye dişlerinin arasından soludu Boris, adamın sırtını duvara çarptığında. Rolan hareketlendi ama aldığı karşılık, çenesini dağıtacak kadar sert bir yumruktu. Belindeki silahın tekini çıkardı ve emniyeti açtı tereddütsüz. İki adım geri giderek silahın namlusunu adamın başının üstüne yasladı. "Anlat bakalım şimdi..." Derin bir nefes aldı. Gözleri öfkeden cayır cayır yanıyordu. "Her şeyi doğru mu biliyorum, öğrenmem şart."

Rolan dudağının kenarından akan kanı silerken tam karşısında oturan patronuna dikti gözlerini. Elinde silahı olmadığından durup izlediğini biliyordu. Buraya girerken silaha ihtiyaç da duymamışlardı işin aslı, kimsenin bilmediği ve korunaklı bir bölgeydi. Tek sorun... Dün vurulduğu için geride kalan ve ellerine düşen adamlarıydı. Demek ki ötmüştü. Hâlbuki patronları yakalandıklarında ölmelerini, ağızlarını kapalı tutmalarını söylemişti. Piç kurusu korkağın teki çıkmıştı.

"Anlatacak bir şey yok," dedi Rolan duygusuz sesiyle, Victor ise sık nefesler alıyordu. "Ben vurdum."

"Sen vurdun..." Dilini alt dudağının üzerinde ağırca gezdirdi. Bunu biliyordu. Ellerine düşen adamları anlatmıştı. *Her şeyi.*

Başını salladı Rolan.

"İkinizle bir oyun oynayalım öyleyse," dedi Boris. *Oğlum, ölme,* sesleri yankı buluyordu kafasının içinde. Hırıltıları ve on bir yılı gözünün önünden geçiyordu. "Benim karşılığım genelde büyük olur, Victor." Kalp atışları hiddetle sıralandı ateşler içinde. "Hiç babama benzemem."

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı Victor tahammül edemeyerek.

Silahını indirmeden bel boşluğuna geçirdiği diğer silahı açığa çıkardı Boris. "Bak, burada ne var..." diye mırıldandı dudakları bir yana kıvrıldığında. Rolan'ı birkaç adım öne ittiklediğinde, "Göster bakalım marifetlerini," diye buz gibi bir sesle konuştu. "İçinde sadece bir kurşun var. Dün hedef aldığın gibi alacaksın, motivasyonun baban olsun."

Rolan'ın tenindeki kan kayıp gitti anında. "Yapamam," diyebildi patronuna bakarak.

"Yaparsın," dedi Boris, eline silahı tutuşturdu ve geri çekilerek kendi silahını adama doğru tutmaya devam etti. "Nişan al ve ateşle. Dün olduğu gibi. Nereden vurduğunun önemi yok, mermi içine girdikten sonra ölecek. Zaten bunu biliyorsun. Biliyorsun tabii, orospu çocuğu."

"Yapamam," dedi Rolan yeniden, başını iki yana salladı. *Ya babası?* "Olmaz!"

Victor ayaktaydı ve bağırıp duruyordu ama Boris, dostunu öldüren bu adamdan gözlerini ayırmıyordu. Kulaklarında derin bir uğultu vardı.

"Emrime karşı gelemezsin," dedi kelimelerin altını çizen ölümcül bir sesle. "Üstünlük bende. Siz av, ben Karalav. Bu iş böyle."

"Piç oğlu piç!" diye bağırdı Victor. "Senin babanı sikeyim!"

"Babam da seni," dedi Boris rahatça. "Amına koyduğumun kansızı, öleceksin zaten birazdan."

Victor'un kalbi sıkıştı hızla. "Siktir git!"

"Tam yirmi dakika sürecek," dedi Boris, dün aklından geçiyordu saniye saniye. "Kurtulma şansın yok. Ölümünün kendi adamının ellerinden, kendi silahınla olacak. Ne diyelim? Gözün umarım açık gider."

Rolan elindeki silahın yönünü çevirmeyi aklına bile getiremiyordu. Çünkü kimse üstü olana silah kaldıramazdı. Patronu da buna dâhildi. Ödeyeceği bedel bu andan daha mı kötü olurdu peki? Alnında boncuk boncuk terler birikirken patronuna baktığında onun da kendisinden pek farkı yoktu.

"Çok uzadı bu iş," dedi aynı saniye Boris. "Hedef al ve tetiği çek, Rolan. Hemen şimdi."

"İstemeyin bunu benden."

"Sana *yap* dedim!"

Adam titreyen ellerini ağırca kaldırdı ve namlunun ucunu patronuna doğrulttuğu o ana düştüler birdenbire.

"Rolan!" diye bağırdı Victor alnında beliren damarlar ve kıpkırmızı kesilmiş suratıyla.

"Üçten geriye," diye mırıldandı Boris, birkaç adım geriye giderek silahını indirdi ve doğruca bu manzarayı izledi. "Hazır mısın?"

"Yapma!"

Kollarını göğsünde bağladı. "Üç..."

"Özür dilerim... Tanrım, özür dilerim."

Sürekli söylediği cümlelere bir yenisi daha eklenmişti.

"İki..."

"Af diliyorum senden," diyerek ağlamaya başladı koskocaman adam. "İşimi bitirme böyle! Yalvarırım! Benim oğlum var!"

Oğlum, gitme böyle.

Poe...

Titreyen çenesini sıktı.

"Bir..." dedi Boris hiç düşünmeden. "Ateşle."

Rolan duraksadı.

"Tetiğe bas!"

Ve silah patladı. Kurşun doğruca adamın karın boşluğuna isabet ettiğinde her şey saniyeler içerisinde oldu. Victor boğuk bir çığlıkla sandalyesine yığıldı ve elini kurşunun saplandığı yere bastırarak bağırmaya başladı.

Boris yaslandığı yerden doğrulduğunda Rolan silahın kabzasını sıkı sıkı tutmuş, önündeki manzaraya bakıyordu. Onlarca insan öldürmüştü şimdiye kadar ama patronu... Yutkundu sertçe.

"Güzel gösteriydi," diye mırıldandı Boris, adımları kapıya doğru yöneldiğinde sandalyeye devrilen adamı radarına aldı. "Yine de bu kadar korku yeter sanki, hım? Bir daha benim alanıma yaklaşmayı götün yemez. Öyle değil mi, Victor?"

"Ne?" diye sordu adam acı içinde. "Ne?"

"Diyorum ki orospu çocuğu..." Ağırca salladı başını. "Senin sikik mermilerinden yoktu içinde. Hastaneye gidersen sağlamsın." Alay edercesine baktı. Omuz silkti ardından usulca. "Kan kaybından gebermen de ihtimal dâhilinde tabii. Neyse... Bekleyip göreceğiz. Eh, Tanrı değilim sonuçta, o kadarını da bilemem."

Victor sık ve sığ nefesler alırken birden sevinçten ağlamaya başladı. "Rolan! Hastaneye! Hastaneye götür beni, piç kurusu!" Bembeyaz gömleği kıpkırmızı kan ile kaplanıyordu her an. Sırtını döndü, sensörlü kapıya yöneldi ve kapı saniyesinde açıldıktan sonra bedenini dışarı attı. Birkaç saniye içerisinde olup bitmişti her şey. Gözlerini yumdum bir an. Poe'yu hatırladı.

Gireceğin hiçbir savaşı kaybetme.

9. BÖLÜM
KARANLIK

En kötü ne olabilir ki?
Ölmediğin müddetçe yaşa gitsin.
Çünkü bir gün zaten öleceksin.

"Bu kadar kolay değil işte, Aksa," diyerek sıkıntı içinde sert bir nefes aldım ve çenemi iki avucuma yaslayarak derinden ofladım. Gözlerim dakikalardır karşımdaki boş duvara sabitlenmiş dururken kaşlarım hafifçe çatılmıştı. "Ne yapacağım ben?"

Uzun bir süredir kafamın içinde köşeye sıkıştığım ve tek bir an bile cevap alamadığım soru buydu. Korkularıma esir düştüğüm anların her birinin tepesinde akbaba gibi uçuşan sorular beni asla terk etmeyecekti belli ki. Yine bir şekilde kendimi o soru işaretleri arasında, patlamaya hazır namlunun ağzında bulacaktım. *Ne yapabilirdim?*

Bu kez düşündüğüm elbette daha başkaydı. Uçaktan inip hiç bilmediğim bu yere, dağ başına geldiğimiz andan bu yana beni o adamların yanına götürüp götürmeyeceğinin endişesi yakamı bırakmazken başka ne düşünebilirdim? Beni bu dört duvar arasına getirip önemli görüşmeleri olduğunu söyledikten sonra kendi alanına çekilmişti. Görüşmeleri bitince beni bırakma olasılığı hâlâ vardı. Yapar mıydı?

Sayısız kez onlarca senaryo yaratıp durmuştum. Zaten düşüncelerim öyle hızlı ve değişkendi ki bir noktada içten içe zehir saçan bir lanet olduğunu düşünürken buluyordum kendimi. Belki de her şeyi düşünmeliydim. *Her şeyi.* Ama Boris Karalav'ı ve onunla alakalı herhangi bir şeyi düşünmek yasaklıydı. Yasak sayılmalıydı. Yalnızca bu yüzden bile zihnimde kaç koğuş değiştirip babamın üzerime kapattığı sayısız parmaklıkla yüz yüze gelmiştim, bilmiyordum. Onunla ilgili hiçbir sorunun cevabı yoktu bende.

Kocaman bir soru işaretiydi. Uzun bir süredir cevap alamadığım, çözemediğim bulmacaydı. Ne kadar olmuştu ki biz tanışalı? Bolodor'da onu uzaktan gördüğüm o ilk andan bu yana çok zaman geçmiş miydi? Belki iki ay... Sayısız kez karşılaşmıştık bu sürede. Gizlice evine girmemin karşılığında üzerime silah doğrulttuğu saniyeler hatıramda yerini koruyordu mesela. Ya da denizin dibini boyladığım gece yaşananlar... Beni babamın yanına kadar götürmüştü. Karşılığında elçiyi teslim etmek konusunda anlaşarak elbette. Belki de ilk kez anlaşarak... Ya sonra? İpe sıra sıra dizilen anıların arasından biri gözlerimin önünde sert bir şekilde şakıdığında akan saniyelerin içinde duraksadım.

Zihnimin orta yerine babam ve onu dikiz aynasından izlediğim anlar düştü birdenbire. Arabanın içinde olduğum zaman çok da uzak geçmişte değildi. Onlar dakikalarca konuşmuştu, ben ise yalnızca izlemiştim. Öylece izlemiştim. *Peki, ne konuşmuşlardı?*

Kaşlarım bir anlığına daha sert çatıldı. Babam hiç bahsetme taraftarı olmazdı. O gece beni ülkeden postalamak için hazırda tuttuğu planını anlatırken aklıma sormak da gelmemişti gerçi. Sonrasında ise kaçırılmıştım ve hikâye burada noktalanıyordu. Çünkü Boris Karalav, tüm hayal kırıklığımın yansıması olarak karşımdaydı. Ardından nokta etkisini yitiriyordu; yeni bir sayfa açılıyor, kader baştan yazılıyordu.

Hâlbuki bilekliğini vermişti ilk anda. Ona güvenebilmem için. Anlamlıydı, değerini öğrendikten sonra çok daha anlamlı olmuştu. *Öyleyse şimdi...* Olduğumuz bu konumda... Beni kaçırdığını ve benim için ölen köpeğini bilerek...

Boğazıma oturan yumruyu birkaç kez yutkunarak itekledim. Bunu yapmak zorunda mıydı? Hiç öyle bir adam gibi durmuyordu ki! Ya da dışarıdan büsbütün bir akıl çeliciydi, tüm mesele içindeydi. Nasıl bir adamdı ki bir türlü onu gerçek anlamda suçlayamıyordum? Tek dertleri beni öldürmek değil miydi? Boris Karalav neden beni koruyordu? Üstelik basit bir şekilde yapmıyordu bunu; her şeye, herkese karşı ve her şeyden öte tutarak.

Beni korumak uğruna ölen biri vardı. Poe gerçekten ölmüştü. Bu hâlâ öyle çok acı veriyordu ki içime, kalbimden geçen bıçakların haddi hesabı yoktu. Düşündükçe ağlarken buluyordum kendimi.

Hâlâ kendimi suçlu hissedip Boris'in gözlerinde de suçlayıcı bir bakış arıyordum nedensizce. Eğer bir an bana öyle bakacak olsa üstesinden gelemeyeceğim kadar içselleştireceğimi biliyordum. Peki ama neden?

Boris Karalav'ın gözünde nasıl bir insan olduğumun önem taşıması için onlarca mantıklı neden belirmeliydi zihnimde. Beni kandıran bir adamın beni kaçırdığının bilincinde olup böylesine düşüncelere kapılmamalıydım. Herhangi bir adam olması gerekmez miydi? Niye böylesine üzülüyordum? Niye bir anda özrümü kabul etmesi her şeyden daha önemli hâle geliyordu? Ona sarılmak, onun yanımda olması gerektiğini düşünerek sözlerine inanmak ya da kurtulmak için o kadar da hevesli olmamak...

Kalbim yokuş aşağı koşarcasına süratle çarptı ansızın; göğüs kafesimde yarattığı deprem öyle sert irkilmemi sağladı ki uzandığım yerde sıçrarcasına doğrulup başımı şiddetle iki yana salladım.

"Hayır, yok öyle bir şey," dedim derin sessizliğe doğru; yatağın ortasında bağdaş kurmuş, oturuyordum şimdi ve gözlerim tedirgin bir hisle dolaşıyordu. Sıkı sıkı örttüm göz kapaklarımı. "Ben böyle bir şey düşünmedim... Kurtulmak için hevesliyim. Evet, öyleyim. Babamı aramam gerek sadece,

kesinlikle onu yeniden aramalıyım." Güçlü bir nefes aldım. Ciğerlerimi doldururken babamın açmadığı aramaları aklıma getirmiyordum. Gözlerimi araladım ve omuzlarımı ağırca düşürdüm. "Her şey artık daha kolay. Kendi bildiğin yerdesin, Aksa. Ülkendesin, kızım. Halledeceğiz."

Bir an tüm sesleri susturan şey, odanın kapısının tıklatılma sesi oldu. Kim olduğunu bilmek, düşüncelerimi ekseninden koparıp yoldan çıkarıyor ve her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Küçük bir açıyla çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim. Boğazımı hafifçe temizlerken bunun saçma olduğunu fark ettim, sessiz bir nefes aldığım sırada aniden kapı açıldı.

İşte, oradaydı.

"*Gir* dememiştim," diyerek yükseldi sesim, bedeni kapının aralığından görünürken bir eli hâlâ kulpa asılıydı ve omuzları gergin görünüyordu.

Çatık kaşlarımın altından dosdoğru ona bakıyordum. Üzerinde siyah bir *tişört*, altında ise siyah bir pantolon vardı. Saçları nemli, daha koyu renkli ve dağınıktı. Duş almış olmalıydı. Göz altlarını saran morumsu halkalar uykusuzluktan olmalıydı ama suratında taşıdığı o ifadeyi daha karanlık bir havaya bürüdüğü de bir gerçekti. Kirli sakallı, yakışıklı çehresine ve bir kolunu kaplayan siyah mürekkep izlerine değdi gözlerim. *Yasaklı bölge.* Dövmeleri aramızdaki mesafeye rağmen rahatlıkla seçiliyordu.

"Girmedim, sadece kapıyı açtım," dediğinde olduğu yeri işaret eder gibi tek kaşı belli belirsiz hareketlenmişti. Çaktırmadan onu inceleyen buzdan bakışlarım gözleriyle kesişmişti aynı saniye. "Görüyorsun."

"Aynı şey," dedim huysuzca kaşlarımı çatarak.

Dudağının bir köşesi çarpık bir kıvrımla yükseldi belli belirsiz. "*Nyet,* pek değil."

"Müsait olmayabilirdim." Gergindim sebepsizce. "İlk çalışta cevap almayınca giriyorsun hemen, bunu ilk defa da yapmıyorsun üstelik. Üzerimi değişiyor olabilirdim," dedim gözlerimi kısıp. "Beni uygunsuz bir şekilde görseydin evi başına yıkardım."

"Korktum şimdi," dedi sesinde seçilen alaycılıkla, alt dudağını ıslatarak başını ağır ağır salladı. "Dikkat etmeye çalışırım."

Kollarımı göğsümün altında birbirine bağlarken ifadesiz yüz hatlarına bakmaktan alıkoyamadım kendimi. *Akıl çelecek türden bir genetik,* diye fısıldadı içimde yankı bulan o sesin sahibi. *Belki de Boris Karalav aklımın bir oyunu.* Babam demişti zaten bir keresinde, *akıl insanın en büyük oyun alanıdır.* Ve belki de o, yarattığım oyunun şahıydı.

Ne saçmalıyordum? Bakışlarımı kaçırarak iç geçirdim ve yatak başlığına doğru kaydırdım bedenimi. Nasıl hissettiğini merak ediyordum.

"Dikkat etmeye çalışmak yerine direkt dikkat etmeye ne dersin, Boris?"

"Öyleyse kapıyı ilk çaldığımda ses ver," dedi, adım seslerinden odanın içine girdiğini hissedebiliyordum. Yoğun atmosferi dört bir yanı çepeçevre kuşatırken, her şeyi silikleştirip sahneye yalnızca onun varlığını atarken daha baskın bir histi bu. "İkinciyi beklemem ve girerim, bir şeyi ikinci şansa bırakmak huyum değil."

"İkinci şans?" Anlamamıştım. Kapıyı ikinci kez çalmamasından mı bahsediyordu? İfademden fire vermeden ona bakmayı sürdürdüm. "Beklesen seslenecektim zaten, pat diye girilir mi ya?"

Sırtını duvara vermişti, kollarını göğsünde toplamışken ateşten bakışlarında küllenip kalan o soğuk ifadeyi yöneltti bana sessizce. "Gerekirse girilir."

Histerik bir şekilde güldüm. "Ne sanıyorsun? İkinci kez çalmaman için nasıl bir sebebin olabilir yani?" Seslice nefeslenirken düşünüyordum. "Böyle girmen için hayat memat meselesi falan olması lazım. Bilmem anlatabildim mi?" Ciddiyet daha belirgin bir sertlikte koyulaştı gözlerinde. Ona bakakaldım birkaç saniye, dumura uğramış gibi kımıldayamamıştım. "Bunu mu düşünüyorsun?"

Cevap vermedi. Ne yani? Kendimi zarar verme ihtimalimi düşünerek mi hareket ediyordu gerçekten?

Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Seni yeterince tanımıyorum, Aksa. Ne yapıp yapmayacağını yalnızca tahmin edebilirim ama en kötü seçeneğe göre hareket etmek her zaman en iyisidir," dedi. "Bu konularda takıntılı olduğumu bil, ihmal edemem."

Bir şey söylemek için aralanan dudaklarımı birbirine bastırırken kafamın içine sinen farkındalık beni sessizce yutmuştu.

"Sana intihar edecek biri olduğum izlenimini mi veriyorum?" diye sordum sessizliği kırarak. "Ya da verdim mi? Böyle bir şeyi asla yapmam çünkü."

"Birçok kez ölmenin daha iyi olacağını söyleyen sendin, intihar etmekten de bahsettin," dediğinde kemikli yüzü son derece katı bir ifadeyle radarımdaydı. Bunu hatırlamıyordum bile. "Bunları düşününce bu kanıya varmak çok da zor değil."

"Öyle hissettirdiğin içindi!" diye yükselttim sesimi. Nefesim ciğerlerime asılıp kaldığında birkaç saniye öylece, uzun uzun ona baktım. "Beni kaçırıp o piçlerin yanına götürdün. O adamların yanında olmaktansa ölmeyi yeğlerim, evet. Beni satmak istediklerini duymuşken üstelik! Hâlâ aynı fikirdeyim."

Kaşları daha sert çatıldı. "Şu an benim yanımdasın," dedi yüzümü süzerek. "O adamlar kılına bile dokunamazlar."

Şu anlık. Peki ya yarın?

Nabzım tekledi. "Sen o adamların içindesin," dedim başımı hafifçe omzuma eğerek.

"Onlar gibi değilim."

"Beni kaçırdığını biliyorum, hâlâ bir şey değişmedi," diyebildim yutkunarak. *Poe...* "Yaşananlardan sonra bunu düşünmeyi erteledim ama beni babamın yanına bırakman gerektiğini biliyorsun."

Yaslandığı yerden bedenini koparark dik bir konuma geldi ve dudaklarını araları doğruca. "Yine aynı yerdeyiz," dedi bıkkın bir şekilde. "Bu konuyu açmadığın zaman daha iyi anlaşabildiğimizi fark ettim Alatan, biliyor muydun?"

Ani bir öfkeyle oturduğum yataktan fırlarken dişlerimi birbirine geçirip ayaklarımın üzerinde durdum. Kalbim, göğsümü yıkmak istercesine ayarsız bir hıza bürünmüştü. Tepemin tasını attırması kaçınılmazdı, bazen hislerim yolunu unutuyordu ama bir şekilde harekete geçiren gücü bulabilmişti bu adam. Boris Karalav... Kapının olduğu duvar tarafındaydı ve ben yatağın arkasında dikiliyordum, aramızda aşılamaz gibi görünen yüksek gerilimli bir mesafe vardı.

"O kadar rahatsın ki..." diye soludum ellerimi saçlarıma yöneltip iki yanıma indirirken, sakin olmayı başarmak için ekstra çaba döküyordum. "Sanki bunu hep yapan bir adammışsın gibi konuşuyorsun."

"İlk ve son," dedi düz bir sesle, ardından dudaklarının bir ucu küçük bir açıyla kıvrıldı. "Sana özel."

Gözlerim dudaklarındaki alaycı kıvrıma kilitlendiğinde sinirlerim acayip bozuktu. "Çok özel hissettim gerçekten, inanamazsın!"

Birkaç adım atarak odanın ortasına doğru yürüdü. Odanın ışığı omuzlarından aşağı dökülüp bedenini aydınlatırken ifadesini bir an olsun gevşetmemişti. Ne düşündüğü hakkında sır dahi vermiyordu.

"Bunları konuşmasak da olur," dedi. "Yemek hazırlayacağım, aşağı gel."

"Ne?"

"Yemek yemedik," diye mırıldandı yüzümü süzerken. "Bir şeyler yapacağım, hızlı ol."

Birkaç saniye önce onu bir kaşık suda boğmak istemiyormuşum gibi ifadem durulduğunda, "Ne yani, yemek mi hazırlayacaksın? Bana?" diye sordum. Şaşkındım. "Sen?"

"*Da,*" dedi. "Sana..." Başını salladı usulca. "Ben."

Sözleri kalbime çelme takıp duruyordu. *İçim neden böyleydi?* İkimizi bir arada daha sakin tutan şey Poe'nun acısıydı. Çenemi açmak, canını yakmak istemiyordum. Beni babamın yanına bırakması için daha farklı bir şey yapmalıydım. Ona uyum sağlamak? *Belki.*

"Aç hissetmiyorum," diyebildim yalnızca, bu bir yalandı gerçi. "Hem saat geç oldu."

"Saat sekiz bile değil."

"Olsun, formuma dikkat ediyorum belki." Saçlarımı omzumun gerisine doğru savurdum. "Bu güzelliği neye borçluyum sanıyorsun?"

Güldü. "Zekâna."

Yanaklarıma oturan kanın ısısını hissettim aniden. "Zeki olduğumun farkına vardın mı?"

"Ara sıra, evet." Başını ufacık hareket ettirip geriye doğru işaret etti. "Hadi."

"Ciddiyim, pek iştahım yok."

"Saatlerdir hiçbir şey yemedin," dedi. Aslında ne o ne de ben yemiştik, bunu biliyordum. "Şimdi benimle aşağı geliyorsun."

"Beni bu kadar düşünmeni istemediğimi söyledim sana," dedim sıkıntıyla, öyleydi de işin doğrusu. Poe'nun öldüğü an gözümün önünden silinmezken öyle olmak zorundaydı.

Omuz silkti yavaşça. "Umursadığımı sanmıyorum," derken sesi eğlenir gibi çıkıyordu. "*Sabah kahvaltısını tek başına yap; öğle yemeğini dostunla, akşam yemeğini düşmanınla paylaş,* derler. "

"Kimler?"

"Ruslar."

Güldüm. "Bahsi geçen düşman ben miyim?"

"Düşmanlarımın en iyisisin."

Dudaklarımı birbirine bastırıp ona baktım.

"Ne yapacaksın peki?" dediğimde adımlarım harekete geçip onun olduğu alana yönelirken saçlarımı omzumun gerisine savurmuş, göz ucuyla ona bakıyordum. Bir dakika önce içimde harlanan öfke aniden soğuyup sönmüştü sanki. Poe'yu hatırlayınca tamamen kayboluyordu zaten. Sessiz bir yutkunuş geçti boğazımdan. "Ben karbonhidrat seviyorum, bil de."

Dudaklarını ufak bir gülüş esir aldığında, "Ben pek tercih etmem," dedi, o sırada kapıyı açıp koridora atmıştım bedenimi. O da hemen arkamdan geliyordu.

"Biliyorum," dedim. "Ne hazırlayacaksın öyleyse?"

Uzun boyunun gölgesi yanımda belirdiğinde koridorun ucuna doğru yan yana yürüyorduk. Buzdan gözlerim önümdeki yolda sürüklenip giderken parfüm kokusu artık daha yakınımdaydı. Onun etki alanına giriş yapmıştım. O hayalî çemberin içerisinde, merkezinde bir karış kala bulmuştum kendimi.

"İstediğin bir şey var mı?"

"Hım..." Dudaklarımı düşünürcesine büzüp başımı omzumun üzerinden ona çevirdim ve yan profilden keskin bir hat çizen kemikli çehresine baktım. "Her şeyi yapabilir misin? Ona göre düşüneceğim."

"*Nyet,*" dedi merdiven basamaklarına yaklaştığımız sırada. "Bildiğim bir şey olmalı."

"Benim için lahmacun yapabilir misin?" diye sordum belli belirsiz gülerek. Bunu istemeyecektim elbette, vereceği cevabı merak ettiğimdendi tamamen. *Ama neden önemliydi bu?*

"Sipariş edebilirim."

"Hayır ya," dedim kaşlarımı sertçe çatarak, önümüzde uzanan basamaklara adım atıyordum o saniyede. "Senin bir şey yapman önemli."

Bir yana doğru sırıtma taşıyan dudaklarını görür gibi oldum. "Neden önemli olsun?"

Bir anlığına kalbimin sert tokatlar arasında kaldığını, yanmaya başladığını hissettim. Gözlerimi kırpıştırarak önüme döndüğümde bu soru için mantıklı bir cevap arıyordum. Normal şartlarda düşünmeden birkaç şey sıralardım ama beynim kısa bir rötar yapıyordu şu sıralar. Kalakalıyordum ya da mantıklı bir cevap ararken buluyordum kendimi. Çünkü dudaklarından düşen kelimeler, her seferinde içimde belli bir noktaya pervasızca hücum ediyordu. Beni kaçırdığını tekrar etmekten usanmıştım, iflah olmaz biri yaşıyordu sanki içimde. Yaşam savaşı veren o duyguyu öldürmek neden bu kadar zordu? Neydi sebebi? Bir başka adam olsaydı aynı şeyler yaşanır mıydı? Vicdan yapıyor olabilirdim. Poe'nun ölümünden öncesini düşündüm çok kısa bir an. Bana sarf ettiği sözleri... İlk andan bu yana üzerimde bıraktığı için etkinin artarak devam ettiğini fark etmem gecikmedi. Tamamen yalnız olduğum için bu denli çabuk etkilendiğimi düşündüm. Sonra duraksadım. *Bir dakika.* Etkileniyor muydum sahi? *Siktir! Siktir!* Boris Karalav'ın etki alanına mı çekiliyordum?

"Aksa," dediğini duyduğumda tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım ve düşüncelerimden sıyrılmaya çabaladım.

Düşüncelerimin bıraktığı dehşet bedenime kadar sıçradığından ya da bacaklarım ağırlaştığından mıdır bilinmez, son basamakta bir anlığına dengemi kaybeder gibi oldum. Yere yüzüstü kapaklanacağım kesindi. *Eğer o olmasaydı.*

Bir avucu aniden dirseğimden yakalamıştı. Dengemi elimden alan darmaduman düşünceleri zihnimde en gerilere itekledim ve önce çıplak dirseğime sarılan parmaklarına, ardından gözlerine baktım.

"Dikkat et," dedi düz bir şekilde, gözleri yüzümü karış karış geziniyordu. Ne olduğunu anlamak istiyor gibiydi. "İyi misin?"

Sırtımı dikleştirdim ve kolumu tutuşundan kurtararak ifadesiz yüzümü daha da katılaştırdım. "Evet, evet..." dedim kısık bir sesle, ardından adımlarımı mutfağa yönelttim.

"Bu neydi şimdi?" Kaşlarının çatıldığını anlamak için sırtımda gözlerimin olmasına gerek yoktu. Fısıltısı yetiyordu. "Canın çekiyorsa aldırayım."

Başımı iki yana salladım ona bakmadan. "Hayır."

"Ne hayır?" Sert ve sesli bir nefes aldığını işittim. "Yapamayacağımı söyledim ama Kutay'a söylerim, getirir."

Mutfak oldukça büyüktü. Ortasında bir ada tezgâh bulunuyordu ve çevresine dört yüksek tabure dizilmişti. Dolaplar parlak bir krem tonundaydı, tezgâh ise griydi. Davlumbazın ışığı açıktı, ona eşlik eden birkaç spot ışık da öyle; etraf loş olsa da yeteri kadar aydınlıktı.

Tabureye yerleşirken adanın ortasına konumlandırılmış cam vazoya dokundu gözlerim, ardından çatık kaşlarıyla bana dik dik bakan adama yöneldi.

"Hayır."

"Bana şu iki kelimeyi kullanma," dedi bir adım üzerime atarak. "Hayır ve evet... Bunlar yasak. Kesinlikle bir rica değil."

"Sen söylerken iyi ama..." Yüzüm hafifçe buruşurken kollarımı önümdeki tezgâha yaslayıp düz bakışlarımı sürdürdüm. "Ben niye söyleyemiyormuşum? *Neyt* ve *da* mı demeliyim? İstediğin bu mu?"

"Aksa." Sert bir soluk bıraktı. "Düzgün bir cevap istiyorum; canın istiyor mu, istemiyor mu?"

"Hayır," dedim isteksizce, omuz silkerek. Duraksadım. "*Neyt* yani... Canım istemiyor."

"*Nyet*," dedi, "Doğru telaffuz et şunu."

"Aynı şeyi söylüyorum," dedim ters ters. "*Neyt.*"

"Nasıl aynı olabilir?" Kaşları çatılmıştı. "N sesini bastır, sonra i sesinin çıkması lazım. *Nyet*... Dene şimdi."

Omuz silkerek çenemi avucuma yasladım. "*Neyt* demek daha güzel."

"Aksa," derken gözleri belli belirsiz kısılmıştı. "Söyle."

"*Neyt,* kulağa daha karizmatik geliyor. *Niyet* ne, Allah aşkına?" İç çektim bir an. "Sen bir kere *neyt* desene hem."

Seslice nefeslendi ve başını milimlik bir açıyla geri atarak alttan bir bakışla yüzümü yakaladı. "Bilerek yapıyorsun," dedi, bir yandan da ağır ağır başını sallıyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama kapalı olsalar da sırıtmama mâni olamamıştım.

"Yoo," dedim inkâr ederek, gözlerimle çevreyi turladım. "Ee, ne yemek yapıyorsun? Karar verdin mi?"

Sabır dilenir gibi birkaç saniye boyunca dik dik suratımı sert bakışlarının ağırlığı altında tuttu. "Kafama eseni."

Kollarımı tezgâhın üzerine indirerek, "Ya ben yemezsem?" diye sordum.

"Şansına küs, *gospodica*,[64]" diye mırıldandı umursamaz ifadesiyle. "Yemek zorundasın."

---

[64] (Hırvatça) Küçük hanım.

Kaşlarım sertçe çatıldı. "O ne demek?"

Aynı anda sırtını dönerek çift kapaklı buzdolabına yönelmişti. "Ne?"

"Rusça olan..."

"Hırvatça," dedi düz bir sesle, kapakları açtığında dolabın içinden dökülen beyaz ışık gölgesini koyulaştırmıştı.

"Tamam, Hırvatça," dedim, gözlerimi devirerek keyifle onu izlemeye devam ettim. "Ne dedin bana?"

Dolaptan birkaç şey çıkarıp kapağı kapatarak tezgâha ilerledi. "Her zaman söylediğim şeylerden biri."

"Her zaman ne söylüyorsun bana?" diye sordum, tablo gibi bir adamı izlemek keyifliydi bir bakıma. "Alatan? Baş belası? Gün..." Başımı omzuma doğru yatırıp durdum. "Gün değil, Aksa dersin."

"*Da*," dediğinde sesi eğlenircesine bir ifade taşıyordu. Musluğu açmıştı sonraki an. Başını çevirerek bir anlığına göz göze gelmemizi sağladı. "Güzel isim."

"Gün değil, Aksa..." Kurumuş dudaklarımı ıslatıp önüne dönen adama bakıyordum. "Neden?"

Önüne döndü. "Bir sebebi mi olmalı?" diye karşılık verdi sadece. "İsmin bu."

Sessiz kaldım. Üstüne düşünmem gereken bir mevzu değildi zaten. Altında bir sebep aramıyordum ama herkesin seslendiği ismim yerine diğerini kullanması daha iyi hissettiriyordu. Bir gün bundan vazgeçer miydi? Bana bir kez *Gün* demişti, silah doğrulttuğunda...

Bunu boş verip sığ bir nefes çektim ciğerlerime. Ne ile uğraştığını bilmiyordum, bulunduğum yerden yalnızca sırtını izleyebilirdim; oturduğum yerden kalkıp tezgâha doğru yürüdüm usulca. İzlemek yerine yardım etmeye karar vermiştim. Her ne kadar onun hazırlamasını seyretmek garip bir şekilde keyifli olsa da, tam da bu yüzden aslında, bir işin ucundan tutup odağımı başka bir şeye vermek çok daha mantıklıydı.

"Yardım edebilirim," diye mırıldandım; aramıza mesafe koyarak durduğumda başımı çevirmiş, gözlerimi profiline sabitlemiştim.

Musluğun altında yıkadığı salatalıktan gözlerini çekti ve başını olduğum yöne çevirdi. Buzdan gözlerim ateşten gözlerine dokunup dağıldığında elimi koyduğum tezgâhın kenarlarına istemsizce daha çok baskı yaptım.

"Salatayı sen hazırla," dedi, dudaklarını ıslatarak önüne döndü ardından. "Köfteyi ben yaparım."

Titrek bir nefes çektim içime, yavaşça başımı çevirdim ve önüme iteklediği malzemelere değdirdim gözlerimi. Salata yapmak için her şeyi koymuştu. Birkaç adım yana kayıp saniyeler içerisinde tahta ve bıçak çıkararak tezgâha bıraktığında ise sessizlik öylesine yoğundu ki tenimin altına batan hayalî

kıymıklar birdenbire çekiliyormuş gibi diken üzerinde hissediyordum. Üzerimde siyah bir askılı ve altımda gri bir eşofman altı vardı, daha çok ürperiyordum belki de bu sebeple.

"*Kutay getirir* dedin ya az önce, biliyor mu tüm olanları?" diye sordum rahatsız edici sessizliği bölerek, bu esnada domatesleri doğruyordum. Başımı kaldırıp kirpiklerimin altından ona baktım, köftelere şekil veriyordu.

"Senin yanımda olduğunu mu?" Kafasını salladı onaylarcasına. "Biliyor."

"Beni nasıl kaçırdığınızı biliyor," dedim imayla. "O da bu işin içinde yani..."

"Evet," dedi düz bir sesle. "Buraya gelecek, yardım istemek gibi bir hata yapma diye söylüyorum."

Buraya mı gelecekti? Kendimi susarken buldum bir anlığına, kafamın içindeki çarklar çevrilmeye başladı. Boris Karalav'a canımı borçlu sayıyordum ve iyiliğinin karşılığı olarak kaçma işini biraz ötelemiştim. Durumu onun için zorlaştırmamak en iyisiydi ama beni o adamların yanına bırakacak olursa işler tamamen değişirdi.

İç çekerek kemikli ellerine, uzun parmaklarına baktım. Bir de bileğindeki kırmızı düğüme. "Güzel yemek yapar mısın?"

"Fena sayılmam."

"Kimden öğrendin peki?" Bıçağın hareketini kestim aniden. "Annenden mi?"

"Hayır," dedi, gözlerini önünden çekmiyordu ve en ufak bir şey anlamıyordum ifadesinden. Konuşmak istemiyor muydu?

"Peki, annen? O güzel yemek yapar mıydı?" Bir an aklıma daha başka bir şey geldi. "Türk yemekleri yapabiliyor muydu mesela?"

Histerik bir gülüş dudaklarından gölge gibi geçmişti. "Babam öğretmişti."

"Baban yemek yapabiliyor muydu yani? Ciddi misin?" Şaşkın şaşkın çıkıyordu sesim. "Hiç beklemiyordum."

"Bunu ona hiç itiraf etmedim ama..." diye mırıldandı ifadesiz bir sesle, sır verircesine. "Annemden bile güzel yapardı."

Bartol Karalav'ın zihnimdeki karşılığı hiç böyle değildi. Güzel yemek yapabilmesi beni neden bu kadar şaşırtmıştı, bilmiyordum. Tek bildiğim onu bir canavar gibi hayal ettiğimdi.

"Benim babam hiç yapamaz," dedim, domatesleri doğramaya geri dönerken bir kesme tahtasına bir ona bakıyordum. "O yüzden küçüklükten beridir Zeliha abla var yanımızda. O da bana birkaç şey öğretmişti, elim lezzetlidir ama. Öyle demişti Zeliha abla... Özellikle tadı konusunda." Babama duyduğum özlem katlanıyordu her geçen gün. Bakışlarımı kaçırırken yüreğime oturan taşı görmezden gelmeye çalıştım. "Öyle işte."

Sessizce dinlemekle yetindiğinde daha da gerildim. Neden ısrarla sessiz kalıyordu? Tamam, pek konuşkan bir adam olduğu söylenemezdi ama uzun uzun konuşmalarımın karşılıksız kalması kötü hissettiriyordu. Poe'nun acısıydı belki de onu sessizleştiren. Pusat'ın sözlerini hatırlıyordum.

"Sen kimden öğrendin öyleyse? Sencer denilen adamdan mı?" diye sordum bu kez. "Sürekli yanınızdaymış ya... O yüzden."

O an bana doğru baktığında boy farkımızdan dolayı üstten üstten doğrultmuştu gözlerini. "Hayır," dedi yeniden. "Yirmi yedi yaşımdayım, yapabilmem mucize olmamalı."

Eh, haklıydı.

"O adamı vurmuştun," dedim bir anlığına aklımda beliren sahneyle. "Şu an nerede?"

"Pusat buraya getirecek," dedi sadece.

"Babanın ülkeden kaçmasına yardım edecek ve sen izin vermiyor musun buna?"

"Hayır," dediğinde sert bir nefes çekti içine. "Daha iyi planlarım var."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Ne demek bu?"

Bana baktı bir anlığına. "Bilmemen gereken her şey demek."

Gözlerimi devirdim yavaşça. Önüme ördüğü surların ardına bir türlü erişemiyordum ama bu gece daha katıydı bu konuda. Sorun Poe'nun ölümü olabilirdi. Ya da görüşmeleri istediği gibi geçmemişti.

"Peki... Bu gece nasıl hissediyorsun?" diye sordum aniden onu süzerek, kalbim gerginlikten parçalanırcasına atmaya başlamıştı. Poe hakkında konuştuğum her an sırtıma yüklenen vicdan azabının ağırlığı altında ezilmekten kaçamıyordum. "Şu an yani? Daha iyi misin?"

"Sorun yok, Aksa," dedi. "Beni düşünme."

Kendiliğinden düştü omuzlarım. "İyi olduğunu bilmek istiyorum," dedim doğruca ama anında pişman oldum. "Vicdanımı susturacak şey senin nasıl olduğunu duymak."

"Rusya'da yaşananlar orada kaldı," dediğinde mimiklerinde herhangi bir değişim aradım, çeliktendi sanki. Rusya'da yaşananlar... *Her şey orada kalmıştı.* "Şu an İstanbul'dayız, ihmal edemeyeceğim şeyler var. Bana acıdığını duymak, görmek veya hissetmek istemiyorum."

"Acımıyorum," dedim karşı çıkarak. "Acını paylaşmaya çalışıyorum."

"Buna da gerek yok."

Birkaç saniye sessizlik olduğunda alt dudağımı dişlerimin arasında ezdim.

Aramıza sert ve aşılmaz duvarlar dikiyordu. En doğrusu buydu. Sınır belliydi. *Evet.*

Sertçe yutkunarak başımı yavaşça salladım. "Anladım," dedim. "Buna gerek yok... Bunu duyduğum iyi oldu."

"Güzel."

Elimdeki bıçağın kabzasına daha sıkı sarıldım bir anlığına. Dişlerimi birbirine bastırırken birkaç saniye sessiz kaldım. Duygusuz, donuk ve soğuk tavrına geri dönmüştü. Pekâlâ, dengesiz herifin tekiydi.

"Güzel," dedim buz gibi bir sesle, tamamen önümdeydi bakışlarım. Daha sert doğramaya başladım önüme bırakılan malzemeleri.

"Bunlar hazır," dediğini işittim, tek bir kelime bile etmediğim gibi onu da yok saydım.

Fırını açıp kapattığına dair tok sesi duydum, ardından da ellerini yıkamak için musluğu açtığını. Ellerini kurulamak için kâğıt havlu çekip aldığı sırada sessizliği de ancak o zaman bölmüştü.

"Doğraman gereken tahta değil."

Sessiz kalarak umursamadan devam ettim.

"Sevgini katman gerekmiyor muydu?" Alay edercesine çıkan sesi dikkatimi dağıtmak için hemen dibimdeydi. "Genelde öyle derler."

"Sevgi katacak birini kaçırsaydın," dedim alaycı bir şekilde. "Tüh ya, ne şanssızsın."

"Şanssızım," dedi itiraz etmeden. Ona bakmıyordum ama gözleri çehremde belirgin izler bırakarak geziniyordu. "Yapacak bir şey yok."

Alt dudağımı ısırarak sakin olmaya çalıştım. "Ne üzücü," diye fısıldadım, doğradığım domatesleri büyük bir cam kâseye aktardıktan hemen sonra salatalığı almıştım. "Sus o zaman."

"Sen de sinirlenmeyi kes."

"Hâlâ bana *kes* diyorsun," diye soludum kısık bir sesle. Bıçağı tahtanın üzerine bırakıp ona döndüğümde gözleri üzerimdeydi. Kalbim hıçkırır gibi atıyordu göğsümde. "Belki de hazır elimde bıçak varken seni kesmeliyim. Hım? Nasıl fikir?"

Dudaklarına karizmatik bir sırıtma yayıldığında, "Düşünüyorum..." diye mırıldandığında bedenini yan dönmüş ve bir elini tezgâhın kenarında yaslamıştı. Başını belirsizlikle iki yana salladı. "Pek etkili bir fikir sayılmaz."

"Öyle mi?" Histerik bir şekilde güldüm ve elimdeki bıçakla ona doğru dönerek aramızdaki boşluğa tehditkâr bir şekilde doğrulttum. "Bana hiç öyle gelmemişti."

Gözleri, uzun kirpiklerinin kısılan boşluğunda bir yangın yarattığında nefeslerim ağırlaştı. Yine de hiç etkilenmiş gibi durmuyordu. Kafa tutan bir tavrı vardı ve her zaman oradaydı.

Bir adım yaklaştığında duruşumu dikleştirdim. "Korkmuş gibi mi yapmalıyım?"

"İnsan gibi davranabilirsin belki, yapman gereken tek şey bu," dedim doğruca. "Ama sen..." Çenemi sıktım. "Davarın tekisin, bu gece daha özel bir davarsın."

"Aynı davranıyorum," dedi dümdüz. "Bu gece daha özel bir şey yaptığım yok."

"Beni tersleyip duruyorsun, bunun sadece ben mi farkındayım?" Küçük bir *hah* sesi çıktı dudaklarımdan. "Nasıl olduğun umurumda değil ama her şeye rağmen *gidene kadar* seninle iyi geçinmeye çalışırken hak ettiğim de bu değil. Tamam mı?"

"Gidene kadar?" Neredeyse gülecek gibi oldu. Cümleden cımbızla çekip almıştı bu kısmı. "Böyle bir olasılık hâlâ yok, Aksa."

Kan beynime sıçramış gibi yüzüne bakakalmıştım; bu kısacık anda aslında hiçbir şeyin değişmediğini, onun da söylediği gibi Rusya'da yaşananların Rusya'da kaldığını idrak ettim. Göz bebekleri arasında gidip geldim sessizce. Ne sanıyordum ki? İnsaflı olacağını, hissettiğim çıkmazı anlayacağını, bu sikik durumdan ikimizi de kurtarmak için vicdana geleceğini... Poe ölmüştü, hâlâ acısına ve yasına saygım sonsuzdu ama beni anlamak konusunda zerre ilerlememişti.

"Hiçbir şey değişmeyecek mi yani?"

"*Da,*" dedi. "Değişmeyecek."

"Tamam öyleyse," dedim çenemi dikleştirerek, ifademi dümdüz bir hâle getirdim. "Bunu da bildiğim süper oldu."

"Bilmediğin bir şey değildi."

Öfkemi kesilmez bir şekilde daha da harlıyordu.

"Beni o adamların yanına götür aslında, işe bununla başla. Daha iyi olur." Kafamın içi sanki duman altındaydı. "Yemek için sağ ol, sana afiyet olsun."

Hiç hesap edemediğim bir anda üzerime geldiğinde istemsizce geri adım atmak ve bıçak tutan elimi indirmek istedim ama bıçağı tutan avucumun tersine sarılan eli ani bir hamleyle kıskıvrak yakaladı beni. İrkilerek gözlerimi irice açsam da tenime yapışan tenini düşünmekten daha önemli mesele, bıçağın ucunun göğsüne dokunuyor olmasıydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, gözleri ve bıçak arasında mekik dokuyordu buzdan bakışlarım. Elimi çekmek istedim. "Bırak."

"O adamların yanına mı gitmek istiyorsun?" İlginç bulmuş gibi kaldırdı kaşlarını. "Doğru mu anladım?"

"Planın zaten buydu," dedim. "Rusya'dayken. Hatırlatırım, sen söyledin."

Dişlerini sıktı, çenesi hafifçe gerilmişti. "Ağzımdan böyle bir şey çıkmadı."

"Aksi de çıkmadı."

"Öyle olduğuna inanan sendin."

"Evet, yalanlamayan da sendin," diye soludum öfkeyle, hiç böyle bir şey düşünmüyordum ama aksini söylemeye de dilim varmıyordu. "Ya da ne önemi var? Gitmek istiyorum ya. Hatta şimdi bile olur. Bırak beni, hazırlanayım."

"Bir de hazırlanacaksın?" Alt dudağını dişleri ile ezip histerik bir gülüşle yüzüme baktı. "Böyle de olmuyor yani?"

"Olmuyor. Bırak..."

Gözü dönmüş gibi bakışları koyuya döndü. "Onların da gözleri yolda kalmıştı zaten."

Ne demek istiyordu?

"Bırak!" diye bağırdım onu umursamadan, dilim damağım stresten kupkuru kesilmişti. Elimi çekmek istiyordum ama ya yanlış bir hareket yaparsam ve ona zararı dokunacak olursa? Başımı iki yana salladım hızla.

"Tamam, git hazırlan," dediğinde gözlerinin içinde kaldı gözlerim, ayak parmaklarıma kadar inen buz gibi bir soğuktu hissettiğim. Dümdüz bakıyordu ateşten gözleri. "Bekliyorum."

Ölümcül bir his midemi çalkalandırıyor olsa da gözlerinde gördüğüm ifade durulmamı sağlıyordu. Normalde hissiz bakan gözlerinde keskin ve kararlı bir ifade vardı ilk kez.

"Bekliyorsun," diye fısıldadım kendi kendime. "Götüreceksin yani."

Başını salladı. "Evet."

Boştaki elim tezgâhın sert yüzeyini kavramıştı. Elim gevşediğinde aynı oradan onun da tutuşu gevşedi ve bıçak saniyeler içerisinde onun avucuna geçti. Tezgâha fırlatır gibi bıraktığını bile sonradan fark ettim. Burnumdan solurken gözüme perde inmişti sanki. "Tamam, anladım. Böylesi daha iyi."

Midem daha çok bulandı.

Dişlerini sıktığında göğsümde patlayan öfke balonunun sesi kulaklarımdaydı. Başımı ağır ağır sallarken geri adım atmadım ve odaya çıkmak için yanından geçeceğim sırada dirseğimden yakalayan soğuk parmakları adımlarımın önünü kesti.

Kolumu sertçe çekiştirirken, "Bırak," diye dişlerimin arasında soludum, başımı kaldırıp ona bakmıştım doğruca. Bedenini iteklemeye çalıştım. "Çekil önümden, geri zekâlı! Üzerimi değişi-"

Beni önüne çekerek bel boşluğumu tezgâha dayadığında gölgesi de üzerime kapaklandı. Birbirimizi öldürecekmişiz gibi bakıyorduk hâlâ.

Bir eli hemen yanımda tezgâha yaslanıp beni kafeslediğinde sıkça alıp verdiğim nefeslerim arasında yutkundum. "Her söylediğimi yapmak için ne zamandır bu kadar heveslisin?"

"Bir dakika oluyor. Çekil şimdi."

Kaşları sahte bir şaşkınlıkla havalandı. "Öyle mi? Bir dakika..."

Bir dakika...

Silebileceğimiz ya da çoktan sildiğimiz.

"Evet, siktiğimin bir dakikası kadar oldu," diye soludum tezgâha daha fazla yaslanarak. Sırtını az da olsa eğmişti ve yüzlerimiz şimdi daha yakındı. "Çekil şuradan."

"Hayır."

"Evet!" diye bağırdım suratına doğru. "Bana bir kez daha *hayır* deme," diye ekledim aynı onun gibi, kaşlarım hafifçe çatılmıştı. "Şimdi siktir git!"

Tek kaşı kalktı. "Rolleri mi değiştirdik?"

"Başlatma rolüne!"

Dirseğimi tutuşundan kurtarsam da diğer avucunu da tezgâhın yanına dayayarak beni kıstırdı. Nefes alamıyordum. Boğuluyordum ve bunun farkındaydı. Teninden yükselen tarif edilmez kokusuyla kaplanmıştı ciğerlerim. En kötüsü de buydu.

"Bu kadar sinirleneceğin bir şey yok. Sakinleş, yemek yiyelim," diye fısıldadı ağırca, yüzü yüzüme daha yakındı. "Öyle konuşuruz."

"Tüm iştahımı kaçırdın, şimdi de yemek yiyelim diyorsun. Sen var ya... Ruh hastasının tekisin."

"Sen de sinirlenince felaket bir şeysin."

"Bana bak, Boris... Benimle oyun oynama." Dik dik ve meydan okurcasına suratına bakıyordum. "Beni götüreceğini söylemedin mi? Bırak beni ya, hazırlanacağım. Senin bu saçmalığına katlanmak zorunda değilim ki!"

"Bak hâlâ..."

"Ne hâlâ?" diye kestim sözünü. "İstediğini yapıyorum işte."

"İstediğim bu değil, aptal," dediğinde çenesi kaskatıydı. "Her fırsatta *ısrarla* o adamlara gitmeyi seçmek gibi bir saçmalık yapıyor olsan da seni onların eline asla bırakmam."

Aslında bunu içten içe biliyordum ama sözlerini geri alıp yüreğimde düğümlenen o hissi bitirmesi iyi hissettiriyordu.

Yüzümü saran ifade az da olsa hafiflerken derin bir rahatlama çökmüştü. O an birden kapının sertçe çalınma sesleri evin içinde yankılandı. Buna rağmen ikimizin de gözleri birbirinden ayrılamamıştı. Uzun tırnaklarımı avucuma bastırdım ve soğumaya başlayan öfkemle gözlerimi ateşten gözlerinden kaçırdım.

"Kutay," diye fısıldadım, damağıma kuruluk bırakan yakınlığından kaçmak istiyordum. Nasıl yapabilirdim?

"Büyük olasılıkla," dedi ifadesiz bir sesle. "Bu konuşma burada bitmedi."

Ona çevirdim gözlerimi tekrar. Sıktığım dişlerimden dolayı çenem gergindi. "Bitmedi."

Sert bir nefes aldı ve kirpiklerinin arasından gözlerimin içine baktı bir süre. Ardından ellerini iki yanımdan ayırarak doğruldu. Rahatlamış olsam da boşlukta durmak gibiydi bu his. Yine de bunu önemsemedim.

Bir şey demeden suratıma son bir bakış atarak sırtını döndü ve mutfak kapısından çıkarak ortadan kayboldu. Gerginlikten sızlayan omuzlarımı devirdiğim an gözlerimi yumdum. Avuçlarımı yüzüme kapatmış, içime gömülmüştüm bir anlığına. Çıldırtıcı bir his vardı göğsüme fazlalık gelen. Adını koymak, ayırt etmek kolaydı ama önünü kesmek, itiraf etmekten daha çok işime geliyordu.

Sıkıntıyla ofladığım sırada kapının kapanma sesini duydum. "Götüm dondu var ya, götüm..."

Kutay gelmişti. Hiç keyfim yoktu, onun da bu işin içinde olduğunu öğrendiğimden bir yanım kırgındı. Herkese ve her şeye. En çok Boris Karalav'a ama onu bile Poe'nun acısını düşünüp tam anlamıyla suçlayamıyordum. Çok mu vicdanlıydım? Acısı çok yeniydi ve ona sorun çıkaran taraf olmayı erteleyerek borcumu ödüyordum kendimce. Pekâlâ, aptalca olabilirdi ama elimden daha fazlası da gelmezdi.

"Yağmur çok şiddetli, önümü göremedim lan! Perde inmiş resmen," dedi Kutay. "Bizim peder aradı, sel almış mekânlardan birini." Alay edercesine çıkıyordu sesi. "Köpürüyordu... Ayran sanki amına koyayım."

"Ona da söyleseydin ya bunu."

Boris Karalav'ın alaycı sesi tenimi ürperterek sıyırdı kulaklarımı.

"Sıçsaydı sonra ağzıma," diye homurdandı Kutay. "Babamın insafı yoktur, ne espriden anlar ne de oğlunum sayıklamalarımı dinler... Feleğimi siker oğlum, feleğimi!"

Ellerimi yüzümden aşağı sıkıntıyla indirmiş, gitgide yakınlaşan konuşmaları dinliyordum; kapıya bir bakış atarak bedenimi tezgâha dönmeden önce bir saniye tanıdım kendime. Her şey er ya da geç bitecekti. *Geçmediğini söylesen bile, bir şekilde geçmeyi bilecek. Evet, Aksa.*

Bıçağı tezgâhtan aldığımda kafamın içi hâlâ darmadumandı. Başka şeylerle ilgilenmek istiyordum. Aramızda ateşlenen tartışmada yarım kalan son salatalık dilimini parçalara bölmeyi gözüme kestirmiştim mesela.

"O nerede?" diye sorduğunu duydum bu kez Kutay'ın, benden bahsettiğini bilsem de yerimden hareket etmedim. Susacaktım, evet.

Adım seslerini beraberinde taşıyan varlığı her adımıyla birlikte daha yakına çekildi. Başımı önüme eğmiş, salata malzemelerini döktüğüm cam kâseye dikmiştim gözlerimi. Doğranmış salatalık dilimini geniş kâsenin içine sıyırırken ifadesizdim.

"Çarşamba!"

Boris'in bakışlarını hissettim ilk önce. Bedenimin her yanından keskin bıçaklar geçiriyordu sanki, kalabalığın arasında bu adamın üzerime doğrulttuğu o bakışların ağırlığını tanırdım. Geçen günlerin en ızdırap verici yanı da buydu: Alışmak. Bu adama nasıl alışabilirdim? *Stockholm sendromu* nasıl başlıyordu ki? Belirtileri böyle şeyler miydi? Daha fazla araştırmam için internete ihtiyacım vardı. Öyle...

"Alo!" İrkilerek kafamı kaldırdığımda gözlerimin önünde sallanan avuç içi bakış açımı doldurdu. Kaşlarım sertçe çatılırken boynumu hafifçe kırdım ve yanımda dikilen bedene baktım. Yeşil gözlere ve sırıtan ifadeye... "Yoksa Çarşamba'yı sel mi aldı?"

Yüzümü buluşturmamak için ekstra çaba gösterip bir adım yana kaydım ve salata kâsesini tezgâhın ucuna taşıyarak önüme döndüm. İlgisiz ve soğuk olmak benim için çocuk oyuncağıydı.

"Konuşmuyor muyuz?" diye sordu Kutay, hâlâ yanımdaydı. Boris ise izlemeye devam ediyordu. "Niye kızım ya?"

"Bu işin içindeki herkese tavırlı," dedi Boris, gözlerimi kıstım ama tüm hücrelerim suspus olup dikkat kesilmişti. Duyarlı hâle gelmiştim birden. "Benim dışımda."

Şokla açıldı dudaklarım. Kafamı omzumun üzerinden çevirmek için kaldırdım ama saniyesinde vazgeçip dişlerimi birbirine sertçe bastırdım. Kontrolü elimden bırakamazdım, kararlıydım. Yanıma yaklaşan bedenini hissettim, gözlerimi önümden çekmemek için yoğun bir çaba sarf etmem gerekiyordu. Neye baktığımı bile unutmuştum. Tavrımı sürdürmekten başka seçenek biçmiyordum kendime.

"Her bok senin başının altından çıktı ve buna rağmen sana değil de bana mı tavırlı?" Çekmeceden aldığı kaşığı kâsenin içine bıraktı Boris, soslarını attığı salatayı karıştırmak için anında elinden aldım kaşığı. "Kıyamıyor bana," dediğinde ise donup kaldım, gözlerimi gözlerine çevirdiğimde bana gereğinden fazla yakın duran bedeniyle karşı karşıyaydım.

"Ben mi sana kıyamıyorum?"

"Kıyabiliyor musun?"

Beni sinirlendirmek için konuştuğunu biliyordum ama sinir olmaktan da kendimi alıkoyamıyordum.

"Beş dakika önce seni deşecektim, elimde bıçak vardı," diye fısıldadım, dudaklarımı ıslatıp alt dudağımı dişlerimle ezdim sabır dilenircesine. "Senin canına okuyacaktım anlayacağın, hâlâ konuşuyorsun."

Alaycı parıltılar dağıtan gözleri gözlerimdeydi. "Hak etseydim yapardın," dedi. "Sağlam olduğuma göre sorunumuz yok demektir."

Derin bir nefes alıp aralanan dudaklarımı üst üste bastırdığımda başımı yana doğru ufacık bir açı ile eğdim. "Birbirimizi öldürmediğimiz sürece iyiyiz yani, öyle mi?"

"İyiyiz."

"Hop!" diye yükseltti sesini Kutay, bakışlarımı kaçırmamak için sonsuz bir gayret gösterip dik dik baktım. "Ben de buradayım."

Çekişmeli bakışmamızı keserek mağlubiyeti kabul ettim ve başımı önüme çevirdim. Gözlerinin gerisinde dalgalanan sis bulutu şu sıralar aklımın bir oyunu gibi geliyordu, böylesine güzel bir renk olamazdı. Ne elaydı ne kahverengi. Arada bir renkti ama hiçbir renge de oturmuyordu.

"Benim suçum yok," dediğini işittim Kutay'ın bir yanımda da o belirirken, Boris sırtını tezgâha vermişti ve kolları göğsünde bağlanmışken bakışlarının yakıcı ağırlığı hissedilebilir kıvamdaydı. "Hem bizimkinin yanında olduğun müddetçe daha güvendesin." Ayak bileğime dokunan ayak ucunu hissettim, beni dürtüyordu. "Ohoo! Lan bununla konuşuyorsan benimle de konuş. Ne suçum var? Ben sadece biliyordum, Çarşamba."

Başımı kaldırdım ve gözlerine baktım doğruca. "Beni babama götürebilir misin?" diye fısıldadım. "Bana sadece bundan bahset, ihtiyacım olan bu."

Bir an kaşları çatıldığında gözleri arkamda duran adama kaydı ve anlamaz bir ifadeyle baktı.

"Sana diyorum," diye seslendim sertçe çattığım kaşlarımın aşağısından suratını süzerek. Gözleri, gözlerimi buldu.

"Olmaz," dedi anında başını iki yana sallayarak. "Başka bir şey iste ama bunu yapamam."

"Siktir git o zaman," diye konuştum ters bir sesle, kaşığı salatanın içine öfkeyle bırakıp sırtımı döndüm, yan tarafa geçtim.

Musluğu açtım ve ellerimi yıkadım, ardından kâğıt havlu koparark bir an olsun onlara bakmadan mutfak kapısına yöneldim hızlı adımlarla.

"Aksa, yemek yemedin," diye sesini yükseltse de onu dinlemedim.

Gece bir şeyler atıştırırdım, şu an bu ortamda bulunmak istemiyordum. Keyfim kaçmıştı. Boris Karalav ile tartışmamız da yarım kalmıştı zaten, iştahım kaçmıştı. Oflayarak merdiven basamaklarına yöneldim.

Nerede olduğumuzu bilmiyordum. Boris'in daha önce yaşadığı yerden farklıydı burası, kimsenin bilmediği bir yer olduğunu tahmin etmek ise zor değildi. Beni bu dağ başına getirirken sürekli yolun dört bir yanını kontrol altında tutuyordu dikkatli gözleri, dikiz aynası ile mekik dokuyordu; ürkütücü göründüğünü bile söyleyebilirdim. Felaket korumacı bir adamdı.

Bir dakika sonra üst kata çıktığımda odama girdim. Ortalama boyutlardaki odanın orta yerinde çift kişilik bir yatak duruyordu; çaprazında ise çift kapılı, geniş bir gardırop vardı. Valizlerim dolabın hemen önündeydi. Hiçbir

kıyafetimi çıkarmamıştım ama böyle de havasız kalıp kokmaya başlayacaklarını biliyordum. Koku hassasiyetim yüksekti ve bu yüzden inanılmaz rahatsız ediciydi bu düşünce.

Ne zaman evime dönme şansım olacaktı? Boris Karalav için elimden geleni yapmamış mıydım? Edgar'ı getirmesini bile söylemiştim Pusat'a... Getirecek miydi sahi? Bilemiyordum ama en azından tek olmadığını, Poe'dan ve geçmiş yaşantısından bir parçayı yanında görmek iyi hissettirirdi. Yani... Umarım öyle olurdu.

Beni kaçırdığı hâlde vicdanım krizlerin eşiğine dayandığından durumu zorlaştırmıyordum. Belki büyük bir aptallıktı ama Boris bu iyiliği hak ediyordu. Yine de matem bulutu dağılıp kaybolduğunda yapayalnız kalacaktım ve bu çıkmaz sokağın ortasında kendimi, kendim için çare ararken bulacakum. Biliyordum. Bu yüzden başımın çaresine bakmalı, fırsat yaratmalı ve yarattığım fırsat için bilenip hayatıma şekil vermeliydim.

Parmaklarım boynuma ilerledi, adımlarım pencereye doğru düşerken mideme acı dolu kramplar doluyordu. Açlıktan bağımsızdı bu, regl günüm yaklaşmıştı. Derin bir nefes aldım. Parmak uçlarım haftalar önce açılan yaranın üzerinde gezinmeye, geride kalan belli belirsiz o izi sürmeye başladı. *Bu izin aynısı anneme de açıldı... İki ay içerisinde yakılarak öldürüldü.*

Bir gün, Aksa...

Yutkundum.

Tüm ışıklarını sonsuza kadar kapatmak için çıkacak birileri karşına.

Ve en kötüsü ise bunu başaracak.

Kanım çekilip kıyıya tüm dehşeti vurduğunda buz kesilen parmaklarımı avucuma geçirdim ve sarsılarak kendime geldim. Bir insanı cayır cayır yakmak bir kibrite bağlı olmamalıydı. Oysa bir anlıktı, ikinci saniyeye gerek yoktu. Caniceydi. Boris davasında haklıydı belki de. Annesi yanarak ölmüş bir adam, yağan yağmura bile düşman olabilirdi.

Avucumu göğsüme dayayıp sert bir nefes çektim ciğerlerime. Yetersizdi. Birkaç dakika oyalandım ama içim öyle daralmıştı ki yeterli gelmiyordu hiçbir şey. Üstümdeki askılıyı çekiştirdim. Boğulacakmışım gibi hissediyordum. Mührün aklıma geldiği anların çoğunda üzerime yapışan bir uğursuzluk beliriyordu sanki. Ve bir ses durmadan fısıldıyordu: *Bir gün, Aksa... Aynı kaderi paylaşacaksın.*

"Sus artık, sus, sus lütfen..." diye fısıldadım kendi kendime, gözlerimi yumarak bambaşka şeyler düşünmeye çalıştım.

Olmuyordu. İçimi örümcek ağı gibi saran o his, bu gece nöbet tutmak için sayıklıyordu. Babama en çok bu gece ihtiyacım vardı. O yoktu ve sanki en uzun gece yaşanıyordu. Bitmek bilmiyordu.

Kendimle baş edemiyordum. Tüm dünyayı karşıma alabilirdim, tüm savaşlara meydan okuyabilirdim; karşımda kendimi bulmadığım müddetçe dişli bir düşmandım.

Beş dakika sonra kapıyı açtım ve koridoru hızlıca geçerek merdiven basamaklarına ilerledim. Ağır ve dalgın adımlar atarak indim basamakları. Mutfak kapısına yaklaştığım sırada, "Ne yapacaksın öyleyse?" diyen sesini duydum Kutay'ın, nefesimi bile içime hapsederek durdum ve hüküm süren sessizliğin içine kaynadım. "Ortalığı karıştıran Enver iti, Aksa'yı yanlarında istediklerini duydum."

Göğsüm sıkıştı. Bir ağrı baş gösterdiğinde kemiklerimi döven kalp atışları hızlı hızlıydı.

"Bana söylesin aynı şeyi..." Soğuk ve tehlikeli bir tınıdaydı sesi. "Gör bak nasıl anasını sikiyorum."

"Planın ne yani?"

"Öfkelerinin geçmesini beklemek," dedi Boris. "Mantıklı olanın bu olduğuna emin olmak istiyorlar, o piçleri tanıyorum."

"Tanıdığını sanıyorsun ama tam olarak tanımıyorsun," diye karşı çıktı Kutay, sesi gergindi. "Yıllardır içlerinde olan benim, sen değilsin. Bunu övünmek için söylemiyorum, yanlış hareket etmemen için söylüyorum."

Alt dudağımı dişlerimin altında ezerek duvara daha çok sindim. Ne hakkında konuşuyorlardı?

"Bir yolunu bulurum," dedi Boris. "Bulma ihtimalim sıfırsa yolu değiştiririm... Yine de onların ellerine bırakmam."

Kaşlarım anında sertçe çatıldı. Bakışlarım boşluğa sabitlenmiş, öylece asılı duruyordu.

"Seçimlerin beni korkutuyor oğlum ya senin, siktir gerçekten... Nasıl yapacaksın ki?" Sert ve sıkıntılı bir nefes aldı. "Kafam basmıyor lan. Hiç basmıyor. Tamam, her şeyi düşündün falan ama onlar işini bilir. Yanındayım, onların daima karşısındayım ama unutma... Arkanda değilim."

"Korkudan altına da sıçıyorsundur sen," diye homurdandı Boris, sigara içiyor olmalıydı. "Ayarsız piç."

"Ne yapayım lan? Babamı ortadan kaldır, bak o zaman nasıl arkanda duruyorum."

"Siktir git."

Güldü Kutay. Kısa bir sessizlik oldu, ardından, "Turgut amca ulaştı bana," dedi Kutay düz bir sesle. "Haberleri görmüş, çıldırmış. Çıldırmak ne kelime, deli danalar gibi dönüyordu. Adam öfkeden buhar olup izini sildirmiştir diye düşünüyordum, öyle sinirliydi ki... Konu Sergen Alatan'ın kızı mıydı, emin bile olamadım."

Kalbimdeki ağrı artarken dudaklarım kupkuruydu. Heyecan kafeslemişti.

"Sanmıyorum," dedi Boris ruhsuz bir sesle. "Tüm mesele benim. Benim buralarda olmam."

"Harbiden oğlum ya! Belki de cidden öyle," dedi Kutay net bir sesle. "Yanında Talya olduğunu duyduğunda da sinirliydi. Adam sadece Rusya'ya döndüğünü duyduğunda keyiften dörtköşe olmuştu, o kadar. Teslim bile olurdu, anasını satayım. Baban tam bir zırdeli."

Gözlerimi devirdim yavaşça.

"Ona ne şüphe!" dedi Boris alaycı bir sesle. "Her neyse... İki gün sonraki açılışı unutma. Gövde gösterisi yapmak için doluşacaklar. Yedisinden yetmişine, delisinden zırdelisine..."

"Baban da mı gelecek? Siktir oradan!"

"*Nyet*," diye mırıldandı Boris. "Sencer'den haber alabilseydi belki gizlice... Ama gelemez. Asıl mesele diğerleri."

"Ortalığı birbirine katacaklar," dedi Kutay sıkıntılı bir nefes bırakarak. "Şimdiden yoruldum kardeşim ben... Bu kez uzaktan izlerim. Gözlemlemek de şart, üst localardan birinde olurum, baştan söyleyeyim." Duraksadı. "Gün ne olacak?"

Kulaklarım daha da dikkat kesilirken nefesimi tuttum.

"Adamlardan çoğu burada olur."

"Bizimle de gelebilir," dedi Kutay ortaya bir fikir atarak. "Üst paravanda benimle olur, etrafı izler. Değişiklik iyidir, böyle devam edemez sonsuza kadar. Rusya'da yaşananları da düşün, kafası dağılır. Şatafat ilgisini çeker, gazeteci nasılsa... Sever böyle izleme, ayrıntı bulma işlerini."

Beni düşünüyor muydu? Şu sıralar herkes, babamın yanına götürmesini istemediğim müddetçe elinden gelenin fazlasını yapıyordu.

"Asla," dedi Boris keskin bir sesle. "Onu biraz tanıyor olsaydın bu fikri dile bile getirmezdin."

Uyuzun tekiydi. Yakışıklı suratına yiyeceği sert bir yumruk onu kendine getirirdi belki.

"Niye oğlum lan? Üst kattaki localarda oluruz, tek kişi bile fark etmez."

"Aklım kalır," dedi Boris bu kez. "*Olmaz* dedim."

Nasıl bir açılıştan bahsediyorlardı? Her ne olursa olsun şehrin içinde bir yerde, daha fazla insan kaynayan bir mekâna gidileceği kesindi. İstanbul'da kaçma şansım daha fazlaydı ve geri tepemezdim. İkna olmamıştı ama... Kutay'ı kafalamak daha kolaydı. İşte, şimdi ona ihtiyacım vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğunu duydum o sırada Kutay'ın, kaşları çatılmış olmalıydı. Sesi çatallı geliyordu.

"Servis hazırlıyorum," dedi Boris tekdüze bir şekilde. "İnmemekte ısrarcı, odasında yer."

Kutay aniden kahkaha attığında irkilecektim neredeyse. "Seni böyle görmek... Oğlum, hangi evren lan bu?"

"Mecburiyetler evreni," dedi Boris homurdanarak. "Her evrende prenses olmayı başarırdı zaten."

Onları dinlediğimi fark etmelerini istemediğimden birkaç adım geriledim ve içimden ona kadar sayıp hiçbir şey duymamış gibi doğruca mutfağa girdim. Çenemi küçük bir açıyla dikleştirmiştim, onlara gözlerimi dokundurmadan ortadaki adanın taburelerinden birine geçtiğimde tam karşımda Kutay oturuyordu.

"Susma orucunu bozmadın galiba?" diye sordu Kutay, dirseklerini tezgâha dayayarak öne eğilmişti.

Gözlerimi kısıp dik dik baktım yüzüne. Birkaç saniye içerisinde Boris önüme tabak bıraktığında ona göz ucuyla baktım kısacık bir an. Arkasından dolap çevirmek için boş bir anını yakalamalıydım.

Gözlerimi önüme çevirdiğimde köftelere ve salata tabağına değdirdim bakışlarımı. İştahsızlığım hâlâ sürüyordu ve midem iç içe geçip birbirine yapışmışken bir şeyler yemem şarttı. Çatalı sağ elime aldığım saniyede adanın köşesinde durduğunu fark etmediğim telefon titreşmeye başladı. Gözlerim ekrana çevrildiğinde arkamdan dolaşarak telefonunu eline aldı. Kaşlarım çoktan çatılmıştı, ekrana düşen ismi görmüştüm çünkü. *SA.*

Kimdi bu? Uçakta da tüm hevesimi tek bir anda öldürmüştü, Boris Karalav'ın uçak kaldırmasına izin vermemişti. Önemli biri olmalıydı. Karalav bozuntusu normal şartlarda aramaları erteliyordu ama SA her kimse yanıtlamaya özen gösteriyordu. Ah, bir de Talya vardı. Aramaları boşa düşmüyordu.

"Çarşamba... Şşt, küs müyüz?" diyen ses, düşüncelerimi silikleştirip ana dönmemi sağladığında sertçe nefeslendim.

"Tek bir şartla konuşurum seninle," dedim kısık bir sesle ve dudaklarımı ıslattım. Ona bakıyordum. "Tamam mı?"

"Seni babana götüremem."

"Onu anladım," dedim homurdanarak, bakışlarım sürgülü kapıya kayıyordu. Telefon görüşmesi devam ediyordu belli ki. "Başka bir şey isteyeceğim."

"Yapabileceğim bir şeyse neden olmasın."

"Sizi duydum," diye mırıldandım, kalbim göğsümü döverken doğruca gözlerine bağlamıştım gözlerimi. "Açılışa beni de götürmek istediğini yani... Götürür müsün?"

"Bizi mi dinledin?"

"Duydum, kulaklarım var," dedim sevimsiz bir sırıtmayla. "Hadi, cevap ver."

"Boris istemiyor," dedi. "Kabul etmez."

"İkna olması şart değil," dedim hemencecik. "Bir şekilde sen götürürsün, olmaz mı?"

Kaşları havalandı yarı şaşkın bir tavırla. "Ben mi?"

Başımı salladım onaylar anlamda. "Boris'in haberi olmasına gerek yok, o evden gittikten sonra çıkarız. Orada görse bile iş işten geçmiş olur."

"Beni öldürür."

"Lütfen ya," dedim, her an gelebilirdi ve bu yüzden tedirgindim. "Beni kandırmanın karşılığı bu, çok basit. Üstelik... Biraz kafa dağıtmaya ihtiyacım var. Bahsettiğin localar nasıl, bilmiyorum ama söz, yanından ayrılmam."

Düşünürcesine kısılan yeşil gözleri yüzümü karış karış dolaştı. İkna olacağına neredeyse emindim. Kutay anlaşılması zor bir adam değildi, ifadeleri netti ve gözlerine baktığımda ne istediğini anlamam da bir o kadar basitti.

"Tamam," dedi, kesik bir nefes alarak sırtını doğrulttu. "Halledeceğim bu meseleyi, her koşulda iki gün sonra benimlesin." Tek gözünü kırptı. "Barıştık yani."

Omuz silktim. "Şimdilik..."

Kutay güldüğünde içimde bastırdığım zafer çığlıklarını susturup önümdeki tabağa indirdim bakışlarımı. İlerleyen dakikalarda bir yandan Kutay ile sohbet ederken diğer yandan tabağın büyük bir çoğunluğunu yemiştim. Salatanın tamamı bitmiş olsa da köfteden bir tane kalmıştı. Neyse ki Kutay tabağıma uzanıp onu da tek hamlede ağzına atmış ve bomboş bir tabak bırakmıştı geride. Boris Karalav ise ben bulaşıkları makineye yerleştirip ellerimi yıkadıktan sonra ancak gelebilmişti. Dakikalardır ne konuşuyordu? Uzun sürme sebebi neydi? *Sana ne, Aksa?* Kesik bir nefes aldım usulca. SA kız arkadaşı olabilir miydi? Ya da flörtü? Boris'in ilişkileri nasıl olurdu, hiç fikir yürütemiyordum. Flört aşamalarında isim kısaltmalarını tercih ediyordu belki de. Oldukça saçmaydı ama onunla ilgili ne mantıklıydı ki zaten?

"Yeşil çay var mı? Ya da ıhlamur, papatya?" diye sordum kuru bir sesle, Kutay'ın sırtı bana dönüktü ama Boris benim az önce oturduğum yerin hemen yanındaki yüksek tabureye yerleşmişti. Göz göze geldik saniyesinde.

"Hayır."

Kurumuş dudaklarımı ıslatarak, "Peki ya ağrı kesici?" diye sordum.

Kaşları çatıldı saniyesinde. "Neyin var?"

"Hiç," dedim omuz silkerek, birkaç güne regl olacaktım ve vücudum her ay olduğu gibi sızlıyordu. "Yok mu?"

Sırtını dikleştirdiğinde Kutay da elindeki telefonu bırakıp önce omzunun üzerinden başını bana çevirdi ve ardından bedeninin bir kısmını daha döndürdü, baştan aşağı süzdü bedenimi. Daha da gerilmiştim şimdi. Çenemi açmamın pişmanlığı içimi sıkıntıyla taşırırken, "Bir şeyin mi var?" diye sordu

Kutay, yeşil gözleri gözlerime çıkmıştı. "Rusya soğuğu çarpmış da olabilir gerçi."

"Ağrın mı var?" diye sordu Boris, diken üzerinde hissetmeme sebep olacak kadar yoğun ve fazla bir baskıydı bu. İlgi miydi? İlgi severdim ama... Omuzlarımı düşürdüm ağırca.

"Bana şöyle bakmayı bırakın," diye keskin bir sesle konuştum sırayla ikisinin de gözlerine bakarak. Rahatsız ediciydi. "Sadece ağrı kesici sordum. Var mı, yok mu? Öğrenmek istediğim bu."

"Evimde ağrı kesici bulamazsın," dedi Boris, çatık kaşları ifadesini daha da sert gösteriyordu.

"Herhangi bir hap bile bulamazsın," diye araya girdi Kutay, gözlerini devirdiğini görebildim. "Biraz abartılı takılıyor."

"*Poshel na khuy.*[65]"

Bir şey söylemek için dudaklarımı aralasam da aynı anda vazgeçtim. Normal şartlarda kendi evimde bunları sorun etmezdim. Çünkü hayat basitti. Dışarı çıkar ve arabaya atlayarak en yakın eczaneye giderdim. Ancak şimdi... Her şey başıma yıkılıyordu.

Özgür bir alan yaratamıyordum kendime, ihtiyacım olan en küçük şeyi bile *kapıdan çıkıp bir marketten alırım* diyemiyordum. Nasıl bir anda böylesine değişmişti hayatım? Hava almak için sahile indiğim, Beliz'i arayıp anlık gelişen planıma dâhil ettiğim zamanları özlüyordum. Geceleri babamın arabasını kaçırdığım ve kızacağını bile bile buna devam ettiğim günlere geri dönmek istiyordum.

Şimdi istediğim sadece ağrı kesiciydi. Nöbetçi eczanede bulabileceğim ya da tek bir telefonla arkadaşımdan isteyebileceğim kadar basitti. En azından dünyam tersine çevrilmeden önce oldukça basitti.

"Anladım," diyebildim sadece, birden dolan gözlerimi kaçırdım. "Çok önemli değildi zaten. İyi geceler."

Sırtımı dönüp kapıdan çıkarken sırtımı didikleyen bakışların ağırlığı altında ezildiğimi hissettim. Yine de bunu önemsemedim, odaya çıkmak için merdivene yönelirken yanağıma inen birkaç damlayı sildim.

---

[65] (Rusça) Siktir git.

10. BÖLÜM
ATEŞ VE BUZ

Bir kâğıt çekip alarak parmaklarım arasında katladığım sırada gözlerim salonun girişine ulaştı bir kez daha.

Derin bir sessizlik hüküm sürüyordu ve *o* hâlâ ortalarda görünmüyordu.

Neredeydi? Süslenmesi bitmemiş miydi beyefendinin? Gözlerim kendiliğinden kısılırken her an belirebilecek varlığını bekleyen zihnimi susturmak için gözlerimi sıkıca yumup birkaç saniye bekledim. Sinirlerim feci bozuktu. Hayatımın ipleri bir türlü ellerime geçmiyordu ve ben dört duvar arasına tıkılıp kalmışken onun çıkıp gidebilmesi içimi sıkıyordu.

Saat neredeyse sekizdi. Boris Karalav'ı gün içinde yalnızca birkaç kez görmüştüm. Kutay'ın dağ evine geldiği günden bu yana pek konuşmamıştık aslında, tartışmamız hâlâ soru işaretleri eşliğinde aramızda salınıyordu ve bundan da ötesi, bu açılıştan söz etmemişti bile.

Birbirinin aynısı gibi hızla geçen iki gün içinde bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az konuşmamızın bir diğer etkisi de evde hissedilen soğukluktu. Buz gibiydik sanki. Konuşmalarımız bile mesafeliydi, kısa ve net kelimelerden oluşuyordu çoğunlukla. O, kafasına estiği gibi davranırken duygularım en hassas dönemde beni gafil avlamıştı. Üzüldüğümü hissediyordum. Onun duygusuzluğuna karşılık içimi yiyip bitiren gürültüyü kesemiyordum.

Ağrın geçti mi, diye sormuştu dün sabah. *Evet,* demiştim. Bu kısmen yalandı. Stresten geciken döngümden hâlâ tık yoktu ve bedenimi ele geçiren sızlamalar ilk an gibi rahatsız etmese de hissettiğim gerginlik yerli yerindeydi. Boktan bir ağrı kesici de bulamamıştım üstelik. İşte, tam da bu sebeple her şey ağlama isteğimi körüklüyordu. En ufak şeyi bile bahane edip hıçkırıklara gömülebilecek gibi hissediyordum.

Tek bir iyi yanı vardı geçen günlerin. İki gün kendim için kocaman bir düşünme alanı yaratmıştım. Kutay her ne kadar haber vermese de biliyordum ki gelecekti. Gideceğimiz yerde bir şekilde ortadan tüyüp kaçmaya karar vermiştim. Poe için duyduğum vicdan azabı ve Boris'e üzüntüm geçmemişti ama o, açılışa gidebilecek kadar iyi durumdaysa ben de kurtulmak için bulduğum her fırsatı değerlendirmek zorundaydım.

"Ne yapıyorsun?" diyen ses sessizliği kırıp geçerken yerimde sıçramamı sağladı. Sanki dakikalardır onu gözleyen ben değilmişim gibi sesi dünyamı işgal ettiği anda kalbim, göğsümü şiddetle doldurmaya başlamıştı bile. Öyle çok soyutlanmıştım ki irkilerek ona baktım doğruca.

Onu tepeden tırnağa süzme fırsatım vardı ama oyalanmamaya dikkat ediyordum. *Yakışıklıydı. Çok fazla. Çok çok fazla.* Rusya'da davete katıldığımız zaman olduğu gibi baştan aşağı siyahtı ve kaşlarımı sertçe çatmam için geçerli bir sebepti.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum bilmezlikten gelerek, parmaklarım kâğıt üzerinde duraksamıştı. Dudaklarımı yaladım ifadesiz suratımla. "Bayağı süslenmişsin."

"Süslenmek?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Dümdüz giyindim, Aksa."

"Her neyse," diyerek ters ters baktım yüzüne, salonun girişinde dikiliyordu. "Gideceğini bilmiyordum."

"Konuşma fırsatımız olmadı," dedi düz bir sesle, gözleri üzerimdeydi.

Çekmeceleri karıştırırken birinin içinde bir yüzü boş olan kâğıtlar bulmuştum. Tıp notlarıydı sanırım ve Kutay'a ait olma olasılığı aklımda ilk andan belirmişti. Yanındaki fosforlu kalemlerle birlikte çabucak yanıma almış, can sıkıntısından küçüklükten öğrendiğim origamilerden en iyi bildiklerimi yapmaya çalışıyordum.

"İsteseydin bir şekilde söylerdin," dedim gerilen sinirimle homurdanarak. "En azından bu kadar tanıyorum seni."

"Önemsemedim."

"Beni mi?" diye sordum aklımda beliren ilk düşünceyi dilime pervasızca dökerek.

"Sen mi?" Histerik bir şekilde güldü. "Sen önemlisin."

Önemlisin. Kim için? Örgüt için.

"Beni yalnız bırakıyorsun," diyebildim sadece, o sırada üçlü koltuğun etrafında dolaştı ve yanımdaki kanepenin ucuna oturdu sessizce. "Yalnız değilsin, kapının önünde onlarca adam var," dedi, gözleri yapmak üzere olduğum kuşa dokundu.

"Hiçbirini tanımıyorum," dedim. "Yine."

Bana baktı kısacık. "Tanımana gerek yok, ben gelene kadar buralarda olacaklar. Güvenilir olmaları yeterli."

"Nereye gideceksin ki?"

"İşlerim var."

Neden söylemiyordu?

"Anladım," dedim kuru bir sesle. "Gizliyorsun."

Derin bir nefes aldı ve sözlerimi umursamadan kuş origamisine uzanarak eline aldı. "Bilmen gerektiğini düşünmüyorum," dedi parmak ucuna aldığı figürü incelerken. Başını kaldırdı ve göz göze geldik. "Kimden öğrendin?"

"Seni ilgilendirmez."

"Kimden?"

"Birinden," dedim uzanarak elinden almak istediğimde sırtını doğrultup elini benden kaçırdı. Kaşlarım sertçe çatıldı. "Versene."

"Babandan mı?"

"Zeliha abladan! Ver şunu!"

"İdare eder," dedi tok bir sesle. "Şirin bir şey."

"Benim elim değdi çünkü."

Kıvrılan dudaklarına takıldı gözlerim bir saniye. "Her ne kadar çirkin de olsa... Bende kalsın, veresim gelmedi."

"Veresin mi gelmedi?" Dudaklarım garip bir şaşkınlıkla aralandığında dizlerimin üzerine oturmuş, ona dik dik bakıyordum. "Gitsene ya sen. Niye benimle uğraşıyorsun? Başka önemli işlerin yok mu senin?"

Alaycı bir sırıtma, dudağının bir köşesini çarpık bir şekilde yükseltti. "Daha önemli bir işim yok, Alatan."

"Ufak at," dedim gözlerimi kısıp. "Yalancı."

"Falan filan," derken sesi oldukça umursamazdı. Parmak uçlarında çevirdi kuş figürünü. "Bu benim olsun."

"Niye senin oluyormuş?" diye huysuzlandım, yeniden eline doğru atılsam da koruma konusunda üstüne tanımıyordum.

"Beğenmem yeterli bir sebep."

Kucağıma düşürdüğüm avuçlarıma bastırdım uzun tırnaklarımı istemsizce. Sert bir yumruğu hak ediyordu. "Her beğendiğin şeyin senin olacağını mı sanıyorsun?"

"*Da,*" dedi başını tek bir hamleyle sallayarak. Buz mavisi gözlerimin içinden ayırmadı gözlerini. "Her şeyi öyle kolay beğenmem. Bu yüzden..." Serseri bir tavırla tek gözünü kırptı. "*Evet*, benim olacak."

Gözlerimi boşluğa kaçırmamak için kaba bir baskı kurdum göğsümden içeri. Boris'i zihnimin içinde çözemiyordum ve her şey bu yüzden daha rahatsız ediciydi. Aramızdaki çekimi hissediyordum. *Stockholm sendromu.* Bu muydu ismi? Kendimi şimdi öldürmek istiyordum işte.

"Karşılığında ne alacağım peki?" diye sordum tek kaşımı sorgular bir ifadeyle kaldırıp. "Mesela babamı arayabilir miyim?"

"Tabii, canım," dedi alaycı bir sesle. "Konum da atarız."

"Ha ha ha!" dedim yalandan gülerek, sonrasında öfkeyle dizlerimin üzerinde doğruldum ve ona doğru atıldım. "Ver şunu!"

"Senden bana hatıra kalmasın mı?"

"Kalmasın!"

"Bana yazdığın not var, bu ikincisi."

Bir anlığına duraksar gibi olduğumda kirpiklerimi kırpıştırarak bir elimi bacağının üstüne koydum ve arkasına sakladığı origamiye uzandım. Bedeni aşılmaz bir duvardı.

Dişlerimi birbirine bastırarak sert bir nefesle dizlerimin üzerine oturdum. Nefeslerim sığ bir hâle bürünmüştü ama o öylesine rahattı ki ifadesine oturan taş kadar sertliğe rağmen fazla zıt bir görüntüydü.

"O notu okudum."

Kan tüm hücrelerimin arasında ters dönmeye başladı. "İyi," diye kestim hızla önünü. "Kendi içinde tutabilirsin."

"İkimiz de ne yazdığını biliyoruz." Derin bir nefes aldı. "İtiraf edebi-"

"Lütfen konuşma," diye böldüm sözünü, önüme çevirdim bakışlarımı. "Git sadece."

"Etkileyiciydi."

"Ya sussana!"

Gülüşünün yaydığı o yoğunluğu bile hissediyordum. Keyif alıyordu bundan. "Öyleyse bu artık benim."

Son kâğıdı önüme çektiğim sırada hırs ve öfke yönetiyordu hareketlerimi. Bakışlarım önümdeki orta sehpanın üzerindeydi. Birkaç saniyeliğine sessizlik sardı dört yanı ama sonsuza dek sürmüş gibi hissettirmişti.

"Karşılık önemli," dediğinde ne olduğunu anlamadan elimdeki kâğıdı çekip aldı. Başımı ona döndürerek radarıma kemikli yüzünü aldım; hafif koyu kumral teninin yarattığı gölge kalbime kadar uzanıp birden içimde yol almaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, kâğıdı parmakları arasında şekillendirmeden önce birkaç köşesini orantılı şekilde yırttı.

"Uçak," dedi. "Karalav tarzı."

Karalav tarzı. Rusya'da görmüştüm ve hiç de basitçe yapılanlara benzemediği için ilgimi çekmişti. Ateşten gözleri bir anlığına gözlerimi sıyırıp geçti.

"Koleksiyonundan vermemek için beni böyle oyalıyorsun, değil mi?" Kınayıcı gözlerle baktım ona. "Cimrilik hiç yakışıyor mu sana? Aptal bir minyatüre milyonlar heba etmişken üstelik."

"Köşeyi dönmek için gözün hâlâ onda, değil mi?" diye sordu alay edercesine. "Hım?"

"Belki." Omuz silktim. "Hem bunu ne yapacaksam sanki?" diye homurdandım oturuşumu bozarak. Sırtımı geriye, koltuğun döşemesine verdiğimde dizlerimi de kendime doğru çekmiştim.

"Her şey bittiğinde odanın başköşesine koy," dedi, sesi karizmatikti ve utançtan ölerek de olsa tenimi ürperttiğini kabul ettiğim şey emir veren tavrıydı. Varlığı ve sesinden akan hâkimiyetiydi mesele. "Bir kere bile bakacak olursan bu anı birlikte yarattığımızı hatırla."

Gözlerim onu teğet geçmeden profiline sabitlendi. "Sen de mi öyle yapacaksın?"

Sessizce gözlerime dokundu bakışları. Parmakları duraksadı saniyelik. "Eğer şansım yaver giderse..."

Kaşlarım sertçe çatıldı. "Neden yaver gitmesin?"

"İhtimaller."

"Benim için niye geçerli değil o ihtimaller?"

Huzursuzlanmışım anında.

"Koleksiyonumun yanında nasıl görünür?" diye sordu, sözlerimi es geçerek. Sadece lafı değiştiriyordu. "Hım? İdare eder gibi."

"Uçakların yanına mı?" Şaşkındım. "İçlerinde komik gözükecek."

"Yine de oraya yakışır," dedi. "Aykırı gözükmesi önemli değil, ne hatırlatacağı önemli."

Yutkundum sertçe. Sessiz kaldım.

"Nasıl yaptığımı iyi izle," diye devam etti sessizliği bozarak, bakışlarım el hareketlerine kaydı. Yüzükleri yerindeydi ve her seferinde olduğu gibi hoş bir hava katıyordu. Yutkunma ihtiyacı hissederek dikkatle izlemeye başladım onu.

"Çok zor... Sen kimden öğrenmiştin? Sencer miydi?"

"Evet," dedi soğuk bir sesle, göz göze gelmiştik. "Sen benden öğreniyorsun, şanslı sayılırsın."

İstemsizce güldüm. "Ben de çocuklarıma öğretirim artık."

Parmakları duraksadı ve gözleri yüzümde derin izler bırakırcasına sürüklendi birkaç saniye. "Çocukların..." dediğinde kaşları çatıldı. "Çocukların olsun ister miydin?"

"Evet," dedim hiç tereddütsüz. "Babamı dede olarak görmek istiyorum çünkü."

"Bu yüzden mi?"

"Onun için değil ama bilmiyorum... Çocuğum olduğunu düşündüğüm çoğu anda yanımda bir adam hayal edemiyorum ama babam hep torununu seviyor, hayallerim de böyle," dedim ve kesik bir nefes bıraktım burnumdan. "Kocam olmayacak sanırım."

"Meryem ana mısın kızım sen?"

Sesli bir şekilde güldüğümde onun da dudakları kıvrılmıştı. "Güzel fikir ama. Babası olması şart mı? Hayallerim için şart değil mesela."

"Seni anne olarak düşünmek..." Durdu. Başını belli belirsiz salladı, ölçüp tartar gibiydi ifadesi. "Garip."

"Niye?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Benden anne olmaz mı?"

Omuz silkip işine devam etti. "Olur galiba."

"Galiba?" Uzun uzun süzdüm onu. "Peki ya sen... Senden baba olur mu?"

"Olmaz," dedi hiç düşünmeden. "Olmaz."

"Olmaz mı?" diye sordum şaşırarak. "Galiba bile değil. Hiç olmaz yani?"

"*Da.*"

"Hım..." Ne söylemem gerektiğini kestiremedim bir anlığına. "Seni bilmem ama benden anne olur. Alfi'yi nasıl büyüttüğümü görseydin pişman olurdun *galiba* dediğine."

Dudaklarına sarılan silik kıvrımı görebildim ama sessiz kaldı.

Dudaklarımı sıkarak ağzımda patlak vermek isteyen kelimeleri yuttum. Saniyeler sonunda kâğıtla işi bittiğinde ortaya kusursuz bir işçilik çıkmıştı. Boris Vedran Karalav hiç şaşırtmıyordu. Ve ayrıca... Güzel kokuyordu. Erkeksi ve bir o kadar da baştan çıkarıcı. *Ne? Sus, Aksa. Sus.* Kendimi tokatlamak istiyordum.

"Al," deyip uçağı orta sehpanın üzerine bıraktı ve geri çekildi. Bunu yapmak sandığımdan daha zordu.

"Kanatlarını boyayacağım," dedim elime fosforlu kalemleri alarak. "Güzelleşsin."

"Boka çevireceksin," dedi uyarırcasına, uçağı eline aldı hemen. "Fosforlu kalem bir de. Aferin... sıç içine böyle."

"Niye karışıyorsun? Benim değil mi artık?" Dik dik baktım çatık kaşlarının altında yanan harelerine. "Boyamak istiyorum kanatlarını, sana söz hakkı düşmez."

"Hayır." Kafasını iki yana salladığı sırada cebinde titreşen telefonun sesi ortamda yankı buldu. O ise umursamamıştı. "İğrenç olacak."

"Ah, doğru ya... Sen fosforlu renklerden nefret ediyordun."

"Zevk sahibi herhangi bir insan gibi."

Gözlerimi yavaşça devirdim. "Sen sevmiyorsan kesinlikle bir bildiğin vardır diyorum ve boyuyorum," dedim sevimsiz bir sırıtma takınarak, elindeki kâğıt uçağı almak istesem de benden uzaklaştırdı ve başını iki yana salladı.

"Tamamını boyama," dediğinde sehpanın üzerindeki kalemi eline aldı ve uçağın sol kanadına odaklandı. Avucunun içinde tutuyordu ve ne çizdiğini göremiyordum. Birkaç saniye sonra bana çevirdi uçağı. "Sadece içini boya."

"Ne çizdin?" diye mırıldandım çizimine odaklanmışken, kanatları olan küçük bir figürdü. Çizimi de fena sayılmazdı. Gözlerine baktım doğruca. "Ne bu?"

"Peri kızı," dedi uçağı önüme bırakarak. "Boyaman gereken tek şey kanatları."

"Peri kızı mı?" Kaşlarım şaşkınlığıma yenik düşüp ağır ağır havalandı. "Sen bu tarz tatlı şeyleri bilir miydin ya?" Kim bilir, hangi kız arkadaşından öğrenmişti. "Herkese yapıyor musun ya da?"

Dilini dudakları üzerinde dolaştırarak ıslattı ve sırıtması dudaklarında bir sis gibi indi. "Peri gibi görünen kadınlara."

"Pislik!" dedim, başka kadınlar için de mi çiziyordu yani? *Sana ne, Aksa?* Telefonu yeniden çalmaya başladığında gerginlikle kıpırdandım olduğum yerde ve sinirim bozulurken sehpanın üzerindeki sarı kaleme baktım.

Aramayı reddettiğini anlamam gecikmedi, ardından oturduğu yerden ayaklandı ama yine de ona bakmadım.

"Gelene kadar adamlara zorluk çıkarmayacağını umuyorum," dedi, başımı kaldırıp kirpiklerimin arasından uzun boylu bedenine diktim gözlerimi. "Önemli bir şey olursa kapının önündeki adamın ismi Asaf, ona söyle. Anlaştık mı?"

Sessiz kaldım.

"Aksa."

Önüme çevirdim başımı. "Defolup git artık."

"Ağrın devam ediyor mu?"

Sert bir nefes vererek elime kalemi aldım ve onu umursamamaya çalıştım.

"Her ihtimale karşı gelirken istediğin bitki çaylarından alırım," dedi. "Ve ağrı kesici."

Ona cevap vermek için bile açmadım ağzımı. Beni kaçırmıştı ve dört duvar arasına tıkmışken mekân açılışına gidebiliyordu. Nerede duracak olsam, ne yapsam pişman hissediyordum. Şimdi... Babam için hâlâ ihanet eden bir evlattan öte görünmüyorken ve beni kaçıran adama karşı bu denli iyiyken kendimi teskin edemiyordum.

Sesli bir nefes aldığını işittim. Peri kızının kanatlarını boyarken birkaç saniye öylece beni izledi, uzun uzun baktı ya da zaman sonsuzluğa uzadı. Ardından adım seslerini işittim ve bir sonraki an kapanan kapının tok sesi aktı sessizliğe. Gözlerimi yumarak bekledim.

Kararım kesindi. Kaçmak için beklemeye gerek yoktu.

Düşüncelerimin merkezinde bir an önce babama ulaşmak vardı. Kutay'ın beni götüreceği açılıştan daha iyi bir fırsat olamazdı. Polisi arardım ya da başka bir şey yapardım. Şu an aklıma daha iyi bir olasılık gelmiyordu.

Uçağa son bir bakış atarak hızla oturduğum yerden ayaklandım ve üzerimi değiştirmek için merdivene yöneldim. Kutay ne zaman gelirdi? O gelene kadar hazırlanmak için on beş dakika veriyordum kendime.

Tam da öyle oldu. Dakikalar içerisinde üzerime siyah, uzun kollu, mini bir elbise geçirmiştim. Dökümlüydü ve gerçek anlamda peri kızı gibi hissediyordum. Yüzüme hiç dokunmasam da dudaklarıma parlatıcı sürdüğümden soğuk ifademi az da olsa dağıtıyordu, saçlarım salıktı ve kendi dalgalarıyla omuzlarımın bir tık aşağısına iniyordu.

Kapının çaldığını duyduğumda ayaklarıma uzun çizmelerimi giyiyordum. Sırtımı doğrultarak derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

"Hazır mısın?" diye sordu Kutay doğruca, gözleri bedenimi baştan aşağı süzerken yanında dikilen iri kıyım adama ters ters bakıyordu bir yandan. "Lan oğlum siktirip gitsene! Bak! Boris ona da haber vermiş... Hazırlanmış işte kız, görmüyor musun?!"

Kaşlarımı çatarak kapının önünde dikilen iki adamın üzerinde dolaştırdım gözlerimi. Asaf denilen adam olmalıydı. Saçları sıfıra vurulmuştu ve üzerinde siyah bir takım elbise taşıyordu. Hava yağmurlu olduğundan elinde bir şemsiye tutuyordu.

"Sen... Asaf mısın?" diye sordum ona bakarak. Başını aşağı yukarı salladı hafifçe, çelikten ifadesi bir an olsun gevşememişti. Kutay hâlâ adama öldürücü bakışlar fırlatıyordu. "Boris söylemişti ismini, Kutay'ın geleceğini de söyledi." İfademi inandırıcı hâle getirmek için kendinden emin bakışlarla bakıyordum suratına. "Biliyorum yani, sorun yok. Yoksa seni nereden tanıyacağım, değil mi?"

Asaf düşünürcesine ve biraz da şüpheli bir tavırla ikimizin arasında gezdirdi gözlerini.

"Anladım," dedi Asaf mekanik bir şekilde, yüzünde mimik oynamamıştı. Kutay'a çevrildi gözleri. "Boris Bey geç geleceğini söyledi, biz her ihtimale karşı buradayız, efendim."

Kutay başını aşağı yukarı salladı. "Tamam, aslanım, dolaşın siz burada. Kurt, çakal falan girer dağın başında maazallah," dedi sahte bir sırıtmayla, derin bir nefes aldı ve bana döndü tamamen. Kolunu dirsekten kırarak bana doğru uzattı. "Gidelim, fıstık."

Köşedeki askıya astığım deri ceketimi üzerime geçirdim ve sıska bir nefesi ciğerlerime hapsederek koluna girdim. Asaf'ın elindeki kocaman şemsiyeyi avucuna alan Kutay açıp tepemizde tuttuğunda birlikte yan yana yürümeye başladık çakıl taşlı yolu.

"Anam ağladı!" diye fısıldadı Kutay kulağıma. Siyah *Range Rover*'a götürüyordu adımlarımız bizi. "İnanmadı it, on dakikadır ikna etmekle uğraşıyorum. Bunlar var ya tam tasmalılar, emin olmadan iş yapmazlar. Şansımız yaver gitti."

Gergince tırnaklarımı koluna geçirdiğimde bunu bir anlığına fark edemedim. O an Kutay, "Boris geri dönene kadar biz gelmiş oluruz, Asaf bizi ispiyonlasa da bir şey olmaz. Tamam mı?" diye sordu, yağmur iri damlalarla deliyordu göğü. Şemsiyenin tepesinde gürlüyordu şiddetle.

"Tamam," diyebildim yalnızca.

Birkaç dakika sonunda ön koltuğa yerleşmiş ve kemeri geçirmiştim. Arabanın içi sıcacıktı, çıplak bacaklarımı titreten soğuğu dindirmeye başladığında Kutay aracı çalıştırdı ve hızlı bir manevrayla yola çıkararak gaza abandı.

Tüm dikkati yoldaydı. Başımı geriye verdim ve ben de akan yolu, yağmur damlalarını sürükleyen silecekleri izledim. Bir süre koyu bir sessizliğin izleri düşmeye devam etti arabanın içine, normal şartlarda susmaz ve her şeyi didikleyerek öğrenmeye çalışırdım. Ama ilk kez bu denli kafamın içine kilitlenmiştim. Odaklanabildiğim tek düşünce kaçabilmekti. Boris Karalav'ı geride bırakarak...

Bir şekilde.

Her şekilde.

"Çarşamba," dediğinde kollarımı göğsüme sarmış, başımı sürücü koltuğunda oturan bedenine doğru devirmiştim. "Hım?" dedim karşılık olarak.

"Keyifsizsin," dedi, bir bana bir de camın ardında yağan yağmura bakarak. "Hayırdır?"

"Değilim," dedim. "Sana bir şey soracağım."

Kaşları çatıldı. "Sor."

"Boris bunu neden yaptı?" Gerçeğin göründüğü gibi olmadığına inanmak istiyordum. Onu iyi hatırlamak için bir şeyler duymam lazımdı. Bu gece kaçacağıma o kadar emindim ki zihnimdeki bu soruyla vedalaşmam gerekiyordu bir şekilde. *Bir şeye inanarak.* "Beni kaçırırken aklından ne geçiyordu? Biliyorsun tüm bunları, değil mi?"

İfadesi hiç değişmedi. Yeşil gözleri önünden ayrılmazken koyu saçlarının gölgesi alnına düşüyordu. "Öyle istediler," dedi yalnızca.

"Kimler?"

"Örgüt büyükleri."

"Beni öldürmek isteyen adamlar mı?" diye sordum sırtımı dikleştirerek. "Onlar mı istedi?"

"Yani..." Konuşma taraftarı değildi. Üzerindeki beyaz gömleğin yakalarını çekiştirirken virajı döndü. "Sayılır."

"Bu ne demek?"

Bana baktı göz ucuyla, sert bir nefes aldı. "Sorma bana bunu," dedi düz bir sesle. "Cevap veremem."

Gözlerimi öfkeyle yumup yanağımın içini dişlerken sakin kalmak için sabırla saniyeleri saydım. Bir. İki. Üç... "Amaçları beni öldürmek değil miydi?" diye sordum buz gibi bir sesle. "Günlerdir yaşıyorum. Buna yaşamak denilirse."

"Sen yaşa diye," dedi. "Her şeyin bunun için olduğunu bil. Yoksa Poe ölür müydü?"

Kalbimin tüm odalarına aniden ateş düştü. Boğazımı düğümleyen ağlama isteğini dişlerimi birbirine geçirerek kesmek istedim.

"Onu katma..." diye kısık bir sesle konuştum, vicdanım yeniden hareketlenip *onu* düşünmemi sağlıyordu. "Poe'nun ölmesini istemezdim. Bunu atlatmaya çalışıyorum, yapma."

"Her neyse..." Pişman olmuş gibiydi bu konuyu açtığına. "Seni nereye götürdüğümü merak etmiyor musun?"

Sessiz kaldığımda alt dudağımı ısırıyordum gözlerimin yaşlarla ıslanmasını önlemek için.

"Daha önce hiç dövüşen adamlar gördün mü? Yüksek bahisler, tahminler, havada uçuşan paralar... Ve tek bir kazanan." Durdu. "Tüm gece birbirini yere sermek için ter döken ve sonunda yüksek meblağlar karşılığında kendilerine yer bulan adamlardan bahsediyoruz."

"Maça mı çıkacaklar? Boks maçı mı?"

Bir anlığına buna deli gibi şaşırmıştım. Hiç beklemediğim kesindi. Bir bar açılışı sanıyordum ama belli ki yanılmıştım.

"Evet, çok eğlencelidir."

"Birilerinin dövülmesi mi?"

"Mücadeleyi göreceğiz, Çarşamba. Çok heyecanlı. Bu gece herkes oradadır," derken heyecanı sesine yansıyordu. "Biz paravanlarda oluruz ama izleyeceğiz, en zevklisi bu aslında. Tepeden olanlara bakmak."

"Boris niye orada peki?" diye sordum merak ederek, tüm mesele buydu.

"Bahsi kimin üzerine açacağı, seçimleri ve yönetmesi önemli," dedi. "Onun şu sıralar her yerde olması gerek, *güç sorumluluk getirir* diye boşa dememişler."

"Güçmüş..." Homurdanarak profilinde gezdirdim buzdan gözlerimi, cama çarpan yağmur damlalarının sesiydi etrafı çepeçevre kuşatan.

"Gidince görürsün," dedi Kutay. "Nasıl heyecanlıdır şimdi orası."

Sessizliğimi korudum ve geri kalan yol boyunca çıtımı çıkarmadım. Nasıl bir yer olduğunu merak ediyordum ama öte yandan da nasıl kaçabileceğimi düşünüyordum. Böyle bir ortama daha önce hiç girmemiştim. Ürkütücü geliyordu yaşanabilecek her ihtimal. Bir bar açılışı olsaydı her şey daha kolay olabilirdi.

Araba yaklaşık yarım saat sonunda bir garaja girdiğinde duvarlardaki sensörlü aydınlatmalar yandı. Kutay camı açıp girişteki cihaza bir kart okutmuştu. Ardından ışıkların rengi kırmızıya dönüp otoparkın kıvrımlı yokuşunu aydınlatmaya başladı. Gizli bir bölüme ilerlediğimizi anlayabiliyordum aslında. Heyecanlandırıyordu bu beni. Araba üst kata çıktığında büyük bir kapının önünde durdu ve birkaç saniye sonra Kutay arabadan inerek kapımı açtı.

"İçeri girene kadar uyum sağla, tamam mı fıstık?" diye sordu, bir elini uzatmıştı tutmam için. Tereddüt ederek de olsa avucumu eline yerleştirip

indim arabadan, ardından bir vale gelip arabayı götürürken bizim adım seslerimiz yüksek demir kapılı alana yöneldi. Önünde bir adam vardı ve Kutay'ı görünce başıyla selam vermişti. Tanıdığı belliydi.

İçeri geçtiğimizde elimi koluna sardım. "Kimseye görünmediğimiz sürece her şey yolunda demektir."

Birlikte koridora sıralanmış kapılardan birinin önünde durduğumuzda Kutay duvarın haznesinde yer alan tuşlara bastı ve kapı emri almış gibi aralandı.

"Çok ilginç bir yer," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak, stresten dudaklarım kurumuştu. Dudaklarımı yalayarak parlatıcının tadını alıncaya kadar dişlerimin arasında ezdim. O sırada etrafı derinlemesine inceliyordum.

Bir bar tezgâhı vardı karşı alanda ve tüm duvar camla kaplıydı, hemen çaprazda konumlanmış koltukların yanı sıra bar tabureleri duruyordu tezgâhın çevresinde. Koltukların karşısındaki raflar ise içki şişeleriyle doluydu.

Kutay ağır adımlarla taburelere doğru ilerledi, aynı saniyede kapının yeniden açıldığını duydum. İrkildiğimde başımı omzumun üzerinden çevirerek gelen kişiye baktım. Sarışın bir adam radarıma girerek başıyla selam verdi ve olduğum tarafa bir kez daha bakmadan tezgâha doğru ilerledi. Üzerinde siyah bir gömlek vardı ve yakasında isimlik kartına benzer bir şey asılıydı. Dikkat kesilsem de ne olduğunu çözememiştim.

Gerginlikle bakındım çevreme, mıhlanıp kalmıştım ve rahatsız edici bir korku hissediyordum. Kutay'ı tanıyordum, en azından yanımda onun olduğunu bilerek sakin olmaya çalışsam da aradığım güven duygusunun kesinlikle yanından bile geçmiyordu.

Kutay içki almıştı, sarışın adam ise kulağına bir şeyler söyledikten sonra ortalıktan kaybolmuştu.

Dudaklarımı düz bir çizgi hâline getirip taburelerden birine yerleştim birkaç saniyede. Ön camların arkasında başka bir dünya dönüyordu ve bunu fark eder etmez dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bir eğlence mekânıydı üstten gördüğümüz alt kat, kocamandı ve deli gibi eğlenen insanlarla kaynıyordu. Sağır edici bir müzik çaldığını tahmin ediyordum ama camlar ses geçirmezdi, sadece görüntü vardı. Ek olarak uğultu dağılıyordu, o kadar. Bar tezgâhları karşılıklı duruyordu, neon ışıklar da mekânın duvarlarında yanıp sönüyordu.

"Hani maç?" diye sordum insanları izlemeye devam ederken. Boris burada mıydı? Onu nasıl görecektim ki?

"Şu ekranı görüyor musun? Duvarın tamamını kaplıyor neredeyse, görüntüler oraya verilecek," dedi sır verircesine eğilmişti ve omzu hafifçe omzuma değse de sorun etmedim. Parmağıyla işaret ettiği yöne baktım. "Bak, yedi dakika var. Sayaç orada, son on saniye kala çığlık çığlığa geriye sayarlar."

"Peki, biz? Burada mı duracağız?" diye sordum gözlerimi ona çevirdiğimde, geri çekilerek oturduğu yerde bana doğru dönmüştü.

"Aşağı inemeyiz, Boris oradadır. Tehlikeye mi atalım kendimizi? Olmaz," dedi. "Birazdan bizimkiler de gelir, buradan izleriz."

Kaşlarım daha sert çatıldı. "Sizinkiler kim?"

"Bizim ortamdan birkaç arkadaş, genelde uzaktan izleriz biz," diye yanıtladı bardağı dudaklarına götürüp. "Seni tanımıyorlar, belli etmezsen iyi olur."

"Beni nasıl tanımıyorlar?" Buraya gelerek hata mı etmiştim, bilmiyordum. "Haberlere çıktım ya hani ben. Silinmiş falan ama... Resmim falan vardı önce, hatırlarsan. Ben de bu işin içindeyim, ne sürede yayılır biliyorum yani."

"Çok yanlış biliyorsun, fıstık," dedi, kadehi tepesine dikti ve tezgâhta duran şişedeki sıvıyı ağırca bardağa boca etmeye başladı. "Bazen her şey aldatmacadır."

Tepemi attıran da bu sözleri olmuştu. "Şu şifreli konuşmayı kes, gerçekten sinirlerimi oynatıyorsun," dedim öfkeyle, boğazıma ısısı vuran yoğun bir histi bu. "Ne oldun ya sen başıma? Boris mi? Delirtmeyin ya beni! İkinci bir Karalav vakası kaldıramam. Vallahi elimin tersindesin, çarparım."

Kutay kahkaha attı aniden. "Çarşamba, var ya... Sen insanın ömrünü uzatırsın."

Burnumdan sert bir soluk verdim. Saçlarımın içinde duman tütüyor bile olabilirdi. "Siktir git, Kutay."

"Sen de bir şeyler iç; rahat ol, güzellik," dedikten sonra göz ucuyla önde uzanan camlara baktı. Tüm odağını birdenbire oraya çevirdi. "Bak sen şuna..." diye kaşlarıyla işaret etti. "Açık localar, hem onlar dışarıyı görüyor hem de dışarıdakiler onları..." Ayrı bir oturma bölümü gibiydi ama yine camdan yapılmıştı. İçeride oturan insanların birkaçı iç içe geçmiş, dans ediyordu. "Piç oğlu piçe bak, nasıl yanaşmış kıza!"

"Kim?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Bak şu orospu çocuğuna, siyah üstlü... Çakala benzeyen," dedi, yeşil gözleri kısılmıştı öfkesinden. "Bunlar buraların keyfini sürenlerden, babası birincil mevkide. Şimdi *bu ne demek* diye sorma, önemli işte. Üçüz bunlar, veliaht kesimden."

Kaşlarımı ilgiyle kaldırıp gösterdiği alana odaklandım. Mesafeden dolayı hiçbir şeyi tam olarak net göremiyordum. Kutay Ulusar'ın gözleri keskin olmalıydı, yoksa seçebilmesinin imkânı yoktu.

"Veliaht kesim ne demek?"

"Basit, her istedikleri olan şımarık veletler," dedi içkisinden bir yudum daha alarak. İkimizin bakışları da camın arkasındaydı. "Kızlar iyidir ama. Çok da güzellerdir." Derin bir nefes aldı. "O piçin yanındaki Melina aralarında en güzeli kendisi kabul etmese de."

"Tanıyor musun onları?" Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı ve ona baktım. Gözleri hâlâ camın arkasındaydı.

"Ben de onlardanım, tek bir farkla..." dedi Kutay. "Dışlanan taraftaydım."

"Peki ya..."

Kapı metalik bir ses eşliğinde yeniden açıldığında sözüm yarıda kesildi. Kafamı omzumun üzerinden geriye çevirdim, içeriye giren yüzlerde gezdirdim gözlerimi. Derinlemesine incelemedim. Kutay'ın arkadaşları olmalılardı. İkisi kız, ikisi erkekti. Hiç tanımadığım insanlarla bir arada olmak her açıdan gericiyken kaçmayı planladığım gecede zihnimde kırmızı alarmlar yakıyordu.

"Oo, kimleri görüyoruz ya..." diyen esmer adam kollarını iki yana açtı ve ayaklanan Kutay'a sarılıp selamlaştı. Birbirinden farklı bakışların ağırlığını hissediyordum ve bu, diken üzerinde hissetmeme neden oluyordu. "Hiç görünmüyorsun lan etrafta. Yeni kız arkadaş mı yaptın? Ne çeviriyorsun?"

Gözleri bir anlığına üzerime düşmüştü ve sert ifademe bir de çatık kaşlarımı ekleyerek dik dik yüzüne bakmaya başladım.

"Hay-"

"Evet," diye lafımı kesti Kutay, bana hafifçe uyaran gözlerle baktığında *bozma* diyordu sanki. Kutay güldüğünde düştüğüm bok çukurunda ağlama isteğimle cebelleştim o an. "Yani... Takılıyoruz. Tanıştırayım." Elini bana uzatıp omzuma koyduğunda huysuzca silkelenerek kurtuldum ondan. "Güneş."

Dudaklarım bir karış açılacakken *kimse seni tanımasın* dediği aklıma geldiğinde sahte bir tebessüm yerleştirdim suratıma. Oturduğum yerde kımıldamadan onlara baktım. "Merhaba," diyebildim yalnızca.

"Erdem ben."

"Güneş mi?" diyen sese doğru çevrildi bakışlarım bu kez, gözlerim ışığın altında parlayan ela gözlerde gezindi. Kaşlarım çatıldığında bu yüzün tanıdıklığı karşısında zihnimi yokladım. "Güneş... Güzelmiş."

O an tanıdım. Boris'in evine gizlice sızmak için plan yaptığımız gece Beliz ile buluştuğumuzda tanıştığım adamdı bu. Kutay'ın arkadaşı mıydı? Ne zamandır? İsmi neydi ayrıca?

"Karal ben," dedi üzerindeki deri ceketi çıkararak koltuklara yönelirken, umursamamıştı. Kalbim aniden daha hızlı atmaya başladı. Bu adamdan yardım isteyebilir miydim? Kutay'ın arkadaşı değil miydi? O hâlde...

"Abin gelmedi mi?" diye sordu Kutay birkaç saniye sonra, bakışlarımı kaçırdım. Hızla bir şeyler düşünmeliydim. *Beliz.* Bu adam Beliz'i tanıyordu. Ama kafam öyle karışmıştı ki midem çalkalanmaya başladı.

"Başka işleri vardı," dediğini duydum Karal denilen adamın. "Yoksa gelir, biliyorsun. Asla şovu kaçırmaz. Yeni dönemin en iyi versiyonu bu gece aramızda, öyle değil mi?"

Yeni dönemin en iyi versiyonu, derken?

"Ulan piç, biliyorsun bu işi."

"Ne güzelmiş ismin," diyerek lafa dâhil oldu kızlardan biri öne atılarak, hemen Kutay'ı itekledi ve az önce olduğu yere geçti. Siyah ojeli tırnaklı elini bana doğru uzattı. "Gece ben."

Kahverengi gözlerine düştü buzdan gözlerim. Beyaz tenine yakışan siyah bir göz makyajı yapmıştı ve koyu kahverengi saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Üzerinde de ince askılı mini bir elbise vardı. Oldukça güzel görünüyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp sertçe yutkundum. Elini avucuma alarak sıktım bir kez. "Memnun oldum."

Kırmızı ruj sürdüğü dudaklarını yaladı. "Bak, bu da Deva," dedi ayakta dikilen arkadaşını işaret edip.

Onunla selamlaşıp önüme döndüğümde zihnimin girdabına kapılan düşüncelerime dalmıştım. Karal'ı benimle tanıştıran Beliz'di ama o da kuzeni sayesinde aynı gece tanışmıştı. Peki, neyin nesiydi bu adam? Sadece tesadüf müydü? Beliz ile konuşuyorlar mıydı ya da? O hâlde burada olmamam gerektiğini bilmeliydi. Haberleri görmüş müydü peki?

Burada herhangi bir şekilde taşkınlık yapıp ortalığı ayağa kaldırsam ne olurdu? Kutay'ın arkadaşlarını tanıyor olsaydım bir ihtimalle tüm rezillikleri göze alabilirdim ama şu an her şeyi daha kötü yapma olasılığım vardı. Darmadağın olabilirdi. Sanki hiç olmamış gibi...

"Boris nerede? Görebilen var mı?" diye sordu Gece, Erdem o sırada önüne içki bardağı bırakıp geri çekilmişti. Kadeh kadeh içmek istiyordum şimdi. Ne olacaktı şimdi? Hem o... Boris Karalav'ı mı sormuştu?

"Etrafı en kalabalık olanı bulun, kesin oradadır," dedi Erdem alaycı bir sesle, bakışlarım camın arkasına ulaştı ve kalabalığın arasında gezinmeye başladı.

Kutay'ın güldüğünü duydum. "Bakalım neredeymiş..."

Herkesin gözü onu arıyordu.

"Güneş, sen tanıştın mı onunla?" diye soran Deva'ydı ama ismim Güneş olmadığından oralı olmadım. Bir saniye sonra omzumu dürttüğünde ancak üzerime alındım.

Gözlerim ona döndüğünde kahverengi bakışları ile kesiştim. "Tanıştım," dedim kuru bir sesle.

Gülümsedi ve dudaklarını birbirine bastırarak biraz daha bana yanaştı. "Çok yakışıklı değil mi?" diye fısıldadı iç çekerek. "Onu uzaktan gördüm daha önce ama hiç tanışmadık."

Duruşumu dikleştirerek hafifçe çatılan kaşlarımın altından dümdüz bakakaldım suratına. "İyi, şanslısın."

"Şanslı mıyım?" diye sordu histerik bir şekilde gülerek. "Şaka yapıyorsun bence şu an."

Başımı iki yana salladığım sırada sıkıntılı bir nefes alarak üzerimdeki deri ceketi sıyırdım ve oturduğum yerin arka boşluğuna bıraktım. "Hayır, çok matah biri değil çünkü... Yani olmasa da olur, çok egoist zaten. Önce egosuyla, sonra onunla tanışıyorsun. Sen düşün gerisini."

"Olsun," derken omuz silkmişti, üzerinde beyaz tenine yakışan bordo bir elbise vardı. "Bu gece karşılaşırsak numarasını alacağım ama..." O an Kutay önümüze iki dolu bardak bıraktı. İçmeyi düşünmüyordum ama ses de çıkarmadım. "Bu fırsatı kaçıramam."

Boris Karalav'ın numarası bende bile yoktu. *Bende bile?*

Gözlerimi yumarak dudaklarımı ıslattım ve boğazımı belli belirsiz temizledim. Ona doğru düşürdüm bakışlarımı. "Bence hiç yanaşma," dedim umursamaz bir tavır takınmaya gayret ederek. Kısık sesle, kulaktan kulağa konuşuyor gibiydik ve yüzünü ikinci kez görmeyeceğim bu kıza yalan söylemek bir problem gibi gelmiyordu. Eğlenceliydi. "Sevgilisini görmedin mi?"

"Sevgilisi mi var?"

Yüzünde tüm heveslerinin çatlayıp parçalar hâlinde dağıldığını belli eden bir hayal kırıklığı belirmişti. *Ne abartıyordu bu da canım?*

"Ben de ilk gördüğümde çok şaşırdım, inan; öylesine katlanabilen varmış," dedim acır gibi. "Ama sevgilisi de o suratsız gibiydi. Yakışıyorlar yani."

Omuzları düştü. "Ya, gerçekten mi? "

"Evet, tabii ki gerçek," dedim başımı kendimden emin bir şekilde sallayarak. "Kız deli, manyağın teki. Ben bir kez gördüm, üç gece kâbusum oldu. Ay... Aklıma geldikçe kötü oluyorum, biliyor musun?"

"Anladım," dedi Deva kuru bir sesle. "O zaman konuşmalarımız aramızda kalsın. Olur mu?"

Kafamı ağırca salladım.

"Son on!" diye yükseltti sesini Kutay keyifle, ona baktığımda içki şişelerinden biriyle cama yürüdüğünü gördüm. "Bozok alacak, abi. Karşısındaki adamın şansı yok. Bakın, söylüyorum..."

Geri sayımın uğultusu çoktan basmıştı bulunduğumuz odanın dört yanını. Ekranda rakamlar yazıp siliniyordu. Deva sessizliğe gömülmüştü tamamen, tüm enerjisi çekilmiş gibiydi ve zerre pişmanlık duymadığım için kötü bir insandım. Bu gecelik.

Maç başladığında ve herkes ekrana odaklandığında benim gözlerim alt katın localarını görebilmek için kısık bir şekilde dolaşıyordu. Odanın içine bilgi veren bir adamın heyecanlı sesi iniyordu. Önemli olan ise bambaşkaydı. Boris Karalav neredeydi?

Bir anlığına bakışlarım devasa ekrana yansıtılan ringe kaydı. İki adam birbirlerine öldürücü yumruklar sallıyordu ve kan görmek midemi çalkalandırmaya yettiğinden benim için hiç de zevkli geçmiyordu akan saniyeler. Camın önünde bahis açan adamların küfürlü konuşmaları ve sert tavırları da ürkütücü geliyordu bana. Dövüş sporlarını seviyordum ama *bu gece değil.*

"Geldi!" diye şakıdı Deva dakikalar sonra konuşarak, aniden kalkıp yeniden yerine oturmuştu. Kirpiklerimi kırpıştırarak ona çevirdim buz mavisi gözlerimi. Gözleri ekranın olduğu alanın zıt köşesini hedef alıyordu.

"Biraz daha bağır Deva, biraz daha belli et," diye homurdandı Gece, önüne bırakılan şişeyi bardağına yaklaştırdı ve kaçıncı kez olduğunu sayamadığım anlarda yeniden doldurdu.

"Kim gelmiş?" diye sordum anlamayarak.

"Boris'i gördüm," dedi ve omzumu dürterek ileriyi işaret etti. "Bak, orada... Sağ köşede."

"Yanındaki adam kim?" Gece dikkat kesilmişti şimdi. "Miyobum ben, göremiyorum ya. Siktir cidden!"

Nefesimi tutarken dirseklerimi yaslayıp eğildiğim tezgâha biraz daha yüklendim. O kadar kalabalıktı ki bir türlü seçemiyordum.

"Onu bilmem de şu gelene bakın."

"Kim?"

"Kendinden emin yürüyüşünden bile görürsün, Gece." Gece histerik bir nefes aldığında Erdem'in ters bakışlarına maruz kaldı. "Kalabalığa bak, anında koridor oluşturdu. Havasından geçilmiyor kızın."

Ve onu gördüm. Boris Karalav'ı. Barın birkaç noktasında paravan gibi dikilen siyah boyalı duvarlardan birine yaslanmıştı ve kolları göğsünde bağlıyken gözleri ekrandaydı. O sırada yanında dikilen adamı dinliyordu ya da dinliyormuş gibi yapıyordu. Keskin çehresi mesafeden dolayı bulanık duruyordu ama her şeye rağmen tehditkâr duruşu, insanın eksenini kaydıran bakışları oradaydı.

"Talya, avını gözüne kestirdi."

Talya mı?

"O Rusya'da değil miydi?" Kutay'dı bu sözlerin sahibi, kalp atışlarım hızlanıp göğsümde çarpıntıya başladı. "Siktir cidden!"

"Yaklaşıyor."

"Ne yapacak?"

"Öpecek gibi."

"Hassiktir..."

Nefesimi tutarak avuçlarımı sıktığımda tırnaklarım tenimin üzerine işledi, gözlerim karşıma kilitlenmişti. Çenemi sıktım istemsizce. Talya yaklaştı, yaklaştı ve her şey saniyeler içerisinde oldu. Boris Karalav maça öyle çok odaklanmıştı ki gözleri ekrandan bir an olsun ayrılmıyordu. Pazısına avucunu yaslayıp parmak uçlarında yükseldi ve aniden boynunu öptü.

"Öptü kaltak ya!"

Bakışlarımı kaçırarak başımı önüme eğdim ve kalbimin kasılan atışlarını yuttum.

"Boynundan," dediğini duydum Erdem'in. "Olabilir."

"Ne demek olabilir? Vantuz gibi yapıştı resmen ayakta dikilen adama!"

"Ama boyun işte," dedi Erdem. "Sen sorun eder miydin, kardeşim? Sen söyle... Boyun yani!"

"İyi," dedi Gece şok içindeydi. "Yoldan geçenler de benim boynumu öpsünler o zaman, sıkıysa yapsınlar bakalım."

"Ama ikisi tanışıyor, birden fazla kez yan yana göründüler. Yani bu bambaşka, bebeğim."

"Bahsettiğin sevgilisi Talya mıydı?" diye soran Deva'nın sesi kulağımın dibinde büyük bir fısıltıyla yükseliyordu. "Gerçekten kâbus."

Karnımın içine sert bir düğüm atıldı. *Sevgilisi mi?*

"Gözdağı veriyor sürtük, başka kızlar ayağını denk alsın hesabı." *Gece...*

"Babası olmasa vasıfsızın teki."

"Öyle," dedi Karal, hiçbirine bakmıyordum. "Yine de böyle bir hayatta kıskanılası..."

Tahammül seviyem tak ettiği yerden parçalandığında önüme bırakılan bardağı elime alarak ayağa kalktım. Bardağı dudaklarıma yaklaştırdım ve tek yudumda bitirdim yoğun sıvıyı. Boğazımı yakan tadına karşılık suratımı buruşturdum da umursamadım ve raflarda duran içki şişelerinden birini elime çektim. Kulaklarımdaki çınlama sesi tüm bedenimi yakan bir hisle yanımdaydı ve aklımı meşgul edebileceğim daha başka bir şeye ihtiyacım vardı.

"Tüh ya!" diye oflayan Deva'yı duyabildim yalnızca.

Derin bir nefes aldım. Bardağı doldurduğum sırada koltuklardan birine yerleşmiştim.

Sırtımı geriye yasladım. Bakışlarımın ağırlığı karşımdaydı ve kafamın içi bomboştu. İçimde ne dönüyordu, bilmiyordum. Kaçıp gitmek istiyordum. Öyleyse niye içiyordum? Bunalmıştım. Sebebi yalnızca buydu. Bu gece önemi de yoktu.

Bir bardağı daha bitirdiğimde dolan gözlerimi geçiştirmek için öfkeyle dişlerimi sıktım. Benim dışımda herkes hayatının keyfini çıkarabiliyordu ve ağlama isteğimin sebebi buydu.

Bardağın dibini ne ara görmüştüm, fark etmedim. Suratımı buruşturduğumda sırtımı eğdim ve dirseklerimi dizlerime dayayarak babamı düşündüm. Yanımda olsaydı çok kızardı, biliyordum. Alkol insana akıl oyunları oynardı ve kanımda her an artan miktarıyla onun hayalini bile kurabilirdim. Babamı özlemiştim.

Gözlerime batan yaşları tavana bakarak dinginleştirmek istedim. İlk kez bu kadar zayıf ve güçsüz hissediyordum çünkü yapamamıştım işte, kaçamamıştım.

"İyi misin?" diye soran Gece'nin sesi tam tepemdeydi, alkolün zihnimi bulanıklaştırdığı dakikalarda gelmişti yanıma. Ona bakmadım. Bir elini omzumda hissettiğimde başımı çevirdim ve yüzüne de ancak o zaman doğru dürüst baktım. Endişeli görünüyordu. "Gel, lavaboya gidelim. Elini yüzünü yıka, kendine gelirsin."

Beni oturduğum yerden kaldırdığında bardağı kanepenin üzerine bıraktım. İtiraz etmek bile istemiyordum. Gece koluma girdiğinde Kutay'ın adımları yaklaştı ve bedeni tam önümde belirdi.

"İyi misin, fıstık?" diye sordu, kaşları çatılmıştı ve endişeli bir ifadeyle gözlerimi kolaçan ediyordu.

"İyiyim."

"İyi ol, elini yüzünü yıkayıp gel, oyalanmadan gidelim. Tamam mı?" diye sordu, ardından Gece'ye çevirdi yeşil gözlerini. "Bu kattan ayrılmayın. Dikkat edin, beş dakikanız var. Sana emanet."

Sert bir nefes vererek buruşan mimiklerimle ona birkaç saniye baktım. Ardından Gece'nin beni kapıya çekiştirmesine izin verdim. Kapıdan çıkıp koridora saptığımızda dünya ayaklarımın altından kayar gibi oldu, dengemi yitireceğimi sandım ama neyse ki Gece gülerek beni tuttu.

"Seni sert çarpıyor sanırım," diye mırıldandı alaycı sesiyle.

Yavaşça güldüm. "Beni başka şeyler çarpıyor."

"Ne?"

"Babamı özledim, ondan," diyebildim fısıltı hâlinde çıkan sesimle. Çenem titredi, saniyesinde gözlerim de dolmuştu.

Tam kadınlar tuvaletini gösteren kapının önünde durduğumuzda Gece sert bir küfür savurdu. "Arızalanmış," dedi sıkıntı içinde. "Alt kata inelim."

Alt kat... Kafamın içini ateşe veren kelimeler bunlar oldu. Göz kapaklarımı sürekli kıpırdatan uyuşukluk, parmak uçlarıma kadar buz kestirse de kalbimde başka bir umut tohumu filizlendi. Uzayıp göğsüme kadar dolandı.

"Ne demiştin?" diye sordu bir koridora girmeden önce, tabelalar ve kapılara dikkat kesilmek istiyor olsam da dengesi bozulan zihnim için hiç de iyi bir fikir değildi.

"Bilmem, ne demiştim?"

Gece sesli bir şekilde güldü. "*Özledim,* dedin."

"Ah, doğru ya... Özledim," diyerek başımı aşağı yukarı salladım. "Çok özledim."

"Kimi?"

"Eskiyi."

Bir asansöre bindiğimizde bunu birkaç saniye geç fark etmiştim. Zaten saniyeler içerisinde inmiş ve bir başka koridorun sonunda gürültünün merkezine yaklaşmıştık. Duvarın önünde durduğumuzda Gece şifreyi girdi ve otomatik kapı aralandı. Artık müzik sesi, eğlenceyi ayaklarımın altına dağıtıyordu. Bangır bangır bir müzik çalıyordu mekânda.

Kızlar tuvaletinin kapısını itekleyerek içeri girdiğimizde yoğun bir sigara kokusu çaptı ciğerlerime, midem altüst olurken nefesimi tutarak gereğinden fazla sabun boca ettiğim ellerimi yıkadım ve yüzüme su çarptım. Gece kabinlerden birine girdiğinde aklımda aniden beliren ışık, zihnimi batıran karanlığı aydınlattı.

Elimi enseme koyarak birkaç kez ovuşturdum. Tüm olanları idrak edemiyordum ama yapmam gerekenin ne olduğunu en baştan bu yana biliyordum. Hiç düşünmeden, içerideki iki kadına bir kez olsun gözlerimi değdirmeden kapıya yönelip kendimi loş koridora attım. Çıkış neredeydi?

Titrek parmaklarımı saçlarıma geçirdiğimde kalbim son sürat göğsümü aşıyordu. Yanaklarıma dökülen birkaç tutamı kulağımın dibine iterek sığ bir nefes aldım. Gözlerimle etrafı süzdüm ve alkolün verdiği kafa karışıklığıyla hızlı adımlarla koridorun çıkışına ilerledim. İnsanlann sesini ve tezahüratını takip ediyordum yalnızca. Yapabileceğim en iyi şey buydu.

Bilincim rayından çıkmıştı aslında, mantıklı düşüncelerim kayıp gidiyordu ve çıkışı bile bulamıyordum. Bir an ağlayacağımı düşündüm ama insan kalabalığına karıştığımda bu düşünce de silikleşti. İnsanlar hâlâ maçı izliyordu; kocaman ekrana kaldırdım gözlerimi, kan gölüne düşen bakışlarım doğruca mideme dokunduğunda avucumu ağzıma kapatıp sola doğru döndüm.

Zamanın içinden çıkmıştım sanki, dönüp duran dünyayı izliyordum. Ağır çekimdeydi etrafımda dolanan en ufak şey bile. Elimi yanıma indirdim, etrafımı karış karış etmek için gezinen gözlerim adımlarımı sendeletti. Başka bir bedene toslayarak düşmek üzere olan bedenime, sol taraftaki duvara dayanarak hâkim oldum.

"Kusura bakmayın," diyen sesin sahibine doğrulttum gözlerimi. Kalbim kemiklerime batıp göğsümde patlarcasına atmaya başladı. Tüm kan kaybımın sebebi de bu andı.

"Vural," diye fısıldadım şok içinde. "Sensin..."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp koluna yapıştım doğruca. Zaman kaybedemezdim. "Vural! Vural... Babama götür beni." Heyecanlı ve oldukça telaşlıydım. "Yalvarırım... Babama gidelim. Vural! Ben..."

Sertçe yutkundu ve çevresini izledi tedirgince. "Aksa Hanım," dedi ifadesi solarken, kahverengi gözleri yaşlarla ıslanan gözlerime değip geçti. Buz gibi eli bileğime sarıldı. "Bırakın."

"Vural, bilmiyorsun... Beni kaçırdılar." Başımı şiddetle iki yana salladım. "Babam beni bekliyordur. Yemin ederim, bekler beni. Gidelim hemen! Hemen! Hemen gidelim. Nerede çıkış..."

Çenesi sıkıca gerildi ve aniden sözümü kesip atarcasına bileğimi kolundan savururcasına çekti. "Yapamam! Geldiğiniz yere dönün hemen. Tamam mı? Hemen gidin."

"Saçmalama!" diye bağırdım ona doğru bir adım atarak, kollarına yapıştım tekrardan. Sesimin ne kadarı ona ulaşıyordu, emin değildim ama sesim hiç çıkmıyor gibi geliyordu artık. "Sen benim korumamdın! *Kaçırıldım* diyorum! Babama götür..."

"Aksa Hanım!"

"Götürmek zorundasın beni! Babama..."

"Yeter!" Beni iteklediğinde gövdem hızla duvara yaslandı. Dudaklarım açıldı ve nefesim boğazımı düğümlemeye başladı. Yutkunduğunu seçebildim parıldayan neon ışıklar altında. "Sizi babanıza götürmek gibi bir sorumluluğum yok." *Yapamazdı.* "Yaşananlardan sonra babanızın da sizi istemediği kesin... Hayatta kalmaya bakın."

Ve öylece sırtını dönüp gitti. Hiçbir şey yokmuş gibi kayboldu gözden. *Yalan söylüyordu.* Yaşlar yanaklarımdan aşağı devrilmeye başladığında sağ avucumu duvara yasladım ve hıçkırdım sertçe. *Babam...* Alt dudağımı dişlerimin altında ezerken üzerime ağırlık veren bakışların yaydığı hisle gözlerimi yumdum. Ne yapacaktım? Babam artık beni istemiyor muydu? Gerçekten istemiyor muydu?

Burnumu çektim. "Baba..."

Bir süre yanaklarıma inip çenemde biriken yaşların yerinin kurumasını bekledim. Duvarlar üstüme üstüme geliyordu ve yoğun bir uğultu çınlıyordu kulaklarımın içinde. Önüme düşen en önemli fırsat alnımın çatını hedef almış ve hiç düşünmeden çekmişti tetiği. Babam zayıf yönümdü. Vural yalan söylüyordu. Ya annem? Hiç aklına geliyor muydum? Levent abi? Beliz? Bir an bile düşünmüyorlar mıydı beni? Ya da yurt dışında olduğumu mu sanıyorlardı? Babam... Bahsetmemiş miydi? O hâlde gerçekten de inandığı doğru bambaşkaydı. Olmamalıydı.

Bir an sırtımı doğrultup puslu bakış açımı dağılmış hâlimle izledim. Daha fazla ağlamak istiyordum ama kafamın içi öyle dumanlıydı ki nefes dahi

alamıyordum. Elimin tersini yanağıma götürüp yaslandığım yerden çekildim bir süre sonra, tam da o sırada ikramlık tepsisiyle önündeki kalabalığı itekleyen garsonu radarıma almıştım. Kızarık gözlerle baktım uzun uzun. Sarsak adımlarla ona yönelirken tepside duran toniklerden ikisini alarak art arda içtim, hiçbir şey getirmiyordum aklıma; garsonun yüzüme bağırışını bile hiç duymuyordum. Sanki bir tıkaç takılıydı kulaklarımda.

Bardakları tepsiye yığdım. Başımın hafiften dönüşü her şeyi daha kötü yaparken içkinin sert tokadını sindirmeye çalıştım. Feci çarpıyordu ama daha iyi bir yöntem de aklıma gelmiyordu. Ben hiçbir şey bilmiyordum. Çıkıp gitmem lazımdı buradan, bir şekilde... Nasıl yapacaktım? *Bilmiyorum.* Pusulam çalınmıştı, bir gece tüm umutlarım elimden çekilip alınmıştı.

Sırtımı geriye çevirdim. Sonra *her şey aniden oldu.* Bir anda bacaklarımın altından ve sırtımdan geçirilen kolları, ardından havalandığımı hissettim. Yer kayıyordu. Kalbim sertçe kasılmaya başladığında varlığı ve erkeksi kokusu dünyamın merkezine birdenbire indi. Kim olduğunu sarhoş kafayla çözebileceğim tek adamdı. Buradaydı. Boris Karalav beni nasıl fark etmişti? Başım sabit kalamayıp omzuna devrilirken bir elim gömleğinin yakasına tutundu istemsizce; başımı kaldırmak istedim ama çok ağır geliyordu bunu yapmak. Bir an sonra ağlamak için didikleyen yaşları alt dudağımı ısırarak kesmeye çalıştım. Boris çoktan güçlü adımlarla yürümeye başlamıştı.

"Bırak beni," diyebildim yalnızca. Yakasına sarılan elimi sertleşen omzuna bastırıp yüzümü geri çektim, çatık kaşlarımın aşağısından kızgın gözlerine bakmıştım hemen. "Bırak..."

"Efendim, benim de gelmemi ister misiniz?" diyen bir ses duydum ama kim olduğuna bakacak veya ayırt edecek kadar ayık değildim.

Adımlamayı bıraktı ve durdu. "Sen burada kal," dediğini işittim Boris Karalav'ın. "Ceketim nerede?"

"Buyurun."

"Bana değil," dedi, sesinin tonu güçlü bir mıknatıs gibiydi. "Bacaklarına ört."

Bir saniye sonra bacaklarıma dokunan ceketin dokusunu hissettim. Sonrasında yeniden hızlı adımları zeminde ilerlemeye başladı.

"Yüzünü boynuma sakla," dedi dümdüz bir sesle, gözleri niye yanıyordu? Alev alevdi. Gözlerim kapanıp açılırken, "Hayır," dedim başımı iki yana sallayıp. "Hayır işte. Boynun olmaz."

"Delirtme beni," diye tek nefeste sinirle soludu. "O Kutay'ın da evveliyatını sikeyim ben!" Elbisenin eteği bacaklarımdan sıyrılınca homurdanarak ceketi düzeltmeye çalıştı. "Hay anasını sikeyim bu eteğin de."

"Eteğin anası olmaz ki..."

Sabır dilenircesine bir nefes aldı. "Üretimde emeği geçen herkes anasıdır."

"Çok mantıksız," diye mırıldandım omuzlarımı düşürerek. "Çok, çok, çok..."

"Bu gece sınırlarımı çok, çok, çok zorluyorsun, Aksa. Sabrımı sınamayı kes."

Ters ters bakıyordu yüzüme ve ölümcül bir kıvrım taşıyordu çenesi, kaskatıydı. Etrafı saran kalabalığı geride bıraktığımızı birkaç saniye sonra idrak etsem de üzerimde sayısız insanın gözlerini hissettiğimden yüzümü omzuna saklamıştım.

"Gidecektim zaten ben..."

"Buraya gelirken planın neydi, ayılınca görüşeceğiz. O yüzden boşuna yorulma."

Aklıma gelen şeyle kendimi gülerken buldum. "İfademi mi alacaksın?"

"*Da.*"

"Ya..." İç geçirdim özlemle. "Babam da ifade alırdı, biliyor musun?"

Saniyede o kadar çok kelime telaffuz ediyordum ki Boris bir noktadan sonra sessiz kalıp dinlemeye başlamıştı. Homurdanıyordu.

"Çok kötü midem bulanıyor... Kucağında sallamasana ya!" Suratımı buruşturdum. "Kusacağım, hayvan! Görürsün bak, kusacağım... İndir beni."

Bir koridora girdiğimizi fark ettim. Umursamadım.

"Şansımı sikeyim, sakın kusayım deme!"

"Kusarım," dedim hiç tereddütsüz. "Midem çok kötü, çok..."

"Bok gibi içmişsin, geri zekâlı."

Saniyeler içerisinde başka bir duvarın arkasına geçmiştik ve sesler uğultuya dönüşüp etrafımda dolaştı. Tutuşu kuvvetlendiğinde asansöre sokmuştu bedenlerimizi. Yoğun bir sessizlik nefes seslerimizi karıştırıyordu yalnızca.

Bilerek öğürdüm birkaç kez.

"Öldürürüm, Aksa!" diye yükseltti sesini, kaşları çatılmıştı. Emindim. "Sakın kusma! Sakın!"

Güldüm ve başımı omzundan kaldırarak buğulanan gözlerimi gözlerinin içine sabitledim. Bir an yüzü çok yakınmış gibi geldi. Kirpiklerimi kırpıştırdım ve mantığın terk ettiği zihnimle dudaklarına düştü gözlerim. Alkol, kanımı akıtmak için yokuş aşağı sürüklüyordu kalbimi.

"Bacağım," dedim mızmızlanarak. Gözlerimi yumup omzuna yasladım şakağımı, kabin durdu ve kapılar aralandı. "Bacağımı sıkıyorsun... Acıyor, davar."

"Eteğini tutuyorum," dedi sol tarafa yöneldiği sırada. "Sıkmıyorum, Aksa."

"Acıyor..." Aslında zerre acımıyordu. "Tenim hassas benim, bırak."

"Ulan..."

"Sensin ulan! Bırak çabuk!" diye konuştum zorlukla, gözlerim dolmuştu. "İndir beni. Gideceğim ben."

"Hadi ya... Nereye?"

"Cehennemin dibine."

"Bensiz gidemezsin," derken alaycı bir fısıltıydı saçlarımın arasına dökülen sesi. "Zaten birazdan katil olacağım, gerekli bir günah işlemiş oluruz."

Başımı hafifçe geri çekip kirli sakallı çenesinin altından izledim yüzünü. "Beni mi öldüreceksin?"

"Eh, geç bile kaldık."

"Pislik," dediğimde dilim uyuşur gibi oldu, harfler rengini kaybediyordu.

"Pislik?" Sert bir soluk çekti içine, histerik bir şekilde güldü. "Göstereceğim ben sana pisliği."

"Kaçacaktım ben," diye mırıldandım savruk harflerle, burnumun direği sızladığında alt dudağım titredi. "Vural... Bıraktı beni."

"Vural'ı da sikeyim"

"Ben de," dedim bilinçsizce.

Bir anlığına duraksadı. "Aksa, kapat şu çeneni."

"Ama niye?" diyerek uzattım son heceyi. "Konuşmazsam çok düşünüyorum."

Birkaç adım sesi duydum ama hiç oralı olmadım. Ne dönüyordu, umurumda değildi. Sarhoşken, alkol kanımın içinde sağa sola çalkalanırken her şeyi yerli yerine oturtmak daha kolaydı. Yanlış parçaları eşleştirme korkusu taşımıyordum, bir kulp bulup sarhoşluğu bahane edebiliyordum çünkü. Yaptığım her şey için şeytanın uydurduğu yalana sığınmaktan geri durmuyordum. Belki de yalnızca işime geleni yapıyordum.

Bir odaya girdiğimizi, adımlarının bizi yönlendirerek başka bir köşeye taşıdığını hissettim. İçeride ışık yanmıyordu.

"Boris..."

"Hım?"

Avucumun altındaki yakasını sıkarak yüzümü gövdesine sürttüm. "Ben... Babamı özledim."

Duygularımın ağırlığı içimi kapladığında bu kez aniden ağlamaya başladım. Tüm hislerimin patladığı kontrolsüz bir andaydım. Kendimi dakikalardır hiç iyi hissetmiyordum.

"Aksa," diye fısıldadı, ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Sıkıntıyla nefes aldığında bir anlığına duraksamış ve ardından dümdüz adımlarına devam etmişti. Ceketi bacaklarımın üzerinden kayıp gitti o sırada. Bir koltuğa yerleştiğinde bedenim hâlâ kucağındaydı, onunla bir bütün hâlindeyken ağlamayı kesemedim. Botlarımı ayaklarımdan çekiştirerek çıkardı ve sonrasında sırtını geriye yasladı.

"Senin..." Hıçkırdım sertçe. "Senin suçun."

"Yapma," dedi fısıltısı ağırlaşırken, bir eli saçlarıma yöneldi ve sessizce okşadı. "Benimle kavga et ama ağlamak yasak. Bir daha bu hâle gelmek de öyle."

Başımı iki yana sallayarak iç çektim ve ıslanan yüzümü göğsüne sürttüm. "İstemiyorum..." sesim boğuktu, boğuluyordu. "Babam da... O da istemiyormuş beni."

Bir eli çıplak bel dekoltemden tenime kavuştu ve parmak uçlarıyla tüy gibi hafif dokunuşlarla okşamaya başladı. Kokusu dünyamı baştan yaratıyordu. "Kim söyledi bunu?"

"Vural," dedim alt dudağım titrerken.

"O Vural'ın ağzının ayarını sikeyim," diye homurdanıp belime sarıldı kolu. "O beceriksiz piçin doğru yaptığı tek şey bile yok, ona mı inanıyorsun?"

Burnumu çektim yavaşça. "Ama... Rusya'dayken telefonlarımı bile açmadı."

"Biliyorum," dedi yalnızca.

"Beni kurtarmak için de gelmedi."

Hıçkırıklarım ve iç çekişlerim arasında konuşmaya çalışıyordum.

"Güvende olduğunu biliyordur."

Kelimeleri kulaklarıma dokunup savruluyordu.

"Niye... Niye telefonlarımı açmadı?"

"Babanı da kaçırmamı ister misin?" Alay edercesine konuşuyordu. "Ona sorarsın."

"Tamam," dedim sızlayan gözlerimden dökülen yaşlar tenimi yalayıp yangına çıra olarak katılırken. "Alfi'yi de kaçır, olur mu?"

Göğsünün belli belirsiz titrediğini hissettim. Bacaklarımı kendime doğru çekerek kucağında küçüldüğümde eteğimin iyice sıyrıldığını bile fark edemedim.

"İstersen olur."

"Olmaz," diye fısıldadım başımı iki yana sallayıp. "Babama götür beni."

"İşte, bu asla olmaz."

Çenem titredi yeniden. "Pislik..."

Kirli sakallı çenesinin baskısını saçlarımın üzerinde hissettiğimde, "*Da*," dedi kabul edercesine. "Şimdi gitmem gerek. Birkaç saatlik işim var, geldiğimde eve döneriz."

Islanan kirpiklerim ve kıpkırmızı kesilen gözlerimle başımı kaldırdım. İşte buradaydı, yüzü hemen dibimdeydi. Etraf yeterli görüş alanı sağlamasa da ateşten gözleri gözlerimi tarumar ediyordu. Yanağıma yapışan birkaç teli yüzümden çektiğinde sessizlik, uğultusuyla birlikte aramıza asılıp kaldı.

"Seni gördüm camdan."

"Hım?" Başını geriye atarak çehremi izledi zamanın silindiği o uzun anda.

"Onu da gördüm."

"Kimi?"

Başımı iki yana salladım mantığımın iplerine hâkim olamazken. Niye salladığımı da bilmiyordum. Bakışlarım boynuna düştüğünde yakasını tutan elim gevşedi ve tenini tırmanarak yükseldi. Kucağında olduğum beden gerilirken parmak uçlarım o kızın öptüğü yeri buldu. Başparmağımla sertçe sıyırdım sıcacık tenini. İçimde kabul edemediğim bir öfkenin ateşi daha tutuşmuştu. Bir türlü sönmüyordu. Şimdi daha kötü hissediyordum.

"Aksa," dedi parmakları bel boşluğumda sıkılaşırken, nefesleri yüzüme değiyordu. "Gitmem lazım."

Omuz silktim. "Çok sarhoşum," dedim, boynunu kaplayan damarlarından birine değdi parmaklarım. Nabzını hissediyordum. "Çok ama."

"Leş gibi içtin çünkü, aptal."

"Aptal deme bana!" dedim sinirle çıkışarak, bakışlarım tekrar boynuna düştü. Dişlerimi sıktım. "Asıl aptal sensin..."

"Seni bin kez uyarmama rağmen yapmayacağını düşündüğüm için mi?" O da sinirlenmişti belli ki. Belli ediyordu bunu. "*Da*, bayağı bir aptalım."

Ağlamamak için direndim aniden, neden olduğunu bile bilmiyordum. "Ben de aptalım zaten..."

Sert bir soluk bıraktı burnundan. "Ona ne şüphe."

Kaşlarımı çatarak kucağında hareketlendiğimde yaşlar diken olup gözlerimin içinde bata çıka birikiyordu. Tek elimi omzuna bastırarak kasılan bacaklarımı toparlamaya ve hızla ayaklanmaya çalıştığımda itiraz etmedi ama bacaklarımın tüm gücü çekildiğinden sendeleyerek zemini boylayacağım sırada oturduğu yerden yakaladı beni.

"Ayakta bile duramıyorsun," diye sertçe homurdandı, onu öfkeyle iteklevyerek koltuğa geri yaslanmasını sağladım.

"Karışma!"

Bedenimi ona çevirdiğimde karanlığa alışmış gözlerim gözleri ile çarpıştı. Dizlerim titrerken ayaklarım zemine yapışmıştı. Onu izledim başım dönerken. Kırışmış siyah gömleğinin üstten çözülmüş birkaç düğmesine kaydı bakışlarım, oradan katlanmış kol manşetlerine, siyah mürekkeplerin olduğu bileğine, bileğinde takılı olan kırmızı bilekliğe... Sonra dağ gibi bedeninden yukarı tırmandı buzdan gözlerim, dudaklarını teğet geçmeden dakikalar önce öpülen boynuna dokundu. İçim o an yakıcı bir hisle kaynamaya başlamıştı.

Bir adım atarak koltuğun dibine yanaştım ve bacaklarımı iki yana açarak kucağına yeniden yerleştim.

"Aksa," diye mırıldandı tek solukta, sesi ilk kez gergin çıkıyordu. "Siktir ama..."

"Keşke... hiç tanışmasaydık," dedim ona üstten üstten bakarak. Kucağında olduğumdan mesafemiz arasında santimler oynuyordu. "Böyle olmasaydı..."

Eli sırtıma gittiğinde, "Kucağımdasın," dedi. "Tehlikeli sulardayız."

"Sarhoşum."

"Ne yazık ki ben değilim," dedi çıplak sırtımdan kayan parmakları sert bir kavrayışla tenimde hüküm sürerken sert bir nefes daha aldı. "Burada kalman gerek, kapı kilitli olacak. Uyu..."

"Konuşma," diye sesimi yükselterek kestim sözünü. "Ben konuşacağım... Sen sus, tamam... Sus."

"Tamam," dedi pes edercesine. "Konuş anasını satayım, sanki susuyormuşsun gibi."

"Ben çok mu konuşuyorum yani?" Kirpiklerimin yaşardığını hissettim. Karanlık neyse ki gizliyordu. "Konuşmayayım mı?"

Duraksar gibi oldu. "Sesin mi titredi senin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve omzuna yasladığım ellerimi sıktım kısa bir an.

"Aksa," dedi. "Konuş."

Başımı iki yana salladım istemsizce.

"Hayda..."

Kucağından inmek için hamle yaptığımda izin vermedi.

"Tamam... Konuş, güzelim," dedi. "Dinliyorum, anlat."

Bir eli bel boşluğuma sabitlendiğinde karanlığın içinde gözlerine bakıyordum. "Babamı arayacağım," diye mırıldandım, harfler kayıyordu ağzımın içinde ama çok da düşünmüyordum. *En fazla ne olabilir? Yaşa gitsin.* "Ona ne diyeceğim, biliyor musun?"

"Beni baştan çıkardığını mı?" diye sordu alaycı bir sesle. Bir elimi omzuna koymuştum, diğer elim ise yakasındaydı.

"Seni baştan mı çıkarıyorum?" Şaşkın şaşkın bakakaldım yüzüne. "Ben mi?"

"Fazlasıyla."

İçimi saran istek, beni avucuna alıp sıkıştırırken sözlerinden aldığım cesaret, kucağına arsız bir şekilde daha da yerleşmemi sağladı. Biraz daha öne kaysaydım işler kızışırdı. Kıvılcımı ateşleyebilirdim ve patlamak için bekleyen bir volkan gibi içimi işgal eden çekimi kabul edebilirdim. Yapamadım. Benim için her şey fazlaydı. Belimdeki elinin tutuşu sertleşti.

"Aksa," dedi sabrı taşmış gibi. "Baban siker beni, kızım."

"Babam mı?" Kalbimin orta yerine saplanan bıçağın sapı daha derine iteklendi bir anda. Ağır ağır salladım başımı. "Ona ne söylersem gelir, biliyor musun? Bilmiyorsun." Gizli bir şey söyler gibi kısıldı sesim. "Beni öptüğünü söylersem gelir. Kesin gelir."

Güldü bu söylediğime. "*Boris beni öptü* mü diyeceksin?"

"*İnkâr etti* de diyeceğim," dedim saçmalamaya devam ederek. "Temas..."

Parmak uçları çıplak sırtımda belli belirsiz dolaşıyordu.

"Temastı," dedi. "Bunun gibi."

"Temas mı?" Başparmağım alt dudağının çizgisine dokunduğunda âdemelmasının inip çıkan erkeksi görüntüsünü görebildim, sessizce alt dudağını okşadı parmağım. "Böyle mi? Herkesle yapıyor musun bunu?"

"Bu bir şey değiştirmez," dedi, bileğime sarıldı sıcacık parmakları. "Verdiğim cevabı hatırlayacak kadar kafan yerinde değil. Şu hâle gelmek için ne içtin, kızım? Barı mı yuttun?" Çatık kaşları altından çehremi süzdü, öfke anbean oturdu gözlerine. "Yok, ben o Kutay itini gebertmezsem var ya..." Onu duymazlıktan geldim, sözlerini kesip attı düşüncelerim. Nefesinin ısısı parmağıma vururken çok zordu odaklanmak. "Herkesle temas edilir mi?" diye sordum kısık bir sesle, çenemi havaya diktim hafifçe. "Eğer öyleyse... Ben de yapacağım. Karar verdim, yaparım işte."

Bir an kirpiklerinin kısıldığını fark ettim, bir diğer saniye ise başparmağımı dudakları arasına çekti ve ansızın dişlerinin arasına kıstırarak ısırdı.

"Ya!" diye küçük bir çığlık eşliğinde elimi çekerek kurtardım tutuşundan. "Hayvan!" Isırdığı parmağımı avucumun içine bastırdığımda kaşlarımı sertçe çattım. "Acıttın canımı. Bilerek yaptın..."

"Tadına baktım," dedi alaycı bir sesle. "Kibarca."

Omzuna geçirdim elimi. "Git buradan."

"Gitmem gerek," dedi kendi kendine tekrar edercesine, dudakları ufacık kıvrıldı. "Eğer kaybedersek sorumlusu sensin."

"Ben mi? Ben... hiçbir şey yapmadım," dedim itiraz ederek. "Beni öpmene rağmen *temas* dedin. Hepsi bu yüzden."

"Gerçekten öpüşseydik farklı olurdu."

"İstemem," dedim, küçük bir çocuk gibi hissediyordum kendimi. "Herkese... Temas ediyorsun... İstemiyorum."

Dudakları çarpık bir kıvrımla yükseldi. "Kafama takılanlar başka."

Kaşlarım sertçe çatıldığında, "Piç," diye soludum, kucağından kalkmaya çalıştım ama bir anlığına beni bedenine daha sert çekerek mesafemizi sıfırladı. Omuzlarına bastırdım parmaklarımı, karşı karşıya kaldığım yüzüne baktım. "Kafaya taktığım başka," diye fısıldadı bu kez.

Kirpiklerimi kırpıştırdığımda kalbim daha şiddetli atmaya başladı. "Baban, annemi tavlarken bunu da mı kullanmış?"

Dudaklarındaki silik kıvrım belli belirsiz yüzüne yayıldığında, "Belki," dedi yalnızca.

İfadem düşerken alt dudağımı ıslattım. "Peki," diye mırıldandım, beynim durgunlaşmıştı. Başımı omzuna yaslayarak ona biraz daha sokulduğumda "Dur, Aksa," dedi uyarırcasına.

Gözlerimi yumdum sessizce. Ne yapıyordum ki sanki?

"Bir şey soracağım ama sana..."

"Sor."

"Babamı bir kez daha arasam olur mu?"

"Bunu isteme," dedi düz bir sesle. "Bu sınırımız, şu an bile sınırımız."

"Sarhoşum sadece," dedim utançla yüzümü saklarken.

"Biliyorum," dedi. "Başkasının yanında sarhoş olmaman gerektiğini anladık gibi, hım?"

"Sen başkası değil misin?"

"Şimdilik benimlesin," derken nefesi saç tutamlarımı karıştırıyordu. "Başkası sayılmalı mıyım?"

Uykum göz kapaklarımı ağırlaştırırken saçlarımın ucuyla oynadığını hissettim. İçimdeki Aksa bunu komik bulmuş olmalıydı ki güldüm. "Ya abim ya da ev arkadaşım?"

Ruhsuz gülüşü göğsünü hareketlendirdi. Hissetmiştim. "Ev arkadaşı seçeneğimiz kalmış."

"Tamam," diyebildim kabullenerek, ciddiydi galiba. "Başkası olman gerekir. Yarın bunu unutacağım ki zaten."

"Unuturuz, Alatan," diye fısıldadı, aynı saniye telefonuna ait titreşim sesini işittim. "İyi ol."

Telefon cebindeydi ama olduğumuz konumda erişmesi için beni yerimden etmesi gerekiyordu. Sıkıntıyla sesli bir nefes aldı.

"Senin sarhoş olduğun geceki gibi unutalım..."

"Sarhoş olmadığımı biliyorsun," dedi. "Senin gibilere sarhoş derler."

"Kalbim çok kırılıyor zaten, demesen öyle..."

"Çok mu kırılıyor?" Kaşlarının sert bir ifadeyle çatıldığını hissettirdi sesi bana, göz kapaklarım kapanıp açıldı ağırca. "Kimsenin kalbini kırmasına izin verme."

"Bir şey daha soracağım," dedim. Onu anlayamamıştım bile, çok uykum vardı çünkü. "Soracağım, tamam mı?"

Güler gibi oldu ya da yalnızca ben öyle hayal ettim. "Soracaksın, evet."

Parmaklarım yakasındaki kumaşı kavradı ve avuç içimde ezdim stresten. "Okudun mu gerçekten sana yazdığım notu?"

"Hım hım..."

"Ya," dedim başımı kaldırıp buzdan gözlerimi ona diktiğimde. "Ne zaman?"

"İstanbul'a geldiğimiz gece."

"Ben gittiğimde okuman gerekiyordu," dedim huysuzlanarak. "Bu gece kaçmayı başarsaydım... Okurdun."

"Okumakla uğraşmaz, seni bulurdum."

Bakışlarım kısıldı. Karanlıkta her şey daha yoğundu. "Bulamazdın," diye karşı çıktım, başımı onaylamaz anlamda sallamıştım.

"Sen öyle san."

"Kelimeler kıyafetsiz gerçekten," dedim buğulu gözlerle, alkol vücudumdaki her hücreme aşılanmıştı o saatlerde.

"Kıyafetsiz?" Dudaklarındaki gülüş ilk kez bu kadar derinleşmişti. "Kifayetsiz olmasın o?"

"Ben de aynı şeyi söyledim." Kaşlarım sertçe çatılmıştı. Sonra derin bir nefes alarak omuzlarımı düşürdüm. "Ee, ne yazmışım peki?"

Gözlerimin içine baktı uzun uzun. "Ne yazmışsın? Sen söyle."

Bakışlarımı kaçırdım çekinerek. "İçimden ne geliyorsa yazdım..."

Bir saniyenin ardından çenemin ucunu iki parmağıyla yakalamıştı ve artık göz gözeydik. Karanlıkta bile. "Tek..."

Avucumu dudaklarının üzerine örttüm. "Sus."

Güldü sessizce, çenemi bırakarak bileğimi yakaladı ve dudaklarının üzerinden çekti. "İkimiz de ne olduğunu biliyoruz."

"Unutalım, tamam... Unutalım."

Başını iki yana salladı. "Unutamayız." Gözlerimin en içine erişti ateşten bakışları. "Tek bir Gün'süz..." diye fısıldadı sır verircesine, nefesimi tuttum. *Yazdığım şeyi duymak...* "Her günün karanlıkta?"

Tenim ısınırken yalnızca gözlerinin içine bakabildim. Dudaklarım aralanmadı, kanımdaki alkol miktarına sığındım ve karanlığın kucakladığı ifademi sessizlikle örtüledim.

"Güzel kelime oyunu, Aksa," dediğinde bir eli kumral saç tutamlarımı geriye itekledi ve elinin tersini yanağımdan yukarı sürükledi. *Gün değil, Aksa.* "Zekice. Yine de unutma..." *Güzel isim oyunu,* diye geçirdim içimden. *Zekice.* İfadesiz bir şekilde dudaklarını ıslattı. "Bazı karanlıklar doğuştandır, babadan miras kalır."

Ama yanılıyorsun, Boris Karalav; her karanlığın bir ömrü vardır.

11. BÖLÜM
YA KAYBET YA YOK ET

Kural şu: Kendini kaybetmekten sakın.

Sıfırdan başla, avı gözüne kestir ama yine de göze alman gerekir; bu oyunda ava giden de elbet avlanır.

Ve bilmelisin ki her kıvılcım muhakkak bir gün harlanmak için doğar. Bu, zapt edilmez bir ateşin ilk habercisi, aslı yakındır; sönene kadar yanmak, ona soyundan kalan mirastandır. *Aksa*. Gözleri gibi varlığı da ateşten bir adamın ulaşacağı son nokta şimdi kulaklarında; günü gelir kalbini de kuşatır, içinde kendine bir yer ayırtır ve sonra küllerinden bir kral yaratır.

"Aksa..."

Kulaklarına ağır ağır inen ses tüylerini ürpertirken karanlık hâlâ fazla cazipti. Derin ve pürüzsüz bir dokunuş gibi akan ses fazla tanıdıktı. Ona ait bir isim çıkıyor dudaklarından, Aksa. Anlamı en uzak, en son nokta.

"Aksa, uyan."

Aksa titrek bir nefes aldı sessizce. Saniyeler daha da sessizdi, ağır çekime kapılmıştı ve uyku sırasında ritmi yavaşlayan kalbine ayak uyduruyordu sanki. Yine de etrafını kuşatan ses büyülüydü. Bir an zihninin pusu ağır ağır çekilmeye başladığında genç adamın sesi daha yakından ve keskince sarmalıyordu bedenini. Yanağını kanepenin üzerinde kaydırdı aynı anda, bilincinde bir kapı açılmıştı ama ısrarla ayık hissetmiyordu. Delicesine sarhoştu.

"Aksa mı?" diye sordu kendi ismini mırıldanarak. "Benim o..."

"Sensin." Başını iki yana *ne yapacağım seninle* ifadesiyle salladı Boris Karalav. "Uyan şimdi."

"Baba," dedi Aksa boğuk bir fısıltıyla. Suratı tatlı bir tavırla buruşmuştu. "Sen misin?"

Histerik bir şekilde güldü Boris, kanepenin önünde dizlerinin üzerine çökmüştü ve baş belası bir kadınla uğraşıyordu. "Evet, gayet benim."

"Gidiyor musun? Gidiyorsun... Peki o zaman, git madem." Uyku hâlindeydi ve yavaşça aldığı nefesler, konuşmaya devam etmek istediğini gösteriyordu. Uyuşuk bir tavırla başını arkasına itti. "Güle güle."

"*Da,* gitme zamanı," dedi. "Ama birlikte."

Gözlerini açamadı. Ağır bir gecenin içinde savruluyordu; farkında olmadığı şey, gözlerini yumduğu yalnızca bir geceden daha fazlasıydı. Uğraşmak istemediğine karar verdi sonrasında. Biraz daha uyuyamaz mıydı?

Dudakları ne söylediğini kendisinin bile anlayamadığı mırıltılar için açıldığında belli belirsiz kıpırdanmıştı.

"Kim? Nereye... gidecekmiş?"

"Eve," dedi Boris. "Biz gidiyoruz, prenses."

"Bizmişiz..."

"Hım hım..." Sesi eğlenir bir şekilde çıkıyordu. "Boris ve Aksa."

Boris ve Aksa.

"Boris," diye bir fısıltı düştü dudaklarından. "Sensin."

"Benden başkası olamazdı."

Boris bir türlü ayılamayan kıza bakmayı sürdürdü. Normal şartlarda kıyısından köşesinden geçmeyi istemeyeceği bir durumdaydı. Sarhoş bir kadın vardı karşısında. Dakikalar önce ise *kucağındaydı.*

Ne yapacaktı bu kaçıkla? Bu deli cesaretini alkolden aldığı kesindi; hırçın ve ateşli. Aynı zamanda nasıl tatlı olabilirdi ki? Daha önce böyle bir kadın tanımadığına yemin edebilirdi. Başka kalıplara sığacak onlarca kadın; seksi, ateşli, güzel... Gün Aksa Alatan hepsi olmayı başarabilen tek kadındı. Çekilmez olması gerekmez miydi? *Şeytan tüyü*, diye geçirdi içinden. İşte, sebebi buydu.

"Uzak dur benden," diye karşılık verdi o sırada Aksa küsercesine. Uzun kirpikleri çözülerek buzdan mavi gözlerini açığa çıkardığında odağına giren yakışıklı suratla karşılaştı; kısık gözleriyle baktı uzun uzun. Işıkların kapalı olduğunu fark ediyordu ama hiç yakmamışlardı ki... Saatlerdir karanlık tarafından çevrelenmişti odanın dört bir yanı ama *Gün* daima buradaydı. İç çekerek Boris'i izlemeye devam ederken kanını çalkalandıran alkolün zihnini törpülediğini hissediyordu. Yoksa nerede olduğunu hatırlamakta zorlanmasının başka bir nedeni olamazdı. Bir saat önce sızdığı koltuktan doğrulmak için herhangi bir hamle yapmadı. Ne için uyandırıyordu onu? Gitseydi ya. Boris Karalav'ın üzerine örttüğü siyah ceketini omuzlarından aşağı kaydırdı huysuzca. Ürperir gibi olsa da başını ufacık bir açıyla gerileterek karanlığa alışan gözlerini genç adamın çehresinde ilerletti. "Git buradan."

Gözlerini devirdi Boris. "Sarhoşken bile trip atabiliyorsun, inanılmaz."

Aksa kanepede uyuyakalmadan önce odadan çıkıp onu tek bıraktığı için nefret ediyordu Boris'ten. Talya denilen kadının yanından mı geliyordu şimdi? Gidebilirdi o zaman.

"Git," dedi yeniden. "Burada kalacağım zaten ben... Burada yaşayacağım."

"Bak sen..." Alaycı bir tavırla güldü. Nerede olduğunu bilmediğine iddiaya girerdi. "Nasıl yaşayacakmışsın?"

"Kutay'a diyeceğim, o benim için halledecek."

Gözlerini devirdi Boris ağırca. "Kutay'ı öldü say, geberecek o piç," dedi. "İkinci bir seçeneğin vardır umarım."

"Kutay ölmesin," dedi Aksa kaşlarını daha çok çatarak. "Onu ben alet ettim."

"İyi bok yedin," dedi Boris rahat bir şekilde. "Helvasını da yersin artık."

"Gaddar pislik," diye sinirle konuştu Aksa. "Cani davar! İstemiyorum ya ben seni... Git... Git buradan."

"Eh, bizde işler hep tek seçenek." Gözleri gözlerinde asılı kaldı. "Sana da Boris Karalav kaldı, şansına küs."

"Şansım mısın sen benim?" dedi Aksa, hırçın yanı baskın geliyordu. "Ağlarım bak."

"İkinci seçeneğinden bahsediyorduk," dedi Boris, ağlayabilme olasılığını yok etmek için düşüncelerinin yönünü kendisi seçebilirdi. "Söyle, kim var aklında?"

"Pusat," dedi biraz düşündükten sonra Aksa. Kısık bir sesle seçenekleri art arda dizilmişti zihninde, kendince değerlendiriyordu. "Pusat olur."

Kafasını onaylamaz anlamda sağa sola salladı Boris, aynı anda omuz silkti. "O, sözümden *asla* çıkmaz," dedi. "Ben de seni yanımdan ayırmayacağıma göre?"

Aksa kalp atışlarının göğsünü delen sesini içinde en derin topraklara gömmek ve bir daha yakınından bile geçmemek istiyordu. "Ayırmayacak mısın?" diye sordu, yutkundu kısacık bir an. "Hiç mi?"

"Ayırmayacağım," dedi Boris. Altını simsiyah bir kalemle çiziyordu sanki sesi. "Hiç."

Aksa kalbinin orta yerine saplanan ağrıyı çözemedi. Bir avuç et parçası göğsünden çıkacakmış gibi nasıl atabilirdi? Sarhoş olduğu için kan akışı hızlıydı, belki de bundandı. Tıpta böyle bir şey yoksa bile şu an eklenmeliydi. Bazı sözler kalbi attırabilirdi. Hem de delicesine.

"Asaf'ı kandırırım ben de," diye mırıldandı Aksa düşüncelerini savuşturup. "Bu gece... Onu da alt ettim çünkü. Kandırdım."

Sık kirpikleri karanlık bir edayla kısıldı Boris'in. "İşte tam da bu yüzden kovulacak."

"Beni de kovsana."

"O pek mümkün değil."

"O zaman..." Durdu ve zihninde ölçüp tartmadan aklına gelen diğer ismi söyledi. Zihni yaşananlara ket vuruyordu. "Leo'yu ararım... Numarasını ezberlemiştim ki zaten."

Boris durdu. Çenesi şimdi daha keskindi ve henüz birkaç gün önce Poe'nun dökülen kanına karşı yüreği soğumamışken öfkesi de daha tehlikeli bir fırtınayı çağırıyordu. Çatık kaşları, karanlık havaya karışan bakışlarıyla yüzünde şekil aldığında *Leo* ismi aklından uçup gitti. Sinirleneceği daha önemli bir şey vardı çünkü.

"O orospu çocuğunun numarasını mı ezberledin?"

Başını salladı Aksa yavaşça. "Aklımda kalmış."

"Sana numarasını verdiği için sikmeliydim onu."

"Ama ezberimde kalmış..."

"Unut," dedi ifadesiz sesi ve sert suratıyla. Gözlerinde renkleri kararan ifadeden belliydi ki pek hoşuna gitmemişti bu. "O piçin numarasının bir işe yarayacağını düşünmen kadar sikik bir şey olamaz. Tam şu anda unutuyorsun! Bekliyorum."

Dilini damağına bastırıp *cık* sesi çıkardı Aksa. "Nasıl unutacağım?" diye sordu kaşlarını biraz daha çatarak. "Yedi yüz seksen altı..."

"Aksa," dedi kelimelerini sert bir bıçak gibi keserek. "*Unut* diyorum, *tekrar et* değil."

"Hâlâ aklımda mı diye... Dinle bak, ezberim o kadar iyi ki..." dedi ve elini kaldırıp genç adamın koluna yasladı. "Yedi yüz..."

Sert bir nefes aldı ve kokusu her yanı sarmalayan kıza doğru biraz yaklaştı. "Çenesizlik süren doldu. Gidiyoruz."

"Tamam üzülme, üzülme..." Aksa alt dudağını büktü ufacık. "Sen de söyle, seninkini de ezberlerim."

"*Krasivyy*,[66]" dedi Boris, ciddi bir ifadeyle. "Yarın ilk işimiz bu olsun, arkamdan iş çevirmekle uğraşana kadar numaramı ezberle."

Aksa kısık bir sesle güldü. "İkisi de çocuk oyuncağı..."

"Yanına koyduğum geri zekâlıları kandırman bir şey değiştirmez," dedi Boris, dudakları alaycı bir tebessümle kıvrılmıştı. "Hâlâ yanımdasın."

"Yanındayım... Kimleri kandırabileceğimi de ezberledim artık. Hem... İsmin de uzundu ama ezberledim, biliyorsun," dedi Aksa cümleleri art arda ama birbirinden çok ayrı bir şekilde kurarak. "Boris Vedran Karalav... Seni ezberledim." Duraksadı. "Yüzünü, sesini, kokunu..."

"Hım..." Tek kaşını karizmatik bir ifadeyle kaldırdı. "Bu hoşuma gitti."

"Başka?" diye mırıldandı Aksa sebepsizce gülerek. Kendini kahkaha atacak ya da her an ağlayabilecek bir sınırda hissediyordu. "Başka ne hoşuna gitti?"

"Neler, neler..." diye mırıldandı sır veri gibi kısık bir sesle konuşarak, oyunbaz çıkıyordu sesi. "Öğrenmek ister misin?"

"Karşılık mı isteyeceksin? Yine mi?" Küskün bir tavırla omuzlarını düşürdü Aksa. "Sarhoşken bile mi?"

"Daha eğlenceli," dedi Boris, dudakları küçük bir açıyla kıvrım kazanmıştı. "Senden bir kez daha alacaklı olurum, kabul mü?"

"Bir gün..." dedi Aksa gözlerini kısarak. "Seni alt edeceğim."

---

[66] (Rusça) Güzel.

Dilini dudaklarında dolaştırdı Boris, ilginç bulmuşçasına kaşları kalkmıştı. "Bak sen..."

"Hem de... Büyük alt edeceğim."

"Kulağa bayağı fantastik geliyor."

Aksa öfkeyle kaşlarını çattı. "İstemiyorum öğrenmek!" dedi inatçı tavrıyla. "Git, çeyizine sakla."

"Çeyizime?" Serseri bir tavırla güldü Boris. "Keyfin bilir, Alatan."

"Alatan... Aksa..." dediğinde uzandığı koltukta bacaklarını kendine çekmek ve uykusunun derinlerine gömülmek için gözlerini tekrar yumdu ve yeniden aralayarak birkaç karış ötesinde duran ateşten gözlere baktı Aksa. "Bana *Gün* diyeceksin."

"Sana öyle seslenmemi mi istiyorsun?"

Tek bir Gün'süz, her günün karanlıkta... Daha anlamlı gelebilirdi kulağa ama Boris Karalav inatla Aksa demeye devam ediyordu.

Başını salladı. "Evet."

"Neden peki?"

"Herkes gibi olabilmen için." Durdu. Kuruyan dudaklarında gezdirdi dilini. "Gün benim ismim..."

"Herkes gibi mi olmalıyım yani?"

Aksa dudaklarını birbirine bastırdı ve küçük bir çocuk gibi kafasını salladı. "Hı hı."

"*Nyet,*" dedi Boris sakin bir sesle, başparmağı yüzüne dökülen bir tutamı çekmişti. "*Aksa* diyeceğim."

Aksa kaşlarını daha sert çattı. "Demeyeceksin! İstemiyorum."

Boris'in dudaklarının bir köşesine çarpık bir kıvrım yayıldı. Parmak uçları çatık kaşlarının orta yerine yerleştirdi ve hafifçe çekti. "Kesinlikle diyeceğim," dedi. "Yumuşat şu kaşlarını."

"Hayır ya..." diye mızmızlandı Aksa yüzüne yakın duran eli itekleyip sırtüstü döndüğünde, bacaklarını kırarak ceketi tekmelerken neredeyse beline kadar sıyrılan eteğini de aklına getiremiyordu.

"Evet ya..." diye alaycı bir ifadeyle mırıldandı Boris, kafasını onaylamaz anlamda iki yana sallarken gözlerini sabır dilenir gibi yumup açtı. "Ayyaş."

"Sensin o..."

"Bokunu çıkarıp içki şişesi olmaya karar vermişsin, hâlâ konuşuyorsun."

Aksa bir bahane ararcasına titreyen çenesini birbirine bastırdı. "Ben şişe miyim yani?"

"Sakın ağlayayım deme," dedi Boris uyarır bir tonda, kaşlarını sertçe çatmıştı. Çenesinin ucunu parmakları arasına alarak yaşların parladığı gözlerine baktı doğruca. "Sakın, Aksa. Benim şişe, benim amına koyayım. Tamam mı? Ağlama."

Başını sallayıp hafifçe burnunu çekti. "Tamam..."

Genç kızın tepikleyerek yere indirdiği ceketi eline aldı ve aynı saniyede ayağa kalkıp çıplak kalan bacaklarının üzerine örttü. "Sen var ya... Delirtirsin adamı," dedi homurdanarak, sırtını hafifçe eğdi ve genç kızın bedenini zorlanmadan kucaklayıp havalandırdı.

"Evet," dedi Aksa kabul ederek. "*Da, da.*"

Boris başını iki yana salladı. Bu gece sabrı sınırdaydı, her an patlayabilirdi. "Bir de arsızsın."

"Yoksa... Tepenin tasını mı attırdım?"

"Her zamanki hâlin."

"Kutay bana ömür uzatacağımı söyledi ama..."

"O kendi ömrünün derdine düşsün," diye homurdandı yavaşça. "Bu söylediği için ekstra öldüreceğim onu."

"O bana Güneş diyor hem..." diye fısıldadı Aksa onu umursamadan. Harfler birbirine giriyordu ama anlaşılır konuştuğu için sorun yoktu. Başını genç adamın omzuna bastırmıştı. Kolunun tekini boynundan geçirip parmaklarını ensesine yaslarken de hiç düşünmedi, boştaki eli saniyesinde gömleğin yakasına giderek parmaklarıyla sıkı sıkı tutundu. "Sen ... hep Aksa diyeceksen... Karşılığında bana bilekliğini vereceksin."

"Hım..." Dudakları bir yana kıvrıldı. "Sana Aksa dememin karşılığı bu kadar büyük demek?"

"Evet."

"Bana isim hakkı tanıman ne hoş."

Alay ediyordu. Boris'in güçlü adımları çoktan zeminde harekete geçmişti. Tüy kadar hafifti sanki kucağındaki kız. "Bilekliğini alacağım."

"İmkânsız."

"Ama lütfen..."

"Hayır," dedi Boris net bir sesle, tereddütsüzdü. "Olmaz."

Kafasını kaldırıp dik dik baktı yakınındaki surata. "Lütfen versen..."

"*Nyet.*"

"Versen... ne olur ki? Niye vermiyormuşsun?"

"Basit," dedi Boris. "Benim çünkü."

"Ama benim olsun."

"Bu bana ait," diye karşılık verdi Boris, aralık kapıyı ayak ucuyla araladı ve bir saniye sonra koridora çıktığında kapının eşiğinde bekleyen adama ters bir bakış fırlatarak ilerlemeye başladı. Kutay piçi ortalarda görünmüyordu. Onu gördüğü yerde öldürecekti, kaçacak delik arasa bile nafileydi. Kesik bir nefes aldı ve düşüncelerinden sıyrıldı. "Eğer annem yaşıyor olsaydı sana da yapmasını isteyebilirdik."

"Yapar mıydı?" diye sordu Aksa hemen kısık bir sesle, başını yeniden omzuna yasladığında gömlekten yayılan kokuyu içine çekerek ciğerlerine sakladı.

"Yapardı," diye yanıtladı Boris, yapacağını biliyordu. "En kötü ihtimalle üzülmeni istemediği için beyaz olanı sana verirdi."

Adımlarının güçlü tavrı genç kızın karnının orta yerine sert bir düğüm attığı sırada, "Kırmızı sende, beyaz bende," dedi Aksa gülerek. "Uzun ömür..."

Boris Karalav'ın kalp atışları ağırlaştı birdenbire, bakışları boş iki kuyuya çevrildi. *Uzun ömür.* "Öyle."

Çok kısa bir an için ikisi de sessizleşti. Birbirlerinden habersizce ikisi de annelerini düşünüyorlardı. Aksa onu hatırlatacak bir şey taşıyıp taşımadığını düşünüyordu ölümü düşünen adamın aksine, alkolün etkisindeki zihniyle parça parça anıları döndürüp duruyordu kafasında. Bir ip parçası bile yoktu. Boris'in bilekliğini seviyordu. Sebebi de yoktu ve kendisinin olmasını istiyordu. Saçmaydı ama istiyordu işte.

Ayrıca babası ne zaman gelirdi ki acaba? Önemli işleri olsaydı bile bir şekilde gelirdi. Günün sonunda yanında olur, kızını kolları arasına alırdı. Şimdi bir başka adam vardı yanında, sürekli kaçmak istediği ve yine sürekli kendini yanında bulduğu adam... Boris Karalav.

"Ben seninkini istiyorsam peki?" diye sordu Aksa, gözlerini sıkıca kapatıp burnunu boynuna yaklaştırdı. Kokunun kaynağına... "Veremez misin?"

"Hayır."

Cevap tek kelimeydi ve netti. İntikam ateşinin asıl kaynağı yanarak ölen annesiydi ve ölene kadar bileğinde takılı olacak kırmızı düğüm hatıralardan daha fazlasıyken veremezdi.

"Hiç mi?"

"Hiç," dedi tutuşunu sıkılaştırarak. "Bir dahası olmayacak."

Sıkıntılı bir nefes verdi Boris. Genç kızın soluklarının ısısını teninde hissediyordu, rahatsız olmama sebebi yaşadığından emin olmasını sağlayan bu nefeslerdi. Annesi öldüğü andan bu yana ilk kez bunu hesap ettiğini fark etti. Bir zamanlar annesinin göğsünün inip kalkışına gözlerini diker ve sonsuzluğa uzayan saniyeler boyunca izlerdi, bazı zamanlar buz kesen parmaklarını dudaklarına yaklaştırır ve annesini uyandırmadan yaşadığını belirten o nefesleri hissetmeyi dilerdi.

Gün Aksa Alatan nefes alıyordu.

Yakasını avucunda ezen parmaklara, tenine çarpan o baş belası burnunu hesaba katarsa yaşadığı aşikârdı. Boynu hafifçe kaşınsa da ses çıkaramadığı için gergin sayılırdı. Bir noktada Sergen Alatan'ın emanetiydi ve bu konuda müsamaha gösterebileceği belki de tek kadındı. *Bir süre,* diye geçirdi içinden. *Sonra her şey eskiye dönecek.*

"İndir beni," dedi Aksa küskün bir tavırla. Başını kaldırıp yakasını sıktı, yumruk hâline getirdiği avucunu tenine bastırdığında hareketlenmişti. "Yürüyeceğim."

"Ayakta bile duramıyorsun."

"Boris," dedi yeniden, anlamak için gözlerini kıstı. Önü pusluydu sanki. "Ayaklarım yok mu sence? Yok galiba..."

Boris başını bıkkın bir şekilde iki yana salladı. "Ayakkabıların yok, üstün zekâ."

"Yürüyeceğim o zaman," dedi kayan sesiyle. "İndir hadi."

Boris onu dinlemedi ve parmaklarını çıplak bacaklarına bastırdı. Otoparka girene kadar Aksa inatçı tavrını sürdürdü ama parmakları boynuna değdiği anlardan birinde duraksamış, Boris'in kaşlarını çatmasına neden olacak kadar da sessizleşmişti.

Üzerine örttüğü ceket her an düşecek gibi duruyordu bir yandan, arabaya yetişene kadar ateşten gözleri cekete tehditkâr bir tavırla bakarken bir adım gerisinden gelen adamın adım seslerini duyuyordu.

Adam koyu lacivert arabanın arka kapısını açtığında Aksa çoktan sızmıştı. Boris onu dikkatle arka koltuğa yerleştirdi ve bacaklarını ceketiyle örttü. Yüzünü koltuğa doğru devirerek kollarını başının üzerinde birleştirdiğinde gözleri hâlâ kapalıydı, saçlarının birkaç tutamı tenini gölgeliyordu. Boris oldukça kısa bir an genç kızın bedenini süzerken buldu kendini. Ardından göğsüne sıkıntılı bir nefes çekerek bakışlarını kaçırdı ve kapıyı kapattı. Adamı birkaç adım çaprazındaydı.

"Kutay'a söyle, hangi deliğe girdiyse yanıma gelsin," dedi düz bir sesle, iri yapılı adam başını salladı hızla. "Çıkar birazdan ortaya, sakın uğraştırmasın beni."

Boris son bir bakış atarak sırtını döndü ve sürücü kapısını açarak koltuğa yerleşti. Saniyeler içerisinde motoru çalıştırıp arabayı harekete geçirdi ve direksiyonu kırarken aynaya düşen yansıma üzerinden genç kıza baktı. Her gün gördüğü yüzü yoktu bu kez görüş alanında. Sivri ve inatçı çenesi sessiz olduğu zamanlarda daha iyi sayılırdı gerçi, yine de bu, sesine alıştığı gerçeğini değiştirmiyordu. Tatlı sesine.

Bakışlarını ön camın ardına yöneltip direksiyon hâkimiyetini tek eline aldı ve yan koltuğa bıraktığı açık sigara paketlerinden birine uzandı. Yağmur damlaları sert ve göğü yarmak istercesine yağıyordu bu gece. Silecekler bir oraya bir buraya durmaksızın sürükleniyordu. Dudaklarını hafifçe ıslatarak sırtını biraz daha geriye verdi ve paketten bir dal çekerek dudakları arasına gevşek bir şekilde yerleştirdi. Ardından paketi yan tarafa atarak çakmağını çıkardı cebinden. Yol boştu, saat ise geceyi her saniye daha fazla yutuyordu.

Yağan yağmurun ön cama çarpan sesleri haricinde arabanın içi fazlaca sessizdi. Tercih edeceği bir sessizlikti işte bu. Bu düşünce kafasından geçer geçmez gözleri kısa bir an dikiz aynasına dokundu. Gün Aksa Alatan'ın olduğu herhangi bir yerde sessizlik de hiç akıl alır gibi gelmiyordu.

"Başımın belası," diye fısıldadı kendi kendine, sigaranın ucunu ateşleyip derin bir nefes alırken camı hafifçe aralamıştı.

Soğuk hava bulduğu aralıktan içeri nüfuz etmeye başladığında gaza asıldı. Dirseğinin tekini camın birleşim noktasına yasladı. İbre hızla geçtiği boşluğu tırmandığında oldukça kısa bir an ölümü düşündü. Emniyet kemeri takılı değildi. Tek bir anda her şeyi bitirebilirdi. *Pimi çek,* diye fısıldadı zihnindeki şeytan. *Er ya da geç bitecek.* Kalp atışları göğsünde sığ bir çırpınışa döndü bir saniyede. Zamanın dışındaydı o andan itibaren. Ölebilirdi. Yapabilirdi. Tereddüt etmek gelmiyordu içinden. Bakışları kısıldı ve hızla akan yola daha dikkatli baktı.

Devam etmek için sebeplerini saydı hızla, her birini düşündü. Annesi onu böyle görmek istemezdi. *Yanarak ölen annesi.* Ya başka? Yaşamaya değer ne vardı şu dünyada?

Hiçbir şey.

Onu içine çeken karanlığa odaklı gözleri keskinleşti. Gözlerini diktiği noktadan çekmezken birdenbire babası belirdi zihninde. Çatık kaşlarının altında ona dik dik bakan gözleri... Çenesini sıktı sertçe, sigaradan bir nefes daha çekerken kendine şu soruyu soruyordu: Ölecek olsa üzülecek kim vardı?

Babası mı? Birlikte geçirdikleri ne anıları vardı ki? Çoğu çocukluktaydı ama onları da hatırlar mıydı? Çoktan tatlı bir esinti gibi çekip gitmişti her biri. Büyüdükçe her şey silinmişti. *Pekâlâ, varsayalım ki öldüm,* diye geçirdi içinden. İlk hangisini hatırlardı? Küçükken, çok daha küçükken pilot olmayı istediğini babasına söylediğinde onu omzuna atıp tüm evi gülerek turladıklarını hatırlar mıydı mesela? Güya uçurmuştu. Bir an güler gibi oldu Boris, bir sonraki anın içerisinde ise duraksadı ve ifadesi tuzla buz oldu. Boğazına bir şey takılmıştı sanki. Babası ölecek olsa, işte o zaman Boris'in aklına ilk o an gelirdi. En çok o zamanlar eğlendiğini hissettiğinden belki ya da o yaşlarda babasını suçlu görmediğindendi. Gecenin bu saatinde bile kulaklarında o güne ait kahkahalar yankı buluyorsa bombok hissedecek bir şey var demekti.

Derin bir nefes aldığında gözleri dikiz aynasına ulaştı. Biri daha vardı. *Aksa buradaydı.* Hızı aniden azaltarak ibreyi düşürmeye başlamıştı. Nasıl böyle aptalca hareket edebilirdi? Ölümün düşünü kurup soğukkanlı bir şekilde bunun sonuçlarını hesap etmek ilk kez yaptığı bir şey değildi ama bu kez Aksa yanındaydı. Onu kendinden daha fazla düşünmesi gerektiğini biliyordu. Sergen Alatan'a verilmiş bir sözü vardı. Pervasız davranamazdı.

Genç kız ise birkaç dakikadır uyanıktı. Uzunca açık tutup ara sıra kapattığı gözlerini arabanın tavanına dikmiş, bacaklarını da kendine çekerek ceketi üzerinden atmıştı. Kaşlarını çatarak doğrulduğunda bir avucunu koltuğun kaliteli döşemesine bastırdı. Boris onu izliyordu. Başını iki koltuğun arasından uzattı ve yanağını koltuğun kenarına yasladı.

"Boris," diye fısıldadı gözleri kapanıp açılırken.

"Uyumaya devam et, Aksa. Henüz gelmedik," diyebildi Boris, gözlerini sıkıca yumup açmıştı. İçten içe kendine hâlâ ağır küfürler savuruyordu. Sigarasından derin bir nefes çekti ve ağır ağır dışarı üfledi.

"Üşüdüm ama," dedi Aksa. Gözlerini kaldırmış, yakında duran omzunun hizasından ona bakıyordu. Aracın içi karanlıktı ve şehrin ışıklarından uzaklaştıkları için her saniye koyulaşıyordu. Bir an sigaranın turuncuya dönen ucuna takılmıştı bakışları. "Çok soğuk..."

"Ceketi üzerinden atıp duruyorsun," dedi Boris kızar gibi, yine de bitirmediği sigarasının ucunu parmak uçlarıyla ezerek söndürdü ve camın açık kısmından dışarı attı. Ardından camı kapatarak klimayı biraz daha açtı. "Üzerine giy şunu."

Sırtını doğrultarak etrafına bakındı. "Yok ki..."

"Tüh ya, nereye gitmiş?"

Aksa bacaklarını koltuktan aşağı indirirken buz mavisi gözleri karanlıkta geziniyordu. "Ceket bile benden önce kaçmış."

Boris gülerek başını iki yana salladığında, "Elinden kaçırmasaydın," dedi ona ayak uydurup. "Bak bana... Ben seni elimden kaçırıyor muyum?"

"Bir gün kaçıracaksın," dedi Aksa alkolün etkisindeki sesiyle. "Ya da," diye mırıldandı Boris, onu süzerek. "Bir gün kaçmana gerek kalmayacak."

Aksa sözlerini zihninde oturtmakla uğraşacak kadar kendinde değildi. Zaten huzursuzluk kolaçan ediyordu bedenini. "Bu gece yapacaktım," dedi üzüntüyle. Gözleri yeniden yaşlarla dolduğunda kalbi göğsünde titredi. "Vural..."

"Aksa," dedi Boris dikkatini kendisine vermesi için hafif yükselttiği sesiyle. "Cekete daha dikkatli bak." Göz göze kaldıklarında sessiz bir bakışma geçti aralarında. "Ayak ucundadır."

"Bulamadım ki," dedi Aksa dizleri üzerinde koltuğa çıktığı sırada, aslında gözünün önünü bile göremiyordu. Gözlerini yeniden ön tarafa çevirdi. "Yok işte..."

Ciddi anlamda kaç kadeh içtiğini merak ediyordu Boris. Kutay piçinin o sırada ne halt yediğini daha çok elbette. Onu öldürecekti.

"Botlarım da gitmiş," dedi Aksa fark ettiği gerçekle. Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Yok... Görüyor musun? O da gitmiş!"

"Hay ben senin botunu," diye homurdandı Boris. Sakinliğinden ödün vermeden dudaklarını araladı bir saniye sonra. "Ben çıkardım botlarını. Hatırla."

"Sen mi?"

"Evet," dedi. "Kucağımdaydın."

Aksa kirpiklerini kırpıştırır gibi oldu. "Ne yaptın ki botumu?"

"Önemli mi? Alırım ben sana yenisini, sakın üzüleyim deme."

Gözleri sebepsizce yaşardığında alt dudağını dişlerinin arasına çekti. Yutkundu sertçe. "Ama en sevdiğim botlarım..."

"Tamam, en sevdiğin botların," dedi sakin bir şekilde, pes etmişti. "Kutay dangalağına söylerim, bulup getirir, ölmeden önceki son görevi. Hım? Tamam mıyız?"

Aksa başını salladı sessizce. "Tamamız."

Parmaklarını saçlarının arasına götürdü ve gözlerini perdeleyen birkaç teli kulağının arkasına itekledi. "Peki ceket?"

"Bekle," dedi Boris, direksiyonu sol eliyle tutarken gözlerini yoldan ayırmadan kolunu arka koltuğa uzattı. Koltuğun dibine iteklediği ceketi Aksa'nın kucağına bırakarak geri çekildi. "Bak, burada. Kaçmamış. Şimdi giy şunu."

Avuçlarını ceketin üzerine koyarak alt dudağını büktü. Koltuğun ucuna doğru biraz daha kaydı ve ardından bir elini kaldırıp omzuna koydu, yanağını da koltuğa yaslamıştı. Tenine dağılan sigaraya karışmış erkeksi kokusunu soluduğunda içinde bir kuyu açıldı ve iç gıcıklatan bir his daha karnındaki noktada filizlenmeye başladı.

"Aksa," dediğinde omuzuna sarılan parmakların varlığı kaslarını gergince sızlattı. "Dengemle oynama."

"Boris," dedi, harfler hâlâ dağılıyordu. Eli omuzundan aşağı kayarak yakasını bulduğunda parmakları kumaşa gevşekçe sarıldı. "Senin gözlerin ne renk?"

Boris, parmaklarının gömleğinden içeri sızıp tenine değen soğukluğunu hissediyordu. Onu ne zaman kucağına alsa küçük bir çocuk gibi yakasında beliriyordu parmakları. Garipti. Bu duruma alışması ise daha ilginç geliyordu.

Çatık kaşlarının aşağısında parlayan gözleri daha koyu görünürken aynaya değdirdi bakışlarını. İfadesi düzleşmişti bir saniye sonunda. "Cevabını biliyorsun," dedi Boris, ateşten bakışları ayna üzerinden omzuna yakın duran kızı takip ediyordu. "Sence ne renk?"

"Çözemiyorum ki..."

"Uzun uzun bak bakalım bir gün, çözersin."

"Bence... Hangi renk, biliyor musun?" dedi Aksa, kelimelerin arasında oluşan boşluğa mâni olamıyordu. Hayatında bu kadar içtiği bir gün daha olmamıştı aslında. Yanağını deri koltuğun üzerinde kaydırdı ve görüş açısını

daha fazla dolduran adamın profiline hizaladı gözlerini. "Sanki... Birbirleriyle savaş veren bir sürü renk var ama hangi savaş can yakmaz ki? Bu yüzden ateşten sanki..." Kesik bir nefes çekti ciğerlerine. "Bana bakmasan olur mu?"

"Sana bakmadan olmaz."

Aksa dalga geçip geçmediğini sorgulamadı. "Olsa keşke," diye tekrarladı yalnızca.

Bir saniye içerisinde eli kirli sakallı çene kemiğine çıktığında işaret parmağı teni ile temasını kesmişti ama sınırında gezinerek gözüne ilerleyen yokuşu tırmandı ağırca. "Karalav..."

Boris istemsizce direksiyonu avuçları arasında sıkarak bir virajda sağa saptı, aynı saniye bakışları genç kıza uğramıştı. "Parmağının ne yaptığını söylemek ister misin?"

"Sihir," dedi Aksa gülerek, karanlığın perdelediği çehresinde kirpiklerine kadar yaklaştı ama hiç dokunmadı. Tek gözünü kapatıp diğer gözüne profilini sığdırmaya çalıştı. "Gözlerin... Annene mi benziyor?"

Dudaklarını ıslattı sakin bir tavırla. Sabırlı olmak için bu gece fazlasıyla zorluyordu kendini. "Rüyanda görmedin mi?"

"Yeşildi," dedi Aksa hiç tereddüt etmeden. "O zaman... Seninkiler..." İç çekti. Lafı Boris tamamladı: "Babamınkilere benziyor."

Parmağını aşağı çekerek yakasına getirdi ve Boris Karalav'ın keskin çenesine kilitledi buzdan gözlerini. "Babana," diye tekrar etti onu. "Baban... Annene âşık mı olmuş?"

"Bilmiyorum," dedi Boris bilmesine rağmen. "Bunları düşünme."

"Benim babam âşık olmuş," dedi Aksa sessizce. "Sonra da çok pişman olmuş."

"Sonucunda sen olmuşsun," diye karşılık verdi Boris arabanın hızını biraz daha artırırken. "Pişman olmasına gerek yok."

Aksa gülümsedi sessizce. Fazla yakınlıktan infilak etmek için çarpan kalbini susturmak aklına bile gelmedi. "Sen hiç âşık oldun mu peki?"

"Hayır."

"Hayır deme," diye karşı çıktı Aksa kaşlarını sertçe çatarak. Karnına dizilmeye başlayan krampları hissediyordu ve ağrısı, çalkalanan midesinin bulantısını tetiklerken suratı hafifçe buruşmuştu. "*Neyt* mi?"

Birden dudaklarına silik bir kıvrım taşındı Boris'in. "*Nyet.*"

Aksa gerilen kaslarını gevşetmek için duyduğu sözleri yeterli bulduğunda dudaklarını yaladı. "Ben de olmadım."

"Daha küçüksün," dedi, âşık olmak mı istiyordu?

"Yirmi bir yaşımdayım."

"Ufacıksın."

"Değilim," diye karşı çıktı kızgın bir sesle. "Âşık olacağım işte."

"Hiç sanmıyorum."

"Göreceksin," dedi Aksa inatla. "Yakışıklı ve... çok iyi bir adam olacak."

Boris dilini alt dudağının üzerinde gezdirirken ona baktı. "Öyle mi?"

Kafasını aşağı yukarı hafif hafif salladığında, "Hı hı," dedi. "Karşıma çıkacak... Bahanelerden daha güzel olduğumu söyleyecek. Unuttun mu?"

Bahanelerden daha güzel... Aslında yalnızca güzellik de değil mesele. Boris düşüncelerinin yönünü kesemediğini fark ettiği saniyede Gün Aksa Alatan'ın büyülü olduğunu düşündü. Bunu nasıl yaptığı hakkında bir fikri de yoktu. Düşünmeye devam etti. Sessizliği seven bir adam olmasına rağmen Aksa yanındayken çoğunlukla onun gevezelik yapmasını tercih edeceğini biliyordu. Kafasını meşgul ettiğinden olmalıydı. Eğlenceliydi ve şımarık tavırları hiç olmadığı kadar ona yakışıyordu. Sonra düşünmeyi kesti. İşte, her şey bu kadarla sınırlıydı. Yoksa işler daha da karışırdı.

"O zamana kadar aşk denilen şeyin safsatadan ibaret olduğunu anlayacaksın."

Boris haklı olabilirdi. Yiğit aklında belirdi bir anlığına, basitçe ve aniden. Onunla birlikte heyecanlandığı anların çoğunu unutmuştu bile, ona âşık da değildi ama kıyaslama yapmadan duramayan bir aklı vardı. İlgi duyduğu adama beş aylık ilişkileri boyunca âşık olamamıştı. Hatta hissettiği heyecan gün geçtikçe azalarak sönmüştü. Sonunda da aldatıldığını öğrenmişti. Öyleyse aşk denilen şey kocaman bir yalandı.

"Yiğit'in suçu," diye mırıldandı Aksa istemsizce.

"Yiğit?" Gözleri saniyesinde arka tarafa doğru yöneldi. Bu ismi ikinci kez aynı kişiden duyuyordu. Ateşlendiği gece de bu ismi sayıklamıştı. "O kim?"

"Biri işte," dedi Aksa birkaç saniye süren sessizliği kırarak.

Zihninde dönen kaosu geçiştirmek için başka şeyler düşünmek istese de kafasının içi yangın yeriydi. Durdu ve kırılan öz güveninin parçaları gözlerini yaşlarla doldururken soğuyan öfkesi ile birlikte durgunlaşmaya çalıştı. İçinde daima kılıç kuşanan hisleri alkolün etkisinde olsa da hâlâ suçlayıcıydı. Sürekli kendini suçlu gören o küçük çocukla karşı karşıya kalıyordu ve aldatıldığı zaman Yiğit'in, *"İlgisizdin, senin suçun,"* dediği zamanları yüzüne çarpmaktan geri durmuyordu. Terk edilmek ve aldatılmak... İkisinin de sebebi onun eksik yanından mıydı?

"Aksa," diye kapıldığı uçsuz bucaksız düşüncelerin içinden bir çırpıda onu çeken sesin sahibine çevirdi yaşaran gözlerini. Çatık kaşlarına baktı.

"Bir şey diyeceğim," dedi ama sonra sustu. "Midem... Çok bulanıyor," dedi bu defa uyuşuk harflerle. "Arka koltuk çok sert..."

"Sert? Bu arabanın?" Boris sessiz, alaycı bir tavırla güldü. "Bunu hakaret sayarım."

"Ön koltuğu deneyeceğim," diyebildi bahanesini bularak. Ceketi kucağından çekerek yanına indirdi ve avuçlarını koltuğun baş kısımlarına dayayarak yavaşça hareketlendi. "Oraya gelmek istiyorum."

"Aksa," diye sert bir soluk eşliğinde uyarırcasına konuştu Boris. Gözlerini yoldan ayırmadan onu kontrol etmek kolaydı ama zapt etmek imkânsızdı. "Durmak nedir, gerçekten bilmiyorsun."

"Önde duracağım," dedi. "Söz."

İki avucunu koltuğa bastırdı ve arka koltuktan kalkarak bir ayağını ön koltuğa uzattı. Başı dönüyordu. "Bir şey var..."

Boris koltuktaki sigara paketini alarak ortadaki boş hazneye itekledi. "Gel."

"Başım dönüyor. Beni tut, tamam mı?"

Bir elini uzatarak destek olmak için belinin belirgin kıvrımına koyduğunda, "Dikkatli ol," dedi uyarır bir tonda.

Birkaç saniye içerisinde ön koltuğa yerleşti ve derin bir nefes alarak iki dizini kırdı. Eteğini bacaklarından aşağı çekmeyi akıl edemeden Boris ceketi kaptığı gibi yeniden kucağına örtmüştü.

"Geldim."

"Kemerini tak," dedi Boris doğruca, gözleri yoldan ayrılmamıştı ama ifadesinde sert bir tavır vardı. "Hemen."

"Sen de takmamışsın ki."

"Sen ve ben aynı kişi değiliz," dedi, ifadesiz bakışları sesindeki tınıyla bir bütündü. "*Tak* diyorum, Aksa."

Araba şehrin yoğun ışıklarından koparak bir sapakta döndüğünde göz ucuyla yanındaki kadına baktı. Kemeri çekiştirerek takmakla uğraşıyordu ama becerebildiği söylenemezdi. Yuvasını bulamıyordu.

"Boris..."

Sessizce uzandı ve parmak uçlarındaki kemerin tokasını alarak boşluğa geçirdi bir *klik* sesiyle. Göz göze geldiler aynı saniye. "Hallettik."

Başını geriye atarak bakışlarını yola çeviren adamı seyretmeye koyuldu Aksa. Kanında dolaşan alkol miktarı onu tüketecek kadar fazla olsa bile Boris Karalav ona baktığında kalbini hızlandıran bir tılsım taşıyordu. Buzdan gözleri bedeninden sıyrıldı ve kısa süreli kapanıp açılan göz kapakları arasında tekrardan boynuna erişti.

Parmaklarını kırarak avuçlarına geçirdiğinde şakağı yumuşak derinin üzerindeydi. Gergin hissediyordu ama cesareti bu kez alkoldendi. "Boris," dedi, bu gece durmaksızın seslenmişti bu ismi, çok güzel geliyordu kulağa. "Talya kim?"

Soru havada asılı kaldığında keskin bir sessizlik doğdu. Ürpertici ve fazlasıyla gerici...

Boris gözlerini ona çevirerek birkaç saniye boyunca yüzüne baktı. İsmini telefon konuşmalarından duyduğunu tahmin ediyordu. "Nereden çıktı bu?"

"Sevgilin..." Uyduruyordu. Ya da ortaya attığı şeyin gerçekliğini böyle sınıyordu. "Esmer güzeli."

"Sevgilim değil," dedi Boris, erkeksi yüz hatları anlamsız bakışlarıyla birlikte keskinleşti. "Arkadaşım."

"Arkadaşın," diye fısıldadı Aksa. İçindeki ses dur durak bilmeden ayaklı bir şeytan kesilmiş ve *hiçbir arkadaş, arkadaşının boynunu öpmez,* fısıltılarına eşlik ediyordu. Boynunu öpmüştü işte. Belki daha ileriye de gitmişlerdi. Bu nasıl arkadaşlıktı?

Talya, bu gece tanışıp eğlencesine uydurduğu yalanın kılıfı olmuştu bir anda. Zamanı geriye alabilse düzeltirdi. Talya... Boynunu da öpmüştü zaten. Kokusunu daha yakından almıştı. Nasıl hissetmişti? Boris'in onu öptüğü geceye dair hatırladığı bir his yoktu. Unutmuştu. Her şey bir anlıktı ve bileklik içindi. *O her ne kadar inkâr etse de,* diye düşündü Aksa.

Bir anlığına hissettiği öfkeyle uzandı ve dijital ekrana dokundu, ekran anında aydınlanmıştı. "Şarkı dinleyeceğim," dedi kalbi kasılırken.

"Ya sabır..."

Aksa geriye yaslanıp gözlerini kapattığında saniyeler içerisinde arabanın çini bildiği bir şarkı doldurduğunda sertçe yutkunarak kollarını göğsünde bağladı. Gözleri yaşlardan buğuluydu, sıkıca yumduğunda yolun geri kalanında uyumaktı planı. Boris Karalav'ın bakışlarının ağırlığı altında... Kulaklarını dolduran sözler içine parçalar hâlinde düşerken, "*It feels like we're oceans apart,*[67]" diyen Adele'in sesi yankılanıyordu. *"There is so much space between us."*

Yolun geri kalanı kısık sesle arabanın içini dolduran dingin şarkılar ve sızıp kalan Aksa sayesinde sakin geçtiğinde Boris sık sık ona değdiriyordu gözlerini. Ritmik nefeslerini kontrol ediyordu. Öleceğinden değildi, yaşadığından emin olmaktı tüm derdi. Birkaç dal sigara daha yakmak istemişti yol uzayıp giderken ama yapmadı. Camı açması gerekiyordu ve yanında üşüyen bir kadın varken dikkat etmeliydi.

Boris ormanlık alanda ilerlerken eve yaklaşmıştı. Geçen süre sonunda Aksa kısık sesli bir sızlanmayla gözlerini araladı. Canı yanıyordu. Avuçlarını karnına bastırarak derin bir nefes aldığında boğazının ortasına yapışıp büyüyen o hissi yutkundu. Kusmak üzereydi, her an kusabilirdi.

"Boris," diyebildi gözleri dolarken, acı eşiği düşüktü ama bu gece daha hassas hissediyordu. "Ağrı kesici... Aldın mı?"

[67] İngiliz şarkıcı Adele'in 2005 çıkışlı "Love in the Dark" adlı şarkısıdır. (Editör Notu)

Boris'in tüm dikkati aniden ona çevrildiğinde huzursuzlandı. "Yine mi ağrın var?"

Başını onaylarcasına aşağı yukarı salladı Aksa. "Evet," diye mırıldandı gözlerini yavaşça yumarak. Biçimli kaşları kasılmalarının etkisiyle çatılmıştı ve aldığı nefesler bile yük oluyordu. "Çok ağrıyor."

Aslında bahsettiği kadar şiddetli bir ağrısı yoktu. Kasıklarını tırnaklayan o his karnını yakıyordu ve sabaha kadar yoğunlaşacağını tahmin ediyordu. Hep böyle olurdu.

"Bilmediğim bir şey mi yedin?" diye sordu Boris kuşkuyla. İfadesi son derece ciddiydi. "Bir anda nereden çıktı bu?"

"Ağrı kesici..."

"Bu kadar içtiğin için zaten kullanamayacaksın," diye sözünü sertçe kesti, bu hâlde olması yeterince sinirlerini geriyordu. Bu siktiğimin ağrısı nereden çıkmıştı? Arabanın hızını biraz yavaşlatarak omzunun üzerinden yan koltukta oturan kıza dikkatle baktı.

Kırılacak kadar hassas görünen bedeni yan dönmüştü ve başı koltuğa düşmüşken yüzü de onun olduğu tarafa devrilmiş bir şekilde oturuyordu. Bacaklarını birbirine bastırıp kendine çekmişti. Ceketi hâlâ bacaklarına örtülüydü ve ayaklarında yalnızca siyah, bilekte biten çorapları vardı. Gergince bir nefes aldığında ıslık gibi geceyi ikiye böldü çıkan ses. O an Aksa alt dudağını ısırdı sertçe, mide bulantısı ve başına saplanan ağrı, karnındaki ağrı hissini tetikliyordu.

"Bana kızma..." dedi Aksa titremesine mâni olamadığı sesiyle. "Ağrıyor işte..."

"Kızmıyorum," dedi, ne yapması gerektiğini ölçüp tartıyordu kafasının içinde. "Ayılınca görüşeceğiz bunları, şu an sadece seninle ilgilenmem gerek."

Avucunun tekini kasıklarına yakın bir noktaya bastırarak sert bir nefes bıraktı burnundan. "Boris..."

"Tamam, halledeceğiz."

Keskin bir sessizlik uğuldadı kulaklarında.

"Gözlerini aç," dedi Boris yalnızca. Uzun kirpiklerinin çevrelediği bakışları, farların aydınlattığı dağ yol ile yanındaki baş belası arasında mekik dokuyordu ve bu sebepten hızı daha yavaştı.

"Açarım," diye mırıldandı Aksa, kollarını karnına sıkıca sararak yüzünü buruşturdu. Gözlerini açmadı. "Ama karnım..."

Boris sabır dilenir gibi üst dudağına oranla daha kalın olan alt dudağını dişleri arasına çekerek nefeslendi. "Ağrı kesici alamazsın," diye tekrarladı, ev görüş açısına girdiğinde sol eliyle direksiyonun hâkimiyetini kontrol ediyordu. Yol bomboştu. Civarda ev de yoktu. "Şu çaylar... İşe yarıyor mu? Asaf'a söyleriz, alır."

"Dayanamam ki..."

"Hay sikeyim," dedi sinirle Boris. Aksa'nın başında beklerdi ve o sırada Asaf şu çaylardan alırdı ama getirene kadar kıvranmasını da izleyemezdi. "Ne iyi gelir?"

"Sıcak su torbası."

"Ulan ben böyle işin... Evde hiçbir şey yok," diye sert bir sesle homurdandı. Sesli bir nefes aldı. "Yine de... Yanında ben varım. Evet, buluruz bir yolunu."

Kafasını daha hızlı çalıştırdı. Annesini düşündü. Migren ağrıları çektiği günleri hatırladı. Çoğu ağrı kesicinin etki etmediği bir günde babasının dizlerine yatırdığı annesinin başını ovduğu bir an düştü bu kez zihnine. Masaj iyi gelir miydi?

"Karnın?" dediğinde bir eli doğruca ona doğru uzanmıştı. Elbisesinin ince kumaşının üzerine yaslı ince parmaklarına kapandı avuç içi. "Burası mı?"

Aksa'nın gözleri irkilir gibi açıldığında gerilen bedeni ağrısını kızıştırdı. Kalbinin soluksuz atışlarını da öyle. Boris sorgularcasına ona baktığında avucu altında kalan elini geri çekerek parmaklarının üzerine örttü.

"Masaj yapabilirim," dedi Boris yüzüne bakarak. Parmakları kıpırtısız bekledi. "İyi geldiğini duydum."

"Tamam." Burnunu çekti usulca, dilini dudaklarında gezdirdiğinde avucunu hareket etmesi için sıktı. Boris bir yandan arabayı kontrolden bırakmazken diğer yandan karnındaki parmaklarını harekete geçirdi yavaşça. Aksa sertçe yutkunarak gözlerini kapattı.

Boris arabayı durdurduğunda evin çevresinde duran adamlar duruşlarını dikleştirmişti çoktan.

"Şu hâle bak," diye homurdandı Boris motoru kapatarak. Parmak uçları elinin altındaki tende sağa sola hareket ederken ön camın ardından tehditkâr bakışlar atıyordu adamlarına.

"Hale kim?" diye sordu Aksa, kirpiklerini kırpıştırarak aralamıştı. Buğulu görüş açısına çehresini almıştı bile.

İfadesi anlamsızca sertleşti ve kaşlarını daha çok çattı Boris. Dosdoğru ona bakıyordu. Parmakları durmuştu. "Ne Hale'si?"

Aksa titrek bir nefes aldığında karnında şekil alan ağrıyı yeniden hissederek yüzünü buruşturdu. "Boris... Ağrıyor."

"İyi geliyor mu?" diye sordu Boris, bakışları bir saniyeliğine üst üste duran ellerine kaydığında karanlığın gölgesi altında dikkat çeken manzaraya dikti gözlerini.

Aksa başını onaylar anlamda belli belirsiz salladı.

"Biraz ara vereceğiz," dedi Boris, sol eli kapının kulpuna uzanmıştı. "Bekle."

Parmaklarını geri çekerek kapıyı açtığında içeri esen soğuk rüzgâr gafil avlamıştı genç kızın bedenini. Dağ soğuğunun dişleri daha keskindi ve derin ısırıklar bırakıyordu teninde. Kapıyı arkasından kapatsa da saniyeler içerisinde onun olduğu tarafın kapısını açtı.

Aksa kafasını kaldırdığında adamın üzerine uzanan gölgesi altındaydı ve ay ışığı sayesinde oluşan loş atmosfer olmasaydı zifirî karanlıkta hissederdi. "Botlarım," dedi sırtını geriye vererek. "Yok ki..."

Boris ona doğru eğilip emniyet kemerini çözdü, ceketini bacaklarına örttü ve kollarını belinden geçirdiği sırada, "İhtiyacımız yok," dedi, gözlerini kaldırıp bakışlarını kesiştirdi. Ceketin kollarını belinde bağladığı saniye kokusunu içine çekmişti. "Gel buraya."

Aksa itiraz etmeden kollarını omuzlarına doğru uzattığında Boris onu tek hamlede kucaklayıp havalandırdı. Yüzünü boynuna saklamıştı anında. Karnı hâlâ ağrıyordu, içinde birbirleri ile çarpışan küçük bir canavar sürüsü vardı sanki.

"Karnım..." dedi Aksa tekrar.

"Tamam, az kaldı," diye fısıltı hâlindeki sesiyle karşılık verdi Boris saçlarına doğru. "Eve gidiyoruz."

"Evde devam edersin, değil mi?"

"*Da*," dedi Boris Karalav. "Önce içeri geçelim."

Boris yürümeye başladığında Asaf arabanın kapısını kapatıp peşinden geldi. "Bay Karalav..."

Ters ters baktı Boris yanında adımlarına eşlik eden adama. Adımlamayı kestiğinde kaşları altında soğuk bir öfke taşıyan gözlerini adamın gözlerine dikti. "Emirleri kimden alıyorsun lan sen?"

"Sizden, efendim."

"Ben sana çıkması gerektiğini söyledim mi?"

Aksa gerilerek parmaklarının arasına aldığı gömleği sıktı sertçe. Boris hissediyordu ama öfkesi o an daha yoğundu.

"Hayır, efendim," dedi Asaf, başını önüne eğmişti.

"Öyleyse ne sikime bana sormadan kafana göre iş yapıyorsun, oğlum?" Dişlerini sıkarak çenesinin kaskatı kesilmesine sebep oldu. "Açıkla."

"Şey..." Asaf yutkundu sessizce. "Kutay Bey ve Bayan Alatan çok ikna ediciydi."

Boris üzerine bir adım yaklaşmak istedi ama kucağında Aksa varken kimseye yakın olmak istemiyordu. Tutuşunu sıkılaştırarak göğsüne daha fazla çekti genç kızı.

"Bak şu yüze," dediğinde adam kucağındaki kadına gözlerini değdirdi ama Boris anında, "Lafın gelişi dedim, amına koyduğumun Asaf'ı," diye çıkıştı sertçe, adam irkilerek kırpmadığı kahverengi gözlerini yeniden

ayakkabılarına dikti. "Bu kız görüp görebileceğin en düzenbaz, en akıl çelici insan. Benim sana dediğimin tersi bir şey söylüyorsa akıllılık yapıp inanma lan asla, salak değilsin. Onun lafıyla hareket etmeyeceksin. Sakın."

Aksa başını kaldırmış, kısık gözlerle yakınında duran surata bakıyordu. Anlamsız bakışlarına karşılık bulamadı.

"Bayan Al-"

"Bayan Alatan," diyerek adamının sözünü kesti Boris. "Seni parmağında oynatmış, Asaf. Bir dahası olmayacak, endişe etme."

"Anlaşıldı, efendim."

"Sana söylediklerimi unutma, çayları da bulup getir."

Asaf başını salladı hemen.

"Ben öyle miyim?" diye sordu Aksa aynı anda, ağladı ağlayacak hâlde bakıyordu suratına.

Boris ona rahat bir tavırla baktı. "Daha fazlasısın."

Aksa küskün bir şekilde başını salladığında Boris güçlü adımlarını yeniden harekete geçirdi. Asaf bir adım önden koşarak ilerledi, kapıya anahtarı takıp çevirdiğinde Aksa yaşlarla ıslanan gözlerini siliyordu. Soğuk hava, dişlerini zangırdatacak kadar hücrelerini ele geçirmişti. Merdivene yönelen adamın kucağında bir an bile kıpırdamazken dış kapının kapanma sesini duydu.

"Ağrın aynı mı?" diye sordu Boris, merdiveni çıkıp derin bir nefes alarak düz adımlarla odasına yöneldi.

"Konuşma benimle."

Karanlık koridoru bitirip odasının önünde durduğunda ayak ucuyla kapıyı itekledi ve içeri girdi sessizce.

"Küsecek bir şey buldun," dedi Boris, kapıyı arkalarından kapatıp siyah çarşaflı yatağına ilerledi ve açtığı yorganın altına genç kızı bıraktı usulca. "Ne tesadüf, yine haklıyım."

Aksa ceketi belindeki bağı çözerek çıkardığında zemini boylamıştı saniyesinde. Avucu karnına giderken sırtını geri verip yatağın içine uzanır pozisyona geçtiğinde yan döndü ve tepesinde dikilen adama çevirdi gözlerini. Gece lambasını yakmıştı ve sarı bir ışık yayılıyordu şimdi.

Birkaç saniye sonra sırtını dönerek köşede duran siyah kapaklı geniş gardıroba yöneldiğinde Aksa'nın gözleri onu takip ediyordu. Raftan *tişört* çektiğini fark ettiğinde karnını ovalayan eli duraksadı.

Gömleğinin düğmelerini çözdü, üzerinden sıyırıp yarı çıplak kaldığında bedeni yana dönüktü. Aksa gözlerini kırpıştırdı. Yıtkunma ihtiyacı hissederek bakışlarını kaçırmak istedi ama yapamadı. Boris, gömleği köşede duran kirli sepetine doğru attı ve sonrasında siyah *tişörtü* geçirdi üst bedenine.

Elindeki diğer *tişörtle* beraber yatağa yaklaştı ve, "Üzerine rahat bir şey giy," dedi *tişörtü* ona uzatarak. "Tek başına halledebilir misin?"

Aksa başını salladı. Mantığı, itiraz edebileceği kadar çalışmıyordu. Onu bu gece terk eden ikinci şey mantığıydı. İlki ise *babası*. Uzandığı yerde doğrularak oturur pozisyon aldığında Boris sırtını döndü. Aksa giydiği elbiseyi bedeninden çekip çıkarırken çıplak göğüs uçlarına temas eden hava dalgasını hissetti. Elbisenin sırt dekoltesi olduğundan sütyenini çıkarmak zorunda kalmıştı. Altında kısa, siyah bir *boxer* olmasa Boris Karalav'ın yatağında neredeyse çıplak olduğu gerçeğini düşünüp *tişörtü* başından daha hızlı geçirdi.

Tişörtün eteklerini üst bacağına indirdiğinde yorganın bir kısmını da örtmüştü bacaklarına.

"Giydim," dedi Aksa, sırtını yatağa bırakıp tekrar yana doğru döndü ve avucunu karnına bastırdı sessizce.

Boris sırtının geriye çevirdiğinde yatağında uzanan kadına kısa bir bakışla bakarak dudaklarını ıslattı ve yatağın kenarındaki boşluğa oturdu. Eli anında karnının üzerine çıktı. Aksa ilk önce belirgin bir şekilde gerildi ve ayak parmaklarını içe doğru büktü. İçini bastıran duygunun peşine takılmak için çok yorgun hissediyordu. Karnında dolaşan dokunuşlar gevşemesini sağlarken üstelik, her an uyuyabilirdi.

"Boris," diye fısıldadı Aksa, eli masaj yapan elin üzerine tırmanarak koluna kadar ilerledi. Karanlığa karışan gözleri uyku için fırsat kolluyordu. Gece lambasını kapatmıştı Boris, oda yoğun bir karanlıktaydı. "Bana... niye kötü davranıyorsun?"

"Sana kötü mü davranıyorum?" diye sordu, parmakları bir saniyeliğine donup kalmış ve ikinci saniyede *tişörtün* üzerinde ufak baskılarla gezinmeye devam etmişti.

"Rusya'dan geldiğimizden beri," dedi Aksa kuru bir sesle. "Ben... Kötü hissediyorum."

"Böylesi daha iyi değil mi?" diye sordu, bir şey söyleyecek gibi olduğunda dudaklarını kapattı.

Aksa kafasını iki yana salladı hafif hafif. "Hayır..."

Sergen Alatan'ın Rusya dönüşü aramaları bunaltıcı derecede fazlaydı ve her görüşmenin sonu kızına abi olması konusunda tembihlerle -aslında tehdit ettiğini biliyordu- bitiyordu. Boris uzak durmak konusunda, mesafelerini korumak konusunda fazlaca çabalıyordu ama bir an sonra, hiç beklenmedik bir zamanda onu dibinde buluyordu. Kucağında, ellerinin altında, *yatağında... Siktir* denecek derecedeydi aralarında yaşanan çekişmeli döngü.

"İkimiz için de böyle olması daha iyi," dedi Boris yalnızca.

"İyi falan değil..."

Boris garip bir şefkatle genç kızın yüzünde dolaştırdı koyulaşan gözlerini, hiç ışık olmamasına rağmen belirgince parlıyorlardı. "Neden olmasın?"

"Olmasın işte... Sonra gidip..." Gözleri boynuna dokunduğunda kaşlarını sertçe çattı. "Pislik!"

Parmakları yukarı doğru sürüklenip ağrısını dindirmek istercesine daha geniş bir alanı yavaş yavaş ovalamaya başladı. "Pislik?" dedi sorar gibi. "Sana masaj yapan adama?"

"Beni üzen adama," dedi Aksa kısık bir sesle. Kırgın bakışlar atıyordu yüzüne.

"Nasıl üzdüğümden bahsedip beni aydınlatmak istersin belki?" Yarı alaycı sesi aslında gizli bir ciddiyet barındırıyordu. "İsminin anlamı da bu, şimdi anlat bana. Dinliyorum."

Aksa alt dudağını ağzının içine çekip gözlerine uzun uzun baktı. Söylese miydi?

"Aşağı... Onun için mi indin?" diye sordu kalbi damağında bir ritim yakalarken. "Geç geldin."

Boris kaşlarını çattı. Parmakları ağır ağır karnına yavaşça halkalar çiziyordu. "Kimin için?"

"Biliyorsun," dedi Aksa, gözleri boynuna değip geçti.

"Bilmiyorum," dedi Boris anlamaz gibi bakarken. İhtimal dahi vermediği bir şeyi düşünmemesi normaldi. "Söyle."

"Hayır."

"Aşağıda söylediklerim yüzünden mi? Sebep bu mu?"

Başını iki yana salladı yanağını içerden dişleyerek. "I-ıh."

"Sinirlerim gerilmeye başlıyor ama..."

Kelimeler dilinin ucuna gelse bile sessiz kalarak dudaklarını büzdü Aksa. "Boris," dedi göz pınarlarına asılıp kalan birkaç damla tenini yakarak geçtiğinde. Elinin tersini yüzüne çıkardı ve sessizce yüzünü kuruladı. "Beni üzme..."

"Aksa." Eli durduğunda çenesinin ucunda belirdi parmakları ve hafiften ıslanan yüzüne doğru yavaşça eğildi birkaç santim. "Ne sikim olduğunu söyle."

"Beni tek bıraktın," dedi bu kez. Uyduruyor muydu yoksa bilinç altında sabitlenen bir düşünce miydi bu, o an emin olamadı. "Aşağı gittin... Beni kaçırdın... Beni öptün." Titreyen sesi boğuklaştı. "Sonra..." Durdu ve hıçkırır gibi nefeslendi. "Karnım ağrıyor benim."

Boris, çenesinin ucuna bastırdığı parmağını çekti ve çenesi ile boynu arasında kalan boşluğa sardı parmaklarını. "Seni öptüğüm için mi?" diye sordu usulca, bu gece en çok bunu tekrar ediyordu ve sebep belki de buydu.

Aksa omuz silkti. "Hayır," dedi öyle olmasına rağmen. "Beni öpmedin. Temas ettin. Sen herkese temas edersin, öyle değil mi? Öyle..." Tenindeki

soğuk parmakların tutuşundan kurtulmak istese de yapamadı. "Ben... Ben senin gibi değilim."

"Herkesle temas etmiyorum," dedi Boris. Başparmağını yanağında kaydırdı tüy kadar hafif bir dokunuşla. "Herkes gibi hissetme, bu öyle bir şey değil."

"Hissedeceğim, hissederim işte," dedi Aksa, yanağından yastığa damlayıp mürekkep lekeleri gibi dağılan yaşlar gözlerini kaplamıştı. "Bana... Gün de diyeceksin. Herkes gibi..."

"Kafayı buna mı taktın? Herkesi sikeceğim şimdi..."

Aksa az da olsa yüksek çıkan sesine karşılık burnunu çekerek elini itekledi öfkeyle ve sırtını dönüp bu kez yatağın en ucuna taşıdı bedenini. Bacaklarını kendine çekti ve yanağını yastığa bastırarak için için ağlamaya başladı. Sessizce. Tam olarak neden ağladığını da bilmiyordu.

Boris belli belirsiz sarsılırcasına titreyen omzuna baktı. İçi sikiliyordu böyle olduğunda. Ne için ağlıyordu? Babası yüzünden mi? Her şey onun suçuydu. Öğrenmesi gerektiğini sayısız kez söylemişti. Başka bir şey miydi sebebi? Birkaç gündür aralarında mesafeli bir iletişim olmasından mı kaynaklıydı? Bu da Sergen Alatan'ın suçuydu. Ya başka? Aklına başka bir ihtimal de gelmiyordu. Sert bir küfür çıktı dudaklarından.

Boris köşeye çekilen genç kıza uzandı ve bel boşluğuna tek kolunu sararak onu bir çırpıda yanına çekti, Aksa ürperse de hiç sesini çıkarmadı. Sırtını da dönmemişti.

"Tamam, özür dilerim," dedi Boris, ne söylemesi gerektiğini hâlâ çözememişti ama özür iyi gelebilirdi. "Ben böyle bir davarım... Yapabiliyorum. Yemişimdir bir bok."

Odada ışık olmadığından karanlık en koyu anındaydı ve bu an için daha iyisi olamazdı. Kumral saçlarından yanağına yapışan birkaç teli geriye çektiğinde Aksa kolunu yüzüne çıkardı ve eli ile temasını keserek suratını örtüp sessizce iç çekti. Boris çenesini sıktı, elini karnına götürdü ve ağrısı olduğunu düşünerek masaj yapmaya devam etti.

Aksa'ın üzerinden uzanarak boştaki yastığı aldı ve yatak başlığına dayadı. Birkaç saniye içerisinde sırtını başlığa yaslayıp bir bacağını yatağa doğru çekti. Genç kızın bedenini biraz daha yukarı taşıyıp yakınına getirdikten sonra yorganı çıplak bacaklarına doğru çekti. Aksa bir süre sustu ve oluşan sessizlik ikisini de yutarken Boris sabırla karnında gezdirdi parmaklarını.

"Ağrın devam ediyor mu?" diye sordu sessizliği keserek.

Aksa başını salladı yalnızca.

Sert bir nefes alarak dilini dudaklarında dolaştırırken parmakları durakladı. "Yine mi konuşmuyoruz?"

Aksa inatla cevap vermedi. Uykusu gelmişti ama direnmek için üstün bir çaba gösteriyordu. Zihninde dönüp dolaşan şeyler de durgunlaşıp çekilmişti. Ağlaması da bitmişti. Ağrısı az da olsa hafiflemişti. Ne yapacaktı şimdi?

Gözleri kapanır gibi olduğunda bilinçsizce yatakta adama doğru döndü. Boris'in eli havada asılı kalırken bir çift ateşten göz genç kızın çehresini yüzü boyunca kuşatıp hareketlerini izledi. Yüzünü göğsüne yaklaştırdığında bir eli *tişört*ün ucuna gitmişti bile çoktan. Gözleri kapalıydı ama uykuya dalmadığı, seçebildiği ifadesinden belli oluyordu. Kaşları ise hafifçe çatıktı. Elini nereye koyması gerektiğini bilemeyerek Aksa'nın saçlarına çıkardı. Ağrısı dinmiş olmalıydı. Yine de teyit etmek istedi.

"Aksa," dedi ismini derin bir fısıltı gibi söylediğinde. Parmak uçları yüzüne değen birkaç tutamı geriye çekti ve elmacık kemiklerine gölgesi dökülen uzun kirpiklerini izledi. "İyi olup olmadığını söyle."

"Ağrıyor," dedi Aksa yine de yüzünü açığa çıkarmadan. Yalnızca tek başına kalmak istemiyordu.

Boris sıkıntılı bir nefes daha çekti içine. "Anlaşıldı," dedi sol elini uzatarak avucunu karnına koyduğunda. "Yarın Kutay ne olduğuna baksın."

Kutay'ın doktor olduğunu arada unutuyordu. Neyse ki bir işe yarayacağı için gebertme işini erteleyebilirdi.

"Hayır..."

Boris duraksadı. "Ne demek *hayır*?"

"Boris," diye fısıldadı adamın ismini, başını geriye çektiğinde açtığı gözleri, keskin çene kemiğinden çehresine tırmandı. "Karışmasan... Geçecek."

"Karışacağımı gayet iyi biliyorsun," dedi keskin bir sesle. "Şimdi uyu, bu tartışacağımız bir konu değil."

"Sus sen... Ben ne zaman istersem uyurum."

Bakışları kısılırken daha tehditkâr bir ifadeye büründü gözleri. "Bak sen şuna," dedi histerik bir nefes bırakarak, parmakları durmuştu. Gözleri iç içe geçmişti, karanlığın içinde bir parıltı yaratıyordu şimdi bakışları. "Hem beni kölen olarak kullan hem de sustur, sen harbi delirtirsin adamı..."

Aksa ağzı kapalı bir şekilde güldü sessizce. "Şahsi kölem," dedi, aklından geçen kelimeler komiğine gidiyordu. "Çok komik..."

"Gül gül öldük."

Aksa kıkırdadı tatlı tatlı.

"Gülme," dedi sert bir sesle Boris, kaşlarını çatmıştı. "Bu gecelik iltimas, rövanşını misliyle alırım. *Her zaman*."

Her şeye rağmen gülmesi, ağlamasından daha iyi bir seçenekti.

Bir anda Aksa'nın düşünceleri saparak bambaşka bir yola çıktı. Karşılık nasıl olurdu? Karşılıksız hiçbir şey yapmadığını biliyordu.

"Karşılık mı?"

Boris başını salladı. "Kesinlikle karşılık."

"Herkesten mi alıyorsun?" diye sordu bu kez kirpikleri titrerken. O kız boynundan öptüğüne göre, Boris de o kızın boynundan mı öpmüştü? Gözlerinden şaşkınlık dolu bir parıltı geçti. "Karşılık... Her şey için mi?"

"*Da*, genelde..."

İfadesi solarken başını iki yana salladı Aksa yavaşça, güzel yüzünde kaşları çatık ve kalbi sert bir çarpıntıdaydı.

"Git o zaman..." dedi güçsüz elleriyle karnından itekleyerek. Tavırlı duruşunu sürdürüyordu, kurumuş dudaklarını yaladı ve sessizce nefeslendi. Kıpırdatamamıştı hiç. "Karşılık al... Herkesten al."

"Önceliğim sensin."

Alaycı sesine karşılık bünyesinde yükselen kuvvetli öfkeyle onu itekleyemeye başladı.

"Sinir etme beni. Git be! Git buradan!"

Boris karnına, kaslarına uygulanan hafif baskıyı hissediyordu. İncecik avuçlarının üzerindeki etkisi, onu bedeninden uzaklaştırmaktan çok öteydi. Bir saniye sonra bileklerini tek eliyle yakaladığında Aksa'nın hırçın gözleri ile kesişti ateş sarmalanmış hareleri.

"Yalnız benim odamdayız," dedi, sırtını yasladığı yerden ayırdı ve avuç içine aldığı bilekleri serbest bırakarak yanında uzanan kıza baktı. "Benim yatağım, benim alanım."

"Ben mi gideyim yani?" diye sordu Aksa kırgın bir şekilde. Nemli kirpikleri yeniden yaşlarla buğulandı. Avuçlarını yatağa bastırarak zorlukla doğruldu ardından. Burnunu çekti yavaşça. "Tamam... giderim. İstenmediğim yerde kalmam ki ben."

Boris'in dudaklarının bir köşesi havalanıp alaycı bir ifadeyi gözlerine oturttuğunda başını iki yana salladı. Ciddi olamazdı. Aksa, öfkeyle yorganı tepikleyerek yatağın ucuna doğru kendini ittirdiğinde Boris, iki kolundan yakalayarak onu geri çekti. Aksa gücü çekilen bedenine rağmen güçlü bir şekilde direniyor olsa da gerginlikten bacaklarını uyuşturan ağrı baskın geliyordu.

"Bırak!"

Boris kaşlarını çattı sertçe. "Başladık yine," dedi tek solukta. "Kim seni istemiyormuş?"

"Sen! Kimse! Babam bile..."

"Aksa, rahat dur!"

"İstemiyorum..."

"Ağrın artacak, gel şuraya," dedi Boris kalan son sabrıyla. "Hay sikeyim böyle işi..."

"Asaf getirecek." İlaçları düşünüyordu. Sert ve sesli bir soluk aldı Aksa. "Onu beklerim! Bırak!"

Boris sert bir soluk verdi.

"Getirse bile sabah içeceksin, aptal!"

Bu kadar alkol tüketmişken ağrı kesici içilmeyeceğini biliyordu Aksa. Yine de kabul etmek istemiyordu.

Bir kere daha tutuşundan kurtulmak istese de Boris sağ kolunu bel boşluğundan karnına sardı ve yatağa çıkardığı bacağının önüne doğru kıvrak bir hareketle oturttu bedenini. Aksa'nın avuçları koluna saplanmıştı, saç tutamları gözlerinin önünü perdeliyordu. Boğazını ısıtan hisle birlikte nefesleri dudaklarını kuruturken ağır ağır soluklanmaya başladı. Boris'in dudaklarından dökülen ısıyı saçlarında hissediyordu aynı zamanda.

"Artık uyu," dedi Boris fısıltı hâlinde çıkan sesiyle, parmaklarını karnına bastırarak sırtını göğsüne çektiği sırada Aksa çıtını çıkarmıyordu. "İkimiz de bir yere gitmiyoruz, sadece uyu."

Aksa durgunlaştığı birkaç saniyenin sonunda bacaklarını yatağa çıkarmış, sırtını da geniş gövdesine yaslamış şekilde oturuyordu.

"Boris," dedi bir elinin tersiyle yanağını silerek. Henüz ağlamıyordu. "Benim... sürekli ağlamam geliyor..."

"Farkındayım. Tamam, sorun değil," diye mırıldandı Boris güven verici bir sesle. Karnının ağrıması ihtimaline karşılık ufak ufak sıvazlamaya devam ediyordu. "Rahatlayacaksan ağla."

"Sorun ama..." dedi Aksa gözlerini sertçe silerken. "Sorun... Biliyorum."

"Niye olsun?"

"Çünkü..." Sustu. Yaşlar göz pınarlarına dolup yanaklarına akmaya başladığında dudaklarını birbirine bastırdı ve sessizce iç geçirdi. Boris onu göğsüne daha fazla çekerek yatak başlığına yaslanmıştı.

"Sorun olacak hiçbir şey yok, Aksa," derken fısıltı hâlinde çıkan sesi karizmatik bir tınıya sahipti. "Düşünme bunları, hadi. Gözlerini kapat şimdi."

Aksa yan dönerek bacaklarını karnına doğru çekmişti. Mantığı devre dışıydı. Sarhoştu ve regl döneminde olmasından dolayı epey hassastı. Kucağına uzandığı bedene biraz daha sığındığında yüzü, göğsünün orta yerine konumlanmıştı. Alt dudağını ısırdı, başı ağrıyordu ve kızaran gözleri alev alev yanıyordu. Omuzlarını titreten iç çekişleri arasında dudaklarını yalayarak göz kapaklarını yumdu. Bir eli beline sarılan koluna, oradan da ince ipe sürüklendi. *Kırmızı düğüme.*

Saniyeler ilerlerken zaman ağır çekime saplanıp kalmıştı sanki, ıslanan yanaklarına yapışan birkaç teli geriye çekip arada saçlarını okşadı Boris. İlgiye ihtiyacı vardı ve genç adam bu konuda yeterince iyi iş çıkardığını düşünüyordu. Gözleri kapalı kızı rahatsız etmeden yorganın bir ucuna erişti, parmak

uçlarıyla hafifçe çekiştirerek çıplak bacaklarını örttü. Aksa hâlâ bilekliğini tutuyordu. Gözyaşları ise sonunda dinmişti.

Bir süre sonra derin sessizliği, "Boris," diye zorlukla fısıldayarak dağıttı Aksa, uyku ile uyanıklık arasında kayan zihninde sayısız ihtimal uçuyordu. Kelimeleri başka bir dünyada kalp gibi çarpıyordu sanki. "Başka... Başka neydi hoşuna giden?"

Boris sessiz kaldı bir süre.

"*Gülüşün*," dedi ardından, Aksa göğsünde uykuya daldığından duyamamıştı. "Gülüşünde hoşuma giden bir şeyler var."

Kafasının içerisinde çınlayan sesleri, cümleleri susturamadığı günlerin biri daha sona yaklaştığında Sergen Alatan emniyetteki odasından henüz çıkmamış; kendisini meşgul etmek için kafasını dosyalarına gömmüştü. Günlerdir yaptığı da buydu.

Kızını düşünüyordu sık sık. İçinde bir yerlerde vicdanının pençeleriyle yere seriliyor ve kalkabilecek gücü bulursa yoluna devam ediyordu. Ama bu kez bunu yapabildiği söylenemezdi. Günler önce kızından üst üste gelen aramaları açmamıştı. Göre göre... Boris'ten gelen ve kızının aradığını bildiği boşa düşen aramalar... Kendisine düşkün bir kız çocuğu yetiştirmişti. Ondan başka kimsesi de yoktu. Yardım isteyecekti, biliyordu. Dün gece Vural'dan da istediği gibi. *Beni babamın yanına götür,* dediğini söylemişti Vural. Onu yüzüstü bıraktığını hissediyordu. Hâlbuki sadece onun için böyle davranıyordu.

Pekâlâ, söylemesi belki de daha iyi olurdu ama yapabileceği, ağzını açacağı ya da bu saatten sonra fikrini değiştirip bahsetmek isteyeceği tek bir gerçekten birlikte çalıştığı üst düzeylerine de bahsetmeliydi. Çünkü bazı şeyler onun da yetkisinin üstündeydi. Bunu biliyordu.

Ama hiçbir şey, üzüntüsünün önüne geçebilecek gibi değildi. Kızını özlemişti en başta. Onun yirmi bir yaşında değilmiş gibi yaptığı yaramazlıkları bile... Başına iş almasını ve günün sonunda *ona* sığınmasını da öyle.

Sergen bu denli etkileneceğini hesap edememişti. Kızını özlerken her şey daha zordu. Örgütün çıkarıp ona sunduğu haberlerden bu kez haberi de olmamıştı üstelik. *Ani hamlelerine karşı hazırlıklı olmamız gerekecek belli ki,* demişti Boris'e. İstedikleri neyse onlara vermişti. Kızı ile arasına mesafe girdiğini görmeleri şarttı. Sonrası çorap söküğüydü.

Aynı saniye kapı pat diye açıldı. Eğdiği başını kaldırıp çatık kaşlarıyla dosyayı masaya bıraktı ve sırtını geriye, koltuğuna yaslayıp gelene baktı. Hazan?

Arkasındaki polislerden biri mahcup bir ifadeyle ona bakarken başıyla işaret etti hızla. Sonra kapı kapandı.

"Ne oluyor, Hazan?" diye sordu sertçe, şu sıralar kendisine bile sabrı olmayan bir adamdı ve eski karısının yüzünü görmek, tahammül edebileceği son şey bile değildi. *Öyle olduğuna inanıyordu.* "Kapımı çalmadan, ne bu cüret? Dingo'nun ahırı mı burası?"

Hazan Karul, masanın önüne karşılıklı bırakılan koltuklardan birine düz adımlarla yanaştı ve elindeki çantasını hışımla koltuğa atarak dişlerini sıktı. Üzerinde siyah bir elbise ve siyah çizmeler vardı.

"Başlatma kapına, Sergen!" dedi Hazan, ellerini belinin iki yanına yerleştirmişti. "Gün nerede? Biliyor musun bunu?"

Sergen histerik bir nefes vererek güldü ve oturduğu yerden ayağa kalkarak kollarını göğsünün altında birleştirerek masasının etrafından yanına doğru yürüdü.

"Biliyorum," dedi ardından, ifadesinden tek bir an fire vermeden ona bakarken siniri yükseliyordu.

"Biliyorsun?" diye sordu Hazan üzerine bir adım atarak, başını sallıyordu sinirinden. "Senin bilmediğin ne var ki zaten?"

"Derdin ne, Hazan?" diye sordu Sergen kaşlarını daha da çatarak, masanın kenarına yaslanırken ifadesiz yüzünde kaskatı bir his geziniyordu. *Hazan. Bir zamanlar Alatan olan Hazan.* "Yine neye sinirlendin de anne rolü yapasın geldi?"

"Bak, benimle doğru konuş!" dedi öfkeyle Hazan bir parmağını aralarında yükselterek Sergen'e doğrulttuğunda. "Gün'ü göndermişsin resmen! Göndermişsin! Bana haber bile vermeden!"

"Neyin haberini verecekmişim?" diye sordu Sergen dişlerini sıkarak.

Ona olan öfkesinin yıllar içinde dinmesi gerekmez miydi? Olmuyordu işte. Yıllar geçmişti, Hazan yoluna devam edip biriyle evlenmişti. Kızını ve kendisini terk etmemiş gibi... Kendisine bakıyordu sonra, tüm hayatım kızına adamıştı. Ne başka birine âşık olabilmişti ne de yeniden evlenmişti. Kızı ve işi. *İşi. Evi. İş. Ev.*

Hayat döngüsü buydu. Kızgındı. *Kendisine.* Böyle bir kadına körkütük âşık olup evlenmesine de... Sert bir nefes alıp kahverengi gözlerine sinen öfkenin ardından gözlerinin tam içine baktı.

Gün'ün kaçırıldığından haberi yoktu. Süreci *subdomain* yöntemiyle yürütmüşlerdi; haberler, belirlenen sürenin sonunda kendi kendine kayboluyordu. Sadece seçilmiş kişiler erişebiliyordu. En azından şimdilik böyle ilerletiliyordu. Şu ana kadar iki haber çıkarmışlardı. Gerekirse işleri daha ciddi yönetme ihtimalini de düşünüyorlardı.

Örgütün Rusya'da ortaya çıkardığı fotoğraflar ise *Boris Karalav'ın sevgilisi* başlığıyla sayfalarda yerini almıştı. Kızının gördüğü başlıkların farklı olduğundan bahsetmişti Boris. Kendi ismi ve sözde açıklamaları, kızı ona ihanet

etmiş gibi gösterilecek şekilde düzenlenmişti. Hatta bizzat kendisinin onu reddettiğine dair sahte bir demeç bile vermişlerdi. *Piç kuruları!* Haberler yalnızca kızı için hazırlanmıştı. Kızına, onu terk ettiği fikrini aşılıyorlardı ve kendisi de izin veriyordu tüm olanlara.

"Kız Rusya'da!" diye bağırdı Hazan, kalbi göğsünde öyle hızlı çarpıyordu ki karşısındaki bu adamı boğabilirdi. "Ya... Beliz arıyor, Gün'e hafta sonu için gittiğinden beri ulaşamadığını söylüyor. Haftalardır yani! Sergen! Hani gezideydi? Bana öyle söylemedin mi sen? *Telefonunu kaybetti,* dedin! Haber verecektin, beni arayacaktı!"

Hazan onu bir kez aramıştı bu süreçte ve üstüne düşmüş gibi yapıp bir şeyler duyduktan sonra kapatmıştı. Olan buydu onun gözünde.

"Ben nerede olduğunu biliyorum, yeter. Seni arayacak vakti olmamıştır," dedi Sergen düz bir sesle. "Şimdi çıkabilirsin, Hazan."

Yaslandığı yerden doğrulup sırtını dönmek için harekete geçeceği saniye Hazan hızla soluğu dibinde aldı ve onu kolundan tuttuğu gibi kendisine çevirdi. Göz göze kaldılar. Yıllar sonra ilk kez bu denli yakınlardı.

"Sen çocuk mu oyalıyorsun ya?" diye sordu Hazan dehşete düşmüş gibi. "Benden nefret et! Tamam! Ama *anne* olabilmek için çabalarken beni aşağılayıp başından atmaya çalışamazsın! Anladın mı beni?"

Sergen hızla kolunu kurtardı tutuşundan. "Anne olmaya çabalarkenmiş!" Sert bir nefes verdi. "Çabalamış hâlin bu mu, Hazan? Haber verseydin keşke, biz de bilirdik."

Hazan'ın aralarında yükselip yüzüne doğru çarpmak için havalanan elini yakaladı Sergen.

"Haddini aşma istersen," dedi dişleri arasından, gözlerinde yıllardır dinmeyen o öfke katlanarak tepesine fırlıyordu.

Gözleri yaşlarla doldu Hazan Karul'un. Bu adam kadar kendisini yoran başka biri daha yoktu. Üstelik ona böyle... Böyle iğrençmiş de nefret edermiş gibi baktığında yok olmayı diliyordu. Kızını ve *âşık* olduğunu söylediği adamı terk etmek doğru değildi ama ya onun yaptıkları? O değil miydi bunun olmasını sağlayan? Kandırmıştı işte kendisini. Basit bir şekilde de değildi. Niye yalnızca suçlu olan oymuş gibi bakıyordu?

"Bırak," dedi Hazan kısık bir sesle, gözünden aşağı süzülen yaşı bile hissedemedi. Sergen görmüş ama tepki vermemişti. Elini çekiştirdi birkaç kez, izin vermedi Sergen. "Bıraksana!"

"Kızım güvende, aklın kaldıysa... Bir ihtimal belki." Hâlâ aynısını yapıyordu, Sergen bıkmadan bu konuda onu delik deşik ediyordu. "Kalmasın. O iyi ve babası her zaman olduğu gibi onun için her şeyi yapmaya devam edecek."

Kızım, diyordu. Hazan biliyordu, onu annesi olarak görmediğinin de farkındaydı.

"İyi," dedi Hazan boğazının ortasındaki yumruları yutarak, elini çekti aynı anda. "İyi olsun."

"İyi," dedi Sergen dümdüz, aralarına aşılamaz bir mesafe daha katarak bir adım geri gitti. Kokusundan da nefret ediyordu. Sırtını döndü ve saniyeler içerisinde koltuğa yerleşerek eski karısının ıslak mavi gözlerine baktı.

Gün'ü ilk kucağına aldığında da gözlerini Hazan'a benzetmişti. *Mavi, uçsuz bucaksız.*

Ağlıyordu. *Tamam.* Bir zamanlar kızı da çok ağlamıştı. O da oturup onunla ağlamıştı mesela. Ağlamak insani bir davranıştı, kusma yöntemiydi. Ağlayabilirdi ama karşısında... Yapmamalıydı.

Hazan çantasını aldığı gibi sırtını dönüp kapıdan çıktı, Sergen ise dişlerini sıkıp öfkeyle sert bir nefes verdi. Dirseklerini masaya yaslayıp ellerini saçlarına sürükledi. Yüzünü sıvazladı, ofladı ve kalbinde başlayan çarpıntının geçmesini bekledi. Elleri buz gibiydi.

Tam o sırada kapı tıklatıldı. Sergen dudaklarını ıslatıp kendisine çekidüzen verdi ve sırtını geriye yasladı. "Gir!" diye seslendi ardından.

Kapı açıldı ve Vural'ın yüzü göründü aralıktan. Sırtını dikleştirip dişlerini birbirine bastırdı Sergen Alatan. Vural içeri girip kapıyı örterken tereddütte görünüyordu.

"Müdürüm," dedi Vural gergin bir sesle, birkaç adım atıp odanın ortasında durdu.

"*Gözüme görünme* dedim, sen buraya mı geldin, Vural?" dedi Sergen sinirle.

"Özür dilerim, müdürüm," dedi Vural utançla. Dün akşam Aksa Hanım'ın hissedeceklerini düşünmeden, tamamen vazgeçsin diye ağır konuşmuştu ve Sergen Alatan, sarhoş olup yardım dilenen kızına karşı bir de *babanızın sizi istemediği kesin,* dediğinden sinirden köpürüyordu.

"Özür dilermiş!" dedi Sergen homurdanarak, işin içinden çıkamıyordu artık. Başına ağrılar sokuyordu düşünceleri. "Otur şuraya."

Vural başını salladı. Emrine uyup masanın önündeki koltuğa geçtiğinde son derece gergindi.

"Nasıldı?" diye soran Sergen'in kaşları çatıktı, Hazan'ı sindiremeden bir de bu konuyla yüz yüze kalmıştı.

"İyiydi, müdürüm," diye geveledi Vural, bakışlarını kaçırmamak için çabalıyordu.

"Doğru söyle."

Vural iç çekerek, "Biraz üzülmüştü," diyebildi.

Sergen daha fazlası olduğuna emindi ama üstelemedi. Kısa bir sessizlik geçti havadan. Dört duvar buz kesiyordu sanki her saniye. Parmaklarını iç içe geçirdi masasının üzerinde, gözleri kısıldı. Vural'ı kovmakta geç kalmasaydı belki de iş bu raddeye gelmezdi. Beceriksiz bir adam değildi. Ne diye öyle davrandığına anlam verememişti ilk başta. Ya kızı uslanmazdı ya da Vural'da bu meseleyi ciddiye almamıştı. Bilemiyordu.

"Sen ne yaptın?" diye sordu Sergen, sesi sertliğinden ödün vermemişti. "Buldun mu söylediğin adamı?"

Vural'ın içinde yeni bir yangın başladı eş zamanlı. O gece boks maçında ölen nişanlısı ile ismi geçen üç kişiyi bulabilmekti derdi. İki kadın, bir erkekten söz ediliyordu. Nişanlısı uyuşturucu kullanacak biri bile değildi. Öyle ortamlara da girmezdi. Nasıl olmuştu öyleyse? Aksa Hanım denize düştüğü gece elçi, *bizim nişanlımızı öldürdüğümüz gibi mi,* diye sormuştu. Vural o ana kadar bir elçinin sorumlu olduğunu bilmiyordu. Elçilerin birini izinsiz öldürebileceğini de bilmiyordu. Geriye kalan altı elçiden birini daha indirmek ve kendi intikamını alabilmek için fırsattı bu. Sergen Alatan'dan bunu istemişti. Onun da işine yarardı isimlerden birini daha bulmaları. Bu yüzden onu kovmasını sorun etmemiş hatta işine gelmişti.

"Kadınlardan birini buldum," dedi Vural. "Adamın ismini vermedi." Dudaklarını ıslattı. "Bahsi geçen adamın o elçiyle bağlantılı olması daha muhtemel. O yüzden yarın yeniden gideceğim, kadını kafalarım..."

"Öyle," dedi Sergen sessizce. "Bana bilgilendirme geç, o gece orada olan her şey hakkında."

Başını salladı Vural tekrar. Tek tek her ayrıntıyı anlatırken adamdan gözünü almıyordu. Sergen Alatan, onun gözünde herkesin sandığından daha önemliydi. Çünkü yıllardır tanıyordu bu adamı. Henüz liseye yeni geçmişken eğitim masraflarını karşılayan ve polis olacağını söylediği anda önüne her şeyi seren adamdan bahsediyordu. Her ne kadar görevden menedildiğinde onunla aylarca konuşmamış olsa da kıyamadığı için yanına koruma olarak aldığını biliyordu. Bu adam için canını verebilirdi bu yüzden. Ne annesi ne babası ne de bir akrabası vardı ve Sergen Alatan hayatının büyük bir kısmını kaplıyordu; hayatı boyunca yapabileceği en önemli iyilik onun için canını vermekse yapabilirdi elbette. *Ama kızı için...*

Onun bu adamla hikâyesi önemliydi. Başıboş gezen bir çocuğa kol kanat germişti ve gerisi mühim değildi.

12. BÖLÜM
DÖRT DUVAR

Şiddetli bir ağrı ve yoğun bir çarpıntı...

Gözlerimi araladığımda ilk birkaç dakika içinde karşı karşıya kaldığım ilk hisler bunlardı. Kalbim, göğsümde şiddetle çarpıyordu, başım çatlayacak gibi ağrıyordu ve damağıma kurulan zehir gibi tadı da alabiliyordum.

Avuçlarımı yüzüme götürdüm ve gözlerimi ovuştururken kısık bir sesle inledim. Ne halt yemiştim? Bu kadar içecek ne vardı sanki? Gözlerimi sıkıca yumup derinden ofladığımda sertçe itekledim boğazının orta yerindeki yumruyu. Derin bir nefes alarak birbirine sarılan kirpiklerimi kırpıştırdım ve yaşadığım anın içine girmeye çalıştım.

Uzandığım yatağa ellerimi yaslayarak destek aldım ve doğruldum yavaşça. Sırtımı başlığa yasladığımda kısık bakışlarımla etrafı izliyordum. Neredeydim? Dün gece çok yoğun bir şekilde içtiğimi parça parça anımsıyordum. Ne olmuştu bir anda? Şimdi büyük bir yatağın siyah çarşafları arasında, tam orta yerindeydim. Kaşlarım aniden sertçe çatıldı. Beni Kutay mı geri getirmişti? Birinin kucağında olduğumu hatırlıyordum ama zihnim simaları belirgince dökecek kadar kendinde değildi.

Yatağın başucundaki komodinin üzerinde fark ettiğim su bardağına uzanmak için yorganı tepikledim ve altından çıkarak bazanın ucuna doğru kaydım. Yatak kocamandı. Normal çift kişilik yataklardan bile büyüktü. Bir elimi saçlarıma çıkararak parmaklarımı tutamların arasına itekliğimde bardağı aldım ve dudaklarıma yaklaştırıp tek dikişte bitirdim. Sessizlik ürpertiyordu tenimi. Etrafı inceledim uzun uzun. Karşımdaki iki pencerenin de perdeleri sıkıca örtülmüştü ve odanın içi bu yüzden yoğun bir karanlık altındaydı. Boşalan bardağı komodine bırakırken yüzüm hafifçe buruştu. Gece lambasının yanındaki origami de tam o saniyede dikkatimi çekmişti. Benim kâğıttan yaptığım kuş figürüydü. Boris Karalav'ın *artık benim* diyerek kendine ayırdığı...

Bir anda duraksadım. Boris'in odasında ve onun yatağında olduğumu idrak ediyordum yavaş yavaş. Tanımlayamadığım erkeksi kokusu sinmişti dört yana, odanın atmosferini kaplayan yoğunluk bundan sebepti. İlk anda anlamam gerekirdi; kanıma karışan alkol miktarı hâlâ damarlarımda olmalıydı ki şu an sert tokadını geçirmişti bu gerçek yüzüme.

Öyleyse... Dün gece beni eve getirip yatağına yatıran da o muydu? Öyleydi. *Kahretsin!*

Dün geceye dair hatırladıklarımı biraz bile hizaya sokamıyordum ve yanı sıra, kokusu her yeri sarıp sarmalayan adamı gördüğüm son anın savaşından izler taşıyordum. Başımı kaldırdığımda camın ardındaki insan kalabalığının gürültüsü arasında hızla dikkatimi çektiğini ve birkaç saniye içerisinde ona doğru yaklaşan esmer bombanın birdenbire boynuna dudaklarını mühürlediğini hatırlıyordum. O görüntüler zihnimi kesecek kadar taze ve içimi kaosa sürükleyecek kadar dehşet vericiydi. Savaştı yenilgide hissettiğim, öfkeden delirdiğim.

Kendimden nefret ediyordum. Böyle olmaması gerekiyordu. Yediremiyordum kendime böyle hissetmeyi. Ne hissettiklerimin iplerine sarılabiliyordum ne de bu delice histen kurtulabiliyordum. Ben, benim olanı paylaşamazdım. O, benim olmayacak kadar uzaktı ki zaten bana. Kocaman, aşılmaz bir okyanus vardı aramızda. Şimdi olan deli saçması şey neyin nesiydi peki? Kafamın içinde geriye sarılıp tekrar tekrar oynatılan görüntülerin göğsüme bıraktığı ağırlığın adını koymaktan da düşünmekten de kaçtığımda gözlerime batan yaşlardı hissettiğim. Enseme giren güçlü ağrı nabız gibi atarken yutkundum sertçe. Kadehlerce alkol tüketmemi tetikleyen şeyin bahanesi hazırdı, düştüğüm çıkmaza sığınabilirdim; babamı özlemiştim, her şey bu kadardı işte. Dahası yoktu.

"Yapma. Yapma, Aksa," diye fısıldadım kendime, parmak uçlarımı ağrıyan şakaklarıma bastırarak ovaladım bir süre. Kafamı ağırca iki yana hareketlendirdim. "Sana ne? Geri zekâlı, sana ne?"

Ayaklarımı zemine bastırarak avuçlarımı iki yanıma dayadığımda mideme atılmış düğümün boğazıma yükseldiğini hissettim. Bir an önce odasından çıkıp gitmeliydim. Kalp ritmimi düzene sokmalı ve sıcak bir duş almalıydım.

Oturduğum yerden kalktığımda başım hafifçe dönse de aldırış etmedim. Nefes almak istiyordum. Doğruca kapıya yürüdüm, sessizce kulpu aşağı indirdiğimde nabzım boğazımı deşiyordu. Kendimi koridora attığımda evin beni yutan sessizliği, tüm hücrelerimi tedirgin edecek cinstendi. Neredeydi? Belki de beni bıraktıktan sonra geceyi Talya'nın yanında geçirmişti. Avuçlarımı sıktım. Yanağımın içini dişlerimin arasında ezerken koridorun iki yakasına bakındım ve etrafta en ufak bir belirti görmediğimden bana ayrılan odada aldım soluğu.

Banyoya ilerledim hızlı adımlarla ve kendimi arkasına atar atmaz sırtımı kapıya dayadım. Göğsüme hasarı büyük bir darbe almıştım sanki. Başım ızdırap verecek derecede ağrıyordu ve arada geçen saniyelerin ardından tam karşımdaki tezgâhın üst duvarına konumlanan aynaya kaydı bakışlarım, yakaladığı şey ağrıyı aynı anda otuza katlamıştı. Hatta sonsuza. *Tişört.*

Dün gece tam olarak ne olmuştu? Onun odasında ve onun *tişört*ü içinde olmamın ikna edici bir nedeni olmalıydı. Yoksa... Aramızda bir şey mi

geçmişti? Kalp atışlarımın göğsüme vura vura yarattığı oyuğa saplanıp kaldım bir anda. Ne boyutta kontrolden çıkmıştım, bilmiyordum ama bu boyutta olmadığına da emindim. Boris Karalav'ın mantık çerçevesinden çıkmayan bir adam olduğunu hesaba katarsak gece beni odaya bıraktığı gibi ortadan kaybolduğunu tahmin edebiliyordum.

Derin bir nefes aldığımda aynaya dökülen yansımamda dağılan hâlime, şişmiş ve kızarmış gözlerime, bedenimi ören *tişört*ün üzerime ne kadar yakıştığına baktım uzun uzun. Savaştan çıkmış gibiydim. Tek kişilik bir orduydum ve kaybedeceğime emin olduğum ağır bir yara taşıyor gibiydim. Niye böyle görünüyordum? Dün gece kaçmayı başaramadığım için miydi?

Ağrıdan çatlayan başımı iki yana salladığımda elimi *tişört*ün eteklerine indirdim ve başımdan sıyırıp çıkardım. Gücünü yitirmeden üzerimde kalan kokusu ciğerlerimi yakıyordu. Yutkunup önce dişlerimi fırçaladım, ağzımdaki alkol tadının gitmesini istiyordum. Regl de olmamıştım henüz. Stresten mi kaynaklıydı? Yaşadıklarım hiç kolay şeyler sayılmazdı. Umursamadan duş başlığının altına geçtiğimde sıcacık suyun altında oyalandım bir süre. Duştan çıktığımda daha gevşemiş hissediyor olsam da gerginliğim geçmemişti.

Odaya geçtiğimde zihnimi dolduran rahatsız edici sorular hâlâ yerli yerindeydi. İşin kötü yanı baş ağrım katlanmıştı. Üzerime kalın, uzun kollu siyah bir *sweatshirt*; altıma da siyah eşofman altı geçirdiğimde buz tutan ayaklarıma da kalın çoraplarımı geçirmeyi unutmadım. Banyo dolabını karıştırıp bulduğum kurutma makinesi sayesinde saçlarımı kuruturken gözlerim arada bir kapıya takılıyordu. Alt katta mıydı? Talya'nın yanına gitmiş olabilir miydi sahi? Sertçe yutkundum. Elimi saçlarıma götürdüm ve parmaklarımı köklerine geçirip dağıtmaya başladım. İç çekerek dalgasını alan nemli saçlarımı ensemde gevşek bir topuz yaparken kapı tıklatıldı.

Kalp atışlarım ani bir refleksle hızlandı. Gelmişti. *İkinci kez şansa bırakmam.* Neyse ki kapı kilitliydi.

Buz mavisi gözlerimi boşluğa kaçırarak kesik bir nefes bıraktım ve ifademi dümdüz hâle getirip kapıya yürüdüm. Kilidi çevirip kapıyı açtım. Uzun boylu bedenin varlığı karşımda, ateşten gözlerinin ağırlığı ise üzerimdeydi.

Üzerinde kısa kollu, siyah bir *tişört*; altında ise siyah bir pantolon vardı. Bakışlarım göğsünün yokuşunu tırmandı ve önce dudaklarına, oradan da gözlerine çıktı. Boynuna da bakmıştım saliselik bir zamanda.

"Günaydın," dedim mesafeli bir sesle, odadan ışıkları yanan koridora çıktığımda kapıyı kapattım.

Acaba dün gece beni ne durumda görmüştü? Nasıl fark etmişti? Çok pusluydu zihnimin içi, alt kata indiğimi hatırlıyordum ama o kadardı. Sonra biri beni kucağında havalandırıyordu ve o da Boris Karalav'dı. Ne ara eve

gelmiştik, ne ara yatağının yolunu bulmuştum? Her biri ve daha fazlası soru işaretinden ibaretti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu kısılan bakışlarının beraberinde.

Çenemi hafifçe dikleştirip dümdüz ifademi korudum. Berbat ötesi hissediyordum ama bunu göstermemek konusunda ısrarcıydım. Umuyordum ki dün gece de iyi iş çıkarmıştım.

"Gözlerim ağrıyor," dedim sadece. "Yoksa... iyiyim, bomba gibiyim. İçki beni pek çarpmaz zaten... Öyle yani."

Dudakları kıvrılır gibi olduğunda, "Dün gece bunu yeterince ispatladın," dedi alaycı bir sesle.

Biçimli kaşlarım ağırca çatılırken kollarımı karnıma sarmaladım. "Niye imalı imalı konuşuyorsun?"

"Konuşmuyorum," dedi düz bir sesle, ciddi ifadesi gözlerindeydi. "Gıpta edilesiydin."

Dalga mı geçiyordu acaba? Hiç bu kadar içmediğim için ne boyutta bir taşkınlık yapmış olabileceğimi hayal bile edemiyordum. Sızıp kalmamış mıydım? Umursamaz takılmak daha iyi bir seçenekti.

"Gıpta etmek ne demek, sen nerede biliyorsun?" diye sordum şaşırmış gibi. Konuyu değiştirmekti tek amacım. "Dün gece özel dil dersi falan mı aldın yoksa?" Türkçe. *Dil dersi. Dil, dudak, Talya'nın dudakları.* Belki de evine gidip özel olarak çalışmışlardı. Kalbim tersine dönerek dört odasını da sert bir depremle sarstığında gözlerim kararacaktı neredeyse.

Boris ayarlarımla oynayacak biçimde güldü. Tam bir gülüş değildi bu ama sinirlerimi oynattığı bir gerçekti.

"Dün gece kelimelerin *kıyafetsiz* olduğunu söyleyen birinden öğrendim bir şeyler," dedi alay kokan sesiyle. "Özel ders anlamında."

Boğazıma yükselen kuruluk, kafamda kurduğum akılalmaz senaryoların sonucuydu. *Kıyafetsiz... Kıyafetsiz* ne demekti, Allah aşkına?

"Git, biraz daha öğren," dedim üzerine doğru tehditkâr bir adım atarak. "Konuşmayı unutturur yakında sana..."

Sinirim tepeme çıktığında başıma sokulan ağrı şiddet kazanmıştı. Ona ters bir bakış atarak yanından geçtim. İçimi işgal eden ve yılan gibi süzülerek kalbimin merkezine ilerleyen o hissi parçalamak istiyordum. Ne özel dersiydi? Neyi kastediyordu? Bir de *kıyafetsiz mi* demek istiyordu?

"Unutturursa ona Hırvatça öğretirim," derken bir adım arkamdan geliyordu. Rengi bir karmaşadan ibaret olan gözleri bedenimdeydi. "Anlaşmak önemli."

Bir an adımlarım durduğunda arkamı dönerek önünü kestim. Dişlerimi sıkarak yüzüne dik dik baktım. Onu tam da şu an öldürmek istiyordum.

"Öğret," dedim sinirlerim bozulurken. "Dilleriniz pekişsin."

Başını bir defa hafifçe, erkeksi bir hareketle salladı. Silik bir sırıtma taşıyordu dudakları. "Pekişsin."

Dudaklarından çıkan her kelime beni başka bir yana itekliyordu. Kilitlenip kalıyordum ve hissettiğim şeyin bir başkasına olan tutumuyla alakası olduğunu kabul etmek istemiyordum. Ne hadle hissedebilirdim ki? *Kıskançlık mı? Hayır.*

"Ay, hayır," diye karşı çıktım bir anlığına, aslında tamamen zihnimde beliren soruya karşılıktı ama hiç doğru bir zamanda açılmamıştı ağzım. Olduğum ana çekilip yutkunabildim sertçe. "Sana demedim. Sen ne bok yersen ye. Benim umurumda değil zaten. Beni babamın yanına bırak, yeter. Beni öptüğünü bile unutacağım, tamam mı? Talya mı, tanga mı, her ne boksa... Sevgiline vakit ayır, benden de uzak dur."

Sırtımı döndüm ve basamakları inmeye başladım doğruca.

"Şu saçmalığı dillendirmeyi kes, Aksa!" dedi arkamdan sertçe, kaşlarının çatık olduğunu hissediyordum. "Kim uyduruyor bunları, amına koyayım ya? Bir de bu çıktı başıma."

Basamakları güçlü bir şekilde iniyordum.

"Kızla davetlere katılan babam çünkü! Boynundan da elini öper gibi öpüyor mesela," dedim kısık bir sesle, kendime hâkim olamayarak. Sonra kendime daha da öfkelendim. "Kime ne ya? Bana ne?"

Derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. Kalbimde hissettiğim ağırlığı başka şartlar altında tanımlayabilirdim ama şu an, kafam bile omuzlarıma ağırlık yaparken sessiz kalmam gerektiğini biliyordum. Sessizce mutfağa doğru ilerledim. İçeri geçtiğimde ortadaki adaya kurulmuş kahvaltı sofrasını göz ucuyla görebilmiştim.

"Otur, kahvaltını yap," dediğini duydum buzdolabının önünde durduğumda. "İşimiz var."

Çatık kaşlarım bir türlü gevşemiyordu. Omzumun üzerinden başımı ona çevirdiğimde adanın kenarına yerleştirilmiş taburelerin birine oturduğunu gördüm. Dirsekleri tezgâha dayanmıştı ve yakıcı bakışları üzerimde ilerliyordu.

"Ne işi?"

"Öğrenirsin," dedi omuz silkip. Kaşları ile kahvaltıyı işaret etti. "Şimdi bir şeyler ye."

Birlikte ne işimiz olabilirdi? Örgüt belki de beni öldürmeye karar vermişti. Ormanın bir ucuna götürüp kafama sıkacaktı. *Aynen, Aksa. Aynen.*

Buzluğu açtım ve siyah buz kalıbını elime aldım. Dolabı kapatıp geri dönerek doğruca tezgâha ilerledim ve bir bardağa kalıptaki buz küplerinden fazlaca dökerek elime aldığımda doğruca karşısına oturmuştum.

İstanbul'a geldiğimiz günden bu yana, aklımda birbirini kovalayan düşünceler arasında ona sormak konusunda geri durduğum ama bir türlü merakımın önüne geçemediğim şeyler vardı. Sencer denilen adamın annesi hakkında söyledikleri bir türlü cevap bulamıyordu mesela. Sık sık düşünüyordum. *Bir aylık anlaşma yapmış ve ölümü kabullenmiş.* Bir insan bu noktaya nasıl gelebilirdi ki? Bu mümkün müydü? Öleceğini bile bile yaşamak ıstıraptan başka neydi? O da bedeninde, benim boynumdaki mührün aynısını taşımıştı. Öyle çıplak bir gerçekti ki bu, beynimin orta yerine bir pıhtı gibi atıp korkuyla kalp krizinin eşiğine yaklaştırıyordu bedenimi. Ölümüne her gün biraz daha yaklaşırken hiç mi ağlamamıştı? Hiç mi korkmamış veya kaçmak istememişti? Oğlunu mu bırakamamıştı? Ölecek olsa bile bırakmaya kıyamamış mıydı?

Başımı eğdiğim tabaktan kaldırdım. "Boris," dedim düşüncelerimin zihnimi kafeslediği çıkmazdan sıyrılmak istercesine, doğrudan gözlerime baktı. "Annenin senin için bıraktığı şeyleri buldun mu?"

Bunu sormamı beklemiyormuş gibi kaşları çatıldığında adanın üzerindeki sigara paketine uzanan parmakları duraksadı. Bir saniye sonra yeniden harekete geçerek paketi araladı ve beyaz filtreli dalı çekip dudaklarının arasına gevşekçe sıkıştırdı. Aldığı çakmağın turuncu ateşiyle yaktığı sırada aklımda bir yangın dönüyordu. *Can yakan.*

"Bir gelişme yok," deyip derin bir nefes çekti sigaradan, dumanı dışarı üflerken sis bulutu dağılıp yüzüme çarptı. Gerçekten gelişme yok muydu yoksa paylaşmak mı istemiyordu? Annesinin ona neler bıraktığını, nasıl veda ettiğini ve aslında her şeyi merak ediyordum ama belki de irdelememem gerekiyordu.

"Eğer bir şey öğrenirsen..." Kurumuş dudaklarımı sıyırdım dilimle. "Ve o zamana kadar hâlâ yanında olursam... Bana da haber verir misin?"

"Bir arada olursak veririm," dedi, sesinin tonu kalbime ağrı bırakan ağırlığın üzerine daha sert ve baskıcı bir şekilde yükleniyordu. Öyle çok şey barındırıyordu ki hiç yerli yerine koyamıyordum kelimelerini. "Asaf, bitki çaylarını ve ağrı kesiciyi getirdi," diye devam etti gözleri üzerimden kopmazken. "Ağrın devam ediyor mu?"

İki gece önceki konuşmamızdan dolayı mı soruyordu? Büyük ihtimalle evet. "Biraz," dedim. "Fena sayılmam."

"Güzel."

"İşimiz nerede?" diye sordum bu kez parmaklarımın arasına buz küplerini alarak. "Bir yere mi gideceğiz?"

"Evden uzakta olmayacağız," dedi dümdüz. "Kaçmak için plan yapabileceğin bir yer değil."

Laf çarpmasına karşılık kısık gözlerle suratını radarıma aldım, öldürücü bakışlar atıyordum. "Bir yolunu bulurum," dedim sevimsiz bir şekilde sırıtarak. "Biliyorsun... Hep yaparım."

"Ben etrafındayken mi?" Meydan okurcasına ya da küçümsercesine bakıyordu. "Hiç şansın yok."

Omuz silktim yavaşça, buzlardan tekini göz kapağıma dokundurduğumda omurgamdan aşağı inen ürpermeyle sırtımı dikleştirdim.

"Yapabileceğimi biliyorsun," dedim. "Dün gece de yaptım."

"Doğru, herkesi geçebildin," dedi kabul ederek. Hiç de sorun etmiş gibi durmuyordu. "Ben hariç. Bu hep böyle olacak, benim olduğum yerde işler o kadar kolay yürümez. Gördüğün gibi yan yanayız, Alatan."

Yan yana ama ne kadar da uzakta.

Haklıydı. Bir dolu insan arasında beni nasıl görebilmişti? Işığım yetiyordu demek ki. Bir an içten içe güldüm kendi fısıltıma.

"Gözlerim çok acıyor, önümü bile göremem zaten böyle," dedim buza yönelik attığı anlamsız bakışlarındaki soru işaretlerini silmek için. "Şişliği ve acısı geçerse denerim ama."

"Gece sürekli ağladın," dediği an donup kaldım, tüm kaslarım kasılarak yutkunmamı sağladı. Ona baktım tek gözümün izin verdiği şekilde. "Gözünün çıkmaması iyi haber."

"Sen yanımda mıydın?" Şaşkın şaşkın sormuştum bunu. "Gece?"

"Her saniye," dedi. "Tek kelimeyle berbattı. O kadar baş belasısın ki seni babanın yanına götürmeyi düşündüm."

Şokla duraksadım. Buzu göz kapağımdan çekerek elimi yanıma indirdim. "Ay, gerçekten mi?"

"*Nyet*," dedi dudakları çarpık bir kıvrımla hareketlendiğinde. "Şaka."

Kötü kötü baktım yüzüne. "Komik bile olamıyorsun."

"Böyle bir isteğim yok zaten."

Gözlerimi bayarak ona dik dik baktım sadece.

"Bir daha bu kadar içmeyeceksin," dedi sözlerimi ve bakışlarımı umursamadan, keskin bir sesle. "Bir başkasının yanında özellikle, asla."

Kaşlarım çatılırken diğer göz kapağıma geçtim. Buz eriyordu ve bileklerime sızan soğuk su umurumda bile değildi. Ada tezgâhın üzerinde duran rulodan bir parça kâğıt havlu koparark yaşaran gözümü sildim. "Seni ilgilendirmez."

"İlgilendirir," dedi. "Yanımda olduğun sürece ilgilendirmeye devam edecek."

"Niye? Kimsin sen?" diye sordum son derece sakin bir şekilde. "Birinin, kaçırdığı insana karşı böyle olması mantıklı mı geliyor?" Benim ona yaklaşımım

da mantıklı değildi, kabul ediyordum. Bunu bana karşı kullanacak olursa kalakalırdım. Aynı durumdaydık bir bakıma. "Ya da her neyse..."

Boris sesli bir nefes çekti içine. "Mantıklı olması için geçerli sebeplerim var," dedi. "Bulmak zor değil ama sen, kafanı kaçmaya taktığın için hiçbir zaman ne sikim döndüğünü sorgulamayacaksın. Akıllısın, aptal olmayacak kadar iyi çalıştırıyorsun zekânı. İşine geldiğinde diyelim. Şimdi gözlerin o kadar kör ki... Seni zayıf düşüren şeyin bana duyduğun öfke olduğunun farkında bile değilsin."

Dudaklarım aralandı, buzu gözümden çekerek bardağın içine bıraktığımda gözlerimi ısrarla sır vermeyen gözlerinden çekmedim. *Gözlerin kör.* Birkaç saniye bir şey demeden ona baktım. Düştüğüm çıkmaz karanlıktı ve babama kavuştuğum zaman ışığının yolumu aydınlatacağına inanıyordum. Evet, kafayı buna takmıştım çünkü tüm mesele babamdı benim için.

"Şu buzu bırak artık, önündekileri ye," dedi sessizliği keserek ifadesiz ve baskın bir sesle. "Hızlı ol."

"Niye sinirleniyorsun?"

"Bu kaçma girişimlerinden sıkıldım, Aksa," dedi ciddi ifadesi daha derin bir hâl aldığında. "Bu yeterince iyi bir sebep gibi geliyor mu kulağa?"

"Kaçmaya girişeceğim sürpriz değildi ki... Tamam, Poe öldüğü için biraz ertelemiştim," dedim zorlukla. Ölüm insanı içinden eden, kabullenmesi zor bir afetti. "Baktım ki sen mekân mekân gezebiliyorsun... Eh, sevgilini de unutmamak lazım. Sen böyle rahatken ben de bu durumu içselleştirmemeye karar verdim."

Dirseklerini yasladığı yerden doğrultarak sırtını dikleştirdi. Erkeksi kaşları çatıktı artık ve kendine has bir parıltı seren ateşten gözleri yangın çıkarıyordu sanki.

"Ölen benim köpeğim," dedi sertçe. "Acısını yaşamak için fırsatım yok ve evet, bunu ben seçtim. Bir kez daha bunun konusunu açmanı istemiyorum, Aksa." Sesi ifadesiz ve ürpereceğim kadar kararlıydı. "Poe benim meselem, sanki daha fazla üzülmeliymişim gibi konuşma."

"Öyle bir şey yapmıyorum!"

Amacım bu değildi. Öyle mi hissediyordu?

"Söylediğin şey buna çıkıyor," dedi. "Bir şekilde aynı şeyi yapıyorsun..."

"Aynı şeyi yaptığım yok," dedim yutkunarak. "Beni suçlamak için yer arama. *Rusya'da yaşananlar orada kaldı,* diyen sendin. Poe oradaydı ve şimdi sevgilinle yoluna bakıyorsun. Üzülmediğini söylemedim, bambaşka bir şeyi kastediyorum. Kısacası, ben de kendi doğruma yöneldim. Her şey bundan ibaret."

Annesi konusunda söylediklerimi inkâr etmiyordum ama inandığım gerekçelerim vardı ve şu an bunu bir kez daha yapmayacağımı o da biliyordu. Pişmandım. Savaşım onunlaydı ama onun acılarıyla olmamalıydı.

"Kapatalım bu konuyu," dedi soğuk ve ifadesiz bir sesle, yeniden aramıza dünyalar girmişti. "Ayrıca şu kızın sevgilim olduğunu söyleyip durma."

Keyfim kaçmıştı. "Ne olduğunuz beni ilgilendirmez," dedim damarlarımın içinde fokurdayan kan terse dönerken. "Beni ilgilendiren şey... Hayatında biri varken beni öpmen."

"Kafanda nasıl bir yerdeyim, bilmiyorum ama ben hayatımdaki kadını aldatmam," diye soludu biraz daha öne eğilerek. Çene kemiği belirgin şekilde katılaştı. Rayından çıkıyordu gözlerinde yarattığı ateş ama hizaya sokacağına emindim. "Hayatında biri varken bir başkasını öpenin şerefini sikeyim, Aksa. Duydun mu?"

Aldatacak bir adam değil.

Omuzlarımı düşürerek dudaklarımı birbirine bastırdım sıkıca. Bunu daha önce de söylemişti. Tüm mesele biraz da buydu aslında. Aldatmacanın içerisinde olan bir yumakta bir kez daha yer almak istemiyordum.

"Siz arkadaşlarınızla böyle mi takılıyorsunuz o zaman? Sen... Kız arkadaşlarınla hep böyle misin?" diye sordum, kızgın ya da gergin çıkmaması için özen gösteriyordum sesimin. "Boyundan öptüğünü gördüm çünkü. Kıza mavi boncuk dağıtan sensin, kutlamalara katıldığını da söylemişti Kutay."

"Boynumu?"

"Ben boynunu öptüğünü gördüm," dedim kaşlarımı çatarak. "Başka bir yerini de öptüyse nereden bileyim?"

"Aksa..." Birbirimizle savaşımızın bu kez başka bir nedeni vardı ve çenem durmuyordu. "Ayarlarımla oynama."

"Yanlış anlama," dedim anında. "Sadece merak ediyorum."

Beni göz hapsine aldığında bir süre gözleri üzerime kilitlendi. Kafasından ne geçiyordu, öyle çok merak ediyordum ki ne düşündüğünü bilmeden karşısında dağılmadan durmak çok zordu. Gözlerinde karanlık ve içime bir başka gün çökerten o ifade vardı. Koca bir hiç gibiydi söylediklerim ya da anlam kazanmıştı sanki. Ne oluyordu? Şimdi niye böyle bakıyordu?

Yanlış bir şey mi söylemiştim? Geciken regl döngüm, dün geceden kalan hislerim ve ağırlık yapan düşüncelerim öfkemi başka nasıl kusacağıma dair ipucu vermiyordu bana. Kemiklerimin arasında nabız olup atan kıskançlık da sıyrılıp atılamıyordu damarlarımdan. Onu mu kıskanıyordum? Bu olamazdı. Talya veya bir başkası... Umurumda değildi. Kıskançlıktan uzak bir durumdu. Zoruma giden şey, çizdiğini sandığım geçilmez sınırın aslında başka insanlar için de aynı olduğunu fark etmiş olmaktı. Pekâlâ, beni öpebiliyordu çünkü istemişti; başkası onu öpebilirdi çünkü o da onu istemişti.

Belki de onların evreninde işler böyleydi. Boris Karalav için sıradandı. Temas demesine şaşmamalıydı.

"Aksa," dediğinde böldüğü sessizliğe telefonunun sesi eşlik etti. Tezgâhın üzerinde duran telefona bakışlarımız aynı anda düşerken yine aynı kişiyi gördüm. *SA.*

Histerik bir soluk aldığımda parmak uçlarımdaki ekmeği dudaklarıma yanaştırıp kocaman bir parça ısırdım. Boris, o numaradan gelen aramayı ilk kez meşgule attı ama ben ekmeği mideme indirdiğim sırada telefon yeniden titreyerek ısrarcı bir şekilde çaldı.

Sabır dilenir gibi gözlerini kapatıp açtığında kısılan gözlerimle birlikte ayağa kalktım ve ona ters bir bakış atarak tezgâha yürüyeceğim sırada o telefonu açmış, kulağına götürmüştü bile. "Evet?" diye sordu gergin bir şekilde.

SA her kimse feci ayar oluyordum. Tüm odağını telefonun ucundaki kişiye veren Boris Karalav'a daha başka bir şekilde ayar oluyordum. Tezgâhın üzerinde az da olsa erimiş buz küpleri dolu bardağı götürmek için birkaç adım attığım sırada aklıma gelen fikirle duraksadım. Yapsa mıydım? SA uçak sürmesini manipüle edip tüm hevesimi kursağımda bıraktığına göre benim de aynısını yapma hakkım vardı.

Alt dudağımı ısırarak güldüğümde sırtımı döndüm ve Boris Karalav'ın arkasından gölge gibi yaklaştım ona. Bir saniye sonra aniden *tişört*ün yakasını çekip tüm bardaktaki buzları suyla birlikte ensesinden aşağı boşalttım, topuklamak için üç saniye biçmiştim kendime.

"Aksa!" diye evi başıma yıkarcasına bağırdığını duyabildim kapıdan fırlarken. "Aksa! Hay anasını sikeyim! Hassiktir! Aksa!"

"Ay! Anneciğim!" Can havliyle ne yapacağımı hesap ederken kalp atışlarım boğazımda sekiyordu. "İmdat!"

"Buraya gel!" Bağırışı tüm evi inletiyordu. İçimi bile titretmişti. Ne abartıyordu, canım bu da? "Öldün sen, kızım! Buraya gel!"

"Yardım edin! Ay!"

"Ölümlerden ölüm beğen, Aksa!"

"Bu kez kesin öldürecek beni!" Zemini sarsan adımlarını hissettim. "Sakın gelme! Gelme be peşimden!"

Dış kapıya doğru koştururken köşede gözüme kestirdiğim spor ayakkabılarımı kaparak kapıyı hızla açtım ve bedenimi dağ soğuğunun kollarına attım. Tüm hücrelerim sarsılsa da Boris Karalav'dan daha iyi bir seçenekti kesinlikle.

Çoraplarımla birkaç basamağı indiğimde bacaklarım titriyordu ve her şeyin daha kötüye gideceğini belirtircesine karşımda engel olarak Asaf belirdi.

"Ay, Asaf çekil! Çekil!" diye dehşetle itekledim onu, bir yandan da ayakkabılarımı giymeye çabalıyordum. "Gebertecek beni! Çekil! Çekil önümden!"

"Bayan Alatan..."

"Aksa!"

"Ay, geldi! Boku yedim, Asaf... Ay, defol!"

Tüm gücümle onu itekleyip açık alana doğru koşmaya başlasam da etraf zaten adam kaynıyordu. Nasıl kaçacaktım ki? En uzak noktaya giderek nefes nefese sırtımı geriye çevirdiğimde öfkeli adımlarla üzerime geldiğini gördüm.

"Gelme!" diye bağırdım korkuyla geriye giderken. "Ne var ya? Ne varmış? Şakacıktan şey ettim..."

"Ben de şakacıktan şey edeceğim işte!" Kollarını iki yana açmış, öfkeyle soluduğunda yağmur atıştırdığını fark ettim. "Çok iyi anlaşacağız!"

"Kocaman adamsın," dedim kınar gibi. *Utanmıyorsun bile, Aksa.* "Benim gibi bir kızı korkutmaya değer mi?"

"Bu korkutmuş hâlim mi sanıyorsun?" Bir katil edasıyla korkutucu şekilde güldü. "Senin gibisi için daha özel planlarım..."

Bana yaklaştığında bu kez karşıdaki ormanın girişine doğru koştum. Bir yandan da aramızdaki mesafeyi kontrol ediyordum. Ağır adımlarla avını gözüne kestiren bir aslan sinsiliğiyle peşimdeydi. "Kaçabileceğine inanman ne hoş."

"Anlaşabiliriz bence..."

"Hiç sanmıyorum, Alatan," dediğini duydum. "Bizim stilimiz farklı."

"Gelme! Gelme ya üstüme üstüme!" Buzdan gözlerim etrafı tarasa da ağaçlar ve adamlar dışında hiçbir şey yoktu. Sertçe yutkunup ağaçlık alana girdiğimde ileride bekleyen adamlardan birini daha gördüm. Boris zaten tam arkamdaydı.

Gözüme bir ağaç kestirdiğimde nefeslerim sıklaşmıştı, göğsüm körük gibi inip kalkıyordu. Korkuyordum da aslında. Koşarak ağacın tekine kıvrak bir şekilde tırmandığımda kendinden emin olduğundan adımlarının yavaşlaması da işime geliyordu. Küçük bir çocukken her ağacın tepesinde gezmenin avantajıyla saniyeler içerisinde kalın dallardan birine ulaşıp oturduğumda sert nefesler çıkıyordu dudaklarımın arasından. Parmaklarım ağaç gövdesinin sert kabuğuna takıldığı için sızlıyordu.

Kırpıştırdığım kirpiklerimi aralayarak ağaca yaklaşan adama diktim gözlerimi. En azından sığınabileceğim en iyi yerdeydim. Soğuktan ürpererek parmaklarımı yerleştiğim dala sapladığımda ağacın altında durduğunda kollarını göğsünde birbirine bağlamıştı. Dudakları alaycı bir kıvrım taşıyordu.

"Sen benim başıma bela mısın?"

"Bela demeyelim..." dedim tatlı olmasını umduğum şekilde gülümseyerek. "Daha farklı bir tanım bulabiliriz."

"Hay hay," dedi başını bir kere sallayarak. "İn aşağı, bulalım."

Ayağımı ona doğru salladım. "Bekle, çıkmaz ayın son çarşambası inerim, canım."

"Şansını öyle çok zorluyorsun ki..."

"Çok büyük tepkiler veriyorsun," dedim alay edercesine, kalbim yine de korkuyla titriyordu. "Biraz olgunlukla karşıla."

"Ben şimdi seni var ya..." Öfkesi gözlerini yangın yerine çevirmişti. "İn çabuk!"

"Çok korkunçsun ya sen," dedim ağlayacakmışım gibi bir sesle, kalbim ağzımda atıyordu. "Konuşmanızı böldüğüm için değil mi bu? Aşağılık pislik! Ara o zaman, ne diye benimle uğraşıyorsun?"

"Acaba niye?" diye bağırdı, yüzündeki ifade tuzla buz olup yere inerken ateşten gözleri üzerindeki kaşları çatılmıştı. "Allah'ın manyağı, ne diye üstüme buz atıyorsun?"

Kendimi tutamayıp derince güldüğümde, "Ama çok komik," dedim, bakışlarına takılıp kalmıştım. "Buz kestin mi şimdi? Nasıl? Efil efil, değil mi?"

"Gel ben sana buzla nasıl oynanırmış, göstereyim." Bakışları kısıldı, alev alevdi. "Şöyle efil efil."

Bileğime uzandığında korkuyla bacaklarımı yukarı çekerek ağacın gövdesine yapıştım. Yağmur hızlanmıştı birden. "Git başımdan!"

"Aşağı in."

Omuz silktim. "Hayır," dedim. "İneyim de beni öldür, değil mi?"

"Herkes yaptığının bedelini öder."

"Beni sinir etmeseydin," dedim tek kaşımı kaldırarak, saçlarımı savurdum. "Sen de böyle bedel ödüyorsun."

"Eğer inmezsen oraya gelirim. Sen seç."

Gelir miydi? Yok artık!

"Dal kırılır, aşağı düşeriz," dedim başımı iki yana sallayarak. "Sen git, ben burada yaşayacağım."

"*Nyet*," dedi. "Buradayım."

"Peki o zaman," dedim usulca. "Bir kere *neyt* de, ineyim."

"Aksa." Dik dik baktı suratıma. "Üçten geriye sayıyorum ve sen iniyorsun."

"Hayır!" diye bağırdım kaşlarımı çatarak. "İnmiyorum. Biraz öfken geçsin... Gelirim."

"Öfkem geçti," dedi sakin bir şekilde. Yalan söylüyordu, biliyordum. "Hadi, in."

"Yok ya... Gel de onu külahıma anlat."

Alt dudağını ıslatarak sabır dilenircesine dişlerinin arasına çektiğinde alttan alttan bana bakıyordu. Tehditkâr ve bir o kadar tehlikeli bakışlarla. Karnıma düğüm atıyordu gözleri, nasıl böyle bakabilirdi?

"Yağmur yağıyor," dedi, siyah *tişört*ü ıslanmıştı çoktan. "Eğer inmezsen..."

Bir anda gök gürlediğinde gökyüzü bembeyaz kesilip kanımın donmasına sebep oldu. Başımı gökyüzüne doğru kaldırmıştım.

"Yıldırımların enerjilerini boşaltmak için ağaçları seçtiğini biliyor muydun?" Eğlenen sesini duyduğumda bir refleks ile gözlerim üzerine çevrildi. Dudakları bir yana kıvrılmıştı. "En çok bu ağacı seçiyormuş, öyle duydum."

"Sus!" diye yükselttim sesimi, tedirgin olmuştum. Oturduğum ağaç dalında öyle bir gerilmiştim ki... "Zalimsin ya sen! Şeytan! Beni köşeye sıkıştırdın!"

"Bak o şeytan sana neler yapacak..."

"Ya, git bak! Bulaşma bana!"

"Sensiz olmaz," dedi, beni daha da korkutmak için özel bir hâle bürünmüştü sanki. "Özenle ilgileneceğim seninle."

"Çok düşüncelisin, inan," diye mırıldandım. Boğazım acımaya başlamıştı. "Ama istemez."

"İn," dedi doğruca, etraftaki adamları görebiliyordum. Sanki film izliyorlardı. Gelip şu adamdan kurtarsalardı ya beni. Adamlara baktığımı fark etmiş olmalıydı ki kısa bir baş hareketiyle gönderdi hepsini, daha da köşeye sıkışmış hissetmem normal miydi?

"Boris," diye mırıldandım ardından üzgünmüş gibi yaparak. "Pişman oldum ben, inan. Keşke o kadar atmasaydım. Bir bardak fazla oldu, elimin ayarı yok benim. Abarttım yani. İki tane atacaktım... Tamam mı?"

"*Da,*" dedi, kulakları soğuktan hafif kızarmıştı ve bu garip bir şekilde seksi geliyordu. "Hadi in, kızmayacağım."

"Yani mesela... Mesela kızsan ne yapacaktın?" diye yokladım en kötü ihtimali hesap etmek için. Kurumuş dudaklarımı yalayarak bedenimi saran titremeyi görmezden gelmeye çalıştım. Tenimin açıkta kalan her yeri soğuk tarafından gafil avlanmıştı.

"Kötü şeyler düşünmeyelim şimdi," dedi son derece güven veren bir sesle. "Sakinleşmişken hiç gerek yok."

"Yine de öğrenmek istiyorum."

"Biraz ileride bir gölet var," dedi ifadesi karanlık atmosferinden ödün vermezken. "Biraz serinlersin, iyi gelir."

Korkudan elim ayağım buz keserken, "Seninle ölene kadar konuşmazdım o zaman," dedim net bir sesle, suyun içinde kendimi düşünemiyordum bile. O an yeniden gök gürlediğinde neredeyse kendimi aşağı atacaktım. Sertçe yutkundum. "Gür gür baba, sen de tam zamanını buldun!"

Boris'in kısık sesli gülüşünü duyduğumda ona doğru eğdim başımı, bacaklarım kasılıyordu böyle durmaktan. Bir an, bu anı yeniden yaşadığıma

dair bir hisle gözlerinin içine baktım. Haftalar önce aynı konumda, farklı insanlardık.

"Boris," dedim yumuşak bir şekilde. "Bu an sana da tanıdık geldi mi? Hani Alfi'yi bulmuştum..."

"Bu konuda sana sürprizim vardı ama şansına küs," dedi rahatça omuz silkerek, yağmur damlaları kolundan aşağı süzülürken kolunda görünen dövmeleri yutkunma ihtiyacımı tetikledi.

"Ne sürprizi?" diye sordum inanmayarak. "Aşağı inmem için yapıyorsun, bilmiyorum sanki."

"İnanmak sana kalmış." Başını küçük bir açıyla geriye verdiğinden âdemelması teninde erkeksi bir yumru yaratmıştı. Niye böyle ateşli geliyordu gözüme? Hissettiklerim tarafından hedefe çekilip vurulurken buluyordum kendimi. Ağlayabilirdim her an.

"Hani? Söyle, neymiş?" diye sordum çenemi ufak bir açıyla havalandırıp. Merakımı gizlemiyordum çünkü o da biliyordu ne kadar meraklı olduğumu. "Çok mu güzel?"

Rahat bir tavırla omuz silkti. "Gözlerinle görmen lazım."

Hiç inanmıyordum ona. Kesinlikle aklından bir şey geçiriyordu ve her an avlayacağı kişi de bendim. Yine de inmekten başka bir çarem yoktu. Ağacın tepesinde ne yapacaktım ki zaten? Ya yıldırım düşseydi?

Kalbim korku içinde göğsüme küt küt yıkılırken bacaklarımı kalın daldan aşağı sarkıttım. "İniyorum o zaman," dedim yanağımın içini dişleyerek, avuçlarımı iki yanımdan nemli dala bastırdım. "Beni tut."

Kollarının düğümünü yavaşça çözdü. "Düşmene izin vermem."

İstemsizce boğazıma oturan hissi yutkundum. "Söz mü?"

"Ölene kadar," dedi tekdüze bir sesle, ses tonunda sürekli ilgimi ona çeken bir şey vardı. O etrafına *burası benim alanım* hissi verebilen nadir adamlardandı. "Söz."

Derin ve tüm evrenin uğuldadığına inanacağım ağır bir sessizlik geçti aramızda. Avuçları bacaklarıma ulaştığında göz gözeydik, kendimi hafifçe öne ittirerek boğazımda çarpan kalbimle birlikte ellerimi çektim ve üzerine doğru düştüğüm saniye beni sıkıca yakaladı.

"İşte, şimdi düştün elime."

"Beni kandırdın!" diye çığırdım, yağmur damlaları bedenlerimizi baştan aşağı kuşatırken beni hiç ağırlığım yokmuşçasına tek kolunda yükseltti ve omzuna çuval gibi attı. Baş aşağı eğilmemek için ellerim omuzlarına gittiğinde sert kasları parmaklarımın altında şekil alıyordu. "Bir kere şaşırt be, şaşırt! Allah'ım, ben niye böyle arsızım? Ben niye sürekli bu adama inanıyorum, ya Rabb'im?"

"Sus! Suçunu bil!" diye bağırdı avucunu kalçama sertçe çarparak. "Ağaç tepelerinden mi toplayacağım kızım ben seni? Bir daha çıkmayacaksın. Sakın."

Şokla donakaldığımda, "Sen benim kalçama mı vurdun?" diye soludum utançla, tenim karıncalanıyordu. Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Çok garip hissediyordum. *Çok, çok, çok.*

Yürümeye başladığında başını kaldırmıştı ve ateşten gözlerini bir anlığına görebilmiştim. Durduğum konumda bu çok zordu. Yağmur suyu şakağından aşağı kayıyordu. "Yaptığına karşılık say."

Dişlerimi sıktım kalbim göğsümde şiddetle çarparken. "Ödeştik işte! Manyak herif... İndir beni!"

Adımları durduğunda sert bir nefes verdi ve sırtını biraz eğerek beni yere bıraktığında bir kez daha gök gürledi. Avucu bileğime sarıldı ve beni arkasından çekiştirmeye başladı.

"Ağrın var mı?" diye sordu omzunun üzerinden bana baktığında. Kaşlarım çatıldı, ona bakıyordum doğruca. "Söyle."

"Kalçama aygırın teki tosladı da," dedim kötü kötü yüzüne bakarken. "O ağrıyor."

Gergin ifadesi gevşemedi. "Sana düzgün bir şey sordum, cevap ver."

"İlaç istiyorum," dedim yalnızca küskün bir şekilde, bakışlarımı ondan uzağa kaçırmıştım. Evin içine geçeceğimizi düşünsem de öyle olmadı, sağ tarafa yöneldi adımları.

"Asaf, su şişesi getir evden," dedi Boris evin önünde dikilen Asaf'a. "Paltosunu da getir."

"İstemez!" diye yükselttim sesimi Asaf'a bakarak. "Yağmurda ıslanmak istiyorum ben."

"Hastalan tabii," dedi homurdanarak. "Ben bakarım."

"Bakma," dedim. Bileğimi soğuk avucundan çekiştirdim ama nafileydi. "Hastane diye bir şey var."

Gözlerim omuzlarına kilitlenmişti. Adımları aniden durduğunda ben de duraksadım sertçe, ardından bileğimi bıraktı ve bana doğru çevirdi bedeninin tamamını. Tişörtü yağmurdan ıslanmıştı. O niye bir şey giymiyordu? Kesik bir nefes alarak bir adım geri çekildim. Gözlerim etrafımda ilk kez o an gezindiğinde karşıda aralıklarla ve önlü arkalı belirli mesafelerle sıralanmış atış tahtaları gördüm. Silah atış eğitimlerinde kullanılanlardandı.

Alnımı gerecek kadar çatılan kaşlarımla birlikte ona çevirdim gözlerimi, ağır ağır yüzünde dolaşırken ürperti bırakan ifadesiz çehresine ve keskin bir hat çizen çene kemiğine baktım bir süre. Kalbim alev alevdi.

"Neden buradayız?"

"Marifetlerini görmek için," dedi düz bir sesle, yağmur hızını azaltmıştı ama çiselemeye devam ediyordu. Hava siyah bulutlarla kaplıydı ve gece kıyamet kopacağı şimdiden belliydi.

"Nasıl bir marifet bekliyorsun, sevgili Bay Karalav?" diye sordum alaycı bir şekilde.

"Ellerinin de dilin kadar iyi çalıştığını görmek istiyorum, sevgili Bayan Alatan," dedi benim gibi alaycı bir ifadeyle. "Hım? Anlaşıldı mı?"

Arkamda bir noktaya işaret verirken adamlardan birinin koşarak yanımıza geldiğini gördüm, kolları arasında siyah bir çanta taşıyordu.

Boris bir adım yaklaşarak parmaklarını çantanın önündeki metal kısma yöneltti ve şifresini girerek açtığında silahlar gözlerimin önündeydi. Silah görmeye alışıktım ama bu kadar fazlasını bir arada, tek bir anda görmemiştim. Yedek kurşunlar da vardı üstelik. Boris içlerinden birini çekti ve çantayı kapatarak kilitledi. Adam başını saygıyla eğerek birkaç adım gerilediğinde kafasını tek bir an kaldırmadığını fark ettim. Bağlılık mıydı bu? Neydi? Öte yandan hâlâ orada dikiliyordu ve hiç hareket etmeyecek gibiydi.

"Sergen Alatan sana daha önce hiç atış talimi yaptırdı mı?" diye sordu siyah silahın sürüsünü çektiğinde. Göz göze geldik kısa sessizlik sırasında. "Silah tutmayı ya da kullanmayı daha önce denedin mi?"

Başımı iki yana salladım. Babam silahın s'sinden bile uzak durmamı tembih ederdi hep. Aynı ortamda bile bulunmamama özen gösterir, kapıları muhakkak kilitli odalara saklardı.

"Hayır," diye mırıldandım. "Yani... Birkaç kez gizlice almıştım, o kadar. Babam pek ılımlı bakmaz."

"*Krasivaya*,[68]" dedi aksanlı kalın sesiyle, elimi avucuna çekti ve silahı elime tutuşturdu. "Sana öğreteceğim."

"Öğreteceksin?" Kaşlarım ilgili bir şekilde havalandı. Silahın kabzası avucuma ağırlık yaptığında karşımdaki hedeflere, ardından onun gözlerine baktım. "Seni vurayım mı?"

Tam o sırada Asaf'ın bize doğru geldiğini fark ederek başımı o yöne çevirdim. Elinde bir su şişesi tutuyordu, birkaç saniye içerisinde yanıma gelerek bana uzattı. Suyu elinden aldığımda Boris cebinden çıkardığı ilaç blisterinden çıkardığı bir kapsülü bana uzatmıştı.

"Gerçekten çok takıntılısın," dedim ilacı avucuma aldığımda. "Niye paketi vermiyorsun?"

"Daha fazlasına ihtiyacın yok," dedi, ilacı yuttuğumda su şişesini yeniden Asaf'a vermemi bekledi.

[68] (Rusça) Güzel.

Asaf yanımızdan uzaklaştığında silahın kabzasını sıkıca kavradım ve dudaklarımı yaladım sessizce.

"Ece, ne yapıyoruz?" diye sordum hedefleri gözüme kestirirken. Tam yanımda duruyordu. "Öfkemi atacağım için çok heyecanlıyım. Keşke senin fotoğraflarını koysaydık... O zaman nasıl on ikiden vuruyordum, görürdün."

"Gevezelik yapmayı o kadar çok seviyorsun ki..." dediğinde varlığını bedenimin arkasında hissettim. Ayağının ucuyla sağ bileğimi itekledi ve bacaklarımı açmamı sağladı. "Duruşunu ayarla."

"Mesela... Karşımda biri var, duruşla mı uğraşacağım?" Sırıtıyordum istemsizce. Sebebini biliyordum ama onunla uğraşmak daha çok işime geliyordu. "Ay! Beyefendi bey, lütfen durun, bir duruşumu ayarlayacağım!"

"Bu salaklıkla iş o aşamaya gelmeden vurulursun zaten."

Omzumun üzerinden başımı çevirdiğimde alaycı sesine karşılık gözlerimi kıstım. Bir adım geride duruyordu. "Bak, sıkarım topuğuna."

"Asaf!" diye seslendi eğlenir sesiyle, göz temasımızı koruyordu. "Bayan Alatan beni vuracak olursa anında indirin."

"Emredersiniz, efendim."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında omuzlarımı dikleştirdim. Birkaç saniye ona kötü kötü baktım ve ardından bir şey demeden önüme çevirdim başımı. Elime aldığım silahı kaldırarak iki elimle sıkıca tutarken işaret parmağımı tetiğe yerleştirdim ve sesli bir nefesle doldurdum ciğerlerimi.

Tek gözümü kapatıp *gez, göz, arpacık* üçlüsüne bakarak silüeti hedeflediğim noktayı ayarlarken fazlaca odaklanmıştım. Çiseleyen yağmur saçlarımı ıslatırken ilk kez rahat hissediyordum.

"Sağa doğru tut," dediğini duysam da aldırış etmedim, kabzayı daha kuvvetli kavradım ve bir saniye sonra tetiğe basacağım sırada omzuma doğru eğilen başını hissettim. Yanağı saç tutamlarım üzerinden sürüklenip kulağıma yaklaşmıştı, bir elini kaldırıp bileğime dokundu. Biraz sağa doğru çevirdiğinde yutkunabildim. "Böyle daha iyi."

Kalbim sıkıca avuçlanıp parçalanıyormuş gibi dolduğumda gözlerimi yumup açtım.

"Karşımda sen varmışsın gibi hayal edeceğim," dedim alaycı bir fısıltıyla, bileğimdeki elini belime koyduğunda karnımı içeri çekerek üzerimdeki etkisinden sıyrılmaya çalıştım.

"Arkandayım," dedi, derin fısıltısı kulaklarıma dağıldığında dilim damağım kupkuru kesilmişti. "Yanındayım."

"Ama..." Ne diyeceğimi bilemedim kısacık bir an. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"*Ladno pust' tak budet.*[69]"

Aynı anda geri çekilmişti.

Az önce ne olmuştu? *Siktir! Yoğun bir elektrik.* Boris Karalav geri çekilmiş olsa da varlığı oradaydı. Alt dudağımı ağzımın içine, dişlerimin arasına kaydırarak ısırdım ve tetiğe tüm gücümle bastım. Kurşun namlunun ucundan hızla fırlayıp kaymadan ilerledi ve saplandı hedefin köşesine. İçine denk getiremesem de fena değildi.

Elimi indirip gülümsedim sessizce. "Gördün mü, Boris Karalav?" dedim sırtımı çevirerek iki adım geride kolları göğsünde bağlı adama baktığımda. "Nasılım ama?"

"Fena sayılmaz," dedi, dili yanağını içerden yoklayarak düşünür bir ifadeyle süzdü çehremi. "Daha başlamış bile sayılmayız, hızlı hareket etmeyi öğreneceksin."

Soğuğun ensemin gerisinden sokularak bedenimi titrettiğini hissettiğimde bir an aklıma çok daha başka bir şey geldi. "Bir şey soracağım," dedim çekinerek.

Çekindiğimi hissetmiş gibi kaşları hafifçe çatıldı. "Sor."

"Bana verdiğin atkı takımı..." Dudaklarımı stresle yaladım. "Şey... Ben seviyordum onu, ne oldu?"

Çehresine yayılan ifade sertleşse de bir saniye sonra en ufak bir açık vermeden mimiklerini gevşetti. Bir saniye sonra başını ağırca aşağı yukarı salladı. "Dolabımda, bir ara veririm."

İçime soğuk su serpilmiş gibi derinden rahatlama yayılırken ağzım kapalı gülümsedim. "Tamam." Gerildiğim için kaslarım da kaskatı kesilmişti. "Peki ya bana sürprizin?" diye sordum aldımdaki diğer soruyu dilime dökerek, merakım bir an bile eksilmemişti. "Doğru muydu?"

Kafasını aşağı yukarı salladığında, "Doğru," dedi, bir elini kirli sakallı çenesine çıkardı ve dudaklarını ıslatarak yanağını kaşıdı. "Evde seni bekliyor, işimiz bitince görürsün."

"Hemen gidelim," dedim, yüzüm aydınlanırken heyecandan kıpır kıpırdım. "Neymiş o? Görmek istiyorum..."

"Diğerlerini de vur," dedi. "Ne durumda olduğunu gözlemliyorum, sana kendini nasıl savunman gerektiğini de öğreteceğim çünkü."

"Niye?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Niye öğretmek istiyorsun bana?"

"Çünkü güzelim..." dedi üzerime doğru bir adım atarak alanımı tamamen işgal ettiğinde. "Ben, babanın yaptığı aptallığı yapmam."

Aralanan dudaklarımın arasından bir nefes kaçarak zamanın dışına süzüldüğünde gözlerinin içine baktım geçen tüm saniyeler boyunca. *Güzelim.*

---

[69] (Rusça) İyi, öyle olsun.

"Babama kötü bir şey dedin ama duymazlıktan geleceğim," dedim çenemi dikleştirip. "Silah tutmayı biliyorum zaten."

"Iskalamamayı öğreneceksin," dedi ve alt dudağını sıyırdı diliyle. "Ya kaybet ya da yok et. Asıl mesele bu."

"Ama şimdi... Sadece sürprizi merak ediyorum," dedim dürüst olarak. "Odaklanamıyorum zaten, yarın yapsak?"

Aslında kaçmayı düşündüğüm bir yerde böyle planlar yapmak ne ölçüde mantıklıydı? Yine de bunun üzerine düşünmeyi reddediyordu zihnim.

"Hayır."

"Yani evet?" diye sordum. "Lütfen?"

"İstediğin gibi olsun," dedi düz bir sesle, silahı elimden alıp emniyet kilidini açtı. Ardından yanımıza gelen adamın kucağındaki sandık benzeri siyah çantanın şifresini girerek içine koydu ve hemen kapattı. Bana döndü. "Yarın sözümden çıkmayacaksın, itiraz yok."

"Tabii," dedim heyecanla. "Zaten ne zaman çıktım ki?"

Elini saçları arasına götürüp geriye ittiğinde ıslanan tutamlar daha koyu görünüyordu. Karnımın bir noktasına ikinci bir düğüm daha atıldığında ifademi hiç kıpırdatmadan ona bakıyordum. Kaşları ile evi işaret etti. "Düş önüme."

Ağırca devirdim gözlerimi. Göz ucuyla ona bakmadan yanından geçerken içimde büyüyerek tüm bedenimi kaplayan merakın yarattığı kalp atışlarına engel olamıyordum. Ben böyleydim işte. Gerçekten çocuk gibi miydim? Ama kim meraklı olmazdı ki? Ben belki biraz daha meraklıydım. Hem Boris Karalav tam olarak nasıl bir sürpriz yapabilirdi? Bana?

Eve girdiğimde ayakkabılarımı çıkararak dolaplardan birine itekledim ve kapının girişinde dikilip ona çevirdim bedenimi.

"Tamam, nerede?"

Bir yana yükselen dudaklarındaki çarpık kıvrıma bakışlarım kaysa da yeniden gözlerine baktım. "Gel benimle," dedi birkaç saniye süren sessizliği keserek, önüme geçti ve bileğimi yakalayarak düz adımlarla ilerlemeye başladığında beni de peşinde sürükledi.

Çenemi açmadım. Başka bir şeye odaklandığımda konuşmaktan çok ne olduğunu öğrenmeye odaklanıyordum. Gergin olduğumda ise durum tam tersiydi, odaklanmamak için çok daha fazla çenesizlik yapıyordum.

Salona girdiğimizde beni krem rengi L koltuğun arasına çekti ve orta sehpanın köşesinden dolaşarak koltuğun ucuna getirdi. Ben ise bir adım öndeki omuzlarına, yağmurdan nemlenen ensesine ve gerilen kol kaslarına bakıyordum. Siyah mürekkep dağılmış kolu ilgimin neredeyse çoğunu çekip alıyordu ve dikkat falan bırakmıyordu.

O da dikkatimi çekip alan başka bir şey olduğunu -umarım kendisi olduğunu anlamamıştır- fark etmiş olmalıydı ki incitmeden tuttuğu bileğimden çekerek bedenimi önüne aldı. Sert bir yutkunuş geçti boğazımdan. Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktığımda kirpiklerimi ağır ağır kırpıştırıp gözlerimi önüme çevirdim. *Odaklan, Gün. Odaklan.*

Karşımda ne bulmayı beklediğim hakkında hiç fikrim yoktu açıkçası. Emin olduğum gerçek şuydu ki kesinlikle küçücük bir sincap beklemiyordum. Aslında Alfi'yi asla beklemiyordum.

Dudaklarım farkındalık içinde şokla aralandığında gözlerim de beraberinde genişçe ayrılmıştı. "Alfi mi bu?" diye heyecanla sorduğumda başımı geriye çevirip doğruca Boris Karalav'ın yüzüne ve hemen ardından onu en son gördüğüm hâline göre daha da büyüyen ufaklığa baktım.

"*Nyet*, başka bir sıçan. Zaten hepsi birbirine benziyor."

"Yalancı," dedim onu umursamayıp. "Alfi işte... Alfi bu!"

Dizimin tekini koltuğa yaslayıp onu elime almak için eğildiğimde nabzım hızını katbekat artırmıştı. "Yaa... Alfi." Kıvrıldığı kutunun içinden onu kucağıma aldığımda yumuşacık bedenini göğsüme yaslayarak doğruldum ve Boris'e çevirdim yönümü. Kaşlarım bir an sertçe çatıldı. Ayağımı kaldırdım ve bacağına geçirdim hafifçe. "Alfi'yi niye kaçırıyorsun ya sen?"

"İşte, böyle sıra sıra tüm Alatanları etrafıma toplayayım diyorum," dedi, bir yana kıvrılan dudaklarına değdi gözlerim. Alay ediyordu bir de. "Sıradaki favorim Sergen Alatan."

Tekrar bacağına doğru geçirdim tekmemi. Dudaklarındaki silik kıvrımla birkaç santim geriledi. "Seni öldürürüm bak."

"Sıçanın da senin gibi tam bir zırdeli," dedi bakışları kısılırken. "Tam iki kez parmağımı ısırdı, üçüncüsü olursa onu sokağa atarım."

"İyi ki de yapmış. Aferin benim kızıma."

"Senin için şu sıçanı kaçırdım," dedi, gözleri göğsüme başını koyan yavruya dokundu ve gözlerime çıktı. "Nankörlük etme, Alatan."

"Çok sağ ol gerçekten, beni ve sincabımı kaçırdığın için..." Sinirlerim bozulmuş gibi histerik bir nefes verdim. Kucağımdaki yavrunun kafasını okşadım usulca, çok yumuşaktı tüyleri. Bir an aklıma gelen şeyle önü kesilmez bir şekilde duraksadım. "Eve girdin ve babamın ruhu duymadı mı?"

Omuz silkti. "Veteriner kontrolündeydi, oradan almak zor olmadı."

Pekâlâ, mantıklı, diye dâhil oldu içimdeki Aksa.

Yoğun bir hâle bürünen bakışları uzunca gözlerimin içini irdelerken kafamın içinde binbir düşünce kanat çırpıyordu.

"Bunu neden yaptın peki?" diye sordum nabzım her yanımda çarparken.

"İyi hissedebilmen için."

İçim sıcacık kesilmişti ama şu an düştüğümüz konumda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Beni kaçıran bir adamın bunu yapması hiç mantıklı değil," dedim başımı iki yana sallayarak. "Düşünüyorum... Kaçırıldım ama hiç kaçırılmış gibi hissetmiyorum. Çok mantıksız."

"Şu sıralar hiçbir şey mantıklı değil, Aksa," dedi, ardından sert bir nefes aldı. "Üstümü değiştirmem gerek, keyfini çıkar."

Son bir bakış atarak sırtını döndü ve salonun çıkışına doğru yürüdü. Ona arkasından bakmakla yetindim bir süre. Söylediği şeyleri düşüneceğim kocaman bir sessizlik bırakmıştı gerisinde. Kucağımdaki Alfi ile birlikte koltuğa oturduğumda sıkıntılı bir nefes aldım. Küçük bedenini göğsümden ayırarak avucuma aldım ve dirseklerimi dizlerime dayayarak onu da görüş alanıma çektim.

"Alfi," diye fısıldadım sessizce. "Uzun zaman oldu..." Kalbimin ortasında patlak veren hüznün sebebi babamın yanından geliyor oluşuydu. "Keşke konuşabilsen, babamın neler düşündüğünü anlatırdın bana..." Güldüm bir anlığına, başparmağımı tüylerinde sürükleyerek yanağını sevdim usulca. "Ama o tek başınayken bile konuşmaz, öyle değil mi?"

İçime saplanıp duran ve acımasızca geri çekilerek daha kuvvetli batırılan tırtıklı bir bıçak vardı sanki. Ve öylesine tanıdıktı ki... Gözlerime batan yaşları geri iteklemek için bir anlığına tavana baktım ve kesik bir nefes verdim.

"Sıkıldım böyle yaşamaktan," diye devam ettim bakışlarımı ufacık yüzüne indirdiğimde. "Tamam, Boris bana iyi davranıyor... Bazen sinirlerimi bozsa da iyi sayılır. En azından olduğumuz durumda..."

Ne söylemem gerektiğini bilemeyerek sustum ve aralık duran dudaklarına, çıkmaya başlayan sivri dişlerine baktım. Güldüm.

"Kendini benim yerime koy. Yakışıklı bir sincap gelmiş, seni kaçırmış, sana çok iyi davranıyor..." Saçmaladığımı fark etsem de sırıtarak devam ettim: "Düşün yani... Bir de seni öpmüş olsun." Üst katta olması işime yarıyordu. Omuzlarımı düşürerek sırtımı dikleştirdim ve ayaklarımı koltuğa çıkararak arkama yaslandım. Alfi'yi de göğsüme yatırmıştım tekrar. "Başka kızlar da öpüyor ama onu... Deva numarasını bile isteyecekmiş." Kaşlarım sertçe çatılmıştı bir an. "Ama bize ne ki? Benim derdim bu mu olmalı ya? Of, Alfi... Annen kafayı yedi."

Yüzüm düşmüştü düşüncelerimin her yana sıçramasına karşılık.

"Galiba ben hasta oldum, Alfi," diye fısıldadım oldukça kısık bir sesle. Çünkü kendime bile itiraf edemiyordum. "*Stockholm sendromu* diye bir şey var sanırım... Ondan oldu bana. Öyle olmasa bu adamın bu kadar hoşuma gitmesi hiç normal değil. Çok etkileyici, işin kötü yanı..." Kesik bir nefes alabildim, kalbim ağrıyordu. "Ya da boş versene... Önemli değil."

Yağmur damlaları üstümde kuruduğundan tenimin ürperdiğini hissettim bir an. Saatin kaçı gösterdiğini bilmiyordum ama uyku bastırmıştı. Kısacık bir saniye esneyerek oturduğum yerden kalktım ve kucağımda sincabımla birlikte merdiven basamaklarına yöneldim.

Evin içi yine çığırından çıkacak kadar sessizleşmişti. Bomboş ve ürpertici sayılabilecek bir yerdeydik, yakın çevremizde hiçbir şey yoktu ve Boris Karalav'ın normal şartlarda da buna benzer bir yerde yaşadığını zaten biliyordum. Görmüştüm. Yalnız kalmayı seven bir adamdı. Sessizliği de öyle. Şu sıralar kendi sınırlarını aşmıştı gerçi, eskisinden daha fazla konuşuyordu.

Bir kez daha esneyerek kendi odama girdiğimde Alfi'nin gözlerini açtığını gördüm ama hâlâ bebekti, çabucak sızıyordu. Karnı tok muydu acaba? Öyle olmasaydı Boris söylerdi. Kapıyı arkamdan kapatarak yatağa yöneldiğimde ağrı kesici etkisini göstermeye başlamıştı yavaştan. Öte yandan neden herhangi bir ilaç bulunmuyordu ki evinde?

Derince oflayarak yorganı kaldırıp altına girdiğimde Alfi de hemen yanımdaydı. Aklımda ise birden fazla düşünce, binden fazla çıkmaz vardı. Gözlerim kısacık açık kalıp kapanırken bir süre sonra dinginleşen zihnim uykuya kapıldı.

Uyandığım ilk birkaç dakika zorlukla araladığım bakışlarımı tavana dikmiş, öylece zemini izlemiştim. Beynim tüm devrelerini kapatmış gibiydi ve üzerime çöken dinginlikten sıyrılıp uzandığım yerden kalkmam da bu yüzden biraz daha uzun sürmüştü.

Ellerimi yüzüme götürerek gözlerimi ovuşturdum ve iç çekerek yorganın altından çıktım. Topuzum dağılmış olmalıydı ama umursamadım. Havanın kardığını fark ediyordum. Ne kadar süredir uyuyordum ki? Günün yerini geceye devredeceği kadar, gece uyuyamayacağımın garantisini verecek kadar çok uyumuştum. Ve tahmin ettiğim gibi dışarıda kıyamet kopuyordu yağmur göğü delercesine yeryüzüne boşalıyordu. Şimşeğin aniden aydınlatmasından bir an sonra oda yeniden karanlıklara boğuyordu.

Banyoya gidip yüzüme soğuk su çarptıktan sonra kapıdan çıkarken bir anlığına aklıma gelen şeyle duraksadım. *Alfi.* Yanımda değildi ve daha yeni geliyordu aklıma.

"Onu nasıl unuturum?" diye söylendim kendime ama yatakta olmadığı için varlığı tamamen aklımdan çıkmıştı. Gerçekten Boris Karalav mutlu olmam için getirmişti. İnanılır gibi gelmiyordu.

Kaçırmıştı.

Adımlarım koridoru geçtiğinde merdiven basamaklarından aşağı indim yavaşça. O sırada sahipsiz ve oraya buraya savrulan bir an, zihnimin yüzeyine çıkmıştı.

"Babanı da kaçırmamı ister misin?" Alay edercesine konuştuğunu hatırlıyordum. *"Ona sorarsın."*

Kucağında mıydım? Emin değildim. Yüzlerimizin çok yakın olduğunu hatırlıyordum sadece. *Siktir!*

"Alfi'yi de kaçır, olur mu?"

"İstersen olur."

Son basamakta havada asılı kaldı adımım, gözümün önünden geçen anlarla birlikte kalp atışlarım hızlandı; kalbim göğsümden sökülürcesine atmaya başladı. Aralık kalan dudaklarımın arasından üflediğim nefes boğazıma düğüm atarken elimi enseme götürdüm ve buz kesen parmaklarımı derime bastırdım. Gözlerimi sıkıca yumduğum bir saniyede tenime yayılan kıpkırmızı utancı bünyemden atmaya çalıştım. Kendimi kaybetmiş miydim? *Cidden, kocaman bir siktir!* Tam anlamıyla hatırlayamıyordum neler olduğunu ama belli belirsiz, cızırtı sayılabilecek uğultu dolu görüntüler geçiyordu zihnimden. Emin olmadığım şey ise kucağında olup olmadığımdı. Kucağında mıydım? Alfi'yi ben mi istemiştim?

"Aptal!" dedim utançla sızlanarak, elimi alnıma çarptım hızla. "Yaptın mı?" Soluklandım ve ağır ağır yutkundum. Başka hiçbir şey hatırlamadığıma göre sadece bu muydu? Ya saçmalamışsam? *Hayır.* "Yapmamışımdır, canım. Yok, yapmam."

Birkaç saniye kendime gelebilmek için bekledim, kendime fazlaca zaman verdim. Ardından merdiven basamaklarını bitirerek salona doğru düz adımlarla yürüdüm sessizce. Hiçbir şey çaktıramazdım. Hatırlamadığım anlar üzerine düşünüp kendimi hırpalamak yerine hiçbir şey olmamış gibi devam etmeliydim. *Evet, Aksa.*

Boris Karalav koltuğun bir köşesinde dirseklerini dizlerine dayamıştı ve iri avucuna yatırdığı sincabımı besliyordu. Yanımdan bunun için almış olmalıydı. Kafasını kaldırdığı saniye ateşten gözleri doğrudan üzerime ulaştı, beni tepeden tırnağa yangına sürükleyen bakışları gözlerimde bekledi birkaç saniye.

"Saat kaç?" diye sordum, koltuğun yanında durmuştum ve gerginlikten kıpırdayamıyordum.

"Sekiz," dedi Boris ifadesiz suratıyla. Üzerine siyah, uzun kollu bir *tişört* geçirmişti; altında ise siyah bir eşofman altı görünüyordu. "Yemek mutfakta, açlıktan ölmeden ye."

"Sen yedin mi?"

"Evet."

Sincabımın dudaklarından küçük biberonu çekerek onu dikkatle koltuğun kenarına, yandığını fark edemediğim şöminenin yakınında duran kutusuna geri koydu ve sırtını doğrulttu. Gözlerini üzerime içi dolu bir silah gibi doğrulttuğunda hızla bakışlarımı kaçırdım ve arkamı döndüm. Omuzlarım kaskatı kesilmişti. Saçmalıyordum aslında. Kendimi tekme tokat dövmek istiyordum.

Kucağına çıkmış olmayı kabul edebilirdim ama neler saçmaladığımı bilmemek feci bir sorundu. En fazla ne yapmış olabilirdim ki?

Başımı iki yana salladım ve doğruca mutfağa girdim. Davlumbazın ışığını açarak loş aydınlık altında kendime bir bardak su doldurarak orta tezgâha ilerlediğimde üzeri kapatılmış servis tabağına göz atarak tabureye yerleştim.

Tabağın üstünü açtığımda balık ve salata yaptığını gördüm. O mu yapmıştı? Deli gibi acıkmıştım ve tek lokmada yiyebileceğim kadar iştah açıcı duruyordu. Çatalı kavrayarak ucunu balığın gövdesine getirerek bir parça kopardım ve ağzıma attım.

Sessizce yemeğimi yerken gözlerimi davlumbazın sarı ışığına dikmiştim.

"Herkesle temas edilir mi? Eğer öyleyse... Ben de yapacağım... Karar verdim, yaparım işte."

Çenem çiğnemeyi bırakarak durdu aniden. Gözlerimin önüne silik anılar düşmeye başladığında sesler de zihnimde yankı buluyordu.

"Hayvan!" Parmağımı ısırmıştı. Boris Davar Karalav parmağımı dişleri arasında ezmişti ve sebebi başkalarıyla temas edeceğimi söylemem miydi? *"Acıttın canımı. Bilerek yaptın..."*

"Tadına baktım. Kibarca."

Kalbim bata çıka sertçe çarpmaya ve soluksuzca hızlanmaya başladı. Tenim kor alevdendi. Utançtan daha baskın bir duygu hissediyordum şimdi. Omurgamı baştan aşağı kuşatan sıradağlar gibi yan yana devrilmiş, ateş topları yuvarlanıyordu sanki.

"Piç kurusu!" dedim istemsizce kendimi sırıtırken bulduğumda, ağzımda kalan lokmayı yutarak çatalı tabağın kenarına bıraktım. "Ederim işte..."

Kalbim bir kez daha saatlerce koşmuşum gibi çarpıntıyla atmaya başladı. Avuç içimi göğsüme bastırarak yutkundum ve sıkı bir nefes çektim içime. Beni kaçırdığını unutamıyordum ama etkisine kapılıyordum. Bir anda yüzümdeki ifade düşerek paramparça olduğunda elimi tezgâha indirdim.

Avuçlarımı yüzüme götürerek tenimi sıvazladım usulca. Etkisi sugötürmez bir gerçekti. Yine de bundan kurtulabilirdim elbette. Evet, kurtulacaktım. Dün geceye dair hatırlamam gereken daha çok şey vardı. Talya'nın boynundan öpmesi gibi. Belki de daha fazlası...

"Ama... Rusya'da telefonlarımı bile açmadı."

Bunu söylediğimi hatırlıyordum ama ne için söylediğime dair hiçbir iz yoktu kafamın içinde. Babamdan bahsediyordum. Babama duyduğum özlemden kafayı mı yemiştim?

"Biliyorum," demişti. Nasıl bilebilirdi?

Sergen Alatan'ın iki eli kanda olsaydı bile açacağı onlarca çağrıdan bahsediyorduk. Açmamıştı. İnanılır gibi gelmiyordu. Kalbimi delik deşik ettiği ise kesindi.

"Beni... Kurtarmak için de gelmedi."

"Güvende olduğunu biliyordur."

Ellerimi suratımdan indirdim ve kaşlarım güçlü bir kıvrımla çatıldığında kirpiklerimi kırpıştırdım. Güvende olduğumu nasıl bilebilirdi babam? Boris Karalav'ın yanında olduğumu ve güvende olduğumu... Kafam karman çormandı. Hiçbir ucu mantığa bürüyüp birbirine bağlayamıyordum.

Boris'in sabah söyledikleri geldi bu kez aklıma. Gözümün önünü göremediğimden bahsediyordu. Neden? Nasıl? Neyi kastederek çıkıyordu kelimeler dudaklarından? Peki ya Boris nasıl babamın güvendiği için beni almaya gelmediğinden bahsedebiliyordu? Bundan nasıl emin olarak çenesini açabiliyordu?

Güven.

Aniden kendimi hareket eden arabanın içinde, haftalar önce babamdan duyduğum sözlerin arasında buldum. Zaman kaymaya başlamıştı. Üzerime toprak atarak tepelemeye başlamıştı.

"Güveniyor musun ona?" diye sormuştu babam, arabanın içinde gidiyorduk ve Boris Karalav'dı konu. Babam o gece saldırıya uğramıştı ve ben de kaçırılmanın eşiğinden dönmüştüm. Sonrasında beni uzaklaştırmak istediğini söylemişti.

"Bazen."

"Bazen, net bir cevap değil."

"Bu önemli mi?" diye sormuştum anlamayarak. *"Tam olarak tanımadığım bir adam için net bir cümle kuramam ama yanındayken güvende hissediyor muyum?"* Yutkundum, o gece de olduğu gibi. Hiçbir şey değişmemişti. Boris Karalav'ın yanında şimdi de güvende hissediyordum. *"Evet."*

Kalbime ağır gelen keskin bir duygu geçti göğsümden. Sertçe ve tik tak sesleriyle. Çünkü saniyelerin artık etrafımda akmadığına emindim. Sanki zamanın dışına çıkmıştım ya da o artık içimde nabız olup atan bir organım hâline gelmişti. Şimdi zehir pompalanıyordu vücudumun her karışına. Zihnimde hiçbir şey zemine oturmuyordu ama artık her biri havada uçuşurken korkunç geliyordu önümde beliren senaryolar. İçlerinden biri öyle deli saçmasıydı ki başımı şiddetle iki yana sallamak zorunda hissediyordum.

"Hayır," dedim başıma ağrılar saplanırken. Kafamı şiddetle iki yana salladım. "Böyle..." Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Sustum... Görüş alanım buğuluydu, çenem titriyordu. "Deli saçması... Ahmakça."

Oturduğum yerden ayaklanarak tezgâhta duran tabağı ve boş su bardağını titreyen parmaklarımla alarak lavabonun içine bıraktım. Ellerimi yıkadım ve ıslak elimi enseme bastırdım. Sonsuzluğa uzayıp kayboluyordu her bir saniye. Ateşler içinde yandığımı hissetmem normal miydi?

Gücü çekilen bacaklarımı mutfağın kapısına yöneltirken ifademi toparlamak için uğraşmadım. Salona adım attığımda üzerime çevrilen gözlerini ve yok sayılamayacak ağırlığını hissettim. Sert bir şekilde yutkundum ve gerginlikle sırtımı dikleştirip tedirgin adımlarla L koltuğa doğru yürüdüm.

"Aksa," dediğini duyduğum an irkileceğimi ve düşüncelerimin kıskacı altında hıçkırıklara gömülüp ağlayacağımı düşündüm ama öyle olmadı. Sakin ve ifadesiz bir surat ifadesiyle ona dokundurdum bakışlarımı. Gözlerimizin teması bu kez can yakıcı boyuttaydı, aramıza kocaman okyanuslar girmiş gibiydi.

"Efendim?" diyebildim karşılık olarak.

Erkeksi bir biçim alan kaşları çatıldığında keskinlik kazanan yüz hatları ürkütücü geliyordu gözüme. Sehpanın üzerindeki şarap kadehini fark ettim o an, hemen yanında da satranç tahtası duruyordu. "İyi misin?"

"Sanırım," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Ne demek *sanırım*?" diye sordu gözlerinde dalgalanan renkler kopkoyu bir hâl aldığında. "Ağrın mı var?"

"İyiyim... İyiyim ben."

Koltuğa geçip oturduğumda başım ağrıyordu.

"Yemek yedin mi?"

Başımı salladım.

"Bu hâlin ne?"

Paranoyaklık ediyordum. Soru işaretleri arasında nefes alamıyordum ve en kötüsü de inanmanın eşiğindeydim.

"Satranç oynuyor musun?" diye sordum, kaşlarımla orta sehpanın üzerindeki tahtayı işaret ettim.

"Asaf'la oynadık," dedi düz bir sesle, sesi ve bakışları hâlâ ne olduğunu anlamak istercesine sertti. "Soruma cevap ver."

"Hiçbir şey yok," dedim yavaşça omuz silkip. Ayağa kalktım, onun yanına geçerek oturdum birkaç saniye içerisinde. "Oynar mıyız?"

Sarısı kararan elaya dönük gözleri gözlerimi turladı, en derine ulaşmak istercesine baktı. Rahatsız olduğunu görebiliyordum. Bilerek yaptığım hiçbir şey yoktu hâlbuki. İçime şüphe düşmüştü ve mantık çerçevesinde neyin doğru neyin yanlış olduğunu çözmek isterken kafamdaki uğultular artıyordu.

"Oynayalım," dediğinde sesli bir nefes aldı ve satranç tahtasını koltuğa koyarak bir bacağını içeri çekerek oturdu. Ben de onu taklit ederek karşısına yerleşmiştim. Taşları tek tek dizmeye başladığında hızlı ve ezbere hareket ediyordu.

"Satrançta nasılsın?" diye sordum, bakışlarım ikimizin arasındaki satranç tahtası üzerinde hareket eden elinin çabukluğuna çevrilmişti. "İyi misin yoksa en iyisi misin?"

Dudaklarının karanlık bir tavırla kıvrılışını izledim. Siyah taşları dizerken bakışları gözlerimi bulmuştu. "Rakibime bağlı," dedi. "İyiyse en iyisiyim."

"Ben iyiyimdir, en iyisi de sayılırım," dedim garip bir öz güvenle.

Güven. Gözlerimi sıkıca yumup dudaklarımı yaladım. Babamın sesi kulaklarımda yankı buluyordu, kaslarım yanıyordu. Ne düşünmem gerekiyordu? Eğer öyleyse...

"Dişlisin," dedi odağımı yeniden üzerine çekerek. "Güzel."

Taşları dizmeyi bitirmişti; beyazlar bendeydi, siyahlar ise onun tarafında. Gözlerimiz bir araya geldiğinde bakışlarımda bir boşluk daha açılmış gibi derine saplandı gözleri.

"Kolay lokma değilim," dedim sırtımı dikleştirip kafamdaki sesleri susturmak için gözlerimi satranç tahtasına indirerek. "Başlıyorum."

Sessizliğini korudu ve ben yavaşça hamlemi yaparken dikkatle beni izledi. Piyonumu E4'e taşıdım. O hamlesini yapıp sıra tekrar bana geçtiğinde ise bu kez D4'e iteklemiştim. Satranç oynamayı babamdan öğrenmiş olsam da gelişmek için daha sık oynadığım zamanlar yine lise zamanlarıydı. Bazen öğretmenlerim ile bile karşı karşıya gelir, eğlencesine de olsa oynardık. Aylık turnuvalar düzenlenirdi ve lisenin en sevdiğim tarafı da buydu sanırım.

Bir süre ikimiz de bir şey demeden karşılıklı hamlelerimizi yaptık. O da inanılmaz odaklanan bir adamdı ve işini ciddiye alıyordu. Taşlar bir o yana bir bu yana giderken hanemize aldığımız rakip taşlar çoğalıyordu. Hamleleri gözlüyor, kafasında dönen çarkların beraberinde sonuçları hesap ediyor ve harekete geçiyordu. Ama benim kafam o kadar doluydu ki yanlış bir hamle yapmamak için daha uzun düşünmem gerekiyordu.

"Sabah bana söylediğin şey neydi?" diye sordum dayanamayarak, hamlemi yapıp taşlarımın aldığı şeklin üzerinden gözlerimi ayırıp kafamı kaldırırken. Satranç taşlarına dikilen donuk gözleri yüzüme çıktı ve saniyesinde göz temasımızı kurdu. "Gözümün önünü göremediğim hakkında olanlar..."

Kaşları çatıldığında hamlesini yapmıştı kısa bir an. "Dikkatli bakmanı söyledim, fazlası değildi."

Bir kez daha hamle yaptım. Oyunun kaçıncı dakikasındaydık, bilmiyordum ama kalan taşlar iç içe geçmiş, karışık bir desen çiziyordu tahtanın üzerinde.

"İçine düştüğümüz duruma?" diye sorguladım taşını bir kez daha yuttuğumda. Taşların çoğu temizlenmişti ve aslında inatla en doğru sonuca gitmeye çalışıyordum. "Olduğumuz konuma, bana davranışlarına ve babamın beni umursamamasına..."

Canım yandığında sertçe yutkundum.

"Önünü göremediğine inandığın şey buysa neden olmasın?" diye sorarken kayıtsız görünüyordu, aynı zamanda da buz kesmeme sebep olacak kadar umursamaz. "Kendi hamleni yaparken rakibinin planını da bilmen gerekir, işler her zaman böyle ilerler. Kazansan da kaybetsen de."

Rakibinin planı.

"Mantıklı bir cevap arıyorum," dedim sert bir nefes vererek, dikkatim dağılmıştı. Kalbimin merkezinde bir çarpıntı da başlamıştı. "Dün geceye dair bir şey hatırladım. Bana söylediğin bir şey..."

Kaşları havalandığında vezirini ileriye sürükledi. Biraz sonra şahımı tehdit altına alacaktı. Emindim çünkü harekete geçmişti. "Sana onlarca şey söyledim."

"Babam için *güvende olduğunu biliyordur,* dedin..." Kan akışım yavaş yavaş vücudumu ezercesine geçiyordu damarlarımdan. Kemiklerim yanıyordu. "Ciddiydin. Alay etmedin..."

Parmakları tahtanın üzerinde donduğunda hamle sırası zaten bendeydi, göğsümde kuruyan nefeslerim ağlama isteğimi artırıyordu çünkü kafamda kurgulayamadığım olaylar ve günlerce Boris Karalav tarafından duyduğum, şimdi aklıma gelmese de mantıklı bir çıkarım yapamadığım şeyler şimdi anlam kazanıyordu. Bir şey vardı. *Bir şey dönüyordu.*

"Evet," dedi dümdüz bir sesle. Taşlarından ikisini de art arda gelen hamlelerde eksiltmişti.

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve boğazımı dolduran o hissi anlatmak için doğru kelimeleri ayıklamaya çalıştım. *Mantıklı olması için doğru sebeplerim var.* Onun dudaklarından dökülen kelimeler zihnime birdenbire akın ediyordu. Pervasızca.

"Babam... Benim güvende olduğumu nasıl bilebilir?" diye sordum dişlerimi sıkarak. "Bunun..."

Durdum. Ateşten bakışlarında kızıl bir parıltı vardı ve dikkatle izliyordu yüzümü.

"Bu olmuş olamaz."

"Aksa," dedi sırtını dikleştirip, ifademi derince süzmeye devam ediyordu. "Ne düşündüğünü açıkça söyle."

Boris Karalav'ın benim için yaptığı onlarca şey vardı. Koruduğu sayısız an... İyi hissedebilmem için bana kelimelerini vadeden bir yanıyla da tanışmıştım. Rusya'da yaşananları düşündüğüm anın içerisine girdiğimde artık dış

dünya ile bağlantımı kesmiştim. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar aklımdan geçirdim. Hakkımızda çıkan haberleri ve babamın basına verdiği söylemleri... Benden vazgeçmişti. Öylece ve beni öldürürcesine... Benim babam böyle bir baba değildi ki... Olamazdı. Ama beni de kandırmazdı, bana yalan söylemezdi.

Boris bana birden fazla kez canımın onun canından önemli olduğunu da söylemişti. Tüm bunların sebebi neydi? *Bazen gördüğünü sandığın şey görünenden de ötedir.* Kalp atışlarım damağıma kurulup hızlı hızlı atmaya başladı. Dünyadan soyutlanmıştım. Anlıyordum ki bir yerde, bir noktada sorularıma cevap ararken kendime bir çıkmaz yaratmıştım.

Damarlarımın arasında süzülen kan çekildi ve tenim kireç kesti bir anda. Ellerim titriyordu. Birkaç santim gerilediğimde nefeslerim de ağırlaşmış, idrak edemediğim ihtimaller denizinde tek bir kulaç dahi atamadan boğuluyordum. Ben yüzme bile bilmiyordum.

"Babam..." diye fısıldadığım sırada gözlerime yayılan dehşetin ilk güçlü darbesine, öfkeye sığındım. Çenemi sıktım ve kısa bir an yeniden düşündüm. Gözlerinin içine diktim gözlerimi. "Babam... Sen..."

"Aksa..."

Satranç tahtasını itekleyip ayağa fırladım bir anda. Zemine büyük bir gürültüyle devrilen taşların sesi bile kulaklarıma sert darbelerle iniyordu. Ne düşüneceğimi kestiremiyordum. Kalp krizi geçirecektim. Gözlerimin önü yaşlarla ıslandığı sırada boğazıma dizilen yumrulardan da kurtulamıyordum. Bir elimi karnıma yasladım.

"Sen..." diyebildim bir kez daha, gözlerimi ona doğrulttum. O da ayağa kalkmıştı ve tam karşımdaydı. Üzerine doğru yaklaştım ve tüm gücümü bileklerime aşılayarak göğsünden ittirdim. Sendelemedi bile. "Sen!"

Dünya ayaklarımın altından çekilip duvarları üzerime yıkmıştı sanki. Farklı bir şey vardı. Buna emindim. Hissediyordum ve daha da kötüsü, mantığım yadırgamıyordu yaşananları.

"Aksa!"

"Bir şey var... Bir bok dönüyor burada!" diye bağırdım suratına başımı şiddetle iki yana sallayarak. Ardından dişlerimi sıktım ve kemiklerim kırılmış gibi ayakta durmakta zorlandığım bacaklarımla geriledim. Birdenbire üzerime yaklaştığında, "Yaklaşma!" diye bağırdım bir elimi ona doğru kaldırıp. Durdu. Kafamı tekrar iki yana salladığımda bilinçsizce hareket ediyordum. "Bir bok dönüyor! Bir şey var! Biliyorum! Hissediyorum!"

"Aksa, sakin ol..."

"Bana Aksa deme!" diye bağırdım sertçe. "Piç kurusu... Bana sakın Aksa deme!"

Sert ifadesi, çelik gibi ve yıkılmaz görüntüsünde en ufak bir değişim yoktu. Nasıl böyle olabilirdi? Hâlimi görmüyor muydu? Dağıldığımı fark etmiyor muydu?

Dudaklarını bir şey söylemek için araladığında bu kez titreyen telefon sesi ağır sessizliğe ok gibi saplanıp her şeyi dağıttı. Gözlerim orta sehpanın kenarındaki telefona kaydı. Olduğum mesafeden gördüğüm ekrana düşen isim netti: *SA.*

Bir kez daha yutkundum. *SA.* Sergen Alatan. *Ben kocaman bir aptaldım.* Babam.

Olduğum yere yığılıp kalacağımı düşündüğümde ani bir hamleyle sehpaya uzandım ve telefonunu çekip aldım.

"Bırak şunu!" diye bağırsa da umurumda bile olmadı. "Sinirlerimi bozma! Sana *sakin ol* diyorum!"

Gözlerimden aşağı sürüklenen yaşlarla birkaç adım geriye gittim ve kaskatı kesilen çenesine, aldığı nefesin beraberinde sertçe inip kalkan göğsüne baktım.

Bir şey söylemek, onlarca şey bağırmak istedim ama sustum. Titremeye kapılan ellerimin arasındaki telefon ekranındaki aramaya düşürdüm bakışlarımı, yan yana devrilen iki harfe baktım. Parmağımı ekranda kaydırdım ve aramayı yanıtlayarak kulağıma dayadım.

"Oğlum, neredesin lan sen? İlk çalışta aç demiyor muyum ulan ben sana?"

Telefonun ucundaki ses tanıdıktı. Tüm çocukluğum, tüm inandıklarım ve tüm hayal kırıklarım oradaydı.

İşte, son hamle: Şah ve *mat.*

Sergen Alatan telefonun diğer ucundaydı.

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

13. BÖLÜM
SEÇİLEN ROLLER

2007

Kontağı kapattı. Sessizliğe gömülen aracın içinde birkaç saniye duraksayarak koyulaşan gözlerini camın arkasına, boş yola dikti.

Kafasının içini zehirleyip başındaki zonklamanın sebebi olan görüntüler bir türlü gitmiyordu gözlerinin önünden. Sayısız şehit cenazesi görmüştü hâlbuki. Bazıları tanıdığı, bazıları yüzünü hiç bilmediği ve bazıları da ismini hiç duymadığı yiğit adamlardı. Kimisi gizliydi, çoğu kişi bilmezdi; kimisinin ise cenazesi bile kaldırmaya değer görülmezdi. İşte, onlar hainlerdi. İhanetin kara lekesi kolay kolay silinmezdi. Babasını düşündü kısacık bir an. Teşkilatın gözdesi, onurlu bir polis olarak yetişmişti. Zaten onun sayesinde seçmemiş miydi polis akademisini? Gözü karaydı, tuttuğunu koparan ve dediğim dedik adamlardandı. Yavuz Alatan...

Üç gece önce, gecenin ikisinde göğsüne aldığı iki kurşunun beraberinde şehit edilmişti. Piç kuruları dün gece yakalanmıştı, kurdukları pusuyu kabul ediyorlardı ama Sergen adı kadar emindi ki hiçbir şey bu kadar basit olamazdı. Zırvaladıkları hikâye ise deli saçmasıydı.

Yarım saat kadar önce bilinmeyen numaradan aldığı mesaj bildirimini düşündü o an. Ortalığı birbirine katacağı türdendi. Her şeyi yapabileceği bir vahşete susatıyordu bedenini. Sağlam bir kanıtı yoktu zihninde döndürdüğü senaryoların, suçlular hukuken ortadaydı ve ölümü üstlenen iki orospu çocuğu yüzünden kumpas örtbas edilecekti.

Yüzünü ovuşturdu ve sert bir nefes alarak bakışlarını önünden kaldırdı. Düşündükçe öfkesi ateşleniyordu ve hiç mantıklı bir zamanlama değildi. Cenaze evinde geçirdiği iki günün ardından kızını görmek için geldiğini kendine hatırlatarak sakin olmaya çalıştı ve arabanın kapısını açarak bedenini ağırca esen hafif rüzgâra bıraktı. Saat akşam yedi civarlarındaydı.

Yorgun bedenini taşıyan adımları içinde güçsüzce savaş veren duyguların aksine kendinden emindi. Babası gibiydi. Çelikten, kurşungeçirmez ve söz dinlemez. Yavuz Alatan'ın elinin altında büyümenin etkisi de buydu, yalnızca eşine ve her şeyin ötesinde, canından daha çok sevdiği kızına karşı başkaydı. Her zaman da öyle olacaktı.

Şu sıralar Hazan'ın fazla garip tavırları olsa da düzeleceklerini biliyordu. Onlar bir şekilde düzelirdi, dünyalar tatlısı cadaloz kızlarıyla iş birliği yapar

ve karısının gönlünü almayı bilirdi. Kimin suçlu olduğunu önemsemiyordu Sergen, günün sonunda iyi olduklarını bilmek istiyordu yalnızca.

"Babaaaa!"

Bir anda adımları durduğunda kaşları belli belirsiz çatıldı ve başını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Beş yaşındaki kızı elbette her zamanki yerindeydi: *Ağaç tepesinde.*

"Gün!" diye homurdandı Sergen ağaca doğru düz adımlarla yürümeye başladığında. Kızı dala oturmuş, bacaklarını daldan aşağı sarkıtıp ileri geri sallarken avuç içini de ağacın gövdesine yaslamıştı. "Ben sana çıkma demiyor muyum ağaca? Delirtecek misin kızım sen beni?"

"Baba, kızma... Lütfen," diye mırıldandı Aksa alt dudağını bükerek. Üzerinde tozpembe bir elbise vardı. Saçlarına küçük, tatlı bir toka takmıştı annesi. Masmavi gözleriyle nazara hedefti küçük çocuk. Zaten sık sık başına iş geliyordu. Sergen bu sebepten sürekli diken üzerinde geziyordu.

"Ne demek kızma?" diye devam etti sinirli bir sesle. "Söz dinlediğin mi var da ben kızıyorum? Annen nerede? Ne işin var senin burada?"

"Annem uyudu, ben de sıkıldım... Kaçtım," dedi Aksa kısık bir sesle. "Yine mi tepene cinler çıktı? Niye öyle bakıyormuşsun ki baba? Hım? Niye bakıyorsun, babacığım?"

Sergen sabır dilenir gibi başını göğe kaldırdı ve ağaç dallarına bakarak nefeslendi. Ardından ağaca biraz daha yaklaşıp altında durduğunda kollarını kaldırarak avuçlarını kızına uzattı. "Gel buraya, çok kızacak baba yoksa."

"İstemem hiç," dedi Aksa küçük omuzlarını silkerek. "Küstüm ben sana..."

Derin bir nefes aldı Sergen. "O niyeymiş?"

Gün Aksa Alatan'ın gözleri yaşlarla doldu birden. Hava tam anlamıyla kararmamıştı ve buzdan gözleri belirgin şekilde parıldıyordu. "Ben seni bekledim, sen hiç gelmedin."

"Kızım, geldim ya..." dedi Sergen. "Ben geldim, sen uyuyordun. Kıyamadım ben sana."

Burnunu çekti usulca, babasının yüzünü izledi. "Ben hissederdim... Gelmedin bu kez."

"Geldim," dedi Sergen başını aşağı yukarı sallayarak. Gelmemişti aslında. "Sana her koşulda gelir baban, sadece uykunu almanı istedi."

"Öyle mi?"

"Öyle tabii, güzelim benim," diye yumuşak bir şekilde konuştu Sergen. "Babalar çocuklarını bırakmazlar, her zaman geri dönerler."

"Yalancı..."

"Babaya yalancı denmez, zilli," dedi bu kez kızarak. "Yoksa..." İfadesini düzeltti. "Yoksa baban da sabaha kadar ağlar."

"Baba... Sen çocuk musun?" Ayağını bir ileri bir geri sallıyordu bir yandan. Kıkırdadı tatlı tatlı. "Ben bile hiç ağlamadım sabaha kadar."

Sergen gözlerini kıstı. "Ulan eşek sıpası, niye üzülüyormuş gibi yapıyorsun o zaman?"

"Üzülüyorum ki zaten," dedi Aksa sır verir gibi. "Bazen üzüldüğümü unutuyorum ama... Numara yapıyorum. Sakın anneme söyleme, tamam mı? O zaman hiç sana sarılmam."

"Gel buraya," dedi Sergen ellerini ısrarla kızına uzatarak. "Sinirlerim tepeme çıktı senin yüzünden. Gel çabuk!"

"Benim de sinirlerim tepeye çıktı senin yüzünden!" diye babasını taklit etti Aksa, kollarını babasına doğru uzatıp küçük bedenini kucağına bıraktı.

Sergen ufacık bedeni sarmaladı ve sıkıca sarıldı. "Oh, mis gibi kokuyormuş benim kızım... Çiçek gibiymiş," deyip omzunu öptü. Aksa güldü sesli bir şekilde. "Benim fıstığım, babasının güzeller güzeli prensesi."

"Babam," dedi son harfi uzatarak, aynı sırada kollarını boynuna doladı Aksa. "Baba... Ben evleniyorum, haberin var mı?"

Sergen durdu ve yüzünü geri çekerek otuz iki diş sırıtan kızına dikti gözlerini. "Eğleniyor musun?"

"*Evleniyorum,* dedim... Duymuyor musun sen yoksa, baba? Yaşlandın mı sen yoksa?" Düşünür gibi bakışları babasının gözlerindeydi. Yan komşularını hatırladı o anda. "Emin dede de duymuyor beni ama o yaşlıymış, babacığım. Sen hiç yaşlanma. O zaman çok üzülürüm..."

"Sen *evleniyorum* deyince yaşlandım işte, görüyor musun?" diye mırıldandı Sergen, yanağını öptü sulu sulu. "Allah'ın işine bak..."

"O zaman..." Aksa derince gülümsedi. "Çok az evlenirim, olmaz mı?"

"Asla olmaz," dedi Sergen dikkatle. "Kimmiş seni benden alacak it? İzin vermem."

"Baba... Alaz'a deme öyle," dedi kaşlarını çatarak, küçük avuçlarını babasının kirli sakallı yüzüne sarıp kendisine çevirmişti. "İt değil o... Çok üzülür."

"Üzülsün, bana ne?" Yerinden kımıldamıyordu Sergen. "Hem de en âlâ itoğluit."

Babasının yanaklarına bastırdı avuç içlerini. "Baba ya! Demesene!"

"Yoo, diyeceğim."

"Baba," diye soludu Aksa. "Onun babası bana hiç öyle demiyor ki ama... *Kızım* diyor hep. Sen de *oğlum* desene..."

"Kimse benim oğlum olamaz, hiç yorma çeneni." Durdu. Kafasına yeni dank etmiş gibi öfkeli gözlerini mavi gözlere kilitlemişti. "Sen bir de babasıyla mı tanıştın? Ben seni ana sınıfına koca bul diye mi yolladım, ulan?"

"Ama Sergen babacığım..."

"Sergen babacığım ne, Gün? Başka baban mı var? Bu nasıl bir tabir?"

"Alaz'ın babası var. Fuat babacığım..."

Siniri yeniden tepesine çıkmıştı. "Gidip o Alaz'ın babasını bulurum bak, dellendirme beni! Senin bir tane baban var! Bir tane!"

O sırada Hazan dış kapıdan telaşla bahçeye fırlayarak, "Gün!" diye bağırdığında konuşmaları büsbütün kesildi.

Baba kız aynı anda sesin geldiği tarafa baktığında Hazan'ın endişe sinen gözleri de doğruca onları buldu ve küçük kızını gördüğü anda derin bir rahatlama hissetti. Göğsü sert bir ritimle inip kalkıyordu. Korkudan dizleri titriyordu. Kemikleri ezilmişti sanki, eli ayağı boşalmıştı birdenbire. Aslında tahmin etmeliydi bahçeye çıktığını ama uyku sersemi hâli paranoyak yanını tetiklemişti ilk önce. Mantığı tamamen devre dışıydı.

Hazan onların bulunduğu alana yürümeye başladığında çıplak ayakları çimler arasında hızla hareket ediyordu. Sergen'e değdi masmavi gözleri, bakışlarını kaçırdı anında.

"Gün!" diye sinirle soludu Hazan kızını kucağına alarak. "Neredesin sen?"

"Ağaca çıkmış," dedi Sergen karısını göz hapsine aldığında. Altında krem rengi bir pantolon, üzerinde mavi bir *tişört* taşıyordu. "Ağaç ev işini halletmem lazım, yoksa uğraşıp duracağız."

Başını sallayabildi Hazan, yutkundu sertçe. "Gün," dedi, başını geriye çekip kızının yüzüne baktı. "Niye böyle yapıyorsun? Hoşuna mı gidiyor peşinde koşturmak? *Yanımdan ayrılma,* demedim mi ben sana?"

"Sen de benimle oyun oynamadın."

"Aynı şey mi bu?" diye köpürdü Hazan kaşlarını daha sert çatarak. "Sen iyice şımardın! Tek başına nasıl çıkıyorsun sen evden, kızım?"

"Hazan," diyerek araya girdi Sergen alt dudağı titreyen kızını gördüğünde. Ağlamasına dayanamıyordu. Ellerini kızına doğru uzattığında Aksa anında babasının kucağına geçti ve başını omzuna yasladı. Sergen, Hazan'a çevirdi bakışlarını. "Konuştum ben, yapmaz bir daha."

Hazan kollarını göğsünün altında birleştirdi. "Hep aynı şeyi söylüyorsun, Sergen," dedi. "Seni dinlediği yok, yüz veriyorsun çünkü. Eğer düşerse ne olur, biliyor musun?"

Aksa kollarını babasının boynuna daha sıkı sarmaladı. Sessizce gözlerini kapatmıştı ve ağladı ağlayacak bir ifade yayılmıştı ufacık suratına. Babasının gömleğinin yakasını avucunda ezerken gözleri kısa süreli açık kalıp uzun uzun kapanmaya başlamıştı.

"Tamam, sakin ol," diye mırıldandı Sergen sakin bir şekilde, bir eli kızının sırtını sıvazlıyordu. "İçeride konuşalım, etkileniyor."

Hazan burnundan soluyarak kocasına ve kızına baktı kısacık. Ardından sırtını döndü ve eve doğru yürümeye başladı. Sergen arkasından yavaş adımlar atarak ilerlerken karanlığın her an daha fazla çöktüğü gökyüzüne

baktı. Kızının saçlarını öptü, uzunca kokladı. Bir an sonra telefonu cebinde titremeye başladı.

Sıkıntılı bir nefes aldığında adımlamayı çoktan esmişti. Elini kızının sırtından ayırarak cebine götürdü ve bir saniye sonra ekrana bakmadan tek tuşa basarak kulağına götürdü.

"Buyur," dedi Sergen, çatık kaşlarının altındaki gözleri çimlere sabitlendi.

"Sergen," dedi telefonun ucundaki kalın sesin sahibi. "Başın sağ olsun... Duyunca çok üzüldüm." Çektiği nefesin zehri havaya capcanlı dağıldı. "Beni sormuşsun, kulağıma geldi. Arayıp duracağın kadar uzaklaştık demek birbirimizden." Turgut Karalav, sigarasındaki zehri çekti içine, ağırca üfledi. "Düşman kesildin bana ama hatırın çok, bizim eski yerdeyim şimdi. Uğrasana buralara, eskileri yâd ederiz." Sergen dişlerini birbirine geçirdi. "Ha, işimize gelmezse yok etmeyi de biliriz."

Günümüz

Kalbimin orta yerinden içime kök salan bir ateş yanıyor. *Durmaksızın.* Acısı çok tanıdık. Öyle ki kalbimi yıkıyorum, kanımı temizliyorum ve öylece aynaya bakıyorum; ne kendimi ne de kalbimi tanıyorum. Bir tek yaranın bıraktığı acı orada, ezbere biliyorum; tadını alıyorum, göğsümde büyütüyorum. İsmim Aksa... Her şeyin uzağında, şimdi sıfır noktasında. Soruyorum bu kez kendime; ben ne yapmışım böyle kendime?

İçimde yanan ateşin dumanında pençeleri keskin bir canavar yaşatmışım, zihnimde bir oyun var ve onu da kendi ellerimle ben yaratmışım. Günlerimi geçirmişim, ömrümü heba etmişim... Annemi silmişim, babamı içimde hep daha fazla var etmişim.

Sonra, bir bakmışım en çok kendimi kaybetmişim.

Hayal kırıklığı.

Göğsümün ortasındaki uçurum gitgide büyüyordu. Yangın şiddetle yayılarak nefeslerimi ciğerlerimde söndürmeye başladığında gözyaşları diken gibi batıyordu gözlerime. Kalbim şiddetle kasılıp gevşedi. Sonsuzluğa doğru uzayan saniyeler boyunca telefonun diğer ucundaki adamın sesini dinlemeye, kelimeleri hazmetmeye çalıştım. Yalandı. *Yalancıydı.* Öleceğimi düşündüğüm bir çizgide beni kandıran babamdı.

Sergen Alatan.

"Alo! Ne oluyor, oğlum? Dilini mi yuttun? Allah Allah... Konuşsana lan! Delirtme adamı!"

Çenem titredi.

"Hayda..."

Buzdan gözlerim kilitlenip kaldığı halıdan ayrıldı, az ötede dikilen adama dokundu. İfadesi kaskatıydı. Bunu nasıl yapabilmişti? Bunu... Nasıl gözünü

bile kırpmadan yapabilmişlerdi? Bunu? *Neyi, Aksa?* Ne yapmışlardı? *Bilmiyorsun bile, Aksa.*

"Seni," diye fısıldadım bin parçaya bölünen darmadağın sesimle. Sesimi nasıl bulabilmiştim, fikrim bile yoktu. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hattın ucu tiz bir sessizlikle boyandı, büyük bir boşluk kulaklarımda uğuldamaya başladığında gözlerim ateşten gözlerin içindeydi. Yanıyordu, kavruluyordu. Kirpiklerime dayanan bir damla yaş sağ gözümden aşağı sürüklenerek indi. "Seni... Asla affetmeyeceğim."

Boşluk önümde uzandı bir saniye sonra, birkaç adım sendeler gibi geriledigimde telefonu kulağımdan aşağı indirdim ve içime döşediği binbir mayına aynı anda basan adama baktım. Dönen salonda, üzerime gelen dört duvar arasında duruyordum; ayağımın altından çekilip başıma çalınan dünyamdan ona doğrultmuştum gözlerimi. Nasıl böyle bakabilirdi bana? Sessizce ve tereddütsüzce. Sanki acımasızca, sanki daha fazlasıymışçasına...

"Bunu bana yaptınız..."

"Konuşacağız," dedi mesafemizi azaltarak. "Önce otur, sakin ol."

Hıçkırdım sertçe. Alt dudağımı dişlerimin arasına çekiştirerek kanatmak istercesine ezdim. "Acımadınız... Bir an bile..."

"Aksa, hiçbir şeyin öyle olduğu yok."

Kelimeleri zehirliydi ve iki büklüm olmak isteyeceğim kadar güçlü darbeler indiriyordu bedenime. Dudaklarımı yaladım, başımı iki yana salladım ağır ağır.

"Birlikte... Plan yaptınız..."

Sesli bir nefes aldı. "Dinlediğinde hak vereceksin."

"En başından beri..." diye mırıldandım birbirini kovalayan saniyelerde telefonunu avucumda ezerek. Yanaklarıma devrilen yaşların haddi hesabı yoktu ama kemiklerim sökülmüş gibi kırılmak için an kollayan dizlerime karşı koymayı başarabiliyordum. Öyleyse nasıl kaybetmiş gibi hissediyordum? "Beni kandırdın... Sen, babam... Beni kandırdınız." Başımı iki yana salladım şiddetle. "Bu kadarını... Bana bu kadarını yapmış olamazsınız!"

Üzerime doğru, "Aksa," diyerek bir adım geldiğinde hızla geriledim.

"Yaklaşma!" diye bağırdım sırılsıklam kesilen gözlerimdeki yaşlar dindiremezken. Bir an sonra üstüne yürüyerek tüm gücümle itekledim göğsünden. Belli belirsiz sendeledi. "Allah'ın belası! Bunu bana yapmış olamazsınız! Beni kandırmış olamazsınız!" Bir kez daha nefes nefese ittirdim göğsünden. "Beni böyle üzmüş olamazsınız! Sen..."

Ani bir hamleyle bileklerimi yakalayıp beni sertçe göğsüne yapıştırdığında yüzü yüzüme yakın bir noktaya çekilmiş, mesafe sıfıra inmişti. "Sakin ol, konuşalım."

"Siktir git!" Bileklerimi bir hışımla alev alan parmakları arasından kopardım ve göğsüme sıkışan kesik bir nefes çektim ciğerlerime. Delirmiş gibiydim. Ellerim ve ayaklarım boşalmıştı sanki. "Bana bunu yaptınız..." Geri geri gittim sarsak adımlarla. "Beni..."

Sustum.

O sırada telefon avuç içimde titreyerek yankısını duyurdu. Sert nefesler alıyordum. Kalp atışlarımın göğsümde yarattığı yıkıntıdan sağ çıkmaya çalışıyordum ve telefonun ucunda babamın olduğunu da biliyordum. Gözlerimden boşalan yaşlarla elimdeki telefon ekranını çevirdim ve isimle göz göze geldim: *SA*. Günlerce kavuşma hayali kurduğum, telefonlarımı görmezden gelip bana bunu reva gören babama baktım. Titreyen alt dudağımı yakaladım dişlerimle.

"Bunu... Bunu bana *sen* yapmış olamazsın," dedim. Dudaklarım kendiliğinden aralanıyordu, engel olamıyordum. "Lütfen..."

İç çekerek sarsılırcasına ağlarken birkaç adım daha gerilediğimde sırtımı bakışlarının ağırlığı altında arkaya çevirdim ve gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Saniyeler kilitlenip kalmıştı, göğsüme sıkışan şeyin ise adı yoktu. Telefon bir kez daha titredi. Ardından sessizliğe gömüldü. Sesler, kıyıya çarpıp çekilen sert ve güçlü bir dalga gibi yitip gidiyordu. Boris'in sesini duyuyordum. Sonra telefon yeniden titriyordu ve yine kelimeleri yalnızca büyük bir uğultudan ibaret hâle geliyordu.

Kafamın içinde bomboş mezarlar kazılıydı ve her birine onlarca düşünce ölü gibi düşüyordu. Kaçırıldığım gece soğuk bir rüzgâr gibi çarpıyordu yüzüme. Zamanın içinde biraz daha geriye gidiyordum. Bir gecenin içine saplanıp zamanın çarkını çeviriyordum, babamın beni kolları arasına çekip söylediği yalanları dinlediğim o anda buluyordum kendimi. Ağlıyordum. Bir gece sonra dört duvar arasına tıkılıp bambaşka adamların ağzından çıkan iğrenç kelimeleri dinliyordum. Sürekli ağlıyordum. Karşımda Boris Karalav'ı görüyordum. Kabul edemiyordum, hazmedemiyordum. Gözlerimi açıyordum bu kez ve Rusya'daydım; bir sonraki anda Poe ve Edgar beliriyordu, daha sonra her şeyin dibi gördüğü davete gidiyordum. *Babam için kocaman bir hayal kırıklığı olduğumu düşündüğüm gece...* Kâbustan öteydi her şey ve ben daha fazla ağlıyordum. Ardından telefonlarımın boşa düştüğü gecenin üçünü buluyordum, kendimi suçluyordum ve durmaksızın ağlıyordum. Poe ölüyordu, ben ağlıyordum. Kurtulmak istiyordum, başaramıyordum. Babamı istiyordum, *kavuşamıyordum*. Boris Karalav'dan nefret ediyordum. Onu suçluyordum. Beni kaçıran adama gülebildiğim için kendimi öldürmek istiyordum ve yine *ağlıyordum*.

Onlar ise yalnızca izliyordu.

Öylece.

Zaten kimse eskiden tanıdığın o insan olamaz.

Çünkü derler ki bazı insanlarla ikinci kez tanışırsın. Ya ilkini ya da ikincisini asla unutamazsın.

"Sizin yüzünüzden," diye fısıldadım boğulan ve titreyen fısıltımla, ellerimi şakaklarıma sürükleyerek ıslak kirpiklerimi araladığımda aklımı kaybetmeme ramak kalmış gibi hissediyordum. "Sizin yüzünüzden!" diye bağırdım bu kez, elimde tuttuğum telefonu bir köşeye fırlattım. Derin nefesler alıp veriyordum. "Beni kandırdınız! Beni... Ben... Ben ağlarken, ben üzüntüden kendimi kaybederken siz..."

"Baban işin içindeydi."

Donup kaldığımda tenimi yalayan buz gibi ürperti silik bir an bıraktı geride. İfadesinden tek bir şey bile okuyamadığım adamın gözlerinin içine baktım uzayıp kaybolan saniyelerde.

"İlk andan bu yana?" Gözlerimden inen yaşlar çoğaldı, ateşim yükselmişti sanki. "Beni kaçırırken bile..."

"Plan buydu," dedi hiç tereddüt etmeden. "Senin, benim yanımda olman gerekiyordu."

"Anlatma!" diye bağırdım. Boğazımın orta yerini yakıcı bir his işgal etmişti, parmaklarımı saçlarıma götürdüm ve birbirine ait olmayan düşüncelerimin içinde boğulurcasına ağlamaya devam ettim. "Babam... Babam bunu bana nasıl yapar? Bunu..."

Sarsılarak ağlamaya devam ederken tek düşünebildiğim babamdı.

"Senin için yapar. Babanı benden iyi tanıyorsun," dediğini duydum, sakin olmamı ister gibiydi ama sakinliğin kenarından bile geçmiyordum. "Ne olduğunu dinleyeceksin, önce şuraya otur da babanı-"

"Kes sesini!" diye bağırdım sözlerine tahammül edemeyerek, ona dikmiştim yaşlı gözlerimi. "Benim ne hissettiğimi düşündünüz mü? Ya sen? Gözünün önündeydim! Ne... ne yaşadığımı, ne sikim düşündüğümü... düşündün mü? Her gün ağladım! Her gün! Ağzını açıp tek kelime bile etmedin!" Yüzümü hafifçe buruşturduğumda sağ gözümden bir damla daha sıyrılıp çeneme dizildi. "Çok mu eğlendin benimle? Eğlendin tabii..." Avuçlarımı yüzüme düşürürken sızlanan her yanımı parçalara ayırmak istedim. "Allah kahretsin sizi!"

"Eğleneceğim hiçbir şey yok," dedi net bir sesle, bana doğru yeniden yaklaştığında santimlerle ondan uzağa kaçtım. "Günlerdir benim ağzıma sıçtın, beni eğlendirecek bir şey gibi mi duruyor bu? Dinle sadece."

Başımı iki yana salladım ağır ağır. Kafamda bin tilki art arda dönüyordu; avcıdan fazlası değildi her biri, etimi koparmak için her yerdelerdi.

"Yalancı... Yalancısınız siz! İğrençsiniz..."

"Aksa," diyen sesi aramıza dağlar sıralanmış gibi çok uzaktan geldiğinde gözlerimi yumdum ama bana yaklaştığını hissettim aynı saniye, ciğerlerime titrek bir soluk çekerek avucumun içini açtım ve ona doğrulttum. Durması gerekiyordu. Sınırı aşmamalıydı. Değil yanımda olmak, benimle aynı havayı bile solumamalıydı. Yavaşça burnumu çektim. Ancak adımları bir an bile durmadı bu kez. O mu çığırından çıkıyordu yoksa ben mi ayırt edemiyordum? Beynim almıyordu hiçbir şeyi.

"Gelme! Yaklaşma bana!"

Bedenim titrerken duramayacağını fark edip sırtımı bir anda dönerek bacaklarıma yüklendim. Ne yapacağımı bilememenin verdiği zihin bulanıklığına, midemin bir sağa bir sola çalkalanan ağırlığı karıştığından avucumun tekini karnıma yaslamıştım bilinçsizce. Kapıya koştum, arkamdan söyledikleri kulaklarıma bile değmemişti. Nefes alamıyordum çünkü. Nefeslerim tıkanmıştı göğsümde. Zaten babam da beni kandırmıştı. *Aptalsın sen, Gün! Kocaman bir aptal!*

Dış kapının kulpunu boşta kalan avucumla indirerek hızla açtım ve buz gibi soğuğa attım bedenimi. Gökten yağmur boşanırcasına yağıyordu, verandaya çarpan şiddetli gürültünün yankısı beni kollarına çektiğinde sert bir nefes alarak birkaç basamağı hızla indim. Nabzım aniden hızlanmıştı; ağır bir çarpıntıya tutulan kalbim, durmasını isteyeceğim kadar fazla ve pervasızca duygu pompalıyordu damarlarımın arasına. Hıçkırdım sertçe. Yalnızca çorap giydiğim, küçük çakıl taşları ile dolu ıslak zemine ayak bastığım anda aklıma gelmişti ama umurumda bile değildi. Evin etrafına dizilen adamların hareketlendiğini fark edebildim ama bu da beni durdurmaya yetmedi. Gitmek, uzaklaşmak istiyordum.

"Aksa!" diye bağırdığını duydum. Taşları yerinden ederek peşimden geldiğini belirten adımlarının sesi de karışıyordu geceye. Görüşümü puslandıran yağmurun çokluğu arasında korumalardan birini görebildim, üzerinde ceket yoktu ve çardakların altından fırladığı için üzerine yapışan gömleğinin bel kısmında parlayan silahı seçmek daha kolaydı.

Ona yaklaşarak silahı hiç beklenmedik bir anda belinden çekip aldım, sırtımı geriye çevirip ağlayarak ona baktığımda namlunun ucunu da ona doğrultmuştum. Karanlık her bir yandaydı ve ifadesini kıskıvrak yakalayan tereddüdü çok kısa bir anlığına görür gibi olmuştum.

"Git buradan!"

"Yapamam!"

"Yalvarırım, yalnız bırak beni. Senden sadece bunu istiyorum," dedim başımı iki yana bilinçsizce sallayarak. Göz gözeydik ve karanlık onun gözlerine daha yoğun şekilde birikiyordu. Göğüs kafesi sertçe inip kalktı, çenesi

kaskatıydı. "Seninle kalmak istemiyorum... Gelme. Bırak, yalnız kalayım. Tamam mı? Görmezden gel beni... Hep yaptığın gibi."

Çatık kaşlarının altında harlanan gözleri arkama doğru, geride sıralandığını bildiğim adamlara dokundu. Adamların üzerime doğrulttukları namluları da o an fark edebildim. *Boris Karalav'a silah doğrultmanın bile bir bedeli vardı.* Öyle miydi? Boris, silahları indirmeleri için havadaki iki parmağını aşağı doğru indirerek işaret verdiğinde soluk gözleri üzerime çevrildi.

"Nereye gideceksin, Aksa?" diye sordu bir adım yaklaşarak. "Bak etrafına. Sence gidebileceğin bir yer var mı?" Buz gibi öfkesi tepesine atmış gibiydi. *O mu ben mi?* "Varsa hay hay... Buyur, gidelim."

"Bana karışma!" Sertleşip çarpıyordu nefeslerim havaya. Titreyen avuçlarımın arasındaki silahı sabit tutmakta zorlanıyordum. Yutkundum zar zor. "Yalnız bırak ya beni... Başka hiçbir şey istemiyorum."

"Tek mi kalmak istiyorsun?" diye sordu, yüzünün kıyısından süzülen yağmur damlaları aynı zamanda tüm bedenini ıslatmıştı. Başını ağırca salladı. "Öyle yapalım. Ben dışarıda olurum, sen evde. Bu kadar basit, başka türlüsü *asla* olmaz."

"Basit falan değil!" Sertçe yutkundum, boğazımdan yukarı alevler yükseliyordu. Omuzlarım ağır bir yük taşıyormuşçasına devrilirken elimdeki silahı indirdim ve gevşeterek yere bıraktım. "Nefes almak istiyorum ya ben... Kendimle kalmak istiyorum. İlk kez babamı bile istemiyorum... Gelme yanıma. Sakın gelme."

Bir şey demesine fırsat vermeden arkamı döndüğümde soğuktan titriyordum ama içimin yangını hislerime mâni oluyordu. Nereye gideceğimi bile bilmiyordum. Ürkütücü bir orman uzanıyordu önümde, ağaçların arasında karanlık kol geziyordu. Ağır hasarlıydı sanki kalbim, atışları düzene girmiyordu. Kulaklarıma uğultu pompalayan düşüncelerimin gölgesinden çıkamazken adımlarımı hızlandırdım. Dizlerimin üzerine düşüp bağıra bağıra ağlamak istiyordum hâlbuki. *Annem yapabilirdi. Terk edebilirdi, yalanlar söyleyebilirdi, canımı acıtabilirdi ama babam...* Bunu bana nasıl yapabilmişti?

Yağmur damlalarının boğuk gürültüsünü, gecenin açtığı derin boşluğa akan adım seslerini duyabiliyordum; ağaçların arasına karıştığımda koşmak için bacaklarıma tüm gücümü akıttım. Yine de öylesine kendimde gelememiştim ki beynim bu komutu bile algılayamıyordu.

Bir anda belime sarılıp ayaklarımın yer ile temasını bir çırpıda kesen kollarının varlığı tarafından kuşatıldım, güçsüz düşen bedenimi çevik bir hareketle havalandırdığında sağırlaşan hislerimin çıkmazında gözlerimi yumdum sıkıca. Parmaklarım kollarına saplanırken tırnaklarım da derisinin içine gömülmüştü.

"Git buradan! Git!" diye boğuk bir sesle dudaklarımı araladım, çıkan ses sanki bana ait değildi. Buz kesen parmaklarımı sırılsıklam koluna geçirerek acımasızca tırnaklarımı bastırdım. "Uzak dur benden... Yalnız bırak! Bırak beni!"

Daha fazla ağlamaya başlamıştım birdenbire. Ne yapacağımı bilmiyordum ve bu adam beni ısrarla yalnız bırakmıyordu. Onu öldürmek istiyordum. Şiddetli yağmurun altında saniyeler içerisinde sırılsıklam kesilen bedenim, bir yangının içinden geçerken düştüğüm durumda ölmek istiyordum.

"İyi değilsin, yalnız kalamayacağını biliyorsun," diye kulağıma fısıldadığında kirli sakallı çenesinin boynuma değdiğini hissettiğim an daha yoğun bir öfkeyle dolup taştım. Bacaklarımı boşluğa savurmak için ekstra çaba sarf ediyordum ama o biraz bile etkilenmeyerek doğruca yürümeye başlamıştı.

"Benim için karar alamazsın, piç kurusu! Bırak beni! Bırak!"

"Yanlış kararlar veriyorsan öyle bir alırım ki..." Sert ve yüksek çıkan sesi güçlüydü. Çenemi sıkıca kapatarak yağmura karışan gözyaşlarımı kesmeye çabaladım. Hastalıklı bir döngüde sıkışıp kalmıştım. "Sakinleştiğin an her şey çözülecek, sadece dinleyeceksin! Yapacağın tek şey bu! Çırpınmayı kes artık, Aksa!"

Bacaklarımı etrafımdaki boşluğa doğru aralıklarla sallayıp duruyordum çünkü beni doğrudan karnımdan yakalayıp olduğum gibi kaldırmıştı ve sırtım göğsüne yaslıyken yapabileceğim ikinci şey buydu. İlki ise tırnaklarımın keskin ve kök söktüren işleviydi. Derisi parmak uçlarımda gerilip kanla doluyordu, biliyordum; buna rağmen sanki son derece etkisiz hamlelerim. Çıtını çıkarmıyordu. Dengesini kaybedip düşecek olsa birlikte düşmemiz önemsizdi, o an en ufak şey bile umurumda değildi.

"Beni... Beni kandırdınız..."

"Bunu adamların yanında konuşmak gibi bir aptallık sakın yapma, her şeyi bok edeceksin," dedi derin bir fısıltıyla, parmaklarını uyarır bir tavırla tenime daha çok bastırarak basamakları hızla tırmandı.

"İstemiyorum..." Kafamı iki yana salladım bilinçsizce. Gök bembeyaz kesilmişti aniden. "Nefret ediyorum senden! Bana acımadın! Bir kez bile..."

"Her şeyin sebebi vardı, dinlediğinde anlayacaksın! Rahat dur!" diye tıslarcasına kulağıma soluduğunda dirseğimi göğsüne çarptım çabucak. Ağzının içinde bir küfür savurduğunu duyabildim aynı anda.

"Siktir git!"

"İşte o imkânsız," dediğinde yarılırcasına gürleyen göğün gürültüsü içimi taşırmaya başladı. "Bir aradayız, sonuna kadar."

Kulaklarımı tıkayan ölümcül uğultu sesini ve kelimelerini boğamadı. *Bir aradayız.* Ciğerlerimi oksijenle doldurmak istesem de konuştuğumdan bir türlü başaramıyordum.

"Her şey boşunaydı... Her şey bomboştu... Ben kaçmaya çalışırken..." Çenem alt dudağımla birlikte titrerken iyi hissetmiyordum; zihnime çalınan anlar ise hiç yardımcı olmuyordu. "Günlerce dinleyebilirdim... Günlerce... Sustunuz bile bile... Göre göre canımı yaktınız," diye boğulurcasına fısıldadım. Ayaklarım yerden yukarıdaydı, gözüm hiçbir şey görmezken basamakları bitirdiğini bir saniye geç fark etmiştim. "Babam ya... Babam yaptı bana bunu."

"Senin içindi."

"Yalancı...Yalancı pislik!" İçim yanıyordu. "Ben bunu hak etmedim!"

"Evet," dedi kabul eder gibi sakin bir tonla, sesi ıslanan saçlarımın arasında sönerken. "Konuşacağız. Konuşacağız, Aksa. Tamam... Şşt, ağlama. Bizim suçumuzdu."

Tahammül edemez hâldeydim. Öfkeliydim, kırgındım. Ona, babama, kendime... Bilmediğim, benden saklanan her şeye.

Saniyeler içerisinde eve girdiğimizde kapının büyük bir gürültüyle örtüldüğünü duydum. Eğilip ayaklarımı zemine bastığımdan emin olunca beni bıraktı ama bir an için dengemi kaybederek sendeledim, ağırlaşan bacaklarım tutmuyordu sanki. Dirseğimin altını kıvrak bir hamleyle yakaladığında parmaklarını kolumdan sökercesine çekmesi için savurdum. Anında birkaç adım geriye sendelemiştim.

"Aptalın tekiyim," dedim gözyaşlarım boynumdan aşağı kayarken, yağmur damlaları da hâlâ tenimden silinmemişti. Buzdan gözlerim kapının önüne duvar gibi yerleşen adamın gözlerine dikildi. "SA'ymış..." Her aklıma gelen detayla beynime pıhtı atmış gibi duraksıyordum. "Dalga geçer gibi dibimde babamla konuştun! Hiç acımadın." Boğazımın ortasını kaşındıran o hissi yuttum. Yüzümü belirsizce buruşturduğumda gözlerim onu baştan aşağı süzdü. Son durağım gözleriydi. "Sen hayatımda gördüğüm en adi adamsın."

Bakışlarım gözlerinde asılıyken yanan kıvılcımın izlerini net bir şekilde seçebiliyordum. "Her şeyi zorlaştırmak yerine içeri geç, konuşalım."

Sinirlerim bozulmuş gibi histerik bir solukla güldüm, dişlerimi birbirine kilitlemiştim. Gözlerim cayır cayır yanıyordu. Ağlamak istemiyordum ama başaramıyordum. "Konuşalım?" dedim kısık bir sesle sorarcasına. "Benim seninle de babamla da konuşacak bir şeyim yok... Günler önce açsaydın o çeneni." Bir elimin tersiyle dinmeyen yaşları sıyırdım suratımdan, ona öfkeyle bakarken adımlarım kapıya yöneldi. Kapının önünü kestiği için doğal olarak ona da. "Çekil şuradan!"

"Gidebileceğine ihtimal vermen ne hoş..." dediğinde bir eli arkasına uzandı ve kapının kilidini hızla çevirip anahtarı cebine tıktı. İfadesi kaskatı, yüzünde gölgeleri çizilen kararttı ise sabitti. "Seni bu hâlde yalnız bırakacağıma inanıyorsun yani?"

"Artık yanında duracağımı düşünecek kadar delirmişsin," dedim daha da büyüyen öfkemle, sesim buz gibi çıkıyordu. Bedenini sertçe itekledim. Ayrıca kapıyı mı kilitlemişti o? Puşt herifin tekiydi! "Aç şu kapıyı."

"Hayır."

"Seni öldürürüm!" dedim iki avucumu göğsüne bastırıp kuvvetle sırtını kapıya dayarken. "Duydun mu beni? Öldürürüm seni! Anlatacakmış! Ne anlatacaksın ya? Günler sonra! Ne anlatacaksın?" Durdurulamaz bir ateşti ciğerimi tutuşturan. "Beni nasıl aptal yerine koyduğunuzu mu!" Burnumun direği sızlıyordu, gözlerim tekrar yaşlarla dolarken ölümcül bir şekilde çenemi düğümledim. "Ben evime dönüyorum! Yediğiniz bok umurumda bile değil!"

Babamın yanı olmazdı. Annem... Annem biliyor muydu olanları? Hiç sanmıyordum ve anneme ihtiyaç duyuyordum. Belki de *ilk kez.*

"Böyle bir şey olmayacak."

"Gör bak nasıl olacak..."

"Aksa!" diye soludu sesinde dalgalanan son sabır kırıntısıyla, onu göğsünden ittiren güçsüz ellerimden etkilenmeden gözlerimin içine bakıyordu. "Ne olsun istiyorsun? Şehirde bile değiliz, aptal! Hiçbir yere gidemezsin!"

Elimi pantolonunun cebine doğru uzatırken, "Senin olmadığın bir yere gideceğim," diyebildim sertçe, bir an duraksar gibi oldum. Gözlerim dolup duruyordu, yaşlar dinmek bilmiyordu. "Bu kez babamın da olmadığı bir yere..."

Çenesi keskin bir hat yaratmıştı yüzünde, üzerime doğru eğilip göğsüne savurduğum yumruklarımı bileklerime sarmaladığı parmaklarıyla kesti. Sert bir nefes aldı burnundan, çenesinde bir kas seğirdiğinde bedenim bedenine yaslanmıştı ve tenimi kesen ateşten bakışlarının üzerime yük gibi bindiğini hissediyordum. Alt dudağını ıslattı usulca, yüzümü karış karış gezindi.

"Evde en az on oda var, yalnız kalmak istiyorsan kal," dedi buz gibi bir sesle, parmaklarım duraksadı. Titrek bir nefesle burnumu çektim. "Başka bir yere gitmeyi sakın aklından bile geçirme."

Bileğimi sertçe geri çekerken parmaklarının hapsinden kurtaramadım. "Babamla anlaş-"

Bir anda avucu dudaklarımın üzerine kapandı, bedenimi tek hamlede geri çevirdi ve sırtımı kapıya yasladı. "Bağırma, Aksa," dedi dişleri arasından. "Dışarıdaki adamların hiçbir sikimden haberi yok. Her şeyi mahvedeceksin."

Öfke göğsüme sinip gözlerime uzun bir perde indirdiğinde hiddetle gözlerinin içine bakıyordum. Göz bebeklerine düşen yansımama baktığım kısacık anda içime pençelerini vuran ağırlık altında ezileceğimi hissediyordum. Neden bu kadar acımasız olmak zorundaydı? Bir tek benim kalbim mi işlevini yitirmemişti? Hissettiklerim hakkında herhangi bir fikri var mıydı? Günlerce ne hâlde gezdiğimi görmesine rağmen çıtını çıkarmaması korkunç

bir adam yapıyordu onu gözümde. Onun için herhangi bir yabancıdan öte olmadığımı biliyordum artık. Bir yandan da dudakları arasından çıkan her sözün sebebinin babam olduğunu idrak ederken kalbime yılan gibi dolanan zehir beni öylesine çok yerimden ediyordu ki sığınamıyordum bile. Önemliydim, *babam sayesinde*. Canım onun canından kıymetliydi, *yine babam sayesinde*. Hiçbir şey içinden geldiği için değildi. Babam içindi.

O, böyle bir adamdı.

Boris Karalav neden kalbimi kırmak zorundaydı?

Farkındalık içimi bin parçaya ayırıp ağlamamı tetikledikten bir an sonra dudaklarımı araladım ve dişlerimi avucuna sertçe geçirdim. Hırıltılı sesle bir inleyerek küfür savurdu, aynı anda geri adım atarak çekildiğinde sığ bir nefes alabilmiştim.

Dilimle dudaklarımı ıslattım, ardından ısırarak yaşlarla ıslanan gözlerimi boşluğa kaçırdım. Dudaklarım konuşmak için aralanacak gibi oldu ama vazgeçip birbirine sımsıkı bastırarak gereksiz olduğunu söyledim kendime içten içe. Sürekli susmamı istemiyor muydu? Susacaktım öyleyse. Ağzımı bile açmayacaktım. Mesafemiz açıldı ve ifadesine bakma fırsatı tanımadan sırtımı döndüm. Bacaklarıma yüklenen güçle birlikte üst kata giden merdiven basamaklarını koşar adım çıkarken aklımdan ne geçiyordu, emin değildim. Tek kalmak istediğime emindim. Ne yapacağımı bilmiyordum ama kafamı toparlamak için kendimle kalmaya ihtiyacım vardı.

Peşimden gelen adım seslerini duyduğumda, "Kaçmak yerine yüzleşirsen ikimiz için de en iyisi olacak, Aksa. Niye zorlaştırıyorsun?" diye yükselen sesi de kulaklarımdan içeri aktı. "Sana diyorum, Aksa!"

Gözlerimi sıkıca yummadan önce bana ayrılan odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitleyerek alnımı kapıya dayadım. Sıcak bir nefes boğazımdan yukarı tırmanıp sert bir solukla kapı ile aramızdaki boşluğa dayandı. Bir elim kapıya yaslanırken hafifçe titriyordum. Kafamın içinde savrulan yapboz parçaları bir araya gelip yıkım doğuruyordu. Sertçe hıçkırdım o an, ağlamaya devam ediyordum.

Kapı kulpunu aşağı çektiğinde dudaklarım aralanmış, genzim yaşlarla dolmuştu. "Tamam, yalnız kal," dedi bir kez daha kulpu çekiştirip. "Ama şu siktiğimin kapısını kilitleme. Bu durumda değil."

Sessiz kaldım. Gözlerim aralanırken alnımı kapıdan ayırarak burnumu çektim.

"Aksa," derken sesi öfkeli ve gergindi, kulpu zorladı tekrar. "Aç şu kapıyı, en nefret ettiğim şeyi yapıyorsun! Sinirlendirme beni." Sessizlik köşe bucak her yeri kapladı, kalp atışlarım kulaklarıma kadar taşıyordu. "Aksa! Merak edeceğimi biliyorsun! Şu siktiğimin kapısını aç!"

Avuçlarımı yüzüme çıkararak ovuştururken titrek bir nefes daha aldım. Bu gece tüm uzuvlarım uyuşmuş gibiydi. Dün gecenin tamamını hatırlamadığım için geriliyordum. Başka ne söylemişti?

"Kırarım ulan bu kapıyı!" Öfkesi yerimde sıçrayacağım kadar fazlaydı. Ne olacağını düşünüyordu? Delirmiş gibi hissederken ısrarla konuşmamayı sürdürdüm. "Anasını sikerim bu kapının! Delirtme beni!"

Ahşap kapıya aniden sert bir darbe çarptığında menteşeleri gıcırdadı, ayağıyla tekme savurduğunu tahmin etmek zor değildi. Olduğum yerde kaskatı kesilsem de bir anlığına bakışlarımın dokunduğu makyaj masasına doğru ilerledim ve birkaç saniye içerisinde masayı zorlukla kapının önüne ittirdim.

Kısa bir an yaşanan sessizlik diken olup üzerime yağarken, "Asaf," dediğini duydum, hâlâ kapının önündeydi ve telefonla konuşuyordu. "Adamları da al, geri çekilin. Gece yarısına kadar izinlisiniz. Sana ne nedeninden koçum, sana mı kaldı? On ikide burada olun. Anlaşıldı mı?"

İzin mi veriyordu adamlara? Son derece ürkütücü bir ormanın dibinde yalnız kalmamız için hiçbir sebep yoktu. Çenemi de açmayacaktım, *tüm planlarını mahvetmeyecektim* işte. Daha ne istiyordu? Düşüncelerimin etkisine kapılan kalbimde acı daha derinlere yol aldı. Kafasından ne geçiyordu, bilmiyordum ama birkaç dakika içerisinde araba tekerlerinin taşları ezen sert manevralarını duyabildim.

"Konuş, Aksa. İstediğin kadar bağır," dediğini duyduğumda avuçlarımı makyaj masasından ayırarak yanaklarımı sildim ve kapıya sabitledim buzdan gözlerimi. Aramızda yalnızca kapı vardı. "Duyabilecek kimse yok, sadece aç şu çeneni."

Uzunca bir süre daha sustum. Bir ara dudaklarım aralanıp öfkemi fazlaca kusmak için hevesli olsa da duraksadım ve aniden daha yoğun bir şekilde ağlamaya başladım. Nefret ediyordum bu durumdan. Sürekli ağlayan, sulu gözlü biri olmak istemiyordum ama o kadar büyük bir karmaşaya sıkışıp kalmıştım ki ağlamayı kesecek olsam içimde patlak verecek başka bir acının ağlarını ördüğünü hissediyordum. İçime saatli bomba yerleştirmekten farksızdı bu durum. Başım da ağrıyordu üstelik.

Hepsi Boris'in suçuydu.

Her şey babamın suçuydu.

Banyoya yöneldi adımlarım. Ağlamaya orada devam edecektim, hiçbir şekilde sesimi duymasını istemiyordum çünkü. Bedenimi kapının arkasına attığım saniyelerde öfkeli homurdanmaları kulaklarıma ulaşıyordu. Sıcak suyu açtım, küvetin tıpasını takıp dolmasını beklerken ıslanan tüm kıyafetlerimden kurtulup iç çamaşırlarımla kalmıştım. Aynanın karşısındaydım.

Kilo kaybettiğimi fark ediyordum. Elmacık kemiklerim daha çıkıktı, göz altlarım az da olsa şişip morumsu çizgilerle belirgin şekilde öne çıkmıştı.

Tenim ise ağlamaktan kızarmıştı. Berbat bir hâldeydim. Sorumlusu babamdı. Bana bunu nasıl yapabilirdi? Nasıl bu kadar ileri gidebilmişti? Ağlamaktan başka ne yapabilirdim ki? Ne olduğunu dinlemeyi kendime yediremiyordum. Günler geçmişti ve bir an bile bana anlatmayı düşünmemişti. Şimdi hiçbir şey değişmeyecekti. Hâlbuki her şey artık imkânsızdı, daha da kötüye sürükleniyordu.

Beni kaçırdığını sandığım adam, babam ile anlaşmıştı. Ne için? Hangi ara? En başından bu yana her şey oyun muydu şimdi? Ya da sonradan uzlaşıp beni malzemeleri hâline mi getirmişlerdi? Bu düşünceyle karnımın ortasında bir kıvılcım baş gösterdi. Midem bulanıyor, dizlerim titriyordu. Düşüncelerim tek bir an bile durmuyordu. Boris Karalav'ın peşine takılıp bir otel odasında onunla beraber babama basıldığım gece de planlı mıydı? Ya sonrası? Beni evine köstebek olarak yollarken ne olacağının farkında mıydı babam? Bile bile yapmış *olamazdı.* Üzerime silah doğrulttuğu gecenin üzerinde çok durmaması, denize düştüğümde çok da ağır tepki vermemesi... Her biri zaten öncesinde biliyor olmasından mı kaynaklıydı? *Olamazdı.* Tüm anlar kafamın içine hücum etmeye devam ediyordu. Başımı iki yana şiddetle sallarken burnumu çekerek bir kez daha kalbim sökülürcesine sert bir şekilde hıçkırdım. Sesli bir şekilde ağlıyordum. Herkes her şeyi yapabilirdi. Boris ilk kez kandırmıyordu beni. Ama babam... *Bana bunu yapan babamdı.* Her birinde Boris Karalav ile birlikteydi. Beni kandırmak neden her seferinde bu kadar kolaydı? Aptal yerine koyulmaktan bıkmıştım. Delirmeme ramak kalmıştı.

Yaşadığım sinir patlaması bilinçsiz bir çığlık eşliğinde dışıma taşarken bir elimle tezgâhtaki her şeyi yerle bir ettim, sıvı sabunluk duvarın köşesine çarparak gürültüyle yere indi. Göğsüm körüklenmiş gibi kalkıp iniyordu ve aynı saniyelerde çoğalan hıçkırıklarıma gömülmüş, ağlıyordum.

Duvarın dibine çöktü güçsüz bedenim. Sırtıma mermerin soğukluğu değdiğinde ürpersem de uyuşmuş gibi sadece ağlıyordum. Kulaklarıma kan oturmuştu sanki, algım kapalıydı. Boğuluyordum, sindiğim köşemde hareket dahi edemiyordum. Çaresiz hissediyordum. Kurtuluşum olarak babamı görmüştüm günlerce. Düştüğüm kör kuyuya aydınlık sızsın diye çabalamıştım. Boris'i düşman görmüştüm, görmeye devam edebilirdim. Peki ya babamı ne olarak görecektim? O benim kahramanımdı, şimdi ise beni acımadan kandıran adam oluvermişti.

Telefonun diğer ucunda sürekli *oğlum* diye hitap eden kelimeler zihnime düştü birdenbire, sert bir yumruk daha yedim; her seferinde kalbimin ortasına aldığım darbeler, içimde büyüyerek öylesine derin bir yarık bırakıyordu ki geride, nefesim kesiliyordu.

Başımı önüme eğmiş, başımı karnıma doğru çektiğim dizlerime yaslamışken alt dudağımı sıktım. Küveti yavaş yavaş dolduran su sesini

duyuyordum. Yarı çıplak bedenim buz kesmişti, aynı zamanda suratımı ateşler basmış gibi yanıyordu. İçinde bulunduğum durumda aklımı korumak zordu, tek başıma olmak belki de iyi bir fikir değildi ve sesim sonsuza kadar kesilene dek bağırıp haykırsam her şey daha kolay olabilirdi. Eğer hâlim kalsaydı, fiziksel olarak gücümü koruyabilseydim çenemi açabilirdim. Şu an verebileceğim tek ceza sessizlikti, küçüklüğümden bu yana öğrendiğim buydu ama bu kez karşımda babam yoktu. Boris Karalav ise sadece babam için bana katlanan bir adamdı. Umurunda olan tek şey bu olmalıydı, sessizliğimin önemi yoktu; yaşadığım sürece hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bir dakika sonra küvete akan suyu kapatıp iç çamaşırlarımı üzerimden sıyırarak sıcak suyun içine kaydım. Üşüyen bedenimin tamamı suyun dibine gömülmüştü ama ben hâlâ buz soğuğunu ensemde hissediyordum. Uzuvlarım donmuştu, kaslarım gerginlikten sızım sızımdı. Köşeye süzüldüm ve bacaklarımı kendime çekip küçülmeden önce sıcak suyu açtım, tepemden akmaya başladığında kıpkırmızı gözlerim karşımdaki boşluğa sabitlenmişti.

"Babanı tanımıyor musun? Hım? Ne zaman sözümden döndüm? Ben söyleyeyim sana, hiç. Şimdi dinle beni..."

Gözyaşlarını suratımda, yanaklarımda, çenemin bitimindeydi ve donarak yüzümde gerilirken kalbim küt küt çarpıyordu. Acı içindeydim.

"Sözüm söz, yeminim yemin. Sana hiçbir şey olmayacak, her şeyi düşünüyorum ben. Tamam mı, kızım?"

Düşündüğü şey bu muydu? Ya da neydi? Boris'e güveneceği kadar ne dönüyordu etrafımda? Her şeyin tek sorumlusu, boynuma açılan ve şeklini örgütten alan yara izi miydi? *Ağ ve ortasında B harfi.*

Düşüncelerim dengesizce zihnimde dört bir yana çarparken bir an silah sesi yankı bulduğunda suyun içinde aniden sıçrayarak geriye kaydım. Su çıplak göğüslerimin sınırındaydı. Avuçlarım küvetin kenarlarına sarmalandığında korku nabzımı kasıp kavurmaya başladı, gözlerimde donan yaşlarla kapıya baktığımda ikinci kez patlayan silah ile birlikte çığlık kaçtı dudaklarımın arasından.

Saniyeler içerisinde banyo kapısı menteşelerinden sökülürcesine büyük bir gürültü koparak duvara yapıştığında gözlerim irice ayrıldı.

"Çıplağım! Hayvan! Çık buradan! Çık!" diye çığırdığımda sesim duvarlarda yankı buldu, bedenimi örtmek için suyun içine daha fazla gömülerek bacaklarımı gövdeme çekmiştim. Boris telaşlı ifadesinin silip süpürdüğü anın beraberinde donuk gözlerini hızla yumdu, sertçe yutkunarak sırtını geriye çevirdi ve bir elini ensesine götürdü. Diğer elinde ise silah tutuyordu. "Sana kapıyı açmanı söyledim!" dedi öfkeyle. "Israrla damarıma basan sensin."

"Seni görmek istemiyorum! Bu kadar zor mu bunu anlamak?" diye bağırdım tahammül edemeyerek. Ateş püskürüyordum. "Git şuradan!"

"Tek kalabileceğini söyledim ama benim ulaşabileceğim şekilde..." dediğinde gerilen sırt kasları belirgince dalgalandı, kalp atışlarım öylesine hızlı çarpıyordu ki yutkundum art arda. "Çeneni açmadan kapıyı kilitlemen gerektiği içlerinde yok gördüğün gibi."

"Ya bak, seni mahvederim! Geri zekâlı!" Ona fırlatabileceğim bir şey ararken elime geçirdiğim şampuan kutusunu üzerine savurdum. Sırtına çarpıp zemini boylamıştı çoktan. "Banyoya öyle pat diye dalamazsın! Kapıyı kırdın! Kapıyı!"

"O sesini çıkarsaydın o zaman!" diye yükselen sesi, profilini görebileceğim kadar başını çevirmesi ile birlikte beni utanca sürükledi.

"Bana bağırma!"

"Sana bağırmıyorum!" Fırtına taşıyan nefesi dudaklarından düştüğünde duraksadı. Birkaç saniye yaşanan sessizlikte eli saçlarının arasından geçti. "Ulan... Sikeyim gerçekten! Beni öyle bir zıvanadan çıkarıyorsun ki..."

Sert ve derin bir nefes bıraktım. Göğsüm ritmik hareketlerle inip kalkıyordu. "Seni görmek, seninle konuşmak istemiyorum, git buradan," dedim sertçe, konuşmasını istemiyordum daha fazla. "Yokmuşum gibi davran, en iyi yaptığın şey sonuçta."

Bir an sırtı dönecek gibi hareketlendiğinde, "Kımıldama!" diye bağırdım, kalbim yörüngesini kaybetmiş gibi sıkıştığında sabır dilenircesine nefes aldı. "Bana laf vurmaya çalışma, Alatan," dedi. "Seni görmezden gelseydim şu an burada olmazdım."

"Eminim ki öyledir," dedim kollarımı bacaklarıma sıkıca sararak. Çıplak olduğum bir anlığına aklımdan uçmuştu. "Beni ayakta uyuturken de kendini böyle avutuyorsundur sen şimdi."

"Sana birçok kez belli ettim, baban bunu duysa evveliyatımı siker," dedi net bir şekilde. "Anlamayan sendin."

"Bana kalın kafalı demeye mi çalışıyorsun ya sen bir de?" Dudaklarım aralanırken dişlerimi dehşetle sıktım. "Kusura bakma gerçekten! Hakkında pek iyi düşünceleri olmayan babamla iş birliği yaptığını akıl edemedim! Ne büyük ayıp!"

"Hakkımda kötü düşüneceği ne izlenim verdim, amına koyayım ya... Sanki adam öldürdük."

Şok içinde ona bakakaldım bir an. "Sen şaka mısın? Dalga mı geçiyorsun ya benimle?" diye soludum ardından. "Önemli olan bu mu? Tek sorun babamın senin hakkında neden iyi şeyler düşünmediği mi? Beni çıldırtacak mısın sen?"

"Hayda... Ben öyle bir şey mi dedim?"

İçimden bıçaklar geçiren öfkemi dindirmek yerine daha da ateşliyordu. "Sen zaten ne diyorsun ki?" diyebildim tüm kırgınlığımla. "Beni üzmek, beni

aptal yerine koymak dışında ne yaptın bu zamana kadar? Ben söyleyeyim... Hiçbir şey."

"Hiçbir şeyin öyle olmadığını sana nasıl anlatabilirim kızım ben?" dedi sert, sabrının sonuna geldiğini anladığım sesiyle. "En doğru olan buydu. Sana söylememek babanın seçimiydi, ona uymak zorundaydım."

Boğazım düğüm düğüm olmuştu. Neden benim için tüm doğrulara babam karar veriyordu? Hayatımın ipleri babamın elleri arasındaydı. Benim hiç hakkım yokmuşçasına bir planda kuklaydım.

"*Benim zorundalığım olamaz,* diyen adama bakın..."

"Karşılıklı bir zorundalık," dedi. "İsteklerini yapmanın karşılığında benim isteklerim."

"Karşılık?" diye sorguladım boğazımda katılaşan sesimle. "Sen ne için yapıyorsun bunu?"

Birkaç saniye sustu.

"Annem için."

"Doğru ya... Annen için," dedim başımı histerik bir şekilde sallayarak. Ağlama isteğimi yuttum zorlukla. "Zaten başka ne için olacaktı?"

"Şu küvetten çıkar mısın artık? Konuşmamız gerek."

Umurumda olmadı sözleri. Olmamalıydı. "İkinizden de nefret ediyorum..."

"Sadece öfkelisin."

"Hayır," dedim burnumu hafifçe çekerek. "Sadece öfkeli değilim. İnan bana, sadece öfke değil bu. Keşke sadece öfke olabilseydi."

Omuzları belli belirsiz düşerken başını geriye yatırdı ve banyonun tavanına dikti gözlerini. Kızarık gözlerimi dikmiştim üzerine, tüm kırıklarımla. Yeniden kafasını eğdi ve karşısına doğrulttu göremediğim ateşten gözlerini.

"Düzeleceğini biliyorum, Aksa. Şu an her şey çok taze ve hiçbir şey bildiğin yok."

"Asla düzelmeyecek," dedim keskin bir şekilde, ıslanan saçlarımı yanağımdan geriye ittim. "Çocuk değilim ben, öyle görmeyi bırak artık. Günlerce bana yalan söyleyip sonraki gün *ya o öyle değil, dinlersen anlayacaksın,* diyemezsin. Sizin keyfinize göre şekil alamam ben." İçime kıymık kıymık batan başka hisler vardı ve ben gözlerimden boşalmak için hazır olan yaşların yakasına yapışmak istiyordum, ağlamanın çözüm olmadığını haykırmak istiyordum kendime. Yutkundum yeniden. "İkiniz de... Ne hâliniz varsa görün. İlk fırsatta annemin yanına gideceğim ben zaten, tamam mı?"

"Öfkenin sürekli gözünü kör etmesine izin vermeseydin her şey daha kolay olabilirdi, Aksa," dedi. "Haklısın, inkâr etmiyorum. Ama kestirip atamazsın."

Sırtı dönüktü ve ben arkasındaki küvette sıcak suyun içerisinde çırılçıplaktım. Tepemden süzülen suyun altında alev alev öfkeyle oturuyordum. Tüm bu saçmalıkları bu hâlde mi konuşuyorduk gerçekten? Delirecektim.

"Git buradan," dedim çenemi dizime yaslayarak. Gözlerim onun sırtına bakmaktan ağırlaşmıştı. "Sesini duymak, seni görmek ya da seninle kalmak istemiyorum, git."

"Sorun ben miyim?" diye sordu düz bir sesle. Göğsümü delik deşik eden bir şeyler geçti içimden. "Babanı arayalım o..."

"Asla!" diyerek sertçe kestim sözünü. "Eğer babamı arayacak olursan seni mahvederim."

"Kaçmayı seçiyorsun," dedi dümdüz. "Kolay olan işine geliyor çünkü."

"Kes sesini!"

"Öyle," dedi, yüzünü görmediğim için her şey daha zordu ama ifadesi daima karanlığa sinip sinsice saklanıyordu. Görsem bile ne düşündüğünü anlamayacağımı biliyordum. "Babanın senin için yaptığından fazlasını duymayacaksın hâlbuki, senden gizlemek kötü bir seçimdi. *Ty prava*[70]. Ama hiçbir şey sebepsiz olmaz, bunu sen de biliyorsun."

"Hiçbir sebep kızından değerli de olamaz," dedim önüne geçemediğim titreyen sesimle. "Olmamalı... Beni bu kadar basit görmemeli."

"Aksa, sence baban gibi bir adamın, senin yanımda olmana sesini çıkarmaması için geçerli bir sebebi olması gerekmez mi? Sadece düşün." Sakinleştirmeye mi çalışıyordu beni? "Her gün başımı şişiriyor zaten, senin için yapıyor bunu."

Bir an kayıtsız bir şekilde kalbimin ortasına çarpan dünya dolusu darbeyi hissettim. Her gün babam için bana böyle yaklaştığını bilmek, dudakları arasından bunu duymak eziciydi. Ne olacağını sanıyordum ki? Babam olmasa bir hiçtim. Koskocaman bir hiç.

"Sebepleri umurumda değil," dedim yutkunarak. "Benim sorunum, kimsenin hayatında ilk sırada olmadığımı bir türlü kabul etmemek galiba. Babamın bile... Şu an anlıyorum bunu." Sessizce ağlamaya başlamıştım şimdi. Kısık bir sesle hıçkırdım. "Annem... Babam... Arkadaşlarım... Hiç kimse. Hiç kimsenin."

"Ağlamanı istemiyorum," dediğinde silahın kabzasını daha sıkı kavradığını fark ettim. "Sikeyim, yapma şunu... Arkamı dönmem gerek, duramam böyle. Seni görmeliyim."

"Sakın," dedim telaşla, iç geçirdim ağlamaya devam ederken. "Seni öldürmek zorunda kalırım. Sakın dönme."

[70] (Rusça) Haklısın.

"Oradan çık, odaya geç," derken sesi yoğunlaşmıştı, garip bir şekilde az da olsa gergindi. "Bilmiyorum... Sana sevdiğin şu çaylardan falan yaparım."

Bir an ne yapacağını bilmemesine karşılık güleceğimi düşündüm ama yüzümde mimik dahi kıpırdamadı. "Çay mı?"

"*Da*, neden olmasın? Fazla kolay..."

Babam sayesinde.

"Ben çay sevmiyorum," dedim gözyaşlarım yüzümü kaplarken. "Ağrım geçsin diye içiyorum bazen... iyi geliyor. Ya da öyle olduğunu sanıyorum."

"Ağrın var mı?"

Kalbim ağrıyordu. Başım ağrıyordu. İçim sancılarla boğuşuyordu.

"Var," dedim omuzlarımı düşürüp sesli bir şekilde ağlarken. "Ağrıyor."

"Ne zamandır? Niye bana söylemedin?" diye sordu, gergindi. "Tamam, sorun değil, hallederiz. Ağlama."

"Uzun zamandır," dedim, kirpiklerime yaşlar asılmıştı. "Halledemeyiz..."

"Hallederiz," dedi yeniden net bir sesle. "Sana masaj yaparım."

Kaşlarım çatıldığında duraksadım, suratımdaki yaşlar bile donmuştu. "Masaj mı?"

"Hatırla," dedi. "Dün gece... İyi gelmişti."

Gölgeli sahneler geçiyordu kafamın içinden ama bomboş hissettiğimden parçaları birleştiremiyordum. Yalnızca... Karnımda uzun saniyeler boyunca dolaşan parmaklarını hatırlıyordum hayali bir şekilde. Sanki hiç var olmamış gibi geçip gitmişti o an. Bir daha hiç gelmemek üzere...

Bunu da babam için yapmıştı. Diğer her şey gibi. *Her şey.*

Ağlamayı sürdürdüm. Yaşlarla ıslanan gözlerim acıyordu artık. "Babam içindi..."

"Baban ağrı mı çekiyor, kızım senin?" diye sertçe soludu. "Bu nasıl mantık, ulan?"

Yalan söylediğini biliyordum. Bir şekilde her zaman yalan söyleyecek bir adamdı o.

"Tüm yaptıkların, söylediklerin için onlarca şey düşünmüştüm biliyor musun? *Adam beni kaçırdı ama gayet iyi davranıyor,* demiştim kendime. Şimdi her şeyin sebebi ortada... Babam içinmiş." Sesim titremediği için şanslı sayılırdım ama bu, ağladığımı bildiği gerçeğini değiştirmiyordu. "Hâlbuki daha başka şeyler gelmişti aklıma, deli saçması şeyler... O kadar aptalım ki."

"Baban benden ne istiyor sanıyorsun, Aksa? Sergen Alatan için yapabileceğim şeyler her zaman sınırlı..." Kaşlarının çatık olduğunu fark edeceğim bir tondaydı sesinin tınısı. "Kendi isteklerim için yapacaklarımın ise bir sınırı yok, benim alanımdakiler de buna dâhil."

"Çok bencilsin," dedim kelimeleri kulaklarıma dokunduğunda. "Önemli olan sadece sensin... Değil mi?"

"Başka şansım yok," dedi doğruca. "Kimse temiz kazanmaz, bencillik içlerinde en günahsız olandır. Onlar ne kadar kirli oynarsa aynı şekilde karşılığını alırlar, anlaman gerek bunu."

"Önemli olan sensin," dedim zorlukla. "Alanındakiler... Sen..."

"Evet," dedi. "Sen de alanımdasın."

Usta bir yalancıydı. Kalbim de ona uyum sağlayan bir isyancı. "Ben senin alanında falan değilim."

"Neredeyse *merkezindesin*."

Kalbim aniden aldanıp ters döndüğünde gardımı sağlamlaştırdım. Ardından aklımdaki senaryoyla kan beynime sıçramış gibi bakakaldım sırtına. "Mecburiyet tabii, babam sonuçta. Merkeze koymak şart."

"Sen tam bir geri zekâlısın."

"Sensin geri zekâlı!" Gözlerimden durmaksızın dökülen yaşları, avuçlarımı yüzüme bastırarak kesmeye çalıştım ama başaramadım. Kontrolden çıkmamak için ağlamam gerekiyordu. Bir yandan su akmaya devam ediyordu. "Git buradan... Daha fazla konuşma benimle! İstemiyorum."

"Konuşmadan halledemeyiz," dedi. "Neler olduğunu merak etmiyor musun? Eğer basit şeyler olsaydı burada olmazdın."

"Beni kandırmanız gerekmezdi... Beni... Sürekli aptal yerine koyman... Gerekmezdi..." Gürültülü bir şekilde nefes daralması yaşıyordum. Sakin olmak için çabaladım. "Ben..."

"Ne oluyor?"

"Bir şey yok."

"Bana yalan söyleme."

Sert bir şekilde nefes almaya çalıştım.

"Aksa, döneceğim."

"Sakın!"

"Sikerim şimdi sınırları! Ne hâlde olduğunu anlamam gerek! Çık şuradan!"

Avucumu göğsüme dayadım ve derin bir nefes almaya çabaladım usulca. Bir saniye içerisinde bakışlarımı karşıma, suyun derinliğine dikmiştim. Derin bile değil aslında. Ama... derin gibiydi. Rengi koyulaşıyor, sonra su çoğalıyor ve dalgalar üzerime biniyordu. Nefesimi kesen şey buydu. Ben sudan korkarım, su birikintisinden bile. Bu yüzden hiç küvete bile girmezdim ki aslında. *Niye girdin öyleyse?* Bir, iki, üç... Ya da *hiç*.

Alamadım.

"Bu saçmalık çok uzadı," dediğini duydum Boris'in, adım sesleri saniyelerin dışına çıktı ve çok geçmeden banyo zifirî karanlığa gömüldü. Su dalgalandı. Kafamın içi dumanlanmıştı. Ölüyor olabilir miydim? *Şimdi mi?*

Bir saniye geçmemişti ki başımdan akan su kesildi; kolu belime sarıldı, ardından sularla birlikte ayaklandığımı hissettim. Çekilmiştim güçlü bir tutuşla. Sıcacık bir gövdeye yaslandım hızlı bir şekilde. Kulaklarım uğulduyordu. Parmaklarım beni saran kolları iteklemek için harekete geçemedi, yeterince kan gitmiyordu sanki beynime. Ne yapabilirdim? Sesimi daha fazla çıkarabilirdim. Bağıramıyordum ama... Bir şey mi oluyordu? Başımdan aşağı geçirilen *tişört*ün pamuklu dokusu tenimden aşağı kaydığında yüzüme yakın duran çehre ile kesişti buzdan gözlerim. Telaşlı ve aceleciydi. Karanlık yutmuştu yüzünü, hiçbir şey yoktu. Çarpıntı ise gerçekti ve kalbimden yokuş yukarı koşuyordu. Nefes alamıyordum, gözlerimi dahi kırpmadan zifirî karanlığa bakarken zihnime birdenbire süratle dolan anıları hatırlıyordum. Annem tarafından terk edilmiştim, mavi tekerlekli valizi geçiyordu gözlerimden. Babam tarafından bir plana kurban edilmiştim. Sözleri geçiyordu içimden.

Bir anda bacaklarımın altından dolanan kolların varlığı, bedenimi çevik bir hareketle havalandırdı ve adımları ağırlığını zemine sıraladı. Gözlerimi sıkıca yumdum. Nefes alıyor muydum, bundan bile emin değildim. Düzensiz, kesik ve acı içindeydi aldıklarım. Nasıl nefes alabilirdim? Unutmuştum. Bu gece alamıyordum. Bir yabancının yanında, babamın daha da yabancı olduğunu hissediyordum. Öyleyse kim kalmıştı? *Sıfır, sıfır ve elde var sıfır.*

"Aksa," dediğinde sesi dağılan düşüncelerimin ortasına çöktü, o sırada koridora çıkmıştık. Beni nereye götürdüğünü düşünemedim bile. Saniyeler içerisinde bedenimin yumuşak bir yer ile temas ettiğini ve yüzüme serilip yanağıma yapışan ıslak saçların geriye çekildiğini hissediyordum. Bacaklarımı örtmüştü. Yanaklarıma sarıldı iri avuçları, gözlerim hâlâ kapalıydı. "Aksa, iyisin... Bak, buradasın, nefes alıyorsun. Bana bak."

Nefes alıyordum. *Yalan.* Kesik kesik aldığım nefesler göğsüme ağırlığını şiddetli bir ağrıyla bırakırken kulaklarımı basan kanın ısısı ensemden yukarı süzülmeye başladı. Güçsüzdüm, her şeye karşı. Özellikle babama çünkü ona daima gözümü bile kırpmadan güvenmiştim. *Niye böyle oluyor peki, Aksa?* Annem geri döndüğünde olmuştu. Kaç yaşımdaydım? On üç mü? Hayır. On iki mi? Şimdi neredeyse yirmi iki. Babam yok bu kez yanımda, sebep olmak için uzakta. Ben kime güvenecektim öyleyse? Babamdan başka kimse hayatımda yer edinememişti ki... Ondan başka kimseye ihtiyacım da olmamıştı. Berbat bir insandım. *Öyle miyim?* Hak ediyordum belki de bunu. Hep hak etmiştim. Hep mi? *Hep.*

"Aksa! Bana bak!"

Kilitlediğimi fark etmediğim dişlerimi gevşetmemi sağlayan komut buydu, kısacık bir saniye irkilir gibi olduğumda güçlü bir gürültü koptu zihnimde. *Buradasın işte.* Göz kapaklarım yavaşça açıldı, titrek bir nefes çektim

ciğerlerimin arasına. Bir an rotasını kaybeden gözlerim, doğruca karanlıkta parlayan ateşten gözlerine değdiğinde nefes alıp verişim yavaştı; derin bir nefes de ancak o an alabildim.

"İyisin," dedi tekrar, kafasını hafifçe bana doğru eğmişti ve gözleri göz bebeklerim arasında mekik dokuyordu. "Bak, iyisin."

Gözyaşlarım, gözlerimden yanaklarıma doğru yağmur damlaları gibi akmaya başladığında kısık bir sesle hıçkırdım. "Boris," dedim bilinçsizce, aklımın içinde sahneler devriliyordu ve kıstırıldığım her köşeden birbirinden bağımsız acılar çıkıyordu. Boris rahatlamış gibi bir nefes bıraktı ve dudakları gergin bir kıvrımla belli belirsiz yükseldi.

"*Da*," dedi, eli enseme yaslanıp beni omzuna çekti ve kolunu belime dolayarak bedenine daha fazla yasladı. Yanağım çıplak omzuna dayanırken sıcak nefesi ıslak saçlarıma değip boynuma kayıyordu. "Benim. Buradayım... İyisin."

Bir elim pazısına çıkmış, koluna sarılırken o ise saçlarımı okşuyordu usulca. Etraf karanlıktı, hiçbir şey görünmüyordu ve çıplak olduğumu hatırlasam da tenime değen ona ait *tişört* varlığını belli ediyordu. Onu iteklemek, suratına bağırmak istedim yeniden ama yapamadım. Gücümü harcamıştım. Omzunda sessizce ağlamaya devam ederken kılımı dahi kıpırdatamadım.

"Eskisi gibi olmayacak," diye fısıldadım, yalnızca dudaklarım oynamış bile olabilirdi; alt dudağımı dişlerimle çekiştirip gözyaşlarımın buğusu arasından karşımdaki dağınıklığa diktim gözlerimi. "Babama... Güvenmeyeceğim artık. Kimseye... Güvenmeyeceğim."

"Kendine bu kadar çok yüklenme," diyen fısıltılı sesini duydum, sesi boğuktu ve kulaklarımda büyüyen birkaç harften ibaretti sanki. "İnan bana, her şey düzelecek."

Gözlerim kayıyordu. Sessiz kaldım.

"Toparlayacağız," dedi bu kez. "Birlikte."

Öyle olmayacağını biliyordum. Hissediyordum. Birlikte bir şey toparlayacağımız yoktu. Bir şeyleri hep dağıtabilirdik, yok etmeyi bilirdik.

"Şimdi uyu, Aksa," dediğinde onunla aramdaki perde çekilip uykunun karanlığına mahkum ediyordu beni. "Uyandığında geçmiş olacak."

Gözlerim kendiliğinden kapandı, sesler yavaşça kesilip çınlayan sessizliği geride bıraktığında başımı yastığa koyduğunu ve bir an sonra yüzüme tutunan ıslak saçları tutamlar hâlinde çektiğini hissettim. Kokusu çepeçevre kuşatmıştı havayı. Sessizce nefes aldım. Bedenim ağırlaşmıştı, nabzım sakindi ve kaslarım uyuşmuş gibiydi. Bacaklarımı kendime doğru çektiğim, yan dönerek yanağımı yastığa bastırdığım bir ana girdiğimizde sanki bedenimin dışına çıkmıştım ve bu sahneyi izliyordum. Kendime bir türlü gelememiştim.

Bir ara üşüdüğümü söylediğimde *tişört*ün üzerine kalın bir kazak giydirdiği anlar da berraktı. Hatırlıyordum.

Ne zaman uyku tam anlamıyla bilincimi bir kara delik gibi içine çekmişti, bilmiyordum. Ama sanki hiç uyuyamıyordum. Bir tür zehirdi bu gece. Her gece olduğu gibi. O an ise gözlerim kapalı, bilincim durgundu. Etrafımda hareketlenen hiçbir şey yoktu ama kısa aralıklarla ya da uzayıp giden saniyeler boyunca bir anlığına bile gözlerimi açtığım her seferinde Boris Karalav oradaydı. Perdeleri açmıştı. Pencere pervazına yaslanmış, kolları göğsünün altında bağlanmıştı ve ateşten gözlerinin hedefi bedenimken öylece, uzun uzun beni izliyordu. En son net bir şekilde hatırladığım görüntü de buydu.

Bilincimi abluka altına alan ses ve ayılmamı sağlayan gürültü aniydi. Öyle şiddetle kopmuştu ki yerimde sıçrayarak doğrulduğumda aldığım sert nefeslerle kapıya bakıyordum doğruca. Göğüs kafesim inip kalkıyordu, kurumuş dudaklarım ise korkuyla aralanmıştı.

"Şu an yeterince kötü, sizi görmek istediğini hiç sanmıyorum." Sert sesin sahibi Boris Karalav'dı. Kirpiklerimi kırpıştırdım usulca. Ne oluyordu? Kiminle konuşuyordu?

"Bak, benimle şöyle konuşma! Tepemin tası zaten atık..." diyen ses, kalbimi yerinden söktüğünde bir anlığına kalp ritmim şokla durmuş gibi bakakaldım. Babam buradaydı. Yaşananlar hâlâ tazeydi ve şimdi gelebilmişti. Günlerdir ona ulaşmak için çırpındığım hâlde umurunda olmamıştım ve şimdi hayal kırıklığı olmak için gelmişti. *Hiç gelmeseydi.*

"Dinliyor musunuz siz beni? *Bombok bir hâlde* diyorum! Daha kötü olacak!"

"Gün benim kızım!"

Gözlerim yaşardı yeniden ve yeniden...

"Kızımı görmek için senden izin mi alacağım lan ben? Hangi odada ulan? Bin tane kapı mı diktiniz? Hay sizin..."

Uzandığım yatağın içinden ani bir şekilde fırlarken yorganı öyle aceleyle atıp kapıya koştum ki elim ayağım buz kesti. Koşarak kapıyı sertçe kapattım ve anahtarı çevirdim. Kalp atışlarım boğucuydu. Karanlık bulutlar kaplamıştı göğsümü, bol sağanağın habercisiydi ve kirpiklerim şimdiden ıslanmıştı.

Örtülen kapı hangi odada olduğumu belirtircesine büyük bir gürültüyle koridorda yankı bulduğunda çok geçmeden koşan adım seslerini de dibine taşımıştı.

"Gün," dediğini duydum babamın, sesi tuhaftı. "Babacığım..."

Bir kapı ötedeydi. Saatler önce bu kadar yakın olacağımız söylenseydi ve benim kapıyı açmak gibi bir isteğim olmayacağını önceden bilseydim bir dünya dolusu kahkaha atabilirdim. Şu an ise her şey bundan ibaretti. İşte, babam buradaydı. Onun yüzünden ağlıyordum.

Kulpa asıldı buz gibi avuç içim. Şakağımı ahşap kapıya yaslamış, gözümden akan yaşlarla karşımdaki duvara bakıyordum. Boris'in odasında olduğumu da o anda fark edebildim.

"Orada olduğunu biliyorum, Gün," dedi babam, sert bir nefes aldı. "Sana ne olduğunu anlatacağım... Seni görmeme izin ver, kızım. Bak..." Yüzümü koluma sildim. Üzerimde bana normalde büyük gelen kazağın bile *ona* ait olduğunun farkına varıyordum. "Gün, senin için yaptım. Yapmak zorundaydım."

Kafamın içindeki şalterleri attırıp tüm bünyemi öfkeyle harlayan kelimeler bunlardı. *Senin için...* Sözleri kocaman birer yalandı. Benim için yaptığı şeyin beni ne kadar üzeceğini hesap etmemiş miydi? Beni tanımıyor muydu? Babam hassas noktamdı ve bunu bildiğine adım gibi emindim. Bile bile yapmıştı. Bu gerçeği nasıl değiştirecekti? Değiştiremezdi.

"Git buradan," dedim kısık sesle, sert bir nefes aldığımda yetersiz geldi. "Seni görmek istemiyorum."

"Kızım... Yapma böyle."

"Planınız umurumda değil. Annemin yanına gideceğim," dedim ağlamaya devam ederek. "Artık onunla kalacağım. En azından... En azından o... O bana bunu yapmaz. Senin gibi... Beni en çok kendine güvendirip... Üzüleceğimi bile bile... Beni kandırmaz... Annem iyi bir anne değil, biliyorum. O bile bu kadarını yapmaz. Yapmazdı." Boğazım düğüm düğümdü. "Ama sen... Benim için..." Hıçkırdım sertçe. "Benim her şeyimdin... Artık değilsin."

Kapı kolunu art arda indirirken, "Gün... Konuşma böyle," diye acı içinde konuştu. "Sen benim bir tanemsin. Boşa hiçbir şey yapmam. Senin saçının teline zarar gelse ben ne yaparım, hiç düşündün mü? Seni kaybetmemek için yaptım her şeyi..."

"Anlatma!" diye çığlık atarcasına bağırdım, kapıya tekme savurdum. Nefes nefeseydim. "Defol git buradan! Defol!"

Boris'in, "Aksa, sakin ol," dediğini duydum aynı saniyede.

"Gitsin buradan," dedim zorlukla, boğazım yanıyordu ve ortasına oturan yumru büyüyüp tüm boğazımı kurutuyordu. "Git... Gitsin."

"Tamam, gidecek." Sesi gergindi. "Sadece sakinleş."

"Gün, saçmalıyorsun," diyen babamdı, sesi garip bir tondaydı. "Ben senin babanım..."

"Benim babam böyle bir şey yapmazdı!"

"Senin için yapar!" diye bağırdı karşılığında, kulpu bir kez daha çekiştirdi ve soluklandı. "Hadi, güzel kızım... Aç şu kapıyı."

"İstemiyorum seni..." Burnumu çektim gürültülü bir şekilde. "Anneme gideceğim. Beni alet etme hiçbir şeye. Gitmek istiyorum."

"Anneni katıp durma! Onunla beni kıyas edemezsin!"

Başka gidecek kimsem yok çünkü. Damarlarımın arasında kaynayan kan kalbimde bir çarpıntı yarattığında soluklarım dudaklarımı dağlıyordu, ağlamamı durduramıyordum. Canım yanıyordu.

"Edemem," dedim kuru bir sesle. "Annem... Bunu yapmazdı çünkü. Beni sevmese bile... Bana bunu asla yapmazdı."

"Daha beterini yaptı," dedi sert ve öfkeli bir şekilde. "Hatırlattırma bana!"

Sözleri, içimde saklanan terk edilmiş çocuğun kalbine bir darbe gibi indiğinde ağlamam şiddetlendi. O da bunu fark etmiş olmalıydı ki, "Kızım, annenin yaptığı aptallığı söylemeye çalışıyorum," dedi. "Senin suçundu belki de..." diye anında karşılık verdim, ağlamayı sürdürüyordum. Ne kadar canının yandığı önemsizdi. *Ben buydum.* Canım yandığı ölçüde karşımdakinin canını yakmak isterdim. "Annem... Seni terk etmek istemiş, ona ne yaşattığını hiç düşünmedim. Hep annemi suçladım ama şimdi... Düşünüyorum da haksız da değildi belki de. Seni terk etmekte haklıydı. Beni de... Senin yüzünden bırakmak zorunda kaldı."

Kelimelerin görünmez bıçakları durmaksızın aramızda sallanıyordu. Yaşlar gözlerimden süzülürken kendimi de hiç iyi hissetmiyordum.

"Canımı acıtmak için konuştuğunu biliyorum," dedi yaşanan sessizliğin ardından. "Yapma... Güzel kızım, yapma. Ben senin karşında o kadar güçlü değilim."

"Yalan," dedim yanağıma dökülen damlaları sertçe silerken. Sesim boğuluyordu. "Beni... kandırırken... Canımı yakarken... Hiç aklına gelmedim."

"Sanki yaptığım şey senin zararınaydı ulan!" dedi bu kez sinirle. "Benim derdim kızımı korumak. Benim şu dünyada başka kimim var? Onu da bu adamlara yem mi edeceğim? Sen... Biliyor musun saldırı gecesi yaşananları? Konuşmak senin için ne kadar kolay öyle ya..."

"Sana geri adım atmanı söylemiştim!"

"Öyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun! Çocuk oyuncağı mı bu?"

"Daha fazla konuşma," dedim sert bir sesle, kelimeleri zihnimde yerleştirmeyi reddederek. "Bana ne halt döndüğünü, her şeyi... Önceden anlatacaktın. Şimdi... Hiçbiri umurumda değil. Annemin yanında olacağım artık."

"Annenin yanında rahat bile edemezsin sen!"

"Ederim," dedim kızgınlığım boyut değiştirirken. "Levent abi de beni kızı gibi seviyor. Hep kendi çocuğuymuşum gibi hissettirdi bana..." Bile isteye yapıyordum bunu, babamın en sevmediği şeydi. Biliyordum. "Annem istemese

bile o beni yanlarında ister... Annem de kocasını sevdiği için alışır yanında olmama. Rahat ederim ben... hiç korkma."

"Bana bak, Gün! Söyleme şunları! Sen benim kızımsın! O Levent, benim kızımı kendi çocuğu sanamaz!" Kapıya yumruğunu vurduğunda irkilmiştim ama hiç umurumda değildi. "Öttürürüm lan ben o şerefsizi! O haysiyetsiz iti gebertirim! Annenin kocasıysa kocası! Senin baban benim! Sıra kızıma mı geldi? Adama bak... Benim ailemden aile kurdu kansız köpek!"

Kafasında bin senaryo kurup kendini ateşliyordu. Hep yapıyordu bunu.

"Umurumda değil," dedim dudaklarımı yalayarak, nemli saçlarımı geriye itekledim. "Benim istediğim bu... Sen yandaşınla birlikte devam et. Ben yokum."

"Beni de hiç unutmaz," dedi Boris homurdanır gibi.

"Sen de konuşma!" diye bağırdım öfkeyle, gözlerim karanlıkta kapının diğer tarafını buldu. Orada olduğunu hissediyordum. "İkiniz de aynısınız!"

"Beni babanla bir tutma, güzelim," dediğini duydum. "Söylememe tercihi babanındı."

"*Güzelim* mi dedin lan sen? Benim kızıma basbayağı *güzelim* dedin az önce! *Güzelim* dedin lan kızıma."

Gözlerimden akan yaşlar durduğunda kaşlarım sertçe çatıldı.

Boris, "Dil alışkanlığı," dediğinde kalbimin her parçası bölünmüştü sanki. "Sen her önüne gelene *güzelim* mi diyorsun yani?" diye sordum titreyen çenemle. Sayısız kez yutkunarak gözlerimden dökülen yaşların beraberinde dişlerimi sıktım. "Dil alışkanlığı..."

"Sikeyim, yok öyle bir şey, Aksa," dediğinde onun da kaşları çatılmış olmalıydı. Sesi anlamsız bir tınıyla sertleşmişti, epey de gergindi. "Öyle değil."

"Ne demek değil lan?" diye köpürdü anında babam. "O zaman sen benim kızıma utanmadan *güzelim* demiş oluyorsun. Güzelim ne demek lan ağzına sıçtığım?" Öfkesinin alevlerini kapının ardından bile hissediyordum. "Açıkla lan bana! Güzelim ne demek ulan? Benim kızım güzelse sana mı güzel, it herif!"

"Yani, tabii size de güzel olsun..."

"Ne diyorsun lan sen!"

"Ya sabır, amına koyayım ya!" diye kısık sesli homurtusunu işittim Boris'in, alt dudağımı sıktığımdan kan oturmuş bile olabilirdi. Gözyaşlarım hiçbir şekilde durmuyordu, tenim kıpkırmızı kesilmişti ve acıyordu yaşların ağırlığından. "Bir sikim demedim."

"Elimin tersindesin, yemin ederim ki duvarla bir ederim oğlum seni..."

Bir an daha fazla dayanamayarak kapıya geçirdim yumruğumu sertçe. "Gidin ya buradan! Ben sizi mi dinleyeceğim! Defolun gidin!"

"Gün..."

"Bu gece sizi istemediği açık," diye araya girdi Boris daha kısık bir tınıyla. Yine de duyuyordum. "Zorlaştırıp daha kötü yapmayın, az önce kriz geçirdi. Yine aynı şeyi yaşayacak olursa kaldıramaz. Buraya en yakın hastane neredeyse iki saat uzaklıkta, anlatabiliyor muyum? İyi değil."

Bünyemin bu gece güçlü olmadığını biliyordum. Günlerdir birikip üst üste yığılan şeylerin patlamasıydı ve Boris her anına şahitti. Böyle olmasından nefret ediyordum ama yanımdan ayrılmadığı için yalnız olabileceğim bir alan yoktu, içimi köşe bucak kaplayan acıyı tek başıma yaşayamıyordum. O her şeyi biliyordu. Ağlamalarımı, gülmelerimi, sinirimi, öfkemi ve yakıp yıktığım çoğu şeyi... Ya ben? Onu hâlâ tanımıyordum. *Ve aslında önemi de yoktu.*

O her zaman yabancıydı. *Öyle olmalıydı.*

"Tamam, kızım," diyen babam, büyüyen sessizliği tok sesiyle kırarak bozdu. Dudaklarımı birbirine bastırdım titrek bir nefes alarak. "Kendini toparla. Neler döndüğünü bir an önce konuşmamız gerek. O zamana kadar... Bu adama uyum sağla. Ona güvenmesem burada olmazdın, biliyorsun." Sert ve güçlü bir nefes aldı. "Baban neden bir Karalav ile anlaşmış olabilir, bunu da düşün. Beni düşman gibi görmek yerine yapman gereken şey bu."

Sırtımı duvara yaslarken dizlerimdeki kemikler kırılmış gibi tutmuyordu. Duvarın dibine indim ve dizlerimi karnıma doğru çekip kollarımı da etrafına sarmaladım. Kısa bir sessizlik yaşandı, sonra sert bir nefes sesi duydum ve bir an sonra adım sesleri kulaklarıma ulaştı. İşte, yine yalnızdım.

Çenemi dizime dayadım; omurgamdan aşağı sokulan ürpertiyi kalbimde hissettim aynı saniyede. Sessizdim, bu gece ilk kez ağlamıyordum. Ya da dökecek gözyaşım kalmamıştı artık. Gerçek şuydu ki neler döndüğünü ve planlarının ne olduğunu bilmek istiyordum. Bir şekilde öğrenmek, babamın neden bu yolu seçtiğini anlamak ve benim rolümün neden aptal yerine konmak olduğunu deli gibi merak ediyordum. Ama onlar anlatmak istedikleri için dinleyip uyum sağlayan taraf olmak istemiyordum. Beni kandırmalarının karşılığı böyle basit ve onlar istediği için olamazdı. Olmayacaktı.

Saniyeler içerisinde dışarıda duyacağım araba tekerlerinin taşlarda sürtünen sesini duymak için bekledim. Ama karanlık sessizliği sırtlanmıştı. Boris perdeyi sonuna kadar açtığından içeriye dökülen ay ışığı görüş alanı sağlıyordu, atıştıran yağmur damlaları camlara doğru düşerken babamın hâlâ evin içinde olduğunu düşünmekten alıkoyamadım kendimi.

Göğsümün içinde başını uzatıp büyüyen merak, oturduğum yerden yavaşça doğrulmamı sağladığında güçsüz bedenimi duvardan destek alarak kapıya çevirdim. Üstümde diz kapaklarımdan bir karış yukarıda biten bir ceket, altında da kokusuna bulanan bir *tişört* vardı ama altımda hiçbir şey yoktu. Çıplaktım ve Boris beni küvetten çıkarmadan önce ışıkları kapattığını hatırlıyordum. Bu yüzden hiçbir şey görmediğine emindim ama bir anda,

başımdan *tişört*ünü geçirmek için beni ayaklandırdığında göğüs uçlarımın çıplak bedenine sürtündüğü anlar zihnimden şimşek hızıyla geçti. Kalbimi sıçratan saniyelerdi ve aklıma düşer düşmez yüzümü utançla ovuşturmamı sağlamıştı. Yerin yedi kat dibine girmek istiyordum. Suç tamamen ondaydı. Ona neydi ki?

Çığlık atmamak için kendimi zor tutarken kilidi son derece sessiz bir şekilde açtım ve bir saniye bile beklemeden kendimi koridora bıraktım. Koridor bomboştu. Buzdan gözlerim karanlıkta gezindi ve bir gölge gibi halının üzerinde adımladığımda çıplak bacaklarımı yalayan soğuk hava dalgasını hissettim.

Merdiven basamaklarını inmeye başladığımda yavaş ve aynı zamanda kaygılıydım. İçlerinden birine yakalanmak istemiyordum. Aşağı götüren basamaklar her adımımda sesleri daha yakına taşırken düşüncelerimin kesilmesini sağlayan, babamın dudaklarından çıkan sözlerdi. Merdivenin yarısında kalakalmıştım.

"Haldun önemlidir. Yer altının en güçlü kozlarından, adam işini biliyor. Bağlantıları o sağlar, örgüttekiler onu kolay kolay satmaz. Suçlarını başkaları üstlenir, o da saman altından su yürütür," dedi. "Bu ortamda büyümediğini söyledin ama yine de bilirsin... Babanın dostlarından ya da dost sandığı koynundaki yılanlardan. Neydi kızının ismi?" Duraksadı hatırlamak istermiş gibi. "Tamamlasana, oğlum."

"Talya."

Kalbim boğazıma çarpıp karnıma bir kuyu açtı. Yutkundum.

"Talya..." diye tekrarladı babam. "İlk güvenini sağlayacağın adam o, belki kızı üzerinden yapabilirsin."

Boris Karalav sessiz kaldı. Bir kez daha yutkundum.

"Seni seviyor mu bu kız?"

"Galiba."

"Kutay, küçüklüğünüzden beri sevdiğini söyledi."

Yanağımın içini kanatmak istercesine ezerken nabzım yavaşladı. İçimde başka bir ateş yanıyordu.

"Zaten ben o Kutay'ın..."

"Doğru mu, değil mi?"

"Doğru," dedi Boris yalnızca. "Önemli mi?"

"İşimizi kolaylaştıracak her detay önemli," dedi. "Dün gece mekânda samimiymişsiniz."

"Samimi değildik," dediğinde merdivenin köşesine çöktüm ve yaşların dizildiği gözlerimi tavana diktim. Beni görebilecekleri bir tarafta değildim. "Aniden gelip boynumu öptü, odaklanmıştım ve ne olduğunu anlamadım."

"Güzel," dedi babam. "İşimize yarar. Adamların, senin işlerine yarayacağına ikna olması lazım. İlk hedefimiz bu." Aldığı nefesi duyabildim. "Kutay bahsetti Kartacalı'nın isteğinden."

"Öyle bir şey yapmam," dedi Boris keskin bir sesle. "Her şey olabilir ama bu asla."

Neydi bahsettiği şey? Deli gibi merak ediyordum.

"Böyle yola çıkmadık biz, aslanım," diye konuştu babam sinirle.

"Mantıklı olmadığını anlamanız gerek," dedi Boris sertçe. "Yanımda Aksa var, önceliklerimden biri onu korumak. Kartacalı piçi işlerin sarpa saracağı bir saçmalık öneriyor ve bunu düşünmemi istiyorsunuz. Sizin önceliğiniz mi değişti? Benim mi haberim yok?"

Kısa bir sessizlik yaşandı. Dudaklarımı birbirine yapıştırıp nefeslerimi ciğerlerime astığımda midem allak bullaktı. Talya ismini duymak beni inanılmaz rahatsız ediyordu.

"Öyle laf mı olur lan?" diye homurdandı babam öfkeyle. Kelimeler daha büyük bir sessizlik doğurduğunda ikisi de konuşmadı. Ardından, "Ne kadar kötüydü?" diye sordu babam endişe sinmiş sesiyle.

"Delirdi," dedi Boris. "Bu sakinleşmiş hâli, bir an durmadı." Düşünür gibi duruldu. "Bir ara sustu, susması tam bir eziyet."

Babamın kısık sesli kahkahasını duydum. Bir de gülüyor muydu?

"Ceza yöntemi budur," dedi ardından, özlemiş gibiydi sesi. Ya da ben öyle olduğunu sanıyordum. "Ona alışan birinin susmasına tahammül etmesi imkânsız. Beni çıldırtırdı manyak." Yanlış bir şey söylemiş gibi kelimeler geri çekildi. "Senin için geçerli değil bu, kızıma sakın alışma."

"Öyle bir planım yok."

O kadar ruhsuz ve sakindi ki her açıdan hassas hissediyordum ve bu yüzden ağlayabilirdim. *Aptallaşma, Aksa.*

"İyi, öyle de devam et," dedi babam, ters bakışlar fırlatan kara gözleri aklımda su yüzüne çıkıyordu. "Ona *güzelim* gibi samimiyet içeren sıfatlar kullanmadan iyi bir abi oluyorsundur umarım."

Abi? Bir an kaşlarım sert bir kıvrımla çatıldı. Boris'in Rusya'da bana sorduğu soru zihnimin çok da gerisinde değildi; bir noktada asılı kalmış, bana dik dik bakıyordu. Bana abi olabileceğini söylemişti. Sebebi... Sergen Alatan'dı.

Hissettiğim sinir ve gerginlikle kıpırdandım.

"Nasıl abi olunur, bilmiyorum," dedi Boris düz bir sesle. "İyi iş çıkarıyorumdur herhâlde. Kızınıza sormak lazım."

Beni öptün ulan davar, dememek için kendimi sıkarken göğüslerimi hissettiğini de hatırladım. Gerçekten bombok bir durumdaydık.

"Zaten artık gözüm daha çok üstünde," dedi babam tehditkâr bir tınıyla. Sesi sert ve otoriter geliyordu kulağa. "Gün beni dinlediğinde ona yaklaşımını direkt ondan öğrenirim."

"*Da,* beni bu kadar sık aramayı bırakmanızı sağlayacağı için memnun olduğumu belirtmek isterim."

"Bana çok kızgın," dedi babam sessizce, derin bir iç çekti. "Asla affetmeyeceğini söyledi." Onu ne kadar özlediğimi şimdi daha iyi idrak ediyordum. Avuçlarımı sıktım, tenim kaşınıyordu. "Lan oğlum, sen salak mısın da beni SA diye kaydediyorsun?"

"Anlaması içindi."

Ciddi miydi?

"Aferin! İyi bok yedin!" Babam sert bir şekilde küfrederken tahammül edemiyordu sanki. "Tahmin etmiştim ama... Rahatlığa bak! Seni baban dövmemiş, belli! Ulan otuz yaşına dayanmış adam olmasan seni bir elime alırdım var ya..."

"Yirmi yedi," dedi Boris rahat bir tavırla düzelterek. Alaycıydı sesi. "Yaşım daha çok genç, Sergen Bey."

"Çok bok değişti, dangalak..." Babam kalkıp bir tane geçirecek gibiydi. Sesi en azından bana o hissi veriyordu. "Git lan önümden... Gözüme görünme."

Boris'in kısık sesli gülüşünü duyabildim. Babam ile samimiyet mi kurmuşlardı? Bu gece yaşananlar bir kâbus muydu? Biri bir yerlerden çıkıp *kamera şakası* falan diye bağıracak olabilir miydi?

"Soytarı," dedi babam öfkeyle konuşmaya devam ederek. "*Gizli tut* dediler ama *anlamamasını sağla* demediler diye düşündün, değil mi lan?"

"Aynen öyle."

"Senin deliliğin babandan, belli... Çok belli," diye söylenmeye devam etti babam. "Seninle sonra görüşeceğiz beyefendi... Beni haberdar et." Gidiyor muydu? "İzni zor aldım, durumu tehlikeye atmadan gitmem lazım. Kızıma iyi bak."

Bir an adım sesleri, bir an sonra ise dış kapının kapanırken çıkardığı tok sesi dört duvara çarparak kulaklarımda yer edindi. Gitmişti. Sessizlik kocaman evi birdenbire deprem gibi sarsarken bekledim öylece. Neyi beklediğimi bile bilmiyordum. Bedenimde hiç derman kalmamıştı, bu yüzden bu gece yığılıp kaldığım yerde uzun süre beklemek istiyordum; içten içe öyle çok çökmüştüm ki daha fazla düşünce ve ses kaldırabilecekmiş gibi de hissetmiyordum. Boris Karalav ile yalnızdık yine. Ama onu da görmek istemiyordum. Ona kolayca aldanabileceğim bir boşluktaydım, bunun olmasını asla istemiyordum.

Sert bir nefes aldığımda kesik bir şekilde ofladım ve oturduğum yerden ayaklandım. Alt kata bakmadan üst kata çıkmaya başladığımda kafam karman çormandı. Boris'i az da olsa tanımaya başladıysam çok geçmeden beni kontrol etmeye gelecekti ve neredeyse çıplakken yakalanmak istemiyordum.

İlk önce kapısı kırık ve kurşun izleri olan, makyaj masasının ortasına devrildiği odama girdiğimde parmak uçlarımda yürüdüm. Aceleci bir hareketle altıma siyah bir külot geçirip kıyafetlerime yöneleceğim sırada adım sesleri duyar gibi olduğumda nefesimi tutarak odadan dışarı fırladım. Üstümdeki *tişört* ve ceket yeterince iyiydi zaten şu an. Bir an önce yakalanmadan yatağa girmeli, uyuyor numarasına geçmeliydim. Onunla karşılaşmak gibi bir planım veya isteğim yoktu.

Koşarcasına adımlarım odasında son bulduğunda saniyeler içerisinde yorganın altına girmiş ve dudaklarımın sınırına kadar çekmiştim parmaklarımın arasındaki yorgam. Kalbim göğsümden çıkmak istercesine atıyordu adrenalinle. Stresten kuruyan dudaklarımı ıslatarak gözlerimi sımsıkı yumdum. Kaslarım gergindi ve onun kokusunun sindiği çarşaflar arasında daha da geriliyordum. Kokusunu solumak işkence hâline gelmişti.

Sık sık kendime hatırlatıp içinden çıkamadığım kaçırılma mevzusunun aslı başka mıydı yani? Doğru düzgün birleştiremiyordum kafamın içinde. Babama içimde biriken kırıklarımı saçtıktan sonra daha durulmuş hissediyordum ama duygularım bir an geçmeden kalbimi yeniden avlıyordu, aynı kırıklık parçaları dağıldığım yanlarıma saplanarak beni ağlatabilirdi. İnanılır gibi gelmiyordu ve işin içinde babamın olduğunu düşündükçe göğsümün orta yerine taş oturuyormuş gibi hissediyordum. Ne yapacaktım bu geceden sonra? Annemin yanma nasıl gidecektim? Yalnızca buradan kurtulmam değil, babamdan da kurtulmam gerekiyordu artık. Nasıl bir denklemdi ki bu, canımı böylesine yakabiliyordu?

Uyuma numarası yaparken yeniden uykuya dalmam çok uzun sürmedi. Bir süre uyumuştum. Çok fazla ağladığımdan ve sıcak suyun etkisinden olsa gerekti, daha huzurlu bir uyku çekmiştim bir noktada. Yine de derin sayılmazdı. Çünkü gözlerimi açarak uzandığım yerde doğrulduğumda saat gecenin üçünü gösteriyordu. Tepemde bir gece lambası yanıyordu ve kuş figürünün hemen dibindeki saate baktığımda fark edebildiğim gerçek buydu. *Kuş figürü.* Baş ucumda mıydı?

Kaşlarımı sertçe çatarak origamiye uzandım ve alıp üzerimdeki kalın ceketin cebine itekledim. Artık onda kalmasını istemiyordum. Benim olan

bende olmalıydı. Titrek bir nefes alarak sızlayan bedenimle çıktım yorganın altından. Boris Karalav'ın ortalarda görünmediğini fark ettiğimde başka bir odada olabileceği fikrini yürüterek koridora çıktım. Dilim damağım kurumuştu, deli gibi susamıştım.

Basamakları indim saniyeler içerisinde, salonda da yoktu ve karşılaştığım boşluk içimi rahatlatmıştı. Alfi geldi bir an aklıma. O neredeydi? Koltuklara bakındığım sırada üçlü koltuğun en ucundaki taşıma kabına ilişti gözlerim. Dudaklarımda ufacık bir gülümseme eşliğinde kutuyu kucakladım ve adımlarımı geriye düşürdüm.

Mutfağa girdiğimde davlumbazın ışığı açıktı ve garip bir şekilde içerisi boştu. Işığın açık olması ise istemsizce çatık kaşlarım altında etrafı süzmeme neden oldu. Orta tezgâhın üzerinde içi dolu bir şarap kadehi duruyordu, onunla birlikte satranç oynarken içtiğini görmüştüm. Kaosun hemen öncesindeydi. Ben uyurken o burada içiyor muydu?

Alfi'yi orta tezgâha yerleştirdim önce. Ardından iki bardağa yakın suyu art arda tepeme dikip boğazımdan geçirdikten sonra bardağı mermere bıraktım. Derin bir nefes alarak yutkunduktan sonra pencereye yöneldi adımlarım. Perdeyi parmak uçlarım ile usulca kenara doğru sıyırdım, buzdan bakışlarımı yağmur damlalarının çarptığı camın ardında salınan karanlığa dokundurdum. Adamların birini gördüm o sırada, demek ki gelmişlerdi.

Alt dudağımı dilimle ıslatarak kenara topladığım perdenin açık kalmasını sıkıntı etmeden sırtımı geriye çevirdim ve orta tezgâha ilerledim, avuçlarımı dayayıp kendimi yukarı çekerken saniyeler içerisinde tezgâha yerleşmiştim. Üst bacaklarıma kadar inen *tişört* hafifçe sıyrıldığında ceketi kalçamdan aşağı çekiştirdim. Davlumbazın loş ışığı altında yağan yağmuru izlemek istiyordum. Hiçbir şey düşünmeden ve tek başıma... Tamam, Alfi de yanımdaydı. Puset benzeri yerinde uyuyan yavruya kısa bir bakış fırlatarak yönümü pencereye çevirdim ve ayaklarımı tabureye yerleştirerek dirseğimin tekini dizimin üstüne dayadım.

Hafif nemli, dağınık saçlarımın tutamlarına daldırdım parmaklarımı ve kendi dalgalı hâliyle kuruyup birbirine dolanan karmaşıklığı gidermeye çalıştım. Ciddi anlamda her açıdan berbat bir geceydi. Üzerime geçirdiğim Boris'in kıyafetlerini de hesap edecek olursak içinden çıkamayacağım çok fazla şey vardı.

Birkaç saniye geçmemişti ki mutfağın daraldığını, sessiz adımları onun varlığını fark ettirmese bile hislerimin onun büsbütün burada olduğunu anlamamı sağladığı o garip an belirdi. Buradaydı. Sırtım dönük olmama rağmen net bir şekilde biliyordum. Çekim alanı diye bir zırvalık varsa eğer, o kıvılcımı hissediyordum. Aynı odada, aynı metrekareler içerisinde ve aynı havayı soluduğumuz herhangi bir anın birinde onun olup olmadığını muhakkak

anlardım. O kapalı bir kutu olabilirdi ama aramızdaki gerilimin yarattığı iç gıdıklayıcı hisse engel olması imkânsızdı.

Sert bir nefes çekti içine. Adımları yaklaştı ve bedeni önümde belirip perdeyi kapattığında kaşlarımı çatarak sırtımı dikleştirdim, dik dik ona baktım. Üzerinde siyah bir uzun kollu vardı, altında ise siyah eşofman altı.

Bedeni bana döndüğünde kaşları sert bir kıvrım taşıyordu. Duş almış olmalıydı, saçları ıslaktı ve daha koyu görünüyordu. Kumral teni ise hafifçe kızarmıştı. Kirli sakallarının şeklini toparlamıştı ve kanımın damarlarımı tıkamasına sebep olacak kadar iyi görünüyordu. *Piç!*

"Derdin ne senin?" diye sordum sakin olmaya çalışarak, sinirlerimi bozmuştu her şeyi. "Huzurumu kaçırmak için nasıl özel bir sebep edindin bu kez? Hım? Söylesene şunu."

"Başkalarının huzurunu kaçırmak için sebepler edindim bu kez," dedi dümdüz. "Araya seninki de kaynamıştır, olur öyle."

Öfkeyle dudaklarımın arasından sert bir nefes bıraktım ve ona gözlerimi daha fazla değdirmek istemeyerek yönümü değiştirdim. Sessizlik yeminimi bozmamak için dirayetli olmalıydım. Alfi'nin sepetine uzandım ve sepeti dizlerime koyarak ona üstten üstten baktım.

"Alfi," diye fısıldadım, Boris Karalav'ın gölgesi üzerime devrilerek adanın diğer tarafına geçti o sırada; yürüyüp tabureye yerleştiği esnada göz ucuyla onu izliyordum. Gözlerinden yükselen ateş profilime sabitlendiğinde kadehi de eline almıştı. Odağımı Alfi'ye vermeye çalıştım. "Güzelim..."

Güzelim. Dil alışkanlığı olduğunu söylediği sesi kulaklarıma biriktiğinde ağzımın tadı kaçmıştı bile. Zehirdi sanki.

"Sıçanına Alis diye sesleniyorum, daha çok sevdiğine iddiasına girerim."

Çenemi sıktım içimi kaynatan öfkeyle. "Alfi," dedim sesimi yükselterek. "Senin karnını doyurayım ben en iyisi."

İsmini bastırarak söylüyordum bile isteye.

"Ben doyurdum, annesi siktir edince... İş başa düştü."

"Arkamdan iş çevirenlerle uğraşıyordum, Alfi," dedim sincaba açıklama yaparak. "Yoksa seni dağ ayılarına bırakır mıyım?"

"Dağ ayısı?" Boris alay edercesine konuştuğunda sinirim bir yılan gibi sokuyordu zihnimi. "Bu kadar yakışıklısı bir tek senin dağında galiba."

"Alfi," dedim sinirle uykusunda hırıltılı soluklar alan sincaba kızarak. "Bu kadar kaba bir adam hakkında konuşmaya bile değmez, inan. Ben konuşmaya değer adamlar bulacağım. Çenemizi onun için yoracağız. Tamam mı?'

"Bul bakalım, nasıl yapacaksan onu..."

"Neyse ki sana sormadım, Alfi. Her şeye burnunu sokma..." dedim dişlerimin arasından. "Ben yapacağım dediğim ne varsa bir şekilde yaparım. Annemin yanına dönene kadar eğlenecek bir şey bulalım, öyle değil mi?

"Eğlenmek için daha etkili fikirlerim var, Alatan," dediğinde göğüs kafesim sertçe inip kalktı öfkeyle. "Merak edecek olursan sorman yeterli, zevkle anlatırım."

Bir anda bakışlarım ona çevrildiğinde burnumdan nefesler indiriyordum. Gözleri doğrudan gözlerim ile temas etmişti. "Niye buradasın ya sen?" diye çıkıştım. "Ne istiyorsun? Belanı mı?"

"Buldum belamı, merak etme."

"Bana bela mı diyorsun bir de?" Gerilen kaslarım zonkluyordu. "Odaya giderim, odamın kapısını kırarsın; mutfağa gelirim, *huzurla* yağan yağmuru izleyeyim derim ama aynı dakika mahvedersin. Ben miyim bela?"

Öne doğru eğildiğinde kurumuş dudaklarımı istemsizce yaladım. Bakışlarının ağırlığı dudaklarıma düştü, oradan çıplak bacaklarıma. Son durağı ise gözlerimin içiydi.

"Yaşananları hesaba katarsak kapıyı kırdığım için pişman olacak bir adam değilim," dedi dümdüz bir şekilde, kaşları da çatılmıştı. "Yağmuru istediğin kadar izle..." Bakışları bedenimi sıyırıp geçtiğinde kalp atışlarımın gürültüsü kulaklarıma sarılmıştı. "Adamların da seni izlemeyeceği bir yerde ya da üzerinde bunlar yokken... Evet, izle."

Tuhaf bir utanç yanaklarımı, boynumu ve kulaklarımı ısırarak kalbimi dörtnala koşturduğunda ifademde yaprak dahi kımıldamadı. "Adam falan yoktu," diyebildim, bir tane görmüştüm ama onun da bahçenin diğer alanına geçtiğine gözlerimle şahittim.

"Adamlar evin arkasında da nöbetteler, Aksa. Daha uzak bir mesafeden etrafı izliyorlar," dedi, düz bir çizgi hâlindeki dudaklarını diliyle ıslatmıştı bir an. Histerik bir nefes verdi. "Seyirlik manzara verdiğin için artık daha fazla izlerler." Alaycı bir tavırla güldü. Ruhsuz ve sinirli bir hissiyatı vardı bu gülüşün. "Çok daha güvendeyiz."

"Öyle bir şey olmadı, abartma," dedim sertçe, parmaklarım sepetin iki yanını kavramıştı. "Hem... Sana ne ya? Seni ne ilgilendiriyor? Muhatap olma benimle."

Bakışları alev alevdi. "Seni korumak zorundayım, anlamadın mı hâlâ?"

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diye sıktığım dişlerimin arasından öfkeyle tısladım, kalbim şiddetini beşe katlamıştı. "Abilik taslamana hiç gerek yok. Sadece bacaklarım görünüyor ya, benim bacaklarım! Seni ilgilendirmez. Sorun olabilecek bir şey bile yok, karışma bana."

"Bu, sorun değil yani?"

Omuz silktim yavaşça. "Değil," dedim. "Tişört uzun."

"Bacakların da öyle."

"Ya seni öldürürüm!" diye bağırdığımda içim yanar gibi kavruldu. "Sen benim bacaklarıma mı bakıyorsun?"

"Gözüme çarptı," dedi, ses tonunun kalbimi yıpratan bir etkisi vardı. "Üzerinde benim kıyafetlerim olduğunda daha fazla dikkat çekiyorsun."

Birkaç saniye duraksadım. Söylemeye çalıştığı şey, onun kıyafetleri içerisinde olduğum için hakkımızda yanlış düşünecek olmaları mıydı? Bunu mu kastediyordu?

"Korkma," dedim ona kötü kötü bakarken. "Çıkaracağım zaten."

"Böyle bir isteğim yok," dedi. "Sana daha çok yakışmış."

Dürüst müydü yoksa profesyonel anlamda bir yalancı mı, ayırt edemez hâldeydim. Beni o kadar çok kandırmıştı ki her birinin aslında bambaşka bir kandırma olduğunu anladığım gecede dudaklarından çıkan en ufak şeye karşı etkilenme eşiğimi düşük tutuyordum. *Başarabilecekmişim gibi.*

Kadehi bitirmişti ve sigara paketini çıkarmış, içinden bir dal çekmişti. Dudaklarının arasına astığı dalın ucunu ateşleyip yakarken bir an gözleri turuncu aleve değdi, ardından gözlerime çıktı. Çakmağın ateşi göz bebeklerinde dans ettiğinden daha fazla görünüyordu, bakışlarımı kaçırmamak için direndim. Böyle bakmamalıydı.

Daha fazla yanında durmak istemediğime karar vererek sepeti aramızdaki boşluğa koydum ve zemine atladım saniyeler içerisinde. Pamuklu ceketin eteklerini düzelterek Alfi'nin olduğu kabı kucaklamak için döndüğümde ona gözümü bile değdirmemek konusunda ısrarcıydım.

"Bir dakika," dedi aynı anda, donup kaldım ne olduğunu anlamayarak. Gözlerim çehresine çevrildiğinde çatık kaşlarının altından cekete bakıyordu. *Ah*, daha doğrusu cebimden başı görünen kuş origamisine. "O benim mi?"

Omuz silktim umursamaz bir şekilde. "Hayır, benim."

Ayağa kalktığında bir an olduğum yerde gerildim. Omuzlarımı dikleştirip Alfi'yi almaktan vazgeçerek kapı ile mesafemi hesapladım en hızlı şekilde. Koşsa mıydım?

"Seninle anlaştık, Aksa." Üzerime yürüdüğünde tezgâhın diğer tarafına kaçtım. Nabzım boğazıma sıçramıştı birden. "Uçak senin, kuş benim."

"Benim yaptığım şey benimdir," dedim dümdüz. "Anlaşmadık. Seni kandırmaya karar verdim. İnanmasaydın."

"Onu bana vereceksin."

"Asla," dedim tek omuzumu silkip. Karşılıklı duruyorduk, aramızda yalnızca orta tezgâh vardı. "Git, babam yapsın sana."

"Ne?" diye sordu anlamayarak, güldü kısacık.

Çenemi milimlik bir açıyla kaldırdım. "Git... Başka biri yapsın," dedim. Uzun, ince parmaklarım buz kesmişti. Avuçlarıma batırdım sessizce. "Bulursun sen birini."

"Bulurum," dedi başını ağırca sallayarak. "Ama benim gözüm başkasında."

Avuçlarımı tezgâha dayayarak sırtımı küçük bir açıyla öne eğdim ve kirpiklerimi kıstım. "Onu yırtarsam ne yapabilirsin ki?"

Tek kaşını kaldırdı yavaşça, alaycı bir tavırla. Aptal bir origami miydi mesele yoksa başka bir şey miydi, çözemiyordum.

"Yeniden yaparsın."

"Bok yaparım," dedim net bir sesle. "Adama bak..."

"Senden alacaklı olduğumu unutmuş gibisin," derken kendinden emin bir ifadesi vardı. "Üstelik bir tane de değil."

Hiçbiri aklımda bile değildi. Ne saçmalıyordu?

"Beni her defasında kandırdığına göre ödeştiğimizi sayıyorum," dedim. "Seninle hesabımız kalmadı."

"Ne yapacağız biz senin bu *asarım, keserim* havalarını?" diye sordu alaycı bir sesle, açık kısmı geriye çekilip koyulaşmıştı ve gözlerine yayılan altınımsı ton parlıyordu. Kafasının içinde kim bilir ne geçiyordu? "Ben alacakları konusunda dikkatli bir adamım, kolay kolay unutmam ve almasını bilirim. O kuşu da alacağım." Elini kaldırdı ve iki parmağını indirerek *üç* parmağını havada bıraktı. "Üç birikmiş borcun da var tabii, sakın unutayım deme."

"Üç?" Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Seni bir *üçlerim*, görürsün. Yüzsüz."

Güldü yavaşça ve elini tezgâha indirdi. "Ver onu bana, kavga etmeyelim."

Başımı iki yana salladım. "Bunu hak eden birine vereceğim," dedim gözlerimi hafifçe kısarak. "Hoşuma giden bir adama."

Bunu neden söylemiştim, bilmiyordum. İçten içe tepkilerini merak ediyordum. Ne için merak ediyordum ki zaten? Ama ben... Talya'nın ismini bir kez duyduğumda bile içimde patlamaya hazır volkanın çatırdadığını ve parçalamak için an kolladığını hissediyordum. Kıskançlık bu muydu? Daima yanan bir kor vardı. Boris Karalav'ın umurunda olacağını ise hiç sanmıyordum. Neden olsun ki? Saçmalıyordum işte. Anında pişman da olmuştum.

"Hoşuna gitmiyorum yani?"

"Hiç," dedim yutkunarak. "Benim kriterimi karşılaman imkânsız, ben..." Dik dik bakıyordum suratına, loş ışığın altında ortamın atmosferi yoğunlaşıyordu. "Esmer olanları severim."

Ne büyük bir yalan.

"İlginç," dedi, bakışları belli belirsiz kısılmıştı ve geniş omuzları gergin görünüyordu. "Ben de öyle."

İşte, her şey buraya kadardı. Esmer olmanın yanından bile geçmiyordum ve bunun neden önemli olduğunu düşünmek beynime kan sıçratıyordu. Talya esmerdi. Hayatında olması olasıydı.

"Güzel," dedim çenemi dikleştirerek, boğazımı sızlatan kelimeleri yutkundum.

"Güzel," dedi aynı şekilde.

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp parmaklarımı bastırdığım tezgâhtan çektim.

"Yarın birlikte katılmamız gereken bir yemek var," dedi düz bir sesle, kapıya yöneleceğim sırada. "Akşam sekiz."

Adımlamayı bıraktım ve başımı omzumun üzerinden çevirerek ona baktım. İfadesi karanlıktaydı. Loş aydınlığın altında gözlerinde yanan çıralar içimi tutuşturuyordu.

"Seninle hiçbir yere gelmem," dedim kuru bir sesle, omurgamı dikleştirmiştim. Bacaklarımdan tırmanan ürperti karnımda birikmeye başlamıştı.

"Senden alacağım üç haktan ilkini istiyorum öyleyse," dedi, sırtını orta tezgâha vererek. Kollarını önünde birleştirdi. "Reddetme lüksün yok, gitme sebebimiz zaten sensin."

Kaşlarım daha sert çatıldı. Bedenimi ona dönmüştüm. "Bu ne demek?"

"Dün gece kaçmaya çalıştığın kulaklarına gitmiş," dedi. "Mekâna nasıl gelebildiğini sorguluyorlar. Senin içimizden biri olduğuna ikna olana kadar dışarıda olman yasaktı, şartları buydu."

Kalp atışlarım boyut değiştirmişti tedirgince. "İçinizden biri olmak derken?"

"Babanın tek zaafı sensin," dedi. "Herkes bunun yeterince farkında, ne olursa olsun senin olduğun yerde tehlikeyi hesaplayacak bir adam."

"Yani?"

"Yani... Babanın zaafından kendi içlerinde yetişmiş, ona karşı kullanabilecekleri bir koz yaratacaklar," dediğinde dikkatle dinliyordum onu. "Seni öldürmek yerine yetiştirmeyi seçtiler, daha temiz görünen ama pis oynanan bir kumar. Asıl amaçları seni tehdit hâline getirmek."

"Beni kullanarak? Beni babama mı kırdıracaktınız?" diye sordum şok içinde. "O haberler... Bunun için miydi?"

"Babanın senden vazgeçtiğini düşünecektin. Yalnızca o haberler değil... Yakında bir yenisi daha çıkacak, sonra hayatına devam edebildiğini anlayacağın türden olanlar... Her şey adım adım." Başını ağır ağır salladı. "Böylece sen de ondan zamanla vazgeçecektin, seni kendi elleriyle bileyeceklerdi." Gözlerimin dolduğunu fark ettiğinde dudaklarını ıslatarak devam etti: "Öğrenmeni isteme sebebim buydu. İşin acımasız kısmına gelmeden her şeyi bilmen gerekiyordu. Baban ise yaşamanın yeterli olacağına inandı, pürüz çıkarabilecek herhangi bir şeye onayı yoktu."

Duyduklarımı hazmetmeye çalışsam da zamanın dışına çıkmıştım sanki. Hiçbir şeyi algılama gücüm veya isteğim yoktu.

"Babamla beni düşman edecektiniz," dedim soru işaretleri ile dolu sesimle. "Benden böyle kolay vazgeçeceğine inandılar mı yani?"

"Hayır," dedi doğruca. "Babanın senden vazgeçmesi için uydurulacak senaryo daha fazlaydı. Örgütün gözlemlediği şey, babanın sana daha düşkün olması. Bu yüzden daha kirli fikirleri var."

"Aptal mı bu insanlar?" Ciğerlerime astığım nefes yetersizdi. "Benim, babam için yapabileceklerimin bir sınırı yok."

"Dışarıdan görünen ise öyle değil," dedi dümdüz. "Babanın tüm önlemlerine rağmen Bolodor'da gerçekleşen saldırıyı saklayan, korumasından bir şekilde kurtulmaya çalışan ve benim gibi bir adamla sık zaman geçiren genç bir kız... Ev haricinde babanla dışarıda bir kez bile görünmemişsin. Her şeyi toplayacak olursak... Senin babandan vazgeçip örgütün içine girmen daha kolay."

"Daha kolay kandırılabilirim yani?" diye sordum histerik bir tavırla gülerek. Sinirlerim öyle bozuktu ki... Beni babamla düşman mı edeceklerdi? "Bunu çok kez ispat ettin zaten."

"Kısmen."

İlk kez söylediğini umursayamadım.

"Bunu..." Yutkunabildim. Kafamın içindeki her bir düşüncenin tersi düzüne dönmüştü. Göz gözeydik. "Bunu neden yaptınız?"

"Babana anlatması için fırsat ver," dedi yalnızca. "Bilmen gereken şey, yaşaman için yapabileceği en iyi seçimin bu olduğu."

"Bu hâlde... Hiçbir şey bilmeden... Yaşayabileceğimi nasıl düşünür?"

"Bir noktada öğreneceğini biliyordu," dedi burnundan nefes vererek. "Yine de tepkilerinin bu kadar sert olacağını hesap etmemiş olmalı. O da pes edecekti."

Her birini düşünmek için rafa kaldırıyordum ama başıma ağrılar giriyordu. Parmaklarımı saçlarımın içinden geçirip elimin tekini enseme indirdim.

"Sonsuza kadar onların içinde kalamazdım ama!" diye yükselttim sesimi. "Bu nasıl bir şey ya? Nasıl büyük bir saçmalık?"

"Bu, planın seni yaşatacak kısmı," dedi rahatça. "Geri kalanı ise asıl mesele, örgütü içten çökertmek." Yaslandığı yerden bedenini kopardı ve bana birkaç adım yaklaştı. "Roller çoktan dağıtıldı, Alatan. Bize de pastanın en büyük dilimi düştü."

"Ben... Sizinle değilim."

"Karar senin," dedi. "Ölmek ya da öldürmek, senin seçimin. Şu an buradan gidecek olursan... Birkaç gün sonra her şey eskiye döner. Bir ay içerisinde de elçilerden biri karşına çıkar ve işini bu kez kesinlikle bitirir. Baban yeni bir savaş başlatır, bu adamlar da arkalarına daha büyük güç aldıkları ilk fırsatta onu öldürürler."

Elim ayağım kelimelerin soğuk yanına denk geldiğinden buza dönüşüp uyuşmaya başlamıştı, gözlerime batan yaşları geri iteklemek istedim.

"Bu işin sonunda... Elçiler beni zaten öldürmeyecek mi? Ne değişecek? Ben... Buradan çıktığım an her şey yeniden eskiye dönecekse..." Sesim titriyordu. "Neyi değiştirecek yaşananlar?"

"Eğer biz sona gelmeden onları bitirirsek her şeyi," dedi, tam karşımdaydı ve aramızdaki mesafeye rağmen sıcaklığını hissediyordum. Bakışları boynuma düştü, yüzüme tırmandı ve gözlerime değdi. "Boynundaki izin anlamını yalnızca elçiler ve onlara emri verenler bilir. Onların dilinde öldürülmen gerektiği anlamını taşıyan özel bir simge." Sıkıntı içinde durdu. Annesini yakanlar da farklı insanlar değildi, onlardı. "Elçiler ve emri verenler ortadan kalkarsa ölüm de kalkar."

Omuzlarım sırtıma kilolarca yük binmiş gibi düştü. Ağlamamak için kendimi sıkıyordum. "Sen... Sen de biliyorsun ama bu izi."

"Annemi gördüm," dedi, bir yangın daha çevreledi etrafımızı. "Ölene kadar, her gün ezberleyecek kadar onunlaydım."

Alt dudağım titreyecek gibi olduğunda avuçlarımı yüzüme kapatıp tenimi sıvazladım ve derin nefesler almaya çalıştım. "Ben de öleceğim," diye fısıldadım, canım çekilmiş gibi ellerimi yavaşça iki yanıma bıraktığımda. Yutkundum ve gözlerine bakarak başımı iki yana salladım. "Annenden farkım olmayacak."

"Olacak," dedi bir adım daha yaklaşarak. Avuçları boynum ile çenem arasındaki boşluğa yerleştiğinde tenim gerildi ama geri çekilmek için herhangi bir hamle yapmadım. "Gerekirse herkes ölür, sen yaşarsın," diye devam etti, dudakları alaycı bir kıvrımla yükseldi. "Senin için öldürürüz."

Çok kısa bir an gözlerinin içine uzun uzun baktım. Saniyeler sonsuzluğa uzuyordu ve olduğumuz alanda kayboluyordum sanki. Saatler öncesine kadar düşman gördüğüm adamı şu an herhangi bir noktaya koyamıyordum. Artık yan yana mıydık? *Hayır.* Kabul etmeyecektim.

Bakışlarımı üzerinden uzaklaştırdım ve alt dudağımı dişlerimle ezerek ellerini üstümden itekledim. Sesli bir şekilde nefes aldı, ardından ellerini belinin iki yanına karizmatik bir tavırla iliştirdi.

"Ne yapacağınız beni ilgilendirmiyor," dedim bir adım geriye gitmeden önce. "Yarın seninle gelmeyeceğimi bil."

Yüzüne son bir kez bakıp sırtımı döndüm ve mutfağın çıkışına yürüdüm.

Kafamın içinde bir savaş vardı ve bir türlü bitmiyordu. Uyuyorum, uyanıyorum ve geceyi söküp günü yerine getiriyorum; içime bakıyorum, hâlâ

orada. Ellerim kan ve dizlerim yara bere dolsa, nefes alamasam ve kalbim tırnak izlerine doysa yine de hâlâ orada. Alıp veremediğim, bir türlü yenilemediğim ama uğruna ölüp galibiyeti müjdeleyemediğim ağır bir ikilem. Biraz çarpık, biraz da acıklı.

"Sergen Alatan hakkında kötü bir şey söyleyecek olursa etkilendiğini belli et," dediğini duydum Boris Karalav'ın, gaza biraz daha asıldı. Arabanın içinin de onun gibi koktuğunu fark ediyordum. İç gıdıklayıcıydı. "Hemen düşman olmayacağını hesap ettiler, bu yüzden öfkeni yansıtmaman için bir sebep yok."

Sert bir nefes aldım ve boş orman yolunu izlemeyi bırakıp şakağımı yasladığım camın soğuk yüzeyi ile temasımı keserek başımı kaldırdım. Omzumun üzerinden şoför koltuğunda oturan adama baktım. Direksiyonu kemikli, uzun parmakları arasına hapsetmişti ve hâkimiyeti profesyonelce sağlarken bir yandan da yemekte karşılaşacağımız adamlar hakkında bilgi veriyordu. Siyah bir takım giymişti, içinde yine Rusya'da giydiklerine benzer tarzda ama bu kez siyah olan bir gömlek vardı. Bu gece parmakları boştu.

Evet, onunla yemeğe gidiyordum.

Tüm gün ondan köşe bucak kaçıp kendi içime gömülürken saat akşam sekize on kalaya vurduğunda kendime düşünme fırsatı tanımadan giyinip aşağı inmiştim. Beni görür görmez dudaklarının bir köşesini sarmalayan belirsiz kıvrım aklıma kazınmıştı çoktan, tek bir cümle için bile açılmayan dudaklarımı zapt etmek ise ilk kez basit gelmişti.

Gitme sebebim belliydi. Neler döndüğünü birebir görebilmek için başka şansım yoktu. Ya da bu tamamen kandırmacadan ibaretti. *Gitmek zorundaydım.*

Bir anlığına gözleri çehreme uğradı. İfadesi mimiksiz, arabanın karanlığına uyum sağlayacak şekilde zifirîydi. Uzun kirpikleri tarafından sarmalanmış gözleri yakıcıydı ve bakışlarının kavurucu ağırlığı olmasa bana baktığını bir an bile yakalayamazdım.

"Normal şartlarda herkes seni Pusat'ın kardeşi sanıyor," dedi düz bir sesle, dudaklarımı birbirine bastırmıştım sessizliğimi devam ettirebilmek için. "Senden emin olana kadar böyle olması onların işine gelen şey, seni gizli tutuyorlar."

Tekerler bir yokuşu tırmanmaya başladığında önüme bakıyordum yalnızca. Dilime batan soruları damağımda kıstırıp çenemin düğümünü sabit tuttum. Avuçlarımı kaplayan ter tabakasını kotun üst kısmına sildim. Stresten kaskatı kesilmiştim dakikalardır. Ne ile karşılaşacağımı bilmiyordum ve ne yapmam gerektiğine karar da verememiştim.

Dün gece Boris Karalav'ın anlattıkları aklımdaydı ama onları anlamak, affetmek için hiç yeterli değildi. Uykudan uyandığım anda öfkem, kırıklarım

ve kandırıldığımı bir kez daha suratıma çarpan arsız his hâlâ benimleydi. Gözlerim yaşlarla dolup duruyordu; meselenin aslını öğrenmek istiyordum ama onları dinlediğimi sanmalarını istemiyordum. Sürekli kapı köşelerine sinerek gizlice kulak misafiri olursam parçaları tek başıma birleştirebilirdim. Bu gece yaşanacak yemek de böyleydi.

Birkaç dakika sonra küçük taşları ezen tekerler sağa doğru kırıldı ve biraz daha ilerledikten sonra kocaman bir malikânenin açılan demir kapısından geçti. Tüm bedenim buz kesmişti tekrar. Parmak uçlarımı avuçlarıma yatırdım ve uzun tırnaklarımı derime sapladım. Acı, düşünceleri bastırabilirdi.

Çalışan motorun sesini kestiğinde kalp atışlarım daha da koyuldu. Titrek bir nefes çektim içime, gözlerimi önümden ayırdım ve başımı ona doğru çevirerek yüzüme asılan bakışlarıyla göz göze kaldım.

"Baş başayken düşman kalmaya devam edebiliriz," derken keskin bir tondaydı sesi, ürpertecek bir sakinlik taşıyordu. "Ama şu an bunun hiç sırası değil."

Başımı *ne var* dercesine salladım.

Sabır dilenir gibi nefes aldı ve aramızdaki mesafeyi azaltarak az da olsa bana doğru eğildi. "Çenen konuşmak için var."

Konuşmamaktan dilim şişmişti resmen ama inadım inattı. Taş gibi ifademi koruyup gözlerinin içine stabil bir şekilde bakmayı sürdürdüm.

"Her neyse," dedi pes ederek. "Korktuğunu görebiliyorum ama korkacak hiçbir şey yok. Üstünlük bizde, biraz kalıp döneceğiz."

Bir şey söylemek için dudaklarım aralansa da birbirine bastırarak durdum ve sessizce iç çektim. Ters bir bakış attı bu duruma. Sonrasında kapı koluna uzandı ve arabanın dışına çıktı. Boris'e güvenmek istemiyordum ama başka bir şansım yoktu. Yine de güvendiğimi belli etmemek gibi bir şansım hâlâ vardı. Birkaç saniye bekleyip arkasından inerken ifademi düz tutmaya çalışıyordum.

Fazla büyük bir arazideydik. Etrafta sayıca fazla adamlar, arabalar ve kapının girişinde havlayan köpekler vardı. Korkunçtu. Benim için korkutucuydu. Etrafı incelerken kapıda duran adamların tekiyle göz göze geldiğim kısacık anda irkilir gibi olsam da bakışlarımı *ne bakıyorsun* dercesine kıstım ve dik dik suratına baktım.

Bir an bileğime yılan gibi dolanan parmakları hissettiğim saniye başımı kaldırdım ve ona baktım. Gözlerini güven verircesine yumdu, ardından beni merdivene doğru sürüklercesine götürmeye başladı. Tutuşu sıkı değildi ama hareketleri sertti. Bilerek yaptığını anlamak için âlim olmaya da gerek yoktu.

İşaret parmağı, avucumun iç kısmına yakın bir yere konumlanmıştı ve tuhaf bir şekilde nabzımı dağlayan soğukluğu kanımı kaynatıyordu. Merdiven basamaklarını çıkarken ayağımdaki çizmeler yere sert darbeler bırakıyordu.

Yapmam gereken neyse yapacaktım pek tabii. Her ne kadar babama kızgın olsam ve sırtımda adaşı olan bıçaklar canımı yakmaya devam etse de bu adamlara karşı yanında durabilirdim.

Kapının önünde bekleyen takım elbiseli adamlar sessizce başını eğip yüksek kapıyı açtıklarında tuttuğumu fark edemediğim nefesimi bıraktım. İçeri geçtik, duvarlar krem rengiydi ve tavanda işlemeli detaylar vardı. Kapı tok bir sesle örülüp derin bir uğultu bıraktığında korkum daha yukarı tırmandı. Etrafa kaçamak ve tedirgin bakışlar fırlatıyordum. Büyük bir salon tam sol tarafımdaydı, görebiliyordum ama her şey göz yorucuydu burada. Uzun, eski tarz karmaşık bir halı vardı yerde; garip bir şekilde evin içi son derece aydınlıktı. Atmosferiydi tüm mesele.

"Bay Karalav," diyen bir ses odağımı üzerine çektiğinde kalp atışlarım göğsümde birikiyordu. Takım elbiseli, ellili yaşlarında bir adamdı karşımdaki; saçları hafif kırlaşmıştı ama dinç görünüyordu. "Atilla Bey sizleri bekliyor, efendim."

Boris başını salladı ve bileğimi bırakmadan bizi kapıdan geçirdi. İçerisi yemek odasıydı; uzun bir masa vardı, etrafında koyu kahverengi ahşap sandalyeler sıralıydı ve odanın bir köşesinde dört çalışan ayakta bekliyordu. Masa kuruluydu. Tavanda büyük, şatafatlı bir avize sallanıyordu; başka hiçbir şeyi incelemedim. Masanın başında oturan adamın fark ettiğim varlığı rahatsız ediciydi çünkü. Boğazımı tıkayan yumru büyüdüğünde bileğimden çözülen parmakları hissedebildim.

Boris yürüdü, ben ise bir santim dahi kımıldamadan adımlarını izledim. Gergindim ve saçmalamak için odağımı değiştiriyordum. Boris'i incelemek en iyi seçenekti. Üzerindeki takımın duruşuna, geniş omuzlarına ve uzun, kemikli elini adama uzatışına baktım. Soluk tenindeki damarların izlerine kadar inceledim.

"Vay, vay, vay... Kimleri görüyorum..." diyen kalın sesin sahibi yerimde gerilip avuçlarımı sıkmamı sağladığında içten içe kendimi motive ediyordum. Burunlarından fitil fitil getirmeliydim her şeyi. "Seni gün yüzüyle hiç göremeyeceğiz galiba." Başını sallıyordu. "Baban *gece avlanılır,* derdi. *Her şey saklanır, kurt ininden çıkar, aslan avlanır.* Döngüsü buydu, sende onu görür gibiyim."

"Öyle," dedi Boris, elini sıkıp geri çekildiğinde rahat bir duruşu vardı. "Beceriksiz insan çok olunca keyif yapmak zor, iş başa düştü."

Atilla denilen adam derin bir kahkaha attı. "Bizde beceriksiz insan olmaz, aslanım benim," dedi ardından, şeytani bir sırıtış taşıyordu dudakları. "Senin kadar beceriklisi yok, o ayrı."

"Ona ne şüphe."

"Yine de..." Sesli bir nefes alarak başını bana doğru çevirdi ve gözleri bedenimi baştan aşağı süzdü. Gerim gerim geriliyordum. "Birkaç pürüz var." Kaşları ile beni işaret etti. "Buraya gel."

Bana mı diyordu? *Herhâlde, Aksa.*

Çenemi açıp bağırmak ve dilsiz kesilmek arasında gidip geldim. Hangisi en doğrusu olurdu? Normal şartlarda ne tepki vereceksem onu esirgemeden yapacaktım. Hedefim buydu. Adamları kışkırtma pahasına...

"Ben köpeğiniz değilim," dedim aniden. "Bana emin veremezsiniz."

İşin aslı, sanırım boku yemiştim.

Düşündüğümün aksine adam bir kahkaha daha patlattı ama bu oldukça sinir bozucuydu. O sırada parmakları ile el işareti verdiği çalışanların odadan ayrılışlarını göz ucuyla takip ettim, boğucu bir sessizlik yayılmıştı dört duvar arasına.

"Tamam, küçük hanım," dedi adam bir eliyle sağ tarafını işaret ederek. "Gelip oturmaz mısınız?"

Gerçekten, ölümcül ifadesinin ardında böyle bir tepki vereceğine ihtimal bile vermezdim. O an Boris'in dün gece bahsettikleri zihnimde kulaçlarını daha yakına atmaya başladı. Beni içlerine çekmek için uyumlu ve sıcak mı davranacaklardı? Belki de bunu avantaja dönüştürebilirdim. *Zaten babanın da amacı bu, Aksa.* İç sesimi susturdum çabucak.

"Ben, beni kaçıran adamlarla aynı masaya oturmam."

"Aynı evde yaşıyorsun ama..." Adam sırıttı. "Uzatmadan gel buraya, ikiletilmeyi pek sevmem... Aramız şimdiden bozulmasın."

Sinirim tepemden buharlar çıkaracaktı sanki. Çenemi dikleştirdim ve yutkundum sertçe. "Başka bir şansım olsaydı hiçbirinizle aynı yerde bulunmazdım zaten," dedim sertçe.

Sabırsız bir nefes çekti ciğerlerine. Gözleri simsiyah duruyordu, üzerinde üstten iki düğmesi açık beyaz bir gömlek taşıyordu.

"Çetin ceviz," dedi gözlerini Boris'e çevirdiğinde. "Geçen gece yaşanılanların sebebi şimdi daha anlaşılır." Gözleri sertleşti. "Şimdi getir şunu buraya."

"Gerek yok," dedim öfkeyle adımlarımı harekete geçirip masaya doğru yürüdüğümde, Boris'in işini zorlaştırmak istemiyordum. Sandalyelerden birini çektim ve oturdum.

"Ha, şöyle..."

Kafamı çevirip yaşlı adama bakmadım. Gözlerim önümdeki tabakta, çeşit çeşit sıralanan yemeklerdeydi. Aslında akşam yemeği yemiştik, Boris göstermelik bir şeyler ağzıma atmamı söylemişti.

Yanımdaki sandalyeyi çekip yerleşen adamın varlığının saçma bir güven verdiğini hissediyordum öte yandan. Ellerimi kucağımda birleştirerek dudaklarımı kemirmeye başladım belli belirsiz.

"Bana bak bakayım," diyen ses ile birlikte sabır dilenir gibi nefes verdim ve başımı kaldırıp sağ başköşede oturan adama baktım. Parmak uçlarındaki çatalı bana doğru, yüzümü işaret edercesine salladı. "Ne bu suratının hâli?"

İki gecedir yoğun bir şekilde ağladığımdan yüzümde kızarıklıklar vardı. Göz çevrem, yanaklarım tahriş olmuş gibi acıyordu ve tenimin beyazlığından tek bakışta anlaşılması çok normaldi. Suratımı nemlendirdiğimden sızısı kesilmişti neyse ki.

Boris'e çevrildi bakışları. "Kıza dokundun mu?" diye sordu, yalancının tekiydi. İlgili bir imaj yaratmaya çalışıyordu.

Boris histerik bir şekilde güldü. Sinirleri gerilmişti şimdi. "Beni başkalarıyla karıştırmayın."

"Çok ağlamış öyleyse, bizim kızlardan biliyorum," diye mırıldandı bu kez yaşını almış adam, aynı saniye kapı açıldı ve çalışan kadınlardan biri içeri süzüldü. "Ne güzel gözlerin var, anneninkilere benziyor."

Bir an damarlarımdaki kan kesilmiş gibi bakakaldım yüzüne. "Annemi nereden tanıyorsun?"

"Küçük bir araştırma," dedi adam. "Birkaç fotoğrafını gördüm, güzel kadın..." Çalışan, tabaklara pirzola koyarak odadan çıktığında devrelerim alev alevdi. "Baban öyle bir kadından sonra nasıl şimdiki esmeri yanma almış, şaşırtıcı doğrusu."

Şokla kasıldım. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki kriz geçireceğimi düşündüm. Görüş açım saniyeler içerisinde bulanıklaşmış, midem çalkalanmaya başlamıştı.

"Ah, bilmiyor muydun?" diye sordu adam şaşırmış gibi. Boris'in avucunun ısısı kotun kumaşı üzerinden bacağıma yerleşti ve tutulan nutkumu gevşetmek istercesine sıktı hafifçe. Uyarı mıydı? Plan mıydı? Ne sikimdi? "Babanın şu sıralar ayakları yerden kesiliyor, gözünün çoğu şeyi *görmeme* sebebini merak ediyorduk ama belli ki bu yaşında da aşktan feleği şaşmış."

Babamın hayatında bir kadın olduğunu ve ilgisinin onun üzerinde olduğunu söylüyordu bu aptal adam. Her ne kadar gerçeği bilmesem de Boris'in tutuşu sakin olmam ve sıklaşan nefesimi dizginlemem için yeterliydi. *Belki de değildi.*

"Beni aramıyor mu?" diye sordum titreyen sesimle. *İyiyiz, hayalî bir kadını öldürme planları kurmuyoruz.* "O kadınla mı... İlgileniyor? Ben..."

Başını salladı Atilla denilen adam. İfadesiz, yalancı suratındaki mimikleri oldukça iyi kullanıyordu. "Görünen o ki durum bu," dedi. "Babanı uzun zamandır tanırız, kızını gözden çıkarmış olması bizi de çok şaşırttı." Derin bir nefes daha çekti içine, viski bardağını dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. "Sen düşünme bunları... O güzel gözlerin daha fazla yaş görmesin, hassassın belli ki."

Yanağımı içeriden dişleyip çenemi sıkı tutmak için ekstra yoğun bir çabada içindeydim. Sol gözümden dökülen bir damla yaşı süzülmeden elimin tersiyle yakaladım ve sildim tenimden. Babam konusunda hep hassastım ve dün gece Boris Karalav'ın *pis oynayacaklar,* dediği kısmı anlıyordum. Babama bileyip içlerindeki en büyük koz hâline gelmemi sağlamak ne demek, şu an daha net kavrıyordum.

"Haldun Kartacalı'yla birlikte uğradı sabah," dedi sonrasında, Boris'i radarına almıştı bu defa ve çatal bıçak sesleri dışında tek bir ses olmayan ortamda her şey daha gericiydi. "Seni çıtlatmış adama, mekânda kızıyla samimiyetini herkes görmüş. Ne diyorsun?"

Haldun... Talya'nın babası. Mekândaki samimiyetleri gözümün önünden geçtiğinde masanın altındaki elimi bacağımın üzerinde duran eline götürüp itekledim. Başını sabır dilenir gibi ufacık salladığını da görebildim.

"Hayır," dedi Boris gergince sırtını sandalyeye verip. "Talya ile yakınlığımız yok, arkadaşız. Aptalca davranışları beni ilgilendirmez."

"İlgilendirmeli," dedi Atilla omuz silkerek. "Haldun ılımlı bakıyor. Babandan dolayı tavırlı olsa da... Zeki bir adam olduğunun fark etmemek imkânsız." Koyu kahverengi gözlerinden geçen ifadeyi görebildim. "Sonuçta bu iş böyledir... Evladını seçemezsin ama damadını seçersin."

Midem daha şiddetli çalkalanmaya, kalbim göğsümden fırlayacakmışçasına atmaya ve kanım kulaklarıma taşmaya başladı aniden. Ağırca titreyen parmaklarımı masanın altında iç içe geçirdim ve içimde kopup giden birkaç şeyin ardından boşluğa bakarmış gibi tabağıma baktım. Şaşkınlık kırıntılarıyla aralanmak için an kollayan dudaklarımı kapatmış, birbirine bastırmıştım.

"Neyse ki o kişi ben değilim," dedi Boris keskin bir sesle. "Olmayacağıma da emin olabilirsiniz."

"Düğün şart değil ama içimizdeki bağları güçlendirmek için nişan fena bir fikir gibi gelmiyor," dedi adam, neşeli çıkıyordu sesi. "Ben de baban sayılırım, uygun gördüğümü bil."

"Böyle bir şeyi bir kez daha duymak istemediğimi de siz bilmelisiniz," diye sert bir tavırla önünü kesti Boris. "O zaman başka türlü konuşuruz."

Atilla güldü sesli bir şekilde, keyfi bozulmamıştı. Ona tek bir an bile bakmıyordum ama ses tonu ele veriyordu hislerini. Aklında ne tilkiler dönüyorsa onu herhangi bir keyiften alıkoyamadığı aşikârdı. Alt dudağımı dişlerimin arasına gönderdiğimde hiç iyi hissetmiyordum. Olmayan tadım bir kez daha kaçmıştı. Onlarca sebep sıralayabilirdim bunun için ama en yenisi hemen yanımdaki adamdan kaynaklanıyordu. *Talya ve Boris Karalav. Evli. Talya Karalav.* Hayır, hayır, hayır. *Düşünme, düşünme, Aksa. Ne değişecek ki zaten? Seni öptü diye dünyanı mı döndürdü?* Sayılır. *Hayır, sayılmamalı. O evlenebilir. Bize ne, Aksa. Bize ne?*

Bir an sonra odanın kapısı açıldı ve girişte bizi karşılayan adamın içeri adımladığını birkaç saniye sonra fark ettim.

"Arilla Bey," dedi ellerini önünde saygıyla bağlayarak. "Ezel Bey geldi, efendim. Özel bir görüşmede olduğunuzu söyledim ama ısrarcı, içeri alalım mı?"

Atilla denilen adam çatık kaşları altından adamına baktı. Birkaç saniye düşünür gibi duraksadı ve ardından, "Küçük hanım zaten konuşmuyor," dedi. "Al içeri, Bayram."

O an Boris masanın altında telefonunu çıkararak ekranı aydınlattığında gözüm ona kaymıştı. Mesaj bildirimini açtı, Kutay'ın ismine tıkladığında yazdıklarına değdi gözlerim.

Pusat, Leonardo'yu kurşuna dizmiş laannn
Ölmüş diyorlar
MAHVOLDUK
Bunu görünce acil dönüş yap
Ağzımıza sıçacaklar oğlum, acil dönnnn

Gözlerim irice ayrıldığında ifademi kontrol altında tutmaya çalışarak Boris'in profilden bile kaskatı kesilen kemikli çehresine kaldırdım buzdan gözlerimi. Dudakları arasından yalnızca benim duyabileceğim bir tonda küfür savurduktan sonra ekranı kapatıp telefonu cebine attı ve sırtını geriye yasladı.

Pusat ne bok yemişti?

Kalbim telaşla hızlandığında karanlık dökülen ifadesinden alamıyordum gözlerimi. Kaşları küçük bir kıvrımla çatılmıştı ve ateşten bakışlarına ölümcül bir keskinlik sinmişti.

"İyi akşamlar," diyen ses beni düştüğüm kuyudan bir çırpıda çekti ve tuttuğum nefesimin beraberinde, atamadığım şaşkınlığın ağırlığı ile önüme çevirdim başımı. Esmer bir adam duruyordu karşımda, Atilla denilen adama saygıyla selam verip gözlerini bize çevirdi. Boris'e bakarak konuştu: "Şu sıralar sık karşılaşıyoruz, Karalav. Sırrı ne sence?"

"Ortalıkta çok dolanman olabilir," dedi Boris alay edercesine ama daha çok ciddi gibiydi. Ben ise Leonardo'nun şokunu atamamıştım üzerimden. "Çok gezmezsen göze görünmezsin."

Esmer adam samimiyetten oldukça uzak bir biçimde güldü. "Sen neden geziyorsun peki? Geri adım atması gereken sensindir belki de. Düşün bunu."

"Kazanmak için buralardayım. Biliyorsun, kaybetmek pek tarzım değil. Senin aksine." Elinin tekini masanın üzerine çıkarmış, metali parlayan bıçağı

parmak uçlarında çevirmeye başlamıştı. "Bazen orospu çocuklarını da görüyorum ama neyse ki sabırlı bir adamım."

"Koskoca adamlarsınız, rahat durun. Otur yerine, Ezel," dedi Atilla sert bir sesle. Tüm gözleri üzerinde topladığında kaşları çatıktı. Rahatsız olduğu belliydi. "*Otur* dedim!"

Ezel denilen esmer adama kısacık bir an çevrildi buzdan gözlerim, gerilen omuzlarını dikleştirdi ve aynı saniye gözleri bir anlığına üzerime dokundu. "İyi akşamlar," derken kaşları belli belirsiz çatılmıştı. Dudaklarını yaladı, ardından hafif bir kıvrım yayıldı yüzüne.

"Güneş," dedi başköşede oturan adam, Kutay'ın seslendiği ismi biliyor muydu? Bu ne saçmalıktı? "Artık bizimle." Ona ters bakışlar fırlattığımı gördüğünde sırıttı. "En azından bir süre."

Yalancı piç!

Esmer adam başını ağır ağır sallarken gözlerini üzerimden koparmamıştı. "Ezel Edremit ben," dedi, alaycı bir tavırla sırıttı ardından. Boris'in bedeninden yayılan ateşin varlığı beni bile kuşatmıştı. Ezel tek gözünü kırptı birden. "Yanındaki adam benden pek hazzetmez. Eh, ben de ondan hiç etmem."

14. BÖLÜM
SIFIRDAN SONSUZA

Sessizliğin darmadağın eden saydam yumrukları var, gitgide büyüyenlerin ise sayısız galibiyetleri.

Son birkaç dakikadır salonu çepeçevre saran uğultulu sessizliğin kazandırdığı şeyler ise derin solumalar ve karşılıklı fırlatılan ölümcül bakışlardı. Sayılacak olursa eğer, benim anlamaz bakışlarımın ve buzdan ifademin de bir katkısı olmalıydı. Hâlbuki bu ortam için ne kadar da masum kaldığımı fark etmemek imkânsızdı. Durmaksızın akan saniyelerin içinden çıkıp gözlerimi diksem bu sahneye, görebileceğim en net kare de bu olurdu çünkü.

Her ne kadar güçlü ve tehditkâr bakışlarım, özellikle masanın başında oturan yaşlı bunağa değse de her şey aynı tavrı takınarak, masanın altından çıkarılan siyah silahı tabağının yanına koyana kadardı. Beni resmen tehdit ediyordu piç kurusu. Yine de yanılıyordu, nedensizce yanımdaki adama duyduğum güveni içime sindirip yüzüne alaycı bir bakış atmak konusunda çekincem olamazdı. Çünkü beni kazanmak için kartları açık oynayacaklarını artık biliyordum. Bunu bilmek daha özgür bir alan yaratıyordu bana ve sınırları az da olsa zorlayabileceğimi hesap edebiliyordum. Ama kimin için az? Benim *az* saydığımın çok olacak bir yönü muhakkak olurdu.

"Babandan haber var mı, evlat?" diye sordu o sırada Atilla isimli adam viski kadehini masaya bıraktığında. Ölüm sessizliği de ilk o an bozulmuştu. Geçen yaklaşık kırk dakika içerisinde onun haricinde konuşan olmamıştı gerçi. "Korkup saklanmaya devam, ha?"

Bir an bile dokunmadığım tabağımdan kaldırdım başımı ve gözlerimi yanımdaki adamın profilinde duraklattım. İfadesiz çehresi, donuk ateşten gözleri ve yok sayılamayacak varlığı ile birlikte kalp atışlarımı sekteye uğratan cinstendi.

"Öyle olmalı," dedi Boris dümdüz. "Beni ilgilendirmez."

Kestirip atmıştı. Konuşmak istemediği ortadaydı. Babası hakkında söylenenlere inanıyor muydu öyleyse? Rusya'da yaşanan berbat günün izleri içerisinde en çok Sencer'in sözleri yerini koruyordu. Bartol Karalav'ın iftiraya uğradığını ve bunu ona yapanların yanında bile isteye olduğunu söylüyordu. Boris'e kızıyordu doğruca. Babasının tarafına geçmesi gerektiğini, intikamın böyle alınacağını... Daha birçok şey. Bu adamların her biri mafyaydı ve istedikleri şey açıktı; güç, itaat ve ölüm. Şimdilik beni yaşatmayı seçmişlerdi.

Boris hiç aklına getirmiyor muydu peki tüm bu söylenenleri? Hiçbiri anlam ifade etmiyor muydu? Gerçekten... Babasından bu kadar mı nefret ediyordu? Çok mu kötü bir adamdı? Yüzüne bakılmayacak, yok sayılması gereken ve oğlunun yanında olmasını bile hak etmeyen alçak bir herif miydi? Bir fikrim olmasa da Boris Karalav sayesinde izlenimim bundan öteye de geçemiyordu.

Atilla duydukları karşısında tek kaşını kaldırdı ve başını ağırca sallamaya başladı. Düşünceliydi. O sırada çalışanlarından biri önemli bir telefon geldiğini söylediğinde yerinden yavaşça kalktı ve az da olsa aksayarak kapıya yürüdü. Bir eli de siyah kumaşın üzerinde destek oluyordu bacağına. Sakatlanmış mıydı? Başına ne geldiğini merak ettiğim oldukça kısa bir an buzdan gözlerim karşı tarafta oturan esmer adama dokundu. Adam çorba istediği için ona özel çorba getirilmişti ve küçük bir parça limon sıkıyordu içine. Limona fazla güç uygulamış olmalıydı ki gözüne sıçradığında aniden irkilir gibi oldu. Koskoca adamın sıçrayış anı garip bir şekilde komiğime gittiğinden histerik bir solukla güldüm.

Ezel Edremit duraksadı, çatık kaşlarının altındaki kahverengi gözleri üzerime doğrulmadan önce elinin tersiyle sağ gözünü sildi birkaç kez. Göz göze geldiğimizde oturduğum yerde gerilerek silinen tebessümüm ile dudaklarımı ısırsam da onun dudakları ufacık bir kıvrımla havalandı.

"Seni eğlendirdim galiba?" diye sordu yavaşça, tüm bakışlar üzerime toplandığı saniye ortalardan tüymek isteyeceğim kadar radar altında, diken üstünde oturuyordum.

"Pardon," diyebildim düz bir sesle yalnızca, güldüğüm için ateşim çıkmış gibi yanıyordu tenim. İfademi bozmamakta ısrarcıydım.

"Hiç sorun değil," dedi çorbanın içinde kaşığını yavaşça döndürmeye başladığında. Yüzündeki çarpık sırıtma silinmemişti. "İyi tarafından bakalım, gülüşünüzü gördük bu sayede."

Dudaklarımı gergince sıkıp sırtımı sandalyeye verdiğimde boğazımın ortasında şişen yumruyu aşağı itekledim.

"Sürekli gülmen için bir işaret," dedi ardından, doğruca bana bakıyordu. "Bu akşam odanın bu denli aydınlık olma sebebinin sen olduğuna emin oldum."

Bu adam bana yürüyor muydu? Sanırım evet. Boris omzu üzerinden bana baktı aynı anda, koyu ve loş ortamda fazlasıyla yoğun görünen kirpikleri kısılmıştı ve kaşları belli belirsiz çatıktı.

"Adama niye gülüyorsun?" diye sordu yalnızca dudaklarını kıpırdatan bir sessizlik takınarak. Çene kıvrımı keskindi, pürüzsüz kumral teni ile fazla göz alıcı duruyordu. Alt dudağında dilini gezdirdi ve sonrasında kulağıma eğildiğinde tenimi istilacı karınca sürüleri basmış gibi hissettim. Yakıcı kokusu

yavaşça yol aldı ciğerlerime. "Sebep ne olursa olsun, o puşta gülmeni gerektirmez."

Bir an kafamı geri çekerek yüzünü görüş açıma aldığımda tepkisine anlam veremeyerek bakıyordum ona. *Tepki?* Tepki verebileceği ne vardı ki sahi?

"Sana ne oluyor?"

Sadece gözlerinin içine bakıyordum. Kalbim öylece yanıyordu.

"Hiçbir koşulda... O piçe gülemezsin."

"Bak sen," dedim, içime çakılı tüm sensörler arka arkaya alarm hâline geçerek karnıma kramplar dizmeye başladığında başını, yüzlerimizi karşı karşıya getirecek kadar çekti. "Seni ilgilendirmez."

"İlgilendirdiğini biliyorsun."

Babamı mı kastediyordu? Bir bok bildiğim yoktu.

"Hayır," dedim başımı iki yana hafifçe sallayarak. "Bilmiyorum. Çünkü ilgilendirmez."

Bir eli sandalyenin alt boşluğunu kavrayıp hafifçe kendisine çevirdiğinde kalbim ani hamlesine karşı savunmasız yakalandı ve dört odasını kaplayan büyük bir gürültü kopardı. Bacağım bacağına çarptığında tüm eklemlerim sızladı nedensizce.

"Kim olduğunu bile bilmediğin bir adam," dedi, fısıltısı yakınımdaydı. "Tartışacağımız bir konu değil."

"En azından uzun zamandır gördüğüm en kibar adam..." Ruhsuz bir kıvrılma ile bir tarafa o kadar hayalî bir şekilde büküldü ki dudakları, gölge gibiydi; izini belli etmedi. Geri adım atmadım. "Gülebilirim."

"Gülemezsin."

"Hadi ya," dedim alayla, kalbim yüksek bir uçurumun boşluğunda sallanıyordu sanki. "Güldüm ama. Kolaysa engel ol."

Yüzlerimiz olmaması gerektiği kadar yakın geldi bir an gözlerime. Birbirimiz ile verdiğimiz savaşın gölgeleri bile güç gösterisindeydi. Savaş boyaları etrafımızı sarmış, alev alıyordu.

"Adam aşağılık orospu çocuğunun teki," dedi yeniden kulağıma doğru eğilip, nefesi tenimi altüst ediyordu. Kalp atışlarım her hücremin başka yerlerine çarpıyordu. "Kendine gel."

Geri çekileceği sırada, "Yine de esmer," diye fısıldadım, durdu ve bedeni ile aramıza ip gibi gerilen çekim eşlik etti. "Esmerlere zaafım var, ne yaparsın işte?"

"Esmer?"

Omuz silktim. "Evet."

Sakin bir şekilde sırtımı sandalyeye verdiğimde Boris Karalav'a bir kez daha dönüp bakmadım. Kalbim uğultu altındaydı ve arkasından sayısız atlı kovalıyor gibi hızlandığından nefeslerim düzensizleşmişti. Ne düşünüyordu

acaba tam da şu an? Ne geçiyordu tilki aklından? Sözlerim gereksiz geliyordu hâlbuki. İçimdeki dürtüye engel olamıyordum ama işin aslı da buydu. Talya'ya karşı duyduğum hissin birebir aynısını yaşamasını istiyordum. Aynı şekilde hissetmek zorundaydık. Tek başıma omuzlarımda yükmüş gibi taşıdığım bu his ile baş edemiyordum ve o da tatsın istiyordum. Donuk bakışları silinsin ve ateşten gözleri boğacak kadar alevler içinde çevrelensin... *Aptalsın, Aksa.*

"Sıkıntı mı var?" diye soran adamın yüzü gözlerimin önüne serildiğinde hiç iyi hissetmiyordum. Ezel Edremit ise tek kaşını kaldırmıştı, dirseğinin teki yine masanın üzerine yaslanmışken yoğun gözleri üzerimizdeydi.

"Sen varsın," dedi Boris buz gibi bir sesle. "Yeterli geldi mi?"

Ezel Edremit burnundan sert bir nefes vererek güldü, alaycı ve ruhsuz bir nefesten öte bir şey yoktu yüzünde. "Sıkıntı yaratmayı sevdiğim doğru," dedi karşılık olarak, gözleri gözlerime kaydı saniyesinde. "Ama bu gece değil."

İçime yayılan şaşkınlık dilimi kaşındıran kelimeleri sildi. Beni kastediyordu ve cümlesi sertçe yutkunmama, ardından gözlerimi kaçırmak için savaşa giren hislerimin karşısında durmama neden oldu. Boris Karalav kışkırtılacak bir adam mıydı? *Meraktan deliriyordum.*

"Sorun olacak bir şey yok," dedim Boris'in konuşmak için aralanan dudaklarından önce davranarak. Dosdoğruca esmer adama kilitlemiştim buzdan gözlerimi. "Boris abilik yapar genelde bana." Gözlerim bir anlığına Boris'e dokundu, ateşler saçan bakışları önündeydi ama hafifçe kızaran ve gözüme her zaman seksi gelen kulakları bendeydi. Biliyordum. "Pusat'tan daha iyidir hatta bu konuda..." Ufacık gülümsedim karşımdaki adama bakarak. "Önemli bir şey söyledi sadece; önemli olduğunda yer, zaman fark etmiyor."

Boris Karalav'ın bana baktığını hissettim. Basit bir bakış değildi bu, kasıp kavuruyordu ve alevlerini hedefi şaşırmadan üzerime salıyordu. Dudak kıvrımlarım gerilse de ifademi dümdüz tutmayı başarabildim. Buzdan gözlerim ise parlıyor olmalıydı.

"Evet," dedi Boris, hiç hesap etmediğim anda sağ elime yapışarak beni kendisi ile birlikte bir anda ayaklandırdı. "Gitmemiz gerektiğini..." Kirpiklerimi kırpıştırır gibi olduğumda sert bir yutkunuş boğazımdan aşağı kaydı. Nabzım esneyip uzuvlarımı köşe bucak sarmalamıştı sanki. Ezel Edremit'e değdi gözlerim; sırtını sandalyeye vermiş, sahte olduğunu düşündüğüm keyifli bir gülümseme eşliğinde bize bakıyordu. "Bir kez daha *tesadüfen* karşıma çıkacak olursan seni öldürürüm."

Ezel Edremit güldü ve oturduğu yerden ağırca ayaklandı. "Çok net oldu bu," dediği sırada zemine yavaş adımlar bırakarak yürüdü. Masanın köşesinden sıyrılarak yanımıza doğdu ilerledi. Boris beni bileğimden tutarak

arkasına çektiğinde güçsüz düşen bedenim anında ona uyum sağladı, soğuk avuç içi tenimdeydi.

"Atilla Bey'i bile beklemeyeceksin demek."

"Hayırdır? Çetele mi tutar oldun?"

Boris'in bedeni önüme barikat kursa da biraz yana kaydığımdan yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. Uzun boyluydu ama Boris'e oranla beş santim daha kısa kalıyordu. Vücudu kalıplı ve kemikli, esmer yüzü fazlaca keskindi.

"Neyse... Ben de çok oyalanmayacağım zaten." Alt dudağını düşünür gibi büzüp başını salladı. "Ha, bu arada yeni bebek almışsın, kapıda gördüm... Dikkatleri üzerine çeken tarzda." Kesik bir nefes çekti içine. Alay edercesine sırıttı. "Baban mı aldı?"

Boris'in bileğime dolanan parmakları gevşerken biraz daha öne çıktı. "Oradan bakınca otuz yaşında hâlâ babasından otlanan piç kurularıyla aynı kefede göründüğümü bilmiyordum," diye mırıldandı sakince. "Öyleyse... Asıl şimdi keyfim kaçtı."

"Eh, bizde her şey babadan oğula..." Sorun etmediğini belli etmeye çalışsa da rahatsız olduğu hissediliyordu. "Babanın yerini almaya çalışan sen de iyi bilirsin."

"Sadece babamın değil."

Kaşları havaya kalkıp şaşırmış bir kıvrımla şekillendiğinde, "Vay... Oldukça iddialı," dedi Ezel Edremit. "Hain olduğu bilinmeden önce Bartol Karalav da böyleydi, biliyor musun? Konuşup konuşup dururdu..." Alaycı bakışları daha silikçe sesine de serpilmişti. "Bir de şimdiki hâline bak."

"Sen açık açık konuşsana," dedi Boris, karanlık bir atmosferi vardı sesinin. Avuç içlerim stresten sırılsıklamdı. "Senin amına koyayım mı istiyorsun? Söyle bana."

Ezel sesli bir şekilde güldüğünde, "Sakin ol lan. Bu gece her zamankinden daha sinirli gördüm seni," dedi, dudaklarını sarıp sarmalayan kıvrım hiç gitmeyecek gibiydi. "Hayırdır? Halledelim. Ne yapılması gerekse yaparız."

"Yerin altı üstünden daha iyi diyorlar," dedi Boris alaycı bir tavırla. "Bir uğra bakalım oralara... Gereken bu. Yap."

"Ne diyorduk?" diye sordu Ezel yalandan. "Ha, şu senin yeni bebek... Tam tozu dumana katmalık. Yapalım bir ara." Kahverengi gözleri bana doğruldu ağır çekimde geçen saniyeler içerisinde. "Bu güzellik de bize eşik etmek ister belki."

"Bana bak," diye donuk bir sesle konuştu Boris. "Yüzünü dağıtmam için şansını fazla zorluyorsun. Küçük bir uyarı sana, ileri gitme."

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Havalanan kaşlarının altındaki gözleri gözlerime uğradı. "Güzel olduğunuzu belirtmek için kullandım, rahatsız oldunuz mu?"

Bir an güleceğimi düşündüm ama yapmadım. Ezel Edremit nasıl bir adamdı, bilmiyordum ama Boris'in sinirlerini bozmak için her yolu denediği ortadaydı.

"Hayır," dedim ifadesiz bir sesle. "Rahatsız olmadım."

Ezel güldü. "Abilik işini abartıyor desene."

"Her zamanki hâli... Normalde de böyledir zaten," dedim kalbim şiddetli solumalarla küt küt çarparken. "Böyle kabullendim sayılır."

Bir an Boris omzunun üzerinden başını çevirdi ve gözlerimi yakaladı, dik dik baktığında onu göz ucuyla süzüp çenemi milimlik bir açıyla kaldırdım. Ne bakıyordu, canım? Ne demiştim sanki?

Bileğime dolanan sert parmakları hissettiğimde ne olduğunu anlamadan yanından geçmek için hareket etti, aynı saniyede Ezel Edremit senkronize bir hamleyle önünü kesmişti. Daha doğrusu benim önümü...

"Bir dur," dedi Boris'e hitaben. Ardından kirpiklerinin arasında parıldayan koyu gözleri üzerime yeniden çevrildi. "Tanıştığıma fazlasıyla memnun oldum. Seni yeniden görmeyi isterim, Güneş."

Güneş. Bir gecede ismimin aldığı şekil bile şaşkınlığa uğratıyordu beni. Boris Karalav sert bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim," diyebildim yalnızca. "Yeniden görebileceğinizi sanmıyorum ama."

Başka bir durum içerisinde olsaydık şeytanın çırağı olduğunu bildiğim bu adamın laflarını ağzının içine tıkar ve bir kez daha karşı karşıya gelmezdim. Şu an ise başkaydı. Bambaşkaydı. İçim kaynıyordu ve sebebi yanımdaki adamken hiç tanımadığım bir adama karşı delireceği kadar ılımlı olmak istiyordum. *Delireceğini nereden biliyorsun, Aksa? Çık şu hayal dünyandan.*

"Karşılaşmayacağımızı bilsem numaranı isteyecek kadar ileri giderdim hatta sıkıntı değil... Ben numaramı da vermek isterim," derken gözlerinde binbir renk art arda dönüyordu sanki. "Ama başka bir koşulda yeniden karşılaşacağımıza eminim."

Dudaklarımı aralayacağım sırada, "Numara demek? Ben vereyim sana numaramı," diyerek kelimeleri ağzıma tıkadı Boris, birkaç santimle öne çıkmıştı. Sesindeki tını içimde, kalp atışlarımdan daha yakın bir noktada alev alev can buluyordu. "Ölecek olursan ara, başka türlü *hiçbir şekilde* iletişimde olmamıza gerek yok. Olamaz. Anladın mı lan beni?"

Ezel Edremit'in dudakları çarpık bir şekilde kıvrıldı. Boris bir şey söylemesine fırsat tanımadan güçlü bir fırtına gibi saniyeler içerisinde bedenlerimizi dışarı çekiştirdi. Alabora ediyordu her adımında. Atilla denilen adamı bir kez daha görmedim ama dışarı çıkıp sert soğuğun üzerimize kapaklandığı anda Boris, kapıda bekleyen adamların birine onun hakkında bir şeyler söyledi ve bir sonraki saniye merdiven basamaklarından inmeye başladık.

"Az yavaş ol, dana," dedim öfkeyle. Basamaklara bakamıyordum bile. "Düşeceğim şimdi. Bak, hâlâ..."

"Kapa çeneni."

"Sen kapa," dedim sertçe, hırsla dişlerimi sıkarak. Ani bir saniyede adımları kesilip doğrudan arkasını döndüğünde öylece kalakaldım. Göz gözeydik şimdi. Boğazımı kurutan ağırlığı yutkundum. "Kendi ağzını yani... Benimkini değil."

Bakışları dudaklarıma devrilip tek kalp atışlık zamanda gözlerime yükseldi. "Sabrımla oynayıp duruyorsun, Aksa," dedi biraz daha üzerime yaklaşarak. Bir basamak üstte duruyordum. "Bakalım nereye kadar gideceğiz..."

Nefesimi içimde tutup dudaklarımı sıkarken sırtını döndü ve hız kesmeden adımlamaya devam etti. Ayaklarımı yere vura vura ağlamak, bağırmak ve yüzüne sayısız şey haykırmak istiyordum. Beni dürtüyordu bu hareketleri. "Sinir bozucu herifin tekisin sen, biliyorsun değil mi? Beyefendinin tavırlara bak."

Bileğime gömülen parmaklarının tutuşundan kurtulmaya çalışsam da ihtimal dahi yoktu. Burnumdan sert bir soluk fırlayıp karanlık geceye tünediğinde buzdan gözlerim ensesinde ve omuzlarında ilerlemeye devam etti. Sinirli miydi? Öyleydi. Sebep neydi peki? Düşündüğüm gibi miydi? Bunu nasıl öğrenecektim ki? Ya Ezel Edremit'e duyduğu düşmanlıktansa tamamen?

Of!

Derin bir nefes alabildim. Basamakları bitirip taşlı yolu geçtiğimizde arabanın yolcu koltuğuna yöneldi kuvvetli adımlarla. Ufacık taşlar ayakları altında eziliyordu ve gecenin içinde geçen tek ses de buydu. Etrafımızdaki adamların bakışlarının ürpertici yoğunluğu eşlik ediyordu bir de.

Boris ön koltuğun kapısını açtığı an, bileğimi anlık gevşeyen parmaklarının hapsinden kurtarıp boştaki avuç içime alarak tenimi ovuşturmaya başladım.

"Geç," dedi tekdüze bir sesle, kapıyı aralık bırakıp ateşten gözleriyle içeriyi hedef gösterirken. İfadesinde saf bir güç vardı. Bakışları çehremi kuşatan bir savaş gibiydi. "Hızlı ol, Aksa."

"Ne oluyor ya sana?"

"Abi oluyorum," dedi, gecenin yeri göğü kuşatan soğuğu arasında yankılanan sesi ikimizi içine çeken alevden bir çember gibi çevreliyordu her köşeyi. Elim hareket etmeyi kesip kaskatı durdu. "Geç şimdi."

Ona inatla bakmayı sürdürdüm. Bir sonraki anda ise kaşlarımı çatarak derinlemesine bakakaldım kemikten suratına. Tüm mesele abim olduğunu söylemem miydi?

"Hevesliydin zaten," dedim laf çarparak, havada dönen ağır rüzgârın parmakları saçlarımı sırtımın gerisine dökerken yutkundum sertçe. "Ol madem, becerirsin umarım."

"İyi," dedi beni içeri doğru itekleyip. "Otur şuraya."

"Sinirimi bozma bak benim..." Bir avucumu arabanın üst kısmına yasladım refleks olarak. Boğazımı kaşındıran bağırma isteği kalbimi sayısız çarpıntıya alet ettiğinde sakin kalmak için çevremize bakındım; yabancı, duygusuz suratları olan adamlarla kaynıyordu. Tartışmak için damarlarımı pençeleyen o hissi geriye atmayı başardım ve düz bakışlarını izledim. "Nasıl abi olunacağını bile bilmiyorsun... Bunu da anladık şu an. İspat ettik, gerçekten süper."

"Öğretirsin işte," derken kemiktendi sanki sesi, sabrını sınıyormuşum gibi alnında seğiren damarına çarptı gözlerim bu kez. "Problemimiz kalmadı."

"Problem biziz zaten!"

"Adamlar, *bunlar ne halt etmeye hâlâ siktirip gitmedi* demeden bin şu arabaya, hanımefendi. Oldu mu?" Suratında mimik değişmiyordu. "Bin."

Ters bir bakış atarak ön yolcu koltuğuna yerleştiğimde beklemeden hızla kapıyı gürültülü bir şekilde kapattı. Adımları arka tarafa düşerek saniyeler içerisinde sürücü koltuğuna bindi, ben de o sırada emniyet kemerini takıp geriye yaslanmıştım. Arabanın içine çöken karanlığı, malikânenin dışına kadar uzanan ışık loş bir aydınlığa bürüyordu. İçi soğuktu ama nedense ateşim çıkmış gibi eklemlerimin yandığını hissediyordum. Hiçbir soğuk paklamazdı sanki beni. Kollarımı iç içe, göğsümün altında bağlarken aracı çalıştırıp kıvrak bir manevrayla yönünü değiştirdi ve bir saniye sonra açılan siyah, demir kapıya doğru hızla sürüp dışarı çıkardı.

Bir süre sessizlik ciddi bir boyutta kaldı. Bir mezarlık gibiydi ve çoğaldığı her saniye birer karış toprak daha açılıp bizi içine çekiyordu. Başımı omzumun üzerinden çevirip yanımdaki camdan akıp giden yolu izlerken çıtımı dahi çıkarmıyordum. Başka bir zaman olsa çenemi açar ve durmaksızın konuşabilirdim ama kendime bir söz vermiştim. Mecbur kalmadıkça konuşmak gibi bir niyetim yoktu.

Düşünmek için sayısız soru işareti kaynıyordu zihnimin içinde. Gördüğümüz bu adam kimdi mesela? Örgütün iç düzeninde yeri ve önemi neydi? Ezel denilen esmer adam peki? Kim oluyordu? Boris Karalav ile kavgası ne içindi?

"Adam sana..." Sessizliği darmadağın eden sesi, düşüncelerimi bir kalp atışı süresi durdurup kalbimin arsız ritmini yörüngesine dağıttı. Başımı ona doğru çevirip baktığımda profili karanlıktaydı. "*Yebat!*[71]"

[71] (Rusça) Sikeyim!

"Ne *adam bana*?" diye sordum soğuk bir sesle. Arabanın hızı yavaşça tırmandı, ardından bir kavşağı döndü ve hızı daha da artırdı. Alt dudağımı sessizce ıslatırken kokusu izinsizce içime yol alıyordu.

"O adamın kim olduğunu biliyor musun, Aksa?" diye sorarken yolu izliyordu. Bir eliyle direksiyonu çevirirken diğer elini cekete götürdü ve üzerinden sıyırmak için hareketlendi. "Hangi akla hizmet gülüyorsun? Açıkla bana bunu."

Buz tutmuş kalbimin birkaç noktası aynı anda çatırdadı birdenbire. Kalp atışlarımın aniden hızını katlaması ve midemde başlayan kasılmaların hiçbiri iyiye işaret değildi. Ceketini çıkarıp arka koltuğa doğru attığında artık üzerinde yalnızca siyah bir gömlek vardı ve bilek manşetlerini birkaç kez katlayarak dağınık görüntüsünü toparlamıştı.

"Açıklama yapacağım tam olarak ne var?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Komikti, güldüm. Adam bir şey bile demedi." Kalbimde yeni bir zehir nüksetti. *Aksa, dur.* "Gülüşümün güzel olduğunu söyledi ama... Çok kibardı."

"Kibar dediğin adam örgütün içinden, ne boklar yemiş olabileceğini tahmin edebiliyor musun acaba?" Sigara paketini çıkardığında paketi hafifçe itekleyip sigara dalını çekti. "Kibarmış!"

"Ve ayrıca esmer," dedim doğruca, kendi tarafındaki camı küçük bir aralık bırakarak açtığında ucunu yaktığı sigarayı dudakları arasına asacakken durdu. Başı omzunun üzerinden bana çevrildi ve gözlerimiz iç içe geçti. Omuz silktim. "Ne var? Ne bakıyorsun? Tam benim tipim."

"Adam otuz yaşında," dedi garip bir ifadeyle bana bakıyordu. Keskin çehresi taştandı. "Sıktığımın otuzunda! Üç ve sıfır. Yirmilerini bitirmiş. Anlatabiliyor muyum?"

"Yani?" Kalbim nasıl her seferinde daha da ileri atılıp kalp krizinin eşiğinde çarpabilirdi. Kıskanıyor muydu beni? Benim... Yutkundum sertçe. "Olabilir, bir kez gördüm adamı, yaşı beni ilgilendirmiyor. Hoş bir adamdı gayet. Ezel..."

"Ne Ezel'i, kızım?" Sert sesi sözümü bıçak gibi kesti. "Otuz yaşında adama ismiyle seslenemezsin."

Sinirlerim gerilmiş gibi sesli bir şekilde güldüm ve sabır dilenircesine nefeslendim usulca. "Aramızda sekiz yaş var, seksen yaş yok... Farkında mısın?"

"Dokuz," dedi. "Yirmi bir yaşındasın... Yaşını büyütüp durma."

"Aynı şey!" dedim tahammül edemeyerek. "Dokuz yaş var, doksan değil."

"Pek farklı gelmedi."

"Ya sabır gerçekten ya..." Burnumdan sert bir nefes verdiğimde sırtımı geriye vererek önüme döndüm. "Ben niye seninle konuşuyorum ki zaten? Suç bende. Seni ilgilendirmiyor benim ne düşündüğüm."

Bir şey söylemek için dudaklarını araladığı sırada arabanın içini dolduran telefon sesi tiz bir sessizlik bıraktı aramızda. Bir saniye duraksadı, ardından sert bir nefes verdi. Ekrana kaydı buzdan gözlerim, telefon *Bluetooth* ile bağlı olduğundan kimin aradığı direkt önümdeydi. Kutay.

Ekranda yazan isimden gözlerimi alarak ona baktığımda telefonu açtı. Araba şehrin içinde ilerliyordu ve ışıklarda durduğumuzda bunu fark etmek kaşlarımın çatılmasına neden olan bir sonraki şeydi. İlki, hissettirdikleriydi. Şehrin içindeydik. Normaldik.

"Söyle."

"Sonunda oğlum lan," diye soluklandı Kutay, arabanın içini kaplıyordu sesi. Birkaç tuşa basıyordu sanki, sesler karmaşa yumağıydı. "Pusat senden haber bekliyor, ona acil dönüş yapmam lazım." Sert, bıkkın bir nefes aldığında gözlerim ön camın ardında sürüklenen yol üzerindeydi. "Tamam, götünüz rahat durmuyor, onu anladık da... Beni niye bela ediyorsunuz, amına koyayım ya? Adamı vurmuş göğsünden, ölür mü diye soruyor! Anasının amı ama! *Yok, nazlanıyordur, yüzüne su çarp* dedim. Gusül aldırmıştır şimdi dingil."

Kutay gergindi. Sesi ve kelimeleri bunu ele veriyordu. Korku insanı parçalara bölen bir canavardı, dişlerinden uzak dursan pençeleriyle söküp alırdı istediğini. Kutay bu adamların içlerinden en şeffaf olanıydı ve korkuyordu; en azından sesinde seçilebilen net duygulardan biri buydu, biliyordum.

"Kapat, ben hallederim."

"Sen niye sinirlisin?" diye sordu Kutay soru işaretleri salınan sesiyle. "Kim kızdırdı seni, kurban olduğum? Eceli olalım hemen."

Ezel ve ecel birbirine ne kadar da benziyordu. Bunu Boris Karalav da fark etmiş olmalıydı ki "*Kapat* dedim, Kutay!" dedi Boris sertçe, aramayı sonlandırdığında gözlerim hareket eden hız ibresine uğradı. Şehrin içinde daha yavaştı. Biz neden şehrin içindeydik peki?

Sigarasından derin bir nefes aldı. İsimlerin düştüğü ekrana saniyeler içerisinde Pusat'ın adı yansıdığında gergince tırnaklarımı avuç içime bastırıyordum. Arabanın yönünü ana caddelerden birine çevirdiğinde gözlerimin önüne anılar yığınlar hâlinde iniyordu. Kalbim boğuluyordu.

"Boris," diyen kalın ses odağımı üzerine çektiğinde çok geçmeden bitirdiği sigarasını camdan dışarı fırlatan adama göz ucuyla bakabildim. Çenesi kasılmıştı, yüzü keskindi. "Bu gece geliyorum."

"Ne yaptın?"

"Victor yoğun bakımdaydı, biliyorsun. Vurulması ile alakalı bir durum yok, ameliyat sırasında karnında kitle tespit edilmiş. Ameliyat uzun sürmüş. Adamın tansiyonu toparlanmıyor, büyük ihtimalle geberecek," dedi doğruca, dudaklarım aralanmıştı. "Hastanenin ve yoğun bakımın çevresinde

adamlar vardı. Hemşirelerden biri de bizden. Rolan'ın Leonardo'ya babasını senin vurdurduğundan bahsettiğinin haberini aldım. Hastaneden çıktığı an aldık adamlarla, başına bela olacağını anladığım an da vurdum. Başka şansım yoktu."

"Pusat, mal mısın lan sen?"

"Doğru olanı yaptım," dedi Pusat geri adım atmadan. "Senin için ölünür, senin için öldürülür. Bana bu öğretildi." Sindirmek için birkaç saniye tanıdım kendime. "Ben geliyorum, haberin olsun. Bizim adamlar her ihtimale karşı burada kalacak."

"Bir saate ararım seni," dedi Boris. "Telefonlarını açık tut."

Ve arama kapandı.

Şok içinde duraksadığımda hafifçe ayrılan gözlerim yanımdaki adama çevrildi. Ne demek adam vurdurmuştu? Kanım ters yöne doğru akıp kalbime şiddetle kan pompalamaya devam ederken göz göze geldik.

"Poe'yu öldüren adam," dedi, gözlerinden zerre tereddüt geçmiyordu. "Victor... Leonardo'nun babası."

Şaşkınlık mürekkep gibi içimde dağıldı ve en ücrama kadar yayıldı. Gözlerimi bile kırpmadan ona bakarken kafamın içi allak bullaktı.

"Poe'yu öldüren..." Kalbim sızım sızımdı. "Leonardo'nun babası mıydı?"

Başını aşağı yukarı ağır bir hareketle salladı.

"Ama... Niye?" Aklım almıyordu. "Niye yapsın bunu?"

"Benim yüzümden," dedi Boris, ifadesizlik maskesi ile örtülü yüzünde belirecek herhangi bir çatırdama aradım ama kontrolü sağlamdı. Sinyal verdi ve bir ara caddeye saptığında aydınlatmalar çehresine uzanıp yüzünü meydana çıkardı. "Yenilgiyi kabul edememiş, beni aşağı çekmek için gözüne seni kestirmiş. Olan bu. Poe..." Dudaklarını ıslatarak çenesini sıktı. "O piçe elimi bile sürmedim, emri verdiği adamı silahı ona doğrulttu ve ateşledi. Her şey bu kadar."

"O adamın örgüt ile bağlantısı yok muydu zaten?" diye sordum anlam veremeyerek. "Neden beni öldürmek istesin ki? Mantıklı mı bu?"

"Adam Rus mafyasından. Seni koruması gereken benim, ısrarcı olan da benim," dedi dümdüz. "Onlar şu an senin yaşamanı önemsiyor, sana zarar gelecek olursa bu benim beceriksizliğimden olur. Kanıtlamak istediği şey de bu... Yani kazandığım zaferin tesadüf olduğuna inandırmak ve beni gözden çıkarmalarını sağlamak."

"Victor denilen adam... Beni yaşatmak istemelerine rağmen öldürmek için plan yaptığına göre suçlu sayılır o zaman. Karşı çıkmış," dediğimde kafamın içinde dönüp duran çarkların sesi soru işaretlerini bastırıyordu. Yola odaklanan adamın çehresini inceledim uzayıp giden saniyelerde. "Haksız mıyım?"

"Öyle, birlikte iş yaptıkları adamın emre itaatsizliği," dedi Boris hiç tereddüt etmeden. Ateşten gözleri gözlerime mıhlandı. "Yaptığım şeyin başta-kilerin hoşuna gitme sebebi de buydu. Cezasını kestim onlara göre... Yaptığı yanına kalmadı. Haneme artı puan yani."

Buz kesmişti sanki sözleri, duygu içermiyordu. Soğukkanlıydı bu konularda. O konuştuğunda kaybedecek hiçbir şeyi olmadığına ikna olmak uzun sürmezdi, belki de gerçekten öyle olduğundan sebepti.

"Yine de Leonardo..."

Durdum. Titrek bir nefes aldığımda arabayı bir kenara çekti ve kontağı kapatarak bana baktı.

"Leonardo ortalığı birbirine katmak için bir şekilde buraya gelecekti," dedi, yoğun karanlıkta gözleri alev alevdi. "İşler daha da kızışırdı. Babam ulaşabileceği bir yerde olsaydı... Gözünü ona dikerdi ama yanımda bir tek sen varsın." Bakışları keskinleşti birdenbire. "Eğer gözünü sana dikecek olursa o zaman gözünü çıkarmak zorunda kalırdım. Bu yüzden ölmesi daha iyi."

Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Kafamın içindeki karmaşanın arasına derinlemesine sızan kelimeleri ölü bir adamı geri getiremezdi ama kanlı bir oyunda doğru hamleler hakkında fikrim olduğu da söylenemezdi. Kalbini istediğin kadar temiz tut, günün sonunda bu kimsenin umurunda olmayacak; kazanmak için pisleşmek ve ormanın kralını belli etmek için kükremek gerekir.

Sözlerinin etkisine kapılmıştım, kurtulması zor bir ateş göğsümün ortasındaydı. Babam için mi söylüyordu tüm bunları? Bizi bir arada tutan ve korumak için söz verdiği babamdı. Aksini düşünmek duygularım için hiç iyi değildi.

"Pusat'ın başı dertte ama şimdi," diyebildim zorlukla. "Ne olacak böyle? Birini öldürmek bu kadar kolay mı? Aklım almıyor, inan..."

"Sence problem etmiş gibi miydi?"

"Etmiyor mu?"

"Etmiyor."

"Seni çok sevdiği için sanırım," dedim, kısa bir an düşündüm. "Sana sorsam kimsen yok ama etrafında senin için ölecek ve öldürebilecek biri varsa o kadar da yalnız değilsin demektir."

Boris sırtını geriye yaslamıştı ve karanlıkta kendine has bir ateş yanan gözlerinin odağı gözlerimin içiydi. "Belki de," dedi yalnızca.

"Güvenmiyor musun ona?"

"Güveniyorum," dedi. "İçlerinde en çok ona güveniyorum ama bu öyle bir şey değil."

"Neden *belki de* olsun o zaman?" Ne düşünüp böyle söylüyordu, merak ediyordum. "Sana yeterli mi gelmiyor?"

"Kimse kimseyi gerçekten sevmez," dedi düşünceli bir şekilde. "Çıkarı olur, senin hiç aklına gelmeyen sayısız düşüncesi olur. Birinin bir başkasının sevgisinin ne kadar gerçek olabileceğine inanması çok zor."

"Kimse de seninkine inanmazsa peki?" Güldüm. "Aynı şey senin için de geçerli sonuçta."

Başını ölçüp tartan bir ifadeyle salladı. "Öyle," dedi. "Benim önemseyeceğim biri olsaydı sorun edebilirdim bunu, öyle biri olmadığını hesaba katarsak hiç de önemli gelmiyor, Alatan."

"Bence..." diye mırıldandım düşünceli bir şekilde. "Tüm mesele hisler... Hissetmek. Bazı şeylerin mantığı olmaz çünkü aklınla değil, kalbinle hissedersin."

"Şimdi tam bir prenses gibi konuştun işte..." Alayla konuşuyordu.

Göğsümü delip geçen atışları harekete geçiren şey dudakları arasından çıkan ve kargaşa ile içimde ihtimallere bölünen o kelimelerdi.

"Nasıl inanırsın öyleyse?" diye sordum yavaşça, sanki artık zamanın dışında bir başka yerdeydik. "Birinin sevgisine mesela... Güvenilir olduğuna ya da."

"Arkadaşlıkta mı?"

Tırnaklarımı avucuma daha güçlü bastırdım. Gerilmiştim. "Aşkta da."

Başını koltuğun başlığına yasladığında kesik bir nefes aldı ve uğultu dolu bir sessizlik kazındı etrafa.

"Bilmiyorum," dedi ardından. "*Nasıl olurdu* sorusunun cevabı bende yok. Hiç basit bir şeymiş gibi de gelmiyor kulağa."

"Hâlbuki çok basit," dedim ukala bir tavırla. *Aşk.* "Üç harf, tek kelime... Ne kadar zor olabilir ki?"

"Daha önce âşık olmuş gibi konuşuyorsun," dedi. "Oldun mu?"

Aklıma yığılan anılarla gülmeye başladım. "Neredeyse evlenecektim."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Bu ne demek?"

Omuz silkerken gülmemi durduramadığımda dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Gülme."

Durdum. Sertçe çatılan kaşlarım ve silinen gülümsemem ile yüzüne baktım. "Niyeymiş ya?" diye sordum küser gibi. "Bak, sen kafayı gülüşlerime taktın iyice. Gülerim işte, karışma."

"Taktım, hanımefendi," dedi sinirlerimi bozarcasına. *Ya da kalp ritmimi.* Silik bir kıvrımla yukarı kıvrıldı dudakları. "Abilik görevleri bayağı zor, anlarsın ya."

Gözlerimi devirdim yavaşça. "Bayağı yapamıyorsun," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bil de yani."

"Tüh, kahroldum şimdi."

"Neden buraya geldik biz?" diye sordum onu duymazlıktan gelerek, alt dudağımı yalayarak ter ile kaplanan avuçlarımı pantolonuma sildim. Duruşumu sağlamlaştırsam da kalbim bir türlü doğrulmuyordu. Sesli bir nefes aldım. "Ne işimiz var burada?"

Gözlerimizin birbirine kenetlendiği kısa anda kapı kulpuna uzandı. "Kutay, İstanbul'un en iyi *waffle*ının burada olduğunu söyledi," dedi. "Deneyip göreceğiz."

"*Waffle* mı?" diye sordum, sesime sinen heyecanın daha fazlası gözlerimde olmalıydı. "Sever misin?"

"Hayır," dedi, başını ağır ağır sallarken çehremi karış karış gezindi. "Ama kuşlar baş belası birinin çok sevdiğini söyledi."

Kıvrılmamak için direnen dudaklarımı birbirine bastırdım ve kaşlarımı daha derince çattım. "Kuşlar mı?" diye sordum anlamamış gibi. "Kargalar olabilir mi o?"

"Tüm gün yemek yemediğini söyledi kargalar."

"Kuşları o bir kere. Adam kaçırmakla uğraşacağına önce Türkçeyi düzgün öğren."

Hatırlamış gibi uzun uzun yüzüme baktı ve karizmatik bir gülüş belirdi dudaklarında. "Sergen Altan'ın ikisi de olmak istemeyeceği kesin."

"Babama ne sevdiğimi mi sordun?" dediğimde birden bu olasılığı nereye koyacağımı bilemedim.

"Söylemişti," dedi yalnızca. "Aklımda kalmış."

Başımı önüme çevirip önünde durduğumuz ışıltılı kafeye baktım sessizce. Sıcak ve sessiz bir yer gibi hissettiriyordu. Her ne kadar sık sık kendime konuşmamam gerektiğini hatırlatıp kalbimin tutarsız atışları eşliğinde sınırlarımı çiziyor olsam da *waffle* kırmızı çizgimdi ve bu gece beni aniden buraya getirmesi kesinlikle planlıydı. Babam mı istemişti?

"Babam mı söyledi sana bunu? Buraya getirmeni yani?" diye sordum ona baktığımda, derince çatılan kaşlarımın altından gözlerine dik dik bakıyordum. "Plan mı yaptınız?"

"Babanın haberi bile yok," dedi Boris. "Her boka babanı katma işinden vazgeç, Aksa."

Huzursuzluğum geçmedi yine de. "Niye buradayım öyleyse? Aniden? Babam bile istememişken?"

"Ben istedim," dedi, sinirlenmiş gibiydi. "Yetmez mi?"

Sessiz kaldım. Dilimi uyuşturan birçok kelime varlığını büyütüyordu ve ağzımı açacak olsam milyonlarca parçaya ayrılıp ona kavuşabilirlerdi ama daha fazla bunu konuşmak istemiyordum.

Bir şey söylemeden kapıyı açarak dışarı çıktığında gözlerim bedenini terk etmiyordu bir türlü. Arabayı kilitledi ve önden dolaşarak kafenin giriş

kapısına doğru yürüdü. Üzerindeki bilekleri kıvrılmış siyah gömleğine, bacaklarına ve uzun boylu bedenine baktım tüm akan saniyeler boyunca. Boris Karalav benim için tatlı mı alıyordu şimdi?

Dik tutmaktan yorulduğum omuzlarım devrilip sırtımı daha fazla geriye yaslamamı sağladığında ofladım. Ne olacaktı böyle? Onun yörüngesindeydim ve dönüp durduğum, takılıp kaldığım şeyler vardı. Hisler vardı. O hisleri var eden bir adam vardı. *Çok boktandı.* Boris Vedran Karalav... Bana bunu nasıl yapıyordu? Kaçtığım ve durmaksızın sığındığım hastalıklı bir döngüdeydim. Düşünmek istemiyordum ama düşünmeden de duramıyordum. *Neden,* diye soruyordum kendime ve cevabı da kolayca buluyordum. *Olmaz çünkü.*

Gözlerimi yumdum. Sessizce karanlık boşluğa kapıldı zihnim. Boris Karalav bir süredir tanıdığım bir adamdı. Sert ve aşılmaz duvarları, gölgesinde yaşadığı ve bir an olsun belli etmediği acıları, babasından nefret edip annesini hep daha fazla sevdiği yanıyla karşılaştığım bir adamdı. Sabırlıydı. En ufak şeyden bile haberim yokken ona saydığım onlarca ağır laf karşısında hiç yitirmediği bir sabrı vardı. Kaç kez yarasına dokunmuştum, üstüne gitmiş ve acımasızca kabuğu kaşımıştım; çıtını bile çıkarmamıştı.

Gözleri her an üzerimdeydi. Korumacıydı ve hesap ediyordu her ihtimali. *Genelde en kötü ihtimali.* Hiçbir şey belli etmemesinin aksine, bazen çok daha fazla şey söylüyordu. *Da,* diyordu özellikle ve *neyt* değil de *nyet* diyebilmem için kısılan ateşten gözlerini yüzüme dikiyordu.

Neyt daha tatlı geliyordu aslında. Onu kızdırdığı için daha başka tatlı...

İstemsizce güldüğümde gözlerimi açmadan yaşanan her şeyi düşünmeye devam ettim.

Kâğıttan Karalav tarzı bir uçak yapmış, kanatlarına peri kızı çizip baş ucuma koymam gerektiğini söylemişti. Çok hüzünlü geliyordu kulağa. Bir daha hiç karşılaşmayacağımız ve o anlarda gözümü o uçağa dikeceğim binlerce zehirli senaryo doğuyordu zihnimde. *Çünkü olmaz,* diyordu zihnim bir kez daha.

Bana, annesine aldığı atkı takımını vermişti hatta. Şu an dolabında olsa da Rusya'da sürekli üzerimde olduğu anlar hâlâ benimleydi. Uçlarında ufacık, tatlı yıldızlar vardı. Soğuktan korunmam için boynuma kat kat atkıyı doluyordu ve başıma da takımın beresini geçiriyordu. Sonra her yer kan gölüne dönüyordu.

Olamazsınız.

Poe öldürülmüştü. Birlikte bir yola çıktığımdan haberim bile olmayan adamın dostu, beni yaşatmak uğruna hayatından olmuştu. Daha ötesi de yoktu.

Hiç sınırı olmayan bir adamdı. Haftalar önce, bir otel odasında babam tarafından basılmadan önce karşıma geçmiş ve öleceğini bilmesine rağmen

freni tutmayan bir arabaya bineceğini söylemişti. Sınırı yoktu. Korkusu yoktu. Onu durdurabilecek herhangi bir şey yoktu. Kaybedeceği hiçbir şey yoktu çünkü.

İçimi kaplayan tuhaf his öyle ağır geldi ki aniden, gözlerimin yaşararak ıslandığını hissettim. Boris Karalav... *Yutkundum, yutkunmayı başaramadım.* Kalp atışlarım göğsümü delip fırlarcasına düzensiz ve yoğun bir hıza büründü. Gözlerimi araladığımda ellerimi yüzüme çıkarıp tenimi ovuşturmaya başladım. Berbat hissediyordum. Kendimi düşünüyordum. Bencilin tekiydim. Her şeyi olmak isterdim. Benden hiç gitmesin isterdim. Beni delicesine sevsin, kaybetmekten ödü kopsun isterdim. Yaşamak için hiç sebebi yokken o sebep olmak isterdim.

Evet, boku yemiştim.

Çünkü bu adam, bunu isteyeceğim kadar hoşuma gidiyordu.

Kapı aniden açılınca alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp ellerimi yüzümden indirdim ve bakışlarımı bir türlü odaklanamadığım başka bir boşluğa kaçırdım. Kafamın içine oturan sessizlik diplere gömülmüştü ve algılarım dış dünyaya yeniden açılmıştı. Avuç içlerimi pantolonuma sürterek kokusunu ciğerlerime götüren nefes alıp verişimi ağırlaştırmak için bekledim. Ardından başımı omzumun üzerinden ona çevirdiğimde birkaç saniye daha tanıdım kendime. Tutulup kalmıştım işte.

"Şeker komasına gireceğin kadar çok çikolata var kızım bunun içinde," dediğinde elindeki pakete ters bakışlar atmayı keserek gözlerime baktı. Kaşları da o an çatılmıştı. "Ne oluyor?"

"Ne olmuş?" diye sordum, bakışlarımı kaçırıp uzandım ve sol elinde duran paketi avuçlarıma çektim. Belli edemezdim. Hislerim kendimeydi ve onun için karşılığını da tahmin ediyordum. Acınasıydım. Öyle hissediyordum.

Gözlerim her an ağlayacakmışım gibi dolduğunda buz tutan parmaklarımın arasındaki kutuyu dizlerimin üzerine bıraktım. Çatal konulan şeffaf paketi yırtacağım saniyede varlığını hissettiğim parmakları, çenemin ucuna yerleşip başımı olduğu tarafa çeviren parmaklarının tenimdeki varlığını hissettim. Donakaldım, çatal paketi de elimde kalakalmıştı.

Kaşları daha da çatıktı şimdi. "*Ne oluyor* dedim, Aksa."

"Hiçbir şey olduğu yok."

Elini çenemden iteklemek istediğimde sertleşen parmakları izin vermedi ve doğruca gözlerime baktı.

"Ağladın mı?"

Başımı iki yana salladım. Eğer biraz daha bırakmazsa ve alanından ayrılamazsam ağlamaya başlayabilirdim. "Hayır," dedim. "Olanları düşündüm, yeniden üzüldüm. Tamam mı? Şimdi bırak beni."

İfademi saran her duyguya hâkim olmak istiyormuş gibi çehremi uzun uzun inceledi. Bakışlarımı irdelese de anlık gevşeyen parmak uçlarından kurtardım yüzümü. Başımı kucağıma indirdim ve yanağımın içini dişleyerek paketi açtım. Regl günlerinin stresi ve aşırı dozda duygusallığı bünyemde ağır bir aşerme olarak dönüyordu sanki. Tatlı bir şeyler istiyordum. Sabaha kadar, ölene kadar yiyebilirdim bunu.

Birkaç saniye sonra arabayı çalıştırdığında açık otoparkın çıkışına yöneldi. Çikolata kokusu arabanın içine dağılıyor olsa da paketten çıkardığım çatalı henüz sürmemiştim. Saat gecenin sonuna doğru ilerlediğinden yollar daha boştu ve Boris Karalav dakikalar sonra arabayı sahile çekti. Kontağı kapatmıştı. Şimdi yalnızca önüme serili gece, aramıza dolan sessizlik ve kayalıkları döven dalgaların salınan görüntüsü vardı.

Gözlerimi karşımdan çekip ona baktım. Sigara paketinden bir dal çekmişti ve ucunu yakıp dudakları arasına koyduğunda camı da aralamıştı.

"Niye buradayız?" diye sordum, sigara dumanı dudaklarından süzülürken sırtını geriye vermiş, bana bakıyordu.

"Kafa dağıtmak için."

Bir şey söylemek için dudaklarımı aralasam da vazgeçip kapattım. Ardından çatala batırdığım bir parçayı ağzıma götürdüm. Aynı saniye iştahla dudaklarımı yalarken bir an için gözlerim gözleri ile buluştu. Canı çekmiş olabilir miydi?

"İster misin?" diye sordum çatalı ona doğru uzatarak, ateşten gözleri üzerimden kopmamıştı bir an olsun. "Bu arada seninle konuştuğuma sakın bakma, sadece sessizlik sevmiyorum. Ayrıca yiyebilirsin, tadı çok güzel."

Başını iki yana salladığında gözlerimi devirdim.

"Kendine neden hiçbir şey almadın peki?" diye sordum omuz silkerek, ağzıma aldığım lokmayı çiğnerken sigarasını içen adamdan çekmedim buzdan bakışlarımı. "Ben *waffle* yiyeceğim, sen de beni mi izleyeceksin böyle?"

Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Gayet ideal bir plan."

Gözlerim kısıldı ona örtebildiğim tüm hislerimden geriye kalan tuhaf bakışlar ile bakarken. "Buradaki asıl manzara benim zaten," dedim üstüme dökmemek için kutuyu çatalla eş zamanlı kaldırarak. "Hak veriyorum sana, kim olsa bana bakardı."

"Ama ben kim olsa bakmazdım," dedi, sol gözünü kırparak sigarayı dudaklarına taşıdı. "Kıymetini bil."

Elimdeki çatalı ağzımdan çıkardığım saniye kulaklarıma taşınan kelimeler, kalbimdeki tüm gezegenleri yoldan çıkaracak bir şiddetle sınadı. *Kapılma, Aksa. Kapılma.*

"Esmer olsa bakacağını bilmiyoruz sanki," dedim, bana birkaç gece önce esmerleri hoş bulduğunu söylediğini unutamazdım. Boğulmamak için

ağzımdaki parçayı çiğnerken dudaklarımı kapatıyordum. Dudağımın kenarına başparmağımı yaslayıp sildim usulca. "Beni kandıramazsın."

Kandırırdı.

Sigarasından bir nefes daha aldığında yanakları içe çöktü, iç gıdıklayan bir manzaraya dönüşüyordu izledikçe. Bir yana çekildi dudakları, sırıtması sinirimi bozdu bir anda.

"Esmerler istisna," dediğinde içimde bambaşka bir ateş daha canlandı. Gözüm seğirecekti neredeyse. İzmariti camdan dışarı fırlattı. "Senin için olduğu kadar benim için de."

"Dışarı niye atıyorsun?" diye çıkışmıştım öfkeme hâkim olamayarak, çatalı parmak uçlarımda ezerken kalbim kıskıvrak bir krize yakalanmıştı. "Yürüyen çevre kirliliğisin ya sen..." Ağzıma tıktığım parçayı hırsla çiğnemeye başladığımda sinir uçlarım da eş zamanlı çatırdıyordu. "Git şuradan."

"İştahım açıldı," dedi sırtını dikleştirerek. Dudaklarındaki sırıtma silinmezken kaşları ile elimdeki karton kutuyu işaret etti. "Versene, tadına bakayım."

"Hayır," derken sesim ifadesizdi. "Başkasından iste."

Kaşları küçük bir kıvrımla biçim alarak çatıldı. Bir an sonra çarpık bir şekilde güldü. "Kimden mesela?"

"Ebenden," dedim, sırtımı cama vererek ondan uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşırken. "İştahı açılmışmış! Bana ne? Beni ilgilendiren bir şey yok."

Yerinde kıpırdandığında kısılan kirpiklerimin içinden ölümcül bakışlar atıyordum üzerine. "Biraz paylaşımcı olsana, kızım."

Başımı iki yana salladım yavaşça. "Vermek istediğimde alsaydın, beni ilgilendirmiyor."

Çenesini açıp sinirlerimi yerinden etmeseydi verirdim ama inatla vermeyecektim.

"Şu an istiyorum."

"Geçti o iş canım," dedim gıcık gıcık. "Uzaklaş."

"Geçemez o iş, canım." Ateşten gözleri kısılmıştı. "Şimdi istiyorum ve sen bana istediğimi vereceksin."

"Zaten tepemin tasını attırdın," diye çıkıştım sertçe. "Defol ya!"

"Ne yaptım tam olarak?" Göz bebeklerine çekilen parıltılar bedenimi yay gibi geriyordu. "İnsaflı ol."

Kalbim taklalar atarak vücudumun her bir tarafına çarparken kirpiklerimi kırpıştırdım. Bir saniye sonra bir parça daha bölerek çatalı ağız hizama kaldırırken üzerime doğru eğildiğini fark edip, "Ay gelme be! Bak, inerim!" diye tehdit savurdum anında, diğer elimdeki kutuyu kucağıma bırakıp kulpuna uzanacağım an kapıları kilitledi. Buz mavisi gözlerimi hızla ona doğru çevrildi. "Yok artık ya! Sen tam bir zorbasın."

Sırtımdaki kaslar gerilip kapıya dayanırken bir elini oturduğum koltuğun döşemesine bastırdı ve üzerime eğildiğinde sertçe yutkunarak donakaldım. Kafasını hafifçe eğdi ve çatala sapladığım parçayı dudakları arasına alarak başını yeniden kaldırdı, yüzü daha yakın bir hizadaydı ve karanlığın çevrelediği araçta soluklarımın ağırlaşma nedeni olarak dibimdeydi. Çenesi hareket edip ağzına aldığı lokmayı çiğnemeye başladığında bakışları bir kalp atışı süresinde stresten kuruyan dudaklarıma doğru devrildi. Bacaklarım kasıldığında bedenimin buzunun çözülmesi için birkaç saniye diledim. Bir an istemsizce dudaklarımı ıslattığımda ağzındaki lokmayı tek seferde yuttu ve gözlerime çevirdi koyulan gözlerini.

"Güzelmiş, beğendim," dediğinde boğazıma dizilen hisleri sertçe yutarak gözlerimi başka bir tarafa kaçırdım ve bedenimi kucaklayan ürpertilerin icabına daha sonra bakmayı seçerek onu omuzlarından sert bir baskı ile geri itekledim.

Koltuğa yeniden yerleştiği saniye önüme döndüm ve heyecandan titreyen sessiz nefeslerimi kesmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kontrolsüz yanıma karşı büyüttüğüm nefret canımı yakıyordu. İrademin ipine daha sıkı sarılmak istedikçe zayıf düşüyordum. Sebebi oydu. Dengesiz miydi? Yoksa ikimiz arasında kurulu hiçbir denge mi yoktu, anlam veremiyordum. Kalbimin düşüşlerinden onun çelmeleri sorumluydu. Peki ya o? Onun tarafında değişen hiçbir şey yok muydu? Güzel sözlerinin sebebi neydi öyleyse? Alay mı ediyordu benimle?

Akıp giden saniyeler boyunca sesimi bir daha çıkarmadım. Koyu gökyüzünün gölgesi serilen simsiyah denize baktım, uzun uzun korkunç bulduğum suyu izlerken kutunun tamamını bitirdim ve boşalan kutuyu çöpe atıp yola çıktığımızda da çenemi kapalı tuttum. Yol boyunca süren sessizlik, araba dağın tepesindeki eve varana kadar devam etti.

Araba evin bahçesinde durduğu anda ilk inen ben oldum. Boris Karalav'dan uzak duracaktım. Kafama koymuştum. Kollarımı göğsümde bağlayıp ufak taşlarla dolu zemin boyunca yürümeye başladığımda evin çevresindeki adamları göz ucuyla görebilmiştim. Bu kadar fazla olmalarına gerek var mıydı? Derin bir nefes aldım. Alfi'nin beslenme saatlerinde girebilmesi için anahtar Asaf'taydı ve kapıda dikilen adam bizi görür görmez dış kapıyı açmıştı.

"Alfi'yi besledin mi?" diye sordum, bir anda kapının eşiğinde durup Asaf'a doğru bakarken. O ise başını kaldırmıyordu.

Kafasını iki yana salladı. "Hayır, Bayan Alatan. Sincabınız biraz huysuz..."

"Huysuz falan değil," dedim karşı çıkarak kaşlarımı çattığımda. Sert, keskin bir nefes çektim ciğerlerime. "Söyle o patronuna, Alfi'nin karnını doyursun, tamam mı?"

"Sanki normalde sen yapıyormuşsun gibi şu ahkâm kesmelerine hastayım..."

Homurdanan sesi kulaklarıma geldiğinde gözlerimi sıkıca yumarak dişlerimi sıktım ve ona bakmamak için savaş veren irademi yanıltmadan başımı önüme çevirdim. *Bilerek yapıyor, Aksa.*

İçeri geçtikten birkaç saniye sonra arkamdan çarpılan kapıyı duydum, irkilir gibi olsam bile umursamadım. Merdiven basamaklarını hızlı adımlarla çıktığımda göz ucuyla ona bakmak istedim ama bakmaya karar verdiğimde görüş alanımdan çoktan çıkmıştı.

Kapısı kırılan odaya girdiğimde ilk işim banyoya uğramak oldu. Reglim birkaç gün kadar gecikmiş olsa da sonunda başladığını fark ettiğimde valizde hazırda tuttuğum pedlerden birini aldım ve yerleştirdim. Ellerimi yıkayıp yüzüme de su çarptıktan sonra odaya geçtim. Üzerimdekilerden kurtulup gecelik takımımı giymem uzun sürmedi ama yol boyunca gideremediğim susuzluk dilimi damağımı çöle çevirmişti sanki. Daha fazla dayanamayarak alt kata inmem gerektiği konusunda kendimi ikna ettim.

İçimi kemiren her bir duyguya karşı savaş açmıştım. İçlerinden biri Boris Karalav'ı da kapsıyordu, aslında neredeyse merkezindeydi ve savaşım da en çok onunlaydı. Tam da bu yüzden bir an bile yakınıma gelmemeliydi. Onun için bir anlam ifade etmiyor olabilirdi ama savunmasız kalan kalbimin boşlukları her an daha fazla dolarken onu görmek ve sözlerini duymak, hiç hesabını yapmadığım kadar berbat bir etki bırakıyordu üzerimde.

Birkaç gün önceye kadar babamın yanına gideceğimi ve her şeyin böylece düzeleceğini sayıklardı zihnim, hızla sakinleşirdim. Ne yazık ki bu fırsat elimden alınmıştı. Artık babam gibi bir seçeneğim yoktu, seçeneğimin ne olacağına karar da verememiştim gerçi. Babamı dinlemeyi reddediyordum çünkü öfkem dinmiyordu. Ne zamana kadar? İşte, onu ben de bilmiyordum.

"Sanki hiç karanlık görmemiş gibi. İlginç değil mi?"

Sessizce indiğim basamakların ortasında durdum. Kiminle konuşuyordu? Duvar köşesine sinerek durduğum basamağın en ucuna çöktüm ve merakla kulak kabarttım.

"Tüm gece beni çıldırtmak için özel olarak çabaladı," dediğinde kalp atışlarım kulaklarıma tırmanıp uğultusuyla işgal etti ve esir düşürdü öfkemi. Alt dudağımı dişlerimin altında ezdim. Benden mi bahsediyordu? "Bilerek yapıyor ama. Ve öyle bir yapıyor ki..." Sert bir nefes verdi. "Hakkını veriyor hanımefendi."

Bilerek yaptığımı anlamış mıydı? Her şeye rağmen çıldırmış olduğunu bilmek ayaklarımı yerden kesebilirdi.

"Alis..." Durdu. "Alfi... Alfi ne ulan?" Sesi gergindi. "Görüyorsun, değil mi?" diye sorduğunu duydum ardından. "Sadece kendisinin ismi güzel olsun

diye sana erkek ismi koymuş, işte böyle bir manyak... Alfi ne kızım ya? Bir de ona bak, Gün ve Aksa..."

Sözleri içimde deprem etkisi yaratıyordu. Bu gece, zihnime serilen kelimeleri her seferinde beni daha şiddetle parçalarken aklım rayından çıkmıştı. *Gün ve Aksa.* Bir an gülmemek için dudaklarımı sıkıca birbirine yasladığımda kalbimin zonkladığını hissettim.

Allak bullak olan yalnızca ben değildim. O da bir şeylerin eskisi gibi olmadığını bilmeliydi, bir şeyler onun için de anlam ifade etmeliydi. Ezel denilen adamı kıskanmış mıydı? *Sanırım evet.* Bu ihtimal bile neden içimi kıpır kıpır yapıyordu ki? Talya'nın varlığının beni rahatsız ettiği kadar başka bir adamın varlığı onu da rahatsız ediyor muydu? Kıskanç bir adam mıydı? Bilmiyordum. Bildiğim tek şey aramızda bitmek bilmeyen bir gerilim olduğuydu ama henüz elle tutulur bir şey de yoktu. *Yoktu işte.* Bu yüzden aklımda kuruyor da olabilirdim.

Uzunca bir süre sessizlik etrafı abluka altına almıştı. Konuşmayacağını anladığım an oturduğum yerden sessizce doğrularak avuç içlerimi pamuklu pijama altıma sildim ve ifademi düz bir hâle getirip basamakların geri kalanını indim. Mutfağa girmek için salonun sınırlarında görünmem gerekiyordu ve bu da göz ucuyla bile olsa onu görebileceğim anlamına geliyordu ama inatla bakmamak konusunda iyi iş çıkardım. Ateşten gözlerinin ağırlığı üzerime yüklenip bedenimi usulca sıyırırken irademi zayıflatan da o oluyordu.

Mutfağa girip kocaman bir bardağa cam şişelerin birinden su doldurup tepeme diktim. Hız kesmeden ikinci kez bardağı doldurduğumda derin ve sesli bir nefes aldım. Ateş basmıştı. Arabada o kadar yakınıma girmesine izin vermeseydim tüm bu yoğun hisleri yaşamazdım ama artık iş işten geçmişti. Bu gece farkına vardığım bazı şeyler için dönüm noktasıydı ve bununla ne yapacağımı bile bilmiyordum.

Dik dik kapıya bakmayı keserek düz adımlarımı zeminde harekete geçirdim ve mutfaktan çıktım.

"Aksa," dediğinde sesindeki otoriter tını bacaklarımın tutulup kalmasını ve olduğum yerde dikilmemi sağladı.

Başımı ona doğru çevirdiğimde Alfi elinde yoktu, doyurmuş olmalıydı. Orta sehpanın üzerindeki kül tablasının kenarına asılan bir sigara dalı vardı ve dumanı tütüyordu. Dirseklerini dizlerine dayamıştı, bana bakıyordu doğruca. Sigarasına uzandığında omuzlarımı dikleştirip soru işaretleri sinen gözlerimi bedenine kilitledim.

"Ne oldu?"

"Baban seninle konuşmak istiyor."

"Şimdi değil," diyebildim yalnızca. Kafam karman çormandı. Yine de çocukça hareket etmek istemiyordum. Kırgınlığım ve kızgınlığım hâlâ yerli

yerindeydi, dinecek gibi de değildi. Babam ile karşı karşıya gelmek istemiyordum ama biliyordum ki böyle devam edemezdim. Basit şeyler değildi tüm bu yaşananlar.

"Ne zaman?" diye sordu histerik bir şekilde nefes vererek. Sigarayı dudakları arasına taşıdı ve derin bir nefes çekti içine.

Tek bacağımın üzerine tüm ağırlığımı vererek kaşlarımı çattım. "Ben ne zaman istersem."

Çenesi gerildiğinde sinirlendiğini hissettim ama bu, hissetmekten öteye geçemedi. Çünkü mimikleri, ifadesi ve hiçbir sır vermeden koyulaşan gözleri yeterince açık değildi.

"Seni zorlamak istemiyorum, Aksa," dedi, elleri birbirine değiyordu ve parmakları arasında tuttuğu sigaradan beyaz bir duman yükseliyordu. "Ama keyfini bekleyecek kadar vaktimiz olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Sırtıma vuran ağrıları aniden dağlayan bile sözleriydi. Burnumun ucu çaresizlikle sızladığında ona birkaç adım yaklaştım. Sustum. Susamadım. "Bu zamana kadar arkamdan iş çevirirken hiçbir şey problem değildi," dedim kuru bir sesle. "Bundan sonra da devam edin öyleyse."

"Planı anladığında her şey daha kolay olacak," dedi. "Öfkene kaldığın yerden devam edebilirsin, dinlemen buna engel değil."

Engeldi. Sergen Alatan ve Boris Karalav'ın üzerimdeki etkisi büyüktü. Yalnızca kendime yaslanmak istediğim zamanlardaydım ve bu iki adamdan köşe bucak kaçmak istiyordum. Aptalca mıydı yaptığım? Başka ne yapabilirdim ki? *Kafanı çalıştır, Aksa. Bulacaksın.*

"Ben bana anlattıklarınızın doğru olduğuna nasıl inanacağım?" diye sordum. "Yalan olmadığına, beni yeni bir kandırma oyununun içine çekmediğinize..." Dudaklarımı ıslatarak histerik bir şekilde güldüm. "Nasıl güveneceğim? Herhangi bir tahminin var mı? Size güvendiğimde... Günün sonunda kendimi başka bir oyunun içinde bulmayacağımı garanti edebilir misin bana? Ben söyleyeyim. Hayır."

Dikkatle beni dinledi. Nefeslerim körüklenmiş gibi göğsümde atarken sigarasını söndürdü sakince, ardından oturduğu yerden ayağa kalktığında yer ile gök içimde yer değiştirdi. Üzerime bir adım yaklaşıp mesafemizi daha aza indirdiğinde gerginlik ikinci bir deri gibi sarmıştı bedenimi.

"Her şeyi öğrenirsin, düşmanın olmadığımı anlarsın ve biz her şeyi göze alarak bu yola çıkarız," dedi tam karşımda durduğunda. "Güven mi mesele? Bana güvenmeni sağlarım. Tüm mesele hissetmekse eğer..." Başını ağırca salladı. "Hissetmeni de sağlarım."

Kafamı iki yana salladım. Soğuk bir alay geçti yüzümden. "Yapamazsın."

"Seninle yeterince tanışmadık öyleyse," dedi alay eder gibi. "Nasıl bir adam olduğum, neler yapabileceğim ve konu isteklerim olunca ne kadar ileri

gidebileceğim hakkında en ufak bir fikrin yok." Dudakları bir yöne karizmatik bir tavırla kıvrılırken dudaklarını ıslattı usulca. "Tanışma vakti, Alatan."

Etkileyiciydi. İnkâr edemezdim ama gardımı düşürmem için daha fazlası gerekiyordu. "Hiç değilse önceden babama inanırdım, şimdi hiç kimseye... Bu öyle kolayca değişmeyecek," dedim düz bir çizgi hâlini alan dudaklarımı aralayarak. "Benim güvenimi bir kez mahvettikten sonra toparlayamazsın." Başımı tek seferde ağır ağır salladım. "Ben de böyleyim. Tanışma vakti, Boris Karalav."

Gözlerime ilk kez bu kadar uzun baktığı bu anda ne düşünüyor olabileceği hakkında zerre fikir yürütemiyordum. Güvenimi kazanacağını söylüyordu. Nasıl yapacağını öyle çok merak ediyordum ki... *Tüm mesele hissetmekse eğer, hissetmeni de sağlarım.*

Boris Karalav.

Aklıma girme.

"Güzel," dedi. Suratında gölgeli bir ifade vardı. "Başka türlü anlaşamazdık zaten."

Derin bir nefes aldım. "İşe bana telefonumu vererek başlamaya ne dersin?" diye sordum. "Her şeyi bildiğime göre..."

"Telefonun olmaz," dedi. "Rusya'da verdiğim telefonu kullanabilirsin, dışarıdaki adamlara belli etmemek şartıyla."

"Benim telefonum nerede?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Onu niye vermiyorsun?"

"Seni kaçırdığımız gece ortadan kaldırdık."

O gece, hayatımın travması olarak zihnimdeki yerini almıştı. Şu an ne durumda ve ne sebeple yan yana olduğumuzu biliyor olsam da kaçınılmaz şekilde o gece hissettiğim hayal kırıklığı, dehşet, endişe... Her biri içime yerleşmişti. Zihnimde oynatıldığı an kalp gibi çarpmaya ve beni nefeslerimden etmeye başlıyordu.

"Tamam," diyebildim, gün içinde sıkıntıdan patlayacaktım yoksa. Bir adım geriledim sigara ile karışan baş döndürücü kokusu derinlerime sızarken, diken üzerinde gezinen yanıma rağmen kısık kısık solumayı bırakamıyordum. "Kimin numaraları kayıtlı olacak?"

"Sadece benim."

"Babam?"

"Onun bana ulaştığı hat aynı değil," dedi. "Sürekli arayabileceğin bir yerden aramıyor."

"O seni hep arıyordu ama," dedim homurdanarak. "SA'ymış... Günlerce babamı resmen kadın sandım."

Silik bir tebessüm yüzüne yayılırken kararsızca suratını buruşturdu, anlamlandıramamıştı. "Bunu nerden çıkardın?"

"Bilmem," dedim umursamaz takılarak. "Mantık yürüttüm. Bu kadar sık konuştuğun biri ancak flörtün olabilirdi."

"Flörtüm bir de?"

"Ne?" diye sordum ters bir şekilde. "Flört etmeyecek bir adam mısın yani? Gayet de olabilirdi. Babam olmasından daha mantıklıydı."

Gülerek burun kemerini sıktı ve elini indirip başını, âdemelmasının çıkıntısını derisinde belirgince gösterecek şekilde geriye attı. "İlginç bir kadınsın."

"Hı hı..." Aklıma gelen şeyle dudaklarımı birbirine bastırıp ona daha dikkatli baktım. "Peki, başkalarının numaralarını kaydedebilir miyim?"

Kollarını göğsünde bağladı ve dik dik yüzümden geçirdi gözlerini. "Ne geçiyor aklından?"

"Hiç," dedim omuz silkerek. Bir an tavana bakıp gözlerine indirdim gözlerimi. "Ezel'in nu-"

"Asla vermiyorum," dedi anında sözümü keserek. Yüzü daha gergindi. Benim ise kalbim ağzımda atıyordu. "Telefon işini unut. Şimdi odana çık ve uyu... Hemen."

İfademi hiç bozmadım. "Sadece sordum," dedim sinirle. "Bu kadar tepki vereceğin bir şey değildi."

"Aksa," dedi üzerime bir adım atarak, tehlikeli bir havası vardı. "Talihsiz zamanlarda susmayan ağzın yüzünden şansına küs." Durdu. Sabır diliniyordu sanki. "Bu konu burada kapandı. Git, uykunu güzelce al, güzelim."

Siyah gömleğinin kollarını dirseklerine yakın bir konuma sıvamışken, gözleri kısılmışken ve daha da karanlık bakıyorken inanılmaz ateşli geliyordu gözüme. Sinir ve sakinlik arasındaki ses tonuyla *güzelim* diyordu bir de. *Regl azgınlığı mıydı bu? Allah belamı veriyor olabilir miydi?*

Öte yandan, gerçekten vermeyecek miydi?

Sırtını çevirdi ve orta sehpanın üzerine gelişigüzel fırlattığı sigara paketini aldı eline. Bedeni yan duruyordu şimdi, ben ise buzdan gözlerimi alamıyordum vücudunun manzarasından; onu incelemek çıkmaz bir labirentte kaybolmak gibiydi. Hiç oradan çıkamayacakmışım gibi hissediyordum. Üzerimdeki etkisi bu gece öylesine fazlaydı ki birkaç gün onu görmesem kendime geleceğime olan inancım katlanarak artıyordu.

Kendimi toparlamak için boğazımın ortasına yayılan kuruluğu yutkundum ve kaşlarımı belli belirsiz çattım.

"Çok abartıyorsun," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek, aklım daha farklı çalışıyordu çünkü. "Bir kez daha karşılaşamayacağım bir adam zaten," diye ekledim sakince. "Numarasını alsam ne yapabilirim ki? Öylesine sormuştum. Tamam, senin numaran olsun sadece."

Sıktığı çenesinde bir kas seğirir gibi derisinde oynadığında sigaranın turuncu alevini meydana çıkardı ve sigaranın beyaz filtresini ateşe verdi. Ardından derin bir nefes çekerek başını iki yana salladı.

"Fikrim değişmeyecek," dedi net bir sesle, başını çevirip gözlerime baktı. "Kimin karışımızda olduğunun farkında ol, gazeteci değil misin kızım sen? Düşmanlarımızı tanıyacak kadar hâkimsin bazı şeylere. Bu yüzden o adamın ismini bir kez daha anma, Aksa."

Örgütün içinden olan bir adamın hedefleri arasında olduğunu idrak edebildiğim kısa anda başımı bilinçsizce sallayarak iç çektim. Haklıydı. O tarz adamların ne çeşit şeytanlıklarda eli olabileceğini yakından biliyordum ama bu, ondan duymak istediklerim arasında değildi. Başka şeyler söylemeliydi. *Neler, Aksa?* Elimdeki bardağa geçirdiğim parmaklarımın tutuşu istemsizce sertleştiği an, tuzla buz olan düşüncelerim tarafından azarlanan kalbimin atışları birdenbire soldu; kelimelerinden çıkardığım anlam her şeyi süpüren dev bir dalga gibi içimden birkaç parça koparıp kaybolmuştu. Boris Karalav'ın, benim çıkardığım anlamlar ile hiçbir alakası yoktu işte.

"Doğru," dedim dümdüz bir sesle, birkaç adım geri gittim. "İyi geceler."

Ona son bir bakış atarak sırtımı geri çevirdim ve düz adımlarla merdiven basamaklarına doğru yürüdüm. Tüm o anlar boyunca sırtımda bakışları, zihnimde ise bakışlarının gölgesi vardı.

Boris Karalav, diye fısıldadı içimdeki ses bu kez. *Lütfen, kalbime girme.*

15. BÖLÜM
YANMAYANA HER YER KAR

Gecenin geri kalanında kısa aralıklarla kapanıp açılan gözlerim dışında hiçbir türlü gözüme uyku girmedi. Zerresi dahi uğramadı. Bir ara bel ağrısı çektiğim için bunu bahane ederek yüzümü yastığa gömmüş ve iç çekerek sessizce ağlamıştım. Yağmur damlaları, perdeleri açık pencere camına hızla çarpıp gecenin içinde dökülürken burnumu çeke çeke dışarıyı izlemiştim bir de uzandığım yerden. Bir kısır döngüye hapsolmuştum sanki ve kendime öyle kızıyordum ki yanaklarımda kuruyan gözyaşları arasında uyuyakaldığım sırada kendime çektiğim sert nutuk, sabah uyandığımda hatıramda beliren ilk şeydi.

Başım çatlıyordu. Bel ağrım karnıma vurmuştu ve mide bulantım da damağımdaydı. Baş ucumdaki dijital saat sabahın altısını gösterirken neredeyse sıfır uykuyla yüzümü yıkamış ve ağırlaşan bacaklarıma tüm gücümü vererek harekete geçirip alt kata inmiştim. Bir şeyler yedikten sonra ağrı kesici almak istiyordum. Ama ağrı kesiciler Boris Karalav'ın elindeydi ve o geri zekâlıdan nasıl isteyeceğimi bilmiyordum.

Bir dilim ekmeğe çikolata sürüp zorlukla yedikten sonra buz tutan ellerimi saç diplerime götürüp derin bir nefes bıraktım dudaklarımın arasından. Çöküp kıvranacağım kadar yoğundu ağrı ve ağlayacakmışım gibi hissediyordum. Üşüme tutuyordu üstelik. Her ay böyle ağır geçiyordu, ağrı kesici alıp uyumadan kendime gelemiyordum.

Birkaç dakika mutfakta öylece dikildim. Ardından su ısıtıcıyı doldurup tuşuna bastım ve kaynamasını bekledim. Bitki çayı yapacaktım, hiçbir halta yaramayacağını bilmeme rağmen. Boris'in neden o haplara el koyduğunu bilmiyordum ve bu sebepten bile sinirden ağlayabilirdim. Buz kesen bir elim karnımın üzerinde, diğeri ise tezgâhın kenarına sıkıca sarılmıştı. Gözlerimi sıkı sıkı yumup, dişlerimi birbirine bastırarak ısıtıcının başında nöbet tuttum.

Suyun kaynadığını belirten tuş tok bir sesle geri attığında kirpiklerimi araladım ve burnumu hafifçe çekerek tezgâha doğru çevirdim bedenimi. İlk çekmeceye koyduğu bitki çaylarından papatya çayını aldığımda gözlerim her an ağlayacakmışım gibi dolu bakıyordu. Görüş açım bulanmıştı.

Bir kupaya sıcak su boşaltıp orta tezgâhın çevresindeki taburelerden birine yerleştiğimde hareketlerim yavaştı. Uykusuzluk çekiyordum, uyuyamıyordum; ağrım durmaksızın dağıtıyordu geçtiği yerleri. Alt dudağımı

dudaklarımın arasına çekip ısırırken başımı iki yana salladım ve yaptığım dağınık topuzdan çıkıp yanaklarıma düşen birkaç tutamı ittirdim.

Sırtımı pencereye dönüp oturduğumda bir elim hâlâ karnımdaydı. Davlumbazın ışığını açmıştım yalnızca, etraf basıktı ve hava yağmurluydu. Parmak uçlarımı bastırarak sertleşen baskılarla birlikte ovalamaya devam ettim. Burun direğim sızladı, buharı tüten kupayı dudaklarıma yanaştırıp içtiğimde dudaklarım haşlandığı için irkilircesine bir refleksle ayırdım bardağı ağzımdan. Kupayı tezgâha bırakıp parmak uçlarımı üst dudağıma yasladığımda hazırda bekleyen yaşlar yanaklarıma inmeye ve bıçak gibi kesercesine tenimde sürüklenmeye başladı.

Dirseğimi yasladığım tezgâha dayandım ve boşta kalan avucumu gözlerime kapatıp iç çekerek ağlamaya devam ettim.

"Aksa..." Boris'in sesini duyduğumda nefesimi tutarak avuçlarımın tersiyle çabucak yüzümü silmeye başladım. "Siktir... Ne oldu?"

Bir an sonra dibimdeydi ve elleri yüzüme çıkmıştı izinsizce. Ellerini iteklemek istedim ama yüzümü açığa çıkarmak istemediğimden daha zordu bu.

"Aksa," dedi bir kez daha, sesi endişeliydi. "Ne olduğunu söyle. Bana bak."

"Bir şey yok," diye boğuk ve kesik bir nefesle konuştum. Çenem titriyordu. Sert ve güçlü parmakları bileklerime yapışarak yüzüme daha fazla bastırdığım avuçlarımı tenimden ayırdı. Yüzümü saklamak istiyordum, imkânsızdı. "Git buradan."

Büyük avuçları yüzümü kavrarken sıcacık parmakları tenimi incitmeden tutuyordu. Islanan yüzümü havaya kaldırdı ve hiddetle çatılan kaşları altından kıvranan göz bebeklerini gözlerime dikti.

"Ne oldu?" diye sordu yeniden, anlam veremiyor gibiydi. "Bu hâl ne?"

"Boris... Lütfen yalnız bırak beni."

"Aksa," dediğinde sesi sert ve uyarır yükseklikteydi. "Bırak şu inadı."

Ellerimi bileklerine götürdüm yüzümden ayırmak için. İzin vermiyordu. Ben tabureye yerleşmiştim ama o, bacaklarım bacaklarına değecek kadar yakınımda ayakta dikiliyordu.

"Uyumaya gideceğim," dedim burnumu çekip bakışlarımı kaçırarak. "Bırak... Tamam. Sinirlerim bozuldu sadece. İyiyim, bir şey yok."

"Uyumadın mı?" diye sordu anında, gergindi ve gözleri ifademi inceleyip en diplerde sakladığım her ne varsa didik didik etmekle meşguldü. "Kâbus mu gördün? Sorun ne? Aksa... Niye ağlıyorsun?"

"Su sıcakmış... Dudaklarım yandı," dedim bir bahane sunarak, saçmaydı hâlbuki. Sonra bunu niye söylediğime bile anlam veremeyerek derince ofladım. "Lütfen çek ellerini."

"Bu yüzden mi?" diye sordu şaşırmış hâliyle. "Dudaklarını mı yaktın?"

Alt dudağımı ısırarak gözlerimi kapattığımda, "Ağrım var," diyebildim hâlimi anlayabilmesi için. "Ağrı kesici... Ağrı kesici verebilir misin sadece?"

"Yine mi?" diye sordu, parmakları aşağı kaydı ve çenem ile boynum arasındaki boşluğa avuçlarını yerleştirdi. "Karnın mı? Bak bana. Tamam, ağlama." Parmak uçları ıslak yanaklarımı sıyırdı sessizce. "Gözlerini aç, halledeceğiz."

Burnumu çektiğimde bir avucumun parmakları karnıma yaslanmıştı. Kımıldamıyordu.

"Uyumadın mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Tüm gece ağrın mı vardı?" diye sordu, sesi sertti. "Bana niye haber vermedin?" Sesli bir nefes çıkmıştı burnundan. Başparmakları yanaklarımı kavurarak yaşları siliyordu asıldığı yerlerden. "Canına kastın mı var? Öyleyse bilelim."

"Ağrı kesici istiyorum," dedim, sinirlerim iyice bozulmuştu. Gözlerimi aralamış, bakışları ile denk düşmüştüm doğruca. "Başka bir şey değil."

Bir saniye sonunda aniden bacaklarımın altından ve sırtımdan geçen kollar beni kolayca kavrayarak havalandırdı. Çırpınıp inmek için hareketlenmek isteyeceğim kadar iyi hissetmiyordum. Kucağındaydım ve bir kolum boynundayken diğeri yakasına gitmişti.

İç çekerek hıçkırdığımda, "Şşt," diye fısıldadı yavaşça. "Önce odaya çıkalım. Sonra ağrı kesici... Masaj da yaparım. Anlaştık mı?"

"Gerek yok buna," dedim kuru bir sesle, uykusuzluktan kafam çatlayacak gibi zonkluyordu. "İlaç vereceksin, geçecek."

"Regl mi?" diye sordu teyit etmek istercesine, nefesinin ısısı saçlarıma çarparak tenimin açıkta kalan kısımlarına yol alıyordu. "Regl ağrısı?"

Kafamı sallayabildim, omzundan biraz öne kaymıştı yanağım. "Önemli bir şey değil."

Beni dinlemedi. Ağır adımlarla üst kata gideceği sırada bir an vazgeçmiş gibi yönünü değiştirdi ve sağ taraftaki kapıya yöneldi. Bulunduğumuz kattaki oda merdiven boşluğundaydı, birkaç saniye içerisinde kapıyı açıp içeri geçtiğimizde etraf yeterli ışığı almıyordu. Kalın perdeler sonuna kadar kapalıydı ve bozuk havadan dolayı koyu gri, daha fazla karanlık duruyordu.

Çok geçmeden bedenimi yatağın yumuşak döşemesine bıraktığında ellerini üzerimden ayırarak doğruldu. Üzerinde koyu gri bir *tişört*, altında ise siyah bir *şort* vardı. Saçları nemliydi ve daha koyu görünüyordu. Spor mu yapıyordu? Sabahın köründe ve yağmurlu havada mı? Ağrımın derdine düşerek bacaklarımı karnıma doğru çekip yan döndüm ve aldığım pozisyonda kolumun tekini yüzüme örterek durulmayı bekledim.

Kalp atışlarım bir an dinginleşip normal bir ritme ulaştığı dakika içerisinde bana getirdiği ağrı kesiciyi içmek için uzandığım yerde doğrulmuştum.

Hapı yutana kadar gözlerini üzerimden çekmemişti. Ve sonrasında da... elbette bir sonraki anda bile.

"Teşekkür ederim," diyebildim mesafeli tavrımı korumaya çalışarak, kafamı yeniden yastığa bırakıp çarşafların arasına bedenimi bıraktım. Kızarık gözlerimi yüzünde kaydırırken elimin tersiyle sağ gözümü ovuşturuyordum. "Bundan sonrasını hallederim."

Kemikli yüzünde kızgın, yumuşamayan bir ifade vardı ve çatık kaşları bir an olsun düzelmezken bana dik dik bakmayı keserek yatağın kenarına oturdu. İlaç yarım saat içinde etki ederdi, dişimi sıkmam gerekiyordu yalnızca.

"Ne?" diye sordum huysuzca. "Ne bakıyorsun öyle?"

Sabır dilenir gibi soluklandığında alnına devrilen birkaç tutama değdi gözlerim, onları geri atma isteğiyle dolduğumu hissettim.

"Bana haber vermek zor mu?"

"O kadar samimiyetimiz yok," dedim düz bir sesle. "Kendim halledecektim, eğer ilaçları saklamasaydın."

Histerik bir nefes, sinirlerinin bozulduğunu belirten kısık bir gülüş beraberinde dudaklarında belirdiğinde, "Nasıl bir samimiyete ihtiyacımız var, Aksa?" diye sordu. Kıyamet kadar yürek uçuklatıcı hâlinin aksine sakin çıkıyordu sesi. Ya da tam sınırdaydı. "Benimle her şeyi paylaştığına emin olmak için hangi seviyede olmamız gerek?"

Kelimeleri boğazımda hafif bir tıkanma yarattığında üst üste yutkundum. "Söylemek istediğim bu değil."

"Ben bunu soruyorum," dedi, bir eli yorganı belime kadar sıyırdığında kaşlarım sertçe çatılmıştı. "Birlikte yaşıyoruz, herhangi bir anda ilk seçeneğin olmam için ne kadar samimi olmamız gerektiğini soruyorum."

Avucu, karnıma dayadığım elimin tersine yaklaştığında tüm vücudumu baştan ayağa bir ürperti aldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum istemsizce kendimi kasarak. "Masaj," dedi, büyük eli elimi kaydırarak karnıma dokunurken epey rahattı. "Daha önce de yaptım, ilaç etki edene kadar ağrın hafifler."

Sarhoş olduğum gece karnımın üzerinde gezinen parmaklarını hatırlıyordum. Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Gerek yok."

"Var," dedi sertleşen sesiyle, ağır ağır gezinmeye başladı eli. İçimde başka bir ateş yanıyordu. "Karışma."

"Benim karnım ya..."

"Demek ki ilacı benim parmaklarım."

Ters bir bakış attım yüzüne. "Kendine pay çıkarmasan ölürsün."

Başını iki yana salladığında gözleri gözlerimden aşağı indi, dudaklarıma değdi. "Kızarmış," dedi kısa sessizliği bölerek, hızlanıp göğsümde dövünen kalbimin atışları parmak uçlarına çarpıyor muydu acaba? Nabzım her yerdeydi çünkü. Kulaklarıma ulaşıp tahtını kuran ve kendini kral ilan eden arsız

bir his çevreliyordu içimi. Gözlerime baktı. "Çok az," diye ekledi. "Yani... Evet, yanmış."

Bir an istemsizce güldüm bu hâline. "Bunu biliyorum zaten," dedim anlam veremeyip, parmakları derimi yumuşak baskılarla eziyordu. "Benim dudaklarım çünkü."

"Onayladım."

"Senin onayından geçmesine gerek yoktu," deyip dudaklarımı yaladım. Üst dudağımın çizgisi hafifçe yanıyordu. "Sızlıyor sadece."

"Krem sür." Başını omzuna doğru eğdi belirsizce. "Şu dudaklarınıza sürdüğünüz şeylerden... Yok mu? İyi gelir."

"Dudak balsamı," dedim düzeltircesine, sonra duraksadım. "Bakıyorum da hâkimsin her şeye, biliyorsun."

Sus, Aksa. Sus.

"Biliyorum," dedi düz bir sesle. "Var mı?"

"Yok," diye tersledim. "Abartılacak bir şey değil." Çenemi küçük bir açıyla dikleştirdim. "Tenim hassas sadece."

"Hassas," dediğinde parmakları gerilir gibi durdu ve bir an sonra ovalamaya devam etti. "Söylemiştin."

"Ne zaman?"

"Sarhoşken," dedi, ateşten gözleri karanlıktaydı sanki. "Seni kucağıma aldığımda."

"Bana ne yaptın da söyledim acaba?"

"Bacaklarını tutuyordum, oldu mu Alatan?"

"Hım..." Gözlerim açılıp kapanırken mayıştığımı hissediyordum. "Sarhoşken başka ne söyledim?"

Dudakları kıvrıldı. "Hatırlamıyor musun?"

"O geceyi düşünmekten daha önemli meselelerim vardı," dedim gözlerimi yavaşça kısarak. "Anlarsın ya."

Seslice nefes alırken kayıtsız bakışları çehremi santim santim dolaşıyordu. "Çok fazla konuştun, ne söylediğini hatırlamıyorum," dese de yalan olduğunu hissediyordum.

"Saçmaladım mı yoksa?"

"Her sarhoş kadar," dedi. "Başımı şişirdin."

Neler saçmalamış olabileceğimin düşüncesi bile kalbimi utançla sıkıştırıyordu.

"Esmer olmadığım için, değil mi?" Alaycı bir şekilde konuştum, aslında gerilmiştim ihtimaller karşısında. "Esmer olsam sabaha kadar dinlerdin."

Güldü. Dudakları bir tarafa doğru hafifçe kıvrılıp bazen garip bir şekilde erkeksi ama tatlı, genelde de karizmatik bir hava katıyordu yüzüne. Şu sıralar sık sık karşılaştığım bir manzaraydı.

"Belki de," dedi ardından. "Fena olmazdı."

"Sen var ya..." dedim içimde tutamayarak. "Hayvansın."

"Haksızlık ediyorsun."

"Hayvanlara mı?" Sahte bir şaşkınlıkla nefes bıraktım burnumdan. "Doğru... Şimdi senin hayvanlığınla Alfi'ninki bir mi?"

"Beni sincapla bir mi tutuyorsun?" Parmakları baskısını artırdı hafifçe, içime başka karıncalanmalar ekiyordu ve haberi bile yoktu. "Gelsin, masaj yapsın öyleyse."

"Yapmazsan yapma be," dedim umursamaz bir şekilde, istifimi bozmadım. "Kendim yaparım, benim kimseye ihtiyacım yok."

"Ona ne şüphe," dedi homurdanarak, dudaklarını yalarken sessizce beni süzdü. Bir avucumu yumruk yapmış, çenemin altına yaslamıştım; saçlarım ise yastığa dağılmıştı. Sessizce esnerken avucumun tersini ağzıma kapatmıştım. "Uyu."

Düz bir çizgi hâlini alan dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sen uyudun mu?" diye sordum üzerini incelerken.

"Uyku tutmadı," dedi sadece. "Koşuya çıktım."

"Neden uyku tutmadı?"

"Öyle."

"Sebebi olmalı," dedim. "Herkesin sebebi olur."

"Babanın yapmamı istediği bir şey var," dediğinde ağrım şiddetlenir gibi kramplar sokmaya başladı karnıma. Talya ile evlenme meselesi miydi? "Aklıma takıldı."

"Ne istiyor?" diye sordum yutkunarak. "Düşünüyorsan... Önemli mi?"

"Babamı yakalatmak," dedi, sert bir nefes aldığında yüzü ifadesizdi. "Düşünmeme gerek yok aslında, basit ve işimize yarayacak bir görev." Bana içini açtığı ilk andı ve kalbim şoktan titriyordu. Bir elim karnımda hareketini kesmeyen elinin üzerine gitti ve onu durdurdum. Göz göze kaldık, mimiklerini profesyonelce gölgede saklıyordu. "Yine de... Bilmiyorum."

"Yine de baban çünkü," dedim, avuçlarımı yatak döşemesine bastırıp doğrularak oturdum ve gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm. Eli kucağımdaydı. "Böyle olması canını mı yakıyor?"

Başını iki yana salladı. "Yanacak bir canım kalmadı," dedi, annesinden bahsettiğini fark etmek beni daha da büyük bir üzüntüye sürükledi. "Şimdi hak ettiğine inanıyorum. Olması gereken bu."

"Öyleyse... Kendini mi ikna edemiyorsun bu konuda?"

"Öfkemi rahatsız eden bir şey var."

Kaşlarım çatıldı yavaşça. "Bu ne demek?"

"Boş verelim en iyisi." Konuyu kapatmaya çalıştığını anlıyordum. "Gereksiz bir mesele."

"Gereksiz değil. İçinde bir yer rahatsız oluyorsa bunu yapan sen olma o zaman," dedim, cama çarpan yağmur damlaları hızlı ve kuvvetliydi. Sessizlik oluştuğu an daha ağır bastırıyordu odayı. "Başkası yapabilir... Senin için her ne olursa olsun ağır. Öyle değil mi?"

"Babam, olduğu durumda bir tek bana gelir," dedi. "Son kez... Bu zamana kadar gelmediklerini hesap eder ve gelir." Sıktığı çenesi, koyulaşan gözleri ve bizim için özel bir an olduğuna inandığım saniyede aramızdaki mesafe daha azdı. "Yurt dışına kaçmak istediğini duydun, onu tuzağa çekmemi istiyorlar. Mantıklı da. Kendi ellerimle ihbar ettiğim zaman örgütün üzerimdeki şüphelerinden aklanırım, işleri hızlandıracak önemli şeylerden biri de bu."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Neden şüpheleniyorlar? Bir şey mi fark ettiler?"

"Yıllarca uzakta olan ve babasının ihanetinden sonra bir anda içlerinde buldukları bir adam," dedi. "Beni çözmeye çalışıyorlar. Bu adamlar aptal olmayacak kadar kurnazlar. Aslan ve çakal kim ayrımını yapacak kadar çok adam görmüşler, rengini belli etmeyeni öldürmek için tereddütleri bile yok. Onlara göre babasının sözlerine inanıp içlerine sızmaya çalışan yeni bir hain... Bir noktaya kadar haklılar." Başını ağırca sallıyordu. "Ben babam için hiçbir şeyi, annem için her şeyi yaparım."

İçine çekildiğim bir oyunda hamleleri oynamak için kuralları bilmem gerekiyordu. Öğrenmem gereken tam olarak da buydu ve kaçmak için var gücümle çabaladığım her şey bir adım sonra önümde belirip bataklığa dönüşerek beni yutuyordu. Boris Karalav...

"Seni içlerine nasıl aldılar öyleyse?" diye sordum merakla. "İlk an... Nasıl kabul ettiler?"

"Kartacalı örgütün iç kanadını bir arada tutar, habercisidir. Her kirli işi bilir. Eski elçilerden," dedi, tüylerim diken diken olduğunda oturduğum yerde kasılmıştım. Boris başparmağını göbek deliğime yakın bir yerde harekete geçirirken beni gevşetmeye çalıştığının farkındaydım. Parmağı durdu yeniden, baskısını çekmedi yine de. "Bir gece olduğu mekâna gittim, tanıştık. Babamın kim olduğunu bilmemesine imkân yoktu zaten, nüfus değişikliği basındaydı. Aynı gece illegal maçlardan dokuzuna bahis açmayı teklif etti. Ben yedisini kazandım, o ikisini." Sert, derin bir nefes aldı. "İstediğim şey dikkatlerini çekmekti. Örgütün kemik kadrosu babamın durumu için beni yanlarına çağırdı, içlerinde olmamı istediklerinde sebeplerinin ne olduğunu en başından beri biliyordum. Silahı kendi elinde tutarsan, ne zaman patlayacağına da sen karar verirsin. Yöntemleri bu adamların. Bartol Karalav, üzerine yıkılan iki cinayet ve dosyaları devlete teslim edilen nitelikli suçlara rağmen, garip bir şekilde onların korkmalarını sağlayan bir adam ve ona karşı kullanabilecekleri oğlu vardı. Yani, Alatan... İkimiz de bir bakıma aynı noktadayız. Ellerinde babalarına karşı tuttuklarını sandıkları kozlarız. Kaderimiz ortak."

"Sen babanın zaafısın," dedim farkındalıkla. "Ben de babamın."

"Babamın zaafı," dedi, duygusuz sesinden çıkarım yapmak zordu ama düşünceliydi. "Öyle olduğunu sanıyorlar, sansınlar."

"Öylesin."

Sessiz kaldı.

Yağmur birden şiddetlendi, camın yüzeyini delip geçecek kadar fazlaydı. "Çaktırmadan bana her şeyi anlattığını fark etmedim sanma," dedim gözlerim kısılırken, lafı değiştirmek istemiştim. Sözlerim göz bebeklerinin ateşinde tuhaf bir parıltı bıraktı. "Tabii, merak ettiğim için dinledim." Susmak istesem de başarısızdım. "Seni... Yani senin düşüncelerini. Ne olduğunu... Yani... Şey yani..."

"Tamam," dedi karizmatik bir tavırla gülerek. "Anladım yani."

"Peki..." Yutkundum sertçe. "Baban aranıyorken onun ne yapacağından korkuyorlar? Güç onlarda."

Rusya'dayken Pusat, Bartol Karalav'ın peşinde birçok destekçi de götürdüğünü söylemişti. Bu kadar etkili bir adam mıydı?

Kaşları çatıldığında düşünceli bir ifadeyle durdu ve başım iki yana salladı hafifçe. "Bunu düşündüm, mantıklı bir neden bulamadım."

"Nasıl bir şey biliyor olabilir? Eğer her şeyi yapabilecek bir adamsa... Neden öldürüp ortadan kaldırmak yerine onun hain olduğunu ortaya çıkardılar? Ya da öyle olduğuna herkesi inandırıp bir şekilde ikna ettiler?" İç çektim derince, ellerim kucağımdaydı ve onun da eli geri çekilmemişti. Kalbim ansızın fark ettiği temasla coşkulanarak hızlandı. "Bilmiyorum... Çok saçma."

"Elinde üstünlük kuracağı bir şeyler olmalı," dedi düşünceli bir şekilde, ifadesi bir mezarlık kadar ürpertici geliyordu gözüme.

"Olsaydı bunu niye saklasın? Sonuçta onu gözden çıkarmış adamlar duruyor karşısında." Dudaklarımı büzdüm yavaşça. "İntikam alabilir."

"Biraz düşünelim," diye mırıldandı. "Önce babamı ifşalamaya karar verdiler, hiç düşünmeden damgaladılar ve sonra elinde bir koz olduğunu fark ettiler."

"Ya da baban fark etmelerini sağladı," dedim akıl yürüterek. "Zaten biliyordu ve bildiğini fark ettirdi."

Ölçüp tartan hâli, kucağımdan çekilmeyen eli ve yakınımda duran varlığıyla aklımdan çoğu şeyi silmişti bile şimdiden. "Sıralamaya göre... Sonradan pişman olacakları tek olasılık bu. Karşılıklı dengeleri bozan tek bir fark var, babam şu an arananlar listesinde."

"Yani her şeyi yapabilir çünkü kaybedecek bir şeyi yok." Alt dudağımı yaladım. "Ne kadar ileri gidebilir öyleyse?"

"Sınırı olmaz," dedi. "Bildiğim tek şey derdinin daha başka olduğu."

"Ne?"

"Benim onlarla bir arada olmamam..."

Histerik bir şekilde güldüm. "Nasıl kendisi en dibi görüp senin hiç yaklaşmamanı ister ki?"

"Bildiği en iyi şey budur belki de." Başını iki yana salladı. "Ya da her neyse..."

Kafamın içinde dört bir yana savrulan soru işaretleri arasında dudaklarımı birbirine bastırdım sessizce. Ardından, "Sen babana inanıyor musun peki?" diye sordum dayanamayarak. "Hain mi? Yoksa ihanete uğramış bir adam mı?"

"Hiçbiri yaptıklarını yumuşatmaz," dedi düz bir sesle. "O yüzden bununla ilgilenmiyorum."

"O zaman babamın söylediğini yapacak mısın?"

"Ağrın geçti mi?" diye sordu sözlerimi duymazlıktan gelip. Karnımı kaplayan büyük avucu, kucağımdaki bağını kesti ve biraz geri çekildi. "İlaç etki etmiştir. Uyu."

Oflayarak kendimi yatağa doğru attım ve iki yana açtım kollarımı. Yatak hafifçe titremişti ağırlığımın etkisiyle. "Güya güvenimi kazanacaksın," dedim gözlerimi kısarak, esnedim sessizce. "Daha ne düşündüğünü söylemiyorsun."

Kollarını göğsünün alt boşluğundan bağladı. "Yeterince konuştuk."

Gözlerim bir an için bileğindeki kırmızı düğüme dokundu. Gözlerine baktım sonrasında. "Bilekliğini verirsen daha hızlı güvenebilirim," dedim hevesle.

"Bilekliğimi verecek kadar sana güvenirsem belki..." Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Şu an olmaz."

"Her şeyi farklı sanıyordum," dedim pişman olduğumu derinden hissederek. "Özür diledim, kabul de ettin."

"Bilekliğim bana ait, Aksa."

"Tamam," diyebildim sadece, hak veriyordum. Üzerime çekiştirdim yorganı, bir elimi yanağımın altına yerleştirerek esnedim yeniden. "Peki, bir şey soracağım."

"Sor."

"Başkası istese verir misin?"

İşte, bu hayal memat meselesi, BVK.

Dudak kıvrımı bir yana taştı ufacık. "Bu önemli mi?"

"Çok."

"Vermezdim sanırım."

Çatılan biçimli kaşlarımın aşağısından dik dik baktım suratına. "Sanırım ne demek?"

"Sanırım demek."

"Verirdin yani," dedim zihnimde kurarken. "Meali bu. Zaten... Bana da ilk günden vermiştin. Verirsin de yani."

"Sen istisnaydın."

Kalbim bir kez daha dünyayı donatacak şiddetle göğsümde çarparken, "İstisna mıydım?" diye sordum usulca. "Neden peki?"

"Mantıklı olan oydu."

"Hım..."

"Uyu artık."

"Sabah oldu ama."

Gözlerini devirdi yavaş bir hamleyle. "Hava bozuk, odanın içi yeterince karanlık. O yüzden yat zıbar, Alatan."

İstemsizce esnedim. "Of..."

"Yarından sonra her sabah bu saatte kalkıp antrenman yapmak için hazır ol," dediğinde bakışları bileğine takılı kol saatinden ayrıldı ve gözlerim dikkatle gözlerine saplandı. "Saat yedi."

"Bu nereden çıktı?"

"Fiziksel olarak her şeye hazır olman gerek, kondisyonun güçlenmeli," dedi. "Kendini korumak için öğrenecek çok fazla şeyin var. Yanımda olduğun sürece hepsini öğrenmek için imkânın da olacak. Boş durmak yerine hayatına geri döndüğünde kendini her olasılığa karşı savunabilecek hâle gelmelisin. Bilmem anlatabildim mi?"

"Seninle kalıp kalmayacağıma karar bile vermedim."

"Bunları konuştuk," dedi. "Nazlanıyorsun sadece."

Sözlerini umursamadan bir kolumu başımın yanına çıkararak rahat bir konum aldım. "Bir şey diyeceğim," dedim sözlerini umursamadan.

"Hım?"

Kesik bir nefes aldım ve kokusunu soluduğum için karıncalanan içime karşı çehresine daha uzun baktım. "Tüm olanları biliyorum artık," dedim. "Kaçmayacağımın farkındasın ama evin çevresinde hâlâ neden bu kadar koruma var?"

"Örgüt hiçbir şey bilmiyor üstün zekâ," dedi alay edercesine. "Bilmem farkında mısın?"

"Ha ha ha..." Bakışlarım kısılırken sahte bir gülüş çıktı ağzımdan. "Ne zamana kadar böyle olacak öyleyse?"

"Senin babanı düşman gördüğüne emin olana kadar."

Böyle bir ihtimali gerçekten başarabilecekler miydi? Eğer hiçbir şey hakkında fikrim olmasaydı ve planları ile böyle yüzleşmiş olsaydım ne olabileceğini düşünüyor muydu babam? Ondan nefret etmemde bir problem görmüyor muydu? Görevi onun önceliğiydi... Benden bile öndeydi. Sertçe boğazımın ortasına yapışan yumruyu yutkundum. Boris Karalav anlayabilmem

için çok fazla şey yapmıştı, inkâr edemezdim. Beni düşünen biri vardı demek ki... İşine geldiği noktaya kadar.

"Yine canımı sıkmayı başardınız," dedim moralim bozulurken, içimi derin bir sıkıntı kafeslemişti. "Hatırladıkça sinirlerim bozuluyor... Piç kurusunun teki olduğuna inanmıştım. Üstelik... Annenin bilekliğini yakacaktım resmen."

Vicdanımı tutuşturan ağır bir infazdı sanki o anlar, hatırlamak bir azaptı.

"Yapmayacağını biliyorum, vazgeçerdin."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin ya?" Derin bir nefes alarak yutkundum. "Yansaydı... O zaman ne yapardın? Hiç düşündün mü bunu? Resmen yanacaktı çünkü. Şakam yoktu. Gözüm dönmüştü ve her şey için geç olabilirdi. Annenden kalan son şeyi... Yaksaydım benim ne kadar kötü hissedeceğimi düşünebiliyor musun?"

"Son şey değil," dediğinde dudaklarım kendiliğinden donup kaldı aralık bir şekilde. "Bir şey daha var."

"Sana bıraktığı eşyalardan mı bahsediyorsun? Sencer'in bahsettiği?"

"*Nyet*," dedi düz bir sesle. "Başka bir şey."

Ne olabilirdi? "Sadece bileklik var sanıyordum," dedim. "Öyle söylemiştim."

"Öyleydi," dedi. "Sonra babam..." Durdu. Başını hafif hafif iki yana salladı yavaşça. "Her neyse."

Bahsetmek istemiyor muydu? Ya da babasının meselesi hâlâ aklını kurcalıyordu.

"Hım..." Tek kaşımı kaldırdım dikkatle. "O zaman onu bana ver."

Bakışları kısıldığı saniye kirpikleri daha koyu ve ateşten gözleri daha keskin görünüyordu. "Annem hakkındaki her şeye neden bu kadar ilgili olduğunu öğrenebilir miyim, Aksa?"

"Bilmem ki..." Düşünüyordum uzun uzun. Annesini bir kez bile görme şansım olmamıştı ama onu nedensizce kendime benzetiyordum. Belki boynumda taşıdığım bu saçma mühürdü bunun olmasını sağlayan, bir şekilde onda kendimi buluyordum. İç çektim derince. "Kendime benzetiyorum galiba..." İçimi kıyan acı bir sızı hissettiğimde gözlerimin dolacağını düşündüm ama bastırabildim. "Onunla ortak bir noktamız var."

Belki de *iki.*

Biri anlamı ölüm olan mühür, diğeri ise Boris Karalav.

Beni öldürebilirler miydi onun gibi? Şu an vazgeçmişlerdi ama... Nereye kadar?

Yüzünün dört bir yanı, çehresinin sınırları belirgince keskinleştiğinde, "Anneme benzeyeceğin falan yok," dedi aniden. "Bundan bir kez daha bahsetme."

Yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi düşündüğüm kısa vakitte yutkunarak utançla ısınan tenime yayılan gerginliği atmayı bekledim. Neden böyle bir tepki veriyordu? Ne demiştim sanki?

"Kötü bir şey söylemedim. Niye kızıyorsun?"

"Kızmıyorum," dedi göğsünden geçen sert nefesin beraberinde. "Düşündüğün şeylerin farkındayım, sinirimi attırma."

"Çok korktum ya..." Haklıydı aslında. "Atsın sinirin."

"Henüz o aşamaya gelmedin," dedi. "Gelmek için uğraşıp durma."

"Hangi aşamadayım, Bay Karalav?" diye sordum alaycı bir sesle. "Söylemek ister misiniz? Ona göre çabalamak isterim."

"Elbette," dedi sır verir gibi. Sırtını hafifçe eğdi ve gözlerimin içinden çekmediği gözleri sayesinde kalp atışlarım kıyameti koparırcasına göğsüme savrulmaya başladı. "Başımın yandığını anladığım yerdeyiz, anlayacağın bayağı iyisin, Bayan Alatan."

Başım yaktığımı mı söylemeye çalışıyordu? "Ben senin başını mı yaktım yani?"

Ağzı kapalı bir tavırla güldü. "Hı hı..."

"Allah böyle çarpar adamı işte," dedim sevimsiz bir sırıtmayla. "Doğduğuna pişman olacaksın benim yanımda."

"Çarpıldım galiba," dedi. "Pişman da olacağım büyük ihtimal."

"Kahroldum şimdi..."

"Olma," dedi dudaklarındaki minik kıvrımla. "Onu da oluruz."

"Sabah sabah ayarların mı bozuldu senin? İçtin mi? Bu hâller ne?" Şüpheyle kıstım gözlerimi. "Konuyu mu değiştirdin yoksa? Ben mi anlamadım? Ne diyordum en son? Yakma aşamasında olduğum bilekliğinden bahsediyorduk."

"Neyse ki iş o noktaya gelmeden çözmüştük," dedi tek gözünü kırparak. *Temas etmemizi kastediyordu davar!*

"Beni bileklik için öptüğünü biliyordum işte," dedim. Yorganın içinden dizimi kaldırıp ona doğru savurmak istesem de yorganın ağırlığı tutuyordu. "Çözmedik, çözdün."

"İstedim ve öptüm," dedi. "Zamanlama yanlıştı, kabul ettim bunu. Ama bilmeni isterim ki..." Gözleri dudaklarıma indiğinde istemsizce dudaklarımı sıktım. "Seni bir şekilde öperdim."

"Öpemezdin," dedim, tenim ısınarak kavurucu bir sıcaklığa bürünmüştü birden. Kaşlarım çatıktı, nabzım ise midemin içinde takla atıyordu. "Hakkın olmayan şeyleri isteme hatta aklından bile geçirme." Ona ters bir bakış attım. "Sen kendini herkese öptürüyor olabilirsin ama ben kendimi öptürmem, ayağını denk al."

Çatık kaşlarla, "Yine mi Talya?" diye sert bir nefes verdi.

"Ben onu mu söyledim?" Omuz silktim ve yeniden esnerken elimin tersini dudaklarıma kapadım. "Sence konumuz o mu? Bana ne ya o kızdan?"

"Kendimi öptürmedim, Aksa," dedi sabırla. "Geldi ve aniden öptü."

"Ya bana ne?" dedim daha da sinirlenerek, çenemi sıkarak. "Beni ilgilendirmiyor. Kime öptürürsen öptür. Açık sergi gibi gezersen gelen geçen öper işte. Bana ne sonuçta? Kıza ümit vermeseymişsin. Beni ilgilendirmiyor da zaten."

Susabildiğim cümlenin sonunda onu daha fazla sorgulama isteğimin önüne zorlukla geçiyordum. Daha fazla şey öğrenmeliydim hâlbuki. Çıldırtıcı düşüncelerim arasında nefes bile almak zordu.

Kafasını hafifçe yana eğerken kollarının düğümünü çözmüştü. "Ümit falan vermedim."

Bir an sinirle uzandığım yerde tekrar doğruldum ve iki avucum küçük bir mesafeyle yatağa yaslıyken ağırlığımın bir kısmını da kollarıma veriyordum.

"Kızla davete ben mi katıldım? Pusat bile söyledi ümit verdiğini, hatırlatırım." Susmam gerekiyordu. *Lütfen, sus Aksa.* Dişlerimi alt dudağıma saplayıp sabırla bekledim. "Bir kız senden hoşlanıyorsa ya da seni seviyorsa ona herhangi bir yaklaşımından pay çıkarır. Bu yüzden evet, ümit vermiş sayılırsın."

"Bu ümit ne siktiğim bir şeymiş, her türlü veriliyor," diye homurdandı kaşlarını biçimli bir şekilde çatarak.

Kanıma karışan yoğun sinir dalgası arasında dudaklarımı aralayacağım saniye dış kapının sesi sessizliği bastırdı ve dilimi kaşıyan çatallı kelimeleri yutmamı sağladı. Göz kontağımız kesildiğinde ellerimi buza çeviren öfkem sinir bozucu seviyeye ulaşmadan yorganın arasından bedenimi geri çektim ve o ayaklanıp kapıya yönelirken bacaklarımı aşağı sarkıttım. Kim gelmişti? Asaf olabilirdi. Sabahın köründe kapıyı çalacak kadar önemli bir mesele miydi? Ya da ben ilk kez bu saatte uyanık olduğumdan şimdi fark edebiliyordum.

Aslında uyumak istiyordum ama arkasına takılma isteğim galip geldiğinden ağrımın geçişine sığınarak ayaklandım. Odadan çıkıp düz adımlar eşliğinde dış kapıya giden yolu yürümeye başladım.

"Senin ağzına sıçayım!" dedi Boris öfke sinen ses tonuyla. "Edgar'ın burada ne işi var, dingil?!"

Edgar'ın havlaması kulaklarıma ulaştığında gözlerim heyecanla irileşti ve saniyeler içerisinde kapıda buldum kendimi.

"Edgar!" diye seslendim neşeyle, Boris'in kolları arasında gürültüyle havladı ve kuyruğunu sallayarak patisini zeminde vura vura bana yaklaştı. Tek dizimi parkeye bastırarak çöktüm ve parlak tüylerini severek bedenini sarmaladım.

"Şöyle ki..." dedi Pusat, kapıyı kapatmışlardı ama hemen önünde karşılıklı dikiliyorlardı. Pusat'ın üzerinde siyah bir deri ceket vardı. İfadesi ise az da olsa yorgun olduğunu belli ediyordu. Bir anlığına gözleri üzerime değdiğinde yeniden Boris'e baktı. "O istedi."

"O değilim ben," dedim huysuzca. "Aksa ismim."

"Gün," dedi Boris düzeltircesine ters bir bakış atarak. "İsmi Gün."

"İkisi de benim ismim," dedim gözlerimi devirerek, Pusat'a baktım ardından. "Teşekkür ederim getirdiğin için."

"Sıçanını yediğinde de aynı teşekkürü et, tamam mı Alatan?"

"Sıçan mı?" Pusat anlamamıştı. "Ne sıçanı?"

"Sincabım var da," dedim açıklayarak. "Yavru henüz, annesi yok. Kendine yetebilene kadar bakıyorum, sonra ait olduğu yere dönecek."

"Edgar yemezse."

"Ya sen niye huysuzsun?" diye yükselttim sesimi Boris'e bakarak. Edgar öyle bir köpek bile değildi, bilerek söylüyordu. "Seni öldürürüm bak."

"Sus, Aksa."

Ters bir bakış yolladım suratının orta yerine. "Sincabımı sıçan diye zorbalayan kaba saba adamların konuşma hakkı varken ben susayım mı yani? Bekle, susarım."

Histerik bir nefes çıktı dudakları arasından. "Esmer değilim ya... Kaba oluyoruz otomatikman."

"Ya ne alakası var?"

"Ben kibarım öyleyse," dedi Pusat gülerek. Birden ölümcül bakışları üzerine çektiğinde ifadesi yerle bir oldu. "Esmerim anlamında."

"Sen esmer misin, gerzek?" diye sordu Boris onu dikkatle süzerek. "Böyle esmer mi olur?"

Esmerdi.

Edgar bir anda havlayarak odağımı üzerine çektiğinde sinirim tepemdeydi; bedenini ayaklarımın ucuna devirdi aynı saniye, gözlerim bakımlı tüylerine indi. Gerçekten çok güzel bir köpekti. Biraz zayıflamıştı sanki. Gerginliği bırakarak yavaşça gülümsedim ve parmaklarımı tüyleri arasına gömerek onu okşamaya başladım. *Poe...* Gözlerim birdenbire yaşlarla dolduğunda burnumu çekerek onu sevmeye devam ettim.

"Rica etti, getirdim." Konuşmalarını duyuyordum ama sesimi çıkarmadan onları dinliyordum. "Edgar'ın tepkisine bak... Mutlu çünkü senin yanında. Poe'nun kaybından kötü etkilenmiş, Anton iştahını kaybettiğinden bahsetti."

"Sorun bu mu sanıyorsun, Pusat?" diye kısık bir sesle soludu Boris. "Benden izin aldın mı getirirken? Ben başka bir sorumluluk istiyor muyum, sordun mu lan?"

Edgar'ın devrik kulaklarının üstünü okşarken gözlerini yumduğunu fark ettim. Başımı eğdiğim yerden kaldırdım ve Boris'e baktım.

"Pusat'ın suçu yok," diyebildim içten içe kötü hissederek, iki çift göz üzerime çevrildiğinde duruşumu dikleştirdim. Parmaklarım duraksadı. "Ben istedim, beni kırmayıp getirmiş."

Boris dişlerini sıkarak kaskatı kesilen çenesiyle bana baktı. Ne vardı bu kadar sinirlenecek?

"Bu onu daha az suçlu yapmaz," dedi dondurucu bir sesle. "Bana sormadan iş yaparken düşünecekti."

"Bu kimseyi suçlu da yapmaz," dedim anlam veremeyerek. Kaşlarım çatıktı şimdi. "Niye suçlu arıyorsun? Edgar tek kalmamış olacak, sen onun sahibisin. Daha iyi hissedecek."

"Orada güvendeydi!"

"Şimdi de güvende!" Sert soluklarım göğsümde büyürken dudaklarımı birbirine bastırıp sakinleşmeye çalıştım. "Niye zorlaştırıyorsun? O senin köpeğin."

"Sonu Poe gibi mi olsun, Aksa? Söyle," dedi bir adım üzerime doğru gelerek. "Ne istiyorsun?"

Bir an sözleri kalbimde ani bir irkilme yarattığında dağlanan içim kan revan olmuş gibi hissettim. Saniyeler etrafımda akıyordu ama ben yalnızca karşımdaki bir çift ateşe bakıyordum. Bomboş kesilmişti zihnim, kalbimin orta yerine sancılar batmaya başlamıştı. Neden ağzını böyle açmak zorundaydı? Haklıydı. Düşündüğü ve hissettiği şeyler konusunda ona hak verebiliyordum. Yıllardır bir arada olduğu dostunu kaybetmişti, ikincisini de kaybetmek istemiyordu. Ama... Gözyaşları gözlerime dolduğunda sorumlu hissettiğim konudan kaçmak dışında başka bir şansım kalmadı.

Titreme inen dizlerimle doğrulduğumda başımı ağırca sallayabildim. "Haklısın, özür dilerim, düşünmem lazımdı," dedim. "Ne istiyorsan onu yap."

"Aksa..."

Sırtımı döndüm ve birkaç dakika önce çıktığım odaya girdim art arda ilerleyen saniyelerde. Boris Karalav'ı suçlayamıyordum. Yine de üzüntümü de geçiştiremiyordum. Poe yerine ölmeyi bile dilemiştim. Ama Boris iyi hissetmemi sağlayacak onlarca şey de söylemişti. Neden onları değil de hiçbir şekilde değiştiremeyeceğim ölümü düşünüyordum? *Geciktirirsin ama değiştiremezsin.* Kapıyı kapatıp kilitledim ve birkaç saniye sonra yorganın altına girerek uykuya dalana kadar gözyaşlarım tarafından çevrelendim.

Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyordum. Bilincim uyandığında bile uykunun kolları hâlâ bedenimin etrafına sıkıca sarılıydı. Kirpik diplerim

yanıyordu, bedenim dinginleşmişti. Yüzüme dağılan saç tutamlarımı geriye çekerek gözlerimi aralamaya çalıştım.

Bir havlama sesi yayıldığında gözlerimi ancak açabilmiştim. Edgar'ı hatırladım, buradaydı. Zehirli kelimeler ve sonrasında kendiliğinden gelişen kalp sancım ile birlikte kafamdan hızla geçtiğinde uzandığım yerde doğrularak kapıya diktim gözlerimi. Kapının üzerini tırmalayan tırnaklarının sesini duydum bir sonraki saniye, yeniden sertçe havladı.

Yataktan çıktığımda çarşaflara göz değdirdim, kanamam hâlâ yoğun değildi. Derin bir nefes alarak kuruyan dudaklarımı yaladım ve kapıya yürüdüm. Kilidi çevirerek açtığımda aralanan kapının önünde Edgar'ın şirin yüzü ve parlayan kahverengi gözleri belirdi.

Gülümsedim sessizce. "Ne haber, yakışıklı?" diye sordum uyku mahmuru sesimle, odaya çıkıp üzerimi değiştirmek istiyordum diğer yandan. Dizlerimin üzerine çöktüm ve hızlı hızlı nefes alan köpeğin başını okşadım. Saat kaçtı acaba?

Ve o neredeydi?

"Nasılsın, Edgar?" Oturmuştu karşımda. "Alfi'yle tanıştın mı? Birkaç haftaya evde gezmeye başlayacak, biliyor musun?"

Mırıldandığında kuyruğunu sallayarak oturduğu yerden kalktı ve yeniden havladı. Tül perde çekili camların gerisine baktığımda havanın hafiften kardığını fark ettim. Akşam vakti mi olmuştu? Günlerin ve gecenin yorgunluğuyla uzun zaman sonra ilk kez böyle derin uyumuştum.

"Üzerimi değiştirip geliyorum," dedim ayağa kalkarak.

Üst kata giden merdivenlere yöneldiğimde mutfaktan sesler geliyordu ama sessizliğimi koruyarak basamakları çıkmaya başladım. Kurt gibi acıkmıştım, midem kazınıyordu ve Boris'i görmek istiyordum.

Neden istiyordum?

Oflayarak koridoru geçtim ve odaya girdim. İlk işim dolaptan siyah tayt, gri bir kapüşonlu ve iç çamaşırı çıkarmak oldu. Banyoya gidip işlerimi hallettikten sonra kıyafetlerimi değiştirirken aklım hâlâ Boris'e gidiyordu, başımı şiddetle iki yana salladıktan sonra saçımı ensemde dağınık bir topuz yaptım ve dişlerimi de fırçalamayı ihmal etmeden yeniden odaya geçtim. Aynaya baktığımda yüzümün ve gözlerimin kızardığını fark ettim. Sürekli kendime hâkim olamayıp ağladığımdan moralim de bozuluyordu. Kötü de hissediyordum. Hâlâ güzel miydim acaba? Nasıl görünüyordum? Çok mu zayıftım? Kıyafetlerim yakışıyor muydu? Siyah tayt kıvrımlarımı sarmıştı, gri kapüşonlu *crop* tarzındaydı... Yan dönüp kalçama, vücudumun duruşuna baktım ayrıntıyla. *Aptallaşıyorsun, Aksa.* Omuzlarımı düşürerek buzdan gözlerimi saçlarıma dokundurdum; birkaç tutam fırlamıştı, tatlı görünüyordu. Alt dudağımı ısırarak huzursuzca nefeslendim ve gözlerimi yumdum kısacık

bir an. *Sorun değil, sen zaten güzelsin.* Bir saniye ardından dolaba koyduğum parfümümden sıktım, ellerimin kuruluğunu alması için vanilyalı kremimden sürdüm ve kendimi biraz daha iyi hissettiğimden emin olunca odadan çıkıp merdivene ancak öyle ilerleyebildim.

Alt kata indiğimde Edgar bacaklarıma sürtünerek yanımda dolanıyordu. Mutfağa gidip gitmemek arasında kaldığım saniyede Pusat kulağında telefonla kapıdan çıktı ve göz göze geldiğimiz an duraksadı. Sonra başını sallayıp selam vererek dış kapıya doğru yürüdü.

Pusat kapıyı örtüp ardında çalkantılı bir sessizlik bırakınca alt dudağımı dişlerimin arasına kaydırdım. Buz mavisi gözlerim mutfağın sürgülü kapısına takıldı, her zaman açıktı ve şu an orada olduğunu biliyordum.

Edgar bir kez daha havladı ve mutfağa ilerlediğimde kuyruğunu sallayarak yanımda yürümeye başladı. Boynunda mavi bir tasma vardı, ismi yazılıydı ve inanılmaz tatlı görünüyordu.

Titrek bir nefes aldım. Mutfak kapısından girdiğim an yüzüme vuran, burnuma çarparak ciğerlerime taşınan kokusunu aldım ilk önce. Edgar zıplaya zıplaya bir yöne koştuğunda başımı ona doğru çevirdim.

"Mutlu musun, sıpa?" diye sordu Boris, Edgar'ın başını avuçları arasına alıp sert gibi görünen bir hareketle severken Edgar neşeliydi. Tek dizi üzerinde yere çökmüştü ve dudaklarına belli belirsiz bir kıvrım yayılmıştı. Gözleri gözlerimi sıyırıp geçtiğinde mutfak camına yaklaşmıştım çoktan. "Gel, biraz sarıl babaya."

Perdeyi açtığım saniye hiç yağmur dökmese de koyu bulutları açılmayan gökyüzüne bakındım.

"Hiç incinme, oğlum," dedi Boris. "Aslanım benim."

Edgar havladığında hızlı soluklarını duyabiliyordum. Parmak uçlarım ile kenara çektiğim perdeyi bırakarak omzum üzerinden başımı çevirdim ve dudakları kıvrılan adamın profilini odağıma çektim.

"Edgar'ı ne yapacaksın?" diye sordum bedenimin tamamını çevirerek taburelerden birine yerleşirken.

Avuçlarım buz tutmuştu sanki, tezgâhın üzerinde ritim tutturuyordum şimdi. Edgar'ı bıraktı ve havlayarak salona doğru koşan köpeğin arkasından kısacık bakarak ayaklandı. Onu tepeden tırnağa süzmeye çalıştım. Duş almış olmalıydı, üzerinde siyah bir *tişört* ve altında ise siyah bir pantolon vardı.

"Yanımda olacak," dedi yalnızca, çatık kaşları altından yüzümün kavislerini izledi. "Uykunu aldın mı?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Aldım."

"Bir şeyler ye öyleyse," dediğinde sırtını dönerek fırına yürüdü ve kapağını açarak bir tabak çıkardı. Çekmeceden çatal kaşık alarak yeniden yanımda belirdi ve tabağı önüme bıraktı. Tavuk ve pilavdı.

"Teşekkür ederim," dedim dudaklarımı sıkarak, geri çekildiğinde karşıma geçip oturmuştu. Tezgâhın üzerinde dibi görmüş bir kahve kupası duruyordu.

"İyi miyiz?" diye sordu aniden, pilava daldıracağım kaşık havada asılı kaldığında gözlerimi kaldırdım ve karşımdaki adama baktım.

"Bilmem," dedim, dirseklerimi tezgâha yaslayarak. "İyi miyiz?"

"Gayet," dedi, öne eğilerek o da benim gibi kollarını tezgâha yasladı. Pazıları belirgince şişerken dikkatimi bozsa da gözlerinden ayırmadım gözlerimi. "Olması gerektiği gibi."

"Tamam," diyebildim ne söylemem gerektiğini bilemeyerek.

"Ağrın nasıl?"

"Geçti," dedim. "İyiyim."

Sigara paketinden beyaz filtreli dalı çekerek dudakları arasına koyduğunda bir saniye sonra çakmağın turuncu aleviyle ucunu ateşledi.

"Edgar konusunda düşüncesiz davrandım," dedim birkaç saniye sonra. Gerginliğimin geçmesi için konuşmalıydık bunu. Göz kontağı kurarken kaşığı tabağın kenarına bıraktım. "Daha farklı olacağını düşünmüştüm sadece."

"Nasıl bir farklılık?" diye sordu, sigarasından derin bir nefes alarak dumanı verdiğinde içinde birkaç izmarit bulunan küllüğü önüne çekti.

"Ben... Poe ölünce, ben de bir şekilde gitmeyi kafama koyduğum için... Kötü hissettiğini düşünmek istemedim, iyi hissettirecek şey Edgar gibi gelmişti."

Kilitlenip kalıyordum her seferinde, öyle ince bir konu gibi geliyordu ki... Bakışlarımı kaçırmamak için direndim.

"Orada mutluydu."

"Yanında daha mutlu," dedim çenemi tutamayıp. "Onunla ortak bir kaybınız var. O da sen de dostunuzu kaybetmediniz mi? Tamam, ben duygusal düşünüyorum belki ama..." Omuzlarımı düşürdüm pes edercesine. "Poe gibi olmayacak. Her şeyin en kötüsünü düşünmene de gerek yok."

"Düşünmek zorundayım, Aksa," dedi. "Edgar'ın orada iyi olduğunu bilmek benim için en iyisiydi. Başına bir şey gelmeyecekti, Anton ona iyi bakıyordu ama şimdi... Hiçbir şey bana onun Poe gibi olmayacağının garantisini veremez." Yüz hatları, çenesinin keskin yokuşu sertleşmişti hafifçe. İfadesiz yüzünde seçebildiğim şeyler beni içten içe pişmanlığa itiyordu. "Ben buraya geldiğimde onlardan vazgeçtim. Poe'yu kaybetmişken onun da başına aynı şeyin gelme olasılığını kabul etmem."

"Ama böyle... Sürekli kötü ihtimallerle yaşayamazsın."

"Yaşadığımı kim söylemiş?"

Bir anlık dudaklarım şaşkınlıkla aralık kalırken gözlerine bakakaldım. Kalbimin atışları solup aniden zehir pompalamaya başladı.

"Bunu söyleyemezsin," dedim kaşlarımı çatarak ifademi düşürdüğümde. "Her şeyi daha da zorlaştırmaktan başka bir şey değil yaptığın."

Ve beni üzmekten...

"Edgar bir süre bizimle kalsın," dediğinde sigarayı dudaklarına taşıdı ve bir kez daha nefeslendi. Duman süzülüp giderken parmaklarımı avuç içlerime bastırıyordum. Konuyu böyle kapatıyordu. "Sonra yeniden Anton'un yanına dönecek, olması gerektiği gibi."

"Tamam," diyebildim sadece, başımı önüme çevirerek önümdeki tabağa diktim gözlerimi. Kaşığı elime aldım, pilava daldırırken daha fazla konuşmaya gerek duymadım.

"Bu, üzüleceğin bir durum değil."

"Üzülmedim," dedim yalan söyleyerek, kaşıkla eşeliyordum tabaktaki pilavı. "Doğru olanı yapıyorsun, benim yaptığım emrivakiydi."

"Başka bir koşulda olsaydık yaptığın şeyi böyle adlandırmazdım."

Durdum. Başımı kaldırdım ve üzerimdeki ağırlığı bir an olsun yitmeyen ateşten gözlerine çıkardım gözlerimi. "Ne olarak adlandırırdın?"

"Birinin beni düşünmesi... Özlemişim," dedi beni dumura uğratarak. "İnce düşünceler hoşuma giderdi."

Kalbim aniden hızlandığında onu düşündüğümü reddetmedim. İçimden gelmedi.

"Niye şu an öyle düşünmüyorsun o zaman?" Alt dudağımı ıslatarak derin bir nefes aldım. "Niye sürekli başka koşullarda mükemmel bir karşılığı olmak zorunda?"

"Çünkü düşünmem gereken daha öncelikli şeyler var, Aksa," dedi ciddiyetle, sigarasını kül tablasına bastırıp söndürdü. "Ne hissedeceğim önemli değil, ne durumda olduğum ya da neyi seçtiğim önemli. Bu her zaman böyle. Böyle olmak *zorunda.*"

Histerik bir nefes verdim burnumdan. *Her zaman böyle.* Hislerin kalp ile bağlantılı olduğunu söylemiştim ona daha bir gece önce. Şimdi ise hislerini önemsemeyen, en olmadık adama karşı dur durak bilmeyen hislerim adına kahroluyordum.

"Kendine görev edinmişsin bunu," dedim sert bir tavırla. "Zorunda olduğunu o kadar çok dillendiriyorsun ki sanki yazılı bir kanun ya bu..." Başımı iki yana saklarken kaşlarım çatıktı. "Sürekli mantığını dinleyemezsin, anlıyor musun beni? *Başka koşullarda olsaydı böyle adlandırırdım, şöyle hissederdim ya da böyle düşünürdüm,* deme. Çünkü hiçbir koşul sana bu anı geri vermeyecek. Böyle devam ettiğin sürece sürekli geç kalarak yaşayan huysuzun teki olacaksın zaten."

Boris dik dik suratıma baktı. Gözlerimi kıstım bu kez.

"Evet, tam olarak böyle bakacaksın. Huysuz huysuz." Ters bir bakışla baktım ona. "Uyuz."

"Neden buna bu kadar takıldın, Aksa?" Bakışları değişmemişti. "Bununla yaşamayı seçen benim."

"Buna yaşamak denirse..."

Onu taklit ediyordum sadece.

"Denmez."

"Bir de kabul ediyor beyefendi."

Kısık sesle güldü, dudakları kıvrılmıştı. "Bunu söyleyen zaten benim."

"Aynen," dedim sinirli bir sesle, durdum ve sert bir nefes vererek tabağıma döndüm. "Her neyse, zaten beni ilgilendirmiyor."

"Güzel."

"İyi," dedim ağzıma bir kaşık pilav tıkarken, başımı tabağımdan kaldırıp pencereye çevirdim başımı ve ağzımdaki lokmayı çiğnerken dışarıya uzattım gözlerimi. Tüm gün tek lokma yemediğim için acıkmıştım ama içim almıyordu sebepsizce. İştahım şu sıralar berbattı.

Edgar'ın zeminde ilerleyen pati seslerini duyduğumda kafamı ona doğru çevirdim. Havladı birkaç kez.

"Ne oldu?" diye sordu Boris ayak ucunda oturan köpeğe. Taburede ona doğru dönmüştü ve Edgar patilerini bacaklarına koyduğunu anlayacağım pozisyonda ayaklanmıştı. Boris başını sevdi, kemikli parmakları tüyleri arasındaydı. "Hım? Canın mı sıkıldı, aslanım?"

Köpeklerine karşı ne kadar ilgili olduğunu biliyordum. Poe'nun ölümünü kaldırabiliyor olması hâlâ inanılmaz geliyordu gözüme. Çok güçlüydü. *Ya da öyle mi gösteriyordu?*

"Oyuncaklarını getirsin Pusat, Aksa Hanım oynatır artık..."

"Oynatırım," dedim. "Sen üzülme, Edgar. Ben sana iyi bakarım."

"İnanma ona, oğlum," dedi Boris. Gözleri köpeğindeydi, yan dönmüştü ve profili gözümün önündeydi. "O kendi sıçanına bile bakamıyor. Neyse ki baban burada."

"Başımdan dert eksik mi oldu ki sıçanıma... Ay, Alfi'ye bakabileyim?" Kıvrım kazanan dudaklarının beraberinde başını çevirdi ve dudaklarını ıslatarak bana baktı. Rengi koyulaşan dudaklarına karşılık daha da sinirlendim nedensizce. "Ne? Ne bakıyorsun?"

"Hiç."

"Ayrıca, Edgarcığım..." dedim sevimsiz bir gülümsemeyle, gözlerim köpeğin başına bir anlığına dokundu; göz ucuyla da Boris'i süzüyordum. "Kimin güven verdiğine bak bakayım. Sonuç olarak... Seni sonunda gönderecek bir adam."

"Sonuç olarak senin iyiliğini düşünen bir adam," dedi Boris, Edgar'a bakarak. "Çünkü babalar böyle olmalı."

"Sonuç olarak, Edgarcığım..." dedim yeniden. "Her adamın sözüne inanılmaz, seninle bunu uzun uzun konuşabilirim. Erkeklerin özeti bu... Görüyoruz ki babana bile güvenmeyeceksin. Eh, kanıtı da benim."

"Edgar erkek yalnız."

"Ona da güvenmiyorum zaten," dedim omuzlarımı dikleştirip silemediğim yalancı tebessümle ona gıcık gıcık bakarak. "Sen karışma."

Edgar havladı gürültü içinde.

"Edgarcığım, çirkef olmayalım lütfen. Erkeklerin özeti gibisin..."

Edgar yeniden havladı, sanki anlıyordu söylediklerimi.

"Erkeklerin özeti lafına ayar oldun, değil mi aslanım?"

Gözlerim Boris Karalav'a kaydığında belirsiz bir kıvrım eşliğinde çatılan kaşlarına ve karanlık görünen ifadesine baktım.

"Özellikle bu baban olacak adamın beni kaç kez kandırdığından başlayalım mı, Edgar?" diye sordum gözlerimi kısarak. "En son yaptığında daha önceki kandırmalarının bile bambaşka bir kandırma olduğunu anladım, bu işin en iyisi kendisi."

Gözlerini devirerek başını iki yana salladı. Edgar patilerini kucağından ayırıp mutfağın çıkışına yürüdüğünde, "Abartıyorsun," diye mırıldandı, yeniden tezgâha doğru dönmüştü.

"Ben mi abartıyorum?" diye çıkıştım. "Güvenimi yerle bir ettin resmen."

"Bolodor'da arabama binmeni sağlayan şey neydi?" diye sordu aniden, gözleri ile gözlerim arasında sarsılmaz bir köprü kurulmuştu şimdi. "Bana güvenmiştin."

"Samimiydin," dedim yutkunarak. "Annenin bilekliğini verdiğinde... Samimi olduğunu düşündüm."

"Öyleydi çünkü," dedi ifadesiz bir sesle. "Baban gelmiş olmasaydı seni evine sağ salim bırakacaktım."

Biliyordum bunu. İlk tanıştığımız zamanlar hissettiklerim bambaşkaydı ve her şeye rağmen güvenmiştim.

"Bunu neden konuşuyoruz?"

"O geceye dönelim," dedi düşünür gibi gözlerimin içine bakarak. "Birlikte yeni bir yola çıkalım. En kötü ihtimalle bana hiç güvenmiyor olsan bile..." Tanıştığımız ilk zamanları hatırlamak ani bir kriz gibiydi, kalbimde deprem yaratıyordu. "O gece yaptığım gibi bana güvenmeni sağlayacak... Anneme ait kıymetli bir şey alırsın karşılığında. Yolun sonuna kadar seninle olur. Her şeyin sonuna geldiğimizde ise döner ve seni evine bırakırım o geceki gibi. Hiç zarar görmemen için uğraşarak."

"Bu bir anlaşma mı?"

"İlk an yaptığımız gibi," dedi tereddütsüzce. "Başladığımız noktadayız."

Sıfır noktasında.

Yeniden başlamak için.

Hızlanan nabzımın derdini bile anlayamıyorken mantıklı düşünemiyordum. O geceden çok uzak duygulardaydım ama gözlerinde gördüğüm şey beni ona çekiyordu.

"Bilekliğini mi vereceksin?" diye sordum gözlerim bileğine takılı kırmızı düğüme kayarken.

"Hayır," dedi, gözlerim yeniden ona tutunduğunda bir elinin boynuna gittiğini fark ettim. "Bu kez başka."

Buzdan gözlerimi onun üzerinden ayıramadım. Kalp atışlarım ağırlaştı, asırlar geçmiş gibi zamanın kaybolduğu aralıktan ona bakmayı sürdürdüm. Boynundan *tişört*ünün altında saklı duran zinciri çıkardı. Ucunca bir yüzük sallanıyordu.

"Annemin nişan yüzüğü," dediğinde zinciri tezgâhın üzerine bıraktı ve kalbim yönünü kaybetmiş gibi tüm vücudumu işgal etti saniyesinde. "Ona ait, yolun sonuna kadar ise sana."

Kirpiklerim kırpışır gibi oldu. "Bana yüzük mü veriyorsun?"

"Anneme ait son şeyi veriyorum," dedi bana doğru uzatarak.

Bir an tereddüt etsem de bir sonraki an kolyeyi avucuma aldım, yüzüğün teninden geçen ısısı benim avucuma birikti anında.

"Başka bir kıza, mesela Talya'ya bu yüzüğü verseydin ne anlamlar çıkarabileceğini biliyorsun, değil mi?" Alaycı bakışlarım gözlerini sıyırıp yeniden elime düştü. "Dua et ki karşında ben varım."

"Her kadına vermeyeceğimi öğrenmen gerekirdi."

"Bunu babam duymasın," dedim gerginliğimi atmak için. Gözlerim hâlâ kolyenin ucundaki halkadaydı. "Yoksa abilikten istifa ettiğini düşünebilir."

"Kabul edip etmediğini söyle."

Derin bir nefes alarak yüzüğü avucumun içine hapsettim ve bakışlarımı yüzüne doğrultup uzun uzun ona baktım. Boris Karalav ile kavga etmekten yorulmuştum. Her ne kadar ona güven noktasında kırgın olsam da benim asıl meselem babamlaydı. Boris'i iki ay öncesine kadar tanımıyordum bile ama babam... Babamın yaptığı öyle ağırdı ki benim için, onarılamadığım yanımın büyük bir kısmından o sorumluydu. Boris en azından öğrenmemi isteyen taraftaydı, çabalamıştı. Tüm öfkemi ilk andan bu yana yutmuştu ve hiç suçlayan gözlerle bakmamıştı.

"Bu aramızda kalacak," dedim net bir sesle. "Sana yeniden güvenebileceğim bir hamle, tamam... Yine de birlikte yola çıkmak konusunda önce her şeyi bilmem gerek ve bunun için de babamdan her şeyi dinlemeliyim. Beni

ikna edebilecek bir şeyler duymalıyım. İşte, tam olarak bu yüzden babama kabul ettiğimi söylemek gibi bir şey yapma."

Kafasını hafifçe omzuna doğru eğerek dudaklarındaki erkeksi kıvrımla bana derince baktı. "Anlaştık, Alatan."

"Anlaştık."

Alışmak, kesinlikle zehirli bir terimdi. Sözlük anlamının ne olduğunu çoktan unutmuş olabilirdim, altına imzamı atabileceğim sayısız alışkanlığa sahiptim çünkü.

Bazen insanın bağımlı olduğunu saklaması için uyumlu bir kılıftı ve en kötüsü ise yine bazen işe de yarıyordu.

Anlaştığımız günün üzerinden on gün geçtiğinde gözlemlediğim en net şeylerden biri onunla iyi anlaşabildiğimizdi. Ve onunla geçirdiğim bu düzeni alışkanlık edindiğim. Beni her sabah yedide uyandırıp Edgar'ı da peşimize takarak ormanın içinde birlikte koşuya çıkıyorduk ve kaslarımızın ısındığından emin olunca antrenmana geçiyorduk. Savunma, kendimi kontrolde tutma, güçlü bir koordinasyon... Kısacası bana dövüşmeyi öğretiyordu. Bu sabah da olduğu gibi.

"Yoruldum ben," dedim. Nefeslerim tükenip iki adım geri kaçtığımda kollarımı indirmiş, terden yanaklarıma yapışan saç tutamlarını geri itekliyordum.

Üzerinde siyah bir *şort* ve siyah, sıfır kollu *tişört* vardı. Saçları çiseleyen yağmur damlalarının da etkisiyle ıslanmıştı ve yüzünün keskin kavisinden süzülen ter damlalarını hesaba katarsak ben de onu yormuştum. Savurduğum tekmeler ve kontrolünü sağladığım yumrukların eseriydi.

"Bugünlük yeter."

Başımı ağırca salladım. Agresif nefesler alıyordum, göğsüm sertçe inip kalkarken o da sert bir nefes bıraktı ve ağacın dibine bıraktığımız su şişelerine doğru yürüdü.

Boris anlaştığımız günün sabahında korumalara öğleden sonra gelmeleri gerektiğini söylemişti. Bu yüzden bu kadar rahat çalışabiliyorduk ve bir açıdan beni rahatlatıyordu. İzlenmediğimi bilmek... Daha iyiydi. Evde yalnızca Pusat oluyordu, her ihtimale karşı bizimleydi.

"Giy bunu," dediği saniye ona baktığımda nefeslerimin ağırlığı silinmemişti. Şişedeki suyu bitirmişti, susadığımı hissettiğimde istekle dudaklarımı yaladım. Tam o sırada üzerime doğru fırlattığı yelek kucağıma düştü doğruca.

"Sıcakladım," dedim kaşlarımı çatarak, başımı iki yana sallarken. Yeleği elime almıştım. "Terden ölüyorum."

"Hasta olmaman için zaten, zeki kız."

Gözlerimi devirerek siyah taytıma ve sporcu sütyenime bir bakış attım. Ter üstümde kuruduğunda çabucak etkileniyordum aslında, haklıydı. Bu düşünce beraberinde yeleği üzerime geçirsem de önünü kapatmadım. Boynumda sallanan, tenimde varlığını hissettiren bir yüzük vardı bir de... Garip hissettiriyordu.

O sırada Edgar koşarak yanıma geldiğinde ağzında hırpalanmış bir tenis topu tutuyordu ve tüyleri sırılsıklamdı. Tüylerini aniden savurarak silkelendiğinde üzerime sıçrayan damlaların etkisiyle gözlerimi sıkıca yumdum.

"Ya! Edgar!" diye mızmızlanarak açtım gözlerimi, topu ayak ucuma bırakmıştı ve parıldayan koyu gözleri üzerimdeydi. Dili ise dışarı sarkmış, nefesleniyordu. Kaşlarımı daha sert çattım. "Bakma bana öyle... Üşümüyor musun hem sen ya? Niye gidip giriyorsun o suya?"

"Edgar Rusya'dan geldi, senin sorduğun şeye bak..."

"Sonuçta artık burada," dedim ona yandan bir bakış atarak. "Ve üzerime bilerek su atıyor... Biraz ahlak öğret şu köpeğine."

"Sen öğret," dedi alaycı bir şekilde, alnına devrilen birkaç nemli tutamı geri itekledi. Kasları, siyah mürekkep işlenen teni göz alıcıyken yutkunma ihtiyacımı tetikliyordu. "Artık senin de sorumluluğun."

Edgar ağaçların gövdelerinde şakıyan gürültülü bir havlama daha bıraktığında dudaklarımı büzerek ayağımın dibindeki köpeğe doğru indirdim bakışlarımı. Öğle saatlerine yaklaşmadan ve o adamlar gelmeden önce Edgar ile oynadığımız da oluyordu ama bugün hiç hâlim kalmamıştı. Boris Karalav pestilimi çıkarıyordu. Acımasız bir davar olsa da en azından yakışıklıydı. Hiç değilse seyirlik bir manzaraydı.

Boris, "Eve dönüyoruz," dediğinde nefeslerim düzene girmişken ona değdi gözlerim. Bakışlarının kolyeye, oradan da göğüslerimin çizgisine düştüğünü fark ettiğimde kalp atışlarımın arsız hızı gergince dizlerime kadar ince bir titreme bıraktı. Ateşten gözleri gözlerime tırmandı. "Önünü neden kapatmadın?"

"Gerek duymadım."

"Yine de kapat şunu."

"Bana ne ya?" Kaşlarımı çatarak anlamsız bakışlar attım yüzüne. "İyiyim ben böyle."

Yüzüme ters bir bakış atarak sabır dilenir gibi önüne döndüğünde kollarımı göğsümün aşağısında bağladım. Birkaç saniye sonra birlikte, yan yana ağaçların arasında yürümeye başlamıştık. Edgar ise aramızda ilerliyordu.

Geçen günlerin sonunda babam ile konuşmaya karar vermiştim ve operasyonun kıdemlilerinden bu akşam için izin belirlenmişti. Biraz durulmuştum ve dinlemek konusunda sabrını da yeterince sınamıştım Sergen Alatan'ın.

Boris ile görüştüğü her aramada beni istemiş olsa da sesimi bile çıkarmamıştım. Bile isteye kaçıyordum, kendimce benden çalınan günlerin acısını da böyle çıkarıyordum.

Pusat'ın açık kapının önünde beklediğini gördüğüm saniye Edgar da yanımızdan fırlayarak evin içine girdi.

"Ertu aradı," dedi basamakları çıkıp karşımızda dikildiği saniye. "Sencer sabah beşten beridir yokmuş, kaçmış. Her yeri didik didik etmişler ama izini bile bırakmamış."

"Ne demek kaçmış?" diye sordu Boris olduğum yerde gerilmemi sağlayan bir sesle. Ürpererek gözlerimi kocaman cüsseli adamların arasında gezdirdim. "Şimdi mi haber veriyorsun bunu?"

"Daha da kötüsü..." Sustu Pusat, çenesi gergindi ve mimik oynamıyordu taştan yüzünde. "Babür öldürülmüş."

"Senin ayarını sikeyim, Pusat!" diye yükseltti sesini Boris, burnundan histerik bir nefes verdi ve gözleri bir anlığına bana dokunduğunda gözlerini sıkıca yumdu.

Sencer denilen adamın herhangi bir suç kaydı olmadığından Boris Karalav, onu babasının erişemeyeceği bir yerde tuttuklarından bahsetmişti. Adam yıllarca yurt dışında yalnızca korumalık yapmıştı, yeterli suç kaydı bulunamaması normaldi. Örgüt ile herhangi bir bağı da yoktu. Bartol Karalav ile bağı hariç... Yıllardır bir bakıma ondan da uzak olduğundan delil yoktu, suç yoksa zanlı da elde tutulmuyordu. Şimdi kaçmış olması ne boyutta bir tehlikeydi?

"Babana ulaşabilir mi?" diye sordum aklımda gün yüzüne çıkan onlarca soru işareti arasından belirgin olanı aramıza bırakarak. Bir çift göz üzerime döndüğünde tenim karıncalanır gibi oldu.

"İlk ona ulaşır," dedi Boris gerince. "Ona danışmadan hiçbir şey yapmaz."

"Öyleyse... Kaçacaklar mı?"

"Bilmiyorum," dedi Boris bu kez başını iki yana sallarken. İhtimalleri kafasından geçirdiğini belirtecek kadar karanlık bakıyordu. "Bir boklar düşünüyor. Ama sikeyim ki bilmiyorum."

"Babür kim peki?"

"Rus mafyasıyla işleri o ayarlar, Kılıçhan'a bağlı liderlerden, asıl ismi Barbaros Ürsal. Lakabı Babür," dedi Pusat, bana bakarak. "Önemli biri. İşin kötü yanı, Victor öldü, oğlu Leo öldü ve şimdi de içlerinde Rusya'daki adamlarla bağlantıları sağlayan kişi öldürüldü. Ve ne yazık ki hepsi birbiriyle son derece bağlantılı."

"Yani?"

"Victor'a karşılığını verenin Boris olduğunu biliyorlar, kısasa kısas... Yaptığı saldırının karşılığını aldı, Leo kendi babasının silahıyla intihar etmiş süsü

verildi. Ama ortalığı kızıştıran Babür'ün ölümü olacak," dedi Pusat. "Bir ay içinde ortalığın bu kadar karışmasının sorumlusunu bulmak için Boris'i çağırırlar, o altın zarları alıp ortalığın karışmasına müsaade mi ediyor yoksa tamamen tesadüf mü, anlamak isterler."

"Boris'i suçlu görürlerse... O zaman ne olur?"

"Siktir ederler," dedi düz bir sesle. "Boris'i bu kadar içlerinde tutmalarını sağlayan birçok şey olabilir... O zarlar sayesinde kendilerine çalışacağına inanıp yetki verdiler. Babasının örgüt içinde hiç sayılmayacak becerileri olsa da onun kendine ihanet ettiğini ispat eden adamlar bunu umursamaz elbette. Vârisi içlerinde tutup Bartol Karalav'a nispet yapma vakitleri ise şimdi geçti, işin ciddi boyutunda daha kıymetli adamlarının ölümünde parmağı varsa sıranın kendilerine geleceği düşünecekleri ilk şey olur. Eğer öyleyse Boris'in en başından bu yana babasının hakkını alıp onları yerinden etmek istediğine emin olurlar, sıralama büyük ihtimalle onlar için böyle gidecek..."

"Kes şu sesini, Pusat," dedi Boris sözünü bıçak gibi bölerek, çatık kaşları ve kaskatı yüzüne dokundu buzdan gözlerim. "Böyle bir şey olacağı yok."

"Adamı sen mi öldürttün?" diye sordum taşları yerine oturtmak istercesine. Göz göze kaldık saniyesinde.

"Sence, Aksa?" Homurdanıyordu. "Biri bilerek okları üzerime çevirmek için yapmış işte."

"Sencer'in kaçmasından sonra adamın ölmesi sence tesadüf mü?" diye sordu Pusat kuşkuyla. İnanılmaz soğukkanlı bir adamdı. "Öyle olmadığı kesin... Sencer'in bu emri babandan aldığı da öyle."

"Ve beni böyle saf dışı bırakmaya çalıştığı da..."

Pusat başını yukarı aşağı hareketlendirerek, "Babanın yapıp yapmadığı belli olur," dedi. "Ama ondan önce... Gitmemiz gerektiğini biliyorsun."

"Nereye?" diye sordum endişe ederek, Boris'e dokunmuştu gözlerim. "Sen de mi gideceksin?"

Boris'in koyulaşan gözleri bir anlığına gözlerime yıkım bırakıp yeniden karşısındaki adama doğrulmuştu. "Asaf'ı ara, adamları alıp gelsin," dedi düz bir sesle. "Aksa'nın güvenliği önceliğimiz."

Pusat başını net bir ifadeyle salladı ve Boris'in yanından geçip telefonunu çıkardığında adım sesleri uzaklaştı. Buzdan gözlerim ona dokunduğunda sırtımı açık dış kapıya dönerek tam karşısına geçtim.

"Kötü bir şey mi olacak?" diye sordum korkumu gizleme gereği duymadan, korkuyordum çünkü. "Sorumlu olduğunu düşünürlerse... O zaman..."

"O zaman her şey biter," dedi ifadesiz bir sesle. "Ortada bir plan kalmaz."

Kalbim korkuyla dolup keskin bıçaklardan geçmeye başladığında, "Beni yeniden öldürmek isterler," dedim parçaları birleştirmeye çalışarak. "Sen de geldiğin yere dönersin... Senin için bir şey değişmez. Yani..."

Durdum.

Derin ve sesli bir nefes alarak bakışlarını geriye kaçırdı. Ardından üzerime bir adım yaklaşarak *crop* tarzı örgü yeleğin açık iki yakasını en uçtan kavradı ve düğmeleri alttan üste doğru iliklemeye başladı. Kokusu temiz havaya karışarak ciğerlerime nüfuz ediyordu.

"Bir şey olacağı yok," diye fısıldadı, gözleri yakınımdaydı ve düğmeleri iliklerken yavaş davranıyordu. "Babanı arayacağım, olanları anlatırım. Bir şeyler buluruz. Benimle alakası olmayan bir ölümü ispat edemezler, bunun için delil lazım. Üzerime yıkmak için uğraşacak olurlarsa da onlara başka uğraşacakları bir şey veririm."

"Bu ne demek?"

Güldü. "Buluruz bir yolunu demek."

"Anladım," dedim başımı eğerek, gözlerim kapanır gibi olurken dudaklarımı birbirine bastırdım. Kalbim durmaksızın çarpıyordu. Parmaklarının tersi göğüs oluğuma değdiğinde yüzüğün varlığı da tenimde hafifçe kaydı. "Bu kadar yakınımda olma."

"Hım?" Güldüğünü hissediyordum. "Neden?"

"Aklım bulanıyor."

Dilimi ısırmak istedim ama artık çok geçti. Kelimeler ağzımdan çoktan çıkmıştı.

Son düğmeyi iliklediğinde yüzüğe değen parmak uçlarını hissettim. "Benimki kadar mı?"

Kalbim kelimelere kanarak ağzımda doludizgin çarpmaya başladığında gözlerimi gözlerine çevirdim sessizce.

"Bilmem," dedim. "Seninki ne kadar bulanıyor?"

Dudaklarındaki silik kıvrım bozulmadı. "Çok."

"Geliyorlar," diyen ses bir adım geri çekilmesine sebep olduğunda Pusat'ın bedeni kadrajıma girdi. "Kutay, Asaf'ı almış. Çıkmışlar zaten yola, diğerleri de bir saate burada olurlar."

İçime titrek bir nefes çekerek sırtımı döndüğümde kalp atışlarım kulaklarıma kadar çıkıp iniyordu. Göğsüme doğru devrilen vuruşlar bir saniye duraksamadı. Az önce neler olmuştu? Dilim damağım kupkuru kesilmişti ve tenimin yangın yeri olduğunu biliyordum. Kalbimi kundaklayan kelimelerin sahibi yüzündendi her şey. Boris Karalav açısından da mı bir şeyler değişmişti? *Evet, evet, evet.* Dudaklarımda hâkim olamadığım bir gülümseme belireceği sırada avucumu ağzıma kapattım ve izinsizce merdivene yönelen adımlarımı hızlandırarak koşarcasına basamakları çıkmaya başladım. Olanları düşünmek için kendime fırsat tanıyamazdım şu an. Daha önemli bir mesele dönüyordu. İkisinin de konuşma sesleri bir başka uğultuyu andırırken sessizce uzaklaştım o alandan.

Kalbim kanatsız çırpınıyordu ve aksine aklım gerginliği ile kuşatıyordu sinir uçlarımı. Odaya girip dolaptan temiz kıyafetler çıkarırken bile olasılıkları hesap ediyordum. Boris ve babam bunu halledebilirlerdi. Büyük bir mesele değildi... *Evet, Aksa.*

Alt dudağımı ağzıma yuvarlayarak terden arınmak ve biten reglimin ardından derinlemesine temizlenmek için banyoya ilerledim. Her sabah spor sonrası duş alıyordum zaten ama derinlemesine temiz hissetmem gerekiyordu. İçeri geçtim. Boris kapıları onarmıştı neyse ki. Kapıyı kapatıp kıyafetlerimi üzerimden sıyırırken iliklediği yeleğe değdi sık kirpiklerim arasında parlayan mavi gözlerim. Niye iliklemişti? Niye o kadar yakınıma gelmiş, neredeyse merkezime kadar girmişti?

"Allah'ım, öleceğim şimdi," diye fısıldadım düzensiz nefeslerimin arasında yutkunarak, kapıyı kilitleyip suyun altına girmeden önce bile kalbimdeki çarpıntı kalıcı olduğunu düşündürmüştü bana.

Bir de yüzük vardı. Annesine ait. Özeldi.

Duş alıp temizlendiğimden emin olana kadar vücudumu ve saçlarımı yıkayarak uzun uzun durulandım; banyo dolabından aldığım beyaz havluya sarınıp odaya geçtiğimde saniyelerimi öldürmek istiyordum yalnızca. Kurulanarak siyah iç çamaşırlarımı üzerime geçirdim, ardından siyah bir eşofman altı ve beyaz bir askılı giydim. Üzerine kısa, gri bir kapüşonlu ve ayaklarıma da çoraplarımı geçirdim. Saçlarımın ıslaklığını alarak başıma sardığım havluyla aşağı indiğimde ifademi düz tutmaya çalışıyordum. Henüz gitmemişlerdi. Biliyordum.

Edgar kuvvetli sesiyle havlayarak salona doğru yürüdü, son basamağı inerek peşine takılacağım sırada Pusat ve Boris'in dış kapıya yöneldiğini gördüm.

"Gidiyor musunuz?" diye sordum düz adımlarla onlara doğru yürüdüğümde.

Boris'in üzerinde siyah, uzun kollu bir *tişört* ve altında siyah bir kot vardı. O da duş almıştı ve deri ceketini üzerine geçiyordu gözlerimiz buluştuğunda. Pusat'ın telefonu çaldığında gözleri bana dokundu, ardından açık kapıdan çıktı doğruca. Şimdi yalnızca ikimiz vardık.

"Gidiyoruz," dediğinde aramızda bir metre kadar mesafe bırakarak durduğumda avuç içlerim terliyordu. "Asaf geldi, diğerleri de birazdan burada olur."

"Kutay burada mı peki?"

"Bir yere uğraması gerekmiş, gelecek."

Deri ceketini giydi ve yakasını düzelterek beni baştan ayağa süzdü. Gözlerimiz tekrar birbirine değdiği saniye tırnaklarımı avuçlarımın arasındaki saç havlusuna bastırdım.

"Saçlarını kurut."

"Hallederim," diyebildim sadece.

"Lafımı dinleyeceğini bilmek güzel..."

Gözlerim kısıldı istemsizce. "Sen de benim lafımı dinle." Ateşten bakışlar atıyordum suratına. "Çok geç kalma," diye ekledim. "Yani... Güvenliğim açısından."

Başını belli belirsiz gülerek iki yana salladı. "Kalmam," dedi. "Telefonum açık olacak, ne olursa olsun bana bildiriyorsun."

Sessiz kaldım. Boris dün akşama doğru bana kullanmam için bir telefon vermişti ve söylediği gibi yalnızca onun numarası kayıtlıydı. Kısa bir süre bakıştık. Bir saniye sonra Boris sırtını döndü ve kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Dudaklarımı ısırmak ve iki yana hareketlenen kıvrımı durdurmak istedim ama öyle zordu ki... Geriye dönerek koşar adım salona ilerledim. Edgar zemine serilmişti; çenesini patilerine dayamış, gözleri gidip gelirken uyukluyordu.

"Edgar," dedim gülerek, tepesinde dikildiğim saniye hantal bakışlarıyla karşılaştım. "Gördün mü... benimle ilgileniyor. Aklını bulandırdığımı söyledi. Görüyor musun? Edgar! Sence... Bilmiyorum ama benden hoşlanıyor olabilir mi? Benden!"

Kısık sesimi kimse duymasın istiyordum. Çok utansam da birine fikir danışmam gerekmiş gibi hissediyordum ve bu kişi Edgar oluyordu mecburen.

"Edgar... Başka neden söyler ki böyle bir şeyi?" Karşısındaki kanepeye geçip oturduğumda gözlerimi boşluğa dikerek saçlarımın ıslaklığını almaya başladım. Kalbim gümbür gümbür çarpıyordu. "Edgar ya, benim kalbim çok hızlı atıyor."

Omuzlarımı düşürerek yanaklarımı şişirdim ve saçlarımı sessizce kuruladım. Ardından iki yandan birkaç tutam alarak başımın gerisinde küçük bir tokayla tutturduğum sırada kapının tıklatıldığını duydum. Edgar başını kaldırarak dikkat kesilse de ikinci saniye ağzını yaladı ve çenesini patilerine yasladı.

Oturduğum yerden ayağa kalktım ve havluyu koltuğun kenarına bırakarak kapıya doğru yürüdüm. Saniyeler içerisinde metal kulpu tutup indirdiğimde karşımda gördüğüm yabancı yüzle duraksadım. Asaf neredeydi?

"Buyurun?" diye sordum gerilerek, kapıyı tam açmamıştım.

Uzun boylu, hafif kır saçlı ve yaşına göre karizmatik yüzlü olan ellilerinde bir adam duruyordu kapının önünde. Üzerinde ise siyah bir takım elbise ile kaşe bir mont vardı.

"Kapıyı aç da tanışalım, küçük hanım," dediğinde kaşlarım daha da çatıldı. "Turgut Karalav ben."

Turgut Karalav? Boris'in akrabası mıydı? Bir an donup kalsam da Asaf'ı ve diğer korumaları geçebildiğine göre sorun olmadığı kanısına vardım. İyi de bu kimdi?

"Boris yok ama," dedim kapıyı biraz daha açarak. İfadesinde karanlık bir taraf vardı ama babacan bakıyordu. "Niye gelmiştiniz?"

"Boris olmalı diyen kim?" diye sordu tok bir sesle. Dudaklarında garip bir kıvrım taşıyordu. "İznin olursa içeri geçmek isterim."

Sertçe yutkunarak tereddüt içinde kapıyı araladım ve geçmesi için müsaade ettim. İri cüssesiyle kapıdan geçtiğinde gözleri etrafı ağır ağır süzüyordu. Kapıyı kapatarak gergince ufak adımlar attım. Cebimde telefon duruyordu. Boris'e haber verse miydim acaba?

"Edgar!" diye neşeyle seslendiğinde yanağımı içerden dişlemeye devam ettim. Edgar havlayarak ayaklandığında koltuğun kenarında eğilmiş, tüylerini okşuyordu. "Koçum benim... Sen de mi buradaydın?"

Benim burada olma sebebimi biliyor muydu her kimse? Buraya geldiğine göre nelere hâkimdi?

"Siz Boris'in amcası mısınız?" Şu önceden nüfusuna kayıtlı olduğu adam... Berjerin köşesinde durduğumda ayak tabanlarım zemine mıhlanmıştı.

İri avuçlarını Edgar'ın yüzünden ayırarak doğrulduğunda bedeninin tamamını bana doğru çevirdi. Tek gözünü düşünür bir ifadeyle kıstı ve başını hafifçe salladı. "Daha yakınıyım."

"Dedesi misiniz?" diye sordum alaycı bir şekilde. "Ama... Ailesini tanımıyorum zaten. Buyurun oturun, Asaf'a söyleyeyim de ona haber versin."

Turgut Karalav güldüğünde üçlü koltuğun ucuna yavaşça oturdu. Varlığı inanılmaz bir hâkimiyet yayıyordu. Bir eliyle çaprazda duran berjeri işaret etti. "Lütfen otur, küçük hanım."

"İsmim..."

"Gün," dedi tamamlayarak, kolunu koltuğun kenarına yaslamıştı. "Öyle değil mi?"

Kaşlarım sertçe çatıldı. "Siz nereden biliyorsunuz?"

"Ben neler neler biliyorum, bir bilsen..." Derin bir nefes aldı. "Geç, otur şöyle."

Kaslarım sızlarcasına derimin altında kasıldığında tekli koltuğa yürüdüm ve sessizce yerleştim. Edgar aramızdaki boşluğa geçmiş, yere serilmişti yan bir şekilde. Elimin teki koltuğun döşemesine yaslanmıştı, diğeri ise kucağımdaydı; her ikisi de buz kesmişti. Açık kahverengi gözlerine değdi gözlerim. Çehremi izledi, dudakları anbean bir ip gibi düz çizgi hâlinde gerildi ve göz bebeklerine kapkara bulutlar çöktü sanki.

"Ne de güzelsin..."

"Sağ olun, Turgut Bey amca," dedim, sonra bir an duraksadım. "Yani... Turgut Bey."

Gülecek gibi oldu, yine de herhangi bir ifade dirilmedi yüzünde. "Tanıdığım birine de çok benziyorsun."

Kaşlarım şaşkınlıkla küçük bir kıvrım eşliğinde ayaklandı. "Kime?"

"Çok yakından tanıdığım birine," dedi buruk bir tebessümle bana bakmaya devam ederken. "Göze aldığım her şeye değecek bir kadına."

"Eşiniz mi yoksa?"

Başını aşağı yukarı özlemle salladı hafif hafif. "Öyle güzeldi ki... Çok da güzel gülerdi. Gözlerine kadar gülerdi. Eğer gülebilseydi..." Yutkunduğunda ifadesi artık mimiksizdi. "Şimdi o yokken dünyanın tüm renkleri solmuş gibi."

"Öldü mü?"

"Ölmedi, bence... O hiç ölmedi," dedi iç çekerek. "Ayrılığa alışığız biz, bir gün kavuşacağını bilenler için ölüm sayılmamalı hiçbir ayrılık. O altında, ben üstünde... Ne fark eder yoksa? Hani soruyorlar ya... *Gidene mi zor yoksa kalana mı*, diye." Titrer gibi oldu sesi. "Aklında onunla, onsuz kalana zor."

Deli miydi acaba?

Bir an kafamın içinden keskin bir yankıyla geçen düşünceyi bertaraf edip, "Başınız sağ olsun," diyebildim.

"Teşekkür ederim," dedi kuru bir sesle, derinlere dalmıştı sanki. "Bir de oğlumuz vardı. Yakışıklı tabii, babasına çekmiş." Güldü sessizce. "Bunu söylediğimi duysa delirir. Pek sevmez beni."

"Neden?" diye sordum bu kez merak içinde.

"Çok nedeni var," derken ifadesi ağırlaşmıştı. Sessizlik büyüdükçe ürpertiyordu. "Haklı da aslında... Suçlamıyorum hiç onu. Beni anlamasını da beklemiyorum, sevgi dilimiz farklı çünkü. Ben uzakta da olsa iyi olduğunu bilmek isterim, o yanında olduğunu görmek ister."

"Haklıymış," diye mırıldandım istemsizce. "Yani... Yanında olması daha önemli bence."

"Öyle mi diyorsun?"

"Siz neden öyle düşünmüyorsunuz?"

Kafasını bir yana, omzuna doğru eğdi. "Koşullar böyle el vermiş, ah vah etmek yerine gerekeni yapmakla uğraştım," dedi. "Uzak tutmam gerekti iyi olmaları için. İşe de yaradı... İyilerdi. Ta ki eşim ölene kadar." Bir an gözleri boynuma indiğinde kolyeyi gördüğünü fark ettim. Duraksadı. Ardından çenesi gerildi sertçe, ifadesi kaskatıydı. "Kaybedecek bir tek oğlum kaldı şimdi. Eşimin emaneti... İşte, onun için her şeyi yaparım. Yıllarımı vermişim ona bir şey olmasın diye. Kim varsa canını yakacak... Gözümü diker, canım alırım. Kim olduğunun, ne olduğunun, ne için olduğunun hiç önemi yok."

İçim acır gibi olduğunda tehlikeli bir adam gibi geldi gözüme. Gözü karaydı belli ki. Korkutucuydu da aslında.

"Eşek kafalı işte," diye homurdandı. "Hiç olmaması gereken yerlerde dolaşıyor, normalde aynı masadan su bile içmeyeceği adamların içinde fink atıyor. Ulan... Bilmiyor ki çok üzülecek. Dursa yerinde... Gitse hayatını yaşasa derdim de kalmaz tasam da."

Dert yanıyordu sanırım.

"Oğlunuz ne yapıyor ki?"

"İstemediğim her şeyi," dedi ruhsuz bir şekilde. "İyiliğini düşündüğümü anlayacak da... Çok geç olacak."

İç çektim sessizce. Hiçbir şey anlamıyordum. Adam galiba gerçekten deliydi. Dudaklarımı birbirine bastırarak, "Eşinizden bahsediyordunuz, nasıl öldüğünü sorarsam kabalık etmiş olur muyum?" diye sordum.

"Bir bardak su alabilir miyim?" diye sorduğunda bir eli boğazına giderek yakasından bir düğme açtı.

"Tabii."

Oturduğum yerden ayaklandığımda adımlarımın yönünü mutfak kapısına çevirdim. Kalbim tuhaf bir şekilde yanıyordu ve sebebi, içerideki adamın gözlerinde gördüğüm yangındı. Eşini çok sevdiğini anlayabiliyordum.

Su bardağına köşedeki şişeden su doldurduktan sonra sessizce nefes alarak cebimdeki telefonu çıkardım ve Boris'in ismine dokundum. Parmaklarımı hızla klavye üzerinde gezdirdim.

Sanırım amcan buraya geldi.

Ne zaman gelirsin?

Onu yollamam mı gerek?

Çok üzücü konuşuyor... Eşini kaybetmiş, çok üzüldüm.

Boris...

Birkaç saniye ekrana baktıktan sonra telefonu ceketimin cebine itekledim ve elime bardağı alarak yeniden salona geçeceğim sırada telefon titremeye başladı. Adımlamayı kestim ve telefonu çıkararak pencereye doğru yürüdüm.

"Boris..."

"Aksa," dedi sert bir solukla. "Çık oradan! Hemen çık! Acele et!"

Kaşlarım çatıldığında kalbim telaşla hızlandı. "Ne?" diye soludum bilinçsizce. "Benden su istedi, mutfağa geldim şimdi. Amcan değil mi?"

"Babam o," dedi hızla, pencerenin önüne geldiğim sırada gözlerim iri iri açıldı ve kafamı omzumun üzerinden çevirerek endişe içinde kapıya baktım. Bartol Karalav mıydı? "Hay sikeyim... Bu onun yönetimi! Sakın içeri girme! Geliyorum ben. Çık oradan, Aksa!"

"Ben... Boris..."

Perdeyi titremeye tutulan parmak uçlarımla hafifçe kenara sıyırarak camdan dışarı baktığımda yere yığılmış adamlar görüş alanıma girdi. Vurulmuşlardı. Kanımın donduğunu hissettiğimde nabzım damarlarımın arasından taklalar atarak çekilmeye başladı. Kâbus muydu bu? Kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerimi sıkıca yumup açtım. Su bardağını titreyen elimden düşürmemek için tezgâha bıraktığımda kulaklarımı kaynatan uğultu kalbimden taşıyordu.

"Aksa! Sana *çık* dedim!"

Kendime geldiğim saniye telefonu suratına kapatarak cebime koydum ve perdeyi çabucak açarak pencere koluna götürdüm elimi. Kısa aralıklarla başımı kaldırıp mutfağın sürgüsü açık kapısına doğru bakıyordum. Cebimdeki telefon titremeye başladığında nefeslerimin ağırlığı dudaklarımı ısırarak kayboluyordu. Pencere kolunu indirdim ve kendime doğru çektiğim gibi ahşabın gıcırdayan güçlü sesi mutfağa dağıldı. İşte, o an irkildim. Adım seslerini duyduğum an kendimi pencereden aşağı sarkıttım ve tüm gücümü bacaklarıma vererek ağaç gövdeleri arasına doğru koşmaya başladım. Yerdeki cesetlerin arasından fırtına hızıyla geçtim.

"Sencer! Yakalayın onu!"

Bir silah sesi patlayarak ormanın içinde yankısını duyurduğunda dehşetle çığlık atarak çoraplı ayaklarıma abandım. Gözlerime yaşlar dolmaya başlamıştı aynı saniye. Rüzgâr yüzüme yüzüme çarpıyordu ve düştüğüm durumda şiddetle ağlamak istiyordum. Ölecek miydim bu kez? Neden Bartol Karalav peşimdeydi? Benim ona ne zararım olmuştu? Gözden kaybolup ağaç tepesine tırmanmaktı hedefim. Bildiğim en iyi şey buydu. Boris Karalav yoldaydı, dayanmam gerekiyordu.

"Gel buraya!"

Kimin sesiydi, ayırt edemiyordum. Sencer denilen adam mıydı? Bartol Karalav'ı nasıl hemen bulmuştu? Bağırdığını duydum yeniden ama sesleri bastıran adrenalin kulaklarıma çarpan kanımın ısısındandı.

Bir an sonra bir kez daha ateşlendi silah ve bir kez daha... Metalik ses tüm ormanı kaplamıştı birden; sanırım sonuncusu, ıslık sesiyle beraber hızla bedenime saplandığında öne savruldum ve içime hapsolan çığlıkla birlikte acıyı iliklerimde hissettim. Dizlerim kırılacak gibi olduğunda birkaç adım öteye sendeledim, elimin teki kurşunun tenimde saplandığı yere çıktı.

Gözyaşları gözlerimden süzülmeye başladığında adım seslerinin yaklaştığını hissettim. Titreyen, ruhu çekilen bacaklarımı harekete geçirerek sesin zıt yönüne saparak açıklığa doğru koşmaya başladım. Ayaklarımda ayakkabı bile yoktu. Artısı ise daha az gürültü bırakarak koşabiliyordum; izimi kaybettirmek için ise daha fazlasına ihtiyacım vardı. Omzuma saplanan kurşunun

etimi deldiği noktadan boşalan kanlar avucuma birikirken hıçkırığımı dudaklarıma gömdüm ve nefes nefese bir bilinmeze doğru koştum.

Gölün olduğu alana geldiğimde nefeslerim dudaklarımdan öyle sık çıkıyordu ki bayılacağımı düşündüm. Kan sızan avucuma bakamıyordum. Canım yanıyordu ve derin iç çekişlerle ağlıyordum. Boğuluyordum. Öleceğimi hissediyordum. Bedenimi geriye çevirdim ve etrafıma baktım hızlıca. Bir şekilde buraya geleceklerini biliyordum.

Kalbimin ortasına derin bir sancı gömüldü. Yolum yoktu. Ölecektim birkaç dakika sonra... Kaçışım yoktu. Babam yoktu ve bu kez Boris Karalav bile yoktu.

Acı belirgince tüm kolumu sardığında birkaç adım geriye sendeledim. Gürültüler yaklaşıyordu, zamanın eşiğini geçmiştim ve ruhumdan dışarı çıkmış, ölümün yüzüne bakabilmiştim.

Bartol Karalav.

Buzdan gözlerim suya, suyun kenarından fırlayan otlara değdi. Midem çalkalandı aynı anda. Korku içimde kalbimi dağlarken yüksek sesle ağlamaya başladım. Babam biliyordu her şeyi. Ben sudan korkardım. *Biliyordu.* Ben sudan korkardım. Ama... *Saklanman lazım.*

"Ben... Sudan korkarım. Baba... Korkarım," diye fısıldadım çatırdayan sesimle, gözlerimi kapattım ve hiç düşünmeme fırsat tanımadım; kendimi otlara yakın alana, suyun içine bıraktım.

Su insanı saklar, koynunda büyütür ve çok kalırsan eğer içinde, öldürür.

Suyla oyun olmaz, demiş büyükler.

Küçüldükçe küçüldüm. Nefes kontrolüm yoktu aslında, çocukken de hiç olmamıştı. Boğucu bir derinlik sarmalamıştı beni. Buz gibiydi ve hissettiğim soğuk da değildi yalnızca. Sanki yine çocuktum ve yine boğazlıyordum kendimi. Korkarım ben. Su işte. Uzun bir süre su bile değmemiş tenime. Tüm vücudumu yalayıp geçen suyu hissederken ölesiye korktuğumdan, genzimi yakıp nefesime elini daldırdığından. Sonra...

Gözlerimi daha sıkı yumdum. Suyun rengini görmek istemiyordum. Tüm bedenim uyuşmuştu, kollarım ve bacaklarım çekilmişti. Kanım karışmıştı belli ki. Nefes de alamıyordum. Bacaklarımı kendime doğru çektim. Nefret ediyordum, tiksiniyordum, ölmeyi bile istiyordum.

Bir an karnıma sarılan varlığını, ardından suyun içinden çekildiğimi hissettim. Yüzeye çıktım, sert bir tokat yemişim gibi tenime çarpan havanın yoğunluğu tarafından kucaklandım ama yine de nefes alamadım. Gözlerim de sıkıca kapalıydı. Karanlıktaydım. Oysa ismim bile *Gün* benim. Hangi karanlık bu? Beni böylesine yutabilmiş, ışıklarımdan edebilmiş... Karanlık aydınlığa muhtaç falan değilmiş.

"Aksa!" diye bağıran ses kulaklarıma kapanan duvarları yıkarak bana ulaştığında öksürdüm sertçe. Sarsıldığım her an koluma saplanan ağrıyı derinde, iliklerimde hissettim. İnledim. Bir an sonra hıçkırıklara gömülerek ağlamaya başladığımda bir kez bile bırakmadığım omzuma bastırılan kumaşın dokusunu hissedebildim. Sanki saniyeler ağırken şimdi birdenbire çökerek beni gerçekliğin göğsüne çekmişti.

"Kutay! Buraya gel!"

Boris Karalav'ın sesi.

Gözlerimi açamamıştım. Ciğerlerim daha fazla oksijen ihtiyacıyla büzüşmüştü, kanım her saniye damarlarımı terk ederken buz kesmiştim. Donuyordum.

"Vurulmuş mu? Siktir!" Ses Kutay'a aitti. "Baban..."

"Omzundan," dedi Boris sesini yükselterek. "Omzundan vurulmuş."

"Başka bir yerinden daha vurulmadığına emin misin?"

Bedenimde gezinen elin varlığını hissettim. "Yok," dedi Boris. "Yok..."

"Tamam, kontrol etmem için üstündekinden kurtulmalıyız. "

"Aksa," diye fısıldayan endişeli sesini duydum, geriye toprak zemine yaslandığımı hissettim. Islak ellerinin varlığı kafesledi yüzümü, avuçları çevrelemiş olsa da o da buz gibiydi. Buz tutmuştum, donuyordum. Dünyam dönüyordu. "Gözlerini aç, güzelim... Hadi." Şakağıma bastırılan dudakları, alnıma yaslanan teni ve ısısını tenime dökerek ilerleyen nefesleri... *Boris.* "Aksa... Özür dilerim, geldim. Gözlerini aç."

"Büyük ihtimalle şokta," dedi Kutay bu kez. "Ama bu kadar..."

"Su korkusu var," dedi Boris sözünü sertçe keserek. "Her şeye rağmen atlamış. Kendine gelemiyor sadece. Düzelecek."

Derin bir nefes alarak alt dudağımı dişlerimin arasına gömdüğümde hıçkırdım ve gözlerimi aralamaya çalıştım. Yine de başaramadım. Su birikmişti sanki gözlerime. Omzumdaki avucumun bir başka el tarafından çekildiğini hissettim, saf bir acı kemiklerimi kırdığında ağlamayışım şiddet kazandı.

Boris bir kolunu sırtımdan, diğer kolunu bacaklarımın altından geçirerek bedenimi havalandırdığında kısıkça inleyerek ağlamaya devam ettim. Gözyaşlarım çeneme birikerek ıslak yüzümün kavisine dolanıyordu.

"Tamam, şşt... Geçecek."

"Yanımda malzemeler var," dediğini duydum Kutay'ın, adımlarımız hızlıydı. "Eve götür."

"Ev güvenli değil," dedi Boris sert bir solukla ve beni göğsüne bastırdı. "Sokturtma evine!"

"Komplike bir durum yoksa önce kurşunu çıkarıp dikiş atmam gerek, sonra ev değiştiririz," diye diretti Kutay. "Biz varken eve girecek kadar aklını kaçırmamıştır kimse."

Boris sert bir nefes aldı. Etraf karanlıktı, gözlerimi açmıyor ve durmaksızın ağlıyordum. Bilincim yerli yerine oturamamıştı. Güçlü adımları zemini delmek istercesine hızlıydı, bir saniye sonra gürültüyle kapanan kapının sesi doldurdu kulaklarımı ve çok geçmeden son derece dikkatli bir şekilde yatağa bırakıldı bedenim.

Akan saniyeler içinde zaman yavaşlamıştı. Bir omzuma doğru devrilerek yatırılmıştım, yanağım boşluğa sürtülüyordu ve ıslak kıyafetlerimin arasında boğulduğumu da hissediyordum.

"Uyuşturucu iğne var neyse ki," diyen ses odayı doldurduğunda kapı kapandı, üzerimdeki kapüşonlu makas yardımı ile kesilerek vücudumdan sıyrıldığında gözlerimi daha sıkı yumdum ve boğuk bir sesle inledim. "Bakalım durum ne..."

"Aksa," dedi Boris gergin ama kısık bir sesle. "Konuş benimle."

"Boris," dedi Kutay. "Rahat bırak kızı. Etrafında da gezinme, göremiyorum."

"Senin gözünü sikeyim o zaman!"

"Siktir git," dedi Kutay, omzuma dokunan eldivenin dokusunu hissettim. "Çarşamba... İyisin. Bizim burada çok daha ağırlarını hallettim. Seninki çocuk oyuncağı. Derinde değil, kurşunu çıkarıp dikiş atacağım şimdi. Uyuşturmadan yapmam, korkma sakın. Ama iğneyi kurşuna yakın bir noktaya vuracağımdan canın yanacak, üzgünüm. Benden nefret edebilirsin ama iyiliğin için mecburen."

Birden omzumu diri diri koparırcasına yoğun bir acı hissettiğimde hüngür hüngür ağlamaya başladım. Kim ne söylüyorsa kulaklarıma bile ulaşmıyordu. Gözyaşlarım yatağın örtüsüne kayarak hızla birikiyordu, Boris buradaydı ve elleri üzerimdeydi. Kelimeleri kulaklarımdaydı ama anlam kazanamıyordu, acı yoğun bir kasırga gibi çarptığında tarumar edip geçmişti bedenimi.

Hıçkırıklarımı bastıramadım. Omzumdan başlayıp tüm kolumu uyuşturan ilaç derimin altında harekete geçtiğinde birkaç dakika sonunda acı usulca hafifledi ve yerini uyuşukluğa bıraktı. İç çekerek sessizliğin içerisine sığınan ve üzerimde gezinen aletin sesini dinledim. Kafamın içi bomboştu. Boris Karalav ise baş ucumdaydı, saçlarımı okşuyordu ve bir an olsun yanımdan ayrılmıyordu.

"Durum ne?" diye sordu Boris Karalav. "Aç şu çeneni, Kutay."

"İşime odaklanıyorum, sabret."

Boris burnundan solurcasına nefeslendiğinde gözlerim bu kez uyku için kapanmaya başladı. "İşte burada... Daha kötü olsaydı bu kadar rahat hallemezdik," dediğini işittim Kutay'ın dakikalar sonunda. "Silah kullanmayı unutmuş biri..." Kutay sessizleşti bir anlığına. "Bir süre kolunu kullanmayacaksın güzellik, artık kolun olur bu Bavaris."

"İyi olacak mı, onu söyle."

"Yok, büyük ihtimalle omzundan vurulduğu için ölecek."

"Seni..."

"Lan, omzundan vurularak kim ölmüş! Az sakin ol, kurban olayım." Kutay'ın sabrı taşmış gibiydi. "Bir aya yakın kolunu eskisi gibi kullanır, on gün içinde dikişlerini alırız. İlaç yazacağım, onlar önemli..."

"Aldırırız."

"Tepemden git, canım," dedi Kutay homurdanarak. "Git oğlum, git lan. Dikiş atıyorum; ışık lazım, gölgen geliyor."

Boris'in uzaklaştığını hissettim. Bir süre sessizlik oldu, omzum uyuştuğu için hiçbir şey hissedemediğimden iğne geçerken daha rahattım, Kutay da derimi bir araya getirirken daha sorgusuzdu. Acı içimdeydi. Suyun içinde olduğunu sanan bendeydi.

"Çarşamba... Dinliyorsun, değil mi?" diye sordu Kutay. Ne kadar zaman geçmişti, hiçbir fikrim yoktu. Zaman algımı yitirmiştim. "Uyumadığını biliyorum... Uyumuyorsun. Şşt, kaşlarını çat bakayım."

Bilincime su gibi sızıyordu her biri. Karanlık bir canavar olup bana dişlerini geçirse de uyku ısrarla bedenimi çiğniyor olsa da içimden usulca rakamları sayıyordum. İstemsizce nefesimi tuttuğumu hissediyordum. Sıfırdan başlayıp durmadan sayıyordum geçebilmesi için. Nefes almak istiyordum. Hâlbuki zaten *alıyordum.*

Midemi deşen bulantıyla yüzümü buruşturduğumda derin bir nefes sesi kapladı odayı, ardından kapının açılan sesini duydum.

"Telefonun... Sergen Alatan arıyor," diyen ses Pusat'a aitti. *Babam.* Göğsümü sıkıştıran daralma hafifledi. "Yüzüne kapattığın için ısrarcı."

"Git, konuş," dedi Kutay. "Neredeyse bitti."

"Söyleyecek misin?" diye sordu bu kez Pusat, başımı iki yana sallamak istedim ama ruhum bedenimden uzaklaşmış gibiydi. Kendimi kontrol dahi edemiyordum. "Sabah akşam buraya geleceğinden bahsediyordun. Gün bu hâldeyken anlamaması imkânsız."

Boris sessiz kaldı. Sonra kapı sesi yeniden duyuldu; saniyeler üst üste devrilip bedenimi acı ile tartaklayarak geçtiğinde kafamın içinde belirsiz şeyler can buluyordu. Babamı düşünüyordum. Küçüktüm, en fazla altı yaşımdaydım ve bedenimin ne denli savunmasız olduğunu anımsıyordum.

Gözlerimden yaşlar kayarken acıyla yutkundum. Şimşekler çakıyordu gözlerimin önünde. Zihnimin boş koridorlarında ilerledim, koştum ve yorgunluktan dermanı kesilen dizlerim ile karanlığa yanaştım. Boris Karalav'ın yansıması uzandı kafamın içine, suya atladığını hatırladım. Gölün dalgalarının bedenimi savurduğunu ve kolları arasında kıyıya çekildiğimi hissettim. O an bilincimi saran sular geri çekildi ve gerçekliği birdenbire idrak

edebildim. Kalp atışlarım farkındalık içinde hızlanmıştı beraberinde. Aralık dudaklarımdan sert bir nefes süzüldü ardından, ciğerlerim şişip doldu. *Güvendeyiz.*

"Bitti," diyen ses kulaklarıma dayandığında titrek bir nefes daha alarak kirpiklerimi birbirinden ayırmaya ve üzerimden bir dünya dolusu yükün kalkmasıyla gözlerimi açmaya çalıştım. "Açıyor musun gözlerini? Bak bakayım bana..." Buzdan gözlerim açığa çıktığında görüş alanım pusluydu ve birkaç karış önümde yüzüme eğilen Kutay girdi görüş açıma. Başını yana eğmişti. "Çarşamba... İyi misin?"

Sadece baktım.

"Çarşamba... Şşt."

"Kutay," diye fısıldadım kuru bir sesle. "Omzum..."

"Hafif bir sıyrık," dedi gülümseyerek. "Hallettik."

Yüzümü buruşturdum. "Kolumu hissetmiyorum."

Güldü, yeşil gözleri şefkatliydi. "Geçecek, geçtiği zaman ağrıyor diye ağlama sonra."

"Ağlarım," diyebildim kısık bir sesle, gözlerim yeniden dolmuştu. Kollarımı hissedemiyordum. "Göle atladım... Saklanmak için."

"Gayet başarılıydın," dediğinde yüzü gerildi hafifçe. "Helal olsun sana, kız."

"Midem bulanıyor ama..."

"Olsun o kadar," dedi. "Ellerinden kaçmışsın ya, sen ona bak."

"Kutay." Çenem titredi usulca. "Babası... Bana niye bunu yaptı?"

Dudakları düz bir çizgi hâline büründüğünde yeşil gözlerini kaçırdı ve seslice nefeslenerek gülümsemeye çalıştı. Dudakları zayıfça kıvrıldı. "Düşünme bunu," dedi ayaklanarak. "Seni biraz daha rahat pozisyona getirmemi ister misin? Zaten gideceğiz birazdan. Artık burada kalamazsınız."

Yan düşmüştüm, yüzümün bir kısmı yorganın yüzeyine gömülmüştü ve vücudumun diğer bölgeleri de uyuşuyordu durduğum pozisyonda. Sırılsıklamdım bir de. Başımı ağır ağır salladım.

Bir kolu bacaklarımın altından, diğeri altından dolanarak sırtıma sarıldığında beni biraz yukarı taşıdı. "Omzuna yüklenme."

"Üşüyorum."

"Biliyorum," dedi sırtını doğrultarak. "İlaçlarını aldırmak lazım. Kan kaybettin, bir de balık oldun."

"İğrenç hissediyorum," dedim burnumu çekerek. "Kıyafetlerim suya değdi... İğrenç."

"Üzerini değiştirebilirsin, tüm yolu böyle gelmenden iyidir." Düşünür gibi ellerini belinin iki yanına çıkardı ve gözlerini üzerimden çekmedi. "Ne yapsak?"

"Odaya çıkabilirim, bir şeyler giyerim," dedim yutkunarak. "Bana yardım eder misin?"

"Giyinirken mi? Olmaz, Çarşamba. Boris beni öldürür."

Gözlerimi devirdim sessizce. "Yukarı çıkmama, aptal."

"Ha... Hâlin var mı o kadar?"

"Bunlardan kurtulmam gerek," dedim yorgun bir şekilde. "Üşüyorum..."

"Peki," dedi. "Seni kucaklamam gerekecek."

Başımı iki yana salladım. "Yürürüm, bacaklarım sağlam."

"Ama dengen yerinde değil."

"Destek ol sadece."

Bir elimi yatağa koyduğum sırada gözlerim elimi saran kan lekelerine kaydı. Acı içimde kilitlenip midemi kaşıdığı saniye gözlerim zihnimde oynatılan anılarla yaşlarla doldu. Turgut Karalav... Namıdiğer Bartol Karalav. Beni öldürmek için mi gelmişti? Bahsettiği her şey yığıldı kafamın içine, açık kahverengi hareleri de oradaydı. Korku yeni bir titremeyle omurgamda yürüdüğünde alt dudağımı dişleyerek Kutay'ın yardımıyla ayaklarımın üzerinde durdum. Başım dönüyordu. Midem sağa sola kayarken gözlerimi sıkıca yumdum ve birkaç saniye bekledim.

"Kıyafetlerini buraya da getirebilirim," dedi Kutay. "Üst kata çıkmak iyi bir fikir değil bence."

"Kan kokusu... Su kokusu geliyor burnuma," dedim midem daha feci yanarken. Gözlerimi kapıya doğrulttum. "Çıkmak istiyorum."

Sağlam olan kolumu, destek olurcasına dirseğimden yakaladı. "Tamam ama..."

Birden kapı sertçe açıldığında ikimizin de senkronize bir şekilde bakışları sese çevrildi ve kalbim onu gördüğüm gibi anında tepki vererek taklalar atmaya başladı. Boris Karalav... İfadesi gevşeyerek kesik bir rahatlamayı yakışıklı çehresine yaydı, alt dudağını ıslatarak gözlerini kapatıp açtı ve ardından üzerime doğru yaklaşarak aramıza açılan mesafeyi sıfıra indirdi.

"Neden ayaklandın?" diye sordu sinirli bir sesle. Kaşları hafifçe çatılmıştı. Onun da üzeri ıslaktı. Tam karşımda durduğunda ateşten gözleri bedenimdeki herhangi bir zararı ölçüyordu.

"Üzerimi değiştirmek istiyorum," dedim yutkunarak. "Böyle kalamam."

"Vuruldun ve derdin kıyafet mi?" Burnundan nefes vererek sabırlı kalmaya çalıştı. Taştan yüzü ise ilk kez sinirini bu denli ele veriyordu. "Ve bu hâlde ayağa mı kalkıyorsun?"

"Sadece omzum..." dedim kaşlarımı çatarak, sesim çok yorgundu. "Lütfen beni yorma. Kutay bana yardım edecek."

"Hadi ya," dedi siniri daha da bozulmuş gibi. "Bu dâhiyane fikri kime borçluyuz?"

"Sadece odaya çıkaracağımı kastediyor," dedi Kutay anında. "Kendisi değiştirecek üstünü, ben değil yani..."

"Tek eliyle omzunu hiç hareket ettirmeden ne kadar başarabilirse..." diye homurdandı, Kutay'ın elini itekledi ve birkaç saniye içerisinde beni dikkatle kucağına alarak havalandırdı. Uyuşan kolumu sabit tutabilmek için kucağıma yerleştirdim, yüzümü istemsizce buruşturmuştum. Başım omzuna doğru devrilirken sessiz kaldım. Hiç hâlim yoktu zaten.

"Asaf yaralı, onu da kontrol et," dedi Boris, Kutay'a bakarak. "Yer değiştireceğiz bir saate, adamları önden yolla."

"Ya Sergen Bey?" diye sordu Kutay gergince. "Ona söyledin mi?"

"Babam boşa endişelenir," dedim başımı iki yana sallayarak, kafamı omzundan kaldırmamıştım. "Söyleme."

Boris sessiz kaldığında Kutay başını iki yana sallayarak kapıya yöneldi ve açarak kenara çekildi. Boris güçlü adımlar atarak boş koridora çıktığında merdivene yönelmişti doğruca. Edgar'ın havlamasını duydum, boğukça yayılan sesi bir an sonra sustu. Her adımda alt katı kaplayan ölümcül sessizliğin tüyler ürperten uğultusundan çıkıyorduk.

Üst kata çıkana kadar ikimiz de konuşmadık. Koridoru geçip odaya girene kadar peşimizde sürüklenen, her an daha da fazla büyüyerek köşe bucağı saran derin sessizlik dinginleştiriyordu o saniyelerde. Bedenimi yatağın çarşafları üzerine bıraktığında oturur pozisyonda sırtımı dikleştirdim. Kafamın için fazlasıyla bulanıktı. Nedensizce biri ölmüş de onun yasını tutuyormuşum gibi hissediyordum. Söyleyebilecek tek kelimem yoktu çünkü. Sorumlu babasıydı. Kötü hissetmesini istemiyordum.

"Sen de üzerini değiştir," dedim yoğun sessizliği bozarak, geri çekilmişti aynı anda ama tek dizini yere bastırmıştı ve bir kolu yanımda, yatağın üzerindeydi. Beni kafeslemişti.

"İyi misin?" diye sordu yüzümü karış karış incelerken. "Ağrın var mı? Canın yanıyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, yanmıyor," dedim. "Uyuştuğu için mutluyum, bir süreliğine sağ koluma veda ediyoruz ama daha kötü bir şey de olabilirdi. Öyle değil mi? Olumlu taraftan bakalım."

"Olumlu hiçbir tarafı yok," dedi gözlerini ıslak saçlarıma değdirerek, yeniden gözlerimin en içine baktı. "Hâline bak... Şu hâle bak."

"Kötü müyüm?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Sen bir de kendine bak... Her yerin ıslak."

Güldü. "Senin için bu hâldeyim."

"Olabilir," dedim omuz silkerek. "Ayrıca ben güzelim hâlâ... Sadece ıslandım."

"Güzelsin," dedi. "Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Dudaklarım kıvrılırken kalbim şiddetle göğsüme yenik düştüğünde gözlerine uzun uzun baktım. O da öylece bana baktı. Dizimin dibinde yere çökmüştü ve tüm ilgisinin merkezi olduğumu hissediyordum.

"Suyun içinde olduğumu nasıl anladın?" diye sordum kısık bir sesle.

"Geldiğimizde Edgar bizi doğruca oraya götürdü," dedi. "Seni izlemiş olmalı."

Şaşkınca kaşlarımı kaldırdığımda içimde düğme kadar bir nokta cız edercesine yandı, sızısı kalbime akın etti. Poe da böyle bir günde ölmüştü. Sabah vaktiydi yine, önüme atlamıştı ve son kez bakmıştı bana. Her şeyi anlamışçasına... Bana keskin mavi gözlerini dikmişti. Güven verircesine.

"Köpeklerin çok zeki," dedim buruk bir gülümsemeyle. "Kapıda on tane Edgar ve Poe olsaydı dışarıdaki adamlardan daha çok işe yarardı."

Alt dudağını ıslatarak başını ağırca salladı. "Gitmemizi bekleyip harekete geçmişler, adamların sayısının az olduğunu fark edince de fırsat doğmuş," dedi. "Büyük ihtimalle iki kişi de değillerdi."

"Burayı nereden biliyorlar? Çok garipti..."

Başını iki yana salladı. "Bilen biri ötmüş olmalı," dedi. "Bir de köstebek orospu çocuğunu bulmakla uğraş dur! Sikeyim böyle işi."

"Kafam çok karışık, çok fazla..." Başım da şiddetle zonkluyordu. Üşüyordum ayrıca. "Çok yorgunum sanki, günlerce uyumak istiyorum." Yutkundum. "Ama önce üzerimi değiştirmek istiyorum, hem de hemen..."

"Tek başına yapamazsın."

"Yapamam değil," dedim düzelterek. "Zorlanırım... Ama halledeceğim."

"Halletmen o kadar da kolay değil."

"Zorlanırsam yardım isterim," dedim, gıcık gıcık başımı omzuma eğdim. "Kutay'dan."

Sırtını doğrultarak ayaklandığında sinir bozucu ifadesi yerli yerindeydi. "Hayal dünyan daha da genişlemiş, Alatan," dedi. "Kurşun beynine isabet etti de haberim mi yok?"

Gözlerimi devirerek oturduğum yerden kalktığım saniye dudaklarımı bir şey söylemek için araladım, ardından daha sıkı kapatarak dolaba doğru yürüdüm. Boris ise yanımda gölge gibi peşimden geliyordu. Beynim donuktu, bir an önce üstümdeki kıyafetlerden kurtulmak istiyordum ve bunun tek sebebi de suya değmiş olmalarıydı. İçimi ekşitip midemi tepetaklak eden en net şeydi bu. Dolap kapağını açarak içine yerleştirdiğim eşyalara göz attım. Bir kısmı hâlâ valize tıkılmış vaziyetteydi, yıkananları ise dolaba koyuyordum doğruca. Burada olmayı neredeyse kabullenmiştim... Neredeyse.

Boris birkaç santim geride duruyor olsa da iç çamaşırlarımı çıkarırken gerildiğimi hissettim. Burada mı duracaktı? Nasıl değiştirecektim öyleyse? Yanağımın içini dişleyerek altıma gri bir eşofman, üstüme ise omzuma ağırlık

yapmaması için siyah bir askılı çektim kıyafetlerimin arasından. Tek elime topladığım giysi yumağıyla birlikte yatağa döndüğümde hareketlerim ağır çekimdeymişçesine yavaştı.

"Boris... Artık çıkar mısın?" diye sordum kıyafetleri bıraktığım yatağın boş kısmına oturduğumda. Gözlerim uzun boylu bedenini tırmandı ve ateşten harelerine denk düştü. "Sen de değiştir üstünü, burada duramazsın."

"Emin değilim..."

Başımı omzuma doğru küçük bir eğimle devirdim ve ona dik dik baktım. Sabır dilenir gibi nefes aldığında bakışlarıma kısık gözlerle karşılık verse de bir sonraki saniye pes ederek kapıya yürüdü ve arkasından kapatarak gözden kayboldu. Belki de kapının önünde her ihtimale karşılık bekliyor bile olabilirdi. Bu düşünce zihnime düştüğü anda yavaşça oturduğum yerden kalktım ve yatağın önünden dolaşıp pencerenin olduğu yöne karşılık oturdum. Böylesi daha güvenliydi. Kapıyı kilitlemiyordum çünkü olası bir tehlikede aramıza örülecek engelin başıma iş açabileceğini fark edeli çok olmamıştı.

Her ne kadar basit gibi görünse de tek elimle hareket etmek o kadar da kolay olmadı. İlk önce altımdaki eşofmanı sıyırdım, ardından iç çamaşırımı. Yatağa otururak giyinmek daha çok zorlaştırıyordu her şeyi. Ter dökerken dudaklarım arasından çıkan kupkuru nefeslerim ile birlikte gri eşofmanı belime çekip soluklandım. Bir sonraki adım ise daha da beterdi. Üstümü gerçekten de nasıl çıkaracaktım?

Sert ve yorgun bir nefes daha çektim içime. Saçlarım nemliydi ve sertleşmişken gözümün önüne düştüğünden tepemin tası daha fazla atıyordu. Tek elimle bağlayamıyordum da öte yandan. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatarak önce sağlam kolumu askılı bluz içinden çıkardım, ardından kanlı elimle dikkat ederek uyuşuk kolumdan sıyırıp aldım. Suratım istemsizce buruşmuştu. Gözlerim bandajın görünen beyaz ucuna kaydığından boynuma açılan bir diğer yara gelmişti aklıma. Berbat ötesiydi her şey.

Kafamı iki yana salladım ve bir sonraki anın içerisinde sütyenimle savaş vermeye başladım. Çıkarmak için sırtıma uzanıp klipsini açmam gerekiyordu ama kaslarımı gerecek bir hamle yaparsam omzuma yeni atılan dikişler zarar görebilirdi. Bunu göze alamıyordum.

Ne kadar süre geçtiğini hiç bilmiyor olsam da kapı tıklatıldığında kimin geldiğinin gayet farkındaydım.

"Hâlâ giyinmedim," diye seslendim ayakta dikilmeye devam ederek. Gece vakti olsaydı ondan yardım isteyebilirdim belki ama gün ışığı son derece parlak şekilde düşüyordu odanın içine, saklanacak en ufak bir delik bile yoktu.

"Yarım saat oldu, Aksa," dedi düz bir sesle. "Çıkmamız gerek, burası oyalanabileceğin kadar güvenli değil."

Bir an telaş bünyemi hızla çevreledi. Hâlâ güvende değil miydik yani?

"Oyalanmıyorum," dedim sinirle saçlarımı geri iteklerken, başım belli belirsiz döndüğünde gözlerimi tavana dikerek nefeslendim. Çok efor sarf etmiştim. "Üstüm kaldı."

"Ben demiştim."

"*Ben demiştim* demene ihtiyacım yok," dedim sertçe. "Şu an baskın yersek sütyenimle karşılayacağım adamları, umarım anlatabiliyorumdur."

"Öyleyse acele et," diye yükseltti sesini. "Umarım anlatabiliyorumdur."

"Uğraşıyorum zaten..."

"Yardım edebileceğimi biliyorsun," dedi dümdüz bir şekilde. "İnat etme."

Gözlerim irice açıldı. "'Hayatta olmaz!"

"Sana bakmayacağım bile," dedi net bir sesle. "Hızlı hareket edeceğiz, bitecek. Bu kadar düşünme."

Dudaklarımı stresle kemirerek yanaklarımın içini derin bir nefesle şişirdim ve gözlerimi kapatıp ağrıyan başımı geriye yatırdım. Tenimin soğukluğu geçmemişti ve kolumun uyuşukluğu geçeceğini belirtircesine sızlamaya başlamıştı. Burada öylece zaman kaybedemezdim. O kadar da iyi değildim.

"Gözlerin kapalı olacak," dedim bakışlarımı yere indirdiğimde. Sırtım kapıya dönüktü. "Bana bakmayacaksın."

"*Da.*"

"*Da* o zaman," dedim. "Çabuk ol."

Kapının açıldığını duydum. Ardından sessizce kapandığını ve arkamdan yaklaşan güçlü adımları duydum. Kalbim bir türlü sabit durmuyordu, nabzım hızla tenimin açık kıvrımlarına çarparken dudaklarımı birbirine sıkıca bastırıyordum. Sinirlerim gerilirken avucumu sıktım sessizliğe sığınıp. Birkaç saniye sonra sütyenimin klipsine dokunan sert ve kemikli parmaklarının uçlarını hissettim. Ani ve beklenmedikti. Hâlbuki yapması gereken buydu.

"Gözlerin kapalı, değil mi?" diye sordum gerginlik, sinsi bir ürperti ile kulağımın arkasından aşağı üflendiğinde. Şeytanın fısıltısını duyuyordum sanki.

"Hı hım..."

Klipsi çözdüğünde göğüslerimde gevşeyen kumaşı avucumla yavaşça çekerek askılarını indirdim. Askıları çıkarılabilen modellerden olmadığı için başıma bu kadar belaydı. Bir an sütyenimle bile kavga edebileceğimi düşünerek dişlerimi birbirine geçirdim ve önce sağlam kolumu dirsekten kırarak askıdan çıkardım, sonra ise yaralı kolumdan aldım sessizce. Zemine düşmesine aldırış edemeyecek kadar aceleciydim.

"Üstün bu mu?" diye sorduğunda bir kolu yanımdan uzandı ve siyah askılıyı görüş alanıma soktu. Telaşa kapılarak tek kolumu göğüslerime bastırdım. "Bu... Ama bana bakmıyorsun, değil mi?" diye sordum anında.

"Bakmıyorum, Aksa," dedi, sessizleştiğinde kaslarım ağrıyordu gerginlikten. "Sütyen yok burada."

"Giymeyeceğim çünkü," dedim dudaklarımı yalayarak. "Omzuma geliyor askısı."

"Hım..." Düşünür gibiydi sesi. "Umarım göğüs uçları olmayan bir kadınsındır, Alatan."

Donup kaldım bir an için.

"Ama hatırlıyorum, vardı."

"Aptal!" diye yükselttim sesimi sertçe, zaten üstüm yeterince kalındı ve benim göğüslerim dikkat çekecek kadar büyük bile değillerdi. "Davar! Giydir şunu... Sana ne be benim göğüslerimden?"

Bir anda askılıyı başımdan aşağı geçirdiğinde, "Fikir paylaşımı sadece, söylemek istedim," dedi tok bir sesle, sonra duraksayarak başımdan çıkardı askılıyı. "Siktir... Yanlış yolu seçiyordum neredeyse."

Başımı iki yana sallayarak kesik bir nefes daha aldım ve önce yaralı kolumdan geçirerek başımdan aşağı çekiştirdiği askılıyı en sonunda kolumu kaldırarak bedenime indirmesini sağladığımda boştaki elimle önümü çekiştirdim. Sırtıma inen askılının uçlarını düzelttiğini hissettiğimde derin bir rahatlama yayıldı içime.

"Henüz bitmedi," dedi, sesi hâlâ yakından geliyordu. "Bekle."

Kaşlarımı çatarak bedenimi ona doğru çevirdiğimde dolaba yürüdü ve uzun uzun bakınarak eline aldığı mor çoraplarla bana doğru yaklaştığında buzdan bakışlarım ayaklarıma devrildi. Berbat hâldeydi ayaklarım, tüm ormanı ayaklarımda yalnızca çoraplar varken koşmuştum ve rahatsız edecek kadar kötü durumdaydı.

"Unutmuşum," dedim elindeki çorapları alarak, doğrudan yatağa oturduğumda tek elimle çoraplarımı sıyırdım ve ardından ayaklarıma temiz olanları geçirdim. "Senden son bir şey istiyorum..." Başımı kaldırıp ona baktığımda nefeslerim ağırlaşmıştı. "Saçlarımı bağlar mısın?"

Bakışları saçlarıma dokunduğu saniye yaralı kolumu kucağıma koymuş, ona öylece bakıyordum. Boris bana sırtını dönerek banyoya ilerlediğinde gözlerim omuzlarına, beline ve oradan da kalçasına kadar indi akan saniyeler boyunca. Üzerini değiştirdiğini de fark etmiştim. Altına siyah bir pantolon; üzerine ise siyah, düz bir *tişört* geçirmişti. Birkaç saniye içerisinde elinde gri pamuklu havlulardan biriyle döndüğünde ilgiyle ona bakıyordum hâlâ.

"O ne?" diye sordum anlam veremeyerek, tam tepemde dikildiğinde gözlerime uzunca baktı.

"Saçlarının ıslaklığını alıp öyle bağlayalım"

"Bu kadarına gerek yok," dedim kalp atışlarım yoğunca sektiğinde. "Sadece bağlarsan rahat ederim."

"Konuşma," dedi ve havluyu, gözlerimi de kapatacak şekilde saçlarıma koyup kurulamaya başladı. Gözlerimi kapattım bu anla birlikte. Uzun uzun ilgilendi saçlarımı kurulamakla.

"Boris..."

"Hım?"

Havlu saçlarımın uçlarına kadar indiğinde dudaklarıma düşen soru işaretlerinden birini ona doğrultmak istedim. Elleri duraksadı ve aralanan göz kapaklarımın gerisinde gözleri belirdi. Sonra her şey ani bir saniyedeydi. Koridorda büyük bir gürültü koptuğunda telaş içinde oturduğum yerden kalkarak Boris'in arkasına saklandığımda kalbim ağzımda atıyordu. Sertçe yutkundum. Bir sonraki an ise odanın kapısı sökülürcesine açıldı.

Babam. Sergen Alatan öfkesi, endişesi ve siniri ile birlikte şimşek gibi düşmüştü şimdi odanın içine.

"Ulan senin ben sülaleni sikeyim!" diye üzerine yürüdüğünde telaşa kapılarak Boris'in önüne geçtim saniyesinde. Sağlam avucumu kaldırarak göğsüne doğru tuttum aralarına duvar örmek istercesine.

"Baba," dedim telaş içinde, tam önümde durduğunda dehşet içindeydim. "Ne yapıyorsun? Ne oluyor?"

"Aksa, geç..." *Boris Karalav'ın sesi.*

"Ne mi oluyor?" diye bağırdı babam sertçe, kapkara gözlerini üzerime indirdiğinde gözü dönmüş gibiydi ve aldığım yarayı bilircesine geziniyordu üzerimde. "Yaralanmışsın! Orospu çocuğu babası vurmuş seni! Öldürmeye gelmiş!"

"Omzumdan sadece!"

"Sadeceymiş!" diye soludu dişlerini sıkarak, bir adım bana yaklaşarak gözlerimin içine baktı. "Seni öldürmek için gelmiş kansız piç! Öldürmek için!" Sertçe soluklandı. "Çekil önümden!"

"Baba... Onun ne suçu var! Babasının sorumluluğunu ona mı yüklüyorsun?" diye yükselttim sesimi. Bir avucum, uyuşturucunun etkisini yitirmesinden acısı belirgince içimi dağlayan koluma tutunurken yüzümü buruşturdum. Dermanım yoktu. "Yapma bunu..."

"Sen karışma, Gün!"

"Baba!"

"Ona söyledim! Yakalatmamız gerektiğini söyledim!" Solukları öfkeyle fırlıyordu dudaklarından. "Beni dinlemedi! Günlerdir bekliyoruz! Günlerdir! Çocuğun keyfi gelsin de! Kabul etsin de! Belanın biri eksilsin!"

Sustum ve boğazıma oturan gürültülü harfleri yutkundum. Ağrım şiddet kazandığında dişlerimi birbirine bastırarak, "Farklı düşünüyordu sadece," diyebildim yorgun bir şekilde. Sadece dinlenmek istiyordum.

"Öyle bir adam hakkında farklı bir şey düşünemez!"

"Babası ama!" diye yükselttim yeniden sesimi, midem bulanıyordu. Kendimi sıkıyordum ve sıktığımdan dolayı dikişlerimde ağrı hissediyordum. "Ne olursa olsun babası... Düşünmesi normal."

İşaret parmağını yüzüme doğru salladı yavaşça. "Sakın bana bunu savunma... Sakın diyorum."

"Sergen Bey..." Boris buz gibi sesiyle konuştuğunda bedeninin ısısı arkamdan çekilmişti. "Haklısınız..."

"Eğer... Eğer kabul etmiş olsaydın! Baban çoktan elimizde olurdu! Kızım bugün ölümün eşiğine gelmezdi!" Boğazımdan yukarı uzanan ısının yangınını hissediyordum. Başım çatlayacak kadar ağrıyordu ve babamın bağırışları hiçbir şekilde iyi gelmiyordu. "Öldürecekti lan kızımı! Öldürecekti! Omzundan vurulmuş! Aman, ne iyi! Bir haftadır sözümü dinlemiş olsaydın böyle olur muydu ulan? Olur muydu? Sana söyledim! En küçük sorumsuzluğunun bedeli ağır olursa..."

"Baba..." Bir an başım yeniden döner gibi olduğunda babam anında öne atılarak dirseğimi yakaladı ve gücü çekilen bacaklarımın beraberinde düşeceğimi sansam da bacaklarımın altından geçen kol, sırtımdan geçen kol ile beraber beni havalandırdı. Babamın kucağındaydım şimdi.

"Gün... İyi misin?" diye sordu babam endişe içinde. "Kızım... Bak bana."

"Aksa," diyen Boris'i duyduğumda kolumu kucağıma bıraktığını hissettim. Yanağıma serilen birkaç tutam saçı geriye çektiğinde başım zonkluyordu. Ona baktım, sorun olmadığını belirtircesine başımı hafifçe iki yana salladım.

"Dokunma lan kızıma!" diye soludu babam birkaç adım geri giderek. "Siktir git, gözüm görmesin seni."

Yürümeye başladığında kaşlarım çatıldı yavaşça. Ne yapıyordu? Koridora çıktığımızda adımları öyle güçlü ve yeri titreten cinstendi ki çıtımı çıkaramıyordum. Edgar'ın havlama sesini duydum, basamakları hızla inmeye başladığında Boris ve Pusat da arkamızdan geliyordu.

"Baba... Ne yapıyorsun?" diye sorabildim anlam veremeyerek.

Sessiz kaldı. Dış kapıya ilerlediğimizde gözlerim kırpışmıştı.

"Sergen Bey," diyen ses Boris'e aitti, aralık kapının önüne geçmişti şimdi. "Sonuna kadar haklısınız, bir kez daha böyle bir şey yaşanmayacak."

"Yaşanmayacak," dedi babam histerik bir nefesle gülerek, ardından kaskatı kesildi yüzü. "Çünkü... Şu andan itibaren ortada bir anlaşma da kalmayacak."

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı.

"Böyle bir şey olmayacağını biliyorsunuz," dedi Boris gergince, başını iki yana sallayarak çenesini ölümcül bir kıvrımla ortaya çıkardı. "Kafanıza estiği zaman bitirebileceğiniz bir anlaşmada bulunduğumu hatırlamıyorum, böyle bir şey yapamazsınız."

Babamın gözleri kısıldı öfkeyle. "Öyle bir yaparım ki hem de..." Soluyuşu ıslık gibiydi. "Unuttuğun bir şey var, benim babana verilecek bir canım daha yok."

Bu ne demek oluyordu?

"Bu yüzden her şey buraya kadar!" dedi babam net ve ciddi bir sesle. "Anlaşma bitti."

Ben şok içinde donup kalırken babam açık kapıya doğru yürüdü ve Boris Karalav'ın yanından geçerek kuvvetli adımlarla kapıdan çıktı. Kirpiklerimi kırpıştırdığım sırada sesimi çıkaramadım. Ne dönüyordu? Babam ciddi miydi? Öylece bitiyor muydu her şey?

Pusat'ın, "Sergen Bey," diyen sesini duysam da Boris'in "Bırak," diyerek mâni olduğunu da işittim. Kafamı omzumun üzerinden çevirip ona bakmak istedim ama hiçbir şey yapamadım.

Siyah arabanın ön yolcu kapısını açarak beni dikkatle koltuğa bıraktığında kucağıma düşen kolumu sıkıca tutuyordum. Babam seslice nefeslenerek koltuğu iyice arkaya yatırdı ve geri çekildiğinde kapıyı kapattı. Siyah camı ardında, dış kapının önünde kımıldamayan adama bakmamı sağladı. Hiçbir şey söyleyememiştim. Hiçbir şey de yoktu çünkü. Bakışlarımı kaçırarak önüme döndüm.

Babam sürücü koltuğuna geçtiği zaman kapıyı örterek başını bana doğru çevirdi. "Omzun için bu tarafa yaslan," dedi yumuşak bir sesle, sertçe yutkunarak sol omzumun üzerine yaslandım ve gözlerimi kırpmadan bacaklarımı karnıma doğru çektim.

"Üşüyorum," dedim kuru bir sesle.

Hızla üzerindeki kabanı sıyırdı ve omzuma son derece dikkat ederek bedenime örttü. Saçlarımı okşadı usulca, eğilip saçlarımı öptü ve, "Güzel kızım benim," diye fısıldadı sessizce.

Motoru çalıştırdı sonraki saniye, tekerleri ani bir manevrayla çevirdi ve taşlı yolda bir süre ilerleyerek düz yola girdi araba. Gözlerimi yumduğumda yorgunluktan ya da saatlerdir yaşanılanlardan dolayı beynim bulanmıştı ve doğru düzgün çalışmıyordu. Titrek bir nefes aldım. *Bırak.* Sesi kulaklarımda yankılandığında dişlerimi sertçe sıkarak yutkundum.

Bir an sonra *Bluetooth* ile arabaya bağlanan telefonun tok seslerle çaldığını duydum. Babam anında yanıtlamıştı.

"Söyle, Giray."

"Müdürüm, bir anda kayboldunuz," dedi Giray abi, anlamamış gibiydi. "Neredesiniz?"

"Yıllık izne ayrılacağım, aslanım," dediğinde arabanın hızını biraz daha artırdı, kaşlarım çatılsa da ağzımı açamadım. "Rahatsız etme beni."

"Ne? Haydi oradan!" diye güldü Giray abi. "Siz hafta sonu bile uğrayan adamsınız."

"Seni haydilerim ulan it!" diye köpürdü babam sertçe. "Bıktım lan her şeyden. İzin alıyorum, kafa dinleyeceğim. Oldu mu, Giray? Kapat lan, asabımı bozma!"

Aramayı kapatarak arabanın içini yeniden sessizliğe gömdüğünde dilimi kaşındıran sayısız soru işareti vardı. Yine de babama karşı nasıl bir mesafede durmam gerektiğine karar veremediğimden susuyordum. Normal şartlarda bu akşam onu dinleyecektim ve mantığıma oturması için her parçayı teker teker işleyecektim. Boris Karalav ile yaptığımız anlaşmanın yalnızca ikimiz arasında kalması iyiydi ama şimdi ortada yeniden kocaman bir hiç vardı. Bitirmişti babam. İstediği zaman başlatıp istediği zaman beni kandırır ve sonra bir anda bitirebilirdi demek... Boris Karalav *bırak,* demişti zaten. Benim ortada sürekli olduğum ama etrafımdaki adamların şekillendirdiği alçak bir oyundu bu. Söz hakkım bile mi yoktu?

Dudaklarımı ıslatarak ağrısı her saniye daha da şiddet kazanan koluma karşılık inlediğimde, "Gün," dedi babam anında.

"İlaç... İlaç yazacaktı Kutay," dedim burnumu hafifçe çekerek, klimayı açmıştı babam ve arabanın içi yeterince sıcaktı ama kendimi yetersiz hissediyordum. Uyumak, dinlenmek istiyordum ancak ağrım buna da izin vermiyordu.

"Hay ben onun..."

Birkaç saniye sonra telefonun ucunda Kutay'ın sesi belirdi.

"Kızıma yazdığın ilaçları at bana," dedi babam doğruca. "Hemen."

"Boris'e atmıştım, müdürüm. Size niye atayım?"

"Çünkü ben bana atmanı söylüyorum ulan!"

Kelimeleri yeterli olmuştu. Babam dakikalar sonra bir eczanenin önüne çekti arabayı, sonra elinde aldığı ilaçlar ve sıcak poğaçalarla birlikte geri döndü. Sabahtan beri ağzıma tek lokma sürmediğimden ve ilaçları almak için yemem gerektiğinden poğaçaları mideme indirmekte zorluk çekmedim. Poşetin içinde bir de su vardı.

Yol şehrin dışına doğru akmaya başladığında saatlerdir arabanın içinde olduğumdan midem çalkalanıyordu ve durduğun pozisyonda, acı omzuma yük olurken neredeyse kusacağımı düşünüyordum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorabildim sessizliği bozarak. "Eve, değil mi?"

Başını iki yana salladı. Gözleri ön camdan ayrılmıyordu. "Hayır," dedi babam. "Baba kız biraz kafa dinleyeceğiz."

Yutkundum usulca. "Her şey bitti mi şimdi?" diye sorabildim. "Anlaşmanız yok mu yani?"

"Bunları düşünme, kızım," dedi umursamaz bir tavırla, göz ucuyla bana baktı. "Tüm her şeyden uzak kalalım bir süre."

Boris'in bana anlattığı her şey aklımdan siyah bir perdede geçiyordu. Fosforlu, çirkin bir renkleri vardı ve gerçekleri haykırırcasına durmaksızın oradaydı. Boris Karalav, eğer normal yaşantıma dönecek olursam çok geçmeden yeniden o adamların hedefi hâline geleceğimden bahsetmemiş miydi? Anlaşma biterse her şey daha çıkmaz bir yola girerdi. Ne olacaktı öyleyse? Babam bilmiyor muydu bunu? Benim için yaptığını iddia ettiği her şeyi bir çırpıda yok ederken ne geçiyordu aklından?

"Bana neler olduğunu anlatacaktın normalde," dedim kuru bir sesle, aklımda fink atan gürültülü kelimeler nefes aldırmamaya başlamıştı. "Seni hâlâ affetmedim."

"Biliyorum," dedi başını ağırca sallayarak. "Anlatacağım."

Sustum ve hafifçe doğrularak babamın da yardımıyla ilaçları yuttum tek tek. Omzum, üzerinde ateş yakılmış gibi alev alev yanıyordu. Ateşimi kontrol etmişti babam direksiyon hâkimiyetini tek eliyle sağlarken, ateşim olmasa da ateşim çıkmış gibi hasta hissediyordum kendimi; yol ile odağını kesmemişti ve son derece dikkatliydi. Fazlaca kırgın olduğum kişi babamdı ve artık onunla mıydım? Yeniden mi?

Öyleyse Boris Karalav... Onu bir daha görme şansım olmayacak mıydı?

Boynumdan aşağı, tenimin sınırlarına salınan yüzüğü hatırladım. Benimleydi. Eğer onu bir kez daha göremeyeceksem *her şeyi* sayabileceğim yüzüğü almaya gelmez miydi? Kırmızı bilekliği bende olduğu zaman bile Kutay'ı göndermişti. Ama şimdi... Düşünmeyi keserek gözlerimi kapattığımda içime batan hisler karmakarışıktı.

Araba yavaşlayarak yeniden durana kadar gözlerimi bir kez daha açmadım. Aralıklarla kısık sesle inliyordum acı henüz geçmediğinden. Babamın yatıştırıcı kelimelerini duyuyor olsam da herhangi bir tepki vermiyordum. Buzdan gözlerimi araladığımda uzandığım yerde doğruldum sessizce, etrafta gözlerimi gezdirdim. İki katlı küçük bir ev duruyordu karşımda, şehrin dışına çıktığımızı biliyordum ama çevrede göremediğim evlere bakılırsa bayağı bir ilerlemiştik.

"Bizim için ayarlandı burası," dedi babam, gözlerini bana doğru çevirmişti. "Baba kız güvende, her şeyden uzakta biraz vakit geçirelim."

Yanaklarımın içini derin bir nefesle şişirdiğimde, "Baba, ayaklarımda ayakkabı bile yok," dedim huysuzlanarak. "Bana sormadan bir şeyler yapıyorsun sürekli... Oradan çıktık. Ee, şimdi ne olacak, düşünüyor musun? Neler yapabileceklerini hesap ediyor musun? Boris'in başı yanacak, farkında mısın?"

"Onun biraz akıllanması gerek," dedi babam sertçe, kaşları çatılmıştı. "Bekle... Ben taşırım seni."

Bu tam olarak ne demekti? Ne söylemeye çalışıyordu? Gözünü korkutmak için mi böyle yapmıştı? Sırf babası hakkında seçim yapamadığı için... Yoksa ben mi her şeyden bir anlam çıkarır hâle gelmiştim?

Başımı iki yana sallayarak düşüncelerin fırtınasından arınmaya çalıştım. O sırada kapı açılmıştı. Babam sırtını eğerek saniyeler içerisinde beni kucakladığında ceketi kucağımdaydı, altında ise kolumu tutuyordum.

"Kolunun sabit kalması için omuzluk aldım," diye mırıldandı ayağının ucuyla kapıyı kapatırken.

"Onlar sakatlanmalar için değil mi?"

"Bilmiyorum, kızım," dedi. "Ne bileyim ben? İyi olur gibi geldi."

"Baba, bence abartıyorsun," dedim düz bir sesle, mimiklerimi ifadesiz bir şekilde kullanıyordum. Evin dış kapısına doğru yürüdüğünde biraz daha ileride, ağaçların arasındaki birkaç evin çatısını görebildim. Yine de ıssızdı. "Yani omuzluk konusunda değil... Boris konusunda."

"Günlerdir bekliyoruz," dedi, kaşları sertçe çatılmıştı. Yürüyordu güçlü adımlarla, sığ nefesleri havaya akarken zorlanmıyor olsa da yaşının getirisiyle nefesleri ağırlaşmıştı. "Onun kararsızlığı nelere mal oldu, görmüyor musun? Çocuk oyuncağı mı bu?"

"Ama onun babası!"

"Bu konuda tartışmayalım, Gün. Bizim aramız zaten doğrulmamış..."

Kapının önüne geldiğimizde bedenimi yere indirdi yavaşça, ardından derin bir nefes alarak elini cebine götürdü. Gözleri kapıya bir an için dokunup dikkatle cebindeki anahtarı çıkardığında dudaklarımı birbirine bastırdım.

"İlaçlarını alacağım arabadan," dedi anahtarı deliğe sokup çevirirken ama kapı açılmadı, üst taraftaki kilidi de açtı sonrasında. "Sen içeri geç... Her yer temiz zaten."

Kapı aralandığında ayak ucumla itekledim ve sessizce kapıdan girdiğimde buzdan gözlerim çevremi turladı. Gerginlikle olduğum yere mıhlandığımda ne düşünmem gerektiğini kestiremiyordum. Böyle mi devam edecektik? Yıllık izin bile almıştı babam. Kurumuş dudaklarımı ıslatarak yorgun bedenimi sürükleyerek ilerledim. Ev çok büyük değildi; birkaç adım sonunda iki adet krem rengi, üçlü kanepe ve yuvarlak, üstü cam orta sehpa vardı. Zeminde beyaz, yumuşak bir halı seriliydi ve yapay bir şömine duruyordu taşlı duvarın alt kısmında. Amerikan mutfaklıydı, gri dolaplarının bir kısmını görebiliyordum buradan. Siyah, uzun bir yolluk seriliydi dış kapının önünden uzanmaya başlayan... Aynı katta bir kapı vardı, üst kata giden döner merdiveni görüyor olsam da merak etmiyordum.

Sessizce salona yürüdüm. Bir saniye sonra üçlü koltuklardan birine oturduğumda ayaklarımı yukarı çekerek kolçağa doğru itekledim bedenimi. Sırtımı kolçağa yasladığımda omzum boşluğa geldiği için az da olsa rahat hissediyordum.

Bakışlarımı karşıma odakladığımda kafamı hafifçe yana eğdim. Bir bilinmezden başka bir bilinmeze gelmiştim şimdi. Boris Karalav yoktu. Gerçekten yoktu. Kıvrılmayı öğrenen kalın dudakları, ateşten gözleri ve yakışıklı yüzü... Hiçbirini görmeyecek olduğumu düşündüm birkaç saniye.

Sebepsizce zehir dolu bir hissin göğsümün boşluğuna enjekte edildiğini hissettim. Hiç gerek yoktu bunları düşünmeye. Dizlerimi kırarak bedenime doğru çektiğimde elimi kaldırarak kalın bluzun altına saklanan yüzüğe tutundu parmaklarım. Bunun için bile gelmeliydi. Gelirdi.

Kapının örtülen sesi boşluğu dürerek sessizliğe sığındığında gözlerim dış kapının olduğu yöne çevrildi. Babam elinde birkaç poşet ve dizüstü bilgisayarı ile birlikte salona girdiğinde yanıma yaklaştı ve elindeki poşetleri kanepenin üzerine bıraktı.

"Ağrın geçti mi?" diye sordu, koltuğun arka kısmındaydı ve birkaç adımda tepeme dikildiğinde elinin tersi alnıma dokundu. "Ateşin yok..."

"Baba... Ne olacak şimdi?" diye sordum başımı geriye atarak kahverengi gözlerine baktığımda. Az da olsa uzayan saçlarını geriye taramıştı ve sakalsız yüzündeki sert görüntüyü bir türlü kıramayan çatık kaşları doğrudan dikkatleri çekiyordu.

"Halledeceğiz," dedi saçlarımı okşayarak. "Bir süre burada güvendeyiz."

"Ama Boris..."

"Başının çaresine baksın," diyerek kesti sözümü. "Sonrasını düşünürüz."

"Her şey bu kadar basit mi?" diye sordum sert bir nefes vererek, başımı geri çekip elleri arasından kurtardım saçlarımı. Ona olan öfkem dinmemişti. Elini yumruk yaparak yanına indirdi, ters bir ifadeyle bana baktı. "Boris, bana bir kısmını anlattı... Benimle alakalı olan kısmı. Başlarındakiler onların içinde olmadığımı fark ettikleri saniye yeniden peşime düşecekler, eskiye döneceğiz. Bu sefer kesin öleceğim. Bu mu duymak istediğin?"

Kalbim içime batıp ızdırap verirken koltuğun arkasından dolaştı ve birkaç saniye sonra yanımdaki boşluğa oturdu. Bir avucu dizimin üzerine yaslanmıştı, şefkatli gözleri gözlerimin içindeydi.

"Sizi otel odasında yakaladığım günü hatırlıyor musun?"

Başımı salladım sadece.

"O sabah geldi yanıma," dedi, kaşları çatıktı ve sesi renksizdi. "Çağırdığım içinmiş güya..." Derin bir nefes aldı. Boris Karalav'dan bahsediyordu. "Annesinin ölümünden, onun da vücuduna yapılan şu aptal mühürden bahsetti. Ölümünün basit bir ihmal olmadığı konusunda ısrarcıydı. Plan yapmış,

beni de dâhil etmek istediğinden bahsetti. Annesinin ölümü arkasında kim var, kim emir vermiş, kim bunun olmasını sağlamış... Her birini tek tek öğrenmek istiyordu. Gözlerinde ateş yanıyordu sanki; kül de vardı, duman da. Sanki hiçbir şey yoktu ama gözleri çok şey anlatıyordu. Hırslı bir delikanlı."

"Annesi konusunda ona inanıyorum ben, baba. Çok inanıyorum," dedim sertçe yutkunarak. "Eğer o mührü taşıyorsa... Zaten düşünmeye gerek yok. Bu adamlar sorumlusudur."

"Kanıt yok," dedi başını iki yana sallayarak. "İşleri temiz. Kanıt yoksa cinayet görülmez, isim bile veremiyordu ki bana... Yakından bildiği tek kişi babası. O adamların içlerinden olmadığına ikna olurdum ama güvenmem söz konusu bile değildi."

"O gün senden ne istedi o zaman?" Alt dudağımı ıslatarak sorgulayan gözlerimi gözlerinin en içine ulaştırdım. "Yanına bunları anlatmak için mi gelmiş?"

"Senin sonunun da farklı olmayacağım söyledi," dedi doğruca, çenesi gergindi. "Benim tepem attı tabii... Uyuz herifin teki, babası da böyleydi zaten. Mantıklı konuşur, delirtir insanı. Bundan da zevk alır." Başını iki yana salladı ağır ağır. "Bana birlikte çalışmamız gerektiğini söyledi. İlk kez o zaman sunmuştu bu teklifi."

Boris Karalav'ın Rusya'da bana sarf ettiği sözler aklımdan geçmeye başladığında her şey artık yerli yerine oturmak için ayaklanmış, kafamın içinde uçuşmaya başlamıştı.

"Emirlerden nefret ederim."

"Başka insanların emri altında beni kaçırmayı biliyorsun ama!"

"Plan bana aitti, Aksa. Başkası istediği için bunu yapmam."

Kendi planıydı. Doğru söylüyordu.

"Sonra?"

"Kabul etmedim, asla da etmezdim. Bunun için daha geçerli sebeplerim var," dedi ciddiyetle, çehresinden geçen sayısız küfür vardı sanki. "Kabul etmem imkânsızdı."

"Örgüt hakkındaydı, anlayabiliyorum bunu," dedim. "Ama... Tüm bu olanlar, bana yapılanlar... Ne istiyor bu adamlar?"

"Besin piramitlerini hatırla, av ve avcı ilişkisini... Kimin kimden beslendiğini..." Bir terazide oynuyordu sanki söyledikleri, her an bir kefe daha ağır basabilirdi; her şey anlattıklarına bağlıydı. "Üç büyükler var başlarında, en tepedeler. Başkalarından alır, çalar ya da hak iddia ederler. O adamların kurduğu imparatorluğun zemini yıllarca öyle bir inşa edilmiş ki... Biz kazıdığımızı sandıkça daha çok var etmişiz sanki." Çehresi ciddiyetle sınandı. "İçlerinden en dişlisi Badraçlar... Mafya gruplarını yönetirler. Adını Barut Kılıçhan'dan alırlar... Lakabı Badraç olan o, ikinci isim Şansal Zaim. Üçüncüsü ise bu yıl

girdi içlerine, derin savaşı başlatan o; Bartol Karalav, gözlerinden çıkardıkları ilk kişi. Yerine onu almalarını sağlayacak kadar gücü elinde tutan biri. Sorsan hepsi iş insanı, ne boklar yediklerini söylememe gerek yok. Şu üçüncü isim... Nereye yaslanmış, bilinmez. Onun dâhil olduğu tarih tahmin ettiğimiz gibiyse iş onda başlıyor. İsmi hakkında net bir bilgi yok, yüzü gizli..." Dudaklarını yaladı. "Adam gizliliğini iyi sağlıyor ama bir şekilde ortaya çıkacak."

Kafam karman çormandı şimdi. "Ne istiyor bu adamlar?"

"Gücü ellerine toplamak," dedi. "Mafya dünyasının yönetiminde ilk söz sahibi olmak, silah, uyuşturucu... Ne olduğu fark etmez, kendilerine güç var etmek."

"Boris'in planı neydi öyleyse?"

"Seni, onların içinde bana karşı kullanacakları koz hâline getireceklerdi. Bu ölüm emrinin geri alınması demek, onlar içlerindeki adamı öldürmezler. İhanet etmediği sürece." Peki ya Bartol Karalav? Babam bunu düşündüğümü anlamış olmalıydı ki dudaklarını araladı. "Bartol itini öldürmemek için ya başka sebepleri vardı ya da adam gerçekten kumpasa kurban edildi."

"Suçsuz mu yani?"

Güldü babam alay edercesine. "Her şeyi yapmamış olması, bu adamın hiçbir şey yapmadığı anlamına gelmez."

Doğruydu.

"Planın ilk aşaması, elçileri ve görevleri veren başlarını ortadan kaldırıp devlete teslim etmek," dedi. "Böylece ilk kurtaracağımız sen olacaktın. Sana zarar gelmeyeceğinden emin olmak için içlerindeki zebanilerden kurtulmamız gerekti. Bu onun annesinin sorumluluğunda olanlara daha kolay erişmesi demekti, bu yüzden öncelik buydu."

"Elçileri bitirdiğinizde..." Yutkunabildim. "Mührün etkisi kalmayacak mı? Ya yeni elçiler çıkarsa?"

"Emri verebilen sadece Barut Kılıçhan. Onu da elimize alacağız. Böylece her şey düzelecek. Sen yaşayacaksın, dilediğin gibi. Ülkeden bir pislik temizlenecek, benim istediğim gibi."

"Ya başka ihtimal varsa?" diye sordum yutkunarak.

"Örgüte yeni adam alıp şak diye elçi yapmazlar, güvenmeleri için yıllar geçmesi gerek. Emirleri tek adamdan alırlar. Boris'in bahsettiğine göre... Daha acımasızlar, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan adamlar çünkü bunlar," dediğinde üzerime derin bir yorgunluk çökmüştü. "Örgütün geleneği değil, Kılıçhan'ın geleneği ve o biterse böyle bir ihtimal kalmaz."

"Neden beni seçtiler?" diye sordum daha büyük bir üzüntüyle. "Benim hiçbir suçum yok... Neden ben olmak zorundaydım?"

Omuzları belirgince gerildiğinde bakışlarını kaçırdı ve dudaklarını birbirine bastırdı birkaç saniye. "Benim kızım olduğun için," dedi. "Sorumlusu benim."

"Sen bu adamlara bir şey yaptın, değil mi?" diye sordum gözlerimi kısarak. "Bir anda bunu yapmaları için bir şey verdin ellerine... Sen başlattın."

"Onlar zaten başlamıştı! Kendi çıkarlarım için hiçbir şey yapmamışken..."

"Ne yaptın?" diye kestim sözünü sertçe, geriye çekilmeye çalıştığımda omzuma saplanan ağrıyla sıktığım dişlerim arasından sertçe inledim.

"Kızım..."

"Baba! Her şeyi öğrenmek istediğimi söyledim sana!"

"Bunu söyleyemem, bazı şeyler devlet sırrıdır." Bakışları keskinleşti. "Buna yeminim var, veremem."

"Beni böyle kendine inandıramazsın," diye dişlerimin arasından soludum.

"Adamın oğlu vardı," dedi pes ederek. "Tüm mesele bununla alakalı. Sadece bu kadarını bil, yeterli."

Başımı iki yana sallayarak yaşlar ile ıslanan gözlerimi kaçırdım ve dişlerimi, çenemi kırmak ister gibi sıkarak gözlerimi bir anlığına kapattım. Adamın oğlu vardı ve babam da onun üstüne mi oynamıştı? Hiçbir fikir yürütemiyordum. Sakin olmam gerekiyordu. Dikişlerim tazeydi ve gerildikçe derimin altında sızladığını, daha büyük bir acıyla içime yayıldığını hissediyordum. *Aksa, sakin ol, güzelim.*

"Yakaladığımız elçi peki?" diye sordum birkaç saniye ardından, bomboş bakan buzdan gözlerimi babama çevirdim. "Ona ne oldu?"

"Öldürüldü," dedi. "Sorgu odasında ölü bulundu, yapılan incelemelerde zehirlendiği ortaya çıktı. Biri ona bir şeyler içirmiş."

Şokla dondum. "Bu nasıl olur?"

"Eh, içimize kadar giren adamları olduğunu da böyle anladık."

"Beni evine kadar niye soktun o zaman?" diye sordum, aklıma sorular birdenbire yığılıyordu. "Ne öğrenmek istedin? Neydi amacın? O *Zippo*'yu aldırdın bana, bir işe bile yaramadı."

"Kabul etmemiş olsam da aklıma takılmıştı. Uzun uzun düşündüm her ihtimali..." Durdu. Zihninde kontrol ediyor gibiydi yaşananları. "Sen kilit noktaydın. Çünkü sunduğu şey bana hem o adamları deşifre etmek hem de senin can güvenliğini sağlamak için fırsattı. Mantıklı olduğunu biliyordum... Üst birimlere haber verildi, Boris'in planının olası bir operasyon çağrısı olduğu ihtimalde bize kazandırabilecekleri hesap edildi. Sonuçta içlerinde olacak bir adam... Cesaretli, becerikli ve gözü kara. Rusya'da hava kuvvetlerinden... Cezbedici çok yanı var. Babasını saymazsak tabii."

Cezbedici çok yanı olduğuna katılıyordum. Kirpiklerimi kırpıştırarak düşüncelerimi savuşturdum hızla.

"Ona güvenmek için yeterli bilgiye ihtiyacımız vardı. Ne kadar doğru konuşuyor, duymalıydık." Alt dudağını ıslatarak iç çekti. "Yanlarına kimseyi yaklaştırmadığı konusunda ciddiydim. Senin istisna olman ayarımı bozsa da... İnkâr edemezdim. Giray'ın söyledikleri istihbaratın planı çizgisindeydi. Dinleme cihazını koyabilecek tek kişiydin."

"Beceremedim ama," dedim histerik bir şekilde gülerek. Sonsuz bir utançtı bu konu.

"Becermenin önemi yoktu zaten... O piç anlardı her türlü," dedi. "Biraz erken anladı sadece."

"Peki, *Zippo*?"

Dudakları bir ip gibi gerildi. Boğazını temizlercesine öksürdü. "Yani," dedi ne diyeceğini bilmez gibi. "O benim isteğimdi."

"Bunu biliyorum zaten." Kaşlarım sertçe çatıldı. "Nedeni neydi?"

"Senin o adamın yanında günler geçirmen söz konusuydu," dedi ciddi bir tavırla. "Sana davranışlarını ölçmekti derdim. Öfkesinin en kontrolsüz olabileceği anda tepkisi ne olurdu, emin olmam lazımdı."

Suratım buruştu saniyesinde. "Bana bok gibi davrandı," dedim sertçe. "Bana o gece silah doğrulttu."

"Ama sana zarar vermedi," dedi. "Duygusuzdu. Hakkını almayı biliyordu. Duygularını karıştırmayacağına emin olmam için yeterliydi. Bize böyle adamlar lazım, sana da abi olabilecek biri."

"Ne?" Dudaklarımın arasından şaşkın bir nefes fırladı. "Şaka mı yapıyorsun sen, baba ya?"

"Hayır," dedi. "Anlatıyorum, dinle."

Sessiz kaldım. Gözlerimi sıkıca yumup açarken öfke kan akışımı tersine çevirmişti.

"Denize düştüğün gece netleşmişti kararım," dedi tok sesiyle. "O adamlar durmayacaktı ve mantıklı olan ortadaydı. Vural seni izliyordu, hastaneye giderken bana sinyal gönderdi ama dönüp yanına geleceğim sırada saldırı yaşandı." Gözleri karanlık bakıyordu artık. "Operasyonu da o gece başlattık."

"Beni kaçırdılar," dedim o anlar aklımda yerini belirlerken. "Boris... Beni bıraktı, sonra gelip aldı. Rusya'daydım..."

"Rusya'ya gitme işi zaten vardı," dedi düşüncelerimi keserek. "Ben geç gitmesini, o beyefendi de gitmezse olmayacağını söyledi. Yanına Kutay'ı gönderecekti, sonra tek gitmekten vazgeçmiş. Benden habersizce seni yanında götürmüş."

"Her şeyi geçtim. Bana niye söylemedin, baba?" Tüm mesele buydu işte. "Güvenimi neden yıktın durduk yere ya? Benim ne hissettiğimi, ne yaşadığımı, ne kadar korktuğumu biliyor musun? Ben... Sana nasıl güvenebilirim bu saatten sonra? Hiç düşünmedin mi beni? O adamlar beni resmen

satacaklarından bahsettiler, kulaklarımla duydum. Her şeyi telafi edebilirsin ama o anı, o an hissettiklerimi... Asla."

"Bak, babacığım," dediğinde yüzümü avuçları arasına aldı. Yanaklarımı okşadı sessizce. "Güzel kızım... Sorumluluğun yalnızca bende olduğu bir konu değildi bu. Önce öyleydi... Öyle sandık. İşler büyüdü, mesele benden çoktan çıktı. Daha derin mevzular bunlar. Planın ilk aşamasını tamamlayana kadar öğrenecektin, sadece geciktiriyorduk."

Burnumun direği sızlandığında gözlerimin önü yaşararak buğulandı. Önemli olan buydu ve beni tatmin de etmiyordu. Eksikti, yeterli değildi. Benim içindi, öyleyse beni nasıl böyle uzak görebilirdi? Sanki... Eskisi kadar bağlı da değildim ona. Bunun iyi bir şey olması gerekmez miydi? Göğüs kafesimin içinde ona karşı daima sıcak kalan ve ateş böceği gibi yanan bir yer taş kesip soğumuştu. Olan buydu ve babama karşı düzelemiyordum.

"Anladım," diyebildim sessizce elini yüzümden itekleyerek. Sabırlıydı hâlâ. "Şimdi her şey bitti zaten. Önemsizleşti bu konuda."

"Her şey asıl şimdi başlıyor," dedi babam tok bir sesle, ayaklanmıştı bu sırada. Sırtını çevirip mutfağa doğru yürümeden önce bana son bir bakış attı. "Senin için portakal suyu sıkacağım, bekle güzelim."

Kaşlarım çatıldığında dudaklarıma ağır kesikler açan kelimeleri bir türlü var olamıyordu. Kalbimde bir şeyler çoğaldıkça sorular silikleşiyordu. Berbat hissetmemin bir nedeni olmalıydı. Ağlayacakmışım gibi gözlerimin dolmasına bir bahane bulmalıydım hemen, omzum iyi bir seçenekti gerçi. Etimi ısıran adi canavarlar iyi iş çıkarırken uzağa gitmeye gerek yoktu, ağrımın katbekat artması için dikişlerim daha fazla geriliyordu zaten. *Tamam, ağla. Sorun değil, Aksa.*

Gözlerimi yumdum ve kısık bir şekilde nefes çektim ciğerlerimin içine. Hiçbir şey düşünmemeyi denedim. Eski yaşamıma dönme ihtimalim yoktu, belli ki ölecektim... Kabul etmeliydim. Başka şansım da yoktu. Gözlerimi açıp yavaşça ayaklanarak kolumu diğer avucumun desteğiyle dikkatle tutarken gördüğüm beyaz kapıya doğru yürüdüm.

İçerisi küçük bir odaydı, eşya deposuna benziyordu. Kapıyı kapatarak üst kata yürüdüm, merdiven basamaklarını sessizce çıkarken babam, "Sağdaki kapıdaki odada dinlen, Gün. Getiriyorum portakal suyunu," diye seslendi.

Söylediği gibi kısa koridorun sağındaki odaya geçtiğimde içerisinin küçük olduğu dikkatimi çeken ilk şeydi. Çift kişilik bir yatak, pencerenin önünde ikili bir kanepe vardı ve yere ortalama boyutta yuvarlak, tüylü bir halı serilmişti. Köşede üç kapaklı bir gardırop, yatak başlığının her iki yanındaki komodinlerin birinde ise kuş figürlü bir saat vardı.

Kapıyı arkamdan kapatarak oraya ilerledim. Zihnime kuş figürlü origami düştüğünde yüzüm de beraberinde düşmüştü. Boris Karalav ile o evde

kalmıştı her şeyim. Gözlerim tekrar ve tekrar dolduğunda oflayarak pencereye yürüdüm. Perdeleri açtım sıkıntıyla, camın ardına baktım. Bu cephe yalnızca asfalt yola ve bir kısmı ağaç olan alana bakıyordu.

Alt dudağımı dişledim. Boris şu an ne yapıyordu?

Tüm günüm bunu düşünerek geçti. Gece kara örtüsünü üzerimize gerdiğinde, ilaçlar etkisini yitirip yeniden ağrı ile kendini belli ettiği zamanda ve yaram, ateş basılmış gibi yanmaya başladığı saniyede bile aklımda dönüp duran oydu. Babam bir an olsun yanımdan ayrılmıyordu; bana yemek yapmıştı, yapabildiği kadar. Saçlarımı öpmüştü, bensiz günlerinin azaptan farksız olduğunu söyleyip durmuştu. Uykusuzluk ve yorgunluktan sızana kadar gördüğüm de bir tek onun yüzüydü.

İyi yanı ise hiç ağlamamış olmamdı.

Bir sonraki gün yine hiçbir şey değişmedi. Babam kahvaltı hazırlamış; Zeliha abladan küçük bir valiz yapmasını, içine ihtiyacımız olabilecek her şeyi koymasını istemiş ve öğle sularında Giray abi kapıda belirmişti. Babam, onu içeri almadan geri göndermişti. Ben ilaçlarımı almayı ihmal etmiyordum, pansumanı ise babam özenle, sıkılmadan yapıyordu.

Gece pencerenin önünde uzun uzun dışarıyı izlemiştim. Tek bir ses yoktu. Babam ile aramız hâlâ aynıydı, konuşasım da pek gelmiyordu. Kırgınlığımın geçeceğini hissetmememin sebebi ruh gibi oluşumdandı. *Alışkanlık berbat bir şeydi.*

İlk ağladığım gün tam olarak sekizinci gündü. Omzum daha iyiydi ve bahanem hazır değildi bu yüzden. Yine pencerenin önündeydim, vakit gece sularıydı ve babama çaktırmamak için şekilden şekle girmiştim. Tek sebep, babamın ben uyumadan uyumamak konusunda yemin etmiş gibi gözlerini üzerimden ayırmamasıydı ve geceleri endişe duyduğundan uyuyamadığını da biliyordum. Bana bir şey olması konusundaki korkusunu gözlerinde en net gördüğüm an da tam olarak o geceydi ve yanaklarımı kurulayıp ona ilk kez sarılmıştım.

Onuncu gün dikişlerimi babam kendi elleriyle almıştı. Kolaydı ve acısız olduğu için memnundum. O akşam duş almak için ısrar etsem de babam birkaç gün daha beklemem konusunda sert bir duvar gibi durdu karşımda. Omzumu az da olsa hareket ettiriyor olsam da henüz daha fazlasını yapabilecek kadar cesaretim yoktu.

Bir diğer cesaret edemediğim şey, babama Boris Karalav'ı sormaktı. Onu öyle çok merak ediyordum ki... Sesini duymaya, onun korumacı tavırlarını sürekli görmeye bu kadar alıştığımın farkında bile değildim. Hiç mi aramamıştı? Örgütün haberi olmuş muydu? Endişeli değil miydi? Peki ya ne durumda olduğumu da mı merak etmemişti? Sormamış mıydı? Aklından bir olsun geçmemiş miydim?

Neden gelsin ki?

Babama bunun böyle devam edip etmeyeceğini, benim için tehlikenin ne boyutta olduğunu ve neden hâlâ burada olduğumuzu sorsam da, "Anlayacaksın, sen iyileşmeye bak," demekten öte hiçbir şey söylememişti.

On yedinci günün gecesinde kafamın içi duman altında, çöküntüler arasındaydı. Duş almıştım, omzum daha iyiydi ve uzun zaman sonra tüm vücudumu kirlerden arındırırken normalden daha fazla suyun altında beklediğimden kendimi daha iyi hissediyordum. Her ne kadar duşta ağlamış olsam da odaya geçip iç çamaşırlarımı bedenime giyene kadar her biri yüzümde kurumuştu çoktan.

Altıma şortlu gecelik takımımı geçirdikten sonra ayaklarım iki gecedir çok üşüdüğünden çoraplarımı da giymeyi ihmal etmedim. Üzerime karc yaka, yakalarında küçük düğmeler olan koyu lacivert bir uzun kollu *body* giymiştim. Saat bire geliyordu ve on sekizinci günün içinde olduğumuzu biliyordum. Sayıyordum çünkü.

Boynumdan aşağı salınan kolyeyi düzelterek elime tarağı aldığım sırada odanın kapısı hızla açıldı. Başımı omzumun üzerinden geri çevirdiğimde babamın bedenini görebildim. Yorgundu çünkü gecelerdir uykusuzdu. Başımda sabahlıyordu resmen.

"Ayaklarına çorap giydin, değil mi?" diye sordu elindeki meyve tabağıyla bana doğru yürürken. Tabağı komodine bırakarak ayaklarımı kontrol etti ve yalnızca gece lambası yanan loş odada gölgesi üzerime kapaklanırken yanımdaki boşluğa oturdu. "Gel, ben tarayayım saçlarını..."

Elimdeki tarağı aldığında sesimi çıkarmadan sırtımı çevirdim ve yatak başlığına gözlerimi dikerek derin bir nefes aldım.

"Baba," dedim, saçlarımın arasına geçen tarağın varlığı dinginleşmemi sağlıyordu. "Bir şey soracağım."

"Sor, bir tanem."

"Annem beni hiç merak etti mi?"

Tarak saçlarımın içerisinde duraksadı.

Geçen günlerin içinde zihnimi terk etmeyen bir soru da buydu. Babamı bir kez bile aradığını görmemiştim. Beni aradığında ulaşamıyor olmalıydı... Öyleyse babamı arardı. Merak etmeli ve neden bana bir aydan fazladır ulaşamadığını sorgulamalıydı.

"Etmiştir tabii," dedi babam saç tutamlarımı incitmeden tararken. "Sormuştu bana, hattını değiştirdiğini söyledim."

"Ama bir aydan fazla oldu," dedim kuru bir sesle. "Numaramı istemedi mi? Bana ulaşamayınca..." Durdum. "O haberleri görünce ya da..."

Sustum. Boğazım dopdoluydu, ağlayacaktım. Üst üste yutkundum ve gözlerimi tavana çevirdim.

"O haberler kimse görmeden kaldırılmıştı, üzerinde oynama yapılan kısımlar vardı. Sadece örgütün aklını çelmek için söylenen sözler..." Derin bir nefes aldı. "Sana öyle gösterildi. Annenin haberlerle alakası pek yok. Bir kısmını görmüştür en fazla."

"Levent abi söylemiştir."

"Hazan üzülmesin diye bahsetmemiştir."

Kaşlarım sertçe çatıldı. "Rusya'da katıldığımız davetteki adam bana haberleri gösterdi," dedim, Leonardo'yu hatırladım bir anlığına. Yutkundum. "Yüzüm görünüyordu. Her yere yayılmıştı."

"O adam da içlerinden olmalı, öyle anlamanı istedikleri belli. Burada yayılan haberlerde yüzünün göründükleri çoktan kaldırılmıştı. Bana gönderilenler başka tabii." Sesi sertleşti birden. "Boris itine sordun mu? O bilir..."

İsmini duymak bile içimdeki acıyı katlıyordu. "Hayır," dedim kuru bir sesle. "Annemin... Herkesin o haberleri gördüğünü düşünmüştüm."

"Benim endişeli olmadığımı gördüğü için rahatladı sanırım, düşünme onu," dedi, eğilip saçlarımın tepesini öptü. "Mis kokulum benim, kurutalım da hastalanma."

Sesimi çıkarmadım. Babam farkındaydı neşemin olmadığının ve bunu kendisine bağlıyor olmalıydı. Bir miktar belki... Daha fazlası yaşadıklarımdan ve daha da fazlası Boris Karalav'a duyduğum kırgınlık karışımı özlemden kaynaklıydı.

Kurutma makinesinin bozuk olduğunu söyleyip havluyla saçlarımın ıslaklığını alırken aklım haftalar önceden Boris Karalav'a ait anıyla çalkalanmaya başladı. Uzun kirpiklerim yeniden ıslandı, alt dudağımı kan içinde bırakacak kadar kuvvetle ezmeye başladım.

"Baba," diyebildim sessizlik büyüyerek köşe bucağı sararken.

"Efendim?"

"Annemi seviyor muydun?" diye sordum pat diye.

Durdu. Sert bir nefes aldığını işittim. "Bir zamanlar."

"Nasıl unuttun peki?"

"Öfkemi kullandım, sana olan sevgimi merhem yaptım," dedi tok bir sesle, boğazını temizledi hafiften. "İşime odaklandım. Hayatımı sana adadım. Düşünmekten kaçtım, kaçtıkça uzaklaştım."

"Peki... Ona âşık olduğunu nasıl anladın?"

"Oho, yıllar geçmiş be kızım üstünden." Başını iki yana sallamış olmalıydı bıkkın bir şekilde. "Sorduğun sorulara bak."

Dudaklarımı yaladım. "Merak ediyordum."

"Etme," dedi net bir sesle. "Her şey böyle başlar zaten." Durdu. "Senin için başlamaz ama."

"Başlamaz," diyebildim. "Başlamasın zaten."

"Hah, aferin!"

Gözlerimi devirdim sessizce.

"Bunu soracağım, unutuyorum sürekli," dediğinde ensemdeki kolyenin zincirine dokunan parmak uçlarını hissettim ve irkilir gibi oldum. "Bu nereden çıktı?"

Babam yüzüğü henüz görmemişti. Yakamdan içeri bırakıyordum çünkü genelde, fark etmemesi normaldi. Zinciri görünüyordu ama o da sıkıntı değildi.

"Kolyem," dedim derin ve güçlü bir nefes alarak.

"Benim sana aldığım değil ama bu."

Onun nerede olduğunu bir an düşündüm. Babam üzerime cihaz yerleştirmiştir korkusuyla çıkarmıştım ve nereye koyduğum hakkında fikrim yoktu.

"Değil," dedim. "Sadece zincir."

Havlu saçlarımın ucunda gezinirken babam çok üstelemedi. Şu sıralar hiç üstüme gelmiyordu. Vicdan azabından çok bu hâlimin onu geri ittiğinin farkındaydım.

"Baba," diye mırıldandım kısa süren sessizliği bozarak. "Benim başımda beklemene gerek yok, rahatça uyuyabilirsin... Yorgunsun zaten."

"Uyuyorum zaten..."

Havluyu indirdiğinde bedenimi ona doğru çevirerek oturdum. "Uyumadığını biliyorum," dedim. "İçin rahat etmiyorsa burada yat. Ama uyu... Uykusuzken benim babam değilmişsin gibi davranıyorsun."

Güldü. "O nasıl oluyormuş, hanımefendi? Ben senin her koşulda babanım."

"Uykusuzken yaşlı görünüyorsun, sanırım o yüzden," dedim gülerek. "Hem saat geç oldu. Ben de uyuyacağım, senin de uyuduğunu görürsem daha rahat uyurum."

"Vay üç kâğıtçı, vay..."

Kollarını etrafıma sararak beni göğsüne çektiğinde sessizce karşılık verdim. Dudakları saçlarımın arasına dokundu, öptü sessizce. "Bağlayalım mı saçlarını?"

Başımı iki yana salladım. "Ensemde dağınık bir topuz yaparım."

"Ben yaparım," dedi babam kollarını etrafımdan çözerek, sırtımı doğrulttum ve ona baktım. "Hatırlamıyor musun, sen üzüldüğün için öğrenmiştim. Örebilirim hatta."

Ağzım kapalı bir şekilde güldüm. "Hiç gerek yok, babacığım," dedim, ayaklandığımda onu omuzlarından yakalayıp yatağa uzanması için itekledim. "Hadi, uyu. Ben de uyuyacağım."

"Dur be kızım," dedi babam, yine de onu dinlemedim ve başını yastığa koyduğu an üzerini örttüm.

"Lütfen uyu biraz," dedim gözlerinin içine bakarak. "Ben meyve yiyeceğim, sonra uyuyacağım. Söz veriyorum."

Başımı güven vermek istercesine bir kez salladım ve meyve tabağını alarak pencereye yakın duran koltuğun ucuna oturdum. Babam beni izliyordu. Tabağı koltuğun kol kısmına koyarak ağzıma portakal attığımda dişlerimi fırçalamış olsam da yeniden fırçalamayı aklıma not etmiştim. Bir süre babam beni, ben de camın arkasındaki sessiz yolu izledim.

Birkaç dakika sonra babama baktığımda uykuya daldığını gördüm. Ciddi anlamda günler ve gecelerdir yıkılmaz iradesiyle başımda bekliyordu. İçimi acıtan da buydu. O da korkuyordu, en az benim kadar.

Meyve tabağını elime aldığımda aşağı inmeye üşendiğimden komodinin üzerine bıraktım. Gece lambasını söndürmüştüm o sırada. Babamın uykuda bile çatık kaşlarına, nefes alıp verirken kalkıp inen göğsüne baktım uzunca. Aramızdaki soğuk savaş bitmek üzereydi. Günlerdir ilk kez onu uyurken görüyordum, dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Sırtımı çevirdim ve banyoya ilerledim. Dişlerimi bir kez daha fırçaladıktan sonra yeniden odaya geldiğimde karanlığa alışan gözlerim komodinin üzerinde yanan kızıl, neon ışık ile süslü saate kaydı. *01.43.* Saniyeler birbirine çarptıkça frenleri kopmuş gibi dur duraksız ilerliyordu. On yedi koca gün... Neredeyse üç hafta olacaktı ve ben bir an bile onu düşünmeden yapamıyordum. Onu özlemiştim. Onu nasıl özlerdim? Onu öldürmek istiyordum. Boynumdaki kolyeyi söküp atmak ve hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Ona alışmıştım çünkü. Eksikliğini hissediyordum. İllet gibiydi bu his, damarlarımın arasında zehirden farksız bir şekilde, kanımı yakacak kadar fazla dolaşıyordu. İçim bir süredir yangın yeriydi.

Koltuğa sırtüstü uzandım sessizce, katlanan sessizlik ve gözlerimi diktiğim tavanda şekil alan anılar tarafından kuşatılmıştım. Onlarca şey düşünüyordum. Annemi mesela... Onun için varlığım ve yokluğum bir miydi? Beliz ya? Babam aradığından bahsetmişti. O kadar mıydı? İnsanlar için, öz annem için değerim bir kez aranacak kadar mıydı? Hiçbiri endişe etmemiş miydi? Hayatımda arkamdan çırpınarak nerede olduğumu sorgulayacak tek kişi bile bırakmamış mıydım?

Boris Karalav... *O bile.*

Gözlerim yaşlarla dolduğunda sağlam kolumu çıkararak yüzüme kapadım. İçime içime ağladım akan saniyeler boyunca, hiç uykum yoktu. Günlerdir düşünüyordum. Ona güvenmek hataydı. Güvenimi kazanacağına inanmıştım; inandırmıştı. Adi bir yalancıydı. Fırsat doğmuştu ona da babamın yanında geldiğimde rahat bir nefes almıştı büyük ihtimalle. Çocuk bakıcılığından kurtulmuştu. Gününü gün ediyordu.

Kısık bir sesle hıçkırarak koltuğun iç kısmına doğru döndüğümde kalbim göğsümün içinde daha da büyük bir yer edinmeye başladı. Aptalın tekiydim! Böyle bir adamın güzel sözlerine, davranışlarına nasıl kapılabilmiştim? Ben geçen günleri sayıyordum, o ise tek bir gün bile yokluğumu fark etmiyordu. Kafadan birkaç tahtam eksilmiş olmalıydı. Öleceğime artık emindim. Ortada plan bile kalmadığı açıktı. Kimsenin beni düşündüğü de yoktu. Kendimi suyun dibine çekilirken buluyordum. Boğuluyordum. Eksildikçe kayboluyordum.

İçime içime ağlayışlarım kesildiğinde sırtımı yeniden çevirerek kanepeye uzandım ve birkaç saniye için boş tavana diktim buzdan gözlerimi. Elimin tersini yüzüme çıkardım ve nemlenen yanaklarımı sildim sertçe, o sırada babam horlamaya başlamıştı. Burnumu çekerek uzandığım yerde yavaşça doğrulduğumda saçlarımın büyük kısmı kurumuştu. Bileğimdeki siyah lastikle ensemde dağınık bir topuz yaparken omzuma kramp girince inleyerek elimi yaranın olduğu bölgeye taşıdım. Günler geçmişti, yine de dikkat etmek aklımdan buhar olup uçuyordu her seferinde.

Başımı çevirerek komodinin üzerinde duran saate baktım. *02.39.* Saniyeler üzerime yağmaya başladığında yüzümü ovuşturarak ayağa kalktım. Bir an sonra odanın içi soluk bir aydınlıkla yıkandı, kaşlarım çatıldığında tehlikenin yeniden gecenin bir vakti bizimle olup olmadığını düşündüm. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hızla çarpmaya başlamıştı. Duvar köşesine sinerek pencereye sürüklendim ve tül perdeyi küçük bir aralık bırakıp parmak uçlarımla çektim. Yeniden ışık yanıp söndüğünde gözlerimi alan capcanlı beyazlığın bir arabanın farları olduğunu anlamam gecikmedi. Birileri burayı da mı bulmuştu?

Nefesimi tutarak gözlerimi ileri odakladım. Plakaya kaydı gözlerim. *34 BVK 9702.* Kirpiklerim titreyerek donakaldığında dudaklarım aralanmış, kalbimdeki artçılar kemiklerime doğru inmeye başlamıştı. Boris Karalav mıydı? O mu gelmişti? Hızla geri çekilerek sırtımı duvara dayadım. Buradaydı.

Gözlerime yaşlar dolduğunda sıkıca yumdum. Ne için gelmişti? Yüzük için mi? On yedi günün sonunda gelmişti. *On sekizinci gün başında sayılırız.* Göz kapaklarıma bir kez daha uzun farlar değdiğinde oda bir aydınlanıp bir karanlığa boğuluyordu. Hiç ev yoktu, caddeye ışık vurduğu bile söylenemezdi; bu yüzden varlığını kolayca açık ediyordu.

Yumruk yaptığım ellerimi sıktım. Öfke içimi deşmeye başlamıştı. Kızgındım ona. Aşağı mı inmemi istiyordu? Suratına afili bir tokat yemeyi hak etmişti. Gerçekten yüzük için geldiyse o zaman ne yapacaktım peki? Aşağı inmeden duramayacağımı da biliyordum.

Gözlerimi açtım ve derin bir uykuya kapılan babama son bir bakış atarak kapıya yöneldim. Olabildiğince sessiz şekilde kapıyı açarak ardımdan

kapattığımda kalbim daha da hızlandı. Kalp krizi geçirecektim. Duvarlar üzerime yıkılırcasına gelmeye başladığında titreyen bacaklarımla basamakları indim ve koşar adım kapıya yürüdüm. Burada bir kez bile giymediğim lacivert *crocs*larımı ayaklarıma hızla geçirdiğimde derin bir nefes aldım. Kapının kilidini çevirdim, üst kilidini de dikkatle açtım. Ardından metalik kapı kolunu kavradım. *Bir, iki, üç...* Kolu yavaşça aşağı indirdiğimde anahtarları cebime tıkıp bedenimi soğuk havanın kollarına attım. *Onu görecektim.*

On yedinci gün sonunda gelmişti.

Çenemi dikleştirerek ifademi düzleştirdim. Onu öldürmek istediğimi nasıl gizleyebilirdim, bilmiyordum ama halledecektim. Kapı kolunu çekip sessizce örterken artık zamanın kalp atışları da ağırlaşmıştı. Birkaç adım atarak çatık kaşlarımın altından ona baktım. Kalp atışlarım birden tuhaflaşmıştı.

Ön yolcu koltuğunun kapısına dayanmış, kollarını göğsünün altında birbirine dolamıştı ve üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Düz bir ip gerginliğindeki dudaklarını diliyle yaladı, daha koyu bir görüntüye büründüğünde yüzündeki kirli sakallara ve az da olsa kısaltığı saçlarına dokundu gözlerim.

Güçlü adımlar atarak yürüdüm irili ufaklı taşlar döşenmiş zeminde, ardından ağaçlık alanın yanına park eden adamın karşısına geçtim. Kokusu daha uzak mesafeden burnumun ucuna çarparak ciğerlerime yol almaya başlamıştı ama onun alanına yaklaştıkça kalbimin atışındaki renkler de değişti.

"Burada ne işin var?" diye sordum mesafeli bir şekilde. Aramıza asırlar, okyanuslar karışmıştı sanki. Öyle çok kırgındım ki ona, hakkım da olmadan. "Niye farları yakıp duruyorsun ya sen, belanı mı arıyorsun gece gece? Söyle."

"Doğru, belamı arıyorum," dedi rahatça. "Kaybetmiştim."

Benden mi bahsediyordu?

"Boris," dedim sertçe, boğazımda atan kalbimi boğma isteğimle baş etmeye çalışırken. "*Burada ne işin var*, dedim."

Ateşten gözleri çehremin her köşesini uzun uzun izledi, beni baştan aşağı süzdü ve gözleri omzuma değdi son olarak.

"Gelmeliydim," dediğinde sesi şiddetli bir kasırga gibiydi, içimi ezip geçiyordu. Göz göze kaldık saniyesinde. Kalbimin vuruşları ayarsızdı. "Seni görmeden olmazdı."

"Yalancıya bak," dedim boğuk bir sesle. "Üç hafta olacak, şimdi mi olmadı? Her gün oldu... Bugün mü olamadı?"

Öfkem mayın tarlası gibiydi ve üzerinde keskin virajlar alıyordu. Rüzgâr sertçe savrulurken içim titredi bir kez daha. Aramızda hiçbir şey yoktu ama aramızda bir o kadar da çok şey olduğunu biliyordum. Onun için de böyle olması gerektiğine inanmak saçmalıktı. Kendimi kandırmaktan öteye geçememiştim bir türlü.

"Her gün olduğunu kim söylemiş?"

Çenem kaskatı kesildi. "Çocuk mu var senin karşında?" diye soludum. "Günler geçti, şimdi geldin. Daha önce gelebilecekken sen... Şimdi gelmeyi seçtin."

"Keyfimden," dedi, sinirleri bozulmuştu sanki ve kaşları da çatıktı. "Keyfim dedi ki *biraz kafa dinleyelim, bir ara uğrarız.*"

Homurdanıyor muydu yoksa ciddi miydi, bilmiyordum ama iki türlü de hassaslaştığım günlerde beni üzdüğü kesindi.

"Rahatlamışsındır tabii sen şimdi..."

"Çok."

"Gününü gün etmişsindir ben olmadığım için... Gülüp eğlenmişsindir."

"Hangi *Gün* mesela?"

"Piç kurusu!" dedim. Titreyen alt dudağımı dişlerimin arasına alarak ezdim. Başımı iki yana salladım. "Pisliğin tekisin sen... Sen..."

Sustum. Çenem titredi, kalbim parça parça bölünüyordu.

Yaslandığı yerden doğruldu sessizce ve kemikli elleri ceketini bedeninden sıyırdı. Bir adım yaklaşarak ceketi bir anda omuzlarıma bıraktığında geri çekilmek istedim ama ceketin iki yakasından tutup izin vermedi. "Hava soğuk, kalsın."

Bir elimi kaldırarak onu göğsünden ittirmeye çalıştım. "Kalmasın," dedim dişlerimin arasından, omuzlarımdan atmak için uğraşsam da yakasını daha sıkı kavradı. "Gerek yok. Al üstümden şunu. Uzaklaş. Git buradan."

"Kalacak, Aksa."

Göğsünden ittirdim yeniden. "Siktir git."

"Öyle mi yapayım?" diye sorduğunda gözlerim sadece gömlek ile kalan göğsündeydi. Üstten birkaç düğmesi açıktı ve ağlama isteğimi bu bile tetikliyordu.

"Öyle yap, kesinlikle... Öyle yap," dedim sıktığım dişlerimin arasından, onu daha sert ittirdiğimde yumruklarım göğsüne çarpıyordu. Onu arabanın kapısına kadar itekledim içimde yanan öfkeyle.

"*Nyet*," dedi dümdüz bir şekilde. "Seni bulmuşken hiç gidesim gelmiyor."

"Adi yalancısın... Sen düzenbazın tekisin. Sen..."

Güler gibi oldu. Histerik bir nefesti bu, sinir bozucu bir gülüşten öte değildi. "Ben," dedi buz gibi bakan öfkeli gözleriyle. "Sana feci alışmışım."

Gözlerim dolup duruyordu. "Eminim öyledir," dedim çatallı bir sesle, rüzgârın uğultusu sarmıştı etrafımızı. "Sen özlemişsindir de şimdi beni."

"Özlemişimdir."

Bir an donup kaldım. Bir sonraki an -on yedi gün, neredeyse on sekizdi hatta- geçirdiğim tüm geceler aklımdan geçti. Öfke damarlarımı kaşıyan en etkili düşmanımdı. Benimleydi yeniden.

"Benimle dalga geçmeyi kes artık!"

"Sen de öyle sanmayı kes." Keskindi kelimeleri. Kirpiklerimi kırpıştırdım. Ceketin yakalarını bıraktığında gözleri tek bir an gözlerimden kopmamıştı. "Omzun nasıl oldu?"

"Seni ilgilendirmez."

"Seninle alakalı şeyler beni ilgilendirir," dedi. "Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum."

"İlgilendirmediğini söyledim, şu sıralar da gayet eminim," dedim elimin tersiyle yanaklarımı silerek. "Seni ilgilendiren *hiçbir şey* yok. O yüzden boş boş konuşup sinirlerimi bozma."

"Sinirlisin," dedi dudaklarındaki silik kıvrımla. "Beni özlediğine emin olacağım kadar hem de."

Yüzüne geçirse miydim acaba bir tane? Gözlerim hissettiğim hiddetle kısıldı. "Ben... Seni özlemedim."

"Pek inandırıcı değil."

"Seni öldürmemi istemiyorsan git buradan," dedim öfkem sesimde can bulduğunda. "Günlerdir neredeysen oraya git."

Havada gerginlikten kapkara bir bulut oluşmuştu şimdi.

"Babanın öfkesi geçmek bilmedi, Aksa. O kadar saçma sapan davranıyor ki..." dedi öfkeyle. "Telefonlarımı bile açmadı, anasını satayım. Günlerdir ne bok yediğimi bilmeden sakın konuşma."

"Umurumda değil..."

Umurumdaydı.

"Olmasın," dedi sertçe. "Olmasın umurunda."

"Senin kadar iyi umursamazlık yapıyorumdur umarım, başarılıyımdır bu konuda... Seni örnek aldım çünkü."

"Omzun nasıl?" diye yineledi sorusunu beni duymazlıktan gelerek. "Cevaplamadığın sürece devam edeceğiz."

"İyi!" diye yükselttim sesimi. "Tamam mı? İyi."

Ceketi bırakmıştı şimdi.

"Sen niye geldin ya? Ne oldu? Yüzüğünü istemeye mi geldin yoksa?" Ruhsuz bir şekilde güldüm. "Kutay'ı yollasaydın."

"Ben söyleyeyim sana sebebini..." dedi sıktığı dişleri arasından. Çenesi karanlıktaydı ve taştan yüzüne ifadesizlik maskesi geçirmişti. "Baban geri adım atmadı, seni benimle götürmeye geldim." Dudakları alayla kıvrıldı. "Kaçırmak babında."

"Ne?" diye şaşkınlık içinde soludum, kirpiklerim kırpıştı. Göğsüme sinen hisler kaynamaya başladı birden. Nabzım gecenin içine fırlamış bir yerde çarpıyordu. "Sen delirdin mi? Beni mi?"

"Babanı olmayacağına göre?"

İkinci bir şok dalgası bedenimi ürperttiğinde, "Şaka yaptığını söyle," diyebildim. "Günler sonra karşıma çıkıyorsun ve sebebi bu mu? Beni kaçıracakmış! Beyefendiye bak... Çok sağ ol ya haber verdiğin için."

"Baban mantıklı seçimler yapamıyor," dedi sertçe. "Senin canını tehlikeye atıyorsa kendimde hak görüyorum, mantıklı olan devam etmemiz. İstihbaratın isteği de bu yönde. Ben bir şekilde annemin katillerini bulurum, senin için ilerlememiz gereken tek yol bu."

Yutkundum. "Babamın beklediği bir şey vardır, böyle bir şey bekleme benden. Hakkın da yok zaten."

"Bekleyecek daha fazla zamanımız da yok," dedi düz bir sesle. "Benimle gel, Aksa."

Dilim damağım kupkuru kesilirken bir an sonra farkındalıkla dudaklarım aralandı. "O yüzden geldin," dedim kafama dank etmiş gibi. Gözlerime batan yaşlar artık ciddi boyuttaydı. "Yine plan... Anlaşma... Kendin için..."

"Aksa," diye kesti sözümü. "Benim seçebileceğim daha başka yollar vardı. İkimizin yolu aynı olsun istedim. Anlamıyor musun sen bunu?"

"Seçebileceğin diğer yollar?" Takıldığım tek nokta buydu; sebebi onu özlememdi, onunla alakalı her şeye takılabilecek olmamdı. Neydi yolları? Benim için gelmişti. Kendisi neden vazgeçip gelmişti?

"Hepsi sizden ayrı hareket ettiğim, içlerine daha kolay sızacağım yollar," dedi tereddütsüzce. "Tek başıma devam edeceğim, olan bu."

"Talya ile evlenmen gibi mi?" diye sordum kanım damarlarımdan çekilirken, gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. "Ben kabul etmezsem bu mu planın?"

Bir an kaşları anlamsızca çatıldı. Gözleri gözlerimin içinde gezindi, ardından gözlerini bir anlığına yumarak açtı ve kıvrılan dudaklarının belirsiz gölgesi yüzünde büyürken bana baktı uzun uzun.

"Başka seçeneklerim de var," dedi ardından. "Ama içlerinden en etkilisi... Evet, o."

"Evlenirsin," dedim idrak etmek istercesine, başımı ağırca sallarken. "Evlen... Zaten o esmer."

"Evlilik fazla olur," dedi alaycı bir sesle. "Nişan belki."

Kalbimin küllerinden dev bir hortum çıkaran kelimeleri beni alaşağı etmişti. "Nişan," dedim, onu baştan ayağa süzdüm sessizce. "Bu kılık kıyafet... Bunun için belki de. O kızla... O kızla görüşüp mü geldin buraya? Günler boyunca... Onunlaydın belki de." Öfkeyle göğsünden itekledim. Gidecek yeri yoktu, sırtı kapıya dayanmıştı. "Vereyim ben sana bu yüzüğü... Ona tak hatta. Sevinir, emin ol."

"Saat gecenin üçünde?"

"İşte... Ne halt yemişseniz artık."

"Aksa... Bu nasıl çıkarım ulan?"

"Çok da yakışırsınız," dedim kulaklarıma kelimeleri ulaşmazken. Midem bulanıyordu aklıma gelen görüntülerle, gözlerimden salınan yaşlar kirpik diplerimde birikiyordu. "Nişanı boş ver, evlenin... Herkes memnun olur. İçlerine girersin hemen. Babam da söylemişti, o Atilla denilen adam da söylemişti. Zaten... Kabul etmeyeceğim ben. Boşa gelmişsin. Git, haber ver onlara. İsteme mi yapıyorsunuz, nişan mı... Bilmiyorum. Zaten..." Yutkundum. "O seni seviyordu. Yan yana yakışıyordunuz. Gördüm sizi, bayağı iyiydiniz. Evet..." Nefeslerim daralıyordu sanki. "Ama ke-"

Üzerime geldiğini fark edecek kadar öfkemden sıyrılamamıştım, yanaklarımı avuçları arasına alarak kavradığında ve yüzümü yüzüne yaklaştırarak hızla dudaklarını dudaklarıma bastırdığında baskının sertliği karşısında aniden sözüm kesildi.

Donup kaldım. Bedenime giren kramplar gözlerimi titrek bir şekilde kapatmamı sağladığında kalbim göğüs kafesimde ağır bir titremeye daha kapılmıştı. Dışına çıktığımız zamanın göstergeleri hızla savruluyordu ama bizim üzerimize yalnızca gölgesi düşüyordu. Aramızda nokta kadar mesafeydi, başım dönüyordu kuvvetinden.

Bir eli boynuma kaydı, ısrarcı dudakları arsızca alt dudağımı dudakları arasına çekiştirerek emdiğinde kalbim yerinde hopladı. Boris Karalav beni öpüyordu. Enseme yakın bir yere kaydırarak saçlarımın köklerine geçirdi parmaklarını, sertçe bastırdığı parmak uçların etkisi kalbime kadar ulaşınca buz gibi havanın ortasında, dudaklarımız arasında yakıcı bir yangının başladığını hissettim. Aralık dudaklarımdan içeri kayan sıcak nefesleri nabzımı tekletti, diğer eli bedenimden aşağı sürüklendi ve bel boşluğumu kavrayarak beni havalandırdığında bir refleks ile bacaklarımı kaldırarak beline sarmaladım. Aynı anda ceket omuzlarımdan kayıp düştü, terliklerim de ayaklarımdan çıkmıştı ve bir sonraki an kemiklerimin birbirine kaynadığını hissedeceğim kadar yoğun bir öpüşmenin kapısı aralandı.

Bir elim gömleğinin yakasına uzandı, avuç içimde sıkı sıkı ezerek dudaklarımı aralayacağım sırada beni çevirerek sırtımı arabanın kapısına yasladı sertçe. Kesik bir nefesle inledim dudaklarına doğru. *Boris.*

"Seni özledim," diye fısıldadı, bir anlığına geri çekilen dudakları yoğun bir ateş döküyordu tenime. Bir kez daha eğildi ve daha sert emdi dudaklarımı.

"Boris..."

Yüzü yüzüme çok yakındı ve dudakları dudaklarıma sürtünüyordu konuştukça, ben ise hâlâ susamış gibi hissediyordum. Gözlerim kapalıydı, açacak gücüm yoktu. Tek bildiğim, onu istediğimdi.

"Bebeğim..."

Dudaklarımız bir kez daha akılalmaz bir hızla buluştu. Çarpışmak gibiydi. Daha büyük bir istek, sönmek bilmeyen bir ateşle... Bedenimi arabaya bastırarak beni öpmeye başladığında aralanan dudaklarım ile ona karşılık vermeye çalıştım. Beynim çalışmıyordu. Vücudumun her zerresi nabız gibi yerinde çarparken yakasını ezen parmaklarımı ensesine kaydırdım ve tırnaklarımı derisine bastırıp ona daha çok yanaştım. Hâkimiyeti fazlaydı, tüketmek ister gibiydi ve ben her zerresine kapılmıştım. Dili dişlerime çarparak ağzıma sızarken başını hafifçe yana eğdi ve dudaklarımı kana kana içmeye başladı, kolunu kalçalarımın altına geçirdi. Dudaklarından dudaklarıma yapışan sayısız his vardı ve ilk kez bu denli hissediyordum bunu. Hareketleri, nefeslerinin içime vurarak beni inleten yoğunluğu ve parmaklarının bedenimi kavrayan baskısı altında çözülerek dağılıyordum.

Dili ağzımın içini tarumar etmeye başladığında titrek bir soluk alarak dudaklarımızı eze eze öpüşmeye devam ettik, beni göğüslerimden göğsüne bastırdığı anda bacaklarım kasıldı. Bir avucu kalçamı sıkıştırarak beni ateşler içine çektiğinde baş döndürücü etkisine karşılık soluksuzca inledim. Beni bırakmadı. Kemikli parmak uçları çenemi kavrayarak geriye yatırdığında kesik bir solukla çekildi. Sıklaşan nefeslerim dudaklarındaydı, tırnaklarımı ensesine batırdığımda hırıltılı nefesleri kontrolsüzce yüzümü kafesliyordu. Dudaklarım sızlıyordu.

"Beni özlemedin yani?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla. Erkeksi sesi yutkunma ihtiyacımı tetiklemişti. Dudaklarıma çarpan dudakları arsızca kıvrılmıştı. "Bu yalancı ağzına ne yapmalıyız?"

"Yalan mıymış?" diye fısıldadığımda ağzımdan çıkanlara mâni olamıyordum, nefeslerim nefeslerine karışıyordu. Üst dudağımı dudaklarının arasına çekti usulca, mırıldandım: "Hım..."

Dudakları dudaklarımı yavaşça emdi. İçim daha yoğun titrediğinde sıcacık nefesleri sus çizgime dökülüyordu. "Hı hım..."

"Boris..."

"Güzel bir kadın, gerçek bir öpüşme." Üst dudağımı öptü sert bir tavırla, dişleriyle çekiştirerek burnunun ucunu burnuma dokundurduğunda şişelerce alkol tüketmiş gibiydim. "Gün Aksa Alatan... Ne yaptın bana böyle?"

Çenemi öptüğünde beynim hâlâ bulanıktı. Çenemin ucuna dişlerini geçirerek sıcak diliyle dudaklarıma kadar tırmandı ve sokuldu yeniden, derince ve uzun uzun emdiğinde hırçın bir tavırla dişlerimi alt dudağına geçirerek asıldım. Büyük bir şiddetle karışıyordu dudaklarıma. Günlerdir kızgındım ona, öldürme isteğimi daha fazla tetiklerken hissettiklerimin acısını çıkarmak istercesine merhametsizce karşılığını veriyordum. Ensesinden aşağı kaydırdım tırnaklarımı, dudakları dudaklarımın üzerinde gerildi ve yarattığı kıvrım tenimde büyüdü. Yaralı omzumun hareketleri kısıtlı olduğundan bir kolumu

kolunun altından sırtına götürerek kaslarına dayamıştım parmaklarımı. Ensesinde oyalanan avuç içimi soğuk tenine, boynunun üzerine yaslamıştım sonrasında. Bir sonraki an sert bir tavırla üst dişlerime dayandı ve ağzımın içine yayılarak hırıltı gibi bir nefesle dilimi emdi, kısık sesli iniltim onun ateşini harlamış gibi bedenimi arabaya doğru biraz daha yatırdı. Dudaklarımı ağzının içine çekerek ıslak bir şekilde öptü. *Daha yoğun, daha ıslak ve daha tutku dolu.*

Nefes nefese çekildiğimde kalbimin her köşesinde bir başka mayın patlak veriyordu. Damağıma dayanan kalp atışlarımın sesi geceyi basıyor, bir sonraki çarpışma daha büyük bir şiddetle dudaklarımız arasında kül oluyordu.

İnledim ve tırnaklarımı sırtına bastırarak bir kez daha savaş başlatan dudaklarına yapıştım. Bir döngü gibiydi, çokça yetersizdi. Tüm silahlarını üzerime doğrultmuş gibi savunmasızdım. Kolları arasında, bedenim bedenine yaslanmışken aklımdaki her şey silinmişti.

"Boris," diyebildim dakikalar sonunda nefes nefese ayrıldığımızda, dudakları hâlâ dudaklarıma dokunuyordu. "Sana *geç kalma* demiştim..."

Çok geç kalma.

Kalmam.

"Kaldım mı?"

"Kaldın."

"Nelerle uğraştığımı ve bu siktiğimin durumuyla nasıl ilgilendiğimi sana anlatırım," dedi kavurucu nefesi yüzümden geçerken, gözlerinin ağırlığı ve odağı dudaklarımdan yüzümün her bir karışına kayıyordu. "Şimdi... Dudaklarını benim için arala."

Kalbim emreden sesi ile sarsıldı.

Yeniden, daha sert öptü dudaklarımı.

Aklım başımdan gitmişti ve bedenime yaslı iri bedenindeki alevler çevreliyordu dört bir yanımızı. Acımasızdı, cezalandırıcıydı. Düşüncelerimi bir türlü toparlayamadığım bir andaydık. Çeneme kaydı dudakları, ısırarak geçtiğinde çok geçmeden ıslak ve sıcacık dilinin de tenimden aşağı sürüklendiğini hissettim. İnleyerek başımı geriye yatırıp boynumu açık hâle getirmek için fazlaca alan tanırken arsızlaşmıştım.

Sızlayan alt dudağımı dişlerimin altında ezerken buzdan gözlerimi açtım, ayaklarım yerden kesilmişti sanki. Görüş açıma yıldızlarla donatılmış kapkara gökyüzünün bir kısmı sığdığında boynuma kadar inen dudaklarının sıraladığı öpücükler, bacaklarımın arasına yayılan nabzımı artırdı.

"Delirteceksin beni," dedi yüzü yüzüme yeniden hizalandığında, avucu bir kez daha ensemin üst kısmındaki saçlarımın arasına daldı ve puslu gözlerle ona bakarken dudaklarımı öptü. *Yeniden ve yeniden.* "Seninle başım öyle büyük dertte ki..."

Dudaklarının üstünde güler gibi oldum tatlı tatlı. Saçlarım dağılmıştı, buna da emindim. "Ne açıdan?"

"Her açıdan," dedi gülümsemeyle gerilen dudaklarımı bir çırpıda ısırarak, kısık bir sesle inledim ismini. "Sikerim şimdi her şeyi... Şu güzelliğine bak."

"'Talya'ya..."

"Talya sikimde bile değil," dedi kızgın bir şekilde. "Tepemin tasını attırma."

Bacaklarımı sıkılaştırarak bedenini bedenimin daha yakınına çektim. Dudakları kıvrıldı. "Sen benim tepemi attırma."

"Atsın," dediğinde dudağımın köşesine dokunan ıslak dudaklarını hissettim. "Benimle gel."

Kalbimin ortasına sokulan kramplar nefesimi kestiğinde kızarmış dudaklarına kaydırdım gözlerimi. Aynı saniye ateşten karanlık parıltılarla bakan gözlerine çıkardım. "Babam..." dediğimde dudaklarımın kenarını öptü, gözleri yüzümün sınırlarında yoğun bir ifadeyle dolaşıyordu. Hırpalanmış dudaklarımı yaladım ve titrek bir nefes alarak alnımı alnına yasladım. "O kadar kolay değil..."

"Benimle gelirsen seni korumak için her şeyi yaparım," dedi net bir sesle, yanağımı öptü sessizce. "Aklının alamayacağı kadar çok şeyi."

"Boris," diye kısık bir sesle mırıldandığımda kalçalarımın altına sarılan kolu beni biraz daha yukarı taşıdı. "Babam... Kabul edecek... Biliyorum. Tanıyorum onu. Ona söylerim... Doğru olanın bu olduğunu."

"Seni tehlikeye atamaz," dedi kaşlarını çatarak. "Günler geçti, daha fazlasına izin vermem. Bunu daha fazla sürdüremem."

Sessiz kaldım. Kalbimde dönen hisler kasılıyordu. Babamın kafasının içinde ne dönüyordu, hiçbir fikrim yoktu ama bu kadar pervasızca hareket etmesi için mantıklı sebepleri olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Boris Karalav'ın peşine takılıp gidersem daha büyük bir çıkmaza sürüklenirdim. Babamın bana hissettirdiği hayal kırıklığını düşündüm. Eğer bir gece, aniden yanından gidecek olursam aynısını yaşatırdım ona. Üç hafta önce hissettiklerim yerinde sayıyor olsaydı üzülmesini dert etmez, canımı yaktığı yerden yandığını söylerdim. Ancak şimdi... Ne kadar üzüldüğünü, günlerce başımda beklediğini görmüşken ihanet edecekmişim ve daha büyük felaketlere sebep olacakmışım gibi hissediyordum. O zaman babam ne bana ne de Boris'e karşı eskisi gibi olabilirdi.

"Bana seçim yaptırma," dedim başımı hafifçe iki yana sallayarak.

"Sana yaşamanın daha önemli olduğunu söylüyorum," dedi sertçe, gözleri dudaklarıma kaydı ve derin bir nefes alarak gözlerini yumdu. "Seçim yaptığın şey bu."

Başımı iki yana salladım usulca. "Babam kabul edecek, biliyorum... İzni bitecek," dedim her ne kadar iki haftası daha olsa da. O kadar beklemek, her şeyi tehlikeye atmak demek değil miydi? "Başka şansı yok."

"Aksa," dedi sabırsız bir şekilde. "Benimle geliyor musun? Söyle."

Bakışlarımı kaçırarak yanan alt dudağımı dişlerimin arasına yuvarlayıp sessiz kaldım. Ardından hiçbir şey söylemeden buzdan gözlerimi karanlıkta kalan çehresine, öpüşmekten kırmızılaşan dudaklarına indirdim. "Bunu bana yapma."

Dudakları dudaklarıma sürtündüğünde içim titredi. "Yapmıyorum."

"Yapıyorsun," dedim harfleri ağzının üzerinde kaybederken, çok kaçak bir anda alt dudağına bastırdım dudaklarımı.

Güler gibi oldu. Ardından çok ani bir hamle ile dudaklarımız yeniden büyük bir yangının içinde buluştuğunda daha derin ve aç bir öpüşmenin kıvılcımı ateşimize kaynadı. Dudaklarımız arasında sönen hırıltılı nefesleri, ağzımın içinde ilerleyen dili ve parmaklarının tenime kurduğu baskı daha fazlası için inleyeceğim kadar yoğundu. Erkeksi kokusu üzerime siniyordu her saniye, soğuk rüzgâr altında alev alıyordum. Kendimi kaybediyordum. Bir saniye sonra dudakları çeneme yerleşti, tenimde dolaştı ve gözlerim geriye kayarken yanağıma doğru sıraladığı öpücükler kulak mememde son buldu. Dişleri yumuşak derime sürtündü, ardından emdi usulca.

"Veda edelim öyleyse," diye fısıldadı karanlık bir sesle, büyük avucunu boynuma taşıdı. "Sergen Alatan'ı beklerken geç kalmış olursak, işte o zaman... Yeni bir düşman daha edinir."

Boğazıma biriken hisleri sertçe yutkundum ve sızlayan dudaklarımı yalayarak ondan kalan tadı damağıma kadar taşıdım. Geri çekileceğim sırada, "Yarın akşam geleceğim," dedi tenimi ürperten sesiyle. "Daha fazla idare edemem."

Birkaç saniye sonra başımı geri çektim, aralık dudaklarımı birbirine bastırarak göz göze gelmemizi sağladığımda kalbim son sürat atıyordu. Kafamı hafifçe salladım ve artık ayrılmamız gerektiğini içimden kendime büyük bir azarla tekrar ederken aklımı çelen dudaklarına bakma içgüdümü bastırdım. Saniyeler içinde kucağından inmek için hareketlendiğimde çenemin ucunu tutarak gözlerimin içine baktı uzunca. Kadehlerce alkol tüketmişim de zemin ayaklarımın altından çekilmiş gibi hissediyordum, ağırlaşan zamanın içerisinde sert bir nefes vererek hızlanan kalp atışlarımı hizaya sokmaya çalıştım. Ardından beni kucağından indirdiğinde bacaklarımdaki kemikler çekilmiş gibi pelte kıvamındaydı bedenim. Ayaklarıma terliklerimi zorlukla geçirdim. Ellerimi üzerinden ayırarak bir adım geriye gittim hızla, sanki aramızda zıt kutuplu bir mıknatıs vardı ve ona çekilmeye zorlanıyordum.

Ellerimi birbirine geçirerek utanç dolan yanıma rağmen onu süzdüm çaktırmamaya çalışarak. Gerçek bir öpüşme... Kalp atışlarım kaza kurşunu gibi her yerime birdenbire inip çarpıntıya tutuluyordu.

Kaşlarımın çatıldığı saniyede, "Niye bugün böyle giyindin?" diye sordum tek kaşımı sorgularcasına kaldırarak. Zemine düşen ceketini eğilip alırken cevabı için gözlerine baktım. Ateştendi ve hâlâ yoğun bakıyordu.

Sırtını geriye vererek kollarını göğsünde bağladı ve çarpık bir kıvrım biçimlendi çelici dudaklarında. "Nişanlandım," dedi alay edercesine. "Sen söyledin."

Sinirime bilerek oynuyordu ve başarıyordu da. Dişlerimi sıkarak elinden çektiğim ceketi ona doğru savurduğumda tek hamlede ceketin ucunu yakaladı ve beni kendine doğru çekerek bedenine çarpmamı sağladı. Zaten kendime gelememiştim, ani hareketlerine direncim haddinden fazla zayıftı.

"Seni tüketmemi istemiyorsan hemen git," dedi sır verircesine. "Yarına kadar hallet, yoksa seni kaçırırım. Anlaştık mı?"

Direkt kalbime oynuyordu ve hiç adil bir savaş değildi. Kendimi toparlayarak çenemi dikleştirdim ve birkaç adım geriledim hızla. Dudaklarımı ıslatarak omuzlarımı dikleştirdim. "Sinirimi bozuyorsun," dedim ters ters. "Git."

"Eve gir."

"Gireceğim," dedim, biraz daha geriye doğru adımlayarak aramıza mesafe koydum. "Sen de git."

Sert ve sesli bir nefes aldığında beni baştan aşağı inceledi. Kaşlarım hafifçe çatıldığı sırada, "Düşersen seni öldürürüm," dedi kaşları ile geri geri yürüyen bedenimi işaret ederek.

"Hayvan!" dedim dudaklarımı kıpırdatarak, gözlerim de aynı anda kısılmıştı. Sesimin çıkmadığına emindim. "Ben düşüyorum, sana ne?"

"Hayvanı bir gün detaylı görürsün, güzelim," dediğinde her adımda sesi biraz daha uzaklaşsa da tiz bir sessizlikle çevreli gecede duyabiliyordum. "Önüne dön."

Bir an kelimeleri ayaklarıma çelme takan güçlü bir etkiyle üzerime geldiğinde düşecek gibi olsam da son saniyede toparladım ve yaslandığı yerden fırlamak için doğrulan adama baktım. Güldüm kendime, kıstığı kızgın bakışlarına bakmamaya çalışarak sırtımı döndüm ve titrek parmaklarım ile anahtarı deliğe dikkatle sokup çevirdim. Küçük bir sesle aralanan kapıdan geçerken son kez ona baktım. Sürücü koltuğuna yönelmişti, gözleri ise hâlâ bendeydi. İçeri girmemi beklediğini idrak ederek dudaklarımı birbirine yasladım ve kapıyı örttüm. Birkaç saniye içerisinde araba tekerlerinin asfaltı inleten sesi kulaklarıma doluştu. İşte, gidiyordu. Tüm gecemi işgal edip mutluluktan delirdiğim an gidiyordu. Heyecandan bayılmamak için nefeslerimi kontrol

etmeye çalıştım. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki günlerdir yeterince atmadığı zamanların intikamını alır gibiydi.

Camdan gidişine bakmak için koşar adım üst kata çıktığımda doğruca kaldığım odaya girdim. Bir yandan babamı uyandırmadan hareket etmeye dikkat ediyordum. Kapıyı arkamdan sessizce örterken gözlerim babama değdi. Hâlâ uyuyordu. Birkaç adım atarak pencereye yaklaştım.

Zaman nabzımla birlikte yavaşladı birden. Bir patlama sesi yankılandığında avuçlarımı kulaklarıma kapatarak bilinçsizce yere düştüğümde alevlerin turuncu ışığı odayı aydınlığa boğdu. Duvarda yürüyen alevlere kaldırdım başımı. Sonra babamın, "Gün!" diye bağırarak yanıma yaklaştığını seçebildim.

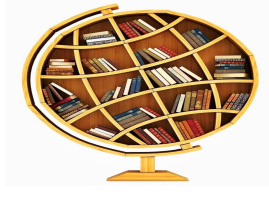
Düştüğüm yerden hızla doğrulduğum saniye algılarıma vurulan kilit korkumu yenememişti. Atmayı kesen kalbime avucumu yaslayarak pencereye koştuğumda ise hislerime sarmaşık gibi sarılan endişeyi hisseder hâldeydim. Babamın kelimeleri kulaklarıma bir an bile ulaşmazken çoktan ağlamaya başlamıştım. Saklanmamı söylüyordu. Umurumda bile değildi. Kulaklarımda yoğun bir çınlama birikmişti, önemi yoktu; perdeyi korkuyla kenara çektim, camın arkasında göğe doğru yükselen alevleri de beraberinde gördüm. Ve arabasını... Onun yolun ortasında alev alan arabasını...

Boris Karalav'ın.

"Boris!"

DEVAM EDECEK..

3. KİTAP ALINTISI

"Bilmiyor..."

"Bilmek zorunda da değil."

"Boris..." diye fısıldadım bilinçsizce, ağlayışlarım arasında boğuk bir sesle, hıçkırdım ve başımı iki yana salladım iç çekerek. Defteri ellerim yanmış gibi bırakırken darmadağındım. "Ben... okumamalıydım. Ben... Ne yaptım? Boris-" Daha çok ağlamaya başladım. "Hiç bilmemeliydim. Ben... Hata yaptım."

"Ver bakalım şunu, biraz sakinleş," dediği duydum yumuşak bir sesle, günlüğü önümden çekip aldığını hissettim. Bakamadım. Avuç içlerimi yüzüme kapatıp dinginleşmeyi bekledim.

"Bu... çok ağır," dedim, avuç içlerimi gözlerime daha sert dayadığımda. Artçı bir deprem uğruyordu içimde kurulu şehre, sayısız bina devriliyor ve ben yığınlar arasında kalıyordum sessizce. Ellerimi yüzümden aşağı çektim, sırılsıklam kirpiklerimin içinden gözlerine ulaştım. Önüm buğuluydu. "Bununla baş edemem ki ben..."

"Bu gece sana bunları göstermek iyi bir fikir değildi anlaşılan," dedi sıkıntıyla, günlüğü kutudan içeri kaldırdı ve kilidi geçirdikten saniyeler sonra koltukta öne eğilerek görüş alanımı kapladı. "Devamı kalsın, bunu konuşacağımız vakit gelecek. Şimdi... Elini yüzünü yıka, kendine gel. Burada konuşulan burada kalır... Tamam mı?"

Alt dudağıma dişlerimi geçirerek ağlayışlarımı dindirmeye çalıştım.

"Tamam mı dedim, Aksa?"